

PARLAMENTUL EUROPEAN

2004

2009

Document de ședință

FINAL
A6-0203/2007

23.5.2007

RAPORT

privind criza societății de asigurări „Equitable Life”
((2006/2199)(INI))

Comisia de anchetă privind criza societății de asigurări „Equitable Life”

Raportoare: Diana Wallis

Prezentul proiect de raport a fost actualizat la 9.5.2007. În cadrul acestuia s-au luat în considerare probele primite până la 20.3.2007: în special, s-au analizat declarațiile scrise până la WE 92WE-File și WE-CONF 32 și declarațiile orale până la H 11, inclusiv WS 2.

Reamintim abrevierile folosite în acest raport pentru declarațiile prezentate în fața Comisiei:

H # = declarație scrisă furnizată la audierile EQUI

WS # = declarație orală furnizată la atelierele EQUI

WE # = declarație scrisă afișată pe site-ul internet EQUI (accesibil publicului)

WE-FILE # = declarație scrisă neafișată pe site-ul internet

WE-CONF # = declarație scrisă confidențială

ES-# = studii externe

Comisia de anchetă privind criza societății de asigurări „Equitable Life” și-a început activitatea la 2 februarie 2006 și a adoptat raportul final la 8 mai 2007. S-a reunit de 17 ori, a ținut 11 audieri publice, a organizat 2 ateliere și a trimis 2 delegații oficiale la Dublin și Londra. Coordonatorii săi s-au reunit de 12 ori.

A audiat declarațiile orale ale 38 de martori, a analizat 92 de declarații publice scrise, 32 de declarații confidențiale și 33 de probe la dosar, însumând mii de pagini. De asemenea, a comandat 3 expertize externe.

Cei 22 de membri cu drepturi depline și 15 membri supleanți ai comisiei au fost:

McGuinness, Mairead: Președintă
Medina Ortega, Manuel: Vicepreședinte
Gauzès, Jean-Paul: Vicepreședinte

Sir Atkins, Robert: Membru coordonator
Bloom, Godfrey: Membru
Bowles, Sharon: Membru
Cashman, Michael: Membru
De Rossa, Proinsias: Membru coordonator
Doorn, Bert: Membru
Ettel, Harald: Membru
Gargani, Giuseppe: Membru
Klinz, Wolf: Membru
Meyze Pleite, Willy: Membru
Mote, Ashley: Membru coordonator
Ó Neachtain, Séán: Membru coordonator
Parish, Neil: Membru
Purvis, John: Membru
Rühle, Heide: Membru coordonator
Skinner, Peter: Membru
Van Lancker, Anne: Membru
Wallis, Diana: Membru raportor coordonator
Wieland, Rainer: Membru
Audy, Jean-Pierre: Membru supleant
Aylward, Liam: Membru supleant
Beres, Pervenche: Membru supleant
van Buitenen, Paul: Membru supleant
Bullmann, Udo: Membru supleant
van den Burg, Ieke: Membru supleant
Chichester, Giles: Membru supleant
Dobolyi, Alexandra: Membru supleant
Gutiérrez-Cortines, Cristina: Membru supleant
Hasse Ferreira, Joel: Membru supleant
Karas, Othmar: Membru supleant
Lehne, Klaus-Heiner: Membru supleant
Mitchell, Gay: Membru supleant
Panayotopoulos-Cassiotou, Marie: Membru supleant
Radwan, Alexander: Membru supleant

Membrii secretariatului sunt după cum urmează:

Director: Riccardo Ribera d'Alcala
Șeful Secretariatului: Miguel Tell Cremades, Secretariat Nadine Froment
Administrator: Miguel Puente Pattison, Secretariat: Silvana Casella
Administrator: Hannes Kugi, Secretariat: Sylvie Renner-Yalcin
Administrator: Claudio Quaranta, Secretariat: Saskia de Rijk
Asistent: Amelia Fernandez Navarro

PARTEA I - Introducere

- I. Rezumatul mandatului
- II. Linii de acțiune detaliate
- III. Contextul istoric
- IV. Rezumatul măsurilor întreprinse

PARTEA II - Transpunere

- I. Introducere
 - II. Investigarea transpunerii corecte în legislația Regatului Unit a 3DAV și aplicarea/punerea în aplicare a acesteia de către autoritățile britanice privind ELAS
- Concluzii

PARTEA III – Sistem de reglementare

- I. Dispozițiile legislației comunitare
 - II. Sistemul de reglementare a asigurărilor de viață în Regatul Unit
 - III. Constatări cheie în rapoartele Penrose și Baird privind autoritățile de reglementare în domeniul asigurărilor de viață
 - IV. Alte probe verbale sau scrise examinate de Comisie
- Concluzii

PARTEA IV – Măsuri reparatorii

- I. Introducere
 - II. Daune
 - III. Reclamații adresate autorităților de reglementare din Regatul Unit și investigații oficiale
 - IV. Acțiuni întreprinse de ELAS în legătură cu asigurații nedreptățiți
 - V. Presupusele fraude și Biroul pentru fraude grave din Regatul Unit
 - VI. Acțiuni împotriva ELAS pentru vânzare neconformă
 - VII. Acțiuni împotriva autorității britanice de reglementare
 - VIII. Planul de compensare al serviciilor financiare britanice și decizia de a nu închide ELAS
 - IX. Situația asiguraților non-britanici
 - X. Potențiale măsuri reparatorii pentru victimele ELAS în baza legislației UE
 - XI. Cazul recursului european colectiv
 - XII. Necesitatea compensării victimelor ELAS
- Concluzii

PARTEA V – Rolul Comisiei Europene

- I. Introducere
- II. Punerea în aplicare a legislație comunitare – context general
- III. Monitorizarea punerii în aplicare de către Comisia Europeană
- IV. Necesitatea asigurării unei abordări cuprinzătoare a punerii în aplicare

Concluzii

PARTEA VI – Rolul Comisiei de anchetă

- I. Comisia de anchetă: situația actuală
- II. Limitările statutului actual
- III. Anexă

Concluzii

PARTEA VII - Recomandări

- A. Partea II și III
- B. Partea IV
- C. Partea V
- D. Partea VI

ANEXE

- A. Cronologie
- B. Glosar
- C. DVD cu toate mărturiile și transcrierile

PARTEA I - INTRODUCERE

privind mandatul și acțiunile comisiei de anchetă

INDEX PARTEA I

- I. Rezumatul mandatului**
- II. Linii de acțiune detaliate**
- III. Contextul istoric**
- IV. Rezumatul măsurilor întreprinse**

I. Rezumatul mandatului

La 18 ianuarie 2006, Parlamentul European a decis¹ să înființeze o comisie de anchetă formată din 22 de membri pentru investigarea presupunerilor de contravenții sau administrare defectuoasă în aplicarea legislației comunitare în ceea ce privește criza societății de asigurări Equitable Life, fără a aduce atingere jurisdicției instanțelor naționale sau comunitare.

Preocupările care au dus la înființarea Comisiei făcuseră obiectul mai multor petiții către Parlamentul European.² Aceste petiții au stat la baza anchetei, au reprezentat punctul de plecare al acesteia și au contribuit la stabilirea direcției sale. Prin urmare, a fost crucial să se confirme și să se mențină aportul petiționarilor și ca aceștia să fie invitați la reuniunile comisiei în scopul pregătirii. Rolul central al acestor petiții speciale reflectă, de asemenea, importanța generală a Comisiei pentru petiții a Parlamentului în monitorizarea aplicării legislației comunitare.

Este important de reținut faptul că domeniul de aplicare a anchetei este limitat prin mandat, în conformitate cu articolul 193 din Tratatul CE și cu Decizia Parlamentului, Consiliului și Comisiei privind exercitarea dreptului de anchetă al Parlamentului European.³

În conformitate cu mandatul, investigația comisiei s-a concentrat asupra a patru aspecte cheie:

- 1) Investigarea de către Regatul Unit a presupunerilor de contravenții sau administrare defectuoasă în aplicarea Directivei 92/96/CEE;
- 2) Evaluarea regimului de reglementare din Regatul Unit privind Equitable Life;
- 3) Statutul plângerilor și caracterul adecvat al căilor de atac aflate la dispoziția asiguraților;
- 4) Evaluarea supravegherii punerii în aplicare de către Comisie.

În cele din urmă, comisiei i s-a cerut să „*formuleze orice propuneri considerate necesare în această privință*”.

În acest sens, comisia a adoptat la 23 martie 2006 un Document de lucru privind liniile de acțiune care rezultă din mandat (ref. 2006/2026(INI)). Aceste linii de acțiune sunt stabilite detaliat mai jos. S-a încercat, pe de o parte, separarea investigațiilor la nivel de stat membru

¹ Decizia B6-0050/2006 a Parlamentului European din 18 ianuarie 2006 de înființare a unei Comisii de anchetă privind criza societății de asigurări Equitable Life, publicarea ulterioară în JO.

² Petiția nr. 0611/2004 adresată de Arthur White (de naționalitate britanică) și petiția nr. 0029/2005 adresată de Paul Braithwaite (de naționalitate britanică), în numele grupului de acțiune al membrilor Equitable (GAME) și petițiile ulterioare pe aceeași temă adresate de petiționari de naționalitate germană și irlandeză.

³ Decizia 95/167/CE, Euratom, CECO a Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei din 19 aprilie 1995 privind modalitățile de exercitare a dreptului de anchetă al Parlamentului European, JO L 113 19/5/1995, p.2.

(mecanisme de transpunere/punere în aplicare, reglementare/supraveghere și redresare) și abordarea problemei legată de rolul Comisiei separat.

Cele patru aspecte cheie stabilite anterior au fost treptat dezvoltate prin diferite proiecte de rapoarte preliminare, începând cu prezentul proiect de raport care se concentrează asupra mandatului și liniilor de acțiune. Pe durata prezentului proces, în cadrul unui raport intermediar privind investigația, prezentat Parlamentului în iulie 2006, în conformitate cu Decizia de înființare a comisiei de anchetă, s-a rezumat activitatea întreprinsă la acel moment.

Este important de reținut faptul că ancheta s-a separat de investigațiile naționale în curs și anterioare prin adoptarea unei perspective europene. În acest scop, s-a efectuat o analiză comparativă, în care au fost incluse Regatul Unit, Germania, Irlanda și cel puțin un alt stat membru cu o industrie a serviciilor financiare bine dezvoltată.

II. Liniile de acțiune detaliate

1) Investigarea de către Regatul Unit a presupuselor contravenții sau administrări defectuoase în aplicarea Directivei 92/96/CEE;

Una din sarcinile principale ale comisiei de anchetă a fost examinarea transunerii corecte și punerii în aplicare adecvate a Directivei 92/96/CEE, a treia directivă privind asigurarea de viață (3DAV)¹, pe plan național în Regatul Unit de către autoritățile sale competente. Principalele elemente ale acestei linii de acțiune sunt prezentate în partea II din prezentul raport.

În acest scop, comisia de anchetă a fost mai întâi solicitată să analizeze întreg cadrul legislativ și de reglementare al UE pentru sectorul de asigurări și să stabilească dispozițiile care se aplică în cazul Equitable Life. Pe lângă examinarea situației din Regatul Unit, comisia de anchetă a efectuat o analiză comparativă, identificând dispozițiile de drept național destinate să pună în aplicare cerințele directivelor și a verificat dacă aceste cerințe au fost transpuse integral și la timp.

În al doilea rând, comisia de anchetă a fost solicitată să examineze dacă diferitele autorități britanice au aplicat directiva în conformitate cu legislația UE. Aceasta a încercat să clarifice responsabilitățile respective ale diverselor autorități financiare implicate în supravegherea Equitable Life pe durata perioadei de referință. S-au efectuat investigații detaliate pentru a se stabili persoanele, data și modul de supraveghere a solvabilității Equitable Life, precum și practicile sale de contabilitate și acoperire și modul în care au reacționat autoritățile la eventualele curențe.

¹ Directiva 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea de viață directă și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (a treia directivă privind asigurarea de viață), JO L 311, 14.11.1997, p. 34.

În ceea ce privește perioada acoperită, în mandat se menționează faptul că aceasta ar trebui să înceapă odată cu intrarea în vigoare a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață (3DAV), la 1 iulie 1994, și ar trebui să se încheie cu evenimentele apărute la Equitable Life, adică, 1999-2001. Totuși, în sensul anchetei, a fost necesară analizarea evenimentelor petrecute înainte de 1994, atât în ceea ce privește prima cât și ce de-a doua directivă privind asigurarea de viață (1DAV¹ și 2DAV²), precum și întregul proces de adoptare a 3DAV dinainte de 1994.

2) Evaluarea regimului de reglementare din Regatul Unit privind Equitable Life;

Principalele elemente ale acestei linii de acțiune sunt prezentate în partea IV din raportul final.

Deși în această parte a mandatului este necesară o investigație de mare anvergură, standardele de conduită ce urmează a fi examinate sunt legate de legislația comunitară, deoarece, în caz contrar, comisia de anchetă și-ar depăși limitele stabilite în articolul 193 CE. În plus, părea oportun să se compare regimul britanic cu abordările de reglementare din Irlanda, Germania și alte state membre ale UE. Pe scurt, comisia de anchetă a fost solicitată să compare sistemul de reglementare britanic în ceea ce privește SEL cu regimurile vecine într-un mediu european. Raportul Penrose³, care se suprapune parțial prezentei investigații, a constituit un punct de plecare pentru ca ulterior să fie examinat într-un context european mai larg. În plus, comisia de anchetă a trebuit să ia în considerare investigația în curs condusă de mediatorul parlamentar și al serviciilor de sănătate al Regatului Unit „pentru a stabili dacă regimul de reglementare național aplicabil a fost corect administrat”. Se așteaptă ca raportului în cauză să fie emis la mijlocul anului 2007.

În conformitate cu Decizia de înființare a Comisiei de anchetă, perioada de referință pentru această linie a investigației datează cel puțin din anul 1989; prin urmare, este mai lungă decât perioada de la punctul 1.

3) Statutul plângerilor și caracterul adecvat al căilor de atac aflate la dispoziția asiguraților

Principalele elemente ale acestei linii de acțiune sunt prezentate în partea IV din raportul final. În primul rând, a fost necesar să se stabilească numărul de cetățeni europeni din afara Regatului Unit implicați și să se clarifice circumstanțele în care au încheiat polițe de asigurare cu Equitable Life (adică, la ce dată le-au încheiat, dacă le-au încheiat pe teritoriul sau în afara Regatului Unit, direct sau prin intermediari etc.).

¹ Prima Directivă 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă de viață, JO L 063, 13.3.1979 P. 0001 – 0018; cea de-a doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea eficientă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 79/267/CEE, JO L 330, 29.11.1990 p. 50.

² Cea de-a doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 79/267/CEE, JO L 330, 29.11.1990 p. 50.

³ Trezoreria a demarat ancheta Lordului Penrose în august 2001. Mandatul a fost după cum urmează: „Pentru a cerceta circumstanțele care au dus la situația actuală a societății de asigurări Equitable Life, luând în considerare contextul relevant al pieței de asigurări de viață; pentru a identifica orice învățăminte ce urmează a fi trase în scopul conducerii, administrării și reglementării activității privind asigurările de viață; și pentru a oferi miniștrilor de finanțe un raport asupra acestora”. Raportul privind ancheta Equitable Life a fost publicat la 8 martie 2004.

În al doilea rând, urmau să fie colectate informații cu privire la amploarea pierderilor financiare contractate de asigurații din afara Regatului Unit și la posibilele acțiuni pe care aceștia le-ar fi putut întreprinde pentru a obține despăgubiri. În plus, comisia de anchetă urma să clarifice eventualele obligații și constrângeri legale asupra autorităților statelor membre în cauză pe teritoriul cărora au fost încheiate polițele (ex.: Irlanda sau Germania), măsurile pe care le-au luat și amploarea posibilului control asupra situației. Această linie de investigație este legată de principiul „autorizării oficiale unice” și al controlului „statului membru de origine” din cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață.¹

Comisia de anchetă a examinat ulterior sistemul căilor de atac disponibile asiguraților în cauză. În funcție de rezultatele investigațiilor comisiei de anchetă au fost posibile două scenarii conform punctelor 1 și 2. În cazul în care aceasta ar constata că sistemul de reglementare britanic a fost în conformitate cu legislația UE, comisia de anchetă ar trebui, cu toate acestea, să examineze posibilitatea ca asigurații să poată pretinde despăgubiri conform legislației Regatului Unit, precum și posibilitățile oferite cetățenilor UE din alte state membre care întâlnesc dificultăți specifice în acest sens. În cazul în care comisia de anchetă ar constata că Regatul Unit a încălcat legislația UE, aceasta ar putea să se concentreze, de asemenea, asupra sistemului de protecție juridică în conformitate cu legislația UE. Statele membre sunt obligate să acopere pierderile și daunele provocate persoanelor fizice prin încălcarea legislației comunitare pentru care acestea pot fi trase la răspundere conform criteriilor stabilite de Curtea de Justiție. Aceste probleme ar trebui să fie aprofundate, evaluând dacă instanțele naționale sunt în măsură să asigure acest drept la despăgubiri sau dacă diferitele standarde de despăgubire variază de la un stat membru la altul.

4.) Evaluarea supravegherii punerii în aplicare de către Comisie.

Principalele elemente ale acestei linii de acțiune sunt prezentate în partea III din raportul final. Comisia de anchetă a fost solicitată să examineze modul în care Comisia a supravegheat transpunerea Directivelor relevante de către Regatul Unit. În primul rând, a fost necesar să se stabilească dacă Comisia a considerat de la început că măsurile de transpunere notificate de autoritățile britanice au fost în conformitate cu legislația comunitară sau dacă aceasta a identificat inițial lipsuri și a solicitat ulterior mai multe lămuriri. În plus, a fost necesar să se constate dacă Comisia inițiasse deja o procedură privind încălcarea dreptului comunitar sau dacă investiga plângeri depuse de cetățeni în acest sens.

Supravegherea transpunerii asigurată de Comisie trebuia să fie apreciată atât pe baza obligațiilor sale legale în conformitate cu tratatul, cât și în ceea ce privește responsabilitățile sale politice. În cazul în care comisia de anchetă ar constata că Regatul Unit nu respectă legislația UE, o sarcină suplimentară care i-ar reveni în conformitate cu această parte din mandat ar fi să evalueze faptul dacă situația ar fi putut fi evitată, în cazul în care Comisia și-ar fi îndeplinit obligația de supraveghere a transpunerii.

Măsuri specifice rezultate din lista de acțiuni și investigații adoptată de Comisia de anchetă în Documentul său de lucru din 23 martie 2006

¹ Considerentele 6, 7 și articolul 8.

1) Audierea martorilor relevanți de către comisie:

- Audierea petiționarilor și a asiguraților implicați;
- Invitarea Lordului PENROSE și a mediatorului parlamentar al Regatului Unit;
- Invitarea factorilor superiori de decizie din Ministerul de Finanțe al Regatului Unit;
- Invitarea Comisarului McCREEVY și a Directorului General al DG MARKT;
- Invitarea conducerii actuale a societății de asigurări Equitable Life;
- Invitarea autorităților britanice, irlandeze și germane de reglementare financiară;

2) Analiza pieței din Regatul Unit:

- Analiză contextuală globală a pieței de asigurări de viață din Regatul Unit, precum și a Equitable Life în calitate de societate (istoric, starea de fapt, perspective) și a evenimentelor din jurul crizei societății de asigurări Equitable Life;
- Analiză contextuală a cadrului legislativ și de reglementare al UE în ceea ce privește Equitable Life;
- Clarificarea puterilor relevante ale autorităților britanice privind supravegherea Equitable Life;

3) Analiza comparativă a pieței:

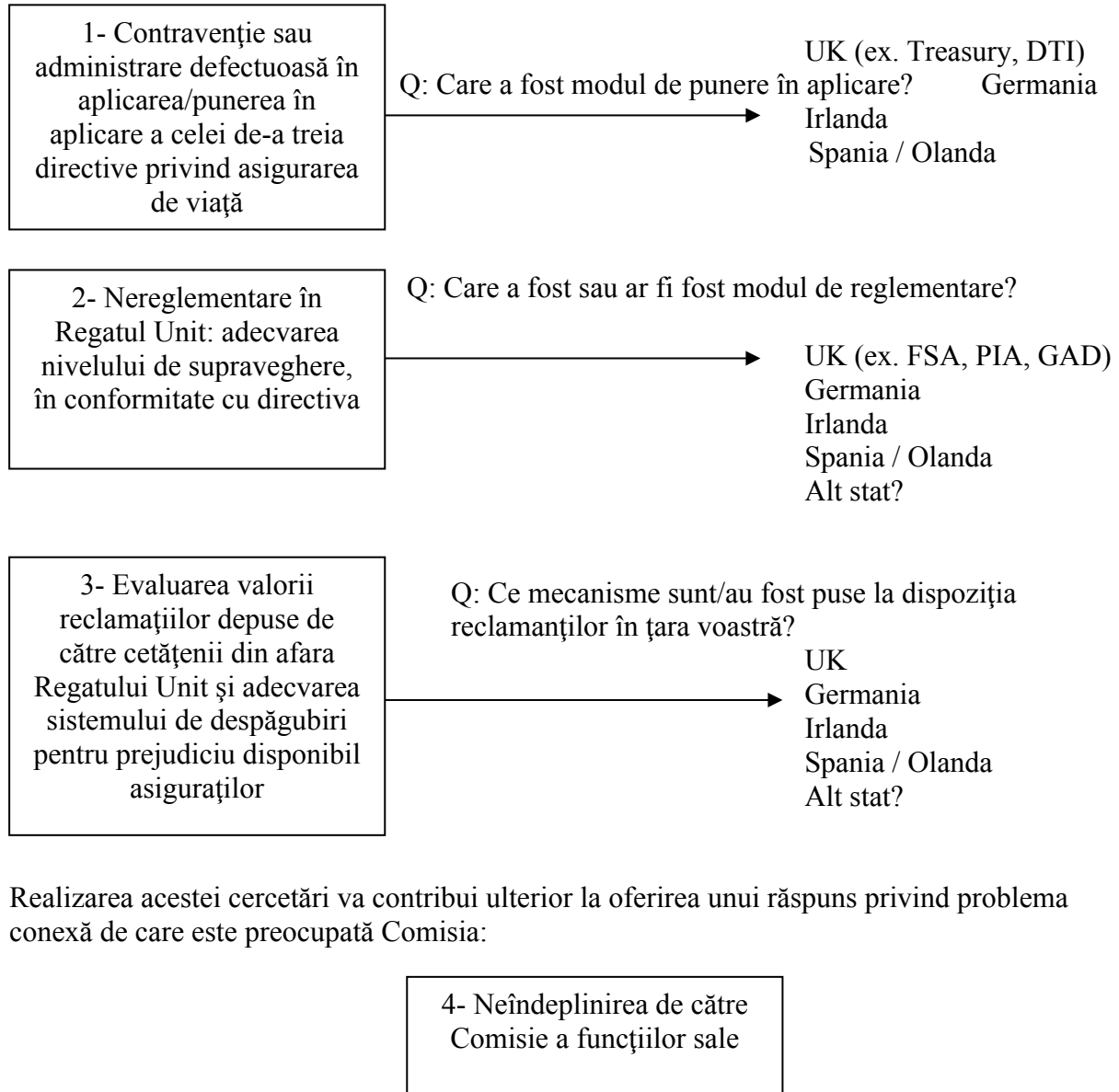
- Analiza Raportului Penrose, având în vedere cerințele UE și standardele de reglementare din alte state membre;
- Analiză comparativă a transpunerii în Regatul Unit și în alte state membre, privind supravegherea întreprinderilor de asigurări, prin intermediul unui „tabel de transpunere” (studiu comandat pe baza „bugetului de expertiză” al comisiei de anchetă).
- Studiu comparativ (în raport cu studiul privind transpunerea) privind abordările de reglementare britanice și din alte state membre ale UE.
- Examinarea comunicării și cooperării între organismele de reglementare din state membre diferite, în special Regatul Unit, Germania și Irlanda;
- Studiu comparativ privind despăgubirile disponibile în conformitate cu legislația Regatului Unit și legislația UE pentru asigurații din Regatul Unit și din alte state membre (studiu extern comandat pe baza „Bugetului de expertiză” al comisiei de anchetă).

4) Investigația:

- Strângerea de informații privind numărul de asigurați implicați din Regatul Unit și din state membre diferite de Regatul Unit și amploarea daunelor suferite.
- Stabilirea statutului plângerilor asiguraților;
- Misiuni de strângere de date în Regatul Unit, Irlanda și Germania în scopul întâlnirii cu petiționari și reprezentanți ai autorităților financiare și/sau audierea autorităților competente pentru a se stabili dacă dispozițiile relevante au fost corect aplicate;
- Solicitarea de informații și documente de la Comisia privind:
 - transpunerea directivelor relevante și aplicarea acestora de către autoritățile relevante pe durata perioadei de referință;
 - măsurile luate de Comisie privind supravegherea punerii în aplicare;

- supravegherea transpunerii celei de-a treia directive în Regatul Unit, inclusiv a corespondenței relevante cu autoritățile britanice.

**Rezumatul abordării propuse de raportor
în Documentul de lucru din 23 martie 2006**

III. Contextul istoric

Istoric

În anul 1762, a fost creată societatea de asigurări Equitable Life, aceasta fiind prima asociație de asigurare mutuală pe viață, și încă mai este cea mai veche asociație de asigurare mutuală pe viață. În următorii 200 de ani, s-a dovedit a fi un furnizor de produse de pensii cu o bună reputație și de încredere. Succesul său s-a datorat parțial reputației sale, strategiei de a nu plăti comisioane agenților de asigurări sau consultanților independenți și tacticii de a păstra întotdeauna rezervele la un nivel redus și de a returna membrilor săi mai mulți bani decât alte societăți. În cursul anului 1950, Equitable a început să vândă așa-numitele polițe RAG¹ („rata anuității garantate”) împreună cu celelalte produse de pensii ale sale. Acest tip de polițe asigură investitorilor o anuitate minimă în momentul ieșirii la pensie. Se poate spune că problemele societății au început din acest moment: o pensie garantată pe viață înseamnă preconizarea duratei de viață a populației și a nivelului ratelor dobânzii pe cel mult 40 de ani în viitor. Equitable nu a preconizat corect creșterea speranței de viață a populației în ansamblu și nici scăderea istorică a ratelor dobânzii; astfel, în momentul în care au fost introduse polițele RAG a fost activată o bombă cu explozie întârziată, societatea ne mai deținând suficiente rezerve pentru anuitățile garantate pe întreaga perioadă și creându-se un deficit de active din ce în ce mai mare.

În pofida trecerii printr-o perioadă de dezvoltare rapidă în anul 1990 datorită pieței în creștere din acel deceniu, pe măsură ce ratele dobânzilor au început să scadă a devenit din ce în ce mai greu pentru ELS să-și onoreze polițele. Pe întreaga durată a acestei perioade, conducerea ELS a conceput în continuare produse inovatoare care au continuat să atragă noi asigurați, de remarcat fiind un nou tip de fond cu profituri, unde o parte a beneficiilor sunt garantate însă majorările gratuite (*terminal bonuses*) depind de performanța viitoare a pieței. Totuși, când expansiunea s-a oprit, firma a realizat dimensiunea deficitului de active și a decis să plătească persoanele pensionate recent cu mai puțin decât suma garantată: în 1994, ELS și-a anunțat planurile de a reduce valoarea majorărilor gratuite plătite la 90 000 din asigurații RAG, fapt imediat contestat în instanță de către unii asigurați implicați. În același timp, activitatea cu profituri a societății a fost atent analizată în presă.

După o lungă bătălie în justiție, cu apeluri ulterioare din partea ambelor părți, în anul 2000 Camera Lorzilor din Regatul Unit (UK House of Lords) a hotărât că abordarea societății nu era corespunzătoare și că aceasta trebuia să-și îndeplinească obligațiile față de asigurații RAG. Prin urmare, situația deja existentă privind deficitul de active s-a înrăutățit (1,5 miliarde £) iar societatea a hotărât să fie scoasă la vânzare. Totuși, cumpărătorii potențiali inițiali s-au retras în ultimul moment. La 8 decembrie 2000, societatea și-a închis porțile noii activități și a fost numit un nou consiliu. În 2001, noul consiliu a anulat bonusurile intermediare și a redus toate valorile polițelor de pensii (4 miliarde £) cu 16% (14% pentru polițele de asigurare pe viață). Înainte de sfârșitul anului 2001, noul consiliu a mai propus asiguraților o schemă de

¹ A se vedea glosarul din anexa cu explicațiile terminologiei tehnice.

compromis pentru a schimba situația investițiilor RAG și non-RAG, schemă care a fost sancționată de Înalta Curte de Justiție a Regatului Unit la 8 februarie 2002.

În fața tuturor acestor progrese, în Regatul Unit au început treptat mai multe investigații: în martie 2001, Comisia de Finanțe a Camerei Comunelor (*House of Commons Treasury Select Committee*) a publicat „Equitable Life și industria asigurărilor de viață: un raport intermediar”; în august 2001, Lordul Penrose și-a început investigația de mare anvergură; în septembrie 2001, a fost publicat Raportul Corley privind Equitable Life; în octombrie 2001 a fost publicat Raportul Baird privind reglementarea Equitable Life. În aprilie 2002, societatea a încercat să dea în judecată fostul său auditor, Ernst & Young, și 15 foști administratori însă acțiunea nu a avut până la urmă succes.

În iunie 2003, mediatorul parlamentar al Regatului Unit a emis un raport care găsea autoritățile de reglementare prudentiale nevinovate de administrare defectuoasă. În martie 2004, a fost publicat raportul Penrose. În acesta se specifica în fond faptul că, în pofida identificării unor greșeli grave de reglementare în modul de supraveghere a firmei, cea mai parte din vină aparținea mai curând conducerii ELS decât autorităților de reglementare. Mai târziu în același an, la Comisia pentru petiții a Parlamentului European au ajuns primele petiții cu privire la caz. Petiționarii au argumentat faptul că autoritățile de reglementare britanice nu au supravegheat în mod corespunzător capacitatea societății de a-și îndeplini cerințele financiare de reglementare iar acțiunile și omisiunile fostelor autorități de reglementare au încălcat normele din Regatul Unit și directivele UE **corespunzătoare** privind asigurarea de viață. La 18 ianuarie 2006, Parlamentul a decis constituirea Comisiei de anchetă privind criza societății de asigurări Equitable Life (EQUI), a cărei adunare constituenta a avut loc la 2 februarie 2006.

Cifre și polițe principale

În 2001 când activitatea acesteia atingea apogeul, numărul de asigurați cu profituri afectați de polița redusă a fost aproape de un milion, majoritatea fiind din Regatul Unit. Dacă se include și asigurații fără profituri, conform unor estimări până la 1,7 milioane de asigurați au fost afectați. În prezent, fondul cu profituri, în valoare de 10 miliarde £, mai are încă aproximativ 600 000 de membri. Se estimează că aproximativ 15 000 de polițe fuseseră vândute în Germania, Republica Irlanda și în alte state membre diferite de Regatul Unit până la închiderea ELS în anul 2001. În prezent, se pare că ar fi rămas 8 300 asigurați cu profituri în Irlanda și aproximativ 4 000 în Germania.

Tipuri de polițe

Înainte de a descrie tipurile de produse vândute de ELS, probabil este necesar să se clarifice pentru nespecialiști ce înseamnă o anuitate. În primul rând, produsul de asigurări este cel care asigură o serie de plăți periodice garantate din punctul de vedere al sumei și perioadei de plată. Dacă o persoană alege să accepte plăți sub formă de anuități pe întreaga sa viață, aceasta va avea o sursă garantată de venit până la deces. Dacă persoana în cauză decedează înainte de vârsta medie preconizată, aceasta va primi de la asigurator mult mai puțin decât a cotizat regulat. Pe de altă parte, în cazul în care speranța de viață a persoanei în cauză este depășită, aceasta ar putea primi mult mai mult decât costul anuității plus câștigurile. De

obicei, impozitele pe câștigurile care apar pe durata anuității sunt amânate (adică, nu sunt impozitate până când nu sunt achitate). În continuare sunt prezentate diferite tipuri de produse de anuități, cu o indicație privind tipurile de polițe vândute de societate și sumele rămase¹:

- Anuități cu primă unică: investiția este realizată brusc
- Anuități cu primă flexibilă: anuitatea este finanțată printr-o serie de plăți
- Anuități imediate: plățile încep imediat după finanțarea anuității, de obicei cu primă unică
- Anuități amânate: cu acest tip de anuitate, plățile încep la mult timp după încheierea contractului de anuități. Plățile programate pot fi primite, fie sub formă de sumă forfetară, fie sub formă de anuitate. Acestea pot fi finanțate cu o primă unică sau flexibilă.
- Anuități fixe sau anuități RAG: cu un contract de anuități fixe, societatea de asigurări plasează fonduri în investiții prudente cu venituri fixe, precum obligațiuni, iar valoarea creditului este garantată. Societatea oferă asiguraților o rată a dobânzii garantată pe o anumită perioadă minimă. Această rată a anuității garantată (RAG) este modificată crescător sau descrescător la sfârșitul perioadei garantate. ELS încă mai desfășoară activități privind anuitățile fixe de aproximativ 5 miliarde £.
- Anuități variabile: anuitatea variabilă comportă riscuri mai mari decât anuitatea fixă RAG. Oferă cumpărătorului posibilitatea de a alege modul de alocare a sumelor sale de bani mai multor fonduri administrate diferite. Spre deosebire de anuitatea fixă, nu există garanții ale valorii creditului sau ale dobânzii. Astfel, investiția este realizată de beneficiarul de anuitate care suportă riscul, și nu de societatea de asigurări. ELS a vândut un tip de anuitate variabilă denumită anuitate cu profit, o poliță care a primit o cotă-parte din surplusul distribuit din fondul relevant prin intermediul bonusurilor. ELS a înregistrat majoritatea contractelor cu profit în anul 1990 când rentabilitatea investiției era mare. Problemele financiare ale societății și prăbușirea pieței de capital din 2002-2003 au dus la o reducere considerabilă a aproximativ o treime din anuitățile cu profit. De asemenea, acest lucru s-a coroborat cu problema așa-numitei rate a dobânzii garantate („RDG”), o sumă cu care sunt garantate beneficiile de bază pentru a se mări în fiecare an înainte de adăugarea unui bonus declarat. Se estimează că RDG se mai aplică probabil la aproximativ 75% din polițele cu profit ale ELS. Respectivul polițe cu RDG beneficiază de o majorare anuală garantată de 3,5%. În ansamblu, RDG a dus la blocarea ELS în obligațiuni și împrumuturi guvernamentale care pot genera doar un venit anual de 3,5%. Acest lucru a însemnat faptul că societatea nu a avut mult de câștigat din însănătoșirea pieței de capital din 2003-2005. În prezent, fondul cu profituri al ELS este estimat la 10 miliarde £.

Funcționarea unui fond cu profituri în detaliu

Fondurile sunt investite – fie în capitaluri proprii, obligațiuni, titluri de stat și proprietate – în funcție de fond și obiectivele sale de investiție. Intenția fondurilor cu profituri este de a oferi investitorilor relativ precauți o imagine a pieței de capital însă cu un risc minim. În schimbul primelor lunare, societatea promite plata unei sume forfetare la sfârșitul duratei poliței. Primele investitorilor sunt vărsate într-un fond central împreună cu cele ale altor investitori „cu profituri”. O mare parte din valoarea finală a poliței depinde de bonusurile plătite de firmă pe durata perioadei de investiție și când polița ajunge la maturitate. Pentru protejarea puterii

¹ Pentru mai multe detalii, a se vedea WE 28.

fondurilor, se impun, de asemenea, penalități financiare persoanelor care economisesc și doresc să-și retragă banii mai devreme. De asemenea, fondurile cu profituri au un mecanism de siguranță integrat cunoscut sub numele de „aplatizare”. Acest lucru înseamnă că în anii cu o creștere favorabilă a investițiilor, societățile ar trebui rețină profiturile și să le utilizeze pentru a plăti bonusurile în anii cu o situație economică sunt mai dificilă.

IV. Rezumatul măsurilor întreprinse

Măsurile întreprinse și declarațiile analizate până în momentul de față

1. Audierea martorilor relevanți în fața comisiei

Pe durata ședințelor din 23 martie 2006, 25 aprilie 2006, 29 mai 2006, 21 iunie 2006, 11 iulie 2006, 13 septembrie 2006, 4 octombrie 2006, 23 noiembrie 2006, 19 decembrie 2006, 25 ianuarie 2007 și 1 februarie 2007, comisia de anchetă a audiat declarațiile mai multor martori, inclusiv ale asiguraților Equitable Life, care adresaseră anterior petiții Parlamentului European, ale altor asigurați din Regatul Unit, Irlanda și Germania, ale reprezentanților guvernelor din Regatul Unit, Irlanda, Germania și Elveția, Comisiei Europene și directorului actual al Equitable Life. Următorii martori au dat declarații orale:

Ședința din 23 martie 2006 (declarația orală H1):

- Tom LAKE, Președinte al grupului de acțiune al membrilor Equitable
- Paul BRAITHWAITE, Secretar General al grupului de acțiune al membrilor Equitable, (petiționar)
- Elemér TERTÁK, Comisia Europeană, Direcția Generală Piață Internă și Servicii, Director responsabil de instituțiile financiare
- Karel VAN HULLE, Comisia Europeană, Direcția Generală Piață Internă și Servicii, Director Unitate Asigurări și Pensii
- Alan BEVERLY, Comisia Europeană, Direcția Generală Piață Internă și Servicii, Unitatea Asigurări și Pensii

Ședința din 25 aprilie 2006 (declarația orală H2):

- Michael JOSEPHS, Consilier Investor's Association
- Beatrice KNOWD, asigurat irlandez
- Patrick KNOWD, asigurat irlandez
- Nicolas BELLORD, asigurat (petiționar)
- Paul WEIR, Președinte al grupului de acțiune al foștilor contribuabili
- Charles THOMSON, Director, societatea de asigurări Equitable Life

Ședința din 29 mai 2006 (declarația orală H3):

- Peter SCAWEN, Grupul beneficiarilor de anuități ai păgubiților Equitable Life (ELTA)
- Markus J. WEYER, DAGEV (Deutsche Arbeitsgemeinschaft der Equitable Life Versicherungsnehmer), asociația reprezentând interesul asiguraților care au contractat polițe Equitable Life în Germania
- Martin McELWEE, autor al raportului Leviathan

Ședința din 21 iunie 2006 (declarația orală H4):

- Clive MAXWELL, Director Financial Services Policy la Ministerul de Finanțe (*HM Treasury*)
- David STRACHAN, Director sector asigurări la Financial Services Authority (FSA)
- Christopher DAYKIN, Actuar Governamental, Director GAD (Government Actuary's Department)
- Mary O'DEA, Director Consumatori, Anne TROY, Director Supraveghere Asigurări, la Irish Financial Services Regulatory Authority (ISFRA) și George TREACY, Director Coduri Protecția Consumatorilor la Irish Financial Services Regulatory Authority (IFSRA)
- Colin SLATER, contabil și partener Burgess Hodgson.

Ședința din 11 iulie 2006 (declarația orală H5):

- Richard LLOYD, fost reprezentant vânzări societatea de asigurări Equitable Life
- Stuart BAYLISS, Director General Annuity Direct

Ședința din 13 septembrie 2006 (declarația orală H6):

- Thomas STEFFEN, Primul Administrator autoritatea de reglementare Supraveghere Asigurări din cadrul Serviciilor Financiare Germane (BaFin) (Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht)
- Kurt SCHNEITER, membru în Consiliul Biroului Federal Elvețian pentru Asigurări Private

Ședința din 4 octombrie 2006 (declarația orală H7):

- Domnul BJERRE-NIELSEN, Președinte CEIAPPO, Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale
- Liz KWANTES, Director Grupul de ajutor al membrilor Equitable Life
- Leslie SEYMOUR, asigurat ELS cu reședința în Bruxelles

Ședința din 23 noiembrie 2006 (declarația orală H8):

- Charles THOMSON, Director, societatea de asigurări Equitable Life
- Simon BAIN, ziarist de la Glasgow Herald
- Charlie MCREEVY, Comisionar European Piața Internă

Ședința din 19 decembrie 2006 (declarația orală H9):

- Eric DUCOULOMBIER, reprezentant FIN-NET

Ședința din 25 ianuarie 2007 (declarația orală H10):

- Claire-Françoise DURAND, Director General Adjunct, Serviciul Juridic al Comisiei Europene

- Jacqueline MINOR, Director, Direcția B (Dezvoltare politică orizontală), Direcția Generală Piață Internă și Servicii
- Michel AYRAL, Director, Direcția C (Politică de reglementare), Direcția Generală Piață Internă și Servicii
- Julio GARCIA-BURGUES, Director Unitatea A.2 (Încălcări), Mediu

Ședința din 1 februarie 2007 (declarația orală H11):

Paul BRAITHWAITE, Secretar General al grupului de acțiune al membrilor Equitable, (petiționar)

- Lord NEILL QC și Matthew MORRISON

2. Martori invitați la audieri care au refuzat participarea

Guvernul și autoritățile de reglementare britanice:

- The Rt Hon domnul Des BROWNE fost Secretar Financiar al Ministerului de Finanțe (Treasury) din Regatul Unit
- The Rt Hon domnul Ed BALLS MP*, actualul Secretar Economic Britanic al Ministerului de Finanțe din Regatul Unit (*Ministerul de Finanțe: autoritate de reglementare 1998-2001*)
- Domnul Callum McCARTHY*, Președinte Financial Services Authority (FSA) (*actuala autoritate de reglementare din decembrie 2001*)
- Sir Howard DAVIES, fost Președinte FSA
- Domnul Martin ROBERTS, fost responsabil Direcția Asigurări din cadrul Ministerului de Comerț și Industrie (*Department of Trade and Industry*) și mai târziu la Ministerul de Finanțe (*Treasury*) (*DTI: autoritate de reglementare până în ianuarie 1998*)

Alte autorități de reglementare:

- Michael MARTIN, Ministrul irlandez al Întreprinderilor, Comerțului și Muncii (Enterprise, Trade and Employment)

Comisia Europeană:

- Frits BOLKESTEIN, fost Comisionar Piața Internă

Alții:

- John McFall MP*, Președinte al Comisiei de Finanțe a Camerei Comunelor a Regatului Unit (*UK House of Commons Treasury Committee*)
- Tony Wright MP, Președinte al Comisiei PA a Camerei Comunelor (*UK House of Commons PA committee*)
- Lord Penrose
- Ann Abraham*, Mediatorul parlamentar al Regatului Unit
- Iain Ogilvie*, Director Investigații privind ELS ale mediatorului parlamentar al Regatului Unit

- Walter Merricks*, Mediatorul de servicii financiare (*Financial Services Ombudsman - FOS*)
- Stephen Hadrill, Secretar General ABI (Association of British Insurers)
- Daniel Schanté, Director General CEA (Comité européen des assureurs)
- David Forfar, fost Actuar și Director de Finanțe al unui asigurator scoțian
- Liz Dolan, ziarist la Sunday Telegraph
- Rupert Jones, ziarist la The Guardian
- Roy Ranson și Chris Headdon, foști Directori Executivi ai ELS
- Matthias Niesel, fost vânzător ELAS în NRW

*: S-a întâlnit cu delegația EQUI la Londra la 16.10.06, a se vedea punctul 8.

3. Lista declarațiilor scrise acceptate

WE

Primirea declarațiilor a fost posibilă până la data de închidere 20 martie 2007. Documentele considerate oficial declarații scrise și afișate pe website sunt după cum urmează:

92. Post-scriptum la prezentarea EMAG din 1 februarie
91. Răspunsul EMAG la documentele FOS
90. Scrisoarea adresată de Președinte către FOS și răspunsul FOS
89. Scrisoarea adresată de mediatorul UE către Președinte
88. Scrisoarea adresată de Young către Președinte
87. Răspunsul FOS la raportul Neill
86. Rezumatul executiv al raportului Lordului Neill
85. Raportul Markus Weyer
84. Avizul lui Josh Holmes asupra directivelor privind asigurarea de viață
83. Raportul Lordului Neill
82. Prezentarea realizată de domnul Rankin către mediatorul UE
81. Scrisoare adresată de domnul Deppe către Președinte
80. Răspunsul ISFRA
79. Lucrarea privind deficitul de active realizată de Investors' Association
78. Răspunsul H. Davies
77. Răspunsul PASC
76. Avizul Consiliului Superior din 27.7.06, Anthony Boswood QC
75. Notele oficiale ale întâlnirii dintre GAME și FSA din 14.12.05
74. Schimbul de scrisori între GAME și McGuinness
73. Prezentarea Comisionarului McCreevy din 23.11.06
72. Prezentarea lui Simon Bain din 23.11.06
71. Scrisoare adresată de Hebert Smith către ELS
70. Prezentarea domnului Thomson din 23.11.06
69. Alte documente ale Investor's Association privind fraudă
68. Scrisoarea adresată de Președinte doamnei Meade și răspunsul din 7.11.06
67. Evaluarea schemei de compromis de către FSA
66. Scrisoarea FSA privind schema de compromis
65. Scrisoarea adresată de Doamna O'Dea către Președinte

64. Scrisoarea adresată de reprezentantul permanent irlandez către UE
63. Cazuri irlandeze prezentate mediatorului
62. Prezentarea realizată de Doamna. Meade pentru delegația de la Dublin
61. Prezentarea realizată de Doamna. O'Dea pentru delegația de la Dublin
60. Comisia financiară: raportul Comisiei privind reglementarea europeană a serviciilor financiare
59. Declarație la Comisia financiară privind profesia actuarială
58. Memorandum realizat de Cazalet Financial Consulting
57. Prezentarea realizată de domnul McFall pentru delegația de la Londra
56. Prezentarea realizată de domnul Merricks pentru delegația de la Londra
55. Protocolul Sienna
54. Anexa II la declarația domnului. Seymour din 4.10.06, cazul „La vie d'or”
53. Anexa I la declarația domnului. Seymour din 4.10.06
52. Declarația domnului. Seymour din 4.10.06
51. Declarația doamnei Kwantes din 4.10.06
50. Raportul Corley
49. Declarația orală a domnului. Schneiter din 13.9.1996
48. Corespondența între asigurații germani și FSA
47. Răspunsul domnului. Thomson, Director General ELS
46. Declarația domnului. Stonebanks
45. Răspunsul lui Chris Headdon la invitația de a depune mărturie
44. Prezentarea GAME Comisiei pentru petiții, 13.09.05
43. Scrisoarea adresată de domnul Vinall către Președinte privind FSA
42. Notificare de fraudă Josephs McGuinness
41. Lucrare realizată de CE privind aspecte interne
40. A doua prezentare realizată de domnul Brian Chase Grey
39. Scrisoarea Comisiei Europene 6.6.6
38. Declarația Directorului Consumatori Irlanda, 21.06.06
37. Declarația FSA din 21.06.06
36. Declarația domnului. Seymour
35. Scrisoarea adresată de Byrne către McGuinness
34. Burgess Hodgson pentru adunarea din 21.06.06
33. Lucrarea realizată de Michael Nassim, actualizată: „Anatomia fraudei”
32. Prezentarea guvernului britanic pentru adunarea din 21.06.2006
31. Lucrare privind fraudă realizată de Investor's Association
30. Documente de la Comisia de finanțe a Camerei Lorzilor a Regatului Unit:
(al 10-lea raport, 2001-02, Equitable Life și industria asigurărilor de viață: un raport intermediar (martie 2001); al 6-lea raport special, sesiunea 2001-02: răspunsul guvernului la cele menționate anterior (octombrie 2001); Textul declarației Secretarului Financiar (FST) al Camerei din 8 martie 2004, și întrebări ulterioare; declarația Lordului Penrose și a FST din 16 martie 2004; „Recăpătarea încrederii în economiile pe termen lung” (al 8-lea raport, sesiunea 2003-04, iulie 2004)
29. Lucrarea privind situația actuală a fondului cu profituri al ELS
28. Lucrarea de opțiuni pentru GAME
27. Memorandum adresat de FOS către EQUI
26. Raportul Burgess Hodgson pentru GAME
25. Scrisoarea adresată de domnul Grey către John McFall MPE

24. Prezentarea realizată de McElwee la 29.5.2006
23. Prezentarea realizată de ELTA la 29.5.2006
22. Prezentarea realizată de DAGEV la 29.5.2006
21. Declarația BAFin – de asemenea, rezumatul declarației BaFin
20. Raport de punere în aplicare Wilde Sapte, Regatul Unit
19. Scrisoarea din partea Comisiei Europene 2.5.2006
18. Declarația scrisă a domnului. Brian Edmonds
17. Raportul Baird
16. Raportul Penrose
15. Petiția din 0611/2004 și anexa la petiția din 0611/2004
14. Petiția 0029/2005 și anexa la petiția nr. 0029/2005
13. Notificarea membrilor privind petițiile nr. 0611/2004 și 0029/2005
12. Memorandum adresat EP din partea mediatorului Regatului Unit
11. Memorandum de înțelegere între FSA și FOS
10. Declarația scrisă a domnului. Peter Schäfer
9. Declarația scrisă a domnului. Brian Chase Grey
8. Lucrarea realizată de Michael Nassim: „O evaluare echitabilă a drepturilor și nedreptăților”
7. Lucrarea realizată de Michael Nassim: „Equitable Life: Penrose și Beyond – anatomia fraudei”
6. Prezentarea lui Paul Weir despre ELCAG din 25.4.2006
5. Prezentarea lui Charles Thomson din 25.4.2006
4. Contribuția Investor's Association din 25.4.2006
3. Domnul O'Brion despre asigurații irlandezi care primesc compensații în Regatul Unit
2. Contribuția GAME din 23.3.2006
1. Contribuția Comisiei Europene din 23.3.2006

Dosarul WE

Lista declarațiilor scrise de la dosar, neafișată pe website, WE-File #:

1. Declarația lui Edmonds (scrisoare)
2. Declarația lui Power (scrisoare)
3. Declarația lui O'Brien (scrisoare)
4. Declarația lui Troy (scrisoare)
5. Declarația lui Douglas (scrisoare)
6. Declarația lui Byrne (scrisoare)
7. Declarația lui B.Groves (scrisoare)
8. Declarația lui McGuirk (scrisoare)
9. Declarația lui O'Farrell (scrisoare)
10. Declarația lui Seymour (email) [afișată ulterior pe web ca WE 36]
11. Declarația doamnei. K. Noonan (scrisoare)
12. Declarația lui Peter Thornton (scrisoare)
13. Declarația lui Jim Berry (scrisoare)
14. Declarația lui Jack Duggan (scrisoare)
15. Declarația lui John Galvin (scrisoare)
16. Declarația lui Patrick McCarthy (scrisoare)

17. Declarația lui Roy Harding (email)
18. Declarația DAGEV (copii ale corespondenței cu FSA; mai târziu WE 48)
19. Declarația domnului. O'Farrell (scrisoare și articol de forum + scrisori Abraham)
20. Declarația domnului. N.F.Norrish (scrisoare transmisă de Chichester MPE)
21. Declarația domnului. Krege (petiția 508/2006)
22. Declarația S&P (grade de solvabilitate ELAS 1993-2002)
23. Declarația lui John Rankin (privind plângerea adresată mediatorului)
24. Declarația privind Lloyds, cazul Poole (1)
25. Declarația privind Lloyds, cazul Poole (2)
26. Declarația domnului. Golding privind Sun Life
27. Declarația domnului. Deppe privind FOS
28. Declarația lui Manfred Westphal (FIN-USE) privind chestiuni de urmărire
29. Informații FSA către asigurați iulie 2004
30. Hotărârea Înaltei Curți PO/Cazul pensionarilor
31. Declarația lui Alexander Kern privind chestiuni de urmărire
32. Hotărârea Institutului de Actuari împotriva Ranson, Headdon

WE-Conf

Există 32 de declarații scrise confidențiale, WE-Conf 1-32.

Alte documente de bază:

- Directive: Prima directivă 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă de viață, cea de-a doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea eficientă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 79/267/CEE; cea de-a treia Directivă 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (a treia directivă privind asigurarea de viață); Directiva 2002/83/EC a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață.
- Lista dosarelor de la Comisia pentru petiții a Parlamentului European privind afacerea Equitable Life:
 - 1.) Petiția nr. 0611/2004 (Arthur White)
 - Petiție cu anexe
 - Rezumatul petiției și recomandările Secretariatului PETI (document SIR)
 - Răspunsul Comisiei la cererea de informații a PETI (CM)
 - Discurs ținut de domnul Nicolas Jerome Bellord în numele petiționarului la ședința PETI din 13 septembrie 2005

- Diverse scrisori adresate de Președintele PETI petiționarului prin care îl informa despre progresele realizate în legătura cu tratamentul petiției sale

2.) Petiția nr. 0029/2005 (GAME)

- Petiție cu anexe
- Petiție tradusă în limba germană
- Rezumatul petiției realizat de petiționar
- Rezumatul petiției și recomandările Secretariatului PETI (document SIR)
- Act adițional la petiția din 15 iulie 2005 privind despăgubirile
- Act adițional la petiția din 9 noiembrie 2005 privind FSA și FOS
- Răspunsul Comisiei la cererea de informații a PETI (CM), același precum cel de mai sus.
- Discurs ținut de reprezentanții GAME la ședința PETI din 13 septembrie 2005 și slide-uri în PowerPoint
- Răspunsul GAME din 22 iunie 2005 la declarația Comisiei
- Diverse scrisori adresate de Președintele PETI petiționarului prin care îl informa despre progresul realizat în legătură cu tratamentul petiției sale
- Schimburi de email-uri între Secretariatul PETI și petiționari

3.) Petiția nr. 0775/2005 (Manfred Bischof)

- Petiția
- Rezumatul petiției și recomandările Secretariatului PETI (document SIR)
- Diverse scrisori adresate de Președintele PETI petiționarului prin care îl informa despre progresele realizate în legătură cu tratamentul petiției sale

4.) Petiția nr. 0067/2006 (Franz-Josef Groemping)

- Petiția
- Scrisoarea către petiționar, care confirmă primirea petiției sale

5.) Cererea de constituire a unei comisii de ancheta

- Nota documentară a Secretariatului PETI privind posibila cerere de constituire a unei comisii de anchetă
- Diverse proiecte de versiuni de mandat
- Scrisoarea Președintelui PETI către Președintele Borrell în care se solicita constituirea unei comisii de ancheta (29 septembrie 2005)
- Răspunsul Președintelui Borrell către Președintele PETI (13 octombrie 2005)
- Lista de semnături ale membrilor susținători ai cererii de constituire a unei comisii de ancheta
- Avizul Serviciului Juridic privind cererea (numai în limba franceză)
- Conferința Președinților: rezumatul deciziilor la ședințele din 19 decembrie 2005 și 12 ianuarie 2006
- Decizia EP din 18 ianuarie privind constituirea unei Comisii de ancheta privind criza societății de asigurări Equitable Life

6.) Documente privind investigațiile din Regatul Unit

- Raportul FSA privind revizuirea reglementării ELAS din 1 ianuarie 1999 - 8 decembrie 2000 („Raportul Baird”)
- Raportul Comisiei Ministerului de Finanțe (Treasury Committee): Equitable Life și industria de asigurări de viață: un raport intermediar volumul I: Raportul și lucrările comisiei (27 martie 2001)

- Raportul Comisiei Ministerului de Finanțe (Treasury Committee): Equitable Life și industria de asigurări de viață: un raport intermediar volumul II: Procesul-verbal al declarațiilor și anexelor (27 martie 2001)
- Comisia Ministerului de Finanțe (Treasury Committee): Reglementarea Equitable Life; Procesul-verbal al declarațiilor (30 octombrie 2001)
- Comisia Ministerului de Finanțe (Treasury Committee): Reglementarea Equitable Life; Procesul-verbal al declarațiilor (13 noiembrie 2001)
- Comisia Ministerului de Finanțe (Treasury Committee): Restabilirea încrederii în economiile pe termen lung: Ancheta Equitable Life; declarații orale (16 martie 2004)
- Raportul privind ancheta Equitable Life („Raportul Penrose”)
- Mediatorul parlamentar al Regatului Unit: Reglementarea prudențială a Equitable Life (primul raport)
- Memorandum adresat Comisiei pentru petiții a EP de către biroul mediatorului parlamentar al Regatului Unit privind investigația reglementării prudențiale a Equitable Life

7.) Alte documente

- Prezentarea de către ELAS în fața PETI privind posibilele plângeri adresate de societate și asigurați împotriva autorităților de reglementare
- Diverse articole de presă

4. Schimburi de informații cu Comisia Europeană

S-au solicitat informații de la Comisia Europeană privind transpunerea și punerea în aplicare a 3DAV în Regatul Unit și în alte state membre. Aceasta presupune așa-numitele rapoarte de punere în aplicare, precum și revizuirile rapoartelor de punere în aplicare în cauză. În plus, Comisia Europeană a fost solicitată să furnizeze EQUI o listă completă a tuturor documentelor de care dispune privind afacerea ELS, precum și o listă a procedurilor privind încălcarea dreptului comunitar care fusese deschisă cu state membre diferite de Regatul Unit în ceea ce privește 3DAV. Comisia a răspuns prin trimiterea studiului privat comandat pe tema punerii în aplicare a 3DAV, a studiului Wilde Sapte, precum și a nouă rapoarte de corelare de țară separate. Aceasta a trimis, de asemenea, o listă a procedurilor privind încălcarea dreptului comunitar și informații suplimentare privind revizuirea studiului și corespondența relevantă.

5. Reuniunea membrilor personalului mediatorului parlamentar al Regatului Unit din 29 martie 2006 la Londra

La 29 martie 2006, raportorul s-a întâlnit cu membrii personalului mediatorului parlamentar al Regatului Unit, care în prezent conduce o anchetă privind presupusa administrare defectuoasă de către autoritățile britanice a reglementării Equitable Life. Printre altele, reuniunea a avut drept scop principal discuții pe tema domeniului de aplicare și a sincronizării anchetelor respective și a cooperării între comisia de anchetă și mediator.

Cu această ocazie, raportorul a evidențiat faptul că ar fi dezirabilă cunoașterea de către comisia de anchetă a constatărilor mediatorului înainte de finalizarea lucrărilor. Personalul mediatorului a confirmat faptul că raportul final va fi publicat înainte de sfârșitul anului 2006 și că se așteaptă ca proiectul de raport să fie gata până în iulie 2006 și trimis pentru

comentarii, atât unui reprezentant al reclamanților, cât și guvernului Regatului Unit. Totuși, evenimentele ulterioare au dus la amânarea publicării raportului de către mediator până la mijlocul anului 2007. La momentul publicării prezentului raport, calendarul nu este încă sigur.

Raportorul a discutat posibilitățile de organizare a unei cooperări între mediatorul Regatului Unit și comisie înaintea publicării raportului mediatorului. S-a pus problema posibilității și tipului de informații pe care mediatorul ar fi dispus să le împărtășească. De exemplu, mediatorul a efectuat deja o analiză detaliată a sistemului de reglementare britanic privind asigurarea de viață, lucru pe care trebuie să îl realizeze și comisia de anchetă în conformitate cu mandatul său. Totuși, personalul mediatorului a subliniat faptul că mediatorul nu este împuternicit să dezvăluie alte informații obținute în cursul investigației sale decât cele incluse în raportul său final.

6. Instrumente pentru membri

S-a întocmit un **glosar** de termeni de specialitate privind asigurările și ELS și o **fișă cronologică** a evenimentelor pentru membrii comisiei (a se vedea anexa), precum și o **notă documentară privind structura de reglementare din Regatul Unit** și o notă privind domeniul de aplicare și puterile unei comisii de anchetă a Parlamentului European.

Website: s-a creat un website pentru comisia EQUI, aceasta fiind operațional din 16 februarie 2006. Aici atât cetățenii, cât și membrii pot găsi toate informațiile relevante, precum și o listă cu numere de contact, precum secretariatul comisiei, consilierii grupului politic și alte informații utile. Membriilor li s-a trimis în mod regulat e-mail-uri cu actualizările website-ului. Presa din Bruxelles a fost, de asemenea, informată de existența acestuia. Scopul website-ului este de a permite o cât mai mare transparență a lucrărilor comisiei pentru public, fără a aduce atingere necesității de păstrare a confidențialității dacă este cazul. Secretariatul EQUI actualizează mereu website-ul pentru a se asigura că sunt disponibile toate documentele relevante (declarații scrise și orale, documentele de bază și ordinile de zi) și documentele de lucru, proiectele de rapoarte și alte documente. Pe website au fost afișate până la 92 de declarații înainte de data închiderii, respectiv 20 martie 2007. Membrii au avut, de asemenea, posibilitatea să contribuie la website, propunând adăugarea de documente sau legături internet, la cererea acestora. Stenogramele celor 11 audieri publice ale comisiei au fost, de asemenea, afișate pe website. Legătura internet la website este după cum urmează:

(http://www.europarl.europa.eu/comparl/tempcom/equi/default_en.htm)

7. Studii:

- Studiu privind partea 1 a mandatului (ES 1): pentru a contribui cu sarcinile la dispoziție, EQUI a solicitat sfatul experților externi. În acest scop, s-a comandat un studiu comparativ pe baza bugetului de expertiză al comisiei. Experții au fost solicitați să examineze modul de transpunere în legislația Regatului Unit a dispozițiilor privind supravegherea prudențială și conduita profesională a întreprinderilor de asigurare prevăzute în directivele UE relevante. Pentru fiecare dispoziție, studiul identifică dispozițiile din Regatul Unit corespunzătoare și indică data de intrare în vigoare a

acestora, prin intermediul unui tabel de transpunere. Transpunerea în Regatul Unit a fost apoi comparată cu legislația de punere în aplicare din Irlanda, Germania și Spania. Rezultatele studiului sunt incluse în constatările raportului final.

- Studiu privind partea 2 a mandatului (ES 2): pentru a oferi membrilor recomandări asupra aspectelor legale și procedurale privind această parte a mandatului, precum și pentru a strânge și analiza documentația generală relevantă, comisia de anchetă a comandat un studiu extern privind măsurile de reglementare britanice privind atât supravegherea prudențială, cât și conduita profesională a întreprinderilor de asigurare, avute în vedere în contextul cazului Equitable Life. Abordarea comparativă include autoritățile de reglementare financiară din Irlanda, Germania și Spania și alte exemple relevante de transpunere și reglementare în statele membre ale UE. Rezultatele studiului sunt incluse în constatările raportului final.
- Studiu privind partea 3 a mandatului (ES 3): comisia a primit un studiu comparativ privind caracterul adecvat al căilor de atac aflate la dispoziție în conformitate cu legislația din Regatul Unit și UE pentru asigurații din Regatul Unit și din alte state membre în contextul afacerii Equitable Life. Studiul oferă o listă completă a schemelor căilor de atac juridice și nejuridice aflate la dispoziție în conformitate cu legislația din Regatul Unit și UE și oferă o opinie calitativă asupra caracterului adecvat. Rezultatele studiului sunt incluse în constatările raportului final.

8. Vizitele delegațiilor la Dublin și Londra

Comisia a realizat două vizite de strângere de date - la Dublin la 6 octombrie 2006 și la Londra la 16 octombrie 2006 - ca parte a procesului de strângere a declarațiilor în scopul pregătirii raportului său.

La Dublin, membrii Parlamentului European (MPE) s-au întâlnit cu asigurații Equitable Life și cu autoritățile de reglementare a serviciilor financiare, precum și cu Ombudsmanul irlandez pentru servicii financiare și cu fostul Ombudsman pentru asigurări din Irlanda. La Londra, aceștia s-au întâlnit cu asigurații britanici, Ed Balls, Secretar Economic la Ministerul de Finanțe (*Treasury*), Președintele FSA, Callum McCarthy, Mediatorul de servicii financiare (FOS), domnul Merricks, Mediatorul parlamentar, Doamna. Abraham și alții. Pe durata ambelor vizite s-au ținut conferințe de presă.

9. Ateliere

S-au organizat două ateliere în contextul investigației:

WS 1: prezentare de studii, 5 octombrie 2006, 9:00-12:30

- Studiu privind transpunerea directivelor UE privind asigurarea de viață, prezentare realizată de autori (Taki Tridimas, profesor, Sir John Lubbock, catedra de legislație bancară, Centrul de Studii de Drept Comercial, Universitatea Queen Mary din Londra).

- Studiu privind sistemele de reglementare, prezentare realizată de autori (Jane Welch, Director, Centrul European de Drept Financiar și al Societăților, Institutul Britanic de Drept Internațional și Comparativ)
- Studiu privind mecanismele de redresare, prezentare realizată de autori (Taki Tridimas, profesor, Sir John Lubbock, catedra de legislație bancară, Centrul de Studii de Drept Comercial, Universitatea Queen Mary din Londra)

WS 2: aspecte ale transpunerii, 30 noiembrie 2006, 14.30-17.30

- Sesiunea 1: Aspecte generale privind transpunerea legislației UE în legislația națională (Profesor Stefan Vogenauer; Profesor Bernard Steunenberg)
- Sesiunea 2: Transpunerea directivelor privind serviciile financiare în legislația națională (Dr. Manfred Westphal. Utilizatori de servicii financiare (Fin-Use); Dr. Kern Alexander; Doamna. Lieve Lowet)

PARTEA II - TRANSPUNERE

privind presupusele contravenții sau administrări defectuoase în aplicarea Directivei 92/96/CEE (cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață) de către Regatul Unit și privind supravegherea de către Comisia Europeană

INDEX PARTEA II

I. Introducere

I.1. Mandatul

I.2. Domeniul de aplicare

I.3. Directiva pe scurt

I.4. Măsuri specifice

II. Investigarea transpunerii corecte în legislația Regatului Unit a 3DAV și aplicarea/punerea în aplicare a acesteia de către autoritățile britanice privind ELAS

II.1. Analiza transpunerii detaliate pe baza declarațiilor

II.1.1. Articole cheie din 3DAV: 8, 10, 18, 25, 28, 31

II.1.2. Alte articole din 3DAV

II.1.3. Articole relevante din alte directive

II.2. Declarații suplimentare privind transpunerea

II.2.1. Declarația Comisiei

II.2.2. Declarații din studiul de punere în aplicare

II.2.3. Alte selecții de declarații scrise și orale privind transpunerea

Concluzii

I. Introducere

I.1. Mandatul

Această parte a raportului (Partea II) are drept scop oferirea de informații Comisiei de anchetă privind criza societății de asigurări Equitable Life (EQUI) privind transpunerea corectă și punerea în aplicare adecvată a Directivei 92/96/EEC¹ (a treia directivă privind asigurarea de viață sau 3DAV) pe plan național în Regatul Unit de către autoritățile sale competente. În mandat această secțiune mai este specificată prin reproducerea considerentului 7 din 3DAV privind „*supravegherea sănătății financiare a întreprinderilor de asigurare, inclusiv a gradului de solvabilitate, existența provizioanelor tehnice adecvate și acoperirea acestora cu active congruente*”. Această analiză a transpunerii și punerii în aplicare a directivelor trebuie realizată având în vedere circumstanțele specifice din jurul societății de asigurări Equitable Life (ELAS), precum și din punctul de vedere al întregului sector de asigurări de viață, în special al regimului său de reglementare.

Prin urmare, comisia trebuie să identifice, în primul rând, toate dispozițiile de drept național ale Regatului Unit destinate să asigure cerințele directivelor și să verifice dacă aceste cerințe au fost transpuse integral și la timp. În al doilea rând, comisia trebuie să examineze dacă diferitele autorități britanice au aplicat respectivele dispoziții legale naționale care au transpus directiva în conformitate nu numai cu legislația Regatului Unit, ci și cu legislația UE. În acest scop, aceasta trebuie să clarifice responsabilitățile respective ale diverselor autorități financiare implicate în supravegherea Equitable Life pe durata perioadei de referință. Trebuie efectuate investigații detaliate pentru a se stabili persoanele, data și modul de supraveghere a solvabilității Equitable Life, precum și practicile sale de contabilitate și acoperire și modul de reacție a autorităților la eventualele curențe.

În această parte (punctul II.2.1) se examinează, de asemenea, în detaliu modul în care Comisia a monitorizat punerea în aplicare a 3DAV. Această secțiune din prezenta parte este strâns legată de partea V din prezentul raport privind curențele sistematice ale Comisiei.

I.2. Domeniul de aplicare (directivă și durată)

Directiva

Mandatul limitează domeniul de aplicare a EQUI la 3DAV, adoptată în 1992, și la directiva

¹ Directiva 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea de viață directă și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (a treia directivă privind asigurarea de viață), JO L 311, 14.11.1997, p. 34.

de codificare (denumită în continuare „directiva codificată”¹ sau DC), adoptată în 2002. Totuși, ar trebui specificat faptul că directivele anterioare, modificate prin 3DAV și ulterior codificate prin DC, trebuie să fie, de asemenea, examinate, adică prima² (1DAV) și a doua³ (2DAV) directivă privind asigurarea de viață, din 1979 și respectiv 1990.

Faptul că 3DAV nu este singurul text juridic luat în considerare este crucial. 3DAV completează și consolidează dispozițiile cheie deja incluse în 1DAV și 2DAV. În plus, orice altă legislație comunitară aplicabilă cazului examinat de comisia EQUI garantează, de asemenea, analiza detaliată. Acest lucru este îndeosebi valabil pentru Directiva 2002/12/EC⁴, cunoscută și sub denumirea de Solvency I, însă și pentru alte directive, enumerate în continuare.

În sensul prezentei anchete, toate aluziile la articole fac trimitere la 3DAV și în unele cazuri, dacă este cazul, articolele echivalente din alte directive sau din DC sunt menționate în paranteze. Dacă există diferențe majore între dispozițiile incluse în diferitele directive, acestea vor fi specificate. În scopul identificării articolelor, se recomandă citirea cu atenție a Tabelului de corespondență din anexa VI din DC.

Principalele dispoziții privind ancheta se află la titlul III din 3DAV, și anume articolele 8-31.

Durata

În ceea ce privește durata anchetei, în mandat se specifică faptul că aceasta ar trebui să înceapă odată cu intrarea în vigoare a 3DAV (1 iulie 1994) și ar trebui să se încheie cu principalele evenimente apărute în jurul cazului ELAS, adică, 1999-2001. Totuși, în sensul anchetei, și în conformitate cu cele explicate anterior, este necesar să se analizeze evenimentele anterioare anului 1994, atât în ceea ce privește perioadele de timp în care 1DAV și 2DAV au fost în vigoare, cât și în ceea ce privește întregul proces de adoptare a 3DAV înainte de 1994. În plus, în mandat se menționează, de asemenea, anul 1989 ca punct de plecare al investigației în ceea ce privește Presupunerile împotriva autorităților de reglementare britanice. Prin urmare, în linii mari, perioada de referință acoperă anii 1989-2001.

I.3. Directivele pe scurt

¹ Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață (JO L 345, 19.12.2002, p. 1) Directiva astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/68/CE (JO L 323, 9.12.2005, p. 1)

² Prima Directivă 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă de viață, JO L 063, 13.3.1979 P. 0001 – 0018; cea de-a doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea eficientă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 79/267/CEE, JO L 330, 29.11.1990 p. 50.

³ Cea de-a doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 79/267/CEE, JO L 330, 29.11.1990 p. 50.

⁴ Directiva 2002/12/EC a Parlamentului European și a Consiliului din 5 martie 2002 de modificare a Directivei 79/267/CEE a Consiliului privind cerințele marjei de solvabilitate pentru întreprinderile de asigurări de viață.

3DAV este de o importanță covârșitoare pentru această anchetă. Acest lucru este bine ilustrat în mandat, atunci când se citează considerentul 7 din directivă când se vorbește despre „supravegherea sănătății financiare a întreprinderilor de asigurare, inclusiv a gradului de solvabilitate, existența provizioanelor tehnice adecvate și acoperirea acestora cu active congruente”. Prin urmare, acestea sunt elementele cheie care ar trebui să formeze centrul investigației privind corectitudinea transpunerii și supravegherii.

3DAV, ulterior completată și pe care se bazează DC 2002, este textul de bază care reglementează piața unică de asigurări de viață din UE. Regulile de bază din text sunt principiile de autorizare unică și recunoaștere reciprocă. Directiva a încorporat principalele dispoziții incluse în 1DAV din 1979 (autorizarea întreprinderilor de asigurare de viață de către o autoritate competentă, constituirea de provizioane tehnice suficiente adecvate) și în 2DAV din 1990, care permitea prestatorilor de servicii de asigurare de viață să beneficieze pentru prima dată de libertatea de a presta servicii peste granițe.

Abordarea globală care predomină în 3DAV a constat în a aduce cu sine un anumit grad de armonizare, considerat la momentul respectiv un mijloc esențial de obținere a recunoașterii reciproce a autorizațiilor și a sistemelor de control prudențiale. Astfel, directiva a făcut posibilă acordarea unei autorizații unice valabilă pe întreg teritoriul Comunității și a păstrat cu sfințenie principiul de supraveghere de către statele membre. Scopul a fost promovarea eficienței economice și a integrării pe piață, permițând asiguratorilor să opereze pe întreg teritoriul UE prin deschiderea de agenții sau prin prestarea transfrontalieră de servicii. Aceasta va oferi consumatorilor o gamă mai largă de asiguratorii și produse de asigurare, oferindu-le, în același timp, experiența faptului că toți asiguratorii vor face obiectul unor standarde minime comparabile. Investigațiile presupunerilor privind transpunerea și punerea în aplicare trebuie să verifice dacă atât litera, cât și spiritul directivei au fost în acord atât cu legislația transpusă a Regatului Unit, cât și cu practica de reglementare din această țară.

În ceea ce privește principiul și metodele de supraveghere financiară, directiva modifică în mod semnificativ domeniul de competență al autorităților de supraveghere din statele membre gazdă și de origine. Aceasta prevede esențialmente că autoritățile din statul membru de origine sunt responsabile de supravegherea „totalității activităților” întreprinderilor de asigurare cu sediul social situat pe teritoriul lor și, în consecință, restrânge puterea de supraveghere a autorităților din statul membru gazdă asupra societăților din CE care operează pe teritoriul acestora.

Pentru a facilita schimbul de informații necesare în scopul supravegherii întreprinderilor de asigurare care operează în mai multe state membre, directiva introduce diferite excepții de la sarcina de confidențialitate, autorizează schimbul de informații între autoritățile competente și impune auditorilor sarcina de a raporta fapte și decizii care pot afecta funcționarea întreprinderii.

Mai multe dispoziții sunt destinate asigurării armonizării necesare a garanțiilor financiare ale întreprinderilor de asigurare. Sunt furnizate instrucțiuni detaliate și principii privind provizioanele tehnice, activele de acoperire și metodele de calculare a acestora, stabilirea categoriilor de investiție și evaluarea, regulile de congruență și normele de localizare a

activelor. În schimb, în alte articole se prevede coordonarea normelor privind marjele de solvabilitate, articolele pe care le pot include și marja minimă de solvabilitate care trebuie pusă în aplicare pentru fiecare tip de asigurare subscris.

În directivă sunt, de asemenea, incluse dispoziții care au drept scop armonizarea suplimentară a conduitei profesionale, inclusiv cele care reglementează informațiile ce urmează a fi furnizate asiguraților și perioada minimă de anulare la care trebuie să aibă dreptul asigurații.

Directiva consolidată (DC) din 2002

Directiva modificată din 2002 a avut drept scop consolidarea dispozițiilor comunitare privind asigurarea de viață, astfel încât să ofere publicului un text unic, clar și ușor de înțeles. Majoritatea dispozițiilor din directivă le reformulează pe cele incluse în 1DAV, 2DAV și 3DAV. Singurele noi dispoziții se referă la: definirea unei piețe reglementate, date privind activitățile întreprinderilor mixte, calcularea profiturilor viitoare, prezentarea unei scheme de operațiuni de sucursalele din țările terțe ce urmează să fie înființate în UE, abolirea derogărilor și drepturile obținute de sucursalele existente.

Altă legislație recentă

- Directiva 95/26/CE de consolidare a supravegherii prudențiale. Această directivă a modificat mai multe directive de servicii financiare, printre care 3DAV, având drept obiectiv consolidarea puterilor autorităților de supraveghere în scopul împiedicării fraudei când o întreprindere financiară face parte dintr-un grup. În mod specific, această directivă reglementează dezvăluirea de informații despre grup autorităților competente, definește și clarifică concepte, precum „legături strânse”. În directivă se prevede, de asemenea, ca un auditor să raporteze prompt autorităților ori de câte ori este informat de anumite fapte care pot să afecteze grav situația financiară ori organizarea administrativă sau contabilă a unei întreprinderi financiare.
- Directiva 2002/12/CE. Cunoscută și sub denumirea de Solvency I, are drept scop consolidarea cerințelor de solvabilitate privind asigurările de viață pentru a se asigura cerințele de capital adecvate. În acest scop, regimul precedent al marjei de solvabilitate din anii '70 este schimbat: se stabilește o limită privind posibilitatea de a include profiturile viitoare în marja de solvabilitate disponibilă și o obligație de a le reduce treptat până în 2009. În al doilea rând, se majorează fondul de garanții minim existent și se modifică periodic în funcție de inflație. În ultimul rând, intervenția neîntârziată a autorității de reglementare de a lua măsuri de despăgubire este consolidată în cazul în care situația întreprinderii se deteriorează și interesele asiguraților sunt amenințate.
- Directiva 2002/87/EC privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar. Această directivă constituie prima inițiativă de înlăturare a unei abordări de reglementare specifică sectorului pentru a face față provocărilor create de conglomeratele financiare, de exemplu, solicitând stabilirea unor linii adecvate de comunicare între autoritățile de supraveghere responsabile de diferitele sectoare financiare.

- Directiva 2005/1/CE de instituire a unei noi structuri de organizare pentru comitetele competente din domeniul serviciilor financiare (așa numite „comitete Lamfalussy”). Printre altele, prin această lege se constituie CEIAP, Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale. „Procesul Lamfalussy” constă din patru niveluri:
 - Nivelul 1: Parlamentul European și Consiliul European adoptă legislația prin procedura de co-decizie, stabilind principiile cadru și instrucțiuni privind puterile de punere în aplicare
 - Nivelul 2: măsuri tehnice de punere în aplicare care iau forma altor directive și/sau regulamente, adoptate conform puterilor delegate la nivelul întâi
 - Nivelul 3: stabilirea de legături între autoritățile de reglementare în vederea generării de recomandări interpretative mixte, instrucțiuni consistente și standarde comune, analize comune și comparații între practicile de reglementare pentru a se asigura punerea în aplicare și aplicarea
 - Nivelul 4: monitorizarea de către Comisia Europeană a conformității statului membru cu legislația UE și măsuri de executare, unde este cazul.
- Directiva 2005/68/EC privind activitățile de reasigurare. Deoarece, la acea dată, activitățile de reasigurare desfășurate de întreprinderi de reasigurare specializate nu făceau obiectul legislației UE, a fost adoptată o directivă specială, pentru a se stabili un cadru legal pentru această activitate și pentru a se ataca problema curenților din dispozițiile existente, care au dus la diferențe semnificative în ceea ce privește supravegherea întreprinderilor de reasigurare în UE, creându-se treptat obstacole în calea desfășurării activității de reasigurare.
- Viitoarea Directivă Solvency II, o a doua reformă a marjelor de solvabilitate ale societăților de asigurări. Acest proiect este de mai mulți ani în lucru și se așteaptă să fie prezentat de Comisie în iulie 2007. Principalele elemente ale propunerii sunt: armonizarea standardelor privind caracterul adecvat al capitalului și conceperea mai multor norme pe bază de risc, în efortul de a aduce mai aproape cerințele de solvabilitate de riscul real cu care se confruntă o întreprindere de asigurare, precum și lărgirea puterilor de intervenție ale autorităților de reglementare în domeniul asigurărilor.

I.4. Măsuri specifice preconizate/întreprinse în contextual părții II

- Audierea petiționarilor în fața comisiei (a se vedea lista relevantă);
- Cererea de informații de la Comisie privind:
 - o transpunerea directivelor relevante și aplicarea acestora de către autoritățile relevante pe durata perioadei de referință;
 - o măsurile luate de Comisie privind supravegherea punerii în aplicare;
- Analiză contextuală a cadrului legislativ și de reglementare al UE privind Equitable Life;
- Clarificarea puterilor relevante ale autorităților britanice privind supravegherea Equitable Life;
- Audierea guvernului și autorităților de reglementare britanice: HMT (Her Majesty's Treasury), FSA (Financial Services Authority) și GAD (Government Actuary)

Department);

- Misiuni de strângere de date în Regatul Unit și Irlanda și audierea autorităților competente pentru a se stabili dacă dispozițiile relevante au fost corect aplicate;
- Analiză comparativă a transpunerii în Regatul Unit și în alte state membre: s-a comandat un studiu comparativ pe baza bugetului de expertiză al comisiei, experții fiind solicitați să examineze modul de transpunere în legislația Regatului Unit a dispozițiilor privind supravegherea prudențială și conduita profesională a întreprinderilor de asigurare prevăzute în directivele UE relevante. Pentru fiecare dispoziție, studiul a identificat dispozițiile corespunzătoare din Regatul Unit și au indicat data de intrare în vigoare a acestora, prin intermediul unui tabel de transpunere. Transpunerea în Regatul Unit a fost apoi comparată cu legislația de punere în aplicare din Irlanda, Germania și Spania. Conținutul studiului a servit drept punct de plecare pentru prezentul document de lucru.

II. Investigarea transunerii corecte în legislația Regatului Unit a 3DAV și aplicarea/punerea în aplicare a acesteia de către autoritățile britanice privind ELAS

Introducere

Prima sarcină este de a identifica în mod clar respectivele dispoziții de drept național ale Regatului Unit destinate să pună în aplicare cerințele directivei și de a verifica dacă aceste cerințe sunt de aceeași calitate și dacă necesită aceleași standarde, atât în ceea ce privește litera, cât și obiectivul final al directivei. Nu este util de la început faptul că Regatul Unit a pus în aplicare directiva într-un mod fragmentat (adică, directiva nu a fost transpusă într-un singur drept național, ci a fost împărțită în mai multe legi diferite, ierarhic variabile). Unul din obiectivele acestei investigații este stabilirea faptului dacă transpunerea a ridicat dificultăți care s-au opus reglementării efective.

Un al doilea obiectiv ar fi stabilirea faptului dacă autoritățile de reglementare responsabile au îndeplinit într-adevăr cerințele de drept național și, în consecință, ale directivei UE. Este posibil ca directiva să fie fost transpusă în mod defectuos și ca autoritățile de reglementare să fi aplicat cu bună credință dreptul național defectuos și incomplet; pe de altă parte, este, de asemenea, posibil ca directiva să fi fost transpusă cu bună credință și integral însă ca autoritățile de reglementare să nu-și fi îndeplinit complet responsabilitățile și să nu fi acționat în litera și spiritul atât al legislației Regatului Unit, cât și al UE. Dimpotrivă, ambele scenarii ar putea fi greșite, adică nu numai că directiva UE a fost transpusă în mod corect dar și autoritățile de reglementare au acționat în mod corespunzător. În cele din urmă, ar fi putut exista un scenariu mixt (transpunere incorectă completată de o aplicare incorectă). Rezultatul acestor investigații va fi redat în mod clar în concluziile din această parte a raportului. În plus, aceste concluzii sunt introduse în conținutul părții V privind curențele sistematice ale Comisiei și modul în care au contribuit la criza ELAS. În această parte, se va dezvolta, de asemenea, conceptul de punere în aplicare folosit ca punct de referință în întreg raportul comisiei de anchetă.

S-a folosit următoarea metodologie: în primul rând, identificarea succesivă a dispozițiilor cheie ale 3DAV privind cazul ELAS, în special în ceea ce privește supravegherea sănătății financiare, a stării de solvabilitate și stabilirea de provizioane tehnice adecvate; în al doilea

rând, identificarea și analizarea dispozițiilor corespunzătoare de punere în aplicare din legislația Regatului Unit pentru a se stabili dacă acestea îndeplinesc cerințele de calitate ale directivei; în al treilea rând, evaluarea performanței autorității de reglementare, luând în considerare pragurile, reperatele și cerințele stabilite în respectivele dispoziții congruente de punere în aplicare, precum și în directivă.

În acest scop, principalele surse de probe, altele decât directiva ca atare și dispozițiile Regatului Unit, vor fi informațiile primite de la Comisia Europeană, studiul de punere în aplicare realizat de firma Wilde Sapte, declarația orală obținută pe durata audierilor EQUI și orice alte declarații scrise din lista declarațiilor oficiale scrise.

II.1. Analiza transpunerii detaliate pe baza declarațiilor

Pentru a înțelege 3DAV, este adecvat să se evidențieze structura sa, alcătuită din patru părți:

1. Definiția și domeniul de aplicare;
2. Inițierea activității de asigurare de viață;
3. Condițiile de reglementare a activității de asigurare de viață, care includ: principii și metode de supraveghere financiară, norme privind provizioanele tehnice, marja de solvabilitate și fondurile de garanții, norme privind legislația contractuală și condițiile de asigurare;
4. Dispozițiile privind dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii.

Următoarele 16 articole (și 1 anexă) din 3DAV au fost selectate având în vedere relevanța acestora pentru prezenta anchetă:

- Articolele 8, 9, 10, 12, 13 și 15: supraveghere financiară;
- Articolele 18, 19, 20, 21 și 22: provizioane tehnice;
- Articolul 25: marja de solvabilitate;
- Articolele 28, 29, 30 și 31: conduita profesională;
- Anexa II: informații pentru asigurați.

Articolele cheie pentru investigație (8, 10, 18, 21, 25, 28 și 31) sunt tratate primele.

În ceea ce privește legislația Regatului Unit, Regatul Unit a notificat Comisia în legătură cu punerea în aplicare a 3DAV prin scrisoarea din 29 iunie 1994. În scrisoare se specifica faptul că următoarele instrumente legale relevante de punere în aplicare a directivei vor intra în vigoare la 1 iulie 1994, termenul limită prevăzut în directivă:

1. *Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994* de modificare a secțiunii relevante din *Insurance Companies Act (ICA) 1982* și *Financial Services Act 1986* în scopul introducerii principiului de control al asigurării indirecte de către țara de origine prevăzut în 3DAV și directivele de asigurare generală;
2. *Insurance Companies Regulations 1994* de punere în aplicare a normelor 3DAV privind provizioanele tehnice, congruența și localizarea activelor, marja de solvabilitate și fondurile de garanții;
3. *Insurance Companies (Accounts and Statements) (Amendment) Regulations 1994* de punere în aplicare a normelor 3DAV privind forma și conținutul raportului anual, de modificare a *Insurance Companies (Accounts and Statements) Regulations 1983*.

În conformitate cu registrele oficiale, Regatul Unit a respectat termenul limită de intrare în vigoare și a notificat în mod corect Comisia, furnizând copii ale legislației de punere în aplicare.

După cum se poate observa din cele menționate anterior și în contrast cu abordarea consolidată adoptată de statele membre, Regatul Unit a optat pentru o transpunere treptată și indirectă, transpunând directive prin adoptarea de diferite instrumente legale care au introdus modificări la mai multe legi ale Parlamentului și legislația secundară. Această tehnică este utilizată frecvent în Regatul Unit. În plus, și contrar celei mai bune practici de transpunere¹, măsurile de punere în aplicare ale Regatului Unit nu au identificat ce dispoziții din directivă au fost transpuse articol cu articol. Fiecare măsură de punere în aplicare a inclus în notele explicative o trimitere la directivă însă nu a inclus un tabel care să arate corelația între dispozițiile din măsurile naționale de punere în aplicare și dispozițiile din directivă.

În plus, structura și terminologia² utilizate în legislația de punere în aplicare a Regatului Unit nu coincide întotdeauna și obligatoriu cu cea din directivă.

Se poate argumenta faptul că această transpunere indirectă nu este suficient de clară și este posibil să nu fie cea mai bună metodă de încorporare a standardelor UE în legislația internă. Totuși, această lipsă de claritate nu echivalează în mod obligatoriu cu neîndeplinirea cerințelor 3DAV³.

Metodologie

Fiecare articol cheie este analizat având în vedere probele primite și în mod analog, folosind următorul format:

- *Numărul și titlul articolului*
- *Rezumatul obiectivelor*
- *Textul articolului*
- *Comentarii detaliate privind transpunerea în Regatul Unit*
- *Legătura cu cazul ELAS*

Eventualele articole echivalente din 1DAV, 2DAV și 3 DAV sunt menționate la sfârșitul fiecărui articol.

¹ A se vedea Recomandarea Comisiei din 12 iulie 2004 privind transpunerea în dreptul național a directivelor care afectează piața internă [Jurnalul Oficial L 98 din 16.4.2005].

² De exemplu, în legislația Regatului Unit se folosesc termenii „activitate pe termen lung” și „activitate generală” în locul termenilor „asigurare de viață” și „asigurare generală” din directivă.

³ Ar reprezenta o încălcare a dreptului comunitar numai dacă ar contraveni certitudinii juridice sau ar lăsa persoanele fizice și agenții economice într-o stare de nesiguranță în ceea ce privește drepturile și obligațiile lor ce derivă din directivă. Jurisprudența CEJ prevede mai multe cerințe specifice: (a) este esențial ca să se garanteze în dreptul național faptul că autoritățile naționale vor aplica directiva în mod efectiv integral; (b) poziția legală conform dreptului național ar trebui să fie suficient de precisă și clară; și (c) persoanele fizice trebuie să fie complet informate de toate drepturile lor și, după caz, trebuie să se poată baza pe acestea în fața instanțelor naționale.

II.1.1. Articole cheie din 3DAV: articolele 8, 10, 18, 21, 25, 28 și 31

Articolul 8 – Autoritățile competente și supravegherea (articolele 15 din 1DAV și 10 din DC)

Rezumatul obiectivelor

În articolul 8 se afirmă clar faptul că supravegherea financiară a unei societăți de asigurări este unica responsabilitate a statului membru de origine. De asemenea, se adaugă faptul că autoritățile țării gazdă informează autoritățile țării de origine în cazul în care consideră că activitățile societății afectează situația sa financiară. Supravegherea financiară include verificarea solvabilității și existența provizioanelor tehnice și a activelor care le acoperă. De asemenea, statul membru de origine solicită fiecărei societăți să aibă proceduri contabile și administrative corecte și mecanisme de control intern adecvate.

Textul articolului

Articolul 8

Articolul 15 din Directiva 79/267/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 15

- 1. Supravegherea financiară a unei întreprinderi de asigurare, inclusiv cea a activității pe care o desfășoară, fie prin intermediul sucursalelor, fie pe baza libertății de a presta servicii, este exclusiv responsabilitatea statului membru de origine. În cazul în care autoritățile competente ale statului membru al angajamentului sunt îndreptățite să considere că activitățile unei întreprinderi de asigurare i-ar putea afecta starea financiară, acestea informează autoritățile competente din statul membru de origine al întreprinderii. Acestea din urmă stabilesc dacă întreprinderea îndeplinește principiile prudențiale stabilite de prezenta directivă.*
- 2. Supravegherea financiară include, în ceea ce privește totalitatea activităților desfășurate de întreprinderea de asigurare, verificarea gradului de solvabilitate, a existenței provizioanelor tehnice, inclusiv provizioane matematice, și a activelor care să le acopere, în conformitate cu normele stabilite sau cu practicile respectate în statul membru de origine în temeiul dispozițiilor adoptate la nivel comunitar.*
- 3. Autoritățile competente ale statului membru de origine impun tuturor întreprinderilor de asigurare să aibă proceduri contabile și administrative corecte și mecanisme de control intern adecvate”.*

Comentarii privind dispozițiile Regatului Unit¹

Pentru a-l adapta la principiul de control al țării de origine, domeniul de aplicare al părții II din LSA 1982 a fost modificat. Principalele norme interne care au transpus articolul 8 din 3DAV în legislația Regatului Unit sunt incluse în Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994 și în Insurance Companies (Amendment) Regulations 1994. Dispozițiile care limitează puterea de supraveghere a Secretarului de Stat al Regatului Unit asupra societăților din CE cu sediul social situat într-un stat membru diferit de Regatul Unit care desfășoară activități în Regatul Unit prin înființarea unei sucursale sau prin prestarea transfrontalieră de servicii sunt incluse în Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994. Reglementarea 13 a introdus punctul 1A în secțiunea 15 din ICA 1982, care exclude în esență societățile din CE de la aplicarea părții II din lege în măsura în care societățile în cauză desfășoară activități de asigurare prin intermediul unei sucursale și au îndeplinit cerințele specificate în partea I din apendicele 2F la lege. Reglementarea 45 a

¹ Toate secțiunile intitulate „Comentarii privind dispozițiile Regatului Unit” folosesc ca sursă primară ES 1.

introdus appendicele 2F în ICA 1982.

Secretarul de Stat are puterea reziduală de a impune cerințe pentru protecția asiguraților, care include dreptul de a lua „orice măsură considerată de acesta corespunzătoare”. În principiu, Secretarul de Stat poate exercita această putere numai asupra societăților din Regatul Unit și din afara CE. Totuși, în anumite circumstanțe, acesta poate exercita această putere asupra societăților din CE care funcționează pe teritoriul Regatului Unit. Condițiile de exercitare a acestei puteri asupra societăților din CE sunt menționate literă cu literă la punctul 15 din appendicele 2F la lege. În conformitate cu directive, condiții în cauză stabilesc faptul că Secretarul de Stat poate exercita respectivele puteri asupra societăților din CE numai dacă s-a solicitat astfel de autoritatea de supraveghere din statul membru de origine a societății.

Punctul 16 din appendicele 2F prevede ceea ce poate să facă Secretarul de Stat în cazul în care o societate nu îndeplinește orice dispoziție din legea aplicabilă activităților sale de asigurare din Regatul Unit. În conformitate cu acest punct, prima măsură constă în notificarea autorității de supraveghere din statul membru de origine (16(2)). Dacă societatea persistă în a încălca dispoziția în cauză, punctul 16 alineatul (3) permite Secretarului de Stat, după informarea autorității de supraveghere a statului membru de origine, să dispună societății să înceteze activitatea de asigurare sau prestarea de servicii de asigurare. În cele din urmă, punctul 16 alineatul (4) permite Secretarului de Stat să dispună societății încetarea activității de asigurare chiar fără informarea autorității de supraveghere a statului membru de origine, dacă acesta consideră că trebuie luate astfel de măsuri în regim de urgență. Secretarul de Stat trebuie să informeze întotdeauna societatea în scris cu privire la motivele adoptării unei astfel de măsuri.

Dispozițiile care largesc puterea de supraveghere a Secretarului de Stat asupra totalității activității (în cadrul Comunității) societăților cu sediul social în Regatul Unit sunt incluse în Insurance Companies (Amendment) Regulations 1994. Reglementarea 4 modifică secțiunea 15 din ICA 1982, inclusiv „toate societățile din Regatul Unit care își desfășoară activitatea într-un alt stat membru decât Regatul Unit”. Domeniul de competență al autorităților de supraveghere din Regatul Unit asupra întreprinderilor de asigurare cu sediul social în Regatul Unit este suficient de larg, în conformitate cu cerințele directivei. Secretarul de Stat are puterea de a verifica gradul de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare, existența provizioanelor tehnice și a activelor care să le acopere în ceea ce privește totalitatea activităților desfășurate de întreprinderea de asigurare.

Cerința ca întreprinderile de asigurare să aibă „proceduri contabile și administrative corecte și mecanisme de control intern adecvate” a fost transpusă în dreptul intern prin Reglementarea 5 din Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994 de modificare a secțiunii 5 din ICA 1982 privind condițiile ce trebuie îndeplinite de întreprinderea de asigurare pentru a obține o autorizație de funcționare. Reglementarea 5 introduce subsecțiunea (1A) în secțiunea 5 din lege, care împiedică Secretarul de Stat să emită o autorizație dacă acesta consideră că solicitantul nu îndeplinește sau nu va îndeplini criteriile de „gestiune prudentă și adecvată”. Reglementarea introduce, de asemenea, un întreg appendice la lege, care dezvoltă sensul de „gestiune prudentă și adecvată”. În appendice se specifică faptul că pentru a se considera că o societate își desfășoară activitatea într-un

mod corect și prudent, aceasta trebuie să păstreze, printre altele, „registre contabile adecvate și alte registre ale activității” și „sisteme adecvate de control al activității și registrele sale”. Apoi continuă cu specificarea sensului acestor două standarde. Punctul 6A din apendicele 6 la Insurance Companies (Accounts and Statements) Regulations 1983, așa cum a fost modificată, stipulează faptul că în certificatul Administratorilor cerut prin Reglementarea 26 litera (a) trebuie să se menționeze, de asemenea, prin intermediul unei liste, orice notă publicată cu care sunt conforme sistemele de control stabilite și păstrate de societate în ceea ce privește activitatea sa.

Legătura cu cazul ELAS

În prezentul articol există trei elemente legate de cazul ELAS. În primul rând, obligația autorităților de reglementare de a supraveghea societatea în ansamblu, adică, să ia întotdeauna în considerare „totalitatea activităților” sale, în al doilea rând, cerința de a avea „proceduri contabile și administrative corecte și mecanisme de control intern adecvate”; în al treilea rând, obligația autorităților țării gazdă de a informa autoritățile țării de origine la apariția unor probleme.

1. Supravegherea „totalității activităților” și ARA

Este sigur să se presupună faptul că, atunci când în articol se afirmă într-un mod atât de simplu, clar și neechivoc că supravegherea financiară trebuie să includă „totalitatea activităților desfășurate de întreprinderea de asigurare”, intenția organului legislativ a fost exact aceasta și nu alta. Se pare că „totalitatea activităților” înseamnă, în toate limbile și circumstanțele, totalitatea activităților unei societăți, fără a exista nicio excepție sau lacună juridică.

După stabilirea acestui fapt, este oportun să se analizeze numeroasele declarații primite în care se invocă faptul că autoritățile britanice (statul membru de origine) nu au supravegheat în mod corect societatea deoarece nu au acordat suficientă atenție sau pur și simplu ignorat ideea „totalității activităților”. Declarațiile care au dezmințit aceste plângeri trebuie să fie luate, de asemenea, în considerare.

În primul rând, Lordul Penrose (WE 16)¹ susține faptul că autoritatea de reglementare s-a concentrat exclusiv asupra marjelor de solvabilitate și nu a luat în considerare majorările gratuite cumulate, reprezentând acele beneficii necontractuale distribuite de societate la alegere. Aceste bonusuri pot fi considerate, conform unei interpretări, ca făcând parte integrantă din „totalitatea activităților” desfășurate de societate (aceasta este direct legată de argumentele privind articolul 18 privind provizioanele tehnice). Importanța acestor bonusuri și legătura acestora cu aspectul RAG sunt explicate pe larg în partea I (Introducere) și în partea II (Aspecte de reglementare).

¹ „... formularele și declarațiile solicitate în procesul de raportare anual nu au fost destinate niciodată extragerii de informații privind intervenția de reglementare, **cu excepția informațiilor privind solvabilitatea**: în special, formularele și declarațiile nu au urmărit niciodată să extragă informații necesare pentru a permite autorităților de reglementare să își formeze o opinie privind posibilitatea satisfacerii sau înșelării așteptărilor rezonabile ale asiguraților și ale asiguraților potențiali”. (punctul 210, capitolul 19, WE 16)

Legislația Regatului Unit include o recomandare, nementionată în directivă, de a se acorda atenția cuvenită așteptărilor rezonabile ale asiguraților (ARA). Autoritatea de reglementare din Regatul Unit a susținut faptul că în ceea ce privește majorările gratuite, ARA nu au fost create prin practica societății privind bonusul. Acest lucru i s-a spus Lordului Penrose (WE 16)¹. Totuși, nefiind convins de aceste argumente, acesta le respinge și argumentează că ARA au luat într-adevăr naștere datorită practicii societății privind majorarea gratuită (cu alte cuvinte, asigurații aveau așteptări rezonabile conform cărora pe lângă beneficiile contractuale, aceștia erau îndreptățiți sau ar fi primit bonusuri discreționare).

În WE 84, Holmes susține această teză: „*Protecția ARA, în conformitate cu legislația Regatului Unit, a avut o mare importanță datorită schimbului din anii '80 și '90 în bilanțul beneficiilor furnizat de ELAS în temeiul polițelor sale în afara beneficiilor garantate pentru o majorare negarantată (ulterior garantată). [...] Întrucât beneficiile garantate clasificate ca « obligații » în conformitate cu dreptul comunitar², au trebuit să fie, prin urmare, rezervate, singura protecție acordată unei majorări gratuite nealocate în conformitate cu schema de reglementare britanică era obligația de a decide dacă să se intervină în vederea protejării așteptărilor rezonabile privind un astfel de bonus*“. (A se vedea, de asemenea secțiunea II.2. „Declarații suplimentare privind transpunerea”)

Din diferitele materiale promoționale analizate ale ELAS și diversele declarații (WE 26 Burgess Hodgson, WE 52-54 Seymour, H5 Lloyd), se poate trage concluzia că majorările gratuite au făcut parte integrantă din pachetele oferite asiguraților, care au fost lăsați astfel să se aștepte că aceste bonusuri vor fi plătite numai în funcție de situația piețelor la data părăsirii fondului. Într-adevăr, societatea a făcut uz de practica privind majorarea negarantată pentru a indica membrilor valorile polițelor, pentru a efectua plăți la scadență sau la răscumpărare și pentru a încuraja noi contractări de polițe prin situații privind performanța anterioară.

Pe scurt, unele declarații primite de comisie indică o situație în care autoritatea de reglementare s-a concentrat întotdeauna, în mod exclusiv, asupra marjelor de solvabilitate și a acordat o importanță insuficientă sau chiar ne semnificativă majorărilor gratuite cumulate în analiza sa globală a sănătății financiare a societății. Astfel, o linie a raționamentului afirmă

¹ „GAD și Ministerul de Finanțe au informat comisia de anchetă asupra faptului că autoritățile de reglementare și GAD au recunoscut întotdeauna relevanța bonusului final însă în ceea ce privește bonusul final, ARA nu au fost create prin practica legată de bonusuri a societății. Acestea insistă asupra notelor prin care s-a afirmat faptul că nu a fost garantată o majorare gratuită. Totuși, GAD și Ministerul de Finanțe recunosc, de asemenea, faptul că ARA nu au fost limitate la beneficiile garantate. Nu este necesar să se tragă concluzia că asigurații ar avea așteptări rezonabile în ceea ce privește primirea unei sume exacte ca bonus pentru a fi de părere că ar fi fost create, totuși, așteptări rezonabile. Punctul este subliniat în declarațiile GAD: „S-a acceptat în mod general pe piața asigurărilor de viață că nivelurile anterioare ale bonusului final nu au creat așteptări rezonabile pentru viitor, deoarece acestea ar fi depins în totalitate de condițiile de piață, supuse unui grad de atenuare, care variază în mod considerabil de la o societate la alta”. Așteptarea rezonabilă nu ar însemna că valoarea exactă a poliței cotate ar fi plătită, indiferent de condițiile de piață sau de atenuare, ci că orice reducere ar reflecta condițiile nefavorabile de piață. O poziție în care societatea nu ar putea să își permită să onoreze valorile poliței fără să ridice valorile de piață sau transferurile între generații nu ar fi fost înțeleasă de asigurații societății la notificarea furnizată și nu ar fi comunicat așteptările lor rezonabile”. (punctul 220, capitolul 18, WE 16)

² Faptul că ELAS nu a fost nevoită să creeze rezerve pentru bonusuri negarantate este explicat în secțiunea privind articolul 18 - provizioane tehnice. 3DAV a oferit un caracter opțional acestor rezerve, astfel Regatul Unit nu a obligat societățile să-și creeze rezerve pentru aceste obligații.

faptul că, în cazul în care se consideră că aceste tipuri de bonusuri fac parte integrantă din „totalitatea activităților” desfășurate de societate, autoritățile de reglementare ar fi trebuit să le ia în considerare în îndeplinirea funcțiilor care le revin, în conformitate cu articolul 8. Opțiunea Regatului Unit de a nu obliga ELAS să-și creeze rezerve pentru bonusurile discreționare, nu a exonerat neapărat autoritățile de a face tot posibilul pentru a respecta litera și obiectivul final al directivei, ceea ce a necesitat, după cum s-a mai spus, ca supravegherea financiară să acopere „totalitatea activităților desfășurate de întreprinderea de asigurare”.

2. Proceduri contabile și administrative corecte și mecanisme de control intern adecvate: problema actuarului desemnat

3DAV prevede o linie de referință pentru reglementare și, în conformitate cu natura unei directive contrară unei reglementări, lasă în sarcina statelor membre găsirea celui mai adecvat mijloc de a obține rezultatele cerute în dispozițiile directivei. Unul din mijloacele propuse de autoritățile de reglementare britanice a fost imaginea actuarului desemnat (AD), o parte esențială a cadrului național de asigurare din Regatul Unit și care nu apare în directivă. Unul din rolurile AD a fost de a acționa parțial în calitate de protector al intereselor asiguraților (a se vedea, de asemenea, comentariile privind articolul 10 din 3 DAV).

Mai multe declarații primite susțin faptul că, la diferite momente de timp, este posibil ca ELAS să nu fi avut proceduri contabile și administrative corecte și nici mecanisme de control intern adecvate, deoarece nu s-a luată nici o măsură pentru rezolvarea unei probleme grave apărută odată cu AD al ELAS.

În H1 domnul LAKE explică cum în anul 1992 „actuarul desemnat, Roy Ranson, a devenit Director General al ELAS fără a renunța la rolul de actuar desemnat a fost în mod evident în detrimentul intereselor asiguraților însă legislația Regatului Unit nu prevedea destituirea domnului Ranson”. În conformitate cu declarațiile, GAD (Government Actuary's Department) din Regatul Unit și-a exprimat explicit dezaprobarea privind această dualitate a rolului însă nu s-a luat nicio măsură. Clive MAXWELL din cadrul HMT, sub investigație pe durata H4, respinge această afirmație, argumentând că în 3DAV nu se menționează imaginea AD și că aceasta nu este, prin urmare, o problemă pentru directivă. Totuși, o altă opinie divergentă susține contrariul, și anume faptul că în directivă nu se menționează imaginea AD este de fapt irelevant deoarece, odată pusă în aplicare, imaginea AD a devenit parte integrantă din sistemul de supraveghere al Regatului Unit care, în ansamblu, trebuia să pună în aplicare integral și corect dispozițiile articolului 8 din 3DAV, atât în ceea ce privește litera, cât și obiectivul textului.

Toate declarațiile primite (a se vedea, de asemenea, secțiunea II.2. „Declarații suplimentare privind transpunerea”) sugerează faptul că prin neluarea de măsuri rapide privind această problemă, autoritatea de reglementare britanică nu-și a îndeplinit obligația de a solicita ELAS proceduri contabile și administrative corecte și mecanisme de control intern adecvate, astfel cum se prevede explicit în articolul 8 din 3DAV.

3. Schimb de informații între statul membru de origine/gază

O altă problemă este posibilitatea ca alte state membre (Irlanda, Germania) să fi avut vreodată

în vedere faptul că activitățile ELAS ar fi putut avea un efect negativ asupra sănătății financiare a societății, în acest caz acestea trebuind să informeze autoritățile britanice. Corespondența între autoritățile de reglementare la care a avut acces această comisie este amănunțit analizată în partea IV (Aspecte de redresare).

Articolul 10 – puteri de supraveghere privind informațiile contabile, prudentiale și statistice (articolele 23 din IDAV și 13 din DC)

Rezumatul obiectivelor

Articolul 10 definește tipul de informații solicitat societăților privind situația financiară a acestora. Acestea trebuie să înainteze periodic declarațiile și documentele necesare supravegherii. Statele membre trebuie să se asigure că autoritățile competente dispun de puterile și mijloacele necesare pentru supravegherea activității întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriul acestora, inclusiv activitățile desfășurate în afara teritoriilor în cauză. Aceste puteri și mijloace trebuie să le permită:

- a) să efectueze investigații detaliate, de exemplu strângând informații sau solicitând prezentarea de documente ori realizând investigații la fața locului;
- b) să adopte orice măsuri adecvate și necesare pentru a garanta că activitatea este în conformitate cu legea ori să elimine sau să repare toate neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților;
- c) să garanteze că aplicarea măsurilor în cauză, dacă este nevoie prin executare sau prin intermediul instanțelor judecătorești.

Textul articolului

Articolul 10

Articolul 23 alineatele (2) și (3) din Directiva 79/267/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„2. Statele membre impun întreprinderilor de asigurare cu birourile de pe teritoriul lor să înainteze periodic aceste declarații împreună cu documentele statistice, în vederea supravegherii. Autoritățile competente își furnizează între ele documentele și informațiile necesare în vederea supravegherii.

3. Fiecare stat membru ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că autoritățile competente dispun de competențele și mijloacele necesare pentru supravegherea activității întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriul lor, inclusiv activitățile desfășurate în afara teritoriilor în cauză, în conformitate cu directivele Consiliului care reglementează respectivele activități și în scopul punerii în aplicare a acestora.

Competențele și mijloacele în cauză trebuie, în special, să permită autorităților competente:

(a) să efectueze investigații detaliate privind situația întreprinderii de asigurare și a întregii sale activități, inter alia, prin:

- culegerea de informații sau solicitarea prezentării de documente privind activitățile sale de asigurare,*
- efectuarea de investigații la fața locului, la sediul întreprinderii de asigurare;*

(b) să adopte orice măsuri privind întreprinderea de asigurare, directorii și conducătorii acesteia sau persoanele care o controlează, adecvate și necesare pentru a garanta că activitatea întreprinderii continuă să fie în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative pe care întreprinderea trebuie să le respecte în fiecare stat membru și, în special, cu programul de activități, în măsura în care acesta rămâne obligatoriu și să evite sau să elimine toate neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților;

(c) să garanteze că aplicarea măsurilor în cauză, dacă este nevoie prin executare prin intermediul instanțelor judecătorești, după caz.

Statele membre pot prevedea, de asemenea, posibilitatea autorităților competente de a obține toate informațiile cu privire la contractele deținute de intermediari”.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Obligația de a prezenta rapoarte și conturi anuale este cerută prin Legea societăților din 1985 (declarații legale). Obligația de a prezenta declarațiile de reglementare este cerută prin ICA 1982, care prevede că fiecare societate de asigurare trebuie să prezinte în fiecare an autorităților de reglementare prudentiale, pe lângă declarațiile legale și declarațiile de reglementare. Acestea sunt elaborate luând în considerare evaluarea reglementărilor privind

activele și pasivele, astfel încât să fie puțin probabil ca cifra activelor nete calculată în declarație să fie aceeași cu cea a activelor nete care apare în declarațiile financiare publicate ale societății. Declarațiile de reglementare sunt destinate să permită autorității de reglementare să supravegheze solvabilitatea asiguratorului. Forma și conținutul declarațiilor de reglementare au fost inițial reglementate prin *Insurance Companies (Accounts and Statements) Regulations 1983*. Acest regulament a fost modificat în mai multe rânduri, inclusiv prin *Insurance Companies (Accounts and Statements) (Amendment) Regulations 1994* în sensul punerii în aplicare a directivelor privind a treia asigurarea de viață și asigurarea generală, în măsura în care acestea afectează forma și conținutul rapoartelor anuale. În 1996, Regulamentul 1983, astfel cum a fost modificat, a fost consolidat cu modificări prin *Insurance Companies (Accounts and Statements) Regulations 1996*.

Declarațiile sunt alcătuite dintr-un bilanț, un cont de profit și pierderi, un cont de venituri, un extras de cont al raportului de evaluare anual al actuarului și informații suplimentare privind activitatea în general și activitatea pe termen lung. Informațiile suplimentare trebuie prezentate sub formă de declarații în care trebuie să se furnizeze informații privind, inter alia, principalii reasuratori facultativi și prin convenție, politica societății privind investiția în instrumente derivate și datele de contact ale tuturor controlorilor societății, inclusiv numele și participația acestora. ICA 1982 prevede trei mecanisme de îmbunătățire a fiabilității declarațiilor de reglementare: a) se consideră infracțiune provocarea sau admiterea intenționată sau neintenționată a unei declarații false într-un raport amănunțit important ce urmează a fi inclus într-o declarație; b) administratorii unei societăți trebuie să certifice întocmirea corectă a declarației și conformitatea cu cerințele de solvabilitate; c) în cazul unei societăți care desfășoară activități pe termen lung, actuarul desemnat trebuie să certifice, de asemenea, dacă, în opinia sa, s-au luat măsuri corespunzătoare privind obligațiile sale; d) declarațiile trebuie auditate. Deși raportul anual are, în primul rând, scopul de a permite autorității de reglementare să supravegheze solvabilitatea asiguratorilor, acesta este, de asemenea, disponibil asiguraților și acționarilor, la cerere, și deschis inspecției publice la Registrul Comerțului relevant.

Pentru asiguratorii de viață, actuarul desemnat trebuie să prezinte un raport anual de evaluare pentru a permite autorității de reglementare să-și formeze o opinie asupra îndeplinirii standardelor minime prevăzute în normele corespunzătoare prin rezervele actuarială. Actuarul desemnat trebuie să întocmească, de asemenea, cel puțin o dată la cinci ani, o situație privind activitatea sa pe termen lung.

Cerința prevăzută în legislația Regatului Unit ca fiecare societate de asigurări să desemneze un actuar în calitate de actuar al societății nu este una din cerințele 3DAV. Actuarul trebuie să aibă calificările prescrise, adică trebuie să fie un membru al Institutului de Actuari sau al Facultății de Actuari. Secretarul de Stat trebuie să fie notificat cu privire la desemnarea actuarului și să primească o situație cu informații privind participația actuarului în societate (ex.: acțiuni sau obligațiuni garantate în societatea în care actuarul a dobândit participația, precizări cu privire la orice interes pecuniar al actuarului în orice tranzacție între actuar și societate, remunerația și alte beneficii primite de actuar etc.). Aceste informații trebuie furnizate anual Secretarului de Stat.

Obligația de a oferi informații statistice este prevăzută în reglementările 79 – 83 din

Insurance Companies Regulations 1994. Formularele ce urmează a fi utilizate sunt prevăzute în anexele 15 – 16 din acest regulament. Informațiile statistice trebuie prezentate anual. Neîndeplinirea acestor obligații este considerată infracțiune.

Puterile de supraveghere ale autorităților competente: legislația Regatului Unit atribuie Secretarului de Stat o gamă largă de competențe pentru a-și îndeplini atribuțiile de supraveghere, echivalente celor cerute în articolul 10 din 3DAV. În secțiunile 37 - 47 din ICA 1982, astfel cum a fost modificată, se enumeră competențele și se stipulează motivele pentru care acestea pot fi exercitate și formalitățile ce trebuie respectate la exercitarea acestora. În conformitate cu ICA 1982, Secretarul de Stat are competențe largi pentru a obține informații și pentru a investiga societățile de asigurare. În conformitate cu aceste competențe, Secretarul de Stat poate solicita actuarului desemnat să investigheze situația financiară a societății sau poate desemna o persoană care să investigheze îndeplinirea criteriilor de gestiune prudentă și adecvată. Secretarul de Stat sau o persoană autorizată de acesta poate solicita unei societăți să îi furnizeze informații privind probleme specifice și să îi prezinte cărți, lucrări sau alte documente, după caz. În cazul în care Secretarul de Stat consideră că există motive rezonabile să creadă că documentele solicitate și neprezentate sunt păstrate într-un spațiu oarecare, acesta poate solicita unui judecător de pace să emită un mandat de autorizare a unui polițist pentru intrarea și percheziționarea spațiului.

Competențe asupra activelor societății: Secretarul de Stat poate solicita păstrarea în Regatul Unit a activelor societății folosite la acoperirea obligațiilor sale. De asemenea, acesta poate solicita păstrarea integrală sau parțială a respectivelor active de către o persoană aprobată de acesta în calitate de curator al societății. În plus, acesta poate apela la o instanță pentru un ordin de limitare a libertății societății de a dispune de activele sale. Aceste puteri pot fi exercitate numai pe baza unui set restrâns de motive. Exercițarea acestor puteri, în special puterea de a limita libertatea unei societăți de a dispune de activele sale, face, de asemenea, obiectul unor formalități mai stringente.

Secretarul de Stat poate, de asemenea, să impună cerințe privind investițiile (în măsura în care valoarea activelor nu depășește valoarea obligațiilor), poate limita veniturile din prime și poate solicita informații suplimentare și anterioare. Lista puterilor enumerate în lege se încheie cu o putere reziduală largă care oferă Secretarului de Stat dreptul de a solicita unei societăți să adopte măsurile corespunzătoare în scopul protejării asiguraților împotriva riscului legat de imposibilitatea societății de a-și îndeplini obligațiile sau de a satisface așteptările rezonabile ale asiguraților sau ale asiguraților potențiali și în scopul asigurării respectării de către societate a principiilor de gestiune prudentă și adecvată.

Neîndeplinirea unei cerințe impuse în exercitarea oricăror puteri menționate este considerată infracțiune. În conformitate cu ICA 1982, Secretarul de Stat are puteri largite pentru a-și exercita funcțiile și nici formalitățile pe care trebuie să le respecte, nici motivele pe care trebuie să le invoce nu pot impune limitări stricte asupra acestuia în exercitarea puterilor sale. Dimpotrivă, exercitarea majorității puterilor (altele decât limitarea libertății unei societăți de a dispune de activele sale) face obiectul unui prag flexibil și vag definit, adică protejarea așteptărilor rezonabile ale asiguraților sau ale asiguraților potențiali. În fond, Secretarul de Stat poate interveni în aproape orice ocazie considerată (mai curând) oportună (decât necesară) pentru protejarea asiguraților și nu numai în momentul identificării unor

încălcări sau curențe specifice.

Legătura cu cazul ELAS

Trei elemente din prezentul articol îl leagă de cazul ELAS. În primul rând, problema „puterilor și mijloacelor” autorităților de reglementare; în al doilea rând, problema „tratamentului excesiv de indulgent”; în al treilea rând, obligația autorităților de reglementare să se asigure că ELAS a respectat legislația națională, ceea ce include, astfel cum s-a explicat anterior, conceptual de ARA.

1. Puteri și mijloace

Înainte de toate, este necesar să se pună întrebarea dacă autoritatea de reglementare britanică a dispus de „puterile și mijloacele necesare” în exercitarea funcțiilor sale la acea dată. Numeroase declarații demonstrează curențele în ceea ce privește „mijloacele”; pe de altă parte, declarațiile primite demonstrează în mod clar faptul că autoritățile de reglementare dispuneau evident de suficiente „puteri”.

1.A. „Mijloacele”

Conform domnului LAKE în H1 *„autoritățile de reglementare în domeniu asigurărilor erau foarte slab finanțate în perioada anilor '90”*. Acesta își susține afirmația, citând din Raportul Baird (WE 17), citat, de asemenea, de domnul HOLMES (WE 84) când face trimitere la restructurarea personalului implicat în reglementarea în domeniul asigurărilor la 1 ianuarie 1999: *„... numărul total al personalului implicat în reglementarea prudențială a aproximativ 200 de societăți de asigurare (...) era de mai puțin de 135. Prin comparație, un număr de aproximativ 135 de persoane erau implicate în reglementarea a 400 de bănci autorizate din Regatul Unit, societăți de construcții și sucursale din Regatul Unit ale instituțiilor din state nemembre UE”* (WE 17, punctul 2.23.5).

De asemenea, domnul NASSIM (WE7) susține faptul că *„autoritățile de reglementare nu dispus întotdeauna de suficiente rezerve și nu au avut toate puterile necesare pentru a contribui în mod efectiv la procesul de reglementare și pentru a-și exercita cu responsabilitate puterile discreționare, astfel cum a intenționat Parlamentul încă din 1973. Prin urmare, acestea nu și-au îndeplinit funcțiile în mod corespunzător”*.

În Raportul Penrose (WE 16, punctul 158) se afirmă, de asemenea, că *„divizia de asigurări a DTI a fost slab pregătită pentru a participa la procesul de reglementare. A avut personal necorespunzător și persoanele implicate la nivel de supraveghere, în special, nu erau calificați să contribuie în mod semnificativ la proces. Autoritățile de reglementare ale unității de asigurări depindeau, la bază, de GAD în ceea ce privește recomandările privind provizioanele matematice, elementele implicite, aspectele tehnice în general și de ARA și nu dispunea separat de puteri relevante specifice sau de experiență pentru a evalua în mod independent situația societății în aceste privințe (...). În scopuri practice, GAD s-a ocupat de controlul funcționării actuariale a firmelor de asigurări de viață până la punerea în aplicare a reorganizării în conformitate cu FSA”. Se adaugă faptul că „nivelurile de angajare a personalului aflate la dispoziția autorităților de reglementare prudențiale variaau însă numărul de persoane cu responsabilitate directă față de societate și funcțiile lor în cadrul*

serviciului civil au rămas în mare parte aceleași... Majorarea resurselor ar fi putut îmbunătăți șansele de identificare a problemelor însă.. Guvernul a solicitat o abordare „mai puțin stringentă” a reglementării și a alocat resurse în consecință” (WE16, punctele 39, 158 și 159).

În cele din urmă, domnul HOLMES (WE 84) trage concluzia afirmând că „*chiar și ținând seama de discreția de care statele membre dispun în luarea deciziilor privind nivelul corespunzător al resurselor de reglementare, trebuie să se pună sub semnul întrebării dacă Regatul Unit a furnizat autorităților sale competente mijloacele necesare supravegherii, standard prevăzut în mod explicit în legislația comunitară din noiembrie 1992. Pe de o parte, trebuie să se pună problema dacă, din punct de vedere numeric, pentru sarcina respectivă, a fost alocat un număr suficient de persoane. Pe de altă parte, trebuie, de asemenea, să se pună problema dacă personalul disponibil avea calificarea corespunzătoare pentru a asigura supravegherea efectivă*”. (A se vedea, de asemenea, secțiunea II.2. „Declarații suplimentare privind transpunerea”).

1.B. „Puterile”

În ceea ce privește puterile alocate autorităților de reglementare britanice, majoritatea declarațiilor indică o situație satisfăcătoare în care autoritatea competentă dispunea de puteri largi, flexibile și suficiente.

Dispozițiile de punere în aplicare din Regatul Unit de transpunere a articolului 10 conferă Secretarului de Stat puteri foarte largi pentru a-și îndeplini funcțiile de supraveghere, puteri cel puțin echivalente cu cele prevăzute în directivă. Aceste puteri presupun posibilitatea de a obliga o societate să protejeze asigurații împotriva riscului legat de imposibilitatea societății de a-și îndeplini obligațiile sau de a satisface așteptările rezonabile ale asiguraților sau ale asiguraților potențiali (ARA)¹ în scopul asigurării respectării de către societate a principiilor de gestiune prudentă și adecvată. Întrebarea care apare în cazul ELAS nu este atât dacă Secretarul de Stat dispunea de suficiente puteri, ceea ce se și întâmpla la suprafață, cât dacă acesta utiliza în mod corespunzător aceste puteri lărgite: unele declarații strânse până acum par să nege această idee din urmă (pentru detalii, a se vedea comentariile asupra secțiunii privind ARA). A se vedea, de asemenea, secțiunea II.2. „Declarații suplimentare privind transpunerea”.

Prin urmare, se poate argumenta faptul că autoritățile de reglementare britanice au avut întradevăr cel puțin „puterile” prevăzute în directivă, dacă nu neapărat „mijloacele”.

2. Tratament respectuos și abordare mai puțin stringentă

Cea de-a doua problemă cheie privind articolul 10 este dacă autoritatea de reglementare britanică a efectuat anchete detaliate, solicitând prezentarea de documente sau realizând investigații la fața locului. S-a afirmat faptul că s-au realizat întradevăr investigații însă că autoritățile de reglementare au dat întotdeauna dovadă de un respect excesiv și chiar teamă

¹ Astfel cum s-a menționat în secțiunea în care se prezintă articolul 8, legislația Regatului Unit include conceptual de așteptări rezonabile ale asiguraților (ARA).

față de gestiunea ELAS. În WE 51, doamna KWANTES spune: „*Cred că adevărul este că autoritățile de reglementare au adormit la volan. Acestea păreau că stau cu frică față de Equitable și s-au purtat cu mănuși. Dacă autoritatea de reglementare știa că Equitable are probleme, de ce nu a spus nimic? Dacă nu a știu, atunci înseamnă că nu și-a îndeplinit în mod corespunzător sarcina de reglementare*”.

Referindu-se la criza ELAS, domnul BAYLISS afirmă în H5 că „*Cred întradevăr că va mai exista una complet legată de aroganța conducerii și toleranța acelei aroganțe. Modul în care Equitable s-a purtat și a tratat autoritatea de reglementare a fost cu adevărat extraordinar*”.

Un alt petiționar, domnul BELLORD (H2) insistă, de asemenea, asupra „*relației foarte confortabile între autoritățile de reglementare și EL*”, evidențiind unele constatări din Raportul Penrose care sugerează faptul că rapoartele aflate la dispoziția GAD, ce datează de la sfârșitul anilor '80 făcuseră deja aluzie la practicile de afaceri periculoase ale ELAS însă fuseseră complet ignorate de către GAD.

Mai multe declarații sugerează, de asemenea, cu tărie faptul că autoritatea de reglementare a adoptat, conștient și deliberat, o abordare teoretică în cazul ELAS. Dacă s-ar dovedi a fi adevărat, aceasta ar constitui o încălcare a obligației autorității de reglementare de a asigura respectarea ARA și ca acest lucru să constituie deci o încălcare a literei și obiectivului articolului 10 din 3DAV. Atât Raportul Baird (WE 17), cât și Raportul Penrose (WE 16) conțin critici privind lipsa unei „*abordări proactive*” a autorității de reglementare.

În H1, domnul LAKE afirmă că „*încrederea excesivă în agențiile din domeniu și abordarea tradițională « mai puțin stringentă »*” a determinat Regatul Unit să nu mai dorească să adopte obiectivul directivelor privind asigurarea de viață și, astfel, a înregistrat un eșec în punerea în aplicare a acestora, precum și în executarea lor.

Unele din aceste afirmații, în special „*lipsa de provocare a conducerii superioare a ELAS de către autoritățile de reglementare britanice*” sunt respinse în mod vehement de WE-CONF8. Constatările din raportul primului mediator parlamentar neagă, de asemenea, aceste afirmații, spunând că nu se poate afirma că FSA (împreună cu GAD) ar fi abordat problema constituirii de rezerve RAG și orice interpretare greșită a situației financiare a ELAS „*în orice alt mod decât ferm*”, că abordarea lor nu putea fi descrisă drept « pasivă » și că „*FSA a insistat în continuare ca Equitable să se conformeze tuturor cerințelor sale de a constitui rezerve în fața opoziției puternice din partea Equitable*”.

3. ARA

După cum s-a menționat anterior în secțiunea ce prezintă articolul 8, legislația Regatului Unit conferă Secretarului de Stat puterea de a obliga o societate să protejeze asigurații împotriva riscului legat de imposibilitatea societății de a-și îndeplini obligațiile sau de a satisface ARA. Secretarul de Stat poate lua orice măsură considerată de acesta corespunzătoare (alta decât limitarea libertății societății de a dispune de activele sale) împotriva riscului legat de imposibilitatea societății de a îndeplini respectivele așteptări. În acest sens, legislația din Regatul Unit respectă cerințele articolului 10 din 3DAV, care solicită autorităților să ia orice măsuri adecvate și necesare pentru a garanta că activitatea societății continuă să fie în

conformitate cu legislația Regatului Unit și pentru a evita sau repara toate neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților. Pe scurt, prin articolul 10 din 3DAV s-au conferi autorităților britanice puteri și mijloace pentru asigurarea respectării ARA.

S-a stabilit deja faptul că este posibil ca mijloacele să fi fost insuficiente însă că puterile au fost adecvate. Întrebarea care apare în cazul ELAS este dacă Secretarul de Stat a folosit în mod corespunzător puterile sale largi. Aceste puteri au fost folosite pentru protejarea ARA? Declarațiile primite¹ susțin că au existat într-adevăr neregularități care au prejudiciat interesele asiguraților însă că autoritatea de reglementare britanică nu a adoptat măsurile corespunzătoare pentru remedierea acestora. Aceste declarații par să sugereze că autoritățile de reglementare britanice nu și-au exercitat mult timp puterile lărgite privind ELAS, în pofida faptului că aveau cunoștința de catastrofa iminentă. Într-o revizuire² a rapoartelor anuale ale DTI se remarcă faptul că motivul cel mai des pretextat pe baza căruia Secretarul de Stat își exercitase puterile a fost faptul că societatea tocmai fusese autorizată (adică, în ultimii cinci ani) sau că existase o schimbare de controlului (din nou, în ultimii cinci ani). În fiecare an, Secretarul de Stat și-a exercitat puterile numai în câteva cazuri pe alte motive. Această lipsă de proactivitate, în pofida deținerii puterilor adecvate, a fost, de asemenea, abordată de Charles THOMSON, în prezent Director General al ELAS, atunci când a declarat că „*timp de mulți ani autoritățile de reglementare britanice au avut puteri foarte extinse pentru a interoga societățile și puteri considerabile pentru a interveni în cazuri excepționale [...]. Pe scurt, opinia mea este că autoritățile de reglementare relevante din Regatul Unit, atât înainte, cât și după schimbările efectuate ca urmare a directivei consolidate privind asigurarea de viață, au avut puteri suficiente pentru a reglementa în mod eficient*”.

În H1, domnul LAKE susține, de asemenea, această opinie afirmând că „în legislația Regatului Unit, ARA sunt protejate de autoritățile competente” și că Regatul Unit „nu a pus în aplicare cerințele legale pentru a permite autorităților să supravegheze aplicarea propriei legislații privind ARA”, în pofida faptului că acest lucru era necesar și adecvat, astfel existând o posibilă încălcare a literei și spiritului articolului 10.

Unul din motivele specifice pentru care nu au fost respectate ARA este legal de marja de solvabilitate (pentru mai multe detalii, a se vedea secțiunea privind articolul 25 - marja de solvabilitate). Argumentul este următorul: autoritatea de reglementare a permis ELAS să-și îndeplinească cerințele de solvabilitate, în pofida situației financiare dubioase în care se afla societatea. Acesta fapt este, de fapt, egal cu ascunderea de asigurați a situației financiare reale a ELAS și cu punerea în pericol a viitoarei viabilități financiare a societății. În consecință, ARA au fost expuse riscului și astfel ar însemna că autoritățile britanice au luat măsuri care nu au fost „*adecvate și necesare pentru a evita sau repara toate neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților*” și pentru a se asigura că activitatea este conformă legislației Regatului Unit, adică ARA. Astfel, apare posibilitatea încălcării articolului 10 (ARA) printr-o posibilă încălcare a articolului 25 (marja de solvabilitate).

¹ WE 84, 72, 69, 51-54, 42, 36, 33, 26

² ES 1, Studiu privind transpunerea comandată de comisia EQUI.

Articolul 18 – Existența provizioanelor tehnice (articolele 17 din 1DAV și 20 din DC)

Rezumatul obiectivelor

Prezentul articol prezintă cerința ca fiecare societate de asigurare să constituie suficiente provizioane tehnice pentru întreaga sa activitate. În articol se prevăd, de asemenea, norme de calculare a provizioanelor tehnice, stabilind un număr de principii, care necesită o „evaluare actuarială de perspectivă prudentă” și o rată prudencială a dobânzii, transferând asupra autorității de reglementare a statului membru obligația de a fixa una sau mai multe rate maxime ale dobânzii. Bazele și metodele folosite la calcularea provizioanelor tehnice trebuie puse la dispoziția publicului. În plus, toate provizioanele tehnice trebuie acoperite cu active congruente. În articol se impune, de asemenea, obligația de localiza respectivele active în cadrul Comunității.

Textul articolului

Articolul 18

Articolul 17 din Directiva 79/267/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 17

1. Statul membru de origine cere fiecărei întreprinderi de asigurare să constituie suficiente provizioane tehnice, inclusiv provizioane matematice, pentru întreaga sa activitate.

Valoarea acestor provizioane tehnice se determină în conformitate cu următoarele principii.

A. (i) valoarea provizioanelor tehnice pentru asigurarea de viață se calculează printr-o evaluare actuarială de perspectivă suficient de prudentă, luând în considerare toate obligațiile viitoare determinate de condițiile de asigurare pentru fiecare contract existent, inclusiv:

- toate beneficiile garantate, inclusiv valorile de răscumpărare garantate,
- bonusurile la care asigurații sunt deja îndreptățiți, fie colectiv, fie individual, indiferent de descrierea bonusurilor în cauză – dobândite, declarate sau alocate,
- toate opțiunile disponibile pentru asigurați pe baza termenilor contractului,
- cheltuieli, inclusiv comisioane,
- luând în considerare primele viitoare datorate;

(ii) se permite utilizarea unei metode retrospective, în cazul în care se poate demonstra că provizioanele tehnice rezultate nu sunt mai mici decât cele necesare pe baza unui calcul de perspectivă suficient de prudent sau în cazul în care nu se poate utiliza o metodă de perspectivă pentru tipul de contract în cauză;

(iii) o evaluare prudentă nu este o evaluare „conform celei mai bune estimări”, dar include o marjă adecvată pentru devierea negativă a factorilor de relevanță;

(iv) metoda de evaluare pentru provizioanele tehnice trebuie nu numai să fie prudentă în sine, ci și să aibă în vedere metoda de evaluare pentru activele care acoperă provizioanele în cauză;

(v) provizioanele tehnice se calculează separat pentru fiecare contract. Se permite, cu toate acestea, utilizarea de generalizări sau aproximări adecvate, în cazul în care acestea ar putea să dea aproximativ același rezultat ca și calculele individuale. Principiul calculării individuale nu împiedică în niciun fel constituirea de provizioane suplimentare pentru riscuri generale care nu sunt individualizate;

(vi) în cazul în care valoarea de răscumpărare a unui contract este garantată, valoarea provizioanelor matematice pentru contract în orice moment este cel puțin egală cu valoarea garantată la momentul respectiv.

B. rata dobânzii utilizată se alege cu prudentă. Aceasta se determină în conformitate cu normele autorităților competente ale statului membru de origine, aplicând următoarele principii:

(a) pentru toate contractele, autoritatea competentă a statului membru de origine al întreprinderii de asigurare stabilește una sau mai multe rate maxime ale dobânzii, în special în conformitate cu următoarele norme:

(i) în cazul în care contractele conțin o garanție a ratei dobânzii, autoritatea competentă din statul membru de origine stabilește o rată maximă a dobânzii unică. Aceasta poate varia în funcție de moneda în care este exprimat contractul, cu condiția să nu depășească 60 % din rata obligațiunilor emise de statul în a cărui monedă este exprimat contractul. În cazul în care un contract este exprimat în ECU, această limită se fixează prin trimitere la contractele exprimate în ECU emise de instituțiile comunitare.

În cazul în care un stat membru decide, în temeiul paragrafului anterior teza a doua, stabilirea unei rate maxime a dobânzii pentru contractele exprimate în moneda altui stat membru, întâi consultă autoritatea competentă din statul membru în a

cărui monedă este exprimat contractul;

(ii) cu toate acestea, în cazul în care activele întreprinderii de asigurare nu sunt evaluate la prețul lor de achiziție, un stat membru poate stipula că pot fi calculate una sau mai multe rate maxime ale dobânzii luând în considerare randamentul activelor corespunzătoare în prezent în portofoliu, minus o marjă de prudență, și, în special pentru contractele cu prime periodice, luând, de asemenea, în considerare și randamentul anticipat al activelor viitoare. Marja de prudență și rata sau ratele maxime ale dobânzii aplicate randamentului anticipat al activelor viitoare se stabilesc de autoritatea competentă din statul membru de origine;

(b) stabilirea unei rate maxime a dobânzii nu implică faptul că întreprinderea de asigurare este obligată să folosească o rată atât de ridicată;

(c) statul membru de origine poate decide să nu aplice litera (a) următoarelor categorii de contracte:

- contracte cu capital variabil;

- contracte cu primă unică pentru o perioadă de până la opt ani,

- contracte fără participare la profit și contracte de anuități fără valoare de răscumpărare.

În cazurile menționate în primul paragraf a doua și a treia liniuță, la alegerea unei rate prudențiale a dobânzii poate fi luată în considerare moneda în care este exprimat contractul și activele corespunzătoare deținute în prezent și, în cazul în care activele întreprinderii sunt evaluate la valoarea lor actuală, randamentul anticipat al viitoarelor active.

În niciun caz rata dobânzii folosită nu poate fi mai mare decât randamentul activelor calculat în conformitate cu normele contabile ale statului membru de origine, decât dacă se face o deducere adecvată;

(d) statul membru cere întreprinderii de asigurare să își păstreze în conturi un provizion pentru a-și îndeplini angajamentele luate față de asigurați în ceea ce privește rata dobânzii, în cazul în care randamentul prezent sau previzibil al activelor întreprinderii este insuficient pentru a acoperi angajamentele în cauză;

(e) Comisia și autoritățile competente din statele membre care solicită acest lucru sunt notificate cu privire la ratele maxime ale dobânzilor stabilite în temeiul literei (a).

C. elementele statistice ale evaluării și alocația pentru cheltuieli folosite se calculează cu prudență, având în vedere statul angajamentului, tipul de politică și costurile și comisioanele administrative care se estimează că vor apărea.

D. în cazul contractelor participative, metoda de evaluare a provizioanelor tehnice poate lua în considerare, fie implicit, fie explicit, toate tipurile de bonusuri viitoare, într-un mod corespunzător cu restul presupunerilor privind viitoarele evoluții și cu metoda actuală de distribuire a bonusurilor.

E. provizionul pentru cheltuieli viitoare se poate face implicit, de exemplu având în vedere valoarea netă a primelor viitoare pentru taxele de gestionare. Cu toate acestea, alocația generală, implicită sau explicită, trebuie să fie mai mare sau egală cu o estimare prudențială a viitoarelor cheltuieli relevante.

F. metoda de evaluare a provizioanelor tehnice nu este condiționată de discontinuitățile care apar de la un an la altul, cauzate de modificările arbitrare aduse metodei sau elementelor de calcul și trebuie să fie de așa natură, încât să permită recunoașterea distribuției profiturilor în mod adecvat, pe durata contractului.

2. Întreprinderile de asigurare pun la dispoziția publicului bazele și metodele utilizate la calcularea provizioanelor tehnice, inclusiv a provizioanelor pentru bonusuri.

3. Statul membru de origine cere fiecărei întreprinderi de asigurare să acopere provizioanele tehnice pentru întreaga sa activitate cu active congruente, în conformitate cu articolul 24 din Directiva 92/96/CEE. Pentru activitățile înregistrate în Comunitate, aceste active trebuie localizate în cadrul Comunității. Statele membre nu le impun întreprinderilor de asigurare să își localizeze activele într-un anumit stat membru. Statele membre pot permite, cu toate acestea, relaxări ale normelor privind localizarea activelor.

4. În cazul în care statul membru de origine permite acoperirea de provizioane tehnice de către creanțele de la reasiguratori, stabilește procentajul admis. În acest caz, nu poate impune localizarea activelor care reprezintă creanțele în cauză”.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Obligațiile statului membru de origine/gază: puterile de supraveghere ale autorităților competente din statul membru de origine trebuie să acopere „totalitatea activităților” societăților cu sediul social pe teritoriul lor. La nivelul Regatului Unit, extinderea puterilor de supraveghere ale Secretarului de Stat asupra societăților cu sediul social în Regatul Unit asupra totalității activităților lor – pe teritoriul sau în afara Regatului Unit – a fost pusă în aplicare prin Insurance Companies (Amendment) Regulations 1994. Reglementarea 4 din acest regulament modifică secțiunea 15 din ICA 1982, care stabilește domeniul de aplicare a părții II – Reglementarea societăților de asigurări. Reglementarea 4 prevede ca partea II din lege se aplică, printre altele, „tuturor societăților din Regatul Unit care își desfășoară activitatea într-un stat membru diferit de Regatul Unit”. Limitarea puterilor de supraveghere ale Secretarului de Stat a fost, de asemenea, pusă în aplicare prin Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994. Reglementarea 13 din Third Insurance

Directives au introdus punctul 1A la secțiunea 15 din ICA 1982, care esențialmente exonerează societățile CE de la aplicarea părții II din Insurance Companies Act, în măsura în care respectivele societăți își desfășoară activitatea de asigurare prin intermediul unei sucursale și în care au îndeplinit cerințele specificate în partea II din apendicele 2F la lege. Reglementarea 45 din 3DAV a introdus apendicele 2F la ICA 1982. Acest apendice este reglementarea de bază în ceea ce privește definirea drepturilor și obligațiilor autorităților de supraveghere din Regatul Unit privind societățile CE care desfășoară activități în Regatul Unit fie prin intermediul unei sucursale, fie prin prestarea de servicii transfrontaliere. În special, reglementările 15 și 16 modifică secțiunile 34 și 35 din ICA 1982, limitând de drept puterea Secretarul de Stat de a controla valoarea, natura și localizarea activelor societăților CE care funcționează pe teritoriul loc.

Norme de calculare a provizioanelor tehnice: normele Regatului Unit privind evaluarea obligațiilor pe termen lung sunt prevăzute în Insurance Companies Regulations 1994. Principalele principii de evaluare a obligațiilor sunt stabilite în reglementarea 64, care prevede după cum urmează: „Stabilirea valorii obligațiilor pe termen lung (altele decât obligațiile scadente la plată înainte de data evaluării) se realizează pe criterii actuariale care acordă atenția cuvenită așteptărilor rezonabile ale asiguraților și include măsuri corespunzătoare privind toate obligațiile legate de presupunerile prudențiale care includ marje adecvate pentru devierea negativă a factorilor de relevanță. Stabilirea ia în considerare toate obligațiile de perspectivă prevăzute în condițiile poliței pentru fiecare contract existent, luând în considerare primele plătibile după data evaluării. (3) Fără a aduce atingere caracterului general al alineatului (1) de mai sus, valoarea obligațiilor pe termen lung este stabilită în conformitate cu reglementările 65 – 75 de mai jos și iau în considerare, inter alia, următorii factori: toate beneficiile garantate, inclusiv valorile de răscumpărare garantate; bonusuri dobândite, declarate sau alocate la care asigurații sunt deja îndreptățiți, fie colectiv, fie individual; toate opțiunile disponibile asiguraților pe baza termenilor contractului; cheltuieli, inclusiv comisioane; toate drepturile conform contractelor de reasigurare privind activitatea pe termen lung; cheltuieli și deduceri discreționare, în măsura în care acestea nu depășesc așteptările rezonabile ale asiguraților”. Principiile menționate în reglementarea 64 par să fie în conformitate cu cele prescrise în directivă, cu o notă suplimentară, nemenționată în directivă, aceea de a acorda atenția cuvenită așteptărilor rezonabile ale asiguraților.

„Principiile actuariale” sunt stabilite în ghidul elaborat de Facultate și Institut, GNI și GN8, concepute ca „standard de practică”, ceea ce înseamnă că sunt, de fapt, obligatorii pentru actuarii desemnați.

Atât directiva, cât și legislația Regatului Unit prevăd în mod explicit faptul că o evaluare actuarială de perspectivă prudentă a obligațiilor unei asigurări trebuie să ia în considerare toate obligațiile viitoare în conformitate cu termenii poliței pentru fiecare contract existent, inclusiv beneficiile garantate, bonusurile și opțiunile contractuale pentru asigurați. Alternativ, în directivă se specifică faptul că, în cazul în care valoarea de răscumpărare a unui contract este garantată, valoarea provizioanelor matematice pentru contract în orice moment trebuie să fie cel puțin egală cu valoarea garantată la momentul respectiv. Legislația Regatului Unit nu reproduce această dispoziție însă include o reglementare specifică privind rezervele pentru opțiunile asiguraților, în care se prevede după cum urmează: „(1) Se iau

măsuri ca presupunerile prudentiale să acopere orice majorare a obligațiilor provocate de asigurării care își exercită opțiunile conform contractelor. (2) În cazul în care un contract include o opțiune prin care asiguratul ar putea să asigure o plată în numerar garantată în termen de 12 luni de la data evaluării, respectiva opțiune trebuie să fie prevăzută astfel încât să se asigure faptul că valoarea din contract nu este mai mică decât valoarea necesară pentru asigurarea plăților care ar trebui să fie efectuate dacă opțiunea ar fi exercitată”.

Reglementările 67 – 75 prescriu criterii mai specifice de stabilire a valorii obligațiilor: Reglementarea 65 prescrie, în conformitate cu 3DAV că, în principiu, obligațiile pe termen lung trebuie să fie stabilite separat pentru fiecare contract printr-un calcul de perspectivă. Reglementarea permite utilizarea în condiții excepționale a aproximărilor corespunzătoare și a generalizării și utilizarea metodei retrospective, ambele făcând obiectul excepțiilor de la aceleași condiții prescrise în directivă. În reglementare se prevede că, dacă este necesar, trebuie păstrate sume suplimentare pentru riscuri generale neindividualizate și, de asemenea, că metoda de calculare nu trebuie să facă obiectul schimbărilor arbitrare de la an la an. Reglementarea 69 privind ratele dobânzii ce urmează a fi utilizate la calcularea valorii actuale a plăților viitoare de sau către o societate de asigurări stabilește standarde prudentiale echivalente cu cele prevăzute în directivă. Același lucru este valabil și în cazul reglementărilor 68 – 71 privind provizioanele pentru cheltuieli. În conformitate cu directiva, dreptul intern solicită societății să dezvăluie autorităților competente aceste informații ca parte a informațiilor solicitate în sensul susținerii unei cereri de autorizare de funcționare. Mai multe informații în acest sens se găsesc în raportul anual de evaluare al actuarului, disponibil la cerere asiguraților și acționarilor și deschis inspecției publice la Registrul Comerțului relevant.

Obligația regulii congruenței: 3DAV împiedică statele membre să solicite societăților să-și localizeze activele într-un stat membru anume. De asemenea, permite statului membru să permită relaxări ale normelor de localizare a activelor. Legislația Regatului Unit nu conține reglementări care, în anumite circumstanțe, solicită întreprinderilor de asigurare să localizeze unele sau toate activele lor într-un anumit loc. În primul rând, reglementarea 31 din Insurance Companies Regulations 1994 prevede că activele care acoperă obligațiile în lire sterline trebuie să fie păstrate în CE iar activele care acoperă obligațiile în altă monedă trebuie păstrate în CE sau în țara de proveniență a monedei respective. În al doilea rând, reglementarea 33 din Insurance Companies Regulations 1994 prevede unele obligații de localizare a activelor pentru societățile din state nemembre CE, al căror sediu social nu se află într-un stat AELS, în ceea ce privește activele acestora care reprezintă marja de solvabilitate din Regatul Unit menționată la secțiunea 32 alineatul (2) litera (b) din lege. În al treilea rând, secțiunile 39 și 40 din lege conferă Secretarului de Stat, în anumite circumstanțe, puterea de a solicita unei societăți din Regatul Unit de a-și localiza activele CE egale cu valoarea totală sau o parte specificată a angajamentelor sale față de rezidenți și de a impune un anumit tip de custodie asupra acestora. În conformitate cu secțiunea 37 alineatul (3), respectivele puteri pot fi exercitate cu excepția cazului în care societatea nu a îndeplinit anumite obligații care îi sau i-au revenit, inclusiv cu excepția cazului în care societatea nu a stabilit valoarea obligațiilor sale în conformitate cu reglementările. Reglementarea 27 prevede că societatea trebuie să păstreze suficiente active într-o anumită monedă pentru a acoperi obligațiile societății în respectiva monedă numai dacă obligațiile societății din respectiva monedă depășesc 5% din totalul obligațiilor sale. În conformitate cu directiva, în

schimb, nu există 5% disponibil înainte de declanșarea obligației de congruență, însă aceasta nu este o abatere de la obligația de congruență a directivei, deoarece însăși directiva permite statelor membre să introducă excepții de la respectiva obligație.

Legătura cu cazul ELAS

Există două aspecte care leagă prezentul articol de cazul ELAS: primul, argumentul de „totalitate a activităților”, legat de constituirea opțională de rezerve de bonusuri discreționare; al doilea, emiterea de ARA, care apare din nou.

1. Argumentul de totalitate a activităților și constituirea opțională de rezerve de bonusuri discreționare

Articolul 18 solicita Regatului Unit să se asigure că Equitable Life a constituit suficiente provizioane tehnice, inclusiv provizioane matematice pentru totalitatea activităților sale, utilizând o evaluare actuarială de perspectivă suficient de prudentă (prin urmare, prezentul articol reiterează cerința „totalității activităților”, deja menționată în mod explicit în articolul 8). Nici directiva, nici legislația Regatului Unit nu au prevăzut alte dispoziții privind sensul termenilor „evaluare prudentă”, lăsat la aprecierea actuarială. Acesta este un punct important, dat fiind faptul că ELAS a constituit rezerve pentru bonusurile reversibile¹ (acele bonusuri deja declarate care reprezintă beneficii contractuale) însă nu a constituit rezerve pentru bonusurile reversibile viitoare și majorările gratuite, acordate la alegerea societății de asigurare. În conformitate cu unele declarații primite, această lipsă de rezerve a reprezentat unul din motivele prăbușirii societății². Importanța acestor bonusuri și legătura acestora cu aspectul RAG sunt explicate pe larg în partea I (Introducere) și în partea II (Aspecte de reglementare).

Directiva impune numai ca obligațiile viitoare să includă, cu excepția tuturor beneficiilor garantate, bonusurile la care asigurații sunt deja îndreptățiți, fie colectiv, fie individual, indiferent de descrierea bonusurilor în cauză – dobândite, declarate sau alocate. Nici reglementările Regatului Unit, nici directiva nu impun constituirea de provizioane tehnice suplimentare, în special pentru bonusurile reversibile viitoare și majorările gratuite, acordate mai curând la alegerea societății de asigurare decât ca urmare a unei obligații contractuale. 3DAV lasă la alegerea (secțiunea 1.D) autorității de reglementare a statului membru cerința privind constituirea de rezerve pentru aceste bonusuri viitoare discreționare (constituirea de rezerve de „bonusuri viitoare de orice tip”). Nicholas BELLORD afirmă că acest lucru s-a făcut deliberat, deoarece acesta susține (H2) că „în momentul elaborării celei de-a treia

¹ În WE 79 se afirmă faptul că ELAS nu a constituit suficient de prudent nici chiar provizioane pentru bonusurile garantate viitoare la care erau îndreptățiți din punct de vedere contractual titularii polițelor de investiție și nici nu a constituit în mod adecvat provizioane pentru garanțiile din contracte (precum RAG-urile).

² Hotărârea Camerei Lorzilor în cazul *Hyman (societatea de asigurări Equitable Life v. Hyman)* [2000] 3 WLR 529. a fost evenimentul care a declanșat dezastrul ELAS. Camera Lorzilor a hotărât că ELAS nu avea libertatea conform statutului acesteia să adopte o politică a bonusurilor diferențială în funcție de faptul dacă un titular al unei polițe cu o opțiune de rată a anuității garantată (RAG) a decis să încaseze mai curând beneficiile la rate garantate decât la rate actuale. Aceasta a însemnat că ELAS nu a putut reduce valoarea majorărilor gratuite plătite asiguraților RAG și a trebuit să le plătească ceea ce s-a promis. Însă ELAS nu dispunea de numerar în acest sens: nu crease în mod adecvat rezerve pentru majorările gratuite și obligațiile RAG în decursul anilor, creându-se un deficit de active din ce în ce mai mare. Prin crearea corespunzătoare de rezerve s-a r fi putut evita sau reduce amploarea catastrofei.

directive privind asigurarea de viață, s-a constatat că au fost propuse cerințe mai stricte privind constituirea de rezerve iar delegația din Regatul Unit a susținut aceste cerințe mai stricte. Totuși, Treasury, autoritățile de reglementare au realizat că dacă această directivă va continua astfel cum a fost elaborată, s-ar putea afla adevărul în legătură cu Equitable, prin urmare, au reprimat ideea făcând constituirea de rezerve opțională (...). Așadar, opțiunea de a avea o rezerve corespunzătoare a existat însă autoritățile de reglementare britanice nu au profitat în mod intenționat de această opțiune”.

În plus, o altă interpretare (WE Conf 11) argumentează faptul că atunci când directiva impune suficiente provizioane tehnice pentru *totalitatea* activităților, acesta fiind sensul exact fără nici o ambiguitate, adică, provizioanele tehnice nu trebuie calculate doar în ceea ce privește beneficiile contractuale, ci și în ceea ce privește bonusurile reversibile și majorările gratuite. Lordul Penrose (WE 16) reafirmă acest punct când spune că autoritatea de reglementare s-a concentrat exclusiv asupra marjelor de solvabilitate și nu a luat în considerare majorările gratuite cumulate, sugerând faptul că supravegherea ar trebui să includă verificarea totalității activităților desfășurate de societate și nu numai gradul de solvabilitate al acesteia (a se vedea, de asemenea, argumentele similare din secțiunea privind articolul 8).

În conformitate cu diferitele declarații menționate anterior, raționamentul este următorul: este adevărat că opțiunea din secțiunea 1.D nu obligă autoritatea de reglementare să impună constituirea de rezerve de „bonusuri viitoare de orice tip” (ex.: bonusuri discreționare); totuși, bonusurile discreționare fac încă parte integrantă din „totalitatea activităților” desfășurate de societate, și anume: opțiunea nu exonerează autoritățile britanice de a face tot posibilul pentru a respecta litera și obiectivul directivei. Declarațiile primite de comisie sugerează faptul că neluând în considerare majorările gratuite cumulate (bonusuri discreționare) în analiza sa globală a sănătății financiare a societății și concentrându-se exclusiv asupra marjelor de solvabilitate, autoritatea de reglementare a pierdut din vedere conceptul obligatoriu de „totalitate a activităților” și este posibil să nu fi respectat litera și obiectivul articolului 18.

Lordul Penrose afirmă în mod clar (WE 16): *directiva „prevedea constituirea prudentă de rezerve, sau realizarea de studii realiste, pentru majorări gratuite. Acest lucru ar fi evidențiat carențele societății într-o fază mult mai timpurie și ar fi avut ca rezultat luarea de măsuri corective. DTI nu a profitat de această ocazie (...). Reglementările din Regatul Unit de punere în aplicare a directivei au abordat aceeași poziție ca și cea anterioară”.*

2. Argumentul ARA și constituirea de rezerve de bonusuri discreționare

După cum s-a menționat în secțiunile privind articolele 8 și 10, legislația Regatului Unit depășește limitele directivei, introducând o notă privind acordarea atenției cuvenite așteptărilor rezonabile ale asiguraților (ARA) la stabilirea valorii obligațiilor pe termen lung. În contextul cazului ELAS, un argument susține că unul din aspectele ARA a fost că asigurații se așteptau întradevăr să primească bonusuri discreționare pe lângă beneficiile contractuale. Raționamentul continuă prin faptul că în cazul în care autoritățile britanice și-ar fi îndeplinit obligația de a se asigura de respectarea ARA, acest lucru ar fi dus la o estimare mai reținută a obligațiilor societății și s-ar fi putu evita consecințele hotărârii Camerei Lorzilor privind cazul *Hyman*, evenimentul care a declanșat dezastrul ELAS, menționat anterior.

Acest lucru este altfel exprimat de martorul JOSEPHS în H2, care susține că „*Equitable a insistat să trateze toate polițele în același mod, indiferent dacă erau sub forma unor contracte cu « beneficiu definit » sau sub forma ulterioară a unor contracte de « investiții »*”. Contractele „*erau redactate astfel încât să confere titularilor lor dreptul absolut de a participa la beneficiul societății adus de investiții pro rata la primele nete plătite*”. Conform interpretării sale, articolul 18 ar fi prevăzut ca acest drept să fie reflectat în obligațiile calculate pentru respectivele polițe, ceea ce, conform opiniei domnului JOSEPHS, nu era cazul.

Bonusurile discreționare și necontractuale percepute urmau să fie incluse în ARA? Astfel cum s-a explicat pe larg în secțiunea privind articolul 8, autoritățile de reglementare britanice nu au fost de acord cu acest lucru. Totuși, din numeroasele declarații primite de această comisie și plecând de la Raportul Penrose (WE 16), se poate trage concluzia că bonusurile discreționare și necontractuale au făcut parte integrantă din pachetele oferite asiguraților, care au fost lăsați astfel să se aștepte că respectivele bonusuri vor fi plătite numai în funcție de situația piețelor la data părăsirii fondului (a se vedea WE 26 Burgess Hodgson, WE 52-54 Seymour, H5 Lloyd).

Pentru a încheia, argumentul legat de articolul 18 este următorul: dacă autoritățile britanice ar fi fost obligate să respecte ARA, acestea ar fi trebuit, de asemenea, să se asigure că bonusurile discreționare și majorările gratuite erau acoperite de rezervele ELAS. Însă, neluând în considerare bonusurile discreționare ca parte integrantă a „totalității activităților” desfășurate de societate și neobligând ELAS să constituie provizioane tehnice adecvate pentru acestea, autoritățile de reglementare britanice au contribuit în mod indirect la prăbușirea ELAS la data hotărârii Camerei Lorzilor și, prin urmare, nu au acordat atenția cuvenită ARA, pe care trebuiau să le protejeze, încălcând poate litera și spiritul articolului 18 din 3DAV.

Pentru informații suplimentare privind acest punct, a se vedea partea II privind acțiunea de reglementare.

Articolul 21 – active incluse/excluse din provizioanele tehnice (articolul 23 din DC)

Rezumatul obiectivelor

Prezentul articol prescrie tipul de active care poate fi autorizat să acopere provizioanele tehnice (articolul 18) și prevede câteva principii de evaluare a activelor autorizate. De asemenea, conferă autorității de reglementare puterea de a accepta alte categorii de active ca acoperire pentru provizioanele tehnice în circumstanțe excepționale și la cererea unei întreprinderi de asigurare. Aceasta trebuie să fie acordată temporar și pe baza unei decizii motivate în mod corespunzător.

Textul articolului

Articolul 21

1. Statul membru de origine nu poate autoriza întreprinderile de asigurare să își acopere provizioanele tehnice decât cu următoarele categorii de active:

A. investiții

- (a) titluri de creanțe, obligațiuni și alte instrumente ale pieței monetare și de capital;*
- (b) împrumuturi;*
- (c) acțiuni și alte participații cu randament variabil;*
- (d) unități în organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) și alte fonduri de investiții;*
- (e) terenuri, clădiri și drepturi în bunuri imobiliare;*

B. creanțe

- (f) creanțe privind reasiguratorii, inclusiv părțile reasiguratorilor de provizioane tehnice;*
- (g) depozite la întreprinderile cesionare și credite datorate de acestea;*
- (h) credite deținute de asigurați și intermediari rezultând din operațiuni directe și de reasigurare;*
- (i) avansuri pentru polițe;*
- (j) credite de impozite;*
- (k) creanțe ale fondurilor de garantare;*

C. altele

- (l) bunuri corporale, altele decât terenurile și clădirile, evaluate pe baza amortizării prudențiale;*
- (m) numerar la bancă și în casă, depozite la instituțiile de credit și orice alte organisme autorizate să accepte depozite;*
- (n) costuri de achiziție reportate;*
- (o) dobânzi și chirii acumulate, alte conturi de regularizare;*
- (p) dobânzi reversibile.*

În cazul asociației de subscriptori cunoscută sub numele de „Lloyd's”, categoriile de active includ și garanții și scrisori de credit emise de instituții de credit în sensul Directivei 77/780/CEE ⁽¹⁾ sau de întreprinderi de asigurare, împreună cu sume variabile provenind din polițele de asigurare de viață, în măsura în care reprezintă fonduri aparținând membrilor.

(1) Prima Directivă a Consiliului 77/780/CEE din 12 decembrie 1977 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea activității instituțiilor de credit și exercitarea acesteia (JO L 322, 17.12.1977, p. 30). Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 89/646/CEE (JO L 386, 30.12.1989, p. 1).

Includerea oricărui activ sau a oricărei categorii de active enumerate în alineatul (1) nu înseamnă că toate aceste active trebuie să fie autorizate automat ca acoperire pentru provizioanele tehnice. Statul membru de origine stabilește norme mai detaliate de stabilire a condițiilor pentru utilizarea activelor acceptabile; în acest sens, acesta poate solicita titluri sau garanții de valoare, în special în cazul creditelor deținute de reasiguratorii.

La determinarea și aplicarea normelor stabilite, statul membru de origine asigură, în special, respectarea următoarelor principii:

- (i) activele care acoperă provizioanele tehnice se evaluează la valoarea netă care nu include creditele rezultate din achiziționarea acestora;*
- (ii) toate activele trebuie evaluate pe o bază prudențială, care să permită riscul de nerealizare. În special, bunurile corporale altele decât terenurile sau clădirile pot fi acceptate ca acoperire pentru rezervele tehnice numai dacă sunt evaluate pe baza amortizării prudențiale;*
- (iii) împrumuturile, acordate fie întreprinderilor, fie unei organizații naționale sau internaționale, autorităților locale sau regionale sau persoanelor fizice, pot fi acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice numai dacă există suficiente garanții cu privire la securitatea acestora, fie că sunt bazate pe statutul împrumutătorului, ipotecă, garanții bancare sau garanții acordate de întreprinderi de asigurare sau alte forme de titluri de valoare;*

(iv) instrumente derivate, cum ar fi opțiuni, contracte la termen și operațiuni swap cu privire la activele care acoperă provizioanele tehnice, pot fi folosite în măsura în care contribuie la o reducere a gradului de risc a investițiilor sau facilitează gestionarea eficientă de portofoliu. Acestea trebuie evaluate pe o bază prudentială și pot fi luate în considerare la evaluarea activelor fundamentale;

(v) valorile mobiliare care nu sunt tranzacționate pe o piață reglementată pot fi acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice numai dacă pot fi realizate pe termen scurt sau dacă reprezintă participații în instituțiile de credit, în întreprinderi de asigurare, în limitele permise de articolul 8 din Directiva 79/267/CEE sau în întreprinderi de investiții stabilite într-un stat membru;

(vi) creditele și creanțele privind un terț pot fi acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice numai după deducerea tuturor sumelor datorate aceluiași terț;

(vii) valoarea tuturor creditelor și creanțelor acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice trebuie calculată pe bază prudentială, cu includerea riscului de nerealizare. În special, creditele deținute de asigurați și de intermediari, care rezultă din operațiile de asigurare directă și reasigurare, pot fi acceptate numai în măsura în care au ajuns la scadență de maxim trei luni;

(viii) în cazul în care activele deținute includ o investiție într-o filială care gestionează toate investițiile întreprinderii de asigurare sau o parte a acestora în numele său, statul membru de origine trebuie, la aplicarea normelor și principiilor stabilite în prezentul articol, să ia în considerare activele fundamentale deținute de filială; statul membru de origine poate trata activele altor filiale în mod similar;

(ix) costurile de achiziționare raportate pot fi acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice numai în măsura în care sunt compatibile cu calcularea provizioanelor matematice.

2. Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazuri excepționale și la cererea întreprinderii de asigurare, statul membru de origine poate autoriza, temporar și pe baza unei decizii motivate în mod adecvat, alte categorii de active ca acoperire pentru provizioanele tehnice, sub rezerva articolului 20.

Legătura cu cazul ELAS

Prezentul articol este legat de caz în conformitate cu alineatul (2), care introduce o clauză de exonerare la lista închisă a categoriilor de active enumerate la punctul 1. În conformitate cu prezenta dispoziție, „în circumstanțe excepționale” și „la cererea unei întreprinderi de asigurare”, statul membru de origine poate accepta „temporar” și „pe baza unei decizii motivate în mod corespunzător” alte categorii de active ca acoperire pentru provizioanele tehnice.

Aceasta trebuie analizată în contextul articolului 25 privind marja de solvabilitate. Problema iminentă este dacă legislația Regatului Unit conferă autorității de reglementare (Secretarul de Stat) puteri mai largi decât cele prevăzute în directivă de a renunța la regulamentele privind admisibilitatea activelor în scopul reglementării. La nivelul Regatului Unit, în conformitate cu secțiunea 68 din ICA 1982, Secretarul de Stat poate renunța, la cerere sau cu aprobarea asiguratorului, la aplicarea, printre altele, a evaluării reglementărilor privind activele pentru respectiva societate. Exercitarea acestei puteri nu este limitată de standardele menționate în directivă (adică, „circumstanțe excepționale”, „temporar”, „pe baza unei decizii motivate în mod corespunzător”). În dispoziție se stipulează că decizia Secretarului de Stat „poate face obiectul unor condiții”, conferind în mod clar autorității de reglementare libertatea de a decide dacă să impună condiții sau nu. Aceste puteri par să fie mai largi decât cele prevăzute în directivă.

Există riscul ca aceste puteri să fie exercitate cu indulgență, subminând aplicarea standardelor armonizate. Acest lucru provoacă unele îngrijorări în ceea ce privește compatibilitatea secțiunii 68 din ICA 1982 cu 3DAV. A se vedea argumentele suplimentare în secțiunea privind articolul 25 – marja de solvabilitate.

Articolul 25 – marja de solvabilitate disponibilă (articolele 18 din 1DAV și 27 din DC, modificate, de asemenea, prin articolul 1.4 din Directiva Solvency I, 2002/12/EC)

Rezumatul obiectivelor

Prezentul articol impune obligația de a solicita de la orice societate de asigurare o marjă de solvabilitate disponibilă, adecvată pentru întreaga sa activitate, în orice moment. Marja de solvabilitate reprezintă valoarea activelor împărțită la valoarea obligațiilor previzibile, minus elementele necorporale. Articolul prevede, de asemenea, unele condiții privind tipurile de active, care includ: capitalul social vărsat sau, în cazul unei asociații mutuale, fondul inițial efectiv vărsat plus toate conturile membrilor care îndeplinesc următoarele criterii: o jumătate din capitalul social sau din fondul inițial nevărsat; rezerve; profitul sau pierderile reportate; capital din acțiuni preferențiale cumulative și capital din împrumuturi subordonate, opțional, și până la 50% din marja de solvabilitate; titlurile de valoare fără o dată de scadență specificată și alte instrumente.

Textul articolului

Articolul 25

Articolul 18, alineatul (2), punctul 1 din Directiva 79/267/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„1. Activele întreprinderii de asigurare libere de orice aranjamente previzibile, minus elementele necorporale. În special se includ următoarele:

- capitalul social vărsat sau, în cazul unei asociații mutuale, fondul inițial efectiv vărsat plus toate conturile membrilor care îndeplinesc următoarele criterii:

(a) în statut și actul constitutiv trebuie să se stipuleze că plățile pot fi făcute din aceste conturi către membri numai în măsura în care acest lucru nu determină marja de solvabilitate disponibilă să coboare sub nivelul cerut sau, după dizolvarea întreprinderii, în cazul în care au fost plătite restul datoriilor întreprinderii;

(b) în statut și actul constitutiv trebuie să se stipuleze, cu privire la toate aceste plăți din alte motive decât rezilierea individuală a calității de membru, necesitatea de a notifica autoritățile competente cu cel puțin o lună înainte și că acestea pot interzice plata în perioada în cauză;

(c) dispozițiile relevante din statut pot fi modificate numai după ce autoritățile competente au declarat că nu au nicio obiecție împotriva modificării, fără a aduce atingere criteriilor stabilite la punctele (a) și (b),

- o jumătate din capitalul social sau din fondul inițial nevărsat, odată ce partea vărsată reprezintă 25% din capitalul sau fondul social,

- rezervele (legale și libere) care nu corespund obligațiilor de subscriere,

- profitul sau pierderile reportate,

- capital din acțiuni preferențiale cumulative și capital din împrumuturi subordonate până la 50% din marja de solvabilitate disponibilă sau marja de solvabilitate cerută, din care maxim 25% constă în împrumuturi subordonate cu scadență fixă sau capital din acțiuni preferențiale cumulative cu termen fix, dacă sunt îndeplinite cel puțin următoarele criterii:

(a) în cazul falimentului sau lichidării întreprinderii de asigurare, trebuie să existe contracte obligatorii conform cărora capitalul din împrumuturi subordonate sau capitalul din acțiuni preferențiale urmează ca prioritate după revendicările tuturor celorlalți creditori și nu se rambursează decât după ce au fost plătite toate datoriile scadente la momentul respectiv. Capitalul din împrumuturi subordonate trebuie să îndeplinească și următoarele condiții:

(b) numai fondurile vărsate integral pot fi luate în considerare;

(c) pentru împrumuturi cu scadență fixă, scadența originală trebuie să fie de minim cinci ani. Cu cel târziu un an înainte de data rambursării, întreprinderea de asigurare trebuie să prezinte pentru aprobare autorităților competente un plan care arată modul în care marja de solvabilitate va fi menținută sau adusă la nivelul cerut la scadență, cu excepția cazului în care măsura în care împrumutul se poate clasifica drept componentă a marjei de solvabilitate se reduce gradual pe durata a cel puțin ultimilor cinci ani înainte de data rambursării. Autoritățile competente pot autoriza rambursarea împrumuturilor în cauză înainte de termen cu condiția ca întreprinderea de asigurare emitentă să solicite acest lucru și ca marja de solvabilitate a acesteia să nu coboare sub nivelul cerut.

(d) împrumuturile care nu au scadență fixă sunt rambursabile numai pe baza unui preaviz de cinci ani, cu excepția cazului în care împrumuturile nu mai sunt considerate parte componentă a marjei de solvabilitate sau în care se cere în mod specific acordul prealabil al autorităților competente pentru rambursarea înainte de termen. În acest ultim caz, întreprinderea de asigurare trebuie să informeze autoritățile competente cu minim șase luni înainte de data rambursării propuse, specificând marja de solvabilitate cerută și disponibilă atât înainte, cât și după rambursarea în cauză. Autoritățile competente

autorizează rambursarea numai dacă marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare nu riscă să scadă sub nivelul cerut.
(e) contractul de împrumut nu trebuie să includă nicio clauză care să prevadă că în împrejurări specificate, altele decât lichidarea întreprinderii de asigurare, datoria va trebui rambursată înainte de datele de rambursare convenite;
(f) contractul de împrumut poate fi modificat numai după ce autoritățile competente declară că nu au nicio obiecție față de modificarea în cauză.

- titlurile de valoare fără o dată de scadență specificată și alte instrumente, inclusiv acțiunile preferențiale cumulative, altele decât cele menționate la liniuța anterioară, până la 50 % din marja de solvabilitate pentru toate titlurile de valoare în cauză și capitalul din împrumuturi subordonate menționat la liniuța anterioară, cu condiția să îndeplinească următoarele:

(a) să nu poată fi rambursate la inițiativa titularului sau fără acordul prealabil al autorității competente;

(b) contractul de emisiune trebuie să permită întreprinderii de asigurare să amâne plata dobânzilor la credit;

(c) revendicările împrumutătorului privind întreprinderea de asigurare trebuie să fie în întregime subordonate celor ale tuturor creditorilor nesubordonați;

(d) documentele care reglementează emisiunea de titluri de valoare trebuie să prevadă capacitatea de absorbție de pierderi pentru credit și dobânzile neplătite, permițând, în același timp, întreprinderii de asigurare să își continue activitatea;

(e) numai valorile vărsate integral pot fi luate în considerare”.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Cerința privind marja de solvabilitate: la nivelul Regatului Unit, secțiunea 32 alineatul (1) din ICA 1982, astfel cum a fost modificată, prevede ca fiecare societate de asigurare (căreia i se aplică partea II din lege) cu sediul social situat în Regatul Unit să „păstreze o marjă de solvabilitate la valoarea prescrisă sau stabilită în conformitate cu reglementările făcute în sensul prezentei secțiuni”, cunoscută sub denumirea de marja minimă prevăzută (MMP). Secțiunea 32 alineatul (5) litera (a) din lege definește marja de solvabilitate a unei societăți de asigurare ca „surplusul valorii activelor sale împărțit la suma obligațiilor sale, valoarea și suma în cauză fiind stabilite în conformitate cu orice reglementări de evaluare aplicabile”. Legea nu stipulează valoarea MMP și nici dispoziția privind compoziția acestuia, lăsând ca ambele aspecte să fie specificate în instrumente legale.

În conformitate cu directiva, societatea de asigurări este obligată să păstreze întotdeauna o marjă de solvabilitate cel puțin egală cu MMP și nu doar la sfârșitul anului. MMP-ul unei societăți cu activitate pe termen lung este valoarea maximă a:

- fondului minim garantat (care, în cazul unei asociații mutuale de asigurări de viață, este 600 000 EUR)
- marja de solvabilitate cerută (MSC).

Compoziția marjei de solvabilitate: 3DAV prevede faptul că marja de solvabilitate trebuie să fie reprezentată de activele libere de orice aranjamente previzibile, cunoscute și sub denumirea de „patrimoniu explicit” și, în cazuri excepționale, de patrimoniu „implicit” sau „necorporal”, cu condiția obținerii unei autorizații de la autoritatea competentă.

Elementele implicite sunt activele unui fond pe termen lung, care sunt necorporale și care rezultă din subestimarea activelor sau supraestimarea pasivelor. Insurance Companies Regulations 1994 face, de asemenea, diferența între elementele explicite și implicite.

Alineatul (3) din reglementarea 22 impune ca, din activele care acoperă MMP-ul unei societăți, cel puțin 50% din fondul garantat (sau, dacă valoarea este mai mare, 100% din fondul minim garantat) să fie acoperite de „active explicite”. Activele explicite sunt toate tipurile de active altele decât elementele implicite, care sunt în mod expres menționate în reglementări. În conformitate cu alineatul (1) din reglementarea 22, fondul garantat este echivalent cu o treime din MMP. Prin urmare, din reglementarea 22 rezultă că o șesime din MMP trebuie să fie acoperită de active explicite, în timp ce cele cinci șesimi rămase din

MMP pot fi acoperite de patrimoniul implicit.

Insurance Companies Regulations 1994 nu include o dispoziție în care să fie enumerate elementele explicite și implicite care pot compune marja de solvabilitate disponibilă. Totuși, în acestea nu sunt incluse mai multe reglementări care să prevadă modul în care trebuie evaluate activele și pasivele. Orice active nemenționate în reglementările de evaluare altele decât numerarul (ex.: aurul sau mărfurile) este tratat ca neavând nici o valoare, prin urmare trebuie exclus din calcule. Odată activele evaluate în conformitate cu reglementările de evaluare a activelor, atunci fiecare categorie de active trebuie comparată cu limitele de admisibilitate prevăzute în reglementări, care, pentru a dispersa riscul, limitează valoarea fiecărei categorii de active ce pot fi luate în considerare în scopul acoperirii obligațiilor societății. Valoarea activelor care depășește obligațiile ce pot fi luate în considerare pentru îndeplinirea cerințelor de solvabilitate a societății face obiectul unor limite suplimentare, prevăzute în Reglementarea 23 din Insurance Companies Regulations 1994. Reglementarea 23 alineatul (2) permite ca o jumătate din capitalul nevărsat să fie evaluată atâta timp cât un sfert din capital este vărsat (cu dispozițiile analoge pentru o asociație mutuală).

Reglementarea 23 alineatul (4) permite ca o asociație mutuală care desfășoară activități generale să evalueze contribuțiile nevărsate, sub rezerva limitelor de la literele (a) și (b). În conformitate cu directiva, Regulations 1994 prevede că se poate lua în considerare capitalul din împrumuturi subordonate în scopul solvabilității dacă obligația de rambursare a împrumutului este subordonată drepturilor asiguraților și este obținut un ordin conform secțiunii 68. Patrimoniul implicit menționat în Regulations 1994 este reprezentat de profiturile viitoare, zilmerizarea și provizioanele fundamentale. În conformitate cu cerințele directivei, introducerea de elemente implicite în calcularea marjei de solvabilitate este supusă autorizării prealabile de către autoritatea competentă, astfel cum se prevede în secțiunea 68 din ICA. În momentul punerii în aplicare a celei de-a treia directivă privind asigurarea de viață, Secretarul de Stat al DTI a emis un Ghid prudencial care oferă informații suplimentare privind utilizarea patrimoniului implicit în scopul solvabilității și privind dispunerea de către Secretariatul de Stat a libertății de alegere garantată în secțiunea 68 din lege cu privire la acest aspect. În ghid se afirmă faptul că în timp ce ordinele privind profiturile viitoare și zilmerizarea erau disponibile, sub rezerva îndeplinirii condițiilor relevante, ordinele privind provizioanele fundamentale erau date numai ca măsură excepțională.

Zilmerizarea și provizioanele fundamentale: zilmerizarea este un proces prin care se operează o ajustare a valorii actuariale a activității pe termen lung pentru a lua în considerare recuperarea viitoare a costurilor de achiziție a unei noi activități. Ajustarea Zillmer permite eşalonarea pe întreaga durată a poliței a cheltuielilor inițiale contractate de o societate la înregistrarea unei noi activități, în mod proporțional cu primele datorate. Astfel, costurile inițiale sunt compensate cu venitul ce rezultă din respectiva poliță. Ajustările Zillmer sunt aplicate numai polițelor în care sunt plătibile prime regulate.

Normele care prevăd valoarea marjei minime prevăzute și admisibilitatea activelor sunt incluse în Insurance Companies Regulations 1994. În conformitate cu respectivele norme, sunt necesare marje diferite pentru diferite tipuri de obligații, marja minimă prevăzută fiind suma tuturor marjelor în cauză. În conformitate cu directiva, reglementarea 26 din Regulations 1994 prevede că, în măsura în care nu sunt de natură excepțională,

provizioanelor fundamentale ce rezultă din subestimarea activelor și supraestimarea pasivelor (altele decât provizioanele matematice), le poate fi conferită valoare totală în scopul solvabilității.

Legătura cu cazul ELAS

Articolul 25 impune autorității de reglementare obligația de a solicita de la fiecare societate de asigurare o marjă de solvabilitate disponibilă, adecvată pentru întreaga sa activitate, în orice moment. Conceptul este, prin urmare, reiterat în mod explicit pentru a treia oară. Marja de solvabilitate trebuie să fie reprezentată de active libere de orice aranjamente previzibile.

Marja de solvabilitate ELAS a fost „întotdeauna adecvată”? Există două aspecte ce trebuie analizate: neconstituirea de rezerve de bonusuri discreționare și utilizarea profiturilor viitoare și a zilmerizării.

1. Neconstituirea de rezerve de bonusuri discreționare, legată de articolele 10 și 18

Astfel cum s-a explicat amănunțit în secțiunea privind articolele, 8, 10 și 18, ELAS nu și-a constituit rezerve pentru bonusurile discreționare, prin urmare necalculând aceste obligații în marja sa de solvabilitate. Există o linie de raționament care presupune că, fiindu-i permis să acționeze astfel, ELAS a reușit, prin mijloace artificiale, să-și îndeplinească cerințele de solvabilitate, ascunzând, prin urmare, adevărul de asigurați săi și periclitându-și viabilitatea financiară viitoare. În continuare se afirmă că acest lucru ar fi însemnat că ARA au fost puse în pericol și că autoritățile de reglementare au luat măsuri care nu erau „adecvate și necesare pentru a evita sau repara toate neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților”, în conformitate cu articolul 10. Neasigurându-se că activitatea respectă legislația Regatului Unit privind ARA, este posibil să se fi încălcat articolul 10 (A se vedea, de asemenea, secțiunea II.2. „Declarații suplimentare privind transpunerea”).

2. Profituri viitoare și secțiunea 68

Cel de-al doilea aspect cheie privind marja de solvabilitate îl reprezintă profiturile viitoare, zilmerizarea și puterile Secretarului de Stat.

La data punerii în aplicare a 3DAV, legislația de CE în vigoare¹ privind profiturile viitoare prevedea ca cel mult 50% din profiturile viitoare să poată fi utilizate pentru îndeplinirea cerințelor de solvabilitate ale întreprinderii, înaintea autorizării de către autoritatea competentă și sub rezerva anumitor condiții. Argumentul profund care să la baza acestui lucru a fost anticiparea probabilității ca profiturile din investiții să crească în viitor și să fie disponibile pentru respectarea obligațiilor viitoare. Pentru evitarea oricărui risc, estimarea profiturilor viitoare a fost efectuată în mod prudential. Această posibilitate a fost mult limitată odată cu adoptarea în 2002 a Directivei Solvency I (a se vedea articolul 1.4), care interzice cu desăvârșire utilizarea acestora din 2009. Legătura cu cazul ELAS devine evidentă conform afirmației lui Baird (WE 17)² că, ELAS a solicitat în mai multe rânduri și a reușit să obțină

¹ Articolul 18 alineatul (3) punctul (A) Directiva 79/267/CEE, 1DAV. Pentru textul complet al articolului, a se vedea secțiunea II.1.3, „Articole relevante din alte directive”.

² A se vedea Raportul Baird WE 17, punctul 7.2.2. p. 228.

autorizarea autorității de reglementare de a utiliza în numeroase ocazii profiturile viitoare, zilverizarea și capitalul din împrumuturi subordonate pentru a-și îndeplini cerințele de solvabilitate. Conform acestei declarații, societății i s-a permis, prin urmare, să își îmbunătățească percepția externă asupra puterii sale financiare. Baird a recomandat revizuirea exercitării puterii discreționare a autorității de reglementare privind autorizațiile de utilizare a profiturilor viitoare pentru îndeplinirea cerințelor de solvabilitate.

Prin urmare, una din liniile investigației urmărite este dacă discreția exercitată de Secretarul de Stat conform secțiunii 68 din ICA 1982 a jucat un rol important în afacerea ELAS și dacă discreția ca atare este compatibilă cu 3DAV. Directiva prevede că statele membre trebuie să se asigure că autoritățile competente dispun de suficiente puteri și mijloace pentru a-și exercita funcțiile de supraveghere (a se vedea articolul 10 din 3DAV). Directiva, în schimb, permite autorității competente să renunțe la aplicarea normelor numai într-un număr limitat de cazuri și sub rezerva unor condiții stringente însă se pare că nicăieri în directivă autorității competente a unui stat membru nu îi sunt conferite astfel de puteri de renunțare precum cele prevăzute în secțiunea 68 din ICA 1982. Investigația trebuie să stabilească dacă aceste puteri implică riscul de a fi exercitate cu indulgență sau neconsecvent, prin urmare existând posibilitatea de subminare de aplicării standardelor armonizate. În plus, problema este dacă scandalul ELAS ar fi fost evitat dacă aceste puteri ar fi fost limitate.

Secțiunea 68 din ICA 1982

Să analizăm secțiunea 68 mai îndeaproape. În conformitate cu secțiunea 68 din lege, Secretarul de Stat poate renunța, la cerere sau cu aprobarea asiguratorului și cu condiția îndeplinirii anumitor condiții, la aplicarea normelor prudențiale privind respectiva societate. Această putere discreționară este compatibilă cu 3DAV?

Secțiunea 68 este denumită „Puterea de modificare a părții II privind anumite societăți”. Terminologia acestei secțiuni acordă Secretarului de Stat puteri considerabile de a nu aplica anumitor societăți (sau de a aplica cu modificări) un număr substanțial de secțiuni din ICA și reglementări din respectivele secțiuni. În conformitate cu alineatul (4), Secretarul de Stat poate decide să nu aplice următoarele dispoziții:

„... secțiunile 16 - 22, 23 alineatul (1) și 25 – 36 din prezenta lege, reglementările elaborate în sensul oricărei secțiuni și dispozițiile oricăror reglementări de evaluare. [...]”

Acest vast domeniu de aplicare a dispozițiilor poate afecta aplicarea unui număr mare de reglementări prudențiale, inclusiv, printre altele, reglementări privind declarațiile de reglementare, cerințe privind provizioanele tehnice și cerințe de solvabilitate aflate la discreția Secretarului de Stat. Secretarul de Stat trebuie să își exercite puterea discreționară pentru a nu aplica dispozițiile menționate, la cerere sau cu aprobarea societății de asigurare în cauză iar autorizarea trebuie să fie sub formă de ordin. Secțiunea 68 mai stipulează faptul că Secretarul de Stat poate supune autorizația unor condiții specifice și o poate revoca în orice moment. Nici o altă formalitate sau standard nu limitează exercitarea de către Secretarul de Stat a puterii sale decizionale privind neaplicarea anumitor societăți de asigurare a dispozițiilor relevante.

3DAV prevede că statele membre trebuie să se asigure că autoritățile competente dispun de suficiente puteri și mijloace pentru a-și exercita funcțiile de supraveghere însă permite autorității competente să renunțe la aplicarea normelor numai într-un număr limitat de cazuri și sub rezerva unor condiții stricte¹. Puterile largi de renunțare prevăzute în secțiunea 68 din ICA 1982 nu se regăsesc nicăieri în directivă.

Trebuie notat faptul că comentariile anterioare nu se aplică regimului actual în vigoare în Regatul Unit. Financial and Services Market Act 2000, care a revocat, printre altele, ICA 1982, autorizează, de asemenea autoritatea de reglementare, în prezent FSA, să renunțe la aplicarea anumitor societăți a reglementărilor prudențiale. Diferența dintre aceasta și secțiunea 68 din ICA 1982 este că normele actuale includ condiții mai stricte și formalități mult mai detaliate pentru exercitarea de către FSA a puterii discreționare acordate prin lege.

Aceste divergențe arată o incompatibilitate evidentă între legislația Regatului Unit și cerințele 3DAV, ceea ce ridică numeroase semne de întrebare privind transpunerea corectă în legislația Regatului Unit a articolului 25 din 3DAV. Nemodificarea ICA 1982 ar putea fi interpretată ca fiind egală cu transpunerea defectuoasă a 3DAV, dat fiind faptul că legea ar fi trebuit modificată în 1992 pentru a reflecta cerințele 3DAV.

Rezumat

În concluzie, în ceea ce privește articolul 25: declarațiile citate anterior sugerează faptul că ELAS a făcut uz de aceste două tehnici pentru a obține marje de solvabilitate care au îndeplinit cerințele autorităților de reglementare însă care nu au reflectat în mod exact sănătatea financiară a societății. În conformitate cu aceste declarații, rezultă deci că autoritatea de reglementare nu a făcut tot posibilul pentru a se asigura că ELAS avea o marjă de solvabilitate adecvată pentru totalitatea activităților sale, în orice moment. Autoritatea de reglementare:

a) a adoptat o viziune foarte limitată asupra marjelor de solvabilitate deoarece în analiza sa nu a luat în considerare majorările gratuite cumulate. Acest lucru a permis ELAS să evite în mod legal constituirea de rezerve pentru bonusurile discreționare ca pasive, care, prin urmare, nu au fost luate în calcul în marja sa de solvabilitate. Fiindu-i permis să îndeplinească artificial cerințele de solvabilitate, ELAS a ascuns adevărul de asigurații săi și și-a periclitat viabilitatea financiară viitoare. Prin urmare, ARA au fost puse în pericol. Se presupune că autoritățile de reglementare britanice au luat măsuri care nu erau „*adecvate și necesare pentru a evita sau repara toate neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților*” (articolul 10) și nu s-au asigurat că ELAS a respectat legislația Regatului Unit, adică ARA;

b) a autorizat prea frecvent includerea profiturilor viitoare și a zilmerizării de către ELAS în patrimoniul său implicit; aceasta a redus fiabilitatea și transparența marjei de solvabilitate; prin urmare, s-ar putea argumenta faptul că articolul 25 nu a fost respectat deoarece

¹ Cu excepția articolului 25 din 3DAV, a se vedea articolul 21 din 3DAV privind autorizarea altor categorii de active ca acoperire pentru provizioanele tehnice și articolul 22 din 3DAV privind autorizarea introducerii de excepții de la norme privind diversificarea investiției. În ceea ce privește articolul 22, la nivelul Regatului Unit, în conformitate cu secțiunea 68 din ICA 1982, Secretarul de Stat are puterea de a renunța la aplicarea anumitor societăți a reglementărilor de evaluare a activelor, deși exercitarea respectivei puteri nu este limitată de aceleași standarde prevăzute în directivă.

autoritățile de reglementare britanice nu și-au îndeplinit obligațiile de a solicita de la ELAS
*„o marjă de solvabilitate disponibilă, adecvată pentru întreaga sa activitate, în orice
moment”.*

Articolul 28 – interesul general (articolul 33 din DC)

Rezumatul obiectivelor

Supravegherea așa-numitelor norme de „conduită profesională” (adică, condiții și practici contractuale care afectează contractarea unei polițe de către consumator) este un alt domeniu de responsabilitate al autorităților de reglementare desemnate de statele membre.

Acest articol angajează statul membru să împiedice un asigurat să încheie un contract cu o societate de asigurări în cazul în care acest lucru ar fi contrar „interesului general”. Dispoziția nu definește sensul sau domeniul de aplicare al „interesului general”, lăsând ca acesta să fie definit de fiecare stat membru în conformitate cu dreptul său intern.

Textul articolului

Articolul 28

Statul membru al angajamentului nu împiedică un titular de poliță de asigurare să încheie un contract cu o întreprindere de asigurare autorizată în conformitate cu condițiile din articolul 6 din Directiva 79/267/CEE, atâta timp cât acest lucru nu intră în conflict cu dispozițiile legale care protejează interesul general în statul membru al angajamentului.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Similar oricărui sistem juridic intern, sistemul juridic din Regatul Unit include o listă deschisă de dispoziții care vizează protejarea interesului general, care uneori variază și poate afecta natura produselor de asigurare, documentele contractuale utilizate, marketingul și publicitatea respectivelor produse și, în general, condițiile pe baza cărora trebuie să se desfășoare activitatea de asigurare în statul membru al angajamentului. Desigur, pentru a fi compatibilă cu legislația comunitară, această legislație trebuie să vizeze protejarea intereselor încă neprotejate de normele statului membru de origine, trebuie să fie aplicată fără discriminare tuturor întreprinderilor care funcționează în statul membru respectiv și trebuie să fie necesară în mod obiectiv și proporțional cu obiectivul urmărit. Autoritățile consultative din Regatul Unit nu au întocmit o listă a condițiilor descrise ca fiind consultative privind interesul general. În schimb, acestea au întocmit o listă neexhaustivă care subliniază principalele dispoziții legale care reglementează activitatea de asigurare în Regatul Unit. Comparativ cu tradițiile juridice continentale, legislația Regatului Unit tinde să se bazeze pe restricțiile autonomiei contractuale a părților ca mijloc de protejare a interesului general. Fără a aduce atingere acestei abordări, Regatul Unit nu include un număr mare de dispoziții care vizează protejarea interesului general. Acestea sunt incluse în partea III din ICA 1982 privind desfășurarea activității de asigurare ce include dispoziții de limitare a formei și conținutului promovării produselor de asigurare și dispoziții de reglementare a tipului de informații pe care societățile de asigurări sau intermediarii trebuie să le furnizeze asiguraților înainte de încheierea unui contract de asigurare.

Legătura cu cazul ELAS

Problema este dacă autoritățile de reglementare britanice, irlandeze, germane și din alte țări nu și-au îndeplinit îndatoririle legale de a susține interesul general, împiedicând ELAS să-și

vândă fraudulos polițele. Deoarece problema responsabilităților de origine/gază este în principal legată de punerea în aplicare și privește relația între autoritățile de reglementare britanice și cele din alte state membre, este preferabil să se facă trimitere la partea II privind acțiunea de reglementare și la partea IV privind problemele legate de căile de atac. În mod evident, pentru a urmări această linie de investigație, este necesar, în primul rând, să se dovedească dacă subscrierea înșelătoare a avut întradevăr loc, dacă au existat circumstanțe contrare interesului general în care au fost vândute polițe ELAS.

În ceea ce privește gestionarea normelor de conduită profesională în Regatul Unit, domnul LAKE afirmă în H1 că informațiile privind asigurații prevăzute în 3DAV erau sub controlul autorității de reglementare a conduitei profesionale, care era separată de autoritatea prudențială la acea dată în Regatul Unit, și că această împărțire legală a responsabilităților între profesional și prudențial prejudicial asigurații ELAS. Totuși, David STRACHAN din cadrul FSA respinge această afirmație în H4, spunând că „*cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață a fost pusă în aplicare într-un mod care a asigurat transparența privind respectivele responsabilități ale autorităților de reglementare gazdă și de origine [...] Astfel, se evita o situație de altfel confuză în care asigurații ar face obiectul diferitelor măsuri de protecție a conduitei profesionale*”.

În fond, asigurații fac două tipuri de afirmații împotriva ELAS:

- subscrierea înșelătoare, denaturând cu bună știință faptele despre situația financiară a societății, în special privind riscurile RAG;
- omisiunea (posibil bazată pe înșelăciune), neatrăgând atenția asupra riscurilor RAG, când respectivul risc trebuia dezvăluit asiguraților existenți și potențiali.

Există mai multe declarații care indică acest fapt, și anume:

- WE 7 NASSIM
- WE 51, 52
- WE 53 SEYMOUR
- WE 69 JOSEPHS
- WE 72, WE 81 DEPPE
- H5 LLOYD
- H7 KWANTES
- H8 BAIN
- WE-Conf 2

Alte afirmații includ:

- Afirmațiile privind contractele asiguraților „umflați”
- Afirmații privind lipsa comunicării între autoritățile de reglementare britanice
- Probleme privind comunicarea între autoritățile de reglementare britanice și străine
- Afirmații privind campaniile promoționale înșelătoare de pe piața germană și irlandeză.

Pentru mai multe detalii, a se vedea partea III privind acțiunea de reglementare și partea IV

privind problemele legate de caile de atac.

Articolul 31 – informații pentru asigurați (articolul 36 din DC) și anexa II (anexa III din DC)

Rezumatul obiectivelor

În prezentul articol se afirmă că informațiile enumerate în anexa II din directivă trebuie comunicate asiguratului, cu posibilitatea solicitării din partea societăților de informații suplimentare în cazul în care este necesar pentru o asumare corectă de către asigurat a elementelor esențiale ale angajamentului.

Textul articolului

Articolul 31

1. Înainte de încheierea contractului de asigurare, titularului i se comunică cel puțin informațiile enumerate în anexa II punctul (A).
2. Titularul poliței de asigurare este informat pe întreaga durată a contractului de orice schimbare privind informațiile enumerate în anexa II punctul (B).
3. Statul membru al angajamentului poate cere întreprinderii de asigurare să furnizeze informații suplimentare celor enumerate în anexa II numai în cazul în care sunt necesare pentru ca titularul să înțeleagă exact elementele esențiale ale angajamentului.
4. Normele detaliate de aplicare a prezentului articol și a anexei II sunt stabilite de statul membru al angajamentului.

ANEXA II

INFORMAȚII PENTRU ASIGURAȚI Următoarele informații, care trebuie comunicate asiguraților înainte de încheierea contractului (A) sau pe durata contractului (B), trebuie formulate în mod clar și exact, în scris, într-o limbă oficială a statului membru al angajamentului.

Cu toate acestea, aceste informații pot fi redactate într-o altă limbă în cazul în care asiguratul solicită și în care legislația statului membru permite acest lucru sau în cazul în care asiguratul este liber să aleagă dreptul aplicabil.

A. Înainte de încheierea contractului

Informații privind întreprinderea de asigurare

Informații privind angajamentul

(a) 1. Numele întreprinderii și forma sa juridică

(a) 2. Numele statului membru în care se află sediul social și, după caz, agenția sau sucursala care încheie contractul

(a) 3. Adresa sediului social și, după caz, a agenției sau a sucursalei care încheie contractul

(a) 4. Definiția fiecărei garanții și a fiecărei opțiuni

(a) 5. Durata contractului

(a) 6. Metode de reziliere a contractului

(a) 7. Metode de plată a primelor și durata plăților

(a) 8. Metode de calculare și atribuire a participațiilor

(a) 9. Indicarea valorilor de răscumpărare și a celor vărsate și măsura în care sunt garantate

(a) 10. Informații privind primele pentru fiecare garanție, atât pentru cele principale, cât și pentru cele suplimentare, după caz

(a) 11. Pentru polițele cu capital variabil, definiția unităților pe care sunt bazate beneficiile

(a) 12. Indicarea naturii activelor care acoperă polițe cu capital variabil

(a) 13. Modalități de aplicare a perioadei de reziliere

(a) 14. Informații generale privind regimul fiscal care se aplică tipului de poliță

(a) 15. Aranjamentele pentru examinarea contestațiilor cu privire la contracte formulate de titularii polițelor de asigurare asigurați sau beneficiarii contractelor, inclusiv, după caz, existența unui serviciu de contestații, fără a aduce atingere dreptului de a iniția procedurile judiciare

(a) 16. Dreptul care se aplică contractului în cazul în care părțile nu au dreptul de a alege sau, în care părțile au dreptul de a alege legea aplicabilă, dreptul pe care îl propune asiguratorul

B. Pe durata contractului

În afara condițiilor generale și speciale care trebuie comunicate titularului, acesta trebuie să primească următoarele

Informații pe întreaga durată a contractului

Informații privind întreprinderea de asigurare

Informații privind angajamentul

(b) 1. Orice modificare a numelui întreprinderii, formei sale juridice, adresei sediului social și, după caz, a agenției sau sucursalei care a încheiat contractul

(b) 2. Toate informațiile enumerate la punctele (a)4 – (a)12 din titlul A în cazul unei schimbări a condițiilor de asigurare sau a unei modificări a legislației aplicabile contractului
(b) 3. În fiecare an, informații privind situația primelor

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Regatul Unit a transpus articolul 31 și anexa II în dreptul intern prin Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994. Reglementarea 40 din acest regulament introduce secțiunea 72A și apendicele 2E – Informații pentru asigurații asiguratorilor din Regatul Unit și ai societăților CE – în ICA 1982. Alineatele (1) și (2) din apendice prevăd ca informațiile să fie dezvăluite înainte și pe durata contractelor de asigurare pe termen lung, în timp ce alineatele (3) și (4) prevăd ca informațiile să fie dezvăluite înainte și pe durata contractelor de asigurare generală. DTI a emis un ghid prudențial care oferă recomandări asiguratorilor privind metodele prin care pot respecta cel mai bine noua legislație privind dezvăluirea. În preambul din acest ghid se afirmă în mod clar că nu poate fi considerat o declarație autoritară și că asiguratorii ar trebuie să consulte regulamentele și directivele.

Cerințe precontractuale privind dezvăluirea: domeniul de aplicare a cerințelor precontractuale privind informațiile pentru contractile de asigurare pe termen lung este definit la alineatul (1), paragrafele (1) și (2) din apendice. Conform acestor dispoziții, cerințele precontractuale privind dezvăluirea:

- se aplică contractelor de asigurare directă pe termen lung executate de un sediu social sau o sucursală a unei societăți de asigurare sau un membru Lloyd situată în Regatul Unit sau într-un stat membru diferit de Regatul Unit în cazul în care una sau mai multe din celelalte părți din contract sunt rezidente obișnuite ale Regatului Unit.
- nu se aplică contractelor care reprezintă „activități de investiție”, în conformitate cu FSA Act 1986, asumate de societăți care sunt persoane autorizate în sensul respectivei legi. Aceste contracte sunt reglementate de normele de dezvăluire SIB/LAUTRO.

Cerințele precontractuale de dezvăluire privind asigurările pe termen lung așa cum sunt stabilite de apendicele 2E reformulează în mare cerințele incluse în anexa II, cu două diferențe relevante. În primul rând, apendicele prevede dezvăluirea „oricăror aranjamente de compensare sau garanție care vor fi disponibile dacă asiguratorul nu își respectă obligațiile financiare în temeiul contractului”. Aceasta este o cerință suplimentară care nu figurează în anexa II din directivă. Ghidul prudențial prevede, ca și cerință minimă, că întreprinderea de asigurări trebuie să furnizeze, la cerere, informații detaliate referitoare la aranjamentele de compensare care vor fi aplicabile contractului. Dar, ghidul notează că cea mai bună practică este să se furnizeze o scurtă descriere a aranjamentelor de compensare care se vor aplica și să se specifice că informațiile suplimentare sunt disponibile la cerere.

În al doilea rând, în ceea ce privește limba care va fi utilizată pentru dezvăluire, directiva prevede ca dezvăluirea să fie în limba statului membru în care s-a încheiat angajamentul (adică statul în care asiguratul este rezident în mod obișnuit) sau, în cazul în care legea respectivului stat membru o permite și asiguratul solicită acest lucru, aceasta poate fi furnizată în limba altui stat membru. Însă, apendicele 2E prevede că informațiile vor fi furnizate în limba engleză, cu excepția cazului în care cealaltă parte contractantă solicită ca informațiile să fie dezvăluite într-o limbă oficială a unui stat membru altul decât Regatul Unit. Acest lucru înseamnă, de exemplu, că, în cazul în care asiguratul este în mod obișnuit

rezident într-un stat membru, altul decât Regatul Unit, a cărui limbă oficială nu este limba engleză, societatea din Regatul Unit poate respecta cerințele de dezvăluire furnizând respectivului asigurat informațiile în limba engleză, cu excepția cazului în care asiguratul solicită ca respectivele informații să fie furnizate în limba sa maternă. Astfel, normele britanice privind limba nu obligă asiguratorul să furnizeze informațiile într-o limbă diferită de limba engleză, deoarece directiva prevede ca dezvăluirea să fie în limba statului membru în care s-a încheiat angajamentul (adică statul în care asiguratul este rezident în mod obișnuit).

În plus, nota din ghidul prudențial specifică cerințele de dezvăluire incluse în apendice. De exemplu, în ceea ce privește cerința de dezvăluire a metodei de calcul și distribuire a bonusurilor, nota orientativă specifică faptul că asiguratorul trebuie să specifice:

- modalitatea de distribuire a profiturilor care sunt alocate pentru plata bonusurilor (de exemplu, printr-o creștere în beneficii sau o descreștere în prime)
- în cazul în care beneficiile crescute care rezultă din bonusuri sunt plătibile exclusiv (supuse oricăror modificări) chiar și în cazul în care contractul este reziliat prematur de oricare dintre părțile contractante
- unde bonusul acționează pentru creșterea beneficiilor, dacă este posibil ca aceste creșteri să aibă loc anual sau doar atunci când sumele poliței devin plătibile asiguratului
- baza în funcție de care bonusurile sunt alocate asiguraților (de exemplu, suma asigurată, primele plătite, valoarea bonusurilor existente)
- dacă polițele distribuie în mod echitabil toate profiturile fondului pe termen lung sau doar anumite elemente ale acestor profituri, din cauză că, de exemplu, anumite active trebuie ipotecate pentru tipul de contract în cauză astfel încât bonusurile distribuite asiguratului vor fi limitate la profiturile obținute din aceste active.

Nota din ghidul prudențial specifică faptul că toate informațiile trebuie dezvăluite în scris înainte de încheierea contractului. Aceasta mai specifică și că asiguratorii trebuie să dezvăluie informațiile, ca și cea mai bună practică, la începutul procesului de vânzare și oricând este efectuată o recomandare de produs sau este completat un formular de propunere de către asigurat.

Cerințe permanente de dezvăluire: sfera de aplicare a cerințelor permanente de dezvăluire pentru contractele de asigurare pe termen lung este definită în alineatul (2), paragrafele (1) și (2) din apendice. Conform acestor dispoziții, cerințele contractuale permanente de dezvăluire sunt aplicabile contractelor de asigurare directă pe termen lung încheiate de un sediu principal sau o sucursală a unei societăți de asigurări sau de o societate membră a Lloyd situată în Regatul Unit sau într-un stat membru altul decât Regatul Unit, în cazul în care una sau mai multe dintre celelalte părți contractante sunt rezidente în mod obișnuit în Regatul Unit. Spre deosebire de cerințele precontractuale de dezvăluire, cerințele permanente de dezvăluire sunt aplicabile tuturor tipurilor de contracte de asigurare directă pe termen lung, indiferent dacă acestea au o componentă investițională sau nu.

În conformitate cu anexa II din directivă, cerințele permanente de dezvăluire pentru asigurarea pe termen lung, așa cum sunt stabilite de apendicele 2E, se referă atât la dezvăluirea informațiilor referitoare la variațiile contractuale cât și la starea bonusurilor. Amplasarea, forma și sincronizarea cerințelor permanente de dezvăluire sunt specificate de

către nota din ghidul prudential, care se referă la normele SIB/LAUTRO. Normele SIB/LAUTRO referitoare la dezvăluirea informațiilor privind variațiile contractuale și în legătură cu starea bonusurilor sunt mult mai detaliate decât referința succintă din cadrul directivei. Normele SIB/LAUTRO stipulează că notificările referitoare la bonus trebuie emise cel puțin în fiecare an calendaristic și că acestea trebuie să fie efectuate în una dintre formele următoare:

- *o notificare personalizată pe client care indică suma bonusului alocat respectivului asigurat, sau*
- *o notificare personalizată pe client care indică valoarea totală a investiției, inclusiv valoarea bonusurilor alocate, și rata bonusului asupra perioadei de timp la care se referă notificarea privind acordarea bonusului, sau*
- *o notificare nepersonalizată pe client care furnizează informații suficiente pentru a da posibilitatea asiguraților să calculeze suma bonusului care le-a fost alocat și indică metoda de calcul. O astfel de notificare poate lua forma unui tabel de valori pentru bonus pentru anumite sume asigurate date și pentru anii de începere a contractului sau poate indica suma bonusului ca proporție din suma asigurată.*

Legătura cu cazul ELAS

Prezentul articol este strâns legat de articolul 28.

Problema în acest caz este dacă ELAS a informat în mod corespunzător asigurații, în afară de informațiile inițiale precontractuale, în legătură cu modificările condițiilor poliței lor, de exemplu, referitor la actualizările stării bonusurilor lor. Pentru a urmări această linie de investigație, este necesară verificarea faptului dacă ELAS a îndeplinit, într-adevăr, în mod corespunzător aceste obligații și, în caz contrar, ce măsuri au fost luate, dacă au existat, de către autoritatea de reglementare a conduitei profesionale în fiecare dintre cazuri (Regatul Unit, Irlanda, Germania, etc.).

Directiva prevede numai faptul că asiguratul trebuie să fie informat, inter alia, în legătură cu „definirea fiecărui beneficiu și a fiecărei opțiuni” și „modalitățile de calcul și distribuire a bonusurilor”. Aceste cerințe nu sunt suficient de specifice. Există o puternică mărturie care sugerează că, începând cu anul 1998, ELAS nu a dezvăluit în mod adecvat riscul prezentat de ratele rentei garantate potențialilor asigurați cu rate negarantate. Este dificilă demonstrarea faptului că aceasta a reprezentat o încălcare a directivei, dar este ușor de demonstrat că este necesară intensificarea cerințelor de dezvăluire în beneficiul asiguraților.

Pentru detalii suplimentare, a se vedea partea III referitoare la acțiunile de reglementare și partea IV privind problemele legate de căile de atac.

II.1.2. Alte articole din 3DAV

Articolul 9 – supravegherea sucursalelor înființate în alt stat membru (articolele 16 din 1DAV și 11 din DC)

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Prezentul articol dă dreptul statului membru de origine să efectueze o supraveghere pe loc a sucursalelor înființate în alt stat membru cu o notificare prealabilă a autorităților competente din statul membru gazdă.

Textul articolului

Articolul 9

Articolul 16

din Directiva 79/267/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 16

Statul membru al sucursalei prevede că, în cazul în care o întreprindere de asigurare autorizată într-un alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente ale statului membru de origine, după informarea autorităților competente din statul membru al sucursalei, pot efectua ele însele sau prin intermediul persoanelor pe care le desemnează în acest scop, verificări la fața locului privind informațiile necesare pentru a asigura supravegherea financiară a întreprinderii. Autoritățile statului membru al sucursalei pot participa la verificarea în cauză”.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Această dispoziție a fost transpusă în legislația Regatului Unit prin reglementarea 45 din Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994, care introduce apendicele 2F la ICA 1982. Punctele 13 și 14 din apendicele 2F modifică puterea Secretarului de Stat de a obține informații de la societățile de asigurări, conferită de secțiunea 44 din ICA 1982, dacă puterea respectivă este exercitată în legătură cu o societate din CE. Secțiunea 44 din Lege conferă Secretarului de Stat două tipuri de puteri: subsecțiunea (1) se referă la puterea de a solicita unei societăți să furnizeze Secretarului de Stat informații referitoare la aspectele specificate; subsecțiunile (2) litera (a), (2) litera (b) și (4) litera (a) se referă la puterea de a solicita unei societăți să furnizeze registrele și documentele care pot fi specificate. În ceea ce privește puterea de a solicita informații referitoare la aspectele specificate, punctul 13 alineatul (1) specifică faptul că Secretarul de Stat poate exercita această putere în legătură cu o societate CE dacă autoritatea de supraveghere din statul membru de origine i-a solicitat acestuia acest lucru sau dacă Secretarul de Stat consideră că informațiile solicitate sunt necesare pentru a-i permite să își exercite funcțiile de supraveghere. În cazul din urmă, Secretarul de Stat are libertatea de utilizare a acestei puteri, care nu este condiționată de solicitarea autorității competente din statul membru de origine. În ceea ce privește puterea de a solicita unei societăți să furnizeze registre și documente, în conformitate cu directiva, punctul 13 alineatul (2) prevede că Secretarul de Stat va exercita această putere în legătură cu o societate CE numai dacă autoritatea de supraveghere din statul de origine al societății i-a solicitat – în scris – să obțină informații de la societatea respectivă. Prin urmare, măsura de punere în aplicare în Regatul Unit are caracter mai restrictiv decât directiva prin faptul că solicită statului

membru de origine nu numai să notifice autoritatea din statul membru gazdă, dar și să prezinte această notificare în scris.

În sfârșit, în conformitate cu directiva, punctul 14 alineatul (2) prevede ca un ofițer sau agent al Secretarului de Stat poate însoți persoana autorizată de către autoritățile competente din statul membru de origine în momentul exercitării puterii de obținere a informațiilor.

Legătura cu cazul ELAS

Conform declarațiilor analizate până în prezent, nu au fost efectuate vizite pe loc de către autoritățile de supraveghere britanice în alt stat membru în legătură cu cazul ELAS, și nici nu au fost găsite notificări prealabile către statul membru gazdă referitoare la acest aspect.

Articolul 12 – dificultăți în respectarea obligațiilor (articolele 24 din 1DAV și 37 din DC)

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Prezentul articol enumeră acțiunile care trebuie luate de autoritatea competentă din statul membru de origine în vederea protejării drepturilor asiguraților în cazul în care societățile de asigurări întâmpină dificultăți în respectarea garanțiilor lor financiare. Acesta specifică circumstanțele în care pot fi luate aceste măsuri, formalitățile care trebuie respectate și circumstanțele în care statul membru de origine poate interzice societății să dispună în mod liber de activele sale.

Textul articolului

Articolul 12

1. Articolul 24 din Directiva 79/267/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 24

1. În cazul în care o întreprindere de asigurare se conformează articolului 17, autoritatea competentă a statului membru de origine al întreprinderii poate interzice libera dispunere a activelor acesteia după ce și-a comunicat intenția în cauză autorităților competente ale statelor membre ale angajamentelor.

2. În scopul restaurării situației financiare a unei întreprinderi de asigurare a cărei marjă de solvabilitate a scăzut sub nivelul minim cerut în temeiul articolului 19, autoritatea competentă a statului membru de origine cere prezentarea spre aprobare a unui plan pentru restabilirea unei poziții financiare echilibrate.

În cazuri excepționale, în cazul în care autoritatea competentă este de părere că situația financiară a întreprinderii de asigurare va continua să se deterioreze, poate și restricționa sau interzice libera dispunere a activelor întreprinderii de asigurare. Aceasta informează autoritățile altor state membre pe teritoriul cărora întreprinderea de asigurare își desfășoară activitatea cu privire la măsurile adoptate și, la cererea sa, acestea adoptă aceleași măsuri.

3. În cazul în care marja de solvabilitate scade sub fondul de garantare definit la articolul 20, autoritatea competentă a statului membru de origine cere întreprinderii de asigurare să prezinte spre aprobare un plan financiar pe termen scurt. De asemenea, aceasta poate restricționa sau interzice libera înstrăinare a activelor întreprinderii de asigurare. Autoritatea competentă informează în consecință autoritățile altor state membre pe teritoriul cărora întreprinderea de asigurare își desfășoară activitatea și acestea, la cererea autorității competente, iau aceleași măsuri.

4. Autoritățile competente pot continua să adopte toate măsurile necesare pentru a proteja interesele persoanelor asigurate în cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3).

5. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea, în conformitate cu legislația sa internă, să interzică libera dispunere a activelor aflate pe teritoriul său, în cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3), la cererea statului membru de origine al întreprinderii de asigurare, care desemnează activele urmând a fi acoperite de măsurile în cauză”.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Neconstituirea de suficiente provizioane tehnice: ICA 1982 conferă Secretarului de Stat puterea de a restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale, în cazul în care acesta consideră că societatea nu și-a acoperit pasivele cu active corespunzătoare care să asigure siguranța, randamentul și vandabilitatea. Spre deosebire de directivă, legislația internă nu solicită Secretarului de Stat să comunice autorităților competente din alte state membre decizia luată de a restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale.

Imposibilitatea de a menține marja de solvabilitate cerută: la nivelul Regatului Unit, secțiunea 32 alineatul (4) din ICA 1982, așa cum a fost modificată, prevede ca în cazul în care o societate nu poate să mențină marja de solvabilitate solicitată aceasta, la solicitarea Secretarului de Stat, trebuie să-i furnizeze un plan pentru restaurarea poziției sale financiare. În cazul în care Secretarul de Stat consideră planul inadecvat, societatea trebuie să propună modificări ale acestuia. După acceptarea planului de către Secretarul de Stat, societatea trebuie să îl pună în aplicare. Directiva prevede în mod clar că, dacă survine această neconformitate, autoritatea competentă din statul membru de origine trebuie să solicite planul de restaurare. În contrast, dispoziția internă prevede că „... la solicitarea Secretarului de Stat...” societatea trebuie să depună un plan de restaurare. Dispoziția internă poate, astfel, să fie interpretată că acordă Secretarului de Stat dreptul de a solicita depunerea planului de restaurare, mai degrabă decât că îi impune obligația de a solicita acest plan.

Imposibilitatea de a preveni scăderea marjei de solvabilitate sub fondul garantat: la nivelul Regatului Unit, secțiunea 33 din ICA, așa cum a fost modificată, prevede că în cazul în care marja de solvabilitate a unei societăți de asigurări scade sub fondul garantat (o treime din marja de solvabilitate solicitată), la solicitarea Secretarului de Stat, societatea trebuie să depună un program financiar pe termen scurt. Dacă Secretarul de Stat consideră programul inadecvat, societatea trebuie să propună modificări ale acestuia. După acceptarea programului de către Secretarul de Stat, societatea trebuie să îl pună în aplicare. Legea pune accentul pe obligația societății de asigurări de a depune programul financiar pe termen scurt, dar nu impune Secretarului de Stat obligația de a solicita acest program.

Îndatoriri ale statelor membre în cazul în care activele sunt localizate: legislația Regatului Unit nu prevede că Secretarul de Stat poate restricționa libertatea unei societăți CE de a dispune de activele sale la solicitarea autorității de supraveghere din statul de origine al societății.

Puterea autorității competente de a interzice societății să dispună în mod liber de activele sale: în temeiul legislației Regatului Unit, ICA 1982 conferă Secretarului de Stat puterea de a restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale. Secțiunile 37, 40(A) și 45 din ICA 1982 guvernează motivele exercitării acestei puteri și formalitățile care trebuie respectate. Secțiunea 37 alineatul (3) din Lege prezintă următoarele motive pe baza cărora Secretarul de Stat poate restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale: în cazul în care Secretarul de Stat a dat (și nu a revocat) o instrucțiune de retragere a autorizației societății de desfășurare a activității de asigurări (secțiunea 11) sau de suspendare a acesteia (secțiunea 12 litera (A)) pe motiv că Secretarul de Stat consideră că societatea nu și-a îndeplinit obligația de menținere a unei marje minime de solvabilitate (secțiunea 32) sau nu și-a îndeplinit obligațiile referitoare la localizarea activelor și moneda

în care sunt exprimate acestea (secțiunea 35); pe motiv că Secretarul de Stat consideră că pasivele societății nu au fost determinate în conformitate cu reglementările privind evaluarea sau cu metodele contabile general acceptate; pe motiv că Secretarul de Stat consideră că societatea nu și-a acoperit pasivele cu active corespunzătoare care să asigure siguranța, randamentul și vandabilitatea (secțiunea 35A).

Secțiunea 45 din Lege, așa cum a fost modificată prin Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994, conferă Secretarului de Stat puterea reziduală „de a lua măsurile pe care le consideră adecvate în scopul protejării asiguraților sau a potențialilor asigurați ai societății împotriva riscului neîndeplinirii de către societate a obligațiilor sale financiare sau, în cazul afacerilor pe termen lung, al neîndeplinirii de către societate a așteptărilor rezonabile ale asiguraților sau ale potențialilor asigurați”. Această putere reziduală, care poate fi exercitată numai în cazul în care Secretarul de Stat consideră că aceste scopuri nu pot fi îndeplinite în mod corespunzător prin exercitarea puterilor menționate în mod expres în lege în secțiunile 38 la 44, include puterea Secretarului de Stat de a restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale. Punctul 2 din secțiunea 45 reformulează, în principal, motivele enumerate în secțiunea 37 alineatul (3) pe baza cărora Secretarul de Stat poate restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale.

În ceea ce privește formalitățile care trebuie respectate, legea stipulează că, în exercitarea puterilor conferite de lege, Secretarul de Stat trebuie „să declare motivul pentru care exercită puterea respectivă”. Pentru a restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale, Secretarul de Stat trebuie să solicite instanței să emită un ordin judecătoresc. Secțiunea 40A prevede condițiile în baza cărora, la solicitarea Secretarului de Stat, instanța poate acorda respectivul ordin. O astfel de restricție este limitată la valoarea pasivelor societății CE”. Din dispozițiile menționate mai sus reiese că puterea Secretarului de Stat de a bloca activele societății în temeiul legislației Regatului Unit este mai largă decât cea conferită de directivă autorităților competente din statul membru. Cu alte cuvinte, Secretarul de Stat poate restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale în mai multe circumstanțe decât cele prevăzute în mod excepțional de directivă. Exercițarea de către Secretarul de Stat a puterii sale de a bloca activele unei societăți este condiționată, totuși, de respectarea formalităților speciale – inclusiv necesitatea solicitării unui ordin judecătoresc din partea unei curți – care nu sunt prevăzute în directivă.

Legătura cu cazul ELAS

Aplicabilitatea articolului 12 la criza Equitable Life nu este clară. Autoritatea de reglementare britanică susține că acest articol nu era relevant și a justificat lipsa intervenției sale în anii 1990 afirmând că, „Equitable a fost întotdeauna solvabilă și în declarațiile sale de reglementare a raportat întotdeauna că în prezent îndeplinește cerințele de reglementare privind solvabilitatea” (David STRACHAN, conform declarației sale din H4). dat fiind faptul că marja de solvabilitate a fost întotdeauna respectată în mod formal de către ELAS, alineatul 3 din articol nu a fost niciodată aplicat. Pentru informații suplimentare privind acest punct, a se vedea secțiunea referitoare la articolul 25 privind marja de solvabilitate și partea III privind acțiunile de reglementare.

Divergențe între 3DAV și dispozițiile de punere în aplicare: legislația Regatului Unit conferă

Secretarului de Stat puterea, în conformitate cu 3DAV, de a interveni în cazul întreprinderilor de asigurări care întâmpină dificultăți financiare. Dar, contrar directivei, Secretarul de Stat poate solicita depunerea unui plan de restaurare sau a unui program de finanțare pe termen scurt. În plus, Secretarul de Stat poate restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale în mai multe situații decât cele prevăzute de 3DAV.

Articolul 13 – Retragera autorizației (articolele 26 din 1DAV și 39 din DC)

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Prezentul articol armonizează motivele pentru retragerea autorizației în ceea ce privește o societate de asigurări de către autoritatea competentă din statul membru de origine. În plus, prezenta dispoziție impune anumite obligații statului membru de origine și statului membru gazdă în cazul retragerii. Acesta tratează, de asemenea unele formalități procedurale care trebuie respectate.

Textul articolului

Articolul 13

Articolul 26

din Directiva 79/267/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

- 1. Autorizația acordată unei întreprinderi de asigurare de autoritatea competentă a statului membru de origine al întreprinderii poate fi retrasă de autoritatea în cauză în cazul în care respectiva întreprindere:
 - (a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță la ea în mod expres sau încetează să își mai desfășoare activitatea pentru o perioadă mai mare de șase luni, cu excepția cazului în care statul membru în cauză a prevăzut invalidarea autorizației în astfel de cazuri;*
 - (b) nu mai îndeplinește condițiile pentru acceptare;*
 - (c) nu a putut, în perioada alocată, să ia măsurile specificate în planul de redresare sau în planul financiar menționate la articolul 24;*
 - (d) își încalcă grav obligațiile care îi revin pe baza reglementărilor sub rezerva cărora se află.*În cazul unei retrageri sau invalidări a autorizației, autoritatea competentă a statului membru de origine notifică autoritățile competente ale celorlalte state membre în mod corespunzător și acestea iau măsurile adecvate pentru a împiedica întreprinderea de asigurare de la începerea de noi activități pe teritoriile lor, fie pe baza libertății de stabilire, fie pe baza libertății de a presta servicii. Autoritatea competentă a statului membru de origine, în concordanță cu autoritățile în cauză, adoptă toate măsurile necesare pentru a proteja interesele asiguraților și restricționează, în special, libera dispunere a activelor întreprinderii de asigurare în conformitate cu articolul 24 alineatele (1), (2) al doilea paragraf și alineatul (3) al doilea paragraf.*
- 2. Orice decizie de a retrage o autorizație trebuie susținută de motive precise și adusă la cunoștința întreprinderii de asigurare în cauză.*

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Mai multe motive pentru retragerea autorizației au existat deja în legislația Regatului Unit înainte de adoptarea 3DAV (de exemplu întreprinderea nu utilizează autorizația o perioadă de douăsprezece luni; întreprinderea renunță în mod expres; nerespectarea condițiilor de admisiune). În cazurile în care întreprinderea își încetează desfășurarea activității pentru o perioadă de peste șase luni, dispozițiile britanice permit Secretarului de Stat să retragă autorizația dacă întreprinderea „încetează desfășurarea activității de asigurare sau a activității de asigurări de orice tip” dar nu califică dreptul Secretarului de Stat de a retrage autorizația cu respectarea unei perioade minime de șase luni. În ceea ce privește neadoptarea

măsurilor prevăzute de planul de restaurare, legislația Regatului Unit conferă Secretarului de Stat puteri ample de retragere a unei autorizații dacă acesta consideră că o societate nu a respectat obligațiile la care este supusă în temeiul ICA sau al Actului privind Serviciile Financiare din anul 1986.

Încălcarea „gravă” a obligațiilor la care este supusă: această calificare nu este inclusă în legislația Regatului Unit, iar Secretarul de Stat poate retrage autorizația unei întreprinderi pentru nerespectarea obligațiilor la care este supusă, chiar și în cazul în care respectiva încălcare nu este „gravă”. Acesta poate retrage autorizația dacă este de părere că vreunul dintre criteriile privind gestiunea prudentă și adecvată nu este sau nu a fost îndeplinit, sau este posibil să nu fie sau să nu fi fost îndeplinit, în ceea ce privește societatea.

Obligațiile Regatului Unit în calitate de stat membru de origine în cazul retragerii autorizației unei societăți din Regatul Unit care își desfășoară activitatea în alte state membre decât în Regatul Unit: directiva prevede că statul membru de origine trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a proteja interesele persoanelor asigurate și va restricționa, în special, libertatea de a dispune de activele întreprinderii de asigurări. În temeiul legislației Regatului Unit, Secretarul de Stat are puterea de a restricționa libertatea societății de a dispune de activele sale nu numai în cazul în care a dat (și nu a revocat) o instrucțiune de retragere a autorizației societății pentru desfășurarea activității sale, dar și dacă a dat o instrucțiune de suspendare a autorizației respective.

Legătura cu cazul ELAS

Prezenta dispoziție solicită autorității de reglementare britanice să retragă autorizația acordată ELAS *inter alia* dacă aceasta din urmă și-a încălcat „grav obligațiile sale stabilite în temeiul reglementărilor la care este supusă”. Mai multe declarații (WE 2, 4, 6-8, 14-17, 22-23, 31, 33-34, 36, 44, 51-54, 69, 72, 79 și 84) susțin că Equitable într-adevăr și-a încălcat în mod grav aceste obligații. Dar, autoritatea de reglementare nu a considerat niciodată că aceste condiții pentru aplicarea prezentului articol au fost respectate. Pentru detalii suplimentare, a se vedea secțiunea II.2. „Declarații suplimentare privind transpunerea”.

Divergențe între 3DAV și dispozițiile de punere în aplicare: directiva prevede că statul membru de origine trebuie să notifice autoritățile competente din celelalte state membre. Măsura de punere în aplicare națională nu stipulează că Secretarul de Stat trebuie să informeze autoritatea competentă din alte state membre.

Articolul 15 – secretul profesional (articolul 16 din DC)

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Prezentul articol stabilește obligația păstrării secretului profesional în vederea protejării confidențialității informațiilor și apoi introduce o serie de excepții de la această obligație. Acesta descrie scopurile pentru care autoritățile competente pot utiliza informațiile confidențiale și enumeră circumstanțele și condițiile în care poate avea loc schimbul de informații confidențiale între autoritățile competente din statele membre sau cu alte

organisme, cum ar fi alte autorități de supraveghere, actuari independenți, bănci centrale și alte departamente.

Textul articolului

Articolul 15

1. Statele membre prevăd ca persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și auditorii sau experții care acționează în numele autorităților competente, să aibă obligația de a păstra secretul profesional. Aceasta înseamnă că nicio informație confidențială pe care aceștia o pot primi pe durata desfășurării îndatoririlor lor nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, decât în formă sumară sau generalizată, astfel încât întreprinderile de asigurare în cauză să nu poată fi identificate, fără a aduce atingere cazurilor care cad sub incidența dreptului penal. Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere de asigurare a fost declarată în stare de faliment sau este lichidată forțat, informațiile confidențiale care nu se referă la terți implicați în încercări de a salva întreprinderea în cauză pot fi divulgate în cadrul procedurilor civile sau comerciale.
2. Alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente ale altor state membre să facă schimb de informații în conformitate cu directivele aplicabile întreprinderilor de asigurare. Informațiile în cauză se află sub rezerva condițiilor secretului profesional indicate în alineatul (1).
3. Statele membre pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile competente ale țărilor terțe, numai dacă informațiile divulgate se află sub rezerva unor garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele menționate în prezentul articol.
4. Autoritățile competente care primesc informații confidențiale în conformitate cu alineatele (1) sau (2) pot folosi aceste informații numai în îndeplinirea funcțiilor care le revin:
 - să verifice îndeplinirea condițiilor care reglementează inițierea activității de asigurare și să faciliteze controlul condițiilor de exercitare a activității în cauză, în special în materie de supraveghere a provizioanelor tehnice, marjelor de solvabilitate, procedurilor administrative și contabile și mecanismele de control intern sau
 - să impună sancțiuni sau
 - în apeluri administrative împotriva deciziilor autorității competente sau
 - în procedurile judecătorești inițiate în temeiul articolului 50 sau conform unor dispoziții speciale prevăzute în directivele adoptate în domeniul întreprinderilor de asigurare.
5. Alineatele (1) și (4) nu exclud schimbul de informații în cadrul unui stat membru, în cazul în care există două sau mai multe autorități competente în același stat membru sau între statele membre, între autoritățile competente și:
 - autoritățile responsabile cu supravegherea oficială a instituțiilor de credit și a altor instituții financiare și autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare,
 - organismele implicate în lichidarea sau falimentul întreprinderilor de asigurare și în alte proceduri similare și
 - persoanele responsabile cu auditarea reglementară a conturilor întreprinderilor de asigurare și ale altor instituții financiare,pentru îndeplinirea funcțiilor lor de supraveghere, precum și transmiterea către organisme care gestionează procedurile de lichidare (obligatorii) sau fondurile de garantare, de informații necesare pentru îndeplinirea funcțiilor acestora. Informațiile primite de aceste autorități, organisme și persoane se află sub restricția obligației de a păstra secretul profesional stabilită la alineatul (1).
6. În plus, fără a aduce atingere alineatelor (1) și (4), statele membre pot autoriza, pe baza dispozițiilor stabilite prin lege, divulgarea anumitor informații către alte departamente ale administrației guvernamentale centrale ale acestora responsabile cu legislația privind supravegherea instituțiilor de credit, instituțiilor financiare, serviciilor de investiții și întreprinderilor de asigurare și inspectorilor acționând în numele departamentelor în cauză. Cu toate acestea, comunicările în cauză pot fi făcute numai în cazul în care sunt necesare din motive de control prudencial. Cu toate acestea, statele membre prevăd că informațiile primite în temeiul alineatelor (2) și (5) și cele obținute prin intermediul verificărilor la fața locului menționate la articolul 16 din Directiva 79/267/CEE nu pot fi divulgate în cazurile menționate în prezentul alineat, decât cu acordul expres al autorităților competente care au divulgat informațiile sau al autorităților competente ale statului membru în care a fost efectuată verificarea la fața locului.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

În temeiul legislației Regatului Unit, restricțiile privind divulgarea informațiilor sunt guvernate de secțiunea 41A și apendicele 2B din ICA 1982, introduse prin reglementarea 26 din Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994 pentru punerea în aplicare a celei de-a treia directive privind asigurările de viață, așa cum au fost modificate prin reglementarea 20 din Financial Institutions (Prudential Supervision) Regulations 1996,

pentru punerea în aplicare a Directivei 95/96/CE.

Obligația păstrării secretului profesional: la nivel intern, obligația păstrării secretului profesional este guvernată de alineatul 1 din apendicele 2B din lege. Din punct de vedere al sferei de aplicare, obligația este aplicabilă „oricărei persoane” care divulgă „informații confidențiale” nerespectând alineatul 1. „Informațiile confidențiale” se referă la informațiile obținute de Secretarul de Stat în scopul, sau în îndeplinirea funcțiilor sale în temeiul Actului sau al oricăror norme sau reglementări efectuate în temeiul legii, care se referă la afacerile sau alte activități ale „persoanelor relevante”, adică, „orice societate din Regatul Unit, CE sau din afara CE și orice inspector, manager, director general, reprezentant general, agent sau angajat al unei astfel de societăți”. Alineatul 5 extinde obligația de a nu divulga informațiile confidențiale la informațiile care au fost furnizate Secretarului de Stat în scopul îndeplinirii funcțiilor sale în temeiul legii de către o autoritate de supraveghere dintr-un stat membru, altul decât Regatul Unit sau care au fost obținute în aceste scopuri de către Secretarul de Stat sau de către o persoană care acționează în numele acestuia, în alt stat membru. Se poate spune că sfera de aplicare a obligației prevăzută de dispoziția națională este chiar mai largă decât cea stabilită de directivă, deoarece aceasta este aplicabilă „oricărei persoane” (nu numai persoanelor care lucrează, sau care au lucrat pentru autoritatea competentă). În plus, dispoziția națională specifică în mod expres că „informațiile confidențiale” acoperă nu numai informațiile referitoare la întreprinderile de asigurări în sine, dar și informațiile referitoare la conducerea și angajarea acestor societăți. În sfârșit, dispoziția națională se extinde mai mult decât directiva, impunând o penalitate pentru persoanele care au încălcat obligația de a nu divulga informațiile confidențiale nerespectând condițiile prevăzute de alineatul 1.

Schimbul de informații între autoritatea competentă dintr-un stat membru și alte autorități competente sau organisme relevante: la nivelul Regatului Unit, alineatul 3 din apendicele 2B se referă la autorizarea Secretarului de Stat de a divulga informații în scopul facilitării îndeplinirii funcțiilor de către alte autorități de reglementare, iar alineatul 4 se referă la alte divulgări autorizate în scopul facilitării îndeplinirii funcțiilor de către alte organisme relevante. Conform directivei, toate divulgările autorizate sunt permise autorităților de supraveghere, autorităților de reglementare sau altor organisme relevante identificate în mod expres de către legislația națională și în toate cazurile scopul autorizării este de a permite acestor organisme să își îndeplinească funcțiile. Mai mult, normele naționale prevăd în mod expres că informațiile divulgate nu vor fi utilizate în alt scop decât în scopurile menționate în mod expres și impun penalități penale pentru persoanele care utilizează informațiile încălcând aceste norme.

Legătura cu cazul ELAS

Articolul este relevant în ceea ce privește schimburile (sau lipsa acestora) de corespondență între Autoritatea de reglementare britanică și autoritățile de reglementare irlandeze sau germane. Pentru informații suplimentare privind acest punct, a se vedea partea III referitoare la acțiunile de reglementare și partea IV privind remedierea. WE-Conf 9 conține o listă a corespondenței confidențiale între autoritățile de reglementare referitoare la cazul ELAS.

În ceea ce privește sarcinile auditorilor, a se vedea referința la articolul 17 din DC. Au fost

puse întrebări referitoare la acțiunile auditorilor ELAS pe parcursul desfășurării afacerii. Dar, mandatul comisiei EQUI nu acoperă în mod explicit acest domeniu. A fost intentat proces împotriva foștilor auditori ai ELAS (Ernst&Young) de către noua conducere în anul 2001, dar acesta a fost respins în cele din urmă.

Divergențe între 3DAV și dispozițiile de punere în aplicare: dispoziția britanică prevede că informațiile nu sunt considerate „informații confidențiale” dacă „sunt informații prezentate pe scurt” sau sunt „informații construite în așa fel încât să nu permită furnizarea de informații referitoare la o anumită persoană care să fie confirmată din acestea”. Prin urmare, dispoziția din Regatul Unit contrazice directiva deoarece aceasta permite o excepție suplimentară de la obligația păstrării secretului profesional, și anume, aceea că este suficientă diseminarea informațiilor referitoare la societate „sub forma unei prezentări pe scurt”. În contrast, ceea ce permite directiva este diseminarea informațiilor „sub forma unei prezentări pe scurt [sau sub formă globală] astfel încât întreprinderile individuale de asigurări să nu poată fi identificate”.

Articolul 19 - Prime pentru noile afaceri (articolul 21 din DC)

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Prezentul articol stabilește anumite orientări generale referitoare la caracterul adecvat al primelor pentru noile afaceri, și anume: acestea trebuie să fie suficiente în condiții actuariale rezonabile pentru a permite societății să își respecte angajamentele și să stabilească provizioanele tehnice adecvate. În acest scop, singurele intrări care vor fi luate în considerare în vederea respectării marjei de solvabilitate sunt cele care provin din prime și alte surse sistematice și permanente de venit.

Textul articolului

Articolul 19

Primele pentru activități noi trebuie să fie suficiente, în funcție de presupunerile actuariale rezonabile, pentru a permite întreprinderilor de asigurare să își îndeplinească angajamentele și, în special, să constituie provizioane tehnice adecvate. În acest scop, pot fi luate în considerare toate aspectele situației financiare a unei întreprinderi de asigurare, fără ca aportul din resurse altele decât primele și venitul câștigat să fie sistematice și permanente, astfel încât să pericliteze solvabilitatea întreprinderii pe termen lung.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Aceste standarde au fost transpuse în legislația Regatului Unit prin Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994. Reglementarea 18 din acest regulament a introdus secțiunea 35B în ICA 1982, care transpune în mod corect dispozițiile directivei, inclusiv toate orientările sale privind caracterul adecvat al primelor. Legislația Regatului Unit depășește dispozițiile directivei și solicită ca actuarul desemnat al unei societăți care își desfășoară o activitate pe termen lung să certifice faptul că primele pentru contractele încheiate pe parcursul anului financiar și venitul obținut din acestea respectă aceste standarde.

Legătura cu cazul ELAS

Nu există o legătură clară cu cazul. Pentru informații suplimentare privind acest punct, a se vedea partea III privind acțiunile de reglementare.

Divergențe între 3DAV și dispozițiile de punere în aplicare: nu au fost găsite.

Articolul 20 – Active de acoperire a provizioanelor congruente (articolul 22 din DC)

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Prezentul articol oferă unele orientări generale privind standardele de investiție pe care activele de acoperire a provizioanelor tehnice trebuie să le îndeplinească: acestea trebuie să asigure siguranța, randamentul și vandabilitatea investițiilor sale și trebuie diversificate și distribuite în mod adecvat.

Textul articolului

Articolul 20

Activele care acoperă provizioanele tehnice iau în considerare tipul de activitate desfășurată de o întreprindere de asigurare, astfel încât să garanteze securitatea, randamentul și tranzacționabilitatea investițiilor pentru care întreprinderea asigură diversitatea și repartizarea adecvată.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Aceste standarde au fost transpuse în legislația Regatului Unit prin Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994.

Legătura cu cazul ELAS

Nu există o legătură clară cu cazul. Este necesară revizuirea strategiei de investiții a ELAS pe parcursul unor ani și chiar al unor decade pentru a stabili dacă activele de acoperire a provizioanelor tehnice au fost sigure și diversificate. În orice caz, principalul punct contencios în acest caz nu este atât de mult standardul de investiție al activelor de acoperire a provizioanelor tehnice ci mai degrabă posibila lipsă a unor rezerve suficiente. Pentru informații suplimentare referitoare la acest punct, a se vedea partea III privind acțiunile de reglementare.

Divergențe între 3DAV și dispozițiile de punere în aplicare: nu au fost găsite.

Articolul 22 - Norme pentru diversificarea investițiilor

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Prezentul articol se referă la normele și principiile pe care statele membre trebuie să le

respecte în reglementarea investițiilor întreprinderilor de asigurări. Acesta acoperă, pe de o parte, limitele de investiții pentru active specifice și, pe de altă parte, principiile generale de investiții pentru activele admisibile.

Textul articolului

Articolul 22

1. În ceea ce privește activele care acoperă provizioanele tehnice, statul membru de origine cere fiecărei întreprinderi de asigurare să investească maximum:

- (a) 10 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice în orice parcelă de teren sau clădire sau într-un număr de parcele de teren sau clădiri suficient de apropiate unele de altele pentru a fi considerate efectiv ca o singură investiție;
- (b) 5 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice în acțiuni și alte titluri negociabile tratate ca acțiuni, obligațiuni, titluri de credit și alte instrumente ale pieței monetare sau de capital pentru aceeași întreprindere sau în credite garantate acordate aceluiași împrumutător, luate împreună, creditele fiind credite altele decât cele acordate unui stat, unei autorități locale sau regionale sau unei organizații internaționale de care aparțin unul sau mai multe state membre. Această limită poate fi ridicată la 10 %, în cazul în care o întreprindere investește maxim 40 % din provizioanele sale tehnice brute în creditele sau titlurile de valoare ale organismelor emițătoare și împrumutătorilor, în fiecare dintre acestea investind minim 5 % din activele sale;
- (c) 5 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice în creditele fără garanții, inclusiv 1 % pentru fiecare credit fără garanții, altele decât creditele acordate instituțiilor de credit, întreprinderilor de asigurare – în măsura în care articolul 8 din Directiva 79/267/CEE permite acest lucru – și întreprinderilor de investiții stabilite într-un stat membru. Limitele pot fi ridicate la 8 % și, respectiv, la 2 % printr-o decizie luată pentru fiecare caz în parte de autoritățile competente din statul membru de origine;
- (d) 3 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice sub forma numerarului din casă;
- (e) 10 % din valoarea totală brută a provizioanelor sale tehnice în acțiuni, alte titluri de valoare tratate ca acțiuni și titluri de creanțe care nu sunt tranzacționate pe o piață reglementată.

2. Lipsa dispoziției unei limite la alineatul (1) pentru investițiile în categorii specifice nu implică faptul că activele din categoria în cauză trebuie acceptate fără limită ca acoperire pentru provizioanele tehnice. Statul membru de origine stabilește norme mai detaliate de fixare a condițiilor privind utilizarea activelor acceptabile. În special, se asigură că, la determinarea și aplicarea normelor în cauză, se respectă următoarele principii:

- (i) activele care acoperă provizioanele tehnice trebuie diversificate și răspândite astfel încât să garanteze că nu există o prea mare dependență de o anumită categorie de active, sector special de investiții sau anumite investiții;
- (ii) investițiile în tipuri specifice de active care indică niveluri ridicate de risc, fie datorită naturii activelor, fie datorită calității emițătorului, trebuie restricționate la niveluri prudențiale;
- (iii) limitele impuse diferitelor categorii de active trebuie să ia în considerare tratamentul reasigurării în calcularea provizioanelor tehnice;
- (viii) în cazul în care activele deținute includ o investiție într-o filială care gestionează toate investițiile întreprinderii de asigurare sau parte din acestea în numele său, statul membru de origine trebuie să ia în considerare, la aplicarea normelor și principiilor stabilite în prezentul articol, activele fundamentale deținute de filială; statul membru de origine poate trata activele altor filiale în mod similar;
- (v) procentajul din active care acoperă provizioanele tehnice plasate în investiții nedisponibile trebuie menținute la un nivel prudențial;
- (vi) în cazul în care activele deținute includ credite sau titluri de credit emise de anumite instituții de credit, statul membru de origine poate lua în considerare, la aplicarea normelor și principiilor incluse în prezentul articol, activele fundamentale deținute de instituțiile de credit în cauză. Acest tratament poate fi aplicat numai în cazul în care instituția de credit are sediul social într-un stat membru, este deținută în întregime de statul membru în cauză și/sau autoritățile locale ale statului și activitatea acesteia, în conformitate cu statutul și actul său constitutiv, constă în acordarea, prin intermediarii săi, de împrumuturi către sau garantate de state sau autorități locale sau acordarea de împrumuturi organismelor care au legături strânse cu statul sau autoritățile locale.

3. În contextul normelor detaliate de stabilire a condițiilor pentru utilizarea de active acceptabile, statul membru acordă un tratament mai limitativ:

- oricărui împrumut neînsoțit de o garanție bancară, o garanție emisă de o întreprindere de asigurare, o ipotecă sau orice altă formă de garanție, în comparație cu împrumuturile însoțite de astfel de garanții,
- OPCVM neordonate în sensul Directivei 85/611/CEE (1) și alte fonduri de investiții, în comparație cu OPCVM coordonate în sensul directivei în cauză,
- titluri de valoare care nu sunt tranzacționate pe o piață reglementată, în comparație cu cele care sunt tranzacționate,
- obligațiuni, titluri de credit și alte instrumente ale pieței monetare și de capital care nu sunt emise de state, autorități locale sau regionale sau întreprinderi aparținând zonei A conform definiției din Directiva 89/647/CEE (2) sau care sunt emise de instituții internaționale care nu includ cel puțin un stat membru al Comunității printre membrii lor, în comparație cu aceleași instrumente financiare emise de astfel de organisme.

4. Statele membre pot ridica limita stabilită la alineatul (1) litera (b) la 40 % în cazul anumitor titluri de credit (¹) Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 375, 31.12.1985, p. 3). Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 88/220/CEE (JO L 100, 19.4.1988, p. 31).

(²) Directiva 89/647/CEE a Consiliului din 18 decembrie 1989 privind rata de solvabilitate a instituțiilor de credit (JO L 386, 30.12.1989, p. 14).

- titluri, în cazul în care acestea sunt emise de o instituție de credit cu sediul social într-un stat membru care este plasată prin lege sub rezerva unei supravegheri oficiale speciale cu scopul de a proteja titularii titlurilor de credit în cauză. În special, sumele provenind din emisiunea de astfel de titluri de credit trebuie investite în conformitate cu legea în active care, pe întreaga perioadă de validitate a titlurilor de credit, pot acoperi revendicările legate de titlurile de credit și care, în cazul falimentului emițătorului, ar fi folosite în funcție de prioritate pentru rambursarea valorii creditului și pentru plata dobânzilor acumulate.

5. Statele membre nu impun întreprinderilor de asigurare să investească în categorii specifice de active.

6. Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazuri excepționale și la cererea întreprinderii de asigurare, statul membru de origine poate permite, temporar și pe baza unei decizii motivate în mod corespunzător, excepții de la normele stabilite la alineatul (1) literele (a) – (e), sub rezerva articolului 20.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Legislația Regatului Unit nu impune restricții directe asupra opțiunii de investiții a unei societăți. Dar, evaluarea reglementărilor privind activele exercită o influență indirectă semnificativă asupra politicilor de investiții ale unei societăți. Prin stipularea faptului că un anumit tip de active este inadmisibil sau prin limitarea valorii acestor active care poate fi luată în considerare în scopul reglementării, evaluarea reglementărilor privind activele încurajează societățile să aibă o distribuție prudentă a activelor cu risc relativ scăzut, care respectă dispozițiile directivei referitoare la diversificarea investițiilor.

Limite de investiții pentru active specifice: directiva prevede anumite limite de investiții pentru un anumit tip de active exprimate în procentaje din totalul brut al provizioanelor tehnice. De exemplu, maximum 10% poate fi investit într-o parcelă de teren, maximum 3% sub formă de numerar, și așa mai departe. În mod similar, legislația Regatului Unit include norme care impun o limită pentru valoarea maximă admisibilă pentru fiecare tip de active care poate fi luată în considerare în scopul reglementării.

Reglementarea 57 prevede că, în cazul în care expunerea totală a societății la active indiferent de descrierea acestora depășește „valoarea maximă admisibilă” pentru activele cu descrierea respectivă, „nu vor fi luate în considerare activele egale ca valoare cu surplusul”. Reglementarea 57 definește „valoarea maximă admisibilă” pentru o societate care desfășoară o activitate pe termen lung ca fiind suma egală cu procentajul „sumei afacerii pe termen lung” specificată în apendicele 12, partea I.

Spre deosebire de directivă, legislația Regatului Unit impune restricții de procentaj prin referință nu la provizioanele tehnice, ci în ceea ce privește „suma afacerii pe termen lung”. DTI susține că nu era necesară introducerea unor modificări deoarece normele britanice sunt, în majoritatea cazurilor, mai prudente decât normele stabilite de directivă.¹

De exemplu, valoarea maximă admisibilă pentru sumele în numerar este de 3% din suma afacerii pe termen lung. Norma britanică nu stabilește în mod expres că întreprinderile de asigurări nu pot investi mai mult de 3% în numerar; ceea ce prevede norma britanică este că,

¹ A se vedea comentariile referitoare la articolul 21.1 din WE 20, Raportul Wilde Sapte, „Secțiunea II.2.2” din această Parte.

în cazul în care societatea investește mai mult de 3% în numerar, excesul nu va fi luat în considerare în evaluarea respectivului activ.

În anumite cazuri limitele naționale totale de expunere sunt mai prudente decât limitele de investiții stabilite de directivă. De exemplu, directiva limitează investițiile într-o parcelă de teren la maximum 10% din provizioanele tehnice totale brute ale societății, în timp ce măsura națională limitează expunerea totală a societății la o parcelă de teren la maximum 5% din suma afacerii pe termen lung a întreprinderii. În alte cazuri, limitele sunt identice, de exemplu pentru activele necotate (10%) și numerar (3%). Reglementările din Regatul Unit stabilesc unele limite care nu sunt prevăzute de directivă, de exemplu, 5% în holdinguri în programele autorizate de unități de trusturi, 5% pentru echipamente informatice și 2,5% în echipamente de birou.

Legătura cu cazul ELAS

Prezentul articol are legătură cu cazul ELAS în ceea ce privește alineatul 6, care introduce o clauză de salvare la cerințele conținute în restul articolului. Conform acestei dispoziții, „în circumstanțe excepționale” și „la solicitarea întreprinderii de asigurări”, statul membru de origine poate să permită „temporar” și „în baza unei decizii justificate în mod corespunzător”, excepții de la normele stabilite în alineatul 1.

Acesta trebuie văzut în contextul articolului 25 privind marja de solvabilitate și al articolului 21 privind activele permise pentru acoperirea provizioanelor tehnice. Problema este dacă legislația Regatului Unit acordă autorității de reglementare (Secretarul de Stat) puteri mai largi decât cele stabilite de directivă pentru a renunța la reglementările privind supravegherea prudențială. La nivelul Regatului Unit, în temeiul secțiunii 68 din 1982 ICA, Secretarul de Stat, la solicitarea sau cu acordul unui asigurător, poate renunța la aplicarea normelor privind supravegherea prudențială. Exercițarea acestei puteri nu este constrânsă de standardele menționate în directivă (adică „circumstanțe excepționale”, „temporar”, „în baza unei decizii justificate în mod corespunzător”). Dispoziția stipulează că decizia Secretarului de Stat „poate fi supusă unor condiții”, atribuind clar autorității de reglementare discreția de a decide dacă să impună aceste condiții sau nu. Acestea se pare că sunt puteri mai largi decât cele stabilite de directivă.

Aceste puteri atrag riscul exercitării lor într-un mod indulgent, subminând aplicarea standardelor armonizate. Acest fapt provoacă anumite îngrijorări în ceea ce privește compatibilitatea secțiunii 68 din ICA 1982 cu 3DAV. A se vedea argumentele suplimentare din secțiunea care acoperă articolul 25 referitor marja de solvabilitate.

Articolul 29 – Condiții privind asigurarea și primele (articolul 34 din DC)

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Scopul acestui articol este de a încuraja statele membre să adopte practici cu caracter mai puțin restrictiv asupra comerțului. Acesta împiedică statele membre să solicite aprobarea prealabilă a condițiilor poliței, scalelor primelor, bazelor tehnice utilizate pentru calculul

scaleur primelor și provizioanelor tehnice și a altor documente imprimare pe care asigurătorul le poate utiliza în relația sa cu asigurații.

Textul articolului

Articolul 29

Statele membre nu adoptă dispoziții care impun aprobarea prealabilă sau notificarea sistematică a condițiilor generale și speciale de asigurare, valoarea primelor, bazele tehnice utilizate în special la calcularea valorii primelor și provizioanelor tehnice sau formulare și alte documente tipărite pe care o întreprindere de asigurare intenționează să le folosească în relația sa cu titularii polițelor de asigurare.

Fără a aduce atingere primului paragraf, în scopul verificării respectării dispozițiilor de drept intern referitoare la principiile actuariale, statul membru de origine poate solicita comunicarea sistematică a bazelor tehnice utilizate în special la calcularea valorii primelor și provizioanelor tehnice, fără ca solicitarea în cauză să constituie o condiție prealabilă pentru ca o întreprindere de asigurare să își desfășoare activitatea.

La cinci ani cel târziu de la data aplicării prezentei directive, Comisia prezintă Consiliului un raport privind punerea în aplicare a dispozițiilor în cauză.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

Dispozițiile directivei au fost transpuse în legislația Regatului Unit prin reglementarea 4 și apendicele 1, alineatul 11 din Insurance Companies Regulations 1994. În conformitate cu aceste norme, solicitanților nu li se mai cere furnizarea de informații referitoare la polițele generale și speciale sau condițiile tratatului pe care societatea le propune să fie utilizate. Aceste informații au fost solicitate prin Insurance Companies Regulations 1981, însă deoarece Insurance Companies Regulations 1994 a intrat în vigoare, solicitantul trebuie să furnizeze informații numai privind „ natura angajamentelor pe care societatea le propune să fie acoperite ” și nu și cu privire la aspectele menționate mai sus.

Legătura cu cazul ELAS

Neclară. Pentru informații suplimentare referitoare la acest punct, a se vedea Partea III privind acțiunile de reglementare.

Divergențe între 3DAV și dispozițiile de punere în aplicare: nu au fost găsite.

Articolul 30 – Perioada de reziliere (articolele 15 din 2DAV și 35 din DC)

Prezentare pe scurt a obiectivelor

Prezentul articol solicită statelor membre să prevadă o perioadă de reziliere pentru asigurați, între 14 și 30 de zile de la data informării acestuia asupra faptului că a fost încheiat contractul.

Textul articolului

Articolul 30

1. La articolul 15 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 90/619/CEE se elimină „într-un caz prevăzut în titlul III”.

2. Articolul 15 alineatul (2) din Directiva 90/619/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„2. Statele membre nu trebuie să aplice alineatul (1) contractelor cu o durată egală sau mai mică decât șase luni, nici în cazul în care, datorită situației titularului poliței de asigurare sau condițiilor în care se încheie contractul, titularul nu are

nevoie de protecția specială în cauză. Statele membre specifică în legislația lor cazurile în care nu se aplică alineatul (1)''.

Comentarii privind transpunerea în Regatul Unit

În versiunea originală, prezenta dispoziție permitea statelor membre să nu prevadă o perioadă de reziliere numai în cazul contractelor cu o durată de șase luni sau mai puțin. Articolul 30 din 3DAV introduce o a doua excepție, permițând statelor membre să nu solicite o perioadă de reziliere în cazul în care, conform statutului asiguraților sau circumstanțelor în care este încheiat contractul, nu este necesară o protecție specială. Dispoziția lasă la alegerea fiecărui stat membru specificarea normelor care prevăd cazurile în care, conform orientărilor stabilite, nu se aplică perioada de reziliere. Regatul Unit a transpus acest articol în legislația Regatului Unit prin intermediul Insurance Companies (Cancellation) Regulations 1993 și al Insurance Companies (Cancellation No 2) Regulations 1993 înlocuite ulterior prin Insurance Companies Regulations 1994. Reglementarea 2 din Insurance Companies (Cancellation) Regulations 1993 modifică secțiunea 75 (Notificare statutară de către asigurator în cazul poliței de asigurare pe termen lung) și secțiunea 76 (Dreptul de retragere din tranzacție în cazul poliței de asigurare pe termen lung) din ICA 1982.

Legătura cu cazul ELAS

Neclară. Pentru informații suplimentare referitoare la acest punct, a se vedea partea III privind acțiunile de reglementare.

Divergențe între 3DAV și dispozițiile de punere în aplicare: nu au fost găsite.

II.1.3. Articole relevante din alte directive

- Prima directivă privind asigurarea de viață (1DAV), 1979/267/CE

Articolul 18.3 privind utilizarea profiturilor viitoare (devenit articolul 27.4 din DC) [A se vedea, de asemenea, articolul 18 din 3DAV privind provizioanele tehnice, articolul 21 din 3DAV privind includerea activelor în provizioanele tehnice și articolul 25 din 3DAV privind solvabilitatea].

La solicitarea întreprinderii de asigurare adresată, cu documente justificative, autorității de supraveghere a statului membru pe a cărui teritoriu este situat sediul social și cu acordul autorității în cauză:

(a) o valoare egală cu 50% din profiturile viitoare ale întreprinderii; valoarea profiturilor viitoare se obține prin înmulțirea profitului anual estimat cu un factor care reprezintă perioada medie rămasă din derularea contractelor; factorul utilizat nu poate fi mai mare de 10; profitul anual estimat este media aritmetică a profiturilor obținute în ultimele cinci exerciții financiare din activitățile enumerate la articolul 1.

bazele de calculare a factorului prin care profitul anual estimat este înmulțit și articolele care conțin profiturile obținute sunt definite de comun acord de autoritățile competente ale statelor membre în colaborare cu comisia. În așteptarea unui astfel de acord, articolele în cauză sunt stabilite în conformitate cu legile statului membru pe teritoriul căruia își desfășoară activitatea întreprinderea (sediul social, agenția sau sucursala).

în cazul în care autoritățile competente au definit conceptul de profituri obținute, comisia prezintă propuneri de armonizare a acestui concept prin intermediul unei directive privind armonizarea conturilor anuale ale întreprinderilor de asigurare și asigurarea coordonării stabilite în articolul 1 alineatul (2) din Directiva 78/660/CEE (7);

(b) în cazul în care nu se practică ajustarea actuarială sau în care, deși se practică, aceasta este mai mică decât sarcina pentru costuri de achiziție inclusă în primă, diferența dintre un provizion matematic neajustat actuarial sau parțial ajustat actuarial și un provizion matematic ajustat actuarial la o rată egală cu sarcina pentru costuri de achiziție inclusă în primă. Această valoare nu poate depăși, cu toate acestea, 3,5 % din suma diferențelor dintre sumele capitale relevante ale activităților de asigurare de viață și provizioanele matematice pentru toate contractele pentru care este posibilă ajustarea actuarială. Diferența se reduce cu valoarea tuturor costurilor de achiziție neamortizate înregistrate ca active;

(c) în cazul aprobării acordate de autoritățile de supraveghere ale statelor membre în cauză pe teritoriul cărora întreprinderea își desfășoară activitatea, orice provizioane fundamentale care rezultă din subevaluarea activelor și supraevaluarea obligațiilor, altele decât provizioanele matematice, în măsura în care aceste provizioane fundamentale nu au caracter excepțional.

- Directiva consolidată (DC), 2002/83/CE

Articolul 17, sarcinile auditorilor (original articolul 5 din Directiva 95/26/CE) [A se vedea, de asemenea, articolul 15 din 3DAV privind secretul profesional].

1. Statele membre prevăd cel puțin că:

(a) orice persoană autorizată în sensul Directivei 84/253/CEE a Consiliului (1), care îndeplinește în cadrul unei întreprinderi de asigurare sarcina descrisă în articolul 51 din Directiva 78/660/CEE a Consiliului (2), articolul 37 din Directiva 83/349/CEE sau articolul 31 din Directiva 85/611/CEE a Consiliului (3) sau oricare altă funcție reglementară, are datoria de a raporta prompt autorităților competente orice fapt sau decizie, cu privire la întreprinderea în cauză, pe care le-a întâlnit în timpul îndeplinirii sarcinii în cauză și care ar putea:

— constitui o încălcare importantă a actelor cu putere de lege sau a actelor administrative care stabilesc condițiile care reglementează autorizarea sau care reglementează în mod specific executarea activităților întreprinderilor de asigurare sau, sau

— afecta funcționarea continuă a întreprinderii de asigurare sau

— determina refuzarea certificării conturilor sau exprimarea unor rezerve;

(b) persoana în cauză are, de asemenea, datoria de a raporta toate faptele și deciziile pe care le întâlnește în timpul îndeplinirii unei sarcini, în conformitate cu litera (a), într-o întreprindere care are legături strânse rezultate dintr-o relație de control cu întreprinderea în cadrul căreia persoana își îndeplinește sarcina menționată anterior.

2. Divulgarea oricăror fapte sau decizii menționate la alineatul (1), făcută cu bună credință de persoanele autorizate în sensul Directivei 84/253/CEE către autoritățile competente, nu constituie o încălcare a restricțiilor privind divulgarea de informații impuse prin contract sau pe baza oricăror acte cu putere de lege sau acte administrative și nu presupune nicio responsabilitate pentru persoanele în cauză.

- Directiva 2002/12/CE, Solvency I

Articolul 1.4 privind utilizarea profiturilor viitoare (original articolul 18.3 din 1DAV) [A se vedea, de asemenea, 25 din 3DAV].

4. La solicitarea întreprinderii de asigurare adresată, cu documente justificative, autorității competente a statului membru de origine și cu acordul autorității competente în cauză, marja de solvabilitate disponibilă poate consta și în:

- (a) până la 31 decembrie 2009, o valoare egală cu 50% din profiturile viitoare ale întreprinderii, dar care să fie mai mică sau egală cu 25% din marja de solvabilitate disponibilă și marja de solvabilitate cerută, în funcție de care este mai mică. Valoarea profiturilor viitoare se obține prin înmulțirea profitului anual estimat cu un factor care reprezintă perioada medie rămasă din derularea contractelor. Factorul utilizat poate fi maxim șase. Profitul anual estimat este mai mic sau egal cu media aritmetică a profiturilor obținute în ultimele cinci exerciții financiare din activitățile enumerate la articolul 1 punctul 1. Autoritățile competente pot accepta includerea unei astfel de sume pentru marja de solvabilitate disponibilă numai:
- (i) în cazul în care autorităților competente li se prezintă un raport actuarial care dovedește posibilitatea obținerii acestor profituri în viitor; și
- (ii) în măsura în care partea în cauză a profiturilor viitoare provenind din provizioanele fundamentale nete menționate la litera (c) nu a fost deja luată în considerare;
- (b) în cazul în care nu se practică ajustarea actuarială sau în care, deși se practică, aceasta este mai mică decât sarcina pentru costuri de achiziție inclusă în primă, diferența dintre un provizion matematic neajustat actuarial sau parțial ajustat actuarial și un provizion matematic ajustat actuarial la o rată egală cu sarcina pentru costuri de achiziție inclusă în primă. Această valoare nu poate depăși, cu toate acestea, 3,5 % din suma diferențelor dintre sumele capitale relevante ale activităților de asigurare de viață și provizioanele matematice pentru toate contractele pentru care este posibilă ajustarea actuarială. Diferența se reduce cu valoarea tuturor costurilor de achiziție neamortizate înregistrate ca active;
- (c) toate provizioanele fundamentale nete provenind din evaluarea activelor, în măsura în care provizioanele fundamentale nete în cauză nu au un caracter excepțional;
- (d) o jumătate din capitalul social sau din fondul inițial nevărsat, odată ce partea vărsată reprezintă 25% din capitalul sau fondul social, până la 50% din marja de solvabilitate disponibilă și cerută, în funcție de care este mai mică.

- Directiva 2005/1/CE privind o nouă structura de organizare pentru comitetele competente din domeniul serviciilor financiare

Articolele 5 – 8 de constituire a CEIAPPO

Articolul 5

Directiva 91/675/CEE

Directiva 91/675/CEE se modifică după cum urmează:

1. În titlu, termenii „Comitet de asigurări” se înlocuiesc cu termenii „Comitet european pentru asigurări și pensii ocupaționale”;

2. „Articolul 1

1. Comisia este sprijinită de Comitetul european pentru asigurări și pensii ocupaționale instituit prin Decizia 2004/9/CE a Comisiei din 5 noiembrie 2003 [23] (denumit în continuare „comitet”).

2. Președintele Comitetului european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale, instituit prin Decizia 2004/6/CE [24] a Comisiei, ia parte la reuniunile comitetului în calitate de observator.

3. Comitetul poate invita experți și observatori să participe la reuniunile sale.

4. Secretariatul Comitetului este asigurat de Comisie.

3. „Articolul 2

1. Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

2. Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

4. Articolele 3 și 4 se elimină.

Articolul 6

Directiva 92/49/CEE

La articolul 40 alineatul (10) prima teză din Directiva 92/49/CEE, termenii „supune Comitetului de asigurări instituit prin Directiva 91/675/CEE un raport recapitulând numărul și tipul” se înlocuiesc cu termenii „informează Comitetul european de asigurări și pensii ocupaționale în ceea ce privește numărul și tipul”.

Articolul 7

Directiva 98/78/CE

Directiva 98/78/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 10 alineatul (3) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„3. Fără a aduce atingere articolului 300 alineatele (1) și (2) din tratat, Comisia, sprijinită de Comitetul european pentru asigurări și pensii ocupaționale, examinează rezultatul negocierilor prevăzute la alineatul (1) și situația rezultată”;

2. La articolul 11 alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„5. Până la 1 ianuarie 2006, Comisia publică un raport privind aplicarea prezentei directive și, după caz, privind necesitatea unei armonizări ulterioare”.

Articolul 8

Directiva 2002/83/CE

Directiva 2002/83/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 46 alineatul (9) prima teză, termenii „Comisia transmite Comitetului de asigurări un raport recapitulând” se înlocuiesc cu termenii „Comisia informează Comitetul european pentru asigurări și pensii ocupaționale privind”;

2. Articolul 58 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 58

Informații care trebuie comunicate Comisiei de către statele membre

(a) orice autorizație a unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă reglementate de legislația unei țări terțe;

(b) orice participare a unei astfel de întreprinderi într-o întreprindere de asigurare din Comunitate, astfel încât aceasta din urmă ar deveni filiala sa.

Atunci când autorizația prevăzută la litera (a) se acordă unei filiale directe sau indirecte a uneia sau mai multor întreprinderi-mamă reglementate de legislația unei țări terțe, structura grupului este precizată în notificarea pe care autoritățile competente o adresează Comisiei și celorlalte autorități competente”;

3. La articolul 65 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Comisia este sprijinită de Comitetul european pentru asigurări și pensii ocupaționale, instituit prin Decizia 2004/9/CE a Comisiei [26].

II.2. Declarații suplimentare privind transpunerea

II.2.1. Declarații ale Comisiei

Cu titlu introductiv, trebuie să amintim în primul rând care sunt responsabilitățile exacte ale Comisiei în ceea ce privește transpunerea dreptului comunitar¹. Articolul 211 din Tratatul CE prevede că această Comisie are responsabilitatea monitorizării aplicării dreptului comunitar, ceea ce presupune:

- 1) verificarea faptului dacă statele membre au adoptat măsurile naționale de punere în aplicare și le-au comunicat Comisiei în termenul limită prevăzut;
- 2) verificarea conformității măsurilor naționale de punere în aplicare cu legislația comunitară;
- 3) asigurarea respectării actuale a dispozițiilor de către autoritățile, organismele și entitățile private și publice (aplicare).

Luând în considerare aceste repere, Comisia EQUI a ascultat declarația Comisiei. În primul rând, Comisia, reprezentată de Directorul unității de asigurare, Elmer TERTAK, s-a prezentat la audierea EQUI din data de 23 martie 2006 (declarație verbală H1). Ulterior, au fost luate și declarații scrise. În al doilea rând, Comisarul pentru Piața Internă, Charlie McCREEVY, a depus mărturie la data de 23 noiembrie 2006 (declarație verbală H8). În timpul acestor schimburi de informații, Comisia a răspuns întrebărilor puse de membri și a prezentat declarațiile solicitate privind transpunerea directivelor relevante și aplicarea acestora de către autoritățile competente pe parcursul perioadei de referință, precum și referitoare la acțiunile luate de către Comisie în ceea ce privește monitorizarea punerii în aplicare. Această declarație include studiul de punere în aplicare privind 3DAV efectuat de firma de avocatură din Regatul Unit, Wilde Sapte (WE 20), o listă a procedurilor în cazurile de încălcare a dreptului comunitar (WE 19) și o listă a tuturor documentelor referitoare la ELAS aflate în posesia Comisiei, inclusiv scrisori, e-mailuri și diverse alte documente (WE 39). Comisia a elaborat, de asemenea, o lucrare privind problemele referitoare la țara de origine / țara gazdă (WE 41). Informații suplimentare au fost furnizate în WE Conf-11: revizuirea studiului de punere în aplicare, informații privind identitatea oficialilor responsabili la momentul respectiv, informații privind persoanele responsabile din cadrul firmei Wilde Sapte, și alte probleme.

Prezentare pe scurt a temelor care rezultă din declarația verbală și scrisă

1. Punerea în aplicare corectă și la timp a 3DAV

Domnul Elmer TERTAK, Director pentru Instituțiile Financiare de pe Piața Internă și Direcția Generală Servicii a Comisiei, susține că, în conformitate cu declarațiile aflate în posesia sa, „*Regatul Unit a pus în aplicare 3DAV la timp și în mod corect*” (H1). Această afirmație este dovedită de faptul că statul membru „*a notificat Secretarul General al Comisiei în legătură cu punerea în aplicare de către acesta a 3DAV, prin scrisoarea din data de 29 iunie 1994*”. În această scrisoare, Regatul Unit a specificat că dispozițiile de punere în aplicare „*vor intra în vigoare la 1 iulie 1994, termenul limită prevăzut în directivă. Prin urmare, Regatul Unit a*

¹ Natura responsabilităților Comisiei Europene este tratată pe larg în Partea V din raport.

respectat termenul limită pentru intrarea în vigoare prevăzut în directivă, a respectat practica adecvată în notificarea sa și a furnizat copii ale legislației de punere în aplicare”. Comisia a verificat respectarea de către statele membre în colaborare cu consultanți externi care au elaborat un raport de punere în aplicare și un tabel de corelare detaliat. Studiul care acoperă transpunerea atât a 3DAV cât și a directivelor privind asigurarea generală a fost întreprins de firma de avocatură Wilde Sapte. Grecia și Spania nu au fost incluse. Domnul TERTAK susține că raportul și examinarea de către serviciile Comisiei a acestuia și a legislației de punere în aplicare din Regatul Unit „*nu indică lacune majore sau probleme în ceea ce privește punerea în aplicare în Regatul Unit*” (H1).

Comisarul McCREEVY, în H8, afirmă din nou că „*concluzia noastră a fost că Regatul Unit a transpus corect cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață în legislația sa națională*”.

2. Rolul Comisiei

Domnul TERTAK clarifică faptul că această Comisie „*nu are un rol direct în supravegherea întreprinderilor individuale de asigurări în statele membre și că directivele privind asigurările din Regatul Unit nu conferă Comisiei puteri specifice de supraveghere, iar Comisia nu autorizează și nici nu supraveghează întreprinderile care doresc să înregistreze activități de asigurare, și că este responsabilitatea fiecărui stat membru de a organiza și executa această responsabilitate de supraveghere națională*” (H1). Sarcina Comisiei este de a se asigura că, în exercitarea acestor puteri de supraveghere, statele membre își respectă obligațiile în temeiul directivelor CE relevante și nu împiedică funcționarea corespunzătoare a pieței interne. Numai în cazul în care nu sunt respectate aceste obligații în temeiul Tratatului, Comisia are permisiunea de a deschide proceduri formale privind încălcarea dreptului comunitar.

Comisarul McCREEVY descrie dificultățile întâmpinate de uneori de Comisie (H8): „*Controlul punerii în aplicare de către statele membre a legislației comunitare este un exercițiu dificil. Acesta consumă timp și resurse. Sunt întâmpinate probleme lingvistice. Traducerile nu sunt întotdeauna disponibile. Statele membre pun în aplicare în mod frecvent directivele noastre prin modificarea multiplelor acte legislative existente și adesea nu furnizează tabele de transpunere*”. Acesta continuă adăugând: „*Însă, trebuie să subliniez că această Comisie nu este responsabilă de supravegherea întreprinderilor individuale de asigurări. Aceasta este sarcina autorităților naționale. Nici nu putem să stăm în spatele autorităților naționale de supraveghere pentru a ne asigura că acestea își îndeplinesc responsabilitățile în mod corespunzător. Așa cum am declarat anterior și cum au declarat-o și oficialii mei, Comisia nu este și nu poate fi autoritatea de supraveghere a autorităților de supraveghere*”.

3. Procedurile privind încălcarea dreptului comunitar: au fost inițiate unele proceduri minore, dar în prezent sunt încheiate

În H1, domnul TERTAK susține că în prezent, Comisia nu are cunoștință de nicio încălcare a directivelor UE privind asigurările în ceea ce privește ELAS și că nu este în măsură să formuleze o părere definitivă în ceea ce privește faptul dacă ar fi putut avea loc o încălcare în

aplicarea practică a directivei în cazul ELAS și, chiar dacă ar fi putut avea o astfel de părere și ar fi fost convinsă că a avut loc o încălcare în practică, aceasta nu ar fi fost în măsură să inițieze proceduri privind încălcarea dreptului comunitar în fața Curții, în baza rolului Comisiei și a naturii procedurilor privind încălcarea dreptului comunitar în temeiul Tratatului așa cum interpretează Curtea de Justiție. Domnul TERTAK a dezvoltat ideea afirmând „că, din informațiile pe care le dețin, majoritatea încălcărilor la nivelul DG Markt au avut loc din cauză că (...) persoanele care cred că ceva nu merge bine se prezintă în fața Comisiei, aducându-ne la cunoștință că ceva nu este în regulă. Bineînțeles, raportul pe care îl elaborăm prezintă declarația și o clarificare a faptului că într-adevăr a avut loc o încălcare a normelor, și luăm măsuri; dar, pe de altă parte, nu avem dreptul să îndeplinim rolul de poliție și chiar ne sunt impuse de către Curte limitările pe care le-am citat și trebuie să acționăm în aceste limite”.

Domnul BEVERLY din cadrul Comisiei clarifică faptul că încălcarea „nu este doar o greșală, iar dacă această greșală are într-adevăr legătură cu nerespectarea dreptului comunitar, aceasta este din nou ceva ce trebuie dovedit. Pe scurt, din informațiile pe care le dețin, nu aveam nicio declarație la momentul respectiv ca să putem iniția procedurile privind încălcarea dreptului comunitar și, din nou, din informațiile pe care le dețineam, nu am primit nicio plângere la momentul respectiv care să fi reclamat că ar fi trebuit inițiate proceduri privind încălcarea dreptului comunitar împotriva Regatului Unit pentru nerespectarea în ceea ce privește Equitable Life a dispozițiilor celei de-a treia directive privind Asigurările de Viață”.

Totuși, Comisia a transmis comisiei o listă a procedurilor privind încălcarea dreptului comunitar (WE 19) care au fost inițiate împotriva statelor membre în ceea ce privește 3DAV. Această listă afirmă că „procedurile pentru aplicarea incorectă au fost inițiate împotriva unor state membre, inclusiv împotriva Regatului Unit, în ceea ce privește aspecte specifice ale măsurilor lor naționale. În cazul Regatului Unit, de exemplu, problema era referitoare la schimbul de informații statistice între autoritățile de supraveghere”. WE 19 clarifică faptul că „toate aceste cazuri au fost în prezent încheiate” și că „niciunul dintre acestea nu se pare că au legătură cu cerințele prudențiale fundamentale ale directivei”.

4. Lipsa plângerilor înaintate Comisiei înainte de anul 2001 - Comisia nu poate lua măsuri împotriva unor presupuse încălcări ale dreptului comunitar care au avut loc în trecut și care au fost corectate

Chestionat, domnul TERTAK a clarificat faptul că în cazul în care faptele nu sunt aduse la cunoștința Comisiei în timp util, în mod formal, acestea nu există. Acest fapt este aplicabil și cazului ELAS, în care, la momentul respectiv, nimeni nu a notificat Comisia. Dar, trebuie avut în vedere că această Comisie poate obține informații și prin alte modalități.

În ceea ce privește problema corespondenței referitoare la ELAS aflată în posesia Comisiei, domnul TERTAK susține în H1 că „cea mai veche corespondență care apare în dosarele Comisiei datează de la începutul anului 2001, fiind formată din scrisorile domnului Domnul James Elles MEP și ale domnului Roy Perry MEP. Domnul Perry a scris din nou Comisarului Bolkestein în luna iulie 2001 după prăbușirea Independent Insurance Company și după decizia Equitable Life de a reduce valorile poliței de asigurare de pensie cu 16%. Domnul

Perry a întrebat comisia dacă era mulțumită de faptul că au fost adoptate directivele europene în acest sens." Domnul TERTAK a continuat, afirmând că această Comisie va continua să caute în arhivele sale istorice schimburi de corespondență înainte de data respectivă. Comisarul McCREEVY, în H8, repetă aceste fapte: "Comisia nu a avut cunoștință de problemele Equitable Life până la începutul anului 2001, când membrii acestui parlament au început să ne contacteze în numele alegătorilor care erau asigurați ai Equitable. V-am furnizat o listă completă a tuturor documentelor noastre referitoare la Equitable Life. Autoritățile din Regatul Unit au reacționat rapid după criza prin care a trecut societatea și închiderea noii afaceri. În baza Raportului Baird și a Reformelor Tiner, Regatul Unit și-a modificat radical normele referitoare la asigurarea de viață în general și la polițele cu profit în special, la asociațiile mutuale și rolul actuarului. Consider că se poate afirma că regimul aplicat înainte de criza înregistrată de Equitable Life nu mai există".

În ceea ce privește problema implicării Comisiei, domnul Clive MAXWELL în H4 afirmă că în legătură cu problema *"implicării Comisiei în supravegherea Equitable Life, nu dețin detalii ale implicării Comisiei Europene în preluarea cazurilor individuale"*.

În legătură cu acest punct, Comisia a insistat asupra faptului că nu putea să își exprime o opinie sau să investigheze încălcările dreptului comunitar care au fost remediate de către statul membru în cauză. Aceasta din cauza naturii procedurilor privind încălcarea dreptului comunitar, al căror obiectiv era doar asigurarea respectării dreptului comunitar. Victimele încălcărilor trecute ale dreptului comunitar pot încă testa compatibilitatea comportamentului statului membru prin tribunalele naționale. Membrii și-au exprimat uimirea că nu există nicio modalitate de a redeschide cazurile de încălcare a dreptului comunitar sau de a investiga încălcările trecute, în special dacă urmările prejudicioase ale acestor încălcări sunt dezvăluite numai într-o etapă ulterioară.

În sfârșit, Alan BEVERLY din cadrul Comisiei, în H7, apără acțiunile instituției sale, susținând opiniile domnului TERTAK, și afirmând că *„rolul Comisiei nu este acela de autoritate de supraveghere a autorităților de supraveghere. Aceasta nu este atribuția noastră și nu putem în nici un caz să facem acest lucru. V-am declarat înainte de aceasta, după ce am verificat că punerea în aplicare a fost îndeplinită în statele membre, depindem în mod virtual de plângerile sau scrisorile cetățenilor pentru a ne forma o idee dacă ceva nu este în regulă. Din nou, așa cum deja v-am informat, nu am fost informați în legătură cu nicio problemă înainte de cele mai vechi scrisori primite, care au fost trimise în anul 2001, după închiderea noii afaceri [...] De ce nu am auzit nimic înainte de 2001? Probabil că din cauză că în anii 1990 persoanele care au părăsit Equitable Life au obținut sume generoase și nu au avut niciun motiv pentru a se plânge”*.

5. Rapoarte de punere în aplicare efectuate de firma din Regatul Unit

La solicitarea membrilor comisiei, Comisia a furnizat așa-numitele rapoarte de punere în aplicare a 3DAV. Raportul a fost elaborat de o firmă de avocatură din Regatul Unit denumită Wilde Sapte. Raportul include o prezentare generală precum și nouă rapoarte individuale de corelare de țară. Comisia afirmă că directiva a fost implementată prea târziu în două țări pentru ca acestea să facă obiectul raportului. Domnul VAN HULLE, din cadrul Comisiei, a explicat că licitația publică normală a fost efectuată în vederea selectării firmei, și că această

firmă a fost selectată pentru a efectua un studiu asupra întregii Uniuni Europene, care include și Regatul Unit; este regretabil că s-a făcut o astfel de corelare, dar la data efectuării studiului, problema afacerii ELAS nu survenise încă. Comisia „încearcă să selecteze în mod normal o firmă care are contacte în toate statele membre” (H1), ceea ce reprezintă o sarcină dificilă.

Comisarul MCCREEVY (H8) a explicat, de asemenea, „modalitatea în care noi am verificat punerea în aplicare a celei de-a treia generații de directive privind asigurările în anul 1994-1995 utilizând parțial un studiu autorizat al unei firme de avocatură foarte cunoscute. V-am pus la dispoziție rapoartele studiului și propriile documente interne care prezintă clar problemele întâmpinate. Aceste documente prezintă, de asemenea, eforturile considerabile ale membrilor Comisiei de a atinge optimizarea resurselor și de a obține cel mai bun rezultat posibil”.

6. Transpunerea: Comisia poate doar vizualiza un „instantaneu”

Chestionat domnul TERTAK a recunoscut că la analizarea transpunerii unei directive „poți doar să ai un instantaneu al unui moment dat care nu acoperă în mod automat ceea ce s-a întâmplat după momentul respectiv (...). Nu trebuie să uităm că mai presus de toate instituțiile, în special cele care au puteri de supraveghere, Parlamentele naționale exercită, de asemenea, o anumită supraveghere, și este de așteptat ca Parlamentul democratic să fie suficient pentru supravegherea acțiunilor instituțiilor în limitele lor, și a faptului dacă acestea respectă legea respectivă, din moment ce directivele sunt transpuse de legile lor naționale”. În WE-Conf 11, lipsa resurselor pentru Comisie în domeniul transpunerii (în special capacitățile lingvistice, deoarece legislația de punere în aplicare furnizată nici măcar nu este tradusă) devine vizibilă, consolidând impresia că această Comisie poate efectua o monitorizare adecvată a transpunerii numai dacă are mai multe mijloace la dispoziția sa.

În ceea ce privește problema resurselor, Comisarul McCREEVY face referire în H8 „la unele dintre dificultățile întâmpinate în verificarea dosarului privind transpunerea și a problemelor existente în prezent și în trecut. De la înființarea noii Comisii Barroso și de la numirea mea, tema Comisiei Barroso a fost o mai bună reglementare. Unul dintre sensurile sale este o mai bună reglementare din partea Europei. Prin urmare, în mod logic, ar trebui să fie mai multe persoane disponibile în întregul sistem pentru a observa transpunerea directivei, punerea în aplicare, procedurile privind încălcarea dreptului comunitar etc.”.

7. Transpunerea conține elemente de bifare a căsuței

Chestionat de membri, Domnul TERTAK a recunoscut că, în ceea ce privește funcționarea aspectelor privind piața unică, s-ar putea spune doar că crearea, adoptarea și punerea în aplicare a noilor directive privind asigurarea de viață a fost un exercițiu de bifare a căsuței „deoarece noi am creat ceva nou, făcând ca oferirea libertății serviciilor, în special, a celor transfrontaliere de către societățile europene să fie mai facilă. Prin urmare, am efectuat verificarea punerii în aplicare la un timp destul de scurt după termenul limită acordat pentru punerea în aplicare. Deci, aproape prin definiție, nu exista experiență în aplicarea practică a noilor măsuri în etapele respective (...). Așadar, există un element de bifare a căsuței dar, de asemenea, este mai mult de atât”.

Pe parcursul diverselor dezbateri, membrii au pus problema că transpunerea este în prezent un exercițiu static și mărginit și trebuie să devină mai dinamică, de exemplu, prin evaluarea calității unui act legislativ în primii ani ai aplicării acestuia și nu doar la începutul aplicării lui. Comisarul McCREEVY a făcut referire la acest fapt în H8: *„Este sarcina noastră să ne asigurăm că normele sunt aplicate. Prin urmare, cum putem să ne atingem obiectivele în cel mai eficient mod posibil? Cu resursele de care dispunem, de abia putem să trimitem echipe de oficiali care să investigheze cazurile de aplicare incorectă în cele 25 – în curând 27 – de state membre. Însă, ceea ce putem face, și ceea ce deja facem, este să încurajăm autoritățile de reglementare și autoritățile de supraveghere din statele membre să colaboreze din ce în ce mai strâns. Pe măsură ce colaborarea lor devine din ce în ce mai strânsă și mai regulată, pe măsură ce acestea efectuează analize comune, adoptă protocoale sau memorandumuri de înțelegere pentru aplicarea coordonată a directivelor specifice și în general urmează o politică de convergență de supraveghere, vom constata că problemele de aplicare incorectă a legislației comunitare vor fi selectate și soluționate într-o etapă mai timpurie”*.

8. Calitatea rapoartelor de punere în aplicare și revizuire

Membrii au ridicat problema dacă vor fi învățate anumite lecții de către comisie din acest caz particular. Aceștia au întrebat, de asemenea, în timpul H1 o revizuire a studiilor de punere în aplicare. Chestionată, comisia a recunoscut că *„nu a fost mulțumită de modalitatea de desfășurare a studiului în ceea ce privește anumite țări”* (H1). Comisia își ia răspunderea să compileze un dosar complet din arhivele istorice, pentru a informa comisia unde și asupra căror puncte și în legătură cu care țări nu au fost mulțumiți de studiu (WE-Conf 11). Domnul BEVERLY susține că a fost efectuată o revizuire a studiului. Acesta afirmă că *„atunci studiul a fost revizuit cu atenție deoarece cu siguranță am ridicat probleme referitoare la consultant la momentul respectiv”* (H1).

Dar, această probă pare să contrazică ceea ce s-a afirmat în WE 19, unde Comisia afirmă că *„din documentele și din contactele noastre cu un oficial ieșit la pensie reiese în mod clar că au fost întâmpinate probleme majore pe parcursul executării studiului. Rezultatul final a fost că o versiune îmbunătățită a raportului provizoriu a devenit raportul final și bugetul final a fost redus cu 50%”*. Comisia concluzionează că *„nu a fost efectuată nicio revizuire scrisă a studiului „dar susține că poate confirma faptul că „oficialii responsabili în momentul respectiv de studiu, chiar dacă nu au verificat toată munca depusă de consultanți în toate statele membre individuale, totuși au avut un rol activ în monitorizarea efectuării studiului”*. Tot în WE 19, comisia afirmă că *„este evident că partea alocată Regatului Unit în raport este unul dintre cele mai importante aspecte ale studiului”*. Aceste afirmații ar părea că sunt coroborate în WE Conf-11.

9. Nicio dispoziție referitoare la comitologie

Chestionată, comisia a afirmat că 3DAV nu prevedea nicio procedură referitoare la comitologie pentru punerea în aplicare a detaliilor tehnice. Directiva a fost implementată exact așa cum a fost transmisă de Parlament și Consiliul de Miniștri și nu a existat nici un proces referitor la comitologie pentru detaliile tehnice.

10. Solvency II este o revizuire majoră

Comisia este de părere (H1) că „trebuie să ne amintim că directivele privind asigurările conțin în special norme minime, și acesta este motivul pentru care uneori statele membre doresc să mai facă adăugări la aceste norme (...). Pregătim Directiva « Solvency II » care este o revizuire majoră a cerințelor privind solvabilitatea pentru societățile de asigurare. Lucrăm la aceasta de o bună perioadă de timp, ... , și motivul pentru care facem acest lucru este bazat pe experiențele de tipul Equitable Life”. În opinia comisiei, Directiva Solvency II „va avea un sistem care este mai expus riscului, astfel încât toate persoanele interesate, autoritățile de supraveghere precum și societățile, vor fi obligate să examineze riscurile produselor pe care le introduc pe piață; cum ar fi riscul pieței de capital care a fost un aspect major și în cazul Equitable Life”.

Comisarul McCREEVY în H8 comentează în legătură cu proiectul Solvency II: „Prioritatea noastră actuală cea importantă este proiectul Solvency II. Scopul este acela de a efectua o revizuire fundamentală a supravegherii și reglementării asigurărilor în Uniunea Europeană. Vârsta regimului actual de solvabilitate, ca și în cazul multora dintre noi, din păcate, își spune cuvântul! Cerințele privind marja de solvabilitate pentru asigurători au fost introduse pentru prima dată la nivelul Uniunii Europene cu treizeci de ani în urmă, iar metoda de calcul a rămas în esență neschimbată de atunci. Acestea au fost concepute pentru o industrie a asigurărilor și o lume care nu mai există. Directivele privind asigurările stabilesc standarde minime care pot fi și care sunt completate în diverse moduri prin norme suplimentare la nivel național. Prin urmare, noi nu avem o bază comună reală”.

Dezbătând problema utilizării mai multor regulamente în locul directivelor, domnul McCREEVY afirmă în continuare că „intenționăm ca Directiva Solvency II să fie cât mai armonizată și să nu avem toate aceste derogări, etc. Dar, deoarece aceste directive sunt supuse procesării de către Consiliul de Miniștri și Parlamentului European, în mod inevitabil, există adăugări și nu avem o armonizare corectă. Să fim foarte sinceri în legătură cu acest aspect: nu multe dintre statele membre fac tot posibilul să solicite Comisiei să le acorde mai multă putere directă în aceste domenii și să nu aibă aceste derogări. Acest lucru nu se întâmplă în niciun domeniu, și cel mai puțin în serviciile financiare. Haideți să fim brutal de sinceri. Chiar și în cele mai înfocate susținătoare țări europene, nu văd vreun ministru, indiferent de orientarea politică a acestuia – de centru, de dreapta sau de stânga – care să dorească acest lucru. Există motive foarte solide din punctul lor de vedere în ceea ce privește motivul pentru care aceștia nu doresc să urmeze direcția respectivă, și, prin urmare, este dificil să le combatem în totalitate”.

11. Informații financiare îmbunătățite, analogie cu ENRON

În ceea ce privește problema lipsei de informații furnizate investitorilor, domnul TERTAK (H1) răspunde că „în prezent cerințele privind informațiile financiare și cerințele privind transparența au crescut în mod extraordinar și s-au îmbunătățit pe parcursul ultimilor ani. [...] Nu am efectuat încă o analiză a faptului dacă practica în Regatul Unit a fost sau nu la momentul respectiv cea mai bună practică, sau cel puțin dacă a fost nu foarte îndepărtată de nivelul european. Dar un lucru este sigur: a nu se compara reglementările anterioare cu cele existente în prezent, deoarece reglementările actuale conțin întotdeauna toate lecțiile care au fost învățate de-a lungul timpului. Cu siguranță că Enron a însemnat o lecție, atunci când

nimeni nu era conștient, cineva a apărut și s-a întâmplat ca multe reglementări privind cerințele de raportare, sarcinile auditorilor, toate acestea să fie modificate în Statele Unite și în mod similar, unele modificări vor fi efectuate, de asemenea, și în Europa”.

12. Filozofia 3DAV: armonizarea minimă, recunoașterea reciprocă și controlul în țara de origine, dar țara gazdă poate aplica normele privind interesul general

Domnul Alan BEVERLY, în H3, prezintă pe scurt filozofia generală pe care se bazează 3DAV. În opinia sa „a fost creată impresia (...) că țara gazdă, țara în care este înființată filiala, nu are nici un rol posibil de nicio natură. Această impresie nu este corectă. Este foarte adevărat că directivele și, în special, cea de-a treia directivă, stabilesc baza minimă de armonizare, adică armonizarea minimă a legilor privind asigurările în statele membre”. Această armonizare minimă este „baza pentru recunoașterea reciprocă și controlul în țara de origine – adică sistemul Pașaport European”. În ceea ce privește filialele, întreprinderea care dorește să înființeze o filială în altă țară poate fi supusă „normelor obligatorii care trebuie aplicate în țara în care este localizată filiala în temeiul interesului general. Aceasta este o opțiune politică la alegerea țării care găzduiește filiala, dar nu este eliminată în totalitate din cadru, aceasta poate informa întreprinderea de asigurări care înființează respectiva filială asupra normelor locale care trebuie respectate”. Acest concept al interesului general face obiectul articolului 40 alineatul (4) din Directiva codificată privind asigurările de viață. Conform acestei directive, țara în care filiala este înființată are un control considerabil asupra acordurilor de vânzări și asupra modalității în care informațiile trebuie furnizate asiguraților.

Într-un document ulterior privind aspectele țării de origine/țară gazdă elaborat de Comisie (WE 41) sunt explicate aceste aspecte: „Statul membru de origine este responsabil de supravegherea financiară. Însă, acesta are, de asemenea, o responsabilitate cu caracter mai general pentru acțiunile asiguraților pe care îi autorizează și este în ultimă instanță responsabil de asigurarea respectării de către asiguraător a dispozițiilor referitoare la interesul general existente în diversele state membre gazdă în care acesta își desfășoară activitatea. Statul membru în care este înființată o filială sau în care sunt furnizate servicii transfrontaliere are, de asemenea, de îndeplinit un rol, în special în ceea ce privește verificarea respectării dispozițiilor locale aplicabile contractelor de asigurări care au ca scop protejarea interesului general. Acesta nu este privat de toate mijloacele de monitorizare a activității de asigurări desfășurate de asigurații din alte state membre și poate solicita aplicarea propriilor norme privind desfășurarea activității justificate de interesul general. Directiva poate funcționa fără obstacole doar dacă există o bună colaborare între autoritățile statului de origine și cele ale statului gazdă. Nu este o situație satisfăcătoare cea în care asigurații nedreptățiți sunt trimiși de către autoritatea din statul gazdă la autoritatea din statul de origine și apoi sunt trimiși înapoi de autoritatea din statul de origine la autoritatea din statul gazdă, și, prin urmare, aceștia se află în imposibilitatea de a avea cazul examinat de vreuna dintre autorități”.

II.2.2. Dovezi din studiul de punere în aplicare (WE 20)

Studiul care acoperă transpunerea de către statele membre atât a 3DAV cât și a celei de-a treia

directivă privind asigurarea generală a fost întreprins de firma de avocatură din Regatul Unit, Wilde Sapte. Raportul final a fost prezentat serviciilor Comisiei la 14 noiembrie 1995. Studiul nu acoperea toate cele 12 state membre existente la momentul respectiv, deoarece Grecia și Spania au înregistrat întârzieri în punerea în aplicare.

Studiul este alcătuit din trei părți: o parte care cuprinde o analiză detaliată sub 7 rubrici specifice specificate de Comisie, altă parte referitoare la divergențele specifice dintre directivă și legislația de punere în aplicare din Regatul Unit, și a treia secțiune cuprinde problemele practice rezultate în ceea ce privește punerea în aplicare.

Prezentare pe scurt a temelor care rezultă din studiu

În general se poate spune că studiul de punere în aplicare nu prezintă multe informații privind calitatea transpunerii. În primul rând, textul în sine este destul de scurt, vag și imprecis. În al doilea rând, deoarece dispozițiile privind punerea în aplicare care transpun 3DAV sunt cuprinse în 3 acte diferite de punere în aplicare din Regatul Unit, este dificil să se obțină o imagine coerentă. În plus, în studiu se prezintă modul în care anumite dispoziții ale directivei pur și simplu nu au fost transpuse deoarece autoritățile din Regatul Unit au considerat că acestea sunt acoperite deja de legislația existentă din Regatul Unit, complicând și mai mult situația.

Studiul a fost însoțit de un tabel de corelare detaliat¹ (aproximativ 300 de pagini), care specifică pur și simplu, pentru fiecare articol al directivei, articolul corespondent din dispozițiile de punere în aplicare din Regatul Unit. Pentru a verifica nivelul coerenței și calitatea transpunerii în Regatul Unit, a fost necesară verificarea fiecărei dispoziții de punere în aplicare din Regatul Unit. Această sarcină a fost efectuată cu ajutorul studiului experților referitor la transpunere (ES 1) sub supravegherea Comisiei EQUI. Acest studiu, finanțat din bugetul pentru expertiză al comisiei, nu se axează numai pe transpunerea în Regatul Unit, ci încearcă să prezinte și o comparație cu transpunerea 3DAV (A se vedea partea II.1 „Transpunerea în detaliu” pentru o analiză articol cu articol mai exactă a transpunerii în Regatul Unit) în alte state membre.

În concluzie, din studiul Wilde Sapte și din tabelul de corelare care îl însoțește nu rezultă nici o concluzie clară în legătură cu faptul dacă transpunerea a fost sau nu adecvată. Așa cum s-a discutat mai jos, Comisia a părut mulțumită de rezultatele studiului și de transpunere, în general.

1. Condiții privind obținerea autorizației: gestiunea prudentă și adecvată; persoane care trebuie notificate; divulgarea informațiilor;

Conform studiului, și în conformitate cu articolele 7 și 14 din 3DAV „*societățile trebuie gestionate în conformitate cu principiile gestiunii prudente și adecvate*”. Studiul susține că dispozițiile de punere în aplicare din Regatul Unit "*impun directorilor noi cerințe care prevăd menținerea unui sistem de control*". Acesta concluzionează, afirmând ceea ce este evident, adică faptul că „*DTI are puteri de lua măsuri de reglementare dacă societățile de asigurări*

¹ Disponibil părților interesate la cerere (disponibil doar în versiunea pe suport de hârtie).

nu sunt gestionate în mod adecvat și prudent”.

În ceea ce privește persoanele care trebuie notificate, studiul nu face decât să descrie articolele din cadrul dispozițiilor de punere în aplicare din Regatul Unit. În ceea ce privește divulgarea informațiilor, studiul susține că dispozițiile de punere în aplicare din Regatul Unit respectă cerințele privind informațiile din cadrul 3DAV. Dispozițiile sunt puse în aplicare separat prin acte diferite.

2. Provizioane tehnice, analiză detaliată

Studiul nu găsește nicio divergență între 3DAV și dispozițiile de punere în aplicare din Regatul Unit, în afara articolului 22 alineatul (1). A se vedea mai jos, „divergențe”.

3. Înființarea filialelor

Studiul prezintă detaliat procedurile de autorizare și notificare și modalitatea prin care DTI intenționează să respecte cerințele în acest sens. Nu se înțelege clar din text dacă transpunerea a fost adecvată sau nu, iar Comisia a părut mulțumită de explicațiile prezentate.

4. Norme care protejează interesul general

Studiul descrie cum autoritățile consultative din Regatul Unit nu au elaborat o listă cu condițiile descrise ca reprezentând interesul general. În schimb, acestea au elaborat o listă cu caracter non-exhaustiv care prezintă deciziile principale care reglementează domeniul asigurărilor în Regatul Unit și care pot fi aplicate asigurătorilor străini cu sediul social în Regatul Unit. Aceasta include, printre altele, norme privind publicitatea, divulgarea legăturilor de către intermediari, informații înșelătoare, încetarea acoperirii (nu sunt norme specifice), probleme de limbaj, competența legislativă (liberă în Regatul Unit) și drepturi de anulare (nu există în legislația din Regatul Unit).

5. Divergențe specifice:

▪ Articolul 12

„Dispozițiile de punere în aplicare din Regatul Unit nu solicită în mod specific Secretarului de Stat să informeze autoritatea competentă din statul membru în legătură cu aranjamentul că riscul își are originea în circumstanțele relevante”. DTI a considerat că acest lucru nu era necesar deoarece Secretarul de Stat avea deja puterea de a face schimb de informații cu alte autorități competente în temeiul legislației existente din Regatul Unit.

▪ Articolul 13

„Dispoziția de punere în aplicare din Regatul Unit nu precizează că autoritatea de supraveghere din Regatul Unit trebuie să informeze autoritatea competentă din alte state membre” în cazul retragerii autorizației altui stat membru, conform dispozițiilor directivei.

▪ Articolul 14 alineatul (2)

„Autoritatea de supraveghere din Regatul Unit a considerat că, deoarece nu are nicio putere să se opună unei dispunerii, era irelevant faptul dacă notificarea a fost efectuată înainte de dispunere sau cu șapte zile după aceasta”. Prin urmare, acest articol nu a fost transpus.

- Articolul 21 alineatul (1)

Prezentul articol prevede ca activele care acoperă provizioanele tehnice vor fi evaluate fără datoriile care rezultă din achiziționarea acestora. Această dispoziție nu a fost pusă în aplicare în totalitate. Studiul afirmă că DTI a furnizat informații prin care se specifică faptul că legislația din Regatul Unit prevede deja ca pasivele să fie acoperite în mod corespunzător de active.

- Articolul 22 alineatul (1)

Prezentul articol prevede ca activele care acoperă provizioanele tehnice să fie investite până la un anumit procentaj maxim menționat în active specificate. Legislația de punere în aplicare din Regatul Unit impune restricții de procentaj făcând trimitere nu la provizioanele tehnice, ci la sume din afaceri pe termen lung. Studiul afirmă că *„autoritatea competentă a considerat că nu era necesară modificarea acestei abordări deoarece normele din Regatul Unit sunt, în majoritatea cazurilor, mai prudente decât normele stabilite în directive”*.

6. Probleme practice privind punerea în aplicare

Studiul subliniază faptul că punerea în aplicare a fost *„obținută în totalitate prin legislația subordonată”*. Acesta susține că *„acest cadru din directive a respectat în mare parte sistemul de reglementare existent în Regatul Unit. În consecință, nu erau necesare schimbări substanțiale în stilul de supraveghere din Regatul Unit”*.

Studiul afirmă că, la momentul respectiv, *„ABI, Royal sau Lloyd's nu și-au exprimat îngrijorarea în ceea ce privește divergențele tehnice între directivă și dispozițiile de punere în aplicare din Regatul Unit”*. Singurele îngrijorări exprimate au fost în legătură cu modalitatea în care se va determina care sunt dispozițiile privind *„interesul general”*.

Acesta explică ulterior că *„din perspectiva Regatului Unit se pare că, numai din motive comerciale, punerea în aplicare a directivelor nu a modificat în mod substanțial modelele existente sau nu a provocat creșterea comerțului transfrontalier al societăților de asigurări din Regatul Unit”*.

Altă problemă este aceea că *„societățile din Regatul Unit sunt împiedicate să se extindă în alte state membre din cauză că acestea sunt îngrijorate că pot întâmpina probleme legale în ceea ce privește nearmonizarea dreptului contractelor și necesitatea în afacerile pe termen lung de a furniza contracte care vor fi supuse legilor locale din țara gazdă”*.

7. Revizuirea studiului

Comisia susține (H1) că *„raportul și examinarea de către serviciile Comisiei a acestuia și a*

legislației de punere în aplicare din Regatul Unit nu indică lacune majore sau probleme în ceea ce privește punerea în aplicare în Regatul Unit a celei de-a treia directive privind asigurările de viață”. Dar, în WE 19, Comisia afirmă că „din documentele și din contactele noastre cu un oficial ieșit la pensie reiese în mod clar că au fost întâmpinate probleme majore pe parcursul executării studiului. Rezultatul final a fost că o versiune îmbunătățită a raportului provizoriu a devenit raportul final și bugetul final a fost redus cu 50%”. Comisia concluzionează că „nu a fost efectuată nicio revizuire scrisă a studiului” dar susține că poate confirma faptul că „oficialii responsabili în momentul respectiv de studiu, chiar dacă nu au verificat toată munca depusă de consultanți în toate statele membre individuale, totuși au avut un rol activ în monitorizarea efectuării studiului”. Tot în WE 19, Comisia afirmă că „este evident că partea alocată Regatului Unit în raport este unul dintre cele mai importante aspecte ale studiului”. În H8, Comisarul MCCREEVY explică cum Comisia a pus la dispoziția comisiei EQUI rapoartele studiului și documentele interne ale Comisiei „care prezintă în mod clar problemele întâmpinate. Aceste documente prezintă, de asemenea, eforturile considerabile ale membrilor Comisiei de a obține optimizarea resurselor și cel mai bun rezultat posibil”.

În WE-Conf 11, găsim o posibilă dovadă a calității inferioare a studiului Wilde Sapte și faptul că această Comisie a încercat tot posibilul pentru a aduce textului modificări și îmbunătățiri. Acest fapt pune problema calității generale și a gestiunii procedurilor de achiziție ale Comisiei pentru aceste tipuri de studii externe la momentul respectiv și dacă aceste practici au fost îmbunătățite de atunci.

II.2.3. Alte probe scrise și orale selectate privind transpunerea

Din alte probe scrise și orale, este surprinzător să observăm că de puține ori se menționează directivele și problema transpunerii corecte/incorecte. Martorii și alți experți (Penrose, Baird) fac întotdeauna referire, în mod logic, la legile din Regatul Unit și sistemele de reglementare din Regatul Unit. Prin urmare, este dificil să separăm ceea ce în mod clar este un aspect pur legat de transpunere de aspectele referitoare la supravegherea și reglementarea ELAS. Accentul pus pe aceasta din urmă este tratat mult mai detaliat în partea III referitoare la sistemul de reglementare. Pentru a structura investigația, diversele probe sunt incluse – dacă este posibil - în rubrici care prezintă fiecare articol cheie al 3DAV. Dacă nu este găsită nici o trimitere specifică la un articol, proba este inclusă într-o rubrică „teme generale”:

- Teme generale
- Articolul 8 – Supraveghere prudențială
- Articolul 10 – Competențe de supraveghere & raport contabil
- Articolul 18 – Dispoziții tehnice
- Articolul 25 – Marjă de solvabilitate
- Articolul 28 – Interesul general
- Articolul 31 – Informații oferite asiguraților

Teme generale

1. Punerea în aplicare și executarea nesatisfăcătoare a 2DAV și 3DAV au cauzat în mod direct o carență a reglementării ELAS

Domnul Tom LAKE, din cadrul Grupului de acțiune al membrilor Equitable (GAME), afirmă că „*punerea în aplicare și executarea 2DAV și 3DAV a fost nesatisfăcătoare și că acest fapt a afectat în mod direct calitatea supravegherii de reglementare a ELAS*” (H1). Acesta argumentează că scopul acestor directive – protecția corespunzătoare a asiguraților – nu a fost atins de reglementarea în Regatul Unit a ELAS.

2. Suspiciuni serioase în legătură cu faptul că una din cele 3 directive CE privind asigurarea de viață a fost transpusă cu succes

Domnul JOSEPHS, în H2, declară că el și asociația din care face parte (Investor's Association) „*are suspiciuni serioase în legătură cu faptul că vreuna dintre cele trei directive CE privind asigurarea de viață ar fi putut fi transpusă cu succes în mediul de reglementare din Regatul Unit, date fiind diferențele de filozofie dintre intențiile Comisiei și modalitatea în care sistemul din Regatul Unit a operat în realitate*”.

Domnul KNOWD, un asigurat, afirmă, de asemenea, că „*Equitable nu a respectat reglementările UE pentru o perioadă îndelungată*”.

3. Comisia trebuia să fie mai proactivă

În H3, Peter SCAWEN din cadrul ELTA, consideră că, în ceea ce privește rolul Comisiei în supravegherea punerii în aplicare a dreptului comunitar, acesta „trebuie să fie proactiv. Consider că eșecul în Regatul Unit a constat în faptul că departamentul a fost pasiv, așteptând apariția unor evenimente, sperând, cu pumnii strânși, că situația ar putea să se amelioreze. Cred că asta s-a întâmplat. Părerea mea este că erau foarte conștienți de aceasta, dar nu aveau nici cea mai vagă idee cum să acționeze”. Se pare că domnul SCAWEN se referă la autoritățile din Regatul Unit și nu la Comisie.

4. 3DAV a fost corect pusă în aplicare și legislația din Regatul Unit s-a conformat deja în mare parte

Domnul MCELWEE în H3 este de părere că Regatul Unit „a pus corect în aplicare directiva. Nu am întâlnit încă nimic care să-mi sugereze că a fost vreo modalitate ieșită din comun prin care nu a fost pusă în aplicare în mod corespunzător”. Clive MAXWELL, din cadrul HMT, afirmă în H4 că „a treia directivă privind asigurarea de viață și cele anterioare acesteia au fost transpuse corect în legislația din Regatul Unit. De fapt, legislația din Regatul Unit anterioară respecta deja în mare măsură dispozițiile directivei”. Domnul MAXWELL a enumerat apoi actele legislative prin care 3DAV a fost transpusă în legislația din Regatul Unit, adică, Insurance Companies (Third Insurance Directives) Regulations 1994, Insurance Companies Regulations 1994 și Insurance Companies (Accounts and Statements) Regulations 1994. În plus, în timpul H4, David STRACHAN din cadrul FSA a afirmat că „Regatul Unit a depășit în mod consistent cerințele formale ale celei de-a treia directive în punerea în aplicare schemelor de compensare succesivă a investitorului și de protecție a cetățeanului”.

5. Guvernul Regatului Unit este responsabil de transpunere

Domnul MAXWELL, în H4, clarifică faptul că „Guvernul Regatului Unit este responsabil, din punct de vedere legislativ, de transpunerea corectă a directivelor în Regatul Unit. [...] În ceea ce privește transpunerea corectă a directivelor europene în Regatul Unit, în fond, statul membru trebuie să fie responsabil de aceasta, din punct de vedere al dreptului comunitar”.

6. Transpunerea fragmentată nu afectează calitatea transunerii

Răspunzând întrebării unui membru (H4) dacă transpunerea în diverse legi și regulamente are semnificație juridică sau de altă natură în ceea ce privește seriozitatea cu care directiva și alte directive au fost transpuse în legislația din Regatul Unit, Clive MAXWELL a răspuns răspicat nu: „legea este lege: nu are importanță dacă ceva face obiectul unei legi a parlamentului sau al unui regulament al parlamentului sau al regulamentului FSA. Are încă putere executorie și este încă o modalitate validă de transpunere a directivei. [...] Cred că multe state membre au un sistem de transpunere a directivelor într-o serie de instrumente legislative diferite în funcție de acordurile naționale. [...] Depinde, bineînțeles, de acordurile și tradițiile naționale și de modalitatea de reglementare”.

7. Directivele sunt numai o linie de referință

Martin McELWEE, în H3, are o opinie opusă față de ceilalți martori și declară că „*directivele au stabilit în mod necesar o linie de referință pentru reglementare și, în conformitate cu natura unei directive spre deosebire de un regulament, aceasta lasă la latitudinea statelor membre să găsească metodele cele mai adecvate pentru a obține rezultatele solicitate de dispozițiile directivei. Directivele sunt în mod necesar mai puțin prescriptive decât regulamentele, și din acest motiv apar uneori unele suspiciuni privind punerea corectă în aplicare a acestora*”.

Această opinie a fost întărită de Clive MAXWELL din cadrul HMT în H4: „*A treia directivă privind asigurarea de viață, precum și cele anterioare acesteia, a fost o directivă de armonizare minimă. [...] Statelor membre li s-a solicitat să pună în aplicare în legislația națională standardele minime pe care le conține directiva, dar acest lucru poate fi făcut în contextul abordării politicii lor interne. Intenția nu a fost ca statele membre să creeze regimuri interne identice*”.

8. Directivele nu prevăd un regim lipsit eșecuri

În H3, domnul MCELWEE distruge mitul că directivele prevăd, sau chiar implică, un regim lipsit de eșecuri: „*Ar fi dificil să construiești un astfel de regim dar bănuiesc că acest lucru ar putea fi realizat, cel puțin teoretic. Ar necesita un nivel de reglementare care, în opinia mea, ar fi contrar interesului final al consumatorului. (...) Nimic din cadrul directivelor nu semnaleză intenția de a crea un astfel de regim*”. De asemenea, Clive Maxwell din cadrul HMT afirmă că „*regimul nu a avut ca scop, și în continuare nu are acest scop, prevenirea tuturor eșecurilor sau problemelor pe care le întâmpină firmele reglementate*” (H4).

9. Libertate cu publicitate, care are ca scop stimularea inovației

În H4, Clive MAXWELL din cadrul HMT adaugă la punctul anterior încercând să explice modul în care abordarea Regatului Unit a „*supravegherii prudentiale a fost caracterizată ca fiind „libertate cu publicitate*”. *Societăților de asigurări li s-a acordat libertatea în cadrul legislației aplicabile de a-și stabili politicile și de a lua propriile decizii, cu condiția ca anumite informații să fie divulgate publicului. Abordarea a fost în mod intenționat concepută pentru a evita intervenția inoportună în afacerile societăților, deoarece s-a considerat că este posibil să fie împiedicată inovația și comportamentul întreprinzător, ceea ce ar fi fost în detrimentul opțiunilor asiguraților și ale consumatorilor*”.

10. Autoritățile de reglementare au aplicat legea

Răspunzând la o întrebare a unui membru dacă guvernul Regatului Unit a fost mulțumit că autoritățile de reglementare, în ceea ce privește intrarea în vigoare a 3DAV, au aplicat cu strictețe dispozițiile de punere în aplicare, precum și spiritul directivei, domnul MAXWELL declară în H4 că, referitor la „*punerea în aplicare a legii, autoritățile de reglementare au aplicat legea*”.

11. Responsabilitatea finală în ceea ce privește criza stă în mâinile managementului ELAS

În H3, domnul MCELWEE afirmă, de asemenea, că „*principalul motiv pentru care Equitable Life a trecut printr-o criză îl reprezintă în egală măsură și gestiunea, venală sau ignorantă*”. Aceasta este și una dintre concluziile parțiale ale raportului Penrose (WE 16). Dar, Brian CHASE (WE 9) **susține faptul că** guvernul britanic este responsabil de prăbușirea ELAS. Acesta denunță complicitatea la ELAS pentru o perioadă de 6 ani în vederea suprimării probelor cauzei reale a prăbușirii, o conspirație care, în opinia sa, în fiecare etapă a fost inspirată, a provenit și a fost susținută de HM Treasury. Acesta susține aceste afirmații referindu-se la Raportul Penrose (WE 16), raportul Burgess Hodgson (WE 26) și rapoartele doctorului Michael Nassim (WE 8, 7 și 33).

În ceea ce privește responsabilitatea, WE Conf 3 susține că ELAS a mințit în mod repetat în ceea ce privește starea societății și succesul pe care îl înregistra. Aceștia au fost neglijenți pentru că nu au economisit câștigurile obținute din creșterea bursei de valori pentru asigurații „cu profit” și nici nu au prevăzut posibilitatea plăților viitoare pentru asigurații cu rentă garantată. Acesta susține, de asemenea, că managementul a plătit salariile substanțiale, bonusurile mari și beneficiile de pensionare importante care îi reveneau. Sunt incluse aici și plângeri împotriva auditorilor, Ernst & Young, pentru că nu au efectuat un audit corespunzător al conturilor Equitable Life și pentru că nu au confirmat că nu existau sume suficiente pentru a acoperi fondurile asiguraților cu rentă garantată.

12. Regimul trebuie să evolueze iar răspunsul este Solvency II

În H4, Clive MAXWELL din cadrul HMT afirmă că „*nici un sistem de supraveghere nu poate stagna în piețele aflate în permanență în schimbare. Este important ca acest cadru european pentru supravegherea societăților de asigurări de viață să continue să evolueze pentru a asigura un nivel adecvat de protecție pentru asigurați. Prin urmare, guvernul Regatului Unit susține proiectul Solvency II al Comisiei Europene*”.

Articolul 8 - Supraveghere prudentială

13. Articolul 8 din 3DAV nu a fost respectat

Articolul 15 alineatul (3) din 1DAV, astfel cum a fost modificată prin 3DAV (articolul 8) prevede ca autoritățile competente din statul membru de origine să solicite ca fiecare asigurare să aibă proceduri complete administrative și contabile și mecanisme adecvate de control intern. Din nou, această dispoziție nu a fost respectată corect, susține domnul LAKE în H1. Argumentul său este următorul: o parte esențială a cadrului național de asigurări din Regatul Unit este actuarul desemnat calificat pe care asiguratorii îl desemnează să ofere recomandări în ceea ce privește rezervele, bonusurile, așteptările, etc. și cine ar trebui să acționeze parțial în calitate de apărător al intereselor asiguraților. Domnul LAKE susține că faptul că în anul 1992 „*actuarul desemnat, Roy Ranson, a devenit Director General al ELAS fără a renunța la rolul de actuar desemnat a fost în mod evident în detrimentul intereselor asiguraților însă legislația Regatului Unit nu prevedea destituirea domnului Ranson*” (H1). În opinia domnului LAKE, rezultă că punerea în aplicare defectuoasă a lăsat autoritățile din Regatul Unit neputincioase. GAD din Regatul Unit și-a exprimat dezaprobarea în mod expres în legătură cu rolul dublu al domnului Ranson, dar nu a luat nicio măsură.

Domnul HOLMES (WE 84) oferă detalii privind problema lipsei procedurilor complete administrative și contabile și a mecanismelor adecvate de control intern, adică problema actuarului desemnat, citând raportul Penrose (WE 16) și repetând afirmațiile din acesta.

Dar, Clive MAXWELL din cadrul HMT, fiind întrebat în timpul H4, respinge această afirmație, argumentând că *„a treia directivă privind asigurarea de viață nu se referă la un individ denumit actuar desemnat. Problema dacă un actuar desemnat își poate continua acel anumit rol, nu este, prin urmare, o problemă pentru a treia directivă privind asigurarea de viață. A fost un acord comun încheiat cu o serie de alte societăți de asigurare de viață ca actuarul desemnat să joace acest gen de rol în sistemul din Regatul Unit”*.

14. Penrose stabilește eșecurile generale în ceea ce privește supravegherea prudențială a ELAS

Raportul Penrose (WE 16) stabilește eșecurile generale în ceea ce privește supravegherea prudențială a ELAS: *„Regulamentul și recomandarea GAD, s-au axat exclusiv pe marja de solvabilitate asupra răspunderii contractuale și nu au luat în considerare majorările gratuite cumulate, în ciuda faptului că la data raportului din 1989 expunerea la piețele în declin era reală și era cunoscută GAD și autorităților de reglementare”*. (Capitolul 16-16). *„Societatea... era prea respectabilă pentru a reprezenta o îngrijorare reală, și lipsa de informații a furnizat motivele lipsei de acțiune... Autorităților de reglementare li s-a oferit o imagine asupra practicilor Societății care în mod rezonabil ar fi putut să le alerteze în legătură cu necesitatea unei monitorizări a practicilor actuale și viitoare. Nu au fost luate măsuri speciale pentru a pune în practică un sistem adecvat”*. (Capitolul 16-21)

În susținerea acestor idei, WE Conf 3 susține că autoritățile de reglementare britanice nu au tratat problemele ELAS atunci când se cunoșteau dificultățile majore din cadrul organizației înainte de 1997 și chiar din anul 1991. Acestea nu au realizat că fondurile nu erau suficiente pentru a acoperi asigurării cu rentă garantată.

15. ARA protejată de legislația din Regatul Unit

Domnul LAKE în H1 afirmă că *„în Legislația din Regatul Unit « așteptările rezonabile ale asiguraților sau potențialilor asigurați » (ARA) se bucură de protecția autorităților competente”*.

Probele domnului HOLMES (WE 84) susțin această teză: *„Protecția ARA, în conformitate cu legislația Regatului Unit, a avut o mare importanță datorită schimbului din anii '80 și '90 în bilanțul beneficiilor furnizat de ELAS în temeiul polițelor sale în afara beneficiilor garantate pentru o majorare gratuită negarantată (ulterior gratuită). [...] Întrucât beneficiile garantate calificate ca « obligații » în temeiul dreptului național și al legii societăților, prin urmare, au trebuit rezervate, pentru singura protecție acordată unei majorări gratuite nealocate în conformitate cu schema de reglementare din Regatul Unit era obligația de a decide dacă să se intervină în vederea protejării așteptărilor rezonabile referitoare la acest bonus”*.

16. ARA erau create prin practica ELAS

Referitor la problema ARA, raportul Penrose (WE 16) susține că autoritățile de reglementare britanice au afirmat că ARA, în ceea ce privește majorările gratuite, nu au fost create de practica societății privind bonusurile. În schimb, susține contrariul, afirmând că ARA au rezultat din cauza practicii societății privind majorările gratuite (cu alte cuvinte, că asigurații aveau în mod rezonabil așteptări la care avea dreptul sau ar fi primit bonusuri discreționare pe lângă beneficiile contractuale). Alineatul 220, capitolul 18, WE 16, afirmă: „*GAD și Treasury au informat comisia de anchetă asupra faptului că autoritățile de reglementare și GAD au recunoscut întotdeauna relevanța majorării gratuite însă în ceea ce privește majorarea gratuită, ARA nu au fost create prin practica legată de bonusuri a societății. Acestea insistă asupra notelor prin care s-a afirmat faptul că nu a fost garantată o majorare garantată. Totuși, GAD și Treasury recunosc, de asemenea, că ARA nu au fost limitate la beneficiile garantate. Nu este necesar să se tragă concluzia că asigurații ar avea așteptări rezonabile în ceea ce privește primirea unei sume exacte ca bonus pentru a fi de părere că ar fi fost create, totuși, așteptări rezonabile. Punctul este subliniat în declarațiile GAD: „S-a acceptat în mod general pe piața asigurărilor de viață că nivelurile anterioare ale majorării gratuite nu au creat așteptări rezonabile pentru viitor, deoarece acestea ar fi depins în totalitate de condițiile de piață, supuse unui grad de atenuare, care variază în mod considerabil de la o societate la alta”. Așteptarea rezonabilă nu ar însemna că valoarea exactă a poliței cotate ar fi plătită, indiferent de condițiile de piață sau de atenuare, ci că orice reducere ar reflecta condițiile nefavorabile de piață. O poziție în care societatea nu ar putea să își permită să onoreze valorile poliței fără să ridice valorile de piață sau transferurile între generații nu ar fi fost înțeleasă de asigurații societății la notificarea furnizată și nu ar fi comunicat așteptările lor rezonabile”.*

17. Controlul efectiv în mâinile industriei asigurărilor de viață

„*Investor's Association concluzionează că sistemul prudențial din Regatul Unit a fost elaborat pentru a oferi aparența unei reglementări adecvate dar a lăsat controlul efectiv în mâinile industriei asigurărilor de viață*”, este concluzia domnului JOSEPHS în H2. Acesta a solicitat EQUI să examineze „*dacă acest șablon consistent de mascare și îndrumare greșită este sau ar trebui să fie compatibil cu regimul de reglementare implicit din directivele CE privind asigurările de viață*”.

18. FSA care să nu fie condusă de industrie

Referindu-se la afirmațiile că FSA este „condusă de industrie”, și, de asemenea, finanțată de industrie și că FSA „este orientată înspre calea industriei”, domnul McELWEE în H3 este de părere că aceasta nu este o caracterizare corectă. În opinia sa, „*FSA are patru obiective statutare: încrederea pieței, cunoașterea publică, protecția consumatorului și reducerea crimei financiare. În temeiul statutului, FSA trebuie, pe cât posibil, să acționeze într-o manieră compatibilă cu aceste obiective. Dintre aceste patru obiective, cel puțin trei mi se par că sunt orientate spre consumator și unul, păstrarea încrederii pieței, cel puțin neutră între consumator și practician. La un nivel mai înalt, bineînțeles, chiar și aceasta este în fond în beneficiul consumatorilor, în măsura în care oferă beneficii participanților pe piață. Aceste beneficii sunt în cele din urmă transmise consumatorilor*”.

Același mesaj a fost transmis de David STRACHAN din cadrul FSA în H4, care explică faptul că „FSA nu depinde de guvernul Regatului Unit. Acesta nu este finanțat de impozitarea generală. Mai degrabă, suntem finanțați în totalitate prin puterea noastră de a impune taxe firmelor pe care le reglementăm sau care utilizează bursa de valori mobiliare din Regatul Unit. [...] Noi suntem o autoritate statutară de reglementare înființată de Parlament; nu suntem un organism de autoreglementare sau o asociație comercială bazată pe voluntariat. [...] Societățile reglementate din toate sectoarele financiare trebuie să suporte costurile reglementării”.

Articolul 10 – Competențe de supraveghere & raport contabil

19. ELAS a devenit un fond Ponzi

Domnul LAKE este, de asemenea, de părere că „eșecurile înregistrate de guvernul Regatului Unit și de autoritățile de reglementare au permis ELAS' cu fonduri obținute din profituri să devină un « fond Ponzi » în care plățile atractive erau subvenționate din investițiile în creșterea ale asiguraților noi și existenți” (H1). Acesta susține că reținerea fondurilor în vederea efectuării plăților preconizate a fost protejată prin lege, dar autoritățile din Regatul Unit nu au reușit să-și îndeplinească misiunea de aplicare a legii.

Domnul SEYMOUR în H7 este de aceeași părere: „autoritatea de reglementare din Regatul Unit ar fi putut cu ușurință să determine existența unei scheme piramidale, împreună cu absența rezervelor – așa cum au procedat Penrose și Burgess și Hodgson – și să ia acțiunile de remediere solicitate de directivă. Acest lucru era esențial, în special deoarece prezența declarată a fondului de rezervă era un punct cheie de vânzare în Comunitate”.

20. Încredere excesivă în abordarea „mai puțin stringentă”

M. LAKE afirmă în H1 că aceste eșecuri privind punerea în aplicare acoperă puterile de a trata prejudiciile cauzate asiguraților, caracterul neadecvat al rapoartelor de reglementare, resursele neadecvate, distribuția inaplicabilă a responsabilității în ceea ce privește reglementarea informațiilor pentru consumatori „și încrederea excesivă în agențiile conduse de industrie și abordarea tradițională « mai puțin stringentă »”. Acesta susține că această abordare a făcut ca Regatul Unit să nu mai dorească să adopte obiectivul directivelor privind asigurarea de viață și, astfel, a înregistrat un eșec în punerea în aplicare a acestora, precum și în executarea lor.

Domnul SEYMOUR în H7 coroborează această opinie: referitor la cerința directivelor privind supravegherea, „termenul « va » este menționat peste tot în document. Nu este utilizat „poate”, ci „va”. Singura interpretare care a fost citată pentru reglementarea din Regatul Unit este « mai puțin stringentă » – pe care o numesc reglementarea „cu capul în nisip”. Acesta amintește numeroasele practici nereglementate din cadrul ELAS, inclusiv „astfel de erori, precum un contract de reasigurare care la un control s-a dovedit fără valoare, și un actuar al societății care era angajat să reprezinte drepturile asiguraților în timp ce, de fapt, era directorul general al societății”. Cu toate acestea, el declară că nu crede în reglementarea greoaie, dar „că ar trebui să i se furnizeze asiguraților informații clare și corecte referitoare

la polița lui. Acest lucru este prevăzut în directive; este un lucru total rezonabil. De asemenea, este rezonabil faptul că autoritatea de reglementare trebuie să supravegheze și să cunoască amănunțit ceea ce se întâmplă într-o afacere de asigurare, al cărei sediu principal era în teritoriul său, să facă doar atât, și să se asigure că nu sunt furnizate informații eronate și că societatea nu poate să își desfășoare activitatea contrar materialului promoțional”.

21. Rapoartele Societății nu respectă cerințele directivei

În raportul contabil, Penrose (WE 16) afirmă că „atât timp cât există un test de solvabilitate de reglementare prevăzut în temeiul directivelor europene, va fi nevoie de declarații financiare care să respecte cerințele de reglementare elaborate în acest scop. În baza regimului istoric, aceste declarații au fost extrem de misterioase, foarte complexe și foarte prolixo și detaliate până la punctul în care efectul global substanțial a fost estompat. Rapoartele Societății au fost atât de complicate încât informațiile materiale au scăpat atenției autorităților de reglementare și consilierilor lor în GAD”.

Această lipsă de claritate a rapoartelor ar putea contraveni cerințelor articolului 10, care solicită autorității de reglementare din Regatul Unit să efectueze anchete detaliate și solicită depunerea documentelor sau efectuarea investigațiilor pe loc. Se pare că alte probe sugerează faptul că autoritățile de reglementare au avut întotdeauna un respect excesiv și chiar s-au temut de conducerea ELAS.

Penrose are mai mult de spus în ceea ce privește rapoartele: „Rapoartele de investigație privind rapoartele de reglementare ale Equitable de la sfârșitul anilor '80 au fost relativ scurte, documente concise, în mod normal de o pagină, o pagină și jumătate. Acestea au fost elaborate de către GAD ...Rapoartele de investigație înregistrau câteva cifre mai importante, suma noilor afaceri înscrisă, mutarea în rezervele matematice și acoperirea pentru marja minimă solicitată (MMS) a activelor în raport cu pasivele”. (Capitolul 16-1.) Acoperirea Societății pentru MMS a fost în mod clar un indice cheie...scăzând în perioada cuprinsă între mijlocul anilor '80 și sfârșitul anilor '80, de la 8,5x în 1984 la 3,8x în 1988. În lipsa dosarelor aferente, nu este posibil să afirmăm cu exactitate care au fost dubiile în legătură cu rapoartele, sau cum a fost privită tendința de scădere a acoperirii pentru MMS, dar nu pare să fi fost o problemă de mare importanță pentru autoritățile de reglementare”. (Capitolul 16-3). „Nu există dosare aferente DTI care să aibă ca obiect Equitable pentru perioada anterioară anului 1991. Un grup de dosare anterioare a fost distrus ... în anul 1998 în timp ce dosarele pentru rapoartele de reglementare erau încă disponibile (1987 și 1988 lipsesc) în anul 1981”. (Capitolul 15-46, 47, 53).

22. Articolul 10 din 3DAV nu este respectat: în temeiul refinanțării și al nerespectării ARA

Domnul LAKE în H1 afirmă că „autoritățile de reglementare în domeniul asigurărilor erau foarte slab finanțate în perioada anilor '90”, ceea ce contravine articolului 23 alineatul (3) din 1DAV, astfel cum a fost modificată prin 3DAV (articolul 10). Acesta continuă și afirmă că articolul 23 alineatul (3) litera (b) din 1DAV, astfel cum a fost modificată prin 3DAV (articolul 10) prevede ca puterile și mijloacele să fie suficiente pentru a permite autorităților competente să evite sau să repare neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților, ceea ce nu s-a făcut în cazul de față.

Raportul Baird (WE 17) susține, de asemenea, ideea că autoritățile de reglementare în domeniul asigurărilor erau foarte slab finanțate în anii de importanță crucială când criza ELAS a luat amploare. Acesta se referă la restructurarea personalului implicat în activitatea de asigurare la data de 1 ianuarie 1999: „... numărul total al personalului implicat în reglementarea prudențială a aproximativ 200 de societăți de asigurare (...) era de mai puțin de 135. Prin comparație, un număr de aproximativ 135 de persoane erau implicate în reglementarea a 400 de bănci autorizate din Regatul Unit, societăți de construcții și sucursale din Regatul Unit ale instituțiilor din state nemembre UE” (punctul 2.23.5).

Domnul HOLMES (WE 84) dă crezare raportului Baird când critică lipsa de mijloace disponibile autorităților de reglementare din perioada anilor 90. În plus, acesta afirmă că „chiar și ținând seama de discreția de care statele membre dispun în luarea deciziilor privind nivelul corespunzător al resurselor de reglementare, trebuie să se pună sub semnul întrebării dacă Regatul Unit a furnizat autorităților sale competente mijloacele necesare supravegherii, standard prevăzut în mod explicit în legislația comunitară din noiembrie 1992. Pe de o parte, trebuie să se pună problema dacă, din punct de vedere numeric, pentru sarcina respectivă, a fost alocat un număr suficient de persoane. Pe de altă parte, trebuie, de asemenea, să se pună problema dacă personalul disponibil avea calificarea corespunzătoare pentru a asigura supravegherea efectivă”.

Domnul LAKE, tot în H1, susține că articolele 23 alineatul (1), 23 alineatul (2) și 23 alineatul (3) din 1DAV așa cum a fost modificată prin 3DAV (articolul 10) prevăd conturi anuale și rapoarte periodice, însoțite de documentele statistice, necesare în scopul supravegherii, care trebuie să permită autorităților competente să ia măsurile necesare și adecvate pentru a se asigura că activitățile întreprinderilor continuă să respecte legile din fiecare stat membru, inclusiv din statul membru de origine. Domnul LAKE afirmă, de asemenea, că Regatul Unit pur și simplu nu a pus în aplicare cerințele legale pentru a da posibilitatea autorităților să monitorizeze aplicarea propriilor legi în ceea ce privește ARA, în ciuda faptului că aceasta era adecvată și necesară, și, prin urmare a încălcat dreptul comunitar.

23. Conformitatea regimului de reglementare din Regatul Unit, opinii care diferă

Contrar opiniei celorlalți martori, Charles THOMSON, în prezent Director General al ELAS declară în H2 că „timp de mulți ani autoritățile de reglementare britanice au avut puteri foarte extinse pentru a interoga societățile și puteri considerabile pentru a interveni în cazuri excepționale. În mod special, Secretariatul de Stat a avut puterea de a interveni în cazul în care nu erau îndeplinite așteptările rezonabile ale asiguraților sau ale viitorilor asigurați. Pe scurt, opinia mea este că autoritățile de reglementare relevante din Regatul Unit, atât înainte cât și după schimbările efectuate ca urmare a directivei consolidate privind asigurarea de viață, au avut puteri suficiente pentru a reglementa în mod eficient”.

Domnul Clive MAXWELL din cadrul HMT în H4 confirmă faptul că au existat „probleme cu sistemul de reglementare pus în aplicare în momentul respectiv. Nu este vorba de faptul că directivele individuale – a treia directivă privind asigurarea de viață, de exemplu – nu au fost transpuse în mod corespunzător; mai degrabă, cu beneficiul înțelegerii ulterioare, sistemul pus în aplicare nu a fost modernizat: nu era în mod necesar sistemul optim de pus în

practică”.

24. Finanțarea slabă a autorităților de reglementare nu înseamnă în mod necesar că abordarea din Regatul Unit a fost necorespunzătoare

Articolul 10 din 3DAV prevede că autoritățile competente trebuie să dispună de „puterea și mijloacele necesare pentru luarea măsurilor în vederea prevenirii sau remedierii neregularităților care prejudiciază interesele persoanelor asigurate”. Opinia domnului MCELWEE referitoare la constatările lui Lord Penrose este că „*autoritățile de reglementare britanice nu au fost (...) în unele perioade bine finanțate*”. Prin urmare, nu au dispus de „mijloacele” necesare pentru îndeplinirea în totalitate a sarcinilor care le reveneau. „*Așadar, consider că această comisie ar trebui să fie precaută în stabilirea concluziei, care, din cauza unei abordări diferite, a fost luată în diverse state membre, că abordarea din Regatul Unit nu a fost corespunzătoare*”. Acest punct de vedere a fost susținut de Clive MAXWELL în H4, care, când a făcut comentarii în legătură cu aspectele referitoare la finanțarea autorităților de reglementare, afirmă că „*în raportul său, Lord Penrose atrage atenția asupra unor probleme cum ar fi finanțarea anumitor aspecte ale sistemului de reglementare pus în aplicare în diverse perioade de timp. Dar, consider că este corect să afirm că aceste comentarii au fost făcute cu beneficiul înțelegerii ulterioare și din multe puncte de vedere reflectă propriile opinii preferitoare la necesitatea unei forme de reglementare mai puternice. [...] Prin urmare, acest tip de comentarii în legătură cu finanțarea trebuie să fie luate în considerare în lumina respectivă*”.

Articolul 18 – dispoziții tehnice; Articolul 25 – marjă de solvabilitate

25. Sistemul din Regatul Unit nu respectă intenția directivei

Domnul JOSEPHS (H2) este de părere că scopul directivei a fost ca aceste contracte de asigurări să fie evaluate foarte atent pentru a se calcula obligațiile financiare. Acest fapt trebuie să se bazeze pe o formulare precisă a fiecărei clase de contract. Domnul JOSEPHS consideră că „*sistemul din Regatul Unit nu a făcut deloc acest lucru, dacă luăm în considerare evidențele perioadelor lungi de timp acordate diverselor aspecte – de exemplu, ce a văzut personalul de reglementare, ce a făcut acesta și așa mai departe*”.

26. Articolele 18 și 25 din 3DAV nu sunt respectate? Diverse modalități de calcul al solvabilității

Domnul JOSEPHS, în H2, consolidează această opinie susținând că articolul 18 din 3DAV privind dispozițiile tehnice nu a fost respectat dat fiind faptul că „*Equitable a insistat să trateze toate polițele în același mod, indiferent dacă erau sub forma unor contracte cu « beneficiu definit », sau sub forma ulterioară a unor contracte de « investiții »*”. Contractele „*erau redactate astfel încât să confere titularilor lor dreptul absolut de a participa la beneficiul societății adus de investiții pro rata la primele nete plătite*”. Articolul 18 prevede ca acest drept să fie reflectat în obligațiile calculate pentru aceste polițe, ceea ce, conform opiniei domnului JOSEPHS, nu era cazul. Acesta concluzionează că a „*dat posibilitatea transferului continuu al activelor de la posesorii polițelor mai noi la grupurile favorite*”.

Dar, Christopher DAYKIN, Actuarul Guvernamental, Șeful GAD, susține în H4 că „în ceea ce privește baza pentru crearea de rezerve, Equitable Life a adoptat o abordare de creare de rezerve din primele brute, care era diferită de abordarea utilizată de majoritatea restului societăților, dar a trebuit să demonstreze că aceasta era echivalentă cu cerința privind rezerva din prima netă. Întotdeauna a reușit acest lucru în mod satisfăcător. Astfel, rezervele sale – cel puțin până în anul 1998 – au respectat întotdeauna cerințele reglementărilor”.

Articolul 25 privind cerința solvabilității minime prevede ca activele unei societăți să depășească pasivele acesteia, iar diferența dintre acestea să fie cel puțin egală cu cerința privind marja de solvabilitate. Dar, se pare că există modalități diferite de calcul al solvabilității. David STRACHAN, FSA încearcă să clarifice acest aspect în H4 afirmând că „Equitable a fost întotdeauna solvabilă și în rapoartele sale de reglementare a raportat întotdeauna faptul că în prezent îndeplinește cerințele de reglementare privind solvabilitatea. De fapt, există cel puțin trei baze diferite care sunt utilizate: abordarea Chris Daykin a descris baza care a caracterizat regimul pentru majoritatea anilor 90 și a respectat a treia directivă privind asigurarea de viață; există o bază de calcul care a fost elaborată de Lord Penrose în raportul său și care se baza pe cifrele furnizate de Equitable în scopuri proprii – aceste cifre nu au fost furnizate autorității de reglementare; a treia bază, care este baza utilizată în prezent, reprezintă noile cerințe realiste privind solvabilitatea ale FSA”.

Dar, răspunzând întrebării unui membru în timpul H5, Stuart BAYLISS, Director Executiv al Annuity Direct, afirmă că autoritățile de reglementare britanice „au crezut povestea lui Equitable privind marja de solvabilitate pentru o perioadă foarte îndelungată de timp. Aceasta revine la ilustrația asupra noilor vânzări: atât timp cât generezi noi vânzări cărora să le faci față, ești OK. Dacă noua ta afacere este destul de mare, poți umple golul. Asta au făcut ei și, într-o anumită măsură, unele dintre autoritățile de reglementare probabil că trebuie să fi observat. Nu îmi pot imagina că nu ar fi putut să observe, deoarece era ceva a cărei creștere era impusă de șablonul de creștere al societății”.

Alan BEVERLY, din cadrul Comisiei, dezbate asupra acestui punct în H6, cu referire la schemele de garanție de asigurare: „problema în cazul Equitable Life este că Equitable Life nu a devenit insolubilă, nu a înregistrat un eșec. Prin urmare, chiar și schemele existente de compensare – schema de garanție de asigurare în Regatul Unit – nu au intrat în schemă în cazul Equitable Life. [...] De aceea, chiar dacă ar fi existat o directivă la nivel european care să stabilească un sistem de scheme de garanție de asigurare, este foarte clar că ar fi fost relevantă în cazul Equitable Life deoarece nu exista nici o insolubilitate sau eșec”.

27. Deficitul persistent de active din cauza rezervelor puține

În ceea ce privește articolul 18 privind dispozițiile tehnice, WE 79 (Raportul Asociației Investitorilor privind deficitul de active) furnizează o imagine utilă a ceea ce acesta susține că a fost cauza situației ELAS. Raportul afirmă că „punctul slab cheie din regimul prudențial aplicat în Regatul Unit a fost că nu a existat nicio dispoziție privind plata veniturilor ulterioare obținute din investiții persoanelor care aveau dreptul la aceste venituri, adică asigurării « polițelor de investiții ». Normele aveau în mod deliberat un caracter ambiguu în ceea ce privește decizia privind furnizarea bonusurilor ulterioare lăsate în voia actuarului.

Dar, consecințele nestipulării unor astfel de dispoziții nu erau deloc ambigue, deoarece în lipsa acestor dispoziții, fondul cu profit era aproape sigur că nu va funcționa”.

Raportul consideră că problema ELAS era deficitul acut de active, în comparație cu pasivele reale. Acest deficit de active a persistat din anul 1985 până când Equitable a închis noile afaceri la sfârșitul lui 2000. Acesta era alcătuit din următoarele elemente:

- „A) Imposibilitatea de a permite în mod corespunzător bonusuri garantate ulterioare la care posesorii polițelor de investiții aveau dreptul prin contract;*
- B) Imposibilitatea de a prevedea garanții în cadrul contractelor (cum ar fi celebra rentă garantată);*
- C) Imposibilitatea de a avea o dispoziție privind bonusurile negarantate deja alocate;*
- D) O interpretare excesiv de libertină și în interesele proprii a normelor legale (și posibil a îndrumării profesionale)”.*

Raportul concluzionează că, în perioada 1990 - 2000, a existat un deficit persistent de active care varia de la aproximativ 5 miliarde £ la aproximativ 7 miliarde £, excluzând „*orice provizion pentru « majorările gratuite », care se susține că „nu erau gratuite”, în ciuda faptului că asigurații au fost făcuți să creadă că aceste bonusuri vor fi, de asemenea, plătite, numai în funcție de starea pieței în momentul renunțării la Fond. De fapt, întreaga majorare gratuită nu a fost acoperită de active în toată perioada în cauză. [...] Sumele în cauză erau substanțiale, și estimăm că au crescut de la aproximativ 3 miliarde £ în anul 1990 la 11 miliarde £ în anul 2000, reprezentând aproximativ 45% din active în cei 11 ani în cauză”.*

28. Nicio rezervă pentru majorările gratuite: alegerea opțiunii în Legislația din Regatul Unit aducea prejudicii

Nicholas BELLORD afirmă în H2 că „*în momentul elaborării celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, s-a constatat că au fost propuse cerințe mai stricte privind crearea de rezerve iar delegația din Regatul Unit a susținut aceste cerințe mai stricte. Totuși, Treasury, autoritățile de reglementare au realizat că dacă această directivă va continua așa cum a fost elaborată, s-ar putea afla adevărul în legătură cu Equitable și, prin urmare, au reprimat ideea făcând crearea de rezerve opțională (...). Așadar, opțiunea de a avea o creare de rezerve corespunzătoare a existat însă autoritățile de reglementare britanice nu au profitat în mod intenționat de această opțiune”.*

În ceea ce privește acest aspect, WE Conf 11 susține de asemenea că 3DAV, așa cum a fost adoptată, a avut un defect major, adică faptul menționat mai sus, acela că acordarea bonusurilor ulterioare a devenit opțională în versiunea finală a textului (vezi, de asemenea, secțiunea privind articolul 18 din 3DAV). WE Conf-11 afirmă că acest lucru a fost făcut sub presiunea exercitată de Regatul Unit de-a lungul negocierilor pentru adoptarea directivei. Așa cum a fost explicat în altă parte, într-adevăr, Regatul Unit nu a declarat ulterior că nu optează pentru această dispoziție. În WE-Conf 11 se explică modalitatea în care neacordarea de majorări gratuite, unul dintre motivele pentru care societatea nu a avut suficiente active când Camera Lorzilor a forțat-o să plătească asiguraților cu rentă garantată bonusurile promise, a devenit legală pentru ELAS.

WE 26 (Raportul Burgess Hodgson pentru GAME) explică, de asemenea, modalitatea în care nicio rezervă nu a fost alocată majorărilor gratuite și consecințele acestui fapt. Acesta explică modalitatea în care cifrele contabile furnizate Autorității de Reglementare de către ELAS nu au inclus provizioanele pentru majorările gratuite. Cifrele erau suficiente pentru a acoperi marja minimă prevăzută în scopul raportării statutare (din anul 1994 până în anul 1999, marja era în jur de 7%). Dar, raportul susține că „trebuia să fi fost clar autorității de reglementare, în calitate de expert actuarial, că era imposibil să fie suficient pentru a acoperi majorările gratuite. Aceasta ar fi putut estima în mod rezonabil că în acest scop marja ar fi trebuit să fie de aproximativ 20%. Pe scurt, autoritatea de reglementare trebuie să fie întrebată dacă a știut (sau ar fi trebuit să știe) că activele Equitable Life nu acopereau declarațiile privind bonusurile ale administratorului în niciun an după anul 1993. Autoritatea de reglementare ar fi trebuit să știe că majorările gratuite au fost utilizate: a) pentru a indica membrilor valorile polițelor; b) pentru a efectua plăți la scadență sau renunțare; c) pentru a încuraja noi vânzări de polițe prin intermediul declarațiilor performanțelor anterioare. Dacă ar fi fost conștientă de faptul că începând cu anul 1998 obligațiile financiare contractuale au inclus un provizion pentru costul rentei garantate, aceasta ar fi știut și că efectul său era redus în mare parte de valoarea incertă a poliței de reasigurare încheiată cu Irish European Reinsurance Company Limited”.

Penrose (WE 16) susține, de asemenea, ideea că o creare prudentă de rezerve ar fi dezvăluit punctul slab al ELAS. Acesta susține că autoritatea de reglementare din Regatul Unit s-a axat în exclusivitate pe marjele de solvabilitate și nu a luat în considerare majorările gratuite cumulate, și prin urmare, este posibil să fi încălcat articolul 18, care prevede că supravegherea include verificarea întregii activități a societății și nu doar starea de solvabilitate a acesteia.

Penrose susține că directiva „prevedea crearea prudentă de rezerve, sau realizarea de studii realiste, pentru majorări gratuite. Acest lucru ar evidențiat carențele al societății într-o fază mult mai timpurie și ar fi avut ca rezultat luarea de măsuri corective. DTI nu a profitat de această ocazie, fiind de părere că „unele alocații corespunzătoare ar trebui făcute în mod implicit în parametrii sistemului”. Reglementările din Regatul Unit de punere în aplicare a directivei au adoptat aceeași poziție ca și cea anterioară”. Penrose critică și lipsa unei „abordări pro-active” din partea autorității de reglementare.

29. Utilizarea profiturilor viitoare pentru îndeplinirea marjei de solvabilitate nu respectă articolul 25

Domnul SEYMOUR susține în H7 că atunci când autoritatea de reglementare din Regatul Unit a constatat gravitatea problemelor din cadrul ELAS și au început discuțiile referitoare la utilizarea fondului de asigurări de urgență, Autoritatea de reglementare din Regatul Unit a intrat în panică (deoarece aceasta ar fi impus un impozit sau o taxă asupra tuturor celorlalte societăți de asigurare în vederea compensării asiguraților ELAS) și pentru a evita această situație, autoritatea de reglementare „a aprobat un sistem care includea cinci ani de profituri viitoare teoretice pentru a echilibra registrele unei societăți închise – ELAS, făcând astfel imposibil accesul la fondul de compensare”. El afirmă că „acesta este o ineptie pentru întregul concept de solvabilitate”.

În WE 54 („La Vie d’Or”, Cazul 98/2863 la Curtea Districtuală de la Haga, data pronunțării

sentinței 13 iunie 2001), domnul SEYMOUR (H7) explică modalitatea în care reclamantul susține că *„inclusiunea profiturilor viitoare în bilanțul contabil nu oferea o imagine reală a solvabilității societății de asigurări și, prin urmare, nu a respectat directivele UE privind asigurările de viață. [...] Este important să menționăm că s-a pus problema legalității profiturilor viitoare în ceea ce privește directivele UE referitoare la asigurările de viață”*.

Investigația raportului Baird (WE 17) în ceea ce privește problema profiturilor viitoare trebuie, de asemenea, analizată detaliat. Citând schimburile cu GAD, acesta afirmă că *„directivele UE și legislația din Regatul Unit permit ca o valoare să fie plasată în profiturile viitoare ale unei societăți de asigurări. Acesta este denumit “articol implicit din profiturile viitoare”. (...) GAD ne-a explicat proveniența acestor articole: “Legislația de fond ...provine din directivele europene, în special prima directivă privind asigurarea de viață din anul 1979. Aceasta prevede că, la discreția autorității de supraveghere, societății i se poate permite să adauge aceste articole până la 5/6 din marja sa de solvabilitate, la calculul profiturilor sale viitoare. Calculul profiturilor viitoare este apoi specificat în aceeași directivă ca fiind, de fapt, 50% din profiturile medii obținute în ultimii cinci ani înmulțit cu durata preconizată a poliței în vigoare. Directiva afirmă doar că autoritatea de supraveghere își poate exercita discreția, și poate fi permisă ca o marjă de solvabilitate”*.

Această opțiune a fost limitată prin adoptarea în anul 2002 a Directivei Solvency I (articolul 1 alineatul (4)), care interzice în totalitate această practică începând cu anul 2009. Baird explică modalitatea în care ELAS a solicitat și a obținut cu succes, în numeroase ocazii, autorizația din partea autorității de reglementare pentru utilizarea profiturilor viitoare în vederea respectării cerințelor sale privind solvabilitatea. Autoritatea de reglementare a utilizat prerogativele sale în secțiunea 68 din ICA 1982 pentru a acorda autorizații repetate. Acest fapt, conform opiniei lui Baird, a permis societății să intensifice percepția externă a puterii sale financiare. Baird a recomandat revizuirea exercitării discreției de către autoritatea de reglementare în ceea ce privește autorizațiile pentru utilizarea profiturilor viitoare în vederea respectării cerințelor privind solvabilitatea.

Acest fapt este strâns legat de una dintre liniile investigației efectuate în ceea ce privește transpunerea corectă a 3DAV. Problema este dacă discreția exercitată de Secretarul de Stat în temeiul secțiunii 68 din ICA 1982 a avut un rol important în afacerea ELAS, așa cum susține Baird. Ceea ce trebuie evaluat în acest context este dacă discreția în sine este compatibilă cu 3DAV. Directiva prevede că statele membre trebuie să se asigure că autoritățile competente dispun de puteri și mijloace suficiente pentru a-și exercita atribuțiile de supraveghere (vezi articolul 10 din 3DAV). Directiva, prin contrast, permite autorității competente să renunțe la aplicarea normelor numai într-un număr limitat de ocazii și în baza unor condiții stricte (vezi articolele 21 alineatul (2) din 3DAV și 22 alineatul (6) din 3DAV) dar se pare că nicăieri în directivă autorității competente a unui stat membru nu îi sunt conferite puteri de renunțare ca cele prevăzute de secțiunea 68 din ICA 1982. Se pare că astfel de puteri atrag riscul de a fi exercitate într-un mod indulgent, sau într-un mod inconsistent, care ar putea fi benefic pentru unele societăți dar nu și pentru altele, astfel fiind posibil să submineze aplicarea standardelor armonizate. Dacă aceste puteri ar fi fost cumva constrânse, este posibil ca acest colaps al ELAS să fi fost evitat sau cel puțin minimalizat.

30. C.O.B/ separarea prudențială a fost prejudicioasă

În ceea ce privește problemele referitoare la comunicarea cu asiguratul, domnul LAKE afirmă (H1) că informațiile referitoare la asigurat solicitate de 3DAV au ajuns sub controlul autorității de reglementare a afacerii, care era separat de autoritatea de reglementare prudențială, și că această diviziune legală a responsabilităților între prudențial a fost prejudicioasă pentru asigurații ELAS. În sfârșit, în ceea ce privește cazurile de punere în aplicare supuse procedurilor legale din Regatul Unit, acesta afirmă că nu cunoaște niciuna care să facă referire la nepunerea în aplicare a dreptului comunitar.

Dar, David STRACHAN din cadrul FSA a prezentat o opinie diferită în H4, susținând că „*a treia directivă privind asigurarea de viață a fost pusă în aplicare într-o modalitate care a asigurat claritatea în ceea ce privește responsabilitățile respective ale autorităților de reglementare din țara de origine și țara gazdă [...]. Respectând a treia directivă privind asigurarea de viață, este responsabilitatea autorității de reglementare a acestor filiale – autoritatea de reglementare din țara gazdă, în acest caz – să aplice propriile norme. Acest fapt evită o situație de altfel confuză în care asigurații ar fi supuși unei protecții diferite a desfășurării activității în funcție de faptul dacă aceștia fac afaceri cu o instituție internă sau cu o filială a unei instituții SEE*”.

31. Anexa II nu a fost respectată

Leslie SEYMOUR în H7 furnizează dovezi scrise (WE 53) care susțin că nu a fost respectată Anexa II la 3DAV – renumerotată anexa IV în CD –, care prevede ca asiguratului să i se furnizeze informațiile referitoare la polița sa în mod „clar” și „corect”. WE 53 prezintă documentele de vânzări ale ELAS explicând performanța superioară a fondurilor de pensie ELAS și susținând că ELAS a putut să asigure o performanță superioară datorită costurilor sale de gestiune mai mici. Acesta susține, de asemenea, că a avut un management al investițiilor superior. Alt document explică modul în care a procedat ELAS cu „precauție”, păstrând rezerve, și că în fiecare an asiguratul *ar primi un bonus, cu o anumită sumă de bani pe care societatea a obținut-o și care a fost păstrată pentru a acoperi crizele economice viitoare la bursele de valori sau în investițiile pe care le-a făcut. Domnul SEYMOUR susține că toate aceste promisiuni au fost false și, prin urmare, informațiile nu au fost clare și corecte.*

Domnul SEYMOUR afirmă că „directiva prevede ca asigurații să primească informații regulate, clare și corecte referitoare la obligațiile asumate prin asigurare. Autoritatea de reglementare nu a făcut nimic pentru a se asigura că această parte vitală a directivei a fost aplicată”.

Concluzii PARTEA II, TRANSPUNERE

PARTEA II - TRANSPUNERE

Transpunerea celei de-a treia directive privind asigurarea de viață (3LD)

1. În ciuda faptului că a identificat unele discrepanțe între reglementările naționale specifice ale Regatului Unit și articolele celei de-a treia directive privind asigurarea de viață¹, comisia consideră că natura și numărul discrepanțelor menționate nu este destul de important pentru a caracteriza procesul *formal* de transpunere drept defectuos.
2. Totuși, comisia face o excepție în ceea ce privește puterile ample conferite Secretarului de Stat prin legislația națională a Regatului Unit (secțiunea 68 a ICA 1982) de a renunța la aplicarea regulamentelor prudențiale. Aceste puteri par a fi incompatibile cu litera și obiectivul directivei respective și au fost folosite necorespunzător² (în special la autorizarea în repetate rânduri a includerii profiturilor viitoare în marja de solvabilitate); astfel, în acest caz particular, există temeri substanțiale cum că a treia directivă privind asigurarea de viață nu a fost transpusă corect în întregime.
3. Comisia consideră că transpunerea de către Regatul Unit a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață nu a fost făcută de o manieră care să permită îndeplinirea eficientă a obiectivelor sale subiacente. Comisia consideră că tehnica Regatului Unit de aplicare a directivei pe fragmente (de exemplu directiva nu a fost transpusă într-o singură lege națională, ci în mai multe acte juridice de ierarhie diferită) e lipsită de claritate și nu pare să constituie cea mai bună metodă de a încorpora principiile și normele comunitare în legislația națională.

Aplicarea celei de-a treia directive privind asigurarea de viață

4. Comisia consideră că este clar că obligațiile impuse statelor membre prin directive nu privesc doar competențele lor legislative, ci și cele administrative și judiciare. În plus, adoptarea unor dispoziții naționale de aplicare a directivelor nu duce la încetarea efectelor acestora. Aplicarea unei directive în întregime poate fi asigurată doar dacă dispozițiile naționale de punere în aplicare sunt aplicate de o asemenea manieră încât să se obțină rezultatele dorite în directivă. Într-adevăr, în caz contrar, aplicarea diferită a directivelor ar avea un efect negativ asupra uniformității și echivalenței din cadrul ordinii juridice comunitare.
5. Comisia consideră că, în cazul ELAS, aplicarea de către Regatul Unit a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață a prezentat anumite deficiențe, iar autoritățile publice și autoritățile de reglementare britanice nu au respectat în mod adecvat obiectivul final al directivei. Comisia consideră că, în acest caz, combinarea unei transpuneri formaliste cu o punere în aplicare defectuoasă din mai multe puncte de vedere duce la concluzia că procesul însuși de punere în aplicare a prezentat mari carențe.

¹ A se vedea partea II, secțiunea II.2.1.; partea II, secțiunea II.2.2.; partea II, secțiunea II.2.3., precum și WE 20.

² A se vedea partea II, secțiunea II.1.1 privind articolul 25 din a treia directivă privind asigurarea de viață; a se vedea de asemenea WE 17 punctul 7.2.2., p. 228.

Probleme specifice legate de aplicare

Conceptul de supraveghere financiară a totalității activităților desfășurate

6. Comisia reamintește că directiva stabilește că supravegherea financiară trebuie să includă „totalitatea activităților desfășurate de întreprinderea de asigurare”¹. În calitate de legiuitor, comisia subliniază că o astfel de terminologie simplă nu prezintă ambiguitate și trebuie să fie interpretată corect și în sens larg.
7. Comisia consideră că supravegherea de către autoritățile britanice a ELAS (*Equitable Life Assurance Society* – societatea de asigurări „Equitable Life”) a desconsiderat sau a interpretat greșit conceptul de „supraveghere financiară a totalității activităților desfășurate”, contrar dispozițiilor din articolele 8², 18³ și 25⁴ din a treia directivă privind asigurarea de viață.
8. Comisia consideră că opțiunea de la articolul 18 alineatul (1d) din a treia directivă privind asigurarea de viață nu exclude faptul ca viitoarele prime discreționare sau necontractuale să facă parte integrantă din totalitatea activităților desfășurate de întreprindere și nu exonerează autoritățile statului membru de la a face tot posibilul pentru a respecta litera și obiectivul directivei. Mai mult, din documentele de care a dispus comisia⁵ rezultă că unul dintre motivele principale pentru colapsul financiar al ELAS a fost faptul că, de-a lungul anilor, aceasta nu a constituit rezerve corespunzătoare pentru viitoarele prime discreționare sau necontractuale.
9. Au existat argumente⁶ în favoarea faptului că ELAS nu era obligată să constituie rezerve pentru viitoarele prime discreționare sau necontractuale, deoarece în cadrul directivei acest lucru era opțional, iar autoritatea britanică de reglementare a decis să nu se prevaleze de această opțiune. Comisia consideră că, deoarece constituirea de rezerve pentru primele discreționare a fost considerată opțională, forța și coerența internă a directivei au fost subminate. Deși autoritățile de reglementare din Regatul Unit aveau dreptul să introducă o astfel de opțiune, se poate arăta că acest lucru nu corespundea obiectivului global al directivei respective.
10. Anumite documente supuse atenției comisiei⁷ sugerează că autoritatea de reglementare a tins să se concentreze pe marjele de solvabilitate într-un sens restrâns și a ținut seama puțin sau deloc de viitoarele prime discreționare sau necontractuale în analiza sa globală a

¹ Articolul 8 din a treia directivă privind asigurarea de viață.

² A se vedea partea II, secțiunea II.1.1. și partea II, secțiunea II.2.3.; a se vedea de asemenea WE 16 (capitolul 16, capitolul 19 alineatul (210), capitolul 18 alineatul (220), capitolul 21) și WE Conf 3.

³ A se vedea partea II, secțiunea II.1.1. și partea II, secțiunea II.2.3.; a se vedea de asemenea WE Conf 11, WE 16, WE 26 și WE 79.

⁴ A se vedea partea II, secțiunea II.1.1. și partea II, secțiunea II.2.3.; a se vedea de asemenea WE 17.

⁵ A se vedea partea II secțiunea II.2.3.; a se vedea de asemenea WE 16, WE 26 și WE 79.

⁶ A se vedea partea II, secțiunea II.1.1., pp. 52-54.

⁷ A se vedea WE 16, capitolul 19 alineatul (210).

sănătății financiare a societății. Astfel, comisia consideră că este probabil că autoritatea de reglementare nu a reușit să garanteze că ELAS deținea în orice moment o marjă de solvabilitate adecvată pentru toate activitățile sale.

Lipsa unor proceduri administrative și contabile corecte și a unor mecanisme de control intern adecvate

11. Există indicații clare cum că autoritățile britanice de reglementare nu au pus în cauză, cu bună știință, rolul dual – și deci conflictual – al actuarului desemnat al ELAS, care timp de șase ani a deținut și un post important în administrația societății în calitate de director executiv. Comisia consideră că această dualitate a rolurilor a creat un conflict de interese care a adus atingere intereselor asiguraților, care ar fi trebuit pus în cauză de către autoritățile de reglementare ca un exemplu de proastă gestiune a societății. Mai mult, comisia consideră că, deoarece autoritatea de reglementare nu a luat rapid măsuri cu privire la rolul dublu al actuarului desemnat, aceasta nu și-a îndeplinit obligația de a solicita ELAS „să aibă proceduri contabile și administrative corecte și mecanisme de control intern adecvate”, astfel cum este solicitat explicit de a treia directivă privind asigurarea de viață, autoritatea încălcând articolul 8¹. Comisia insistă că rolul actuarului desemnat este fundamental pentru sistemul de supraveghere britanic, iar faptul că nu s-a garantat eficiența acestui post de răspundere a subminat întregul sistem de supraveghere, controalele interne devenind astfel complet inadecvate. Comisia consideră că, după instituirea acestui post, indiferent dacă acest lucru a fost cerut sau nu de legislația comunitară, actuarul desemnat a devenit parte integrantă din sistemul britanic de reglementare și supraveghere, care intră în totalitatea sa sub incidența celei de-a treia directive privind asigurarea de viață. Mai mult, unele declarații² au determinat comisia să considere că această carență făcea parte dintr-o practică administrativă mai amplă, care submina eficacitatea garanțiilor prevăzute în legislația comunitară.

Nerespectarea așteptărilor rezonabile ale asiguraților (ARA)

12. În conformitate cu unele declarații făcute în fața comisiei³, conceptul de ARA includea faptul că asigurații se așteptau să primească prime discreționare, în plus față de beneficiile contractuale. Dacă autoritățile britanice ar fi fost obligate să respecte ARA ca parte a obligațiilor pe care le au în conformitate cu legislația comunitară, comisia consideră că acestea ar fi trebuit să se asigure că rezervele acopereau primele discreționare. Comisia consideră că, deoarece autoritățile de reglementare britanice nu au considerat primele discreționare ca parte integrantă din totalitatea activităților desfășurate de societate și nu au obligat ELAS să furnizeze provizioane tehnice adecvate pentru acestea, autoritățile respective nu au acordat ARA atenția cuvenită și par astfel să fi încălcat litera și obiectivul articolului 18 din a treia directivă privind asigurarea de viață.
13. Comisia reamintește faptul că articolul 10 din a treia directivă privind asigurarea de viață solicita ca autorităților britanice să li se acorde puterile și mijloacele necesare pentru a

¹ A se vedea partea II, secțiunea II.1.1. și partea II, secțiunea II.2.3.

² A se vedea raportul Baird (WE 17), punctul 2.13.6.

³ A se vedea partea II, secțiunea II.1.1.; a se vedea de asemenea partea II secțiunea II.2.3.; a se vedea de asemenea WE 16, capitolul 18 alineatul (220) și WE 26, WE 52-54 și LLOYD in H5.

garanta atât respectarea ARA, cât și luarea măsurilor adecvate și necesare pentru a garanta faptul că activitățile ELAS continuau să fie conforme legislației britanice¹, pentru a preveni sau a repara toate neregulile care aduc atingere intereselor asiguraților.

14. Anumite declarații² făcute în fața comisiei sugerează că, în anii '90, autoritățile britanice de reglementare nu au făcut uz de toate puterile lor în cazul ELAS, în ciuda faptului că existau indicații suficiente privind criza iminentă. Unele rapoarte³ indică faptul că autoritatea de reglementare a adoptat, conștient și deliberat, o atitudine tolerantă de tipul *laissez faire* în cazul ELAS. Comisia consideră că s-ar putea ca aceasta să fi constituit o încălcare a obligației autorităților de reglementare de a asigura respectarea ARA și ca acest lucru să constituie deci o încălcare a literei și obiectivului articolului 10 din a treia directivă privind asigurarea de viață.

Indulgența excesivă a autorităților britanice de reglementare cu privire la marja de solvabilitate

15. Diverse declarații⁴ sprijină concluzia că ELAS a îmbunătățit artificial percepția externă a puterii sale financiare și a reușit să-și respecte obligațiile în materie de solvabilitate doar deoarece a reușit să obțină de la autoritatea de reglementare numeroase autorizații de a include profiturile viitoare și zilmerizarea în patrimoniul său implicit. Aceste autorizații au fost acordate pe baza puterilor de renunțare ale Secretarului de Stat prevăzute în secțiunea 68 a ICA 1982, a căror compatibilitate cu litera și obiectivul celei de-a treia directive privind asigurarea de viață ridică pentru comisie semne de întrebare. Indulgența excesivă a autorităților de reglementare în această privință pare a fi o încălcare a articolelor 10 și 25 din cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață.
16. Comisia consideră că, deoarece i s-a permis artificial să-și îndeplinească cerințele de solvabilitate, ELAS a ascuns adevărul de la asigurații săi și și-a periclitat viabilitatea financiară viitoare. Prin urmare, ARA au fost puse în pericol, iar autoritățile britanice de reglementare se presupune că au luat măsuri care nu erau „*adecvate și necesare*” pentru ca „*să evite sau să elimine toate neregularitățile care prejudiciază interesele asiguraților*”⁵.
17. Comisia consideră că folosirea excesivă a profiturilor viitoare și a zilmerizării a determinat ca marja de solvabilitate să devină un indicator relativ înșelător al sănătății financiare a ELAS; în consecință, autoritățile britanice de reglementare nu și-au îndeplinit obligațiile de a solicita de la ELAS „*o marjă de solvabilitate disponibilă, adecvată pentru întreaga sa activitate, în orice moment*”.

¹ A se vedea partea II, secțiunea II.1.1.

² A se vedea partea II, secțiunea II.1.1. și partea II, secțiunea II.2.3.; a se vedea de asemenea WE 17.

³ A se vedea partea II, secțiunea II.2.3. și WE 16.

⁴ A se vedea partea II, secțiunea II.1.1. și partea II, secțiunea II.2.3.; a se vedea de asemenea WE 17, punctul 7.2.2., p. 228.

⁵ Articolul 10 din cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață.

18. Numeroase documente¹ indică faptul că, în special la începutul anilor '90, autoritățile britanice de supraveghere și reglementare nu erau echipate adecvat cu mijloacele corespunzătoare, atât în ceea ce privește personalul competent, cât și resursele adecvate, pentru a-și îndeplini îndatoririle legate de supraveghere și reglementare, încălcând normele stabilite la articolul 10 alineatul (3) din a treia directivă privind asigurarea de viață. Acest tip de puteri și mijloace necesare, precum și posibilitatea care decurge din acestea de a exercita o supraveghere eficientă, sunt cu atât mai importante cu cât, o dată cu intrarea în vigoare a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, statul membru de origine este singurul responsabil pentru supravegherea financiară a întreprinderilor de asigurare de viață.

Cerințe în materie de informare

19. Unele documente de care dispune comisia² ridică semne de întrebare cu privire la faptul dacă cerințele în materie de informare stabilite de cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață au fost puse în aplicare în mod corect de Marea Britanie și dacă au fost încălcate în cazul societății „Equitable Life”.

¹ A se vedea de exemplu: raportul Baird (WE 17) la punctul 2.23.5; raportul Penrose (WE 16), capitolul 19, alineatele (158) și (160).

² A se vedea secțiunea IV.

PARTEA III – SISTEMUL DE REGLEMENTARE

privind evaluarea regimului de reglementare din Regatul Unit referitor la
Equitable Life

INDEX PARTEA III

I. Dispozițiile legislației comunitare

1. Aplicabilitatea dispozițiilor celei de a treia directive privind asigurarea de viață
2. Responsabilitatea supravegherii prudențiale
3. Responsabilitatea supravegherii derulării activității
4. Evaluarea situației financiare a societăților
5. Punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere
6. Supravegherea societăților stabilite în străinătate
7. Supravegherea situației contabile și financiare
8. Supravegherea societăților aflate în dificultate
9. Comisia Europeană și cazul Equitable Life
10. CEIAPPO și Protocolul de la Siena
11. Proiectul Solvency II
12. Întrebări care necesită răspuns

II. Sistemul de reglementare a asigurărilor de viață din Regatul Unit

1. Aplicarea dispozițiilor celei de a treia directive privind asigurarea de viață
2. Supraveghere prudențială
 - a) Perioada 1982-1998
 - b) Perioada 1998-2001
 - c) Perioada post-2001
3. Reglementare privind derularea activității
4. Actuarul desemnat
5. Puterile de intervenție ale autorităților de reglementare
6. Răspunderea autorităților de reglementare

III. Constatări cheie din rapoartele Penrose și Baird privind autoritățile de reglementare în domeniul asigurării de viață

1. Raportul Baird (octombrie 2001)

2. Raportul Penrose (martie 2004)

2.1 Definiția supravegherii prudențiale

2.2 Puterile de intervenție ale autorităților de reglementare

2.3 Interacțiunea autorităților de reglementare

2.4 Rolul dublu, necontestat, al domnului Ranson

2.5 Pretinsele deficiențe generale ale autorității de reglementare

a) Lipsa cunoștințelor și/sau slaba monitorizare

b) Politica de automulțumire sau „permisivă” a autorităților de reglementare

c) Neglijența autorităților de reglementare

2.6 Termenul de confirmare a aspectelor referitoare la EL de către autoritățile de reglementare

2.7 Concluziile raportului Penrose

IV. Alte probe verbale sau scrise examinate de Comisie

1. Pretinsa neglijență în reglementarea și supravegherea prudențială

a) Acțiuni privind deficiențele operaționale ale autorităților britanice de reglementare

b) Pretinsa obstrucționare de către autoritățile britanice de reglementare și înțelegea secretă cu EL

c) Acțiuni privind influențele din sectorul autorităților de reglementare

d) Acțiuni privind politica „permisivă” de reglementare practică de autoritățile de reglementare

e) Acțiuni privind „respectul” excesiv al autorităților de reglementare față de EL

f) Acțiuni privind decizia autorităților de reglementare de a evita insolabilitatea EL

g) Dublul rol al Președintelui Executiv al EL și al Actuarului Desemnat

h) Caracterul adecvat al resurselor disponibile autorităților de reglementare

2. Problema GAR

a) Program

b) Informații istorice

c) Pretenții legate de incompetența autorităților de reglementare privind recunoașterea riscului GAR

3. Pretinsa neloialitate a „Planului de Compromis” 2001

a) Program

b) Raportul actuarului independent

c) Condițiile de compromis, în detaliu

d) Rolul FSA în „Planul de Compromis”

e) Reclamațiile asiguraților

f) Reclamații ale conducerii EL necalificate ca „adecvate și corespunzătoare”

4. Pretinsa neglijență privind supravegherea desfășurării activității (DA)

a) Declarații privind falsa vânzare și falsul în declarații în Regatul Unit

b) Declarații privind falsa vânzare în alte state membre

c) Declarații privind „umflarea” numărului contractelor cu asigurații

d) Pretenții legate de necomunicarea dintre autoritățile de reglementare din Regatul Unit

e) Comunicări dintre autoritățile de reglementare britanice și străine

f) Publicitatea înșelătoare pe piețele din Germania și Irlanda

Concluzii

Introducere

Răspunzând la punctul 3 din mandat, Comisia de anchetă a inițiat analizarea rolului și eficienței autorităților de reglementare din Regatul Unit și alte state membre implicate, în vederea evaluării existenței sau inexistenței unei nesupravegheri consecvente de reglementare a sectorului asigurărilor de viață în general și a supravegherii practicilor comerciale și situației financiare a Equitable Life, în particular. Comisia a analizat, de asemenea, declarațiile legate de neasigurarea de către autoritățile de reglementare a protecției asiguraților și consumatorilor datorită unei puneri în aplicare incorecte a directivei a treia privind asigurarea de viață¹, evaluând în special modul în care sistemul britanic de reglementare s-a prezentat cu ocazia judecării acestuia comparativ cu sistemele similare din mediul UE.

Constatările raportului Penrose² și ale raportului Baird³, ale căror investigații se întrepătrund cu anumite părți ale mandatului comisiei, au fost considerate un punct de plecare, dar au fost luate în considerație într-un context european mai larg⁴.

I. Dispozițiile legislației comunitare

Rolul și responsabilitatea autorităților de reglementare din domeniul asigurărilor de viață cu privire la supravegherea societăților de asigurare sunt codificate în articolele 8 - 10 ale Directivei a Treia privind asigurarea de viață (3LD)⁵ care modifică articolele 15, 16 și 23 din

¹ Directiva 92/96/CEE din 10 noiembrie 1992, în JO L 360 din 9.12.1992

² Treasury a inițiat investigația Lordului Penrose în luna august 2001. Termenii de referință au fost: „să investigheze circumstanțele care au condus la situația actuală a societății de asigurare Equitable Life, având în vedere istoricul relevant al pieței asigurărilor de viață; să identifice orice lecții care trebuie învățate privind derularea, administrarea și reglementarea activității asigurărilor de viață; și să prezinte miniștrilor de finanțe un raport în acest sens.” Raportul Penrose a fost publicat la 8 martie 2004.

³ Raportul Baird, „Reglementarea Equitable Life: un raport independent” întocmit de Ronnie Baird, Director, Quality Assurance and Internal Audit, FSA, asistat de Norton Rose și PricewaterhouseCoopers, a fost publicat de Trezorerie la 17 octombrie 2001.

⁴ O investigație aflată în derulare, efectuată de mediatorul britanic pe probleme parlamentare și de servicii medicale (PO) ar trebui de asemenea să determine dacă regimul britanic de reglementare relevant a fost administrat în mod adecvat. Primul raport al mediatorului parlamentar britanic, publicat în luna iunie 2003, nu a găsit autoritățile de reglementare prudențială vinovate de administrare defectuoasă în perioada 1999-2000 și a decis neacordarea nici unor compensații investitorilor. Al doilea raport a extins perioada de timp supusă investigației și a inclus GAD în obiectul acestuia. Publicarea celui de-al doilea raport mediatorului parlamentar britanic privind Equitable Life, datorat inițial în toamna anului 2006, a fost amânat pentru luna mai 2007, și în consecință constatările acestuia nu au putut fi incluse în prezentul raport. În scrisoarea adresată deputaților în Parlamentul European din 16 octombrie 2006 (ca o coincidență, aceeași zi a vizitei delegației EQUI la Londra), mediatorul scria: *a devenit clar faptul că probele considerate de potențială relevanță pentru aspectele supuse investigației nu ne-au fost divulgate... Am primit aceste dovezi în lunile iulie și august 2006* (Anexa la WE-FILE19). Dl. BRAITHWAITE (H11) a deplâns faptul că această „încărcătură” de noi dovezi scrise din anul 2001 care a fost anterior ascunsă de investigația Penrose... pare să fi asigurat faptul că raportul EQUI nu va putea cita din investigațiile PO.

Prima Directivă privind asigurarea de viață (1LD)¹.

Normele referitoare la dispoziții tehnice și reprezentarea acestora de către societățile de asigurări (incluzând marjele de solvabilitate) sunt codificate de articolele 18 - 27 din 3LD care modifică articolele 17 - 21 din 1LD².

Dispozițiile care afectează normele de desfășurare a activității (DA), incluzând legislația contractuală, condițiile de asigurare etc., sunt codificate în articolele 28 - 31 și Anexa II la 3LD, separat de dispozițiile articolelor 4 și 15 din Directiva a Doua privind asigurarea de viață (2LD)³.

În cele din urmă, dispozițiile aplicabile societăților de asigurare aflate în dificultate erau codificate de articolul 24, paragrafele 2 - 4 (1LD)⁴.

A treia directivă privind asigurarea de viață prevede, astfel, crearea unei piețe unice în UE/SEE pentru produsele de asigurare, în baza regulii conform căreia regimul prudencial din fiecare stat membru este recunoscut ca fiind echivalent de către alte state membre, iar o societate de asigurări reglementată într-un stat membru și care își vinde produsele pe piața internă, poate fi considerată de autoritățile de reglementare din țara gazdă a fi suficient de solvabilă pentru a-și vinde produsele în alt stat membru, fără a fi necesară îndeplinirea altor cerințe legate de solvabilitate.

1. Aplicabilitatea dispozițiilor celei de-a treia directive privind asigurarea de viață

Spre deosebire de regulamente, directivele sunt executorii în ceea ce privește rezultatul care trebuie atins, dar lasă la discreția autorităților naționale forma și normele de aplicare⁵. A treia directivă privind asigurarea de viață trebuia transpusă de statele membre până la data de 31 decembrie 1993 și aplicată cel târziu până la 1 iulie 1994. Avizul formal comunicat de autoritățile din Regatul Unit Comisiei în legătură cu transpunerea 3LD în legislația britanică a fost datat 29 iunie 1994, confirmând intrarea în vigoare la 1 iulie 1994⁶.

Acest termen limită este important în ceea ce privește examinarea rolului autorităților de reglementare din Regatul Unit în cazul Equitable Life, acțiunile acestora în perioada 1989-

⁵ A se vedea, de asemenea, articolele 10-13 din Directiva codificată privind asigurările de viață 2002/83/CE (CLD), JO L 345 din 19.12.2002

¹ Directiva 79/267/CEE din 5 martie 1979, JO L 63 din 13.3.1979.

² A se vedea, de asemenea, articolele 20-31 CLD

³ Directiva 90/619/CEE din 8.11.1990, JO L 330 din 29.11.1990, a se vedea, de asemenea, articolele 32-36 și Anexa III CLD

⁴ A se vedea, de asemenea, articolul 37 CLD

⁵ A se vedea, de asemenea, articolul 249 din Tratatul CE

⁶ ES-1 menționa că „Regatul Unit a optat pentru o abordare treptată și indirectă destinată ajustării sistemului său complex și sofisticat existent de reglementare cu principiile și standardele directivei. Spre deosebire, Spania și Irlanda au optat pentru o cale mai mecanică și mai consolidată bazată pe importarea directivei în sistemul legislativ național, prin adoptarea unui singur act legislativ, care în principiu a reprodus structura și redactarea directivei. În principiu... aceste forme diferite de transpunere sunt compatibile cu legislația Comunității, (dar) libertatea de alegere a metodelor și formelor nu exonerează statele membre de efectele executorii ale unei directive „privind rezultatele care urmează să fie realizate”.

1993 (cercetarea rapoartelor de actuariat, supraveghere prudențială) fiind reglementate de dispozițiile primei directive privind asigurarea de viață (79/267/CEE).

Hotărârile pronunțate de Curtea Europeană de Justiție (CEJ) au pus în mod repetat accentul pe *scopul* unei directive.¹ În mod corespunzător, aspectul esențial este dacă un stat membru a adoptat toate măsurile necesare în vederea asigurării *deplinei eficiențe* a directivei, în conformitate cu *obiectivul urmărit de aceasta*. Astfel cum a subliniat CEJ „*statele membre au obligația de a asigura aplicarea integrală și eficientă a unei directive, prin aceasta înțelegându-se că un stat membru nu este exonerat de obligațiile sale de transpunere doar ca urmare a adoptării măsurilor necesare de punere în aplicare. Statele membre continuă să aibă obligația de a asigura deplina aplicare a directivei chiar și ulterior adoptării măsurilor de punere în aplicare și în consecință persoanele au dreptul să se adreseze instanțelor naționale împotriva statului, ori de câte ori aplicarea integrală a directivei nu este de fapt asigurată. În consecință, nu numai în cazul în care directiva nu a fost pusă în aplicare sau a fost pusă în aplicare incorect, ci și în cazul în care măsurile naționale de punere în aplicare corectă a directivei nu sunt aplicate astfel încât să se realizeze rezultatul vizat. În plus, CEJ a reținut în mod repetat faptul că directivele sunt opozabile tuturor autorităților statelor membre: nu numai autorităților executorii, ci și agențiilor administrative responsabile pentru aplicarea de zi cu zi a legii.*” (ES-1, alineatul 7-8)

2. Responsabilitatea supravegherii prudențiale

Articolele 8 și 9 din 3LD definesc în mod clar limitarea și întinderea responsabilității de supraveghere a statelor membre, inclusiv cazurile în care societățile de asigurare funcționează în alte state membre, menționând că „*supravegherea financiară va include verificarea, cu privire la întreaga activitate a societății de asigurări, a solvabilității acesteia, a stabilirii dispozițiilor tehnice, inclusiv a dispozițiilor matematice, și a activelor aferente, în conformitate cu regulile stabilite sau practicile aplicate în statul membru de origine, în virtutea dispozițiilor adoptate la nivelul Comunității.*”

În cazul unei societăți care a înființat o sucursală operațională în alt stat membru, „*autoritățile competente din statul membru de origine vor impune fiecărei societăți de asigurări să dețină proceduri sigure administrative și contabile și mecanisme de control intern adecvate.*” În ceea ce privește controlul, „*statul membru aferent sucursalei se va asigura de faptul că... autoritățile competente din statul membru de origine pot... derula în nume propriu, sau prin intermediul persoanelor desemnate... verificarea pe teren a informațiilor necesare pentru asigurarea supravegherii financiare a societății. Autoritățile statului membru aferent sucursalei pot participa la aceste verificări.*” Statul membru de origine poate impune comunicări sistematice ale dispozițiilor tehnice pentru supravegherea prudențială, dar exclusiv în scopul „*verificării conformității cu dispozițiile naționale privind principiile de actuariat, fără ca acele cerințe să reprezinte o condiție suspensivă privind derularea activității de către acea societate de asigurare.*”

3. Responsabilitatea supravegherii derulării activității

¹ A se vedea, de asemenea, cazurile C-14/83 von Colson și Kaman, alin. 15 și C-62/00 Marks & Spencer v Vamă și Accize, alineatul 27

Supravegherea așa-numitelor norme de „desfășurare a activității” (și anume dispozițiile contractuale și practicile care afectează consumatorul care încheie o poliță) reprezintă un alt domeniu de responsabilitate a autorităților de reglementare desemnate de statele membre. Articolul 4 din 2LD prevede că „*legea aplicabilă contractelor... va fi legea statului membru aferent angajamentului... Statele membre vor aplica contractelor de asigurare regulile generale de drept internațional privat referitoare la obligațiile contractuale.*” Obligația autorității de reglementare din țara gazdă de a interveni este astfel limitată la cazurile care intră în contradicție „*cu dispozițiile legale care protejează bunul general¹ din statul membru de angajament.*”

Ca măsură de protejare a consumatorilor, persoanele care încheie polițe trebuie să beneficieze de un termen de anulare „*între 14 și 30 de zile de la data la care au fost informați cu privire la încheierea contractului.*” (articolul 15, 2LD). În plus, cel puțin informațiile enumerate la Anexa II din 3LD trebuie aduse la cunoștința asiguratului, cu posibilitatea de a „*solicita societăților de asigurări furnizarea de informații suplimentare... doar în măsura în care acestea sunt necesare pentru o înțelegere adecvată de către asigurat a elementelor esențiale ale angajamentului. Normele detaliate de punere în aplicare a prezentului articol și anexei II vor fi stabilite de statul membru aferent angajamentului.*” (articolul 31 3LD)

4. Evaluarea situației financiare a societăților

Articolul 10 alineatul (2) din 3LD definește tipul de informații care trebuie comunicate de societățile de asigurare, menționând faptul că „*statele membre solicită societăților de asigurare cu sedii centrale situate pe teritoriul acestora să depună în mod periodic declarații, însoțite de documente statistice, necesare în vederea supravegherii. Autoritățile competente își comunică reciproc orice documente și informații utile în vederea supravegherii.*”

5. Punerea în aplicare a măsurilor de supraveghere

Articolul 10 alineatul (3) din 3LD definește instrumentele care trebuie adoptate de statele membre pentru a putea pune în aplicare aceste măsuri de supraveghere, menționând că „*fiecare stat membru întreprinde toate acțiunile necesare pentru asigurarea deținerii de către autoritățile competente a puterilor și mijloacelor necesare pentru supravegherea activității societăților de asigurări cu sediile centrale situate pe teritoriul acestora, incluzând activitățile derulate în afara acestor teritorii, în conformitate cu directivele Consiliului care guvernează aceste activități și în scopul verificării punerii în aplicare a acestora.*”

Articolul 10 alineatul (3) mai prevede că „*aceste puteri și mijloace trebuie, în special, să le permită autorităților competente:*

(a) să efectueze investigații detaliate cu privire la situația societății de asigurare și la întreaga activitate a acesteia, printre altele, prin strângerea de informații sau

¹ A se vedea, de asemenea, WE-CONF-26: „*Conceptul de «bun general» reprezintă o excepție de la principiile fundamentale din tratat privind libertatea de mișcare... 3LD nu prevede în mod explicit semnificația bunului general... dar acordă numeroase referiri la motive.*” (alineatul 3.4)

solicitarea depunerii de documente referitoare la activitatea de asigurare, prin derularea de investigații pe teren, la sediul societății de asigurare;

(b) să întreprindă toate măsurile referitoare la societatea de asigurare, la administratorii sau directorii acesteia sau la persoanele care o controlează, adecvate sau necesare pentru asigurarea faptului că activitatea societății continuă să respecte legile, reglementările și dispozițiile administrative care trebuie respectate de către societate în fiecare stat membru și în particular cu planul de operațiuni, în măsura în care acesta rămâne imperativ, și să prevină și să remedieze orice neregularități care afectează interesele persoanelor asigurate;

(c) să asigure exercitarea acelor măsuri, chiar și prin aplicare, în funcție de caz chiar și prin mijloace judiciare.”

6. Supravegherea societăților stabilite în străinătate

Aspectul privind supravegherea prudențială a societăților stabilite în străinătate este guvernată de articolul 8 al 3LD, care prevede în mod clar faptul că „*supravegherea financiară a unei societăți de asigurare, inclusiv a activității derulate de aceasta prin intermediul sucursalelor sau în virtutea libertății furnizării de servicii, reprezintă responsabilitatea exclusivă a statului membru de origine.*” Se mai adaugă faptul că „*în cazul în care autoritățile competente ale statului membru aferent angajamentului au motive să considere că activitățile unei societăți de asigurare ar putea afecta siguranța financiară, atunci acestea informează autoritățile competente ale statului membru de origine al societății.*”

7. Supravegherea situației contabile și financiare

Articolul 18 din 3LD prevede că „*statul membru de origine impune fiecărei societăți de asigurare constituirea unor dispoziții tehnice suficiente, incluzând dispoziții matematice, cu privire la întreaga activitate a acesteia*” care vor fi determinate în conformitate cu principiile bine definite¹. În special, articolul 20 din 3LD stipulează că „*activele care acoperă dispozițiile tehnice sunt calculate în funcție de tipul de activitate desfășurată de o societate astfel încât să asigure siguranța, randamentul și caracterul comercial al investițiilor acesteia.*”

Cu toate acestea, s-a sugerat că determinarea primelor din contractele de asigurare și a „efectelor de atenuare” asupra polițelor – un factor cheie în evaluarea operațiunilor EL – „*nu deriva din legislația UE, ci a trebuit considerată mai degrabă un aspect de drept contractual privat*”².

8. Supravegherea societăților aflate în dificultate

Articolul 24, alineatele 2 - 4 din 1LD prevede că „*în vederea restabilirii situației financiare a*

¹ În conformitate cu articolele 18-16 3LD, cu articolele 25-26 referindu-se la marjele de solvabilitate

² Conform Prof. Tridimas (WS1), care a menționat de asemenea că „*hotărârea pronunțată în cazul Hyman nu a făcut referire la legislația UE*”

unei societăți... autoritatea de supraveghere a statului membru de origine solicită depunerea spre aprobare a unui plan de restabilire a unei situații financiare stabile. În cazul în care marja de solvabilitate devine inferioară fondului de garantare... autoritatea de supraveghere din statul membru de origine solicită societății să depună spre aprobare un plan financiar pe termen scurt ... Aceasta va comunica orice măsuri autorităților celorlalte state membre pe ale căror teritorii societatea este autorizată, iar acestea din urmă, la solicitarea primei autorități, aplică aceleași măsuri. Autoritățile de supraveghere competente pot să întreprindă, de asemenea, orice măsuri necesare pentru protejarea intereselor asiguraților...”

9. Comisia Europeană și cazul Equitable Life

În conformitate cu probele vizate și confirmate de Comisarul UE Charlie McCREEVY (H8), cea mai veche corespondență primită de Comisie privind cazul Equitable Life datează din luna februarie 2001¹, și anume atunci când cazul fusese deja dezbătut pe larg în presa britanică, precum și ulterior hotărârilor adoptate de Camera Lorzilor și închiderii noilor sedii ale Equitable Life. În primele răspunsuri, Comisia menționa că „aștepta rezultatul raportului Penrose înainte de a stabili acțiunile care trebuie întreprinse și necesitatea întreprinderii acestora.”²

În luna martie 2004, plângerile primite încă nu erau înregistrate ca reclamații oficiale de către Secretariatul General al Comisiei, care susținea că obiectivul acțiunilor Comunității aferente încălcării constă în „restabilirea sau stabilirea compatibilității dintre legislația națională și legislația comunitară și nu pronunțarea de decizii privind pretinsa incompatibilitate a unui regim anterior de reglementare sau supraveghere”, adăugând că „orice acțiuni legate de pretinse daune trebuie exercitate în fața instanțelor naționale.” În fond, Comisia - citând „asistența juridică puternică bazată pe jurisprudența Curții”³ - a susținut în mod constant faptul că nu trebuia să pronunțe o hotărâre privind pretinsa incompatibilitate anterioară cu legislația CE a supravegherii prudențiale exercitate de autoritățile britanice de reglementare în legătură cu Equitable Life, în măsura în care compatibilitatea actuală a regimului de reglementare este confirmată.

În H8 Comisarul Domnul McCREEVY a confirmat că este „responsabilitatea cheie a Comisiei asigurarea punerii în aplicare adecvate a legislației comunitare”, adăugând că „verificarea punerii în aplicare de către statele membre a legislației comunitare reprezintă un exercițiu dificil. Acesta necesită timp și resurse. Există probleme de natură lingvistică. Traducerile nu sunt întotdeauna disponibile. Statele membre aplică deseori directivele noastre modificând numeroase componente ale legislației existente și rareori asigură tabele de transpunere”.

Mesajul clar al acestuia a menționat „Comisia nu este responsabilă pentru supravegherea societăților individuale de asigurare. Aceasta este responsabilitatea autorităților naționale...”

¹ Scrisoare adresată de deputații în Parlamentul European Comisarului Frits Bolkestein, 27.02.2001, urmată de 5 scrisori din partea altor deputați ai Parlamentului European, 2 întrebări scrise din partea PE și 7 plângeri din partea cetățenilor.

² A se vedea WE-CONF11 și WE 73, pagina 4.

³ A se vedea proba orală din H1 și H7.

Comisia nu este și nu poate fi supraveghetorul supraveghetorilor.” Evaluând cazul Equitable Life în particular, Comisarul McCREEVY a concluzionat afirmând că „*autoritățile britanice au reacționat rapid ca urmare a crizei societății și închiderii noilor sedii... Consider că se poate afirma cu certitudine că regimul aplicabil anterior crizei Equitable Life nu mai există.*” (WE73)

10. CEIAPPO și „Protocolul de la Siena”

Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale (CEIAPPO¹) – denumită anterior „*Conferința europeană a autorităților de supraveghere a asigurărilor*” – a fost înființată în virtutea Deciziei 2004/6/CE din 5 noiembrie 2003 și și-a început activitatea la 28 mai 2004. CEIAPPO este compus din reprezentanții la nivel înalt ai autorităților de supraveghere a asigurărilor și pensiilor din statele membre UE².

În aplicarea „Procesului Lamfalussy”³ în sectoarele piețelor bancare și de capital, CEIAPPO a exercitat funcțiile „Comisiei de nivel 3” privind sectoarele asigurărilor, reasigurărilor și pensiilor. Acest rol implică furnizarea de asistență către Comisie, privind redactarea măsurilor de implementare a directivelor cadru (de exemplu privind „Solvency II”, acțiunea centrală în prezent⁴) și asistență privind reglementările legate de asigurare și pensii, precum și stabilirea standardelor de supraveghere. Recomandările și instrucțiunile acesteia sunt destinate perfecționării convergenței și aplicării eficiente a acestor reglementări, facilitând astfel cooperarea dintre autoritățile naționale de supraveghere și actualizând „*Protocolul de la Siena*” din 1997. Cu toate acestea, cu privire la puterile sale specifice de punere în aplicare, CEIAPPO trebuie considerat un „*mecanism de mediere, unde autoritățile naționale de reglementare fac obiectul presiunii de grup, și nu aplicării concludente.*”⁵

„*Protocolul de la Siena*”, semnat la 30 octombrie 1997, se referă la colaborarea dintre autoritățile de reglementare ale statelor membre UE cu ocazia aplicării directivelor privind asigurările de viață și alte asigurări. Consideră că „*adoptarea directivelor cadru privind*

¹ Pentru informații suplimentare consultați www.CEIAPPO.org

² Autoritățile statelor membre din Spațiul Economic European (Norvegia, Islanda și Liechtenstein) și țărilor candidate la aderarea în UE, precum și Comisia Europeană, participă în cadrul CEIAPPO ca observatori

³ *Procesul Lamfalussy* reprezintă o abordare a dezvoltării reglementării sectorului serviciilor financiare adoptate de UE (denumită cu numele președintelui comisiei consultative a UE care a proiectat-o), care constă în patru niveluri:

- Nivelul 1: PE și Consiliul adoptă legislația prin decizie comună, stabilind principiile cadru și instrucțiunile privind puterile de implementare.
- Nivelul 2: Măsurile tehnice de implementare iau forma directivelor și/sau regulamentelor ulterioare, adoptate în virtutea puterilor delegate la nivelul unu.
- Nivelul 3: Cooperarea dintre autoritățile de reglementare în vederea producerii de recomandări comune de interpretare, instrucțiuni consecvente și standarde comune, verificări de grup, și comparații între practicile de reglementare, pentru asigurarea unei implementări și aplicări consecvente.
- Nivelul 4: Monitorizarea de către Comisia Europeană a respectării de către SM a legislației UE și acțiunile de aplicare, în funcție de caz

⁴ A se vedea H7, Dl. Bjerre-Nielsen, și capitolul următor 11

⁵ A se vedea H7, Dl. Bjerre-Nielsen

asigurările de viață și alte asigurări 3LD, care stabilesc o autorizare și o supraveghere unice, în special supravegherea financiară exercitată exclusiv de către autoritățile competente ale statului membru de origine, conduce la necesitatea unei cooperări mai strânse, deja reglementate de protocoalele care aplică prima și a doua directivă.” A fost destinat „susținerii colaborării practice dintre serviciile administrative naționale, în vederea facilitării supravegherii asigurării directe din Uniunea Europeană și examinării oricăror dificultăți survenite cu ocazia aplicării acestor Directive.” (WE55)

Autoritățile de supraveghere au declarat că „analizarea situației societăților în țările de origine ale acestora impune o varietate de metode și practici de supraveghere și o colecție de diverse documente și statistici contabile. Standardizarea supravegherii ar putea fi perfecționată prin intermediul unui limbaj comun de analizare și prin armonizarea documentației și statisticilor contabile de asigurări. Autoritățile de supraveghere confirmă faptul că trebuie să dețină un document standard care să le permită să verifice situația marjei de solvabilitate, aceasta nerezultând imediat dintr-o examinare a conturilor unei societăți.”¹

Cu privire la cooperare și secretul profesional, autoritățile de supraveghere au convenit să „schimbe informații confidențiale ori de câte ori acest fapt va fi posibil, în limitele regulilor prevăzute de cele Trei Directive...) în vederea îmbunătățirii eficienței supravegherii asigurărilor în Comunitatea Europeană”, adăugând că „normele de colaborare prevăzute de protocol se pot dovedi inadecvate în situația cazurilor efective și convin în consecință să le extindă în funcție de necesități.”²

11. Proiectul Solvency II

Cu privire la lucrarea aflată în derulare, referitoare la proiectul principal de reglementare pentru activitățile de asigurare³, Comisarul McCREEVY (H8) a declarat că proiectul Solvency II „a creat deja un nou climat al cooperării de supraveghere la nivelul UE”, confirmând că acesta a reprezentat „prioritatea actuală principală” a Comisiei privind asigurările cu obiectivul ambițios de a asigura „doar o revizuire fundamentală a reglementării și supravegherii asigurărilor în UE. Regimul actual de solvabilitate... își arată vârsta! Cerințele privind marja de solvabilitate pentru asigurători au fost introduse inițial la nivelul UE în urmă cu peste treizeci de ani, iar metoda de calculare a rămas în mod esențial neschimbată. Acestea erau proiectate pentru un sector al asigurărilor și o lume care nu mai există... Solvency II are obiectivul provocator de a realiza echilibrul dintre așteptările consumatorilor, autorităților de supraveghere și asigurătorilor. Este crucial ca acest sector să nu își piardă apetitul pentru risc ca urmare a unor obligații excesive de supraveghere. Dar, de asemenea, este important ca societățile să cunoască pe deplin riscurile asumate și să accepte consecințele corespunzătoare. În cadrul proiectului Solvency II, cerințele de solvabilitate se vor baza pe profilul de risc al societății. Unui asigurător care controlează își mai bine riscurile i se poate permite să dețină un capital mai redus.” (WE73)

Pe scurt: obiectivul proiectului Solvency II nu constă în majorarea nivelului global aferent

¹ A se vedea WE55, partea I, punctul 1.3.

² A se vedea WE55, partea I, punctele 1.4-1.6.

³ Propunerea privind un nou cadru de solvabilitate pentru sectorul asigurărilor (Solvency II) ar trebui adoptată de Comisie în a doua jumătate a anului 2007, urmând să intre în vigoare în anul 2010.

cerințelor de capital, ci în asigurarea unui standard ridicat de evaluare a riscului și unei alocări eficiente a capitalului. Acest fapt va contribui la o transparență mai ridicată a pieței și va susține dezvoltarea unui anumit nivel în Europa, ca un punct cheie al punerii în aplicare unei piețe unice reale în serviciile financiare. De fapt, deoarece capitalul impus în prezent societăților de asigurare în virtutea proiectului Solvency I pare a fi alocat în mod inadecvat, acest fapt a condus la întărirea reglementărilor într-o serie de state membre, creând astfel un amestec eterogen de reguli de solvabilitate. Noul cadru comun privind solvabilitatea va trebui în consecință să se bazeze pe principii economice clare de măsurare a activelor și pasivelor, riscurile fiind măsurate în baza unor principii consecvente și unor cerințe de capital bazate direct pe aceste măsurători.¹

Astfel, în cazul unei aplicări corecte, cadrul Solvency II ar avea un impact pozitiv asupra asiguraților, acordându-le o protecție superioară, ca urmare a asigurării perfecționării de către societăți a practicilor de gestionare a riscului și deținerii unor niveluri adecvate de capital. În același timp, ar conduce la o alocare mai eficientă a capitalului în întregul sector, la un risc mai scăzut de eșec al societății și, în consecință, la o mai mare încredere în activitatea de asigurare și stabilitatea financiară a acesteia.

12. Întrebări care necesită răspuns

Analizând dispozițiile legislației CE definite de a treia directivă privind asigurarea de viață, în contextul acestei părți a mandatului, comisia a trebuit să găsească răspunsuri la următoarele întrebări:

- 1. Au fost organismele de supraveghere și reglementare din Regatul Unit create în mod eficient și prevăzute cu personal și resurse adecvate pentru îndeplinirea obligațiilor detaliate la articolul 10 alineatul (3) din 3LD ?*
- 2. Ce – și când – s-ar fi putut solicita în mod rezonabil organismelor de reglementare din Regatul Unit referitor la constatările cazului Equitable Life, dacă și-ar fi exercitat în mod corect puterile de supraveghere și reglementare privind reglementarea prudențială, ca urmare a dispozițiilor detaliate la articolele 10 și 13 din 3LD ?*
- 3. Au reacționat autoritățile de reglementare din Regatul Unit la timp și în mod corect ulterior aflării problemelor legate de Equitable Life, în particular privind identificarea și sublinierea riscurilor inerente GAR, conform cerințelor articolului 13 alineatul (3) din 3LD ?*
- 4. Autoritățile de reglementare din Regatul Unit și din alte state membre implicate au supravegheat în mod corect aplicarea regulilor de desfășurare a activității în teritoriul relevant? Au asistat asigurații cu ocazia adresării plângerilor acestora către autoritățile de reglementare?*
- 5. A existat un flux adecvat de informații și o acțiune concertată între autoritățile de reglementare britanice și din alte state membre cu privire la activitățile EL desfășurate pe teritoriul acestora?*

¹ A se vedea de asemenea „Ghid Introductiv Solvency II”, CEA 2006 și WE-CONF18, pentru detalii specifice.

II. Sistemul de reglementare a asigurărilor de viață din Regatul Unit

Societăților de asigurare din Regatul Unit li s-a impus întocmirea de declarații contabile și actuariale¹ pentru a permite monitorizarea solvabilității acestora de la adoptarea „*Life Assurance Companies Act*” din anul 1870. Un regim mai formal de autorizare, dublat de puteri de reglementare, a fost ulterior pus în aplicare în anul 1967, iar ulterior a fost întărit de introducerea conceptului de „*așteptări rezonabile ale asiguraților*” (ARA)² și rolului statutar al „*Actuarilor desemnați*” în anul 1974³.

Se pare că supravegherea prudențială britanică a societăților de asigurare de viață a fost în mod tradițional inspirată de o doctrină a „*libertății de publicitate*” definită ca „*societățile de asigurare de viață își vor divulga afacerile prin intermediul includerii în domeniul public a informațiilor financiare.*” În consecință, era de dorit deținerea „*unei anumite supravegheri prudențiale a activităților de asigurare de viață pentru protejarea intereselor asiguraților, dar era de asemenea de dorit să nu se restricționeze libertatea comercială ... deoarece o supraveghere prudențială excesivă ar putea avea un efect inhibitor asupra dezvoltării unei piețe inovatoare și competitive a asigurărilor de viață ... În principiu, regimul de supraveghere a rămas unul bazat pe libertatea de acțiune a societăților de asigurare și nu pe reguli prescriptive.*”⁴ Cu toate acestea, academicienii sugerează că legislația UE privind serviciile financiare a perfecționat cadrul legal britanic care guvernează prestarea serviciilor financiare: „*În majoritatea sectoarelor reglementărilor financiare britanice, de la abuzul pe piață / tranzacțiile cunoscătorilor, caracterul adecvat al capitalului, ratelor de insolvabilitate pentru asigurați, și reglementarea pieței de capital, regimul juridic britanic a beneficiat în mare măsură și a fost reformat de legislația UE. Aplicarea legii serviciilor financiare UE în legea britanică nu a subminat sistemul britanic „permisiv” privind reglementarea financiară.*”⁵

În ultimele două decenii, cadrul de reglementare și supraveghere privind societățile de asigurare de viață din Regatul Unit s-a dezvoltat în diferite etape, conducând la înființarea unicei Autorități financiare de supraveghere (Financial Supervising Authority - FSA), care și-a câștigat competențe depline de reglementare în decembrie 2001. Până la acea dată, societățile de asigurare din Regatul Unit care vindeau produse de investiții pe termen lung au fost reglementate de două departamente ale guvernului britanic: Departamentul de Comerț și Industrie (DTI) între anii 1989-1997, iar ulterior de Trezoreria Majestății Sale (HM Treasury -

¹ *Legea Societăților de Asigurare 1982* impunea societăților de asigurare de viață să depună extrasul din „Raportul de evaluare al Actuarului Desemnat”, „Raportul anual” și „Conturile Anuale” ale societății impuse de *Legea Societăților*. Legislația secundară mai prevedea conținutul declarațiilor de reglementare impuse care – la sfârșitul anilor 1990 – se putea desfășura pe câteva sute de pagini. (*comparație. WE32, alin. 44*)

² Astfel cum prevede WE32, alin. 30-31, conceptul de „așteptări rezonabile ale asiguraților” nu a fost niciodată definit în mod expres și nu își are originile în legislația CE, și anume legislația CE nu a instituit niciodată o cerință legală echivalentă ARP. A fost unic pentru Regatul Unit, dar deși acest standard ar fi trebuit să conducă la o estimare conservatoare a pasivelor unei societăți, în mod clar nu s-a dovedit util în cazul EL.

³ A se vedea *Legea Societăților de Asigurare 1974*, secțiunea 2 alineatul (15)

⁴ WE32, alin. 23, literele a,b,d

⁵ A se vedea Prof. Kern Alexander, WE-FILE 31, punctul 4 alineatul (1)

HMT) între anii 1998 - 2001¹, cu asistența tehnică asigurată de Departamentul de Actuarial al Guvernului (GAD)² responsabil pentru analiza actuarială a declarațiilor și operațiunilor societăților, în conformitate cu un mandat specific („*contracte de nivel servicii*”³) și care avea responsabilitatea aducerii la cunoștința autorității de reglementare a oricăror elemente de îngrijorare descoperite de analiza efectuată. Cu toate acestea, se pare că o parte din personalul responsabil pentru supravegherea prudențială „de zi cu zi” a societăților de asigurare a migrat de la DTI la HMT și ulterior la FSA, asigurând astfel continuitatea acțiunilor și responsabilității de reglementare.

1. Aplicarea dispozițiilor celei de-a treia directive privind asigurarea de viață

Cu privire la aplicarea practică a supravegherii prudențiale și desfășurării activității de către autoritățile britanice de reglementare, ES-1 a identificat „*trei categorii diferite de discrepanțe între reglementări naționale specifice și articole ale 3LD, deși natura și numărul acestor discrepanțe nu furnizează dovezi concludente care să sugereze că legislația britanică a încălcat litera sau spiritul legislației CE privind societățile de asigurare de viață.*”⁴

În conformitate cu articolul 10 din Tratatul CE, statele membre și agențiile administrative ale acestora au obligația de a acționa printr-o „cooperare sinceră”, în acest context impunându-se în mod specific autorităților naționale competente de reglementare obligația exercitării funcțiilor de supraveghere cu diligența necesară, deși dispozițiile 3LD le-au acordat „*o discreție considerabilă privind derularea adecvată a acțiunii de la caz la caz, și anume privind momentul și mijloacele de intervenție în vederea prevenirii sau înlăturării neregularităților*” (ES-1, alineatul 28)

2. Supravegherea prudențială

Supravegherea prudențială a activității de asigurare de viață poate fi definită ca:

- asigurând faptul că societățile care nu sunt corespunzătoare și adecvate, care nu beneficiază de resurse adecvate și management sigur, nu desfășoară activități de asigurare de viață
- protejând asigurații împotriva riscului ca societățile de asigurare de viață să nu poată achita cererile de despăgubire valabile sau să îndeplinească așteptările rezonabile ale asiguraților

¹ HMT a contractat FSA supravegherea zilnică a societăților de asigurări, dar a rămas unicul organism competent să exercite puteri statutare, în virtutea ICA82

² GAD, creat în anul 1919, nu a avut echivalent în alte state membre, unde asistența actuarială a fost acordată autorităților de reglementare de actuari angajați sau independenți.

³ Contractele de nivel servicii au fost revizuite în anii 1995 și 1998.

⁴ Discrepanțele menționate includ cazuri în care a) cerințele legislației naționale depășeau cerințele Directivei (de ex. actuarul desemnat); b) cerințele ar fi putut încălca prevederi referitoare la principiul controlului în țara de origine (de ex. legislația britanică nu impune Secretarului de Stat să informeze autoritățile competente din alte state membre privind o decizie de retragere a autorizației sau de limitare a libertății societății de a dispune de propriile active); c) cerințe referitoare la puterile autorității de reglementare (de ex. legislația din Regatul Unit îi permite Secretarului de Stat să renunțe la aplicarea reglementărilor prudențiale). Pentru detalii suplimentare, a se vedea ES-1, alin. 26 și Anexa II, tabelul 9

Cerințele prudențiale aferente guvernării societare și managementului financiar¹ care trebuie aplicate de autoritățile britanice de reglementare păreau în mare măsură echivalente cerințelor prudențiale din alte state membre, cu excepția adăugării caracteristicilor specifice britanice, cum ar fi conceptul de „așteptări rezonabile ale asiguraților” (ARA), GAD și actuarul societății (actuarul desemnat).

2a) Perioada 1982 - 1998

În virtutea *Legii Societăților de Asigurare din 1982*, care a încorporat dispoziții impuse de aplicarea 1LD, Departamentul de Comerț și Industrie (DTI) era responsabil pentru supravegherea prudențială a societăților de asigurare (incluzând Equitable Life), precum și pentru politica și legislația din acest sector. Până la data de 4 ianuarie 1998, departamentul DTI cunoscut sub denumirea de „Direcția Asigurări” a deținut responsabilitatea imediată pentru reglementarea asigurării prudențiale (și anume asigurarea solvabilității societăților), cu asistența Departamentului de actuariat al guvernului (GAD).

„GAD a început să furnizeze autorității competente prudențial asistență actuarială privind aspecte de asigurări în anii 1960. Aceasta a inclus asistență privind anumite societăți, noilor cereri de autorizare a activității de asigurare de viață și privind aspecte legate de polițe, fie de natură generală, fie referitoare la afacerile anumitor societăți... GAD a acționat exclusiv cu titlul de consultant al autorității competente prudențiale. Toate puterile legale au fost reținute de autoritatea prudențială competentă, GAD neavând nici o autoritate de a impune unei societăți sau actuarului desemnat al acesteia întreprinderea anumitor acțiuni, ci doar de a furniza asistență autorității prudențiale competente cu privire la îndeplinirea responsabilităților de supraveghere ale acesteia. În practică, în anii următori, GAD a corespondat cu societățile în mod direct, pe probleme de natură tehnică.” (WE32)²

Din punct de vedere instituțional, GAD era subordonat Cancelarului de Trezorerie, iar ministrul acestuia este Secretarul Financiar al Trezoreriei. În practică, „GAD era responsabil pentru monitorizarea situației financiare a fiecărei societăți de asigurare de viață, incluzând verificarea declarațiilor anuale reglementate, declarațiilor trimestriale reglementate... și altor informații, discutarea aspectelor cu societatea, și în particular cu actuarul desemnat, clarificarea oricăror neclarități și, pe cât posibil, soluționarea oricăror dezacorduri. GAD raporta apoi DTI ... GAD și-a creat propriile reguli de funcționare pentru deținerea aspectelor acceptabile... emise ca un ghid pentru actuarii desemnați, sub forma unor scrisori ...” (WE32)³. Principalul rezultat al monitorizării de către GAD a unei societăți de asigurare consta într-un „Raport Detaliat de Verificare” destinat autorității de supraveghere prudențială.

La începutul perioadei examinate, „GAD era în mod evident partenerul dominant privind supravegherea societăților de asigurare de viață. GAD deținea resurse și experiență tehnică superioare funcționarilor din divizia de asigurări a DTI. Dar balanța puterii a înclinat mai mult către personalul implicat în supraveghere la data transferării responsabilității de

¹ Cerințele prudențiale includ, în cazul administratorilor, directorilor și acționarilor majoritari, condiția de a fi „adecvați și coresponsători”, principiul unui „management sigur și prudent”, marje minime de solvabilitate, fonduri minime de garantare, etc.

² WE32, alin. 8-9.

³ WE32, alin. 10,14

supraveghere de la DTI la Trezorerie, în anul 1997, parțial ca urmare a numărului ridicat și calității mai ridicate a personalului de supraveghere”.¹

În luna mai 1997, Guvernul britanic a anunțat înființarea unei autorități unice de reglementare în domeniu (viitoarea FSA), independente de guvern, care urma să preia rolurile unui număr de nouă organisme de reglementare existente.

2b) Perioada 1998 - 2001

În timp ce FSA era în curs de înființare, Trezoreria Majestății Sale și-a asumat (din 5 ianuarie 1998 până la 1 ianuarie 1999) „*deplina responsabilitate, ca autoritate prudențială competentă, responsabilă pentru acțiunile anterioare ale DTI, în această capacitate*” (WE32)². Ca parte a acestei etape de tranziție, personalul Direcției de Asigurare DTI a fost temporar transferat la Trezorerie, anterior transferării la FSA. Astfel, Trezoreria era direct responsabilă pentru reglementarea prudențială a societăților de asigurare, cum ar fi Equitable Life. De la 1 ianuarie 1999, ca parte a unui acord intermediar, Trezoreria a asigurat FSA serviciile de supraveghere de zi cu zi a societăților de asigurare, rămânând responsabilă și rezervându-și rolul de reglementare până în momentul în care FSA a dobândit puteri legale depline, în virtutea *Legii Serviciilor și Piețelor Financiare din 2000 (FSMA)*.

2c) Perioada post-2001

În prezent, FSA este un organism independent non-guvernamental, o societate cu garantare limitată și finanțată de sectorul serviciilor financiare. Trezoreria numește Consiliul FSA, care în prezent este compus dintr-un președinte, un președinte executiv, trei administratori delegați și 10 administratori neexecutivi. Consiliul stabilește politica globală, managementul de zi cu zi reprezentând responsabilitatea executivului. În calitate de autoritate unică de reglementare, FSA este subordonată Trezoreriei, și, prin aceasta, Parlamentului britanic.

FSA a dobândit puteri depline de reglementare la 1 decembrie 2001 și în prezent deține, din cele nouă echipe de sector, o echipă destinată în mod specific supravegherii sectorului de asigurări. Funcțiile sale cheie constau în identificarea riscului (identificarea riscurilor de asigurare apărute și coordonarea modalităților de limitare a acestora), gestionarea contactelor cu o gamă largă de persoane externe cheie pentru sectorul asigurărilor, verificarea coerenței cerințelor și politicilor FSA aferente sectorului de asigurări și, în funcție de caz, interpretarea noilor reguli și cerințe. În fiecare an, fiecare asigurător autorizat de FSA trebuie să depună la aceasta o declarație de asigurare care include informațiile financiare auditate și rapoartele auditorilor.

3. Regulamentul de desfășurare a activității (DA)

Scopul normelor de desfășurare a activității în sectorul asigurării de viață poate fi definit ca asigurând faptul că:

¹ A se vedea ES-2, Capitolul 4.1.

² WE32, alineatul 7 punctul ii).

- produsele de asigurare cu amănuntul oferite pe piață sunt corespunzătoare pentru investitori
- investitorii înțeleg toate riscurile implicate de polița contractată
- publicitatea aferentă produselor de asigurare este corectă, clară și nu este înșelătoare prin mesajul transmis
- previziunile de performanță se bazează pe justificări adecvate.

La sfârșitul anilor 1980, regulamentul de Desfășurare a Activității (DA) era guvernat de „*Legea Serviciilor Financiare*” din 1986, care înlocuia „*Legea prevenirii fraudei de investiții*” din 1958 și stabilea un regim de reglementare privind desfășurarea activității de investiții cu amănuntul.

Operatorii aveau obligația fie de a obține o autorizație de la Consiliul de valori mobiliare și investiții (Securities & Investments Board - SIB), nucleul viitoarei autorități a serviciilor financiare, fie de a deveni membri ai unei Organizații de autoreglementare (OAR), care supraveghea membrii în baza propriilor regulamente. Astfel, OAR-urile își derivau puterile din raporturile contractuale cu membrii acestora și consultanții financiari independenți supuși reglementării sau cu alți subiecți din domeniul produselor de investiție cu amănuntul, destinate publicului general. OAR era de asemenea responsabilă pentru soluționarea reclamațiilor de fals în vânzare. Cu toate acestea, „*în cazul în care o OAR retrăgea calitatea de membru a unei societăți de asigurări de viață, efectul nu consta în retragerea autorizației acesteia de desfășurare a activității de asigurare sau de vânzare a polițelor acesteia, ci doar în transferarea acelei societăți de asigurări sub supravegherea SIB.*” (ES-2)

Legea Serviciilor Financiare din 1986 a desemnat două OAR particulare aferente supravegherii desfășurării activității¹:

- LAUTRO (*Life Assurance and Unit Trust Regulatory Organisation – Organizația de reglementare a asigurărilor de viață și societăților de investiții*)
- FIMBRA (*Financial Intermediaries Manager and Broker Regulatory Association – Asociația de reglementare a directorilor și brokerilor intermediari financiari*)

În anul 1994 acestea au fuzionat și au format PIA² (*Personal Investment Authority – Autoritatea de investiții personale*) care, începând din anul 1998, și-a delegat funcțiile către FSA, anticipând devenirea acesteia din urmă unica autoritate de supraveghere prudențială și privind desfășurarea activității.

Relația dintre autoritatea de supraveghere prudențială și autoritatea de supraveghere a desfășurării activității era critică în Regatul Unit, în timp ce o cooperare strânsă și schimbul de informații erau vitale pentru asigurarea unei supravegheri adecvate a societăților de asigurare. Ca o condiție pentru recunoașterea ca OAR, PIA trebuie să fie „*capabilă și să dorească să promoveze și să mențină standarde înalte de integritate și tranzacționare loială*”

¹ Regatul Unit și Irlanda au fost „*singurele state membre care dețineau autorități de reglementare a DA care funcționau separat de autoritățile de supraveghere prudențială; puterile acestora erau strict limitate și erau considerate partenerii inferiori privind supravegherea*” (ES-1, pagina 6).

² Equitable Life a fost membră a LAUTRO, alăturându-se PIA în luna iulie 1994.

cu ocazia desfășurării activității de investiție și să coopereze, prin schimbul de informații și în alt mod, cu Secretarul de Stat și cu orice alte autorități, organisme sau persoane responsabile pentru supravegherea sau reglementarea activității de investiții sau altor servicii financiare.”¹ În timp ce aspectele legate de DA pot fi simptomatice pentru identificarea unei afecțiuni mai largi în cadrul societății, care trebuia urmărită de autoritatea de supraveghere prudențială, autoritățile de reglementare DA dețineau de asemenea un interes în orice probleme prudențiale care afectau o societate de asigurări de viață, deoarece asemenea probleme puteau indica necesitatea verificării mai atente a materialelor de marketing, pentru asigurarea faptului că acestea nu sunt înșelătoare.

Anterior datei de 1 ianuarie 1999, când FSA a preluat monitorizarea de zi cu zi a respectării regulilor PIA de desfășurare a activității, împreună cu supravegherea prudențială a societăților de asigurare de viață, cele două autorități de reglementare au funcționat în baza unei legislații separate în diverse locații, cu un contact oficial limitat, și nu au stabilit nici un fel de proceduri de schimb periodic de informații. Începând din anul 1999, personalul responsabil pentru supravegherea de zi cu zi a societăților de asigurări de viață în virtutea celor două contracte de nivel servicii funcționa în aceeași clădire în FSA, dar puterile de decizie au continuat să fie deținute de Consiliul PIA privind regulile de DA și de HMT pentru aspectele prudențiale, până la intrarea în vigoare a FSMA, la finele anului 2001. Fiecare parte a necesitat o anumită perioadă de timp pentru dobândirea unei înțelegeri mai bune a obiectivelor și preocupărilor celeilalte părți și pentru a învăța să coopereze.

La 1 decembrie 2001 (când FSMA a intrat în vigoare), OAR-urile s-au dizolvat și FSA a devenit, separat de autoritatea de supraveghere prudențială, unica autoritate de reglementare privind Desfășurarea Activității de către societățile de asigurare de viață.

4. Actuarul desemnat (AD)

Conceptul de actuar desemnat (AD) a fost introdus de „*legea societăților de asigurare*” din 1974 și timp de patru decenii a reprezentat trăsătura critică a sistemului britanic de reglementare. Ideea a constat în „*desemnarea unei persoane profesioniste specifice din cadrul societății pe care autoritatea competentă să se poată baza în vederea monitorizării situației financiare a societății, pe baze continue... Monitorizarea situației financiare globale a societății a fost considerată responsabilitatea profesională a AD. Deținerea AD în centrul societății (cu drept deplin de acces în Consiliu) ... a fost destinată asigurării protejării intereselor asiguraților, precum și unui sistem intern puternic de control financiar și gestionare a riscului.*” (WE32)² În mod normal a reprezentat „*primul punct de contact pentru GAD din cadrul fiecărei societăți de asigurări de viață.*” (ES-2)

AD „*avea obligația de a deține « calificările prevăzute », care includeau cerința ca actuarul să fi împlinit vârsta de 30 de ani și să fie membru al Institutului actuarilor sau al Facultății de actuari; ulterior a fost introdusă cerința... deținerii unui « certificat de practică », eliberat de Facultatea și Institutul de actuari*” (WE32)³

¹ A se vedea ES-2, capitolul 9.

² WE32, alineatele 26, 28, 29.

³ WE32, alineatele 41, 42.

În termeni practici, AD trebuia „să asigure existența unor active suficiente ale societății, pentru îndeplinirea promisiunilor și activităților societății.” (WE59)¹ AD deținea îndatoriri specifice de raportare către consiliu a situației financiare a societății, de comunicare a distribuirii primelor și probabil privind interpretarea Așteptărilor Rezonabile ale Asiguraților (ARA). Acesta avea obligația întocmirii unui raport anual privind situația financiară a societății și depunerii acestuia în atenția consiliului, raport care includea în extras declarațiile de reglementare ale societății, transmise GAD.

În consecință, actuarii desemnați nu dețineau nici un fel de funcții de reglementare ca atare, ci doar obligația de a raporta autorității de reglementare neluarea în considerație de către consiliu a recomandărilor acestora privind anumite aspecte cheie, posibil de declanșare a acțiunii de reglementare. De asemenea, aveau obligația de a certifica secțiunea declarațiilor de reglementare care prezenta evaluarea pasivelor societății, conducând la o potențială examinare mai detaliată a declarațiilor de către autoritățile de reglementare. Statutul Actuarului Desemnat a variat în mod considerabil de la o societate de asigurări de viață la alta.

Reforma reglementării asigurărilor realizată de FSA, intrată în vigoare din 1 ianuarie 2005, a abrogat rolul Actuarului Desemnat, în favoarea impunerii consiliilor și conducerii de vârf a societăților a condiției asumării responsabilității pentru aspectele actuariale și aducerii acestor aspecte în limitele obiectului auditului extern al societății. (WE37)^{2 3}

Profesia de Actuar q fost prima care a determinat înființarea unei comisii independente de investigare (decembrie 2000) a evenimentelor legate de închiderea noilor birouri Equitable Life și a implicațiilor aferente. *Raportul Corley*⁴, publicat în luna septembrie 2001, a prezentat o verificare a naturii adecvate a îndrumării profesionale acordate Actuarilor Desemnați, pentru verificarea existenței oricăror factori determinanți referitori la problemele Equitable Life. S-a concluzionat în termeni generali că îndrumarea a fost adecvată, dar s-a recomandat ca profesia să impună supunerea activității Actuarilor Desemnați unei „verificări atente” (WE50).⁵

¹ Cu privire la rolul și responsabilitățile actuarilor, a se vedea de asemenea întrebările și răspunsurile Comisiei de Trezorerie a Camerei Comunelor, procesul-verbal al reuniunii din 24 aprilie 2004 (WE59).

² WE37, alineatul 25, litera d).

³ Se pare că Elveția a introdus poziția de „actuar desemnat” în sistemul elvețian de supraveghere financiară, în baza modelului britanic, conform raportării reprezentantului Oficiului elvețian de asigurări private (H6)

⁴ „*Raportul Corley*”, denumit astfel după autorul său, Roger Corley, președinte al Institutului actuarilor

⁵ A se vedea WE50, alineatul 82: „...Logica (EL's) filosofiei primelor neuzuale este clară și la acel moment nu părea să contravină reglementărilor. Dar a beneficiat doar de o susținere limitată din partea altor actuari...”

A se vedea WE50, alineatul 89: „Privind chestiunea legată de natura adecvată a instrucțiunilor, concluzionăm că majoritatea aspectelor pe care le-am identificat și pentru care instrucțiunile erau relevante erau guvernate de Notele de îndrumare într-o anumită formă, chiar dacă redactarea anumitor puncte era mai degrabă generală decât specifică...”

A se vedea WE50, alineatul 90: „Nu am identificat dovezi care să sugereze neluarea în considerație de orice actuar desemnat din cadrul Equitable a instrucțiunilor în vigoare la data adoptării diverselor decizii. Nu cunoaștem concluziile la care a ajuns orice actuar desemnat din cadrul Equitable cu ocazia examinării modului în care notele de îndrumare publicate i-au afectat deciziile, și nici recomandările comunicate conducerii sau

5. Puterile de intervenție ale autorităților de reglementare

Aspectul major al supravegherii prudențiale în Regatul Unit se referea la resursele financiare ale societății. În vederea evaluării naturii adecvate a acestora, autoritățile de reglementare trebuiau să verifice rezervele tehnice ale societăților de asigurare, marjele de solvabilitate și fondurile minime de garantare, având dreptul să obțină informații și documente necesare pentru evaluare. Supravegherea prudențială se baza pe comunicarea și monitorizarea declarațiilor de reglementare depuse de societăți, destinate probării nu numai a situației solvabile actuale a societății, ci și, prin intermediul testelor de reziliență, a sensibilității acesteia la viitoare schimbări defavorabile. Declarațiile de reglementare erau, de asemenea, publicate, astfel încât informațiile legate de situația financiară a societății de asigurări de viață erau disponibile consultanților financiari, jurnaliștilor financiari și concurenților.

În baza *Legii Societăților de Asigurări din 1982*, orice intervenție oficială a autorităților britanice de reglementare trebuia să fie inițiată de autoritatea de supraveghere prudențială (DTI, HMT sau FSA, nu și GAD) ori de câte ori o societate nu îndeplinea criteriile stabilite de management sigur și prudent sau ori de câte ori se constata încălcarea de către o societate a cerințelor specifice LSA. De exemplu, incapacitatea de a menține marja minimă de solvabilitate putea da naștere unei cereri a autorității de supraveghere prudențială, în baza secțiunii 33 din LSA de a depune un plan financiar pe termen scurt de restabilire a conformității societății¹. De asemenea, autoritatea de reglementare putea impune o serie de sancțiuni, cum ar fi obligarea societății să își depună declarațiile de reglementare la un termen anterior, limitarea venitului maxim global din prime, transferarea activelor societății către un administrator judiciar și, în final, retragerea autorizației de funcționare a societății, în conformitate cu LSA 82, secțiunile 38-44.

Secțiunea 45² din LSA 82 prevedea competența Secretarului de Stat „*de a impune unei societăți întreprinderea acelor acțiuni considerate de acesta ca fiind adecvate în vederea protejării asiguraților și potențialilor asigurați ai societății împotriva riscului incapacității societății de a-și îndeplini obligațiile sau ... de a respecta așteptările rezonabile ale asiguraților și potențialilor asigurați.*” Cu toate acestea, aplicarea secțiunii 45 era limitată la cazurile în care scopul protejării asiguraților nu putea fi asigurat prin exercitarea puterilor prevăzute de secțiunile 38-44 și pentru prevenirea „*limitării libertății societății de a dispune de propriile sale active.*”³

Amendamentele aduse LSA 82, introduse odată cu aplicarea 3LD și care au intrat în vigoare de la 1 iulie 1994 „*au introdus noi criterii de « management sigur și prudent », prevăzute într-o nouă Anexă 2C la Lege, și în completarea motivelor în baza cărora, conform secțiunii*

Consiliului. De asemenea, nu putem afirma dacă deciziile Consiliului erau conforme cu acele recomandări. Nu am identificat nici un fel de dovezi care să indice dacă orice actuar desemnat din cadrul Equitable a fost, în orice moment, preocupat de natura acelor decizii, astfel încât să se simtă obligat să tragă un semnal de alarmă adresat autorității de reglementare.”

¹ A se vedea ES-2, capitolul 3.2.1.

² ICA articolul 82 alineatul (45): „*Puterea reziduală de a impune cerințe destinate protejării asiguraților*”.

³ ICA articolul 82 alineatul (45) paragraful (2).

11, Secretarul de Stat putea obliga o societate de asigurare să își înceteze noile activități, ca urmare a neîndeplinirii sau posibilității neîndeplinirii criteriilor de management sigur și prudent cu privire la societate.”¹

Într-o comparație internațională, ES-1 consideră că autoritățile britanice de supraveghere „au preferat să evite utilizarea puterilor oficiale statutare, ori de câte ori a fost posibil”. Astfel, în timp ce autoritățile de supraveghere britanice și irlandeze dețineau puteri similare de aplicare, puterile autorității germane de supraveghere a asigurărilor erau „mai extinse și mai specifice și susțineau o abordare mai intervenționistă... Sistemul german prevedea un sistem mai intruziv de monitorizare și inspecție decât cel din alte state membre, permițându-le reprezentanților autorității de supraveghere să participe la reuniunile consiliului de supraveghere, să efectueze inspecții inopinate, fără cerința menționării motivelor aferente, până la schimbarea personalului de conducere și membrilor consiliului de supraveghere.”

Cu privire la aplicarea regulilor DA, utilizarea puterilor de intervenție de către PIA, în legătură cu societățile de asigurare de viață (cum ar fi restricțiile legate de tranzacționarea activelor sau cerința menținerii anumitor active) putea fi exercitată exclusiv de către autoritatea de supraveghere prudențială (DTI/HMT), aflându-se în afara ariei de competențe a PIA. Propusa utilizare a puterilor de intervenție de către PIA/SIB trebuia notificată în avans DTI/HMT, care deținea un drept de veto privind propusa acțiune de intervenție.²

6. Răspunderea autorităților de reglementare³

În ceea ce privește răspunderea autorităților de reglementare, este important de observat faptul că, în baza dreptului comun, o autoritate de supraveghere poate fi ținută răspunzătoare exclusiv pentru contravenția de „abuz în serviciu public”. Aceasta ar impune un element probat de „rea credință”, răspunderea limitându-se la pierderile care ar fi putut fi prevăzute de autoritate, ca o consecință a acțiunii/omisiunii acesteia⁴.

Organizațiile de autoreglementare (OAR) și funcționarii acestora nu erau răspunzători pentru prejudiciile cauzate de acțiunile sau omisiunile acestora de serviciu, cu excepția cazului în care se dovedea că acțiunea sau omisiunea era cu „rea credință”⁵.

Conform legislației CE, răspunderea de supraveghere se limitează la „încălcări grave” privind aplicarea legislației CE, dar exclusiv în cazul în care încălcarea a afectat drepturile individuale și există o legătură causală directă cu dauna susținută de partea prejudiciată. Deciziile pronunțate recent de CEJ par să fi slăbit încă mai mult răspunderea de supraveghere, susținând responsabilitatea autorităților de supraveghere de a acționa „exclusiv în interesul public”, înțelegându-se prin aceasta că funcțiile de supraveghere trebuie îndeplinite pentru protejarea unei pluralități de interese și nu intereselor unui anumit grup de investitori⁶.

¹ A se vedea WE-CONF25, alineatul 4-5.

² A se vedea ES-2, capitolele 6 și 7.

³ Obiectul răspunderii autorităților de reglementare a fost elaborat în detaliu în Partea a V-a a prezentului raport.

⁴ A se vedea, de asemenea, concluziile WE71.

⁵ Legea Serviciilor Financiare din 1986, secțiunea 187 alineatul (1)

⁶ A se vedea decizia CEJ în cazul C-222/02 Peter Paul și alții. v Germania, 12 octombrie 2004.

Ulterior publicării Raportului Penrose în anul 2004, un studiu juridic¹ evalua șansele acțiunilor inițiate de EL sau asigurații individuali împotriva autorităților britanice de reglementare, în baza eșecurilor de reglementare ale acestora, astfel cum sunt subliniate la Capitolul 19 al Raportului. Concluziile nu au fost încurajatoare în ceea ce privește acțiunea în justiție, menționând destul de clar faptul că „*Societatea nu deține pretenții realiste împotriva autorităților de reglementare*”. Pretențiile legate de „*neglijența de drept comun*” sau „*încălcarea obligației legale*” de către autoritățile de reglementare prudențială au fost considerate prea puțin fundamentate, deoarece „*nu se poate afirma că autoritatea de reglementare nu a verificat dacă este cazul exercitării puterilor sale de intervenție în baza LSA 1982 sau nici o autoritate de reglementare prudențială nu ar fi acționat astfel; și, în plus, LSA 1982 nu acordă societății măsuri reparatorii de drept privat.*” Cu privire la posibilele pretenții legate de „*abuzul în serviciu public*”, s-a concluzionat că „*nu există nici un aspect... care să sugereze că oricare sau mai multe persoane angajate de autoritatea de reglementare prudențială și-au exercitat puterile în mod nelegal, intenționând în mod specific să prejudicieze societatea, sau cu indiferență față de posibilitatea producerii unei asemenea prejudicierii. Nu există nici o perspectivă realistă privind descoperirea unor asemenea dovezi.*” În cele din urmă, nu s-au găsit nici un fel de argumente care să susțină o acțiune în justiție inițiată de asigurați împotriva autorităților de reglementare DA, în baza „*încălcării drepturilor omului*” sau „*relei credințe*”.

O șansă externă a fost prevăzută exclusiv cu privire la o „*posibilă pretenție discutabilă ridicată de asigurați în legătură cu încălcarea celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, privind valoarea excesivă atribuită tratatului de reasigurare în provizioanele tehnice ale societății*”, subliniind cu toate acestea „*nesiguranța legată de fondul unei noi pretenții de acest tip*” și concluzionând că aceasta ar determina „*numeroase aspecte complexe de cauzalitate și pierderi, un litigiu de lungă durată și costisitor, neclarificând măsura în care societatea ar putea beneficia financiar de pe urma unei asemenea acțiuni.*” (WE71)

III. Constatări cheie în rapoartele Penrose și Baird privind autoritățile de reglementare a asigurărilor de viață

1. Raportul Baird (octombrie 2001)

Raportul Baird a reprezentat un audit intern derulat de FSA și de aceea se concentrează în principal pe propriul rol specific de evaluare a cazului Equitable Life. Cu toate acestea, conține anumite constatări care pot face lumină privind rolul autorităților de reglementare financiară în general și în acest caz în particular².

¹ A se vedea WE71: asistența juridică a fost asigurată de societatea de avocați britanică Herbert Smith prin intermediul unei scrisori adresate administratorilor EL la 14.4.2004, și a examinat potențialele acțiuni împotriva autorităților de reglementare prudențială (în baza ICA 82) și împotriva autorităților de reglementare privind DA (în baza FSA 86), incluzând acțiuni referitoare la încălcarea „drepturilor private aplicabile” născute din cele 3 Directive CE privind asigurarea de viață.

² Astfel cum a reamintit domnul BRAITHWAITE (H11), raportul Baird nu a putut examina perioada aferentă neglijenței principale, și anume 1990-98 și a acoperit exclusiv cele 23 de luni anterioare închiderii, pentru care FSA era responsabilă.

În termeni generali, raportul definește rolul autorităților de reglementare prudencială ca trebuind „... să exercite judecăți pentru a se asigura de faptul că societatea va rămâne solvabilă și va îndeplini așteptările rezonabile ale asiguraților, fără a interveni în mod nerezonabil în managementul societății” (alineatul 6.1.5). Dar, în același timp, reamintește faptul că sarcina FSA includea o opinie unitară conform căreia „nu este nici realistă și nici de dorit în mod necesar într-un climat care dorește încurajarea concurenței, inovației și opțiunii consumatorului, încercarea de a realiza o rată a succesului de 100% privind evitarea colapsului unei societăți.”

Cu privire la natura adecvată a resurselor disponibile ale autorităților de reglementare, raportul reamintește modul în care „FSA beneficiază de resurse limitate și, în consecință, exercită în mod permanent verificarea riscurilor pentru stabilirea modului de utilizare a resurselor sale în cel mai eficient mod” (alineatul 6.3.3). Recunoscând că „elementul de comparație al „resurselor de personal alocate pentru fiecare instituție reglementată” prezintă băncile și societățile de credit ca deținând mai mult decât dublul resurselor alocate în cazul societăților de asigurare de viață” (alineatul 7.9), acesta raportează că nu a observat la FSA „lipsa resurselor ca o problemă privind reglementarea prudencială a Equitable Life, ... ci mai degrabă o mai bună aplicare a resurselor” (alineatul 6.3.4).

Cu privire la aspectul legat de reacția FSA în cazul Equitable Life, recunoaște faptul că „în momentul transferării responsabilității reglementării prudenciale privind Equitable Life către FSA, Equitable Life ... reprezenta deja un aspect mediatizat, o problemă „vie” și care a făcut obiectul dezbaterilor inițiate de HMT-ID” (Departamentul de Trezorerie Asigurări) (alineatul 6.2.2.). Cu toate acestea, s-a ajuns la concluzia că „din data de 1 ianuarie 1999, „zarurile au fost aruncate” și nu am descoperit nimic ce ar fi putut întreprinde ulterior FSA și care ar fi limitat, în orice manieră esențială, impactul rezultatului acțiunii în instanță, în ceea ce privește asigurării, sau care ar fi prezentat o diferență benefică esențială față de rezultatul final, cu privire la Equitable Life.” (alineatul 6.2.4.).

Cu toate acestea, raportul admite că a existat „o serie de acțiuni care ar fi putut fi întreprinse mai bine de către FSA... ocazii când autoritățile de reglementare prudencială și a desfășurării activității nu au identificat aspectele care impuneau soluționare sau, ulterior identificării, nu le-au urmărit”, menționând ca principal motiv „slabul nivel de comunicare și coordonare dintre cele două ramuri de reglementare, prudencială și a desfășurării activității.” (alineatul 6.2.5).

În Capitolul 7 („Lecții care trebuie învățate”), raportul face în final o serie de recomandări tehnice¹ privind viitoarea structură de reglementare FSA pentru prevenirea unor neajunsuri similare.

¹ S-au comunicat recomandări în particular cu privire la: limitarea standardelor de solvabilitate; divulgarea reasigurării financiare; introducerea mai multor niveluri de control; verificarea independentă a AD; conținutul și frecvența declarațiilor de reglementare; perfecționarea culturii proactive de reglementare; perfecționarea comunicării și coordonării din cadrul FSA, precum și perfecționarea proceselor de evaluare a riscurilor, în vederea asigurării „consecvenței de interpretare și aplicare pe întregul proces de reglementare”.

2. Raportul Penrose (martie 2004)¹

Raportul Penrose examinează mai detaliat rolul autorităților de reglementare, descriind și comentând verificarea de către autoritățile de reglementare a declarațiilor de reglementare ale Equitable Life' încă de la finele anilor 1980. Cu toate acestea, raportul a fost „împiedicat în mod explicit să stabilească vina sau compensațiile.”² În Partea a 6-a (Capitolele 15 - 18), Lordul Penrose relatează modul în care puterea financiară a societății a fost percepută de autoritățile de reglementare prudențială și în care acestea și-au abordat îndatoririle de supraveghere, modul în care acestea au considerat raportul din reglementarea prudențială și de desfășurare a activității și modul în care au reacționat pe parcursul crizei.

2.1 Definiția supravegherii prudențiale

Alineatele 7 și 8 din capitolul 15 definesc aspectul cheie al supravegherii prudențiale ca „siguranța financiară a asiguratorului și capacitatea acestuia de a gestiona riscurile la care este expus și de a-și îndeplini obligațiile. Astfel, conform definiției din contractul de nivel servicii din anul 1995 încheiat între DTI și GAD:

- să reglementeze sectorul de asigurări în mod eficient (în limitele îndatoririlor și atribuțiilor prevăzute de legea din [1982]) astfel încât asigurații să aibă încredere în capacitatea asiguratorilor britanici de a-și îndeplini obligațiile și de îndeplini așteptările rezonabile ale asiguraților.”
- să protejeze consumatorii asigurându-se de faptul că persoanele sau societățile care nu sunt corespunzătoare sau adecvate, care nu beneficiază de resursele necesare sau neadministrare în mod sigur, nu desfășoară activități de asigurare în Regatul Unit.
- să protejeze asigurații împotriva riscului incapacității societăților de a achita cereri valabile de despăgubire. În cazul societăților de asigurare de viață, acest fapt include riscul incapacității de a îndeplini așteptările rezonabile ale asiguraților.”

Sau, pe scurt: „Scopul principal al legislației de supraveghere a asiguraților constă în protejarea publicului împotriva pierderii ca urmare a insolvenței, relei credințe sau incompetenței unui asigurator.”

Lordul Penrose mai reamintește faptul că „separat de informarea autorităților de reglementare din cadrul DTI și consultanților acestora din cadrul GAD, declarațiile de reglementare reprezentau documente publice, iar această transparență reprezenta fundamentul impunerii disciplinei suplimentare aferente societăților de asigurare de viață, prin expunerea detaliilor legate de situația financiară a acestora analizei critice a comentatorilor informați...” (alineatul 9).

2.2 Puteri de intervenție ale autorităților de reglementare

În virtutea Legii Societăților de Asigurare din 1982 și unor temeuri specifice, autoritățile de

¹ Sublinierea din această secțiune a fost adăugată de raportor.

² Domnul BRAITHWAITE (H11).

reglementare prudențială aveau dreptul de a emite un ordin de retragere a autorizației unei societăți privind derularea de noi activități, precum și dreptul de a interveni într-o serie de circumstanțe. În plus, o „putere reziduală le permitea autorităților de reglementare prudențială să întreprindă orice acțiuni necesare pentru protejarea asiguraților sau potențialilor asigurați împotriva riscului ca societatea să nu își poată îndeplini obligațiile sau ARA asiguraților¹.

În raportul său, Lordul Penrose specifică faptul că „rolul de reglementare al DTI a fost susținut de diverse puteri deținute de Secretarul de Stat în baza legii, incluzând puterea de a solicita informații, de a respinge aprobarea unor noi inspectori, și de a interveni pe parcursul desfășurării activității în numeroase moduri, până la retragerea autorizației de derulare a unor noi activități...” (alineatul 10).

Considerând înființarea ARP ca mecanismul declanșator al intervenției din anul 1973 „autoritatea de reglementare a fost obligată să examineze nu numai dacă îngrijorările legate de ARP erau suficiente pentru justificarea exercitării, ci și modalitatea cea mai adecvată de exercitare, în funcție de scop... Autoritatea de reglementare trebuie să pună în balanță o serie de interese concurente, de exemplu așteptările unor numeroase grupuri de asigurați, sau interesele actualilor și potențialilor asigurați.” (alineatul 11).

O interpretare diferită a fost prezentată de GAD cu ocazia investigației Penrose, declarând că „intervenția va fi exercitată exclusiv în cazul “evidenței” faptului că așteptările rezonabile nu vor fi îndeplinite, și că acest fapt se va „opri la un moment dat” să mai caute o valoare pentru bani sau un nivel special de bonificare în ciuda excedentului indicat de valorificările periodice.” (alineatul 12)

2.3 Interacțiunea dintre autoritățile de reglementare

Definirea „examinării inițiale” ca autoritatea de reglementare care este „îndrumată în mod specific... să verifice dacă documentele sunt corecte și complete, și care are obligația de a comunica cu societatea de asigurare “în vederea corectării oricăror informații inexacte și completării oricăror deficiențe” (alineatul 13).

În anul 1984, responsabilitățile DTI și GAD privind reglementarea societăților de asigurări au luat o formă oficială prin intermediul unui „contract de nivel servicii” (revizuit în 1995), care prevedea în detaliu că „DTI își rezerva responsabilitatea pentru întreprinderea acțiunii oficiale în numele Secretarului de Stat, și ... a rămas interfața principală cu societatea, dar GAD era responsabilă pentru verificarea declarațiilor și i se acordau puteri discreționare privind adresarea întrebărilor în mod direct societăților de asigurare... deși nu li se permitea abordarea auditorilor în mod direct, și nici contactarea actuarilor desemnați”. (alineatul 34)

Contractul prevedea un plan de stabilire a priorităților (1-4) alocate de GAD în baza examinării inițiale a declarațiilor (1 = primă prioritate, 4 = prioritate redusă). Un contract ulterior a fost încheiat în luna octombrie 1998 pentru transferarea funcțiilor de la DTI către Trezorerie. „Nivelul de personal aferent autorităților de reglementare prudențială a variat, dar numărul angajaților cu responsabilitate directă privind societatea și gradele acestora în

¹ A se vedea LSA 82, secțiunile 11, 37, 38, 45.

serviciul civil au rămas constante.” (alineatul 39).

„Interacțiunea dintre organismele de reglementare prudențială și DA... (considerate parțial organisme de reglementare de tipul „bifează”) pare să fi fost relativ limitată în anii 1980. Începând din anul 1992 a existat o anumită oficializare suplimentară a interacțiunii prin intermediul mecanismului cunoscut sub denumirea de „colegiu al autorităților de reglementare”: reuniuni periodice ale diverselor organisme de reglementare ale serviciilor financiare, găzduite și prezidate de organismul perceput ca autoritate principală de reglementare pentru un anumit tip de societate: pentru asigurările de viață, acesta era DT.” (alineatele 26 și 29).

2.4 Dublul rol, necontestat al domnului RANSON

În virtutea Legii societăților de asigurare din 1982, DTI avea, de asemenea, îndatorirea verificării dacă o societate de asigurare și conducerea acesteia (și anume administratorii, actuarul desemnat și acționarii semnificativi) erau „corespunzători și adecvați” pentru asumarea rolului deținut.

Un aspect deosebit constă în rolul domnului Roy RANSON, actuar desemnat al Equitable Life din anul 1982, care, la 30 iunie 1991 a devenit președinte executiv al societății, fără a renunța la mandatul deținut anterior. Acest fapt a ridicat chestiunea unui posibil conflict de interese care putea afecta în mod negativ interesele asiguraților – o problemă soluționată de autoritățile de reglementare în diverse ocazii, dar fără a se întreprinde nici o acțiune oficială de către acestea.

Raportul detaliază modul în care „GAD a fost consultat. Actuarul guvernamental, Christopher Daykin, a comunicat în 17 aprilie 1991 intenția sa de a-l descuraja pe Ranson cu privire la deținerea ambelor funcții, altfel decât pe baze temporare... Societatea a fost informată de DTI la 26 aprilie că se considera de nedorit ca aceeași persoană să dețină ambele funcții... Ranson a afirmat că actuarii angajați ai societății trebuiau să beneficieze de aproximativ 12 luni de experiență managerială de vârf pentru a-și putea asuma rolul de actuar desemnat. Se prefera ca acesta să rămână actuar desemnat termen de 12-18 luni, anterior numirii unui actuar înlocuitor... Daykin a convenit să accepte această situație temporară, iar Burt a informat DTI la 13 mai cu privire la acceptul GAD, cu condiția ca situația să se aplice o perioadă limitată de timp.” (Capitolele 16-35 și 36).

În realitate, domnului RANSON i s-a permis deținerea acestui dublu rol cu mult peste „perioada de tranziție” alocată de 12-18 luni, rămânând în ambele funcții termen de peste 6 ani, până la pensionarea acestuia, în luna iulie 1997.

2.5 Pretinse deficiențe ale autorităților de reglementare în general

Raportul Penrose enumeră o serie de deficiențe ale autorităților britanice de reglementare privind îndeplinirea obligațiilor de reglementare și supraveghere ale acestora, rezumate aici pentru o mai facilă clasificare în trei grupuri, în funcție de gravitate. Din nou, ar trebui ar trebui luată în considerație o referire la perioada de timp aferentă aplicării Primei (1LD) sau celei de a treia (3LD) directive privind asigurarea de viață (și anume anterior/ulterior lunii

iulie 1994), pentru evaluarea corectă a constatărilor raportului.

a) Lipsa informațiilor și/sau slaba monitorizare

„Rapoartele de verificare privind declarațiile de reglementare ale Equitable de la mijlocul la finele anilor 1980 au fost relativ sumare, documente concise, derulându-se în general pe o pagină sau o pagină și jumătate. Acestea erau întocmite de GAD ... Rapoartele de verificare înregistrau anumite cifre semnificative, valoarea noii activități, circulația rezervelor matematice și acoperirea marjei minime impuse (RMM) a activelor față de pasive.” (Capitolul 16-1.) Acoperirea societății privind RMM a reprezentat în mod cheie un indicator cheie... care a scăzut de la mijlocul la finele anilor 1980, de la 8,5x în 1984 la 3,8x în anul 1988. În absența dosarelor de corespondență, nu putem afirma cu exactitate ce îndoieli au existat cu privire la declarații, sau modul în care a fost privită tendința descendentă a acoperirii RMM, dar nu pare a fi reprezentat o îngrijorare majoră a autorităților de reglementare.” (Capitolul 16-3)

„Nu există dosare de corespondență DTI referitoare la Equitable, anterioare anului 1991. O serie de dosare anterioare a fost distrusă... în anul 1998, în timp ce dosarele aferente declarațiilor de reglementare din anul 1981 erau încă disponibile (1987 și 1988 lipseau).” (Capitolele 15-46, 47 și 53).

„Verificarea declarațiilor din anul 1989 a fost finalizată la 5 decembrie 1990. Raportul s-a întins numai pe o pagină.” (Capitolele 16-14)

Pickford (actuarul GAD) a observat faptul că în anul 1991 „mandatul nostru s-a concentrat în principal pe solvabilitate, și nu pe declarațiile privind primele. Tehnicile de alocare a activelor erau în curs de realizare în acea perioadă. Nu am monitorizat un proces de netezire a primelor societății, și în consecință ne-am concentrat pe conformitatea cu reglementările, în special privind evaluarea pasivelor și marjelor de solvabilitate... prin urmare, sistemul, ca întreg, a fost deschis exploatării prin intermediul deciziilor independente de reglementare privind mixul de prime.” (Capitolele 16-53).

Lordul Penrose menționează discutării „formulării notificării primei în contextul ARP. ... dar nici o persoană din cadrul GAD sau DTI nu pare să fi observat modificarea formatului la acea dată. Nici o organizație nu obișnuia să verifice declarațiile privind primele. Într-adevăr, abordarea primelor de către societate, care am înțeles că era unică, nu a fost menționată de autoritățile de reglementare decât în martie 1993.” (Capitolele 16-57)

„Inspectorii de linie și inspectorii principali de linie nu beneficiau de calificarea sau experiența necesare pentru a-și forma o imagine independentă privind semnificația acestor aspecte.” (Capitolele 16-81).

În analiza declarațiilor aferente anului 1991 nu s-a observat faptul că „se pare că „marja era redusă sau inexistentă” în ratele de evaluare utilizate în anul 1991. În vederea achitării primelor declarate în anii 1989 și 1991, societatea trebuia să câștige 11¼% pe an. De fapt, pe parcursul celor doi ani, societatea a câștigat +3% din necesarul de 23%.” (Capitolele 16-83)

„Nu se aștepta ca GAD să « acorde o atenție deosebită aspectelor legate de declararea primelor, decât în cazurile în care ARA reprezentau o sursă de litigiu ». Contractul de nivel servicii nu prevedea obligația GAD de a urmări în mod proactiv aspectele de politică privind primele aferente societăților.” (Capitolele 16-120)

„Raportul de verificare aferent declarațiilor anului 1993 ... cuprindea 17 pagini. Acesta era prima verificare de stil nou și conținea nu numai mult mai multe informații referitoare la societate, ci și secțiuni care subliniau „Caracteristicile cheie” și „Punctele de acțiune”. Rapoartele de stil nou, ulterior materializate în contractul încheiat în anul 1995 între DTI și GAD, reprezentau o vastă îmbunătățire a cantității și calității informațiilor puse la dispoziția DTI.” (Capitolele 16-142)

„În ceea ce privește autoritățile de reglementare, se pare că răspunderea acționarilor societății privind debitul creditului prezenta o prioritate redusă. Este posibil ca autoritățile de reglementare să nu fi înțeles riscul. La 9 decembrie 1997, inspectorul de linie s-a adresat corespondenților săi germani ca răspuns la o solicitare de informații privind situația societății: « Equitable este o societate de asigurare reciprocă. Aceasta înseamnă că este deținută de asigurații acesteia și că nu există acționari. Calitatea de asociat nu implică nici un fel de obligații, altele decât obligația achitării primelor. » Nu pot adera la această opinie. Equitable a fost și este o societate cu răspundere nelimitată”. (Capitolele 16-215)

b) Politica de automulțumire sau „permisivă” a autorităților de reglementare

„Regulamentul și consultanța GAD se concentrau exclusiv pe marja de solvabilitate aferentă obligațiilor contractuale și nu luau în considerație prima cumulată terminală sau finală, cu toate că, la data raportului aferent anului 1989, expunerea la piețele în colaps era reală și cunoscută de GAD și de autoritățile de reglementare.” (Capitolele 16-16)

„Societatea ... era prea respectabilă pentru a reprezenta o îngrijorare reală, iar lipsa informațiilor asigura temeiul inacțiunii... Autorităților de reglementare li s-au comunicat detalii legate de practica societății care în mod normal le-au alertat cu privire la necesitatea monitorizării practicii curente și viitoare. Nu au fost luate nici un fel de măsuri speciale pentru aplicarea unui sistem adecvat.” (Capitolele 16-21)

La 19 mai 1992 a avut loc o reuniune între Equitable Life și autoritățile de reglementare, „reuniunea a făcut parte dintr-un program de trei vizite anuale derulate de DTI și GAD la societăți și a reprezentat prima vizită la societate, în baza programului, precum și prima reuniune dintre GAD și societate după noiembrie 1990 ... Inspectorul principal de linie din partea DTI cu privire la societate, în perioada 1986 – 1991, a menționat pe parcursul investigației că nu întâlnise nici o persoană din cadrul societății față în față. Această situație de fapt a fost explicată în baza următoarelor: « Deoarece se considera că ELAS era administrată adecvat și sigur, nu existau motive pentru solicitarea unei întâlniri. »” (Capitolele 16-58)

„Pickford (GAD) a afirmat că nu a mers așa cum se așteptau și că a devenit destul de nervos și frustrat că nu au fost în măsură să vadă și să evalueze nici un alt director al societății.”

(Capitolele 16-70)

„Percepția legată de unicitatea societății a avut ecou într-o serie de declarații ale autorităților de reglementare făcute pe parcursul investigației. Păcat că această considerare a naturii unice a societății nu a dat naștere unui interes mai puternic privind implicațiile pentru asigurați.” (Capitolele 16-71)

„Pe parcursul derulării verificării (a declarațiilor anului 1991), se acorda consultanță... Secretarului de Stat cu privire la o invitație la prânz primită din partea societății. Din dosare nu rezultă comunicarea către DTI de către GAD a valorilor, conform scrisorii lui Ranson din 15 iunie și, cel mai probabil, rezumatul s-a întocmit în baza valorilor anterioare.” (Capitolele 16-74)

„Reuniunea din 19 mai 1992 a reprezentat ... o oportunitate importantă pentru a obține informațiile disponibile și a identifica problemele societății. Din nefericire, se pare că deși anumite probleme au fost ridicate cu privire la societate, aproape nici una dintre acestea nu a fost rezolvată.” (Capitolele 16-99)

„Probabil datorită schimbărilor de personal în cadrul GAD și DTI, ulterior raportului de verificare din anul 1991, se pare că îngrijorarea generală legată de societate și întrebările specifice ridicate ... au fost abandonate. Procesul s-a întins pe o perioadă îndelungată. Calitatea răspunsului GAD la întrebări a fost scăzută, iar scrisorile nu aduceau informații. Decizia de a nu adresa alte întrebări, ci de a aștepta anul următor, reflecta practica anterioară. Dar a condus la nereușita de a obține o declarație completă privind situația societății.” (Capitolele 16-103)

„Etichetarea societății ca unică pare frecventă în documentele de reglementare, dar ceea ce lipsește este orice analiză privind măsura în care acest fapt ar putea reprezenta o barieră în calea unei reglementări eficiente și a schimbărilor necesare privind sistemul actual de reglementare ... În ciuda primelor finale, bazei evaluării și efortului noii activități, nici unul dintre aceste aspecte nu a fost soluționat în mod efectiv sau rezolvat de GAD sau DTI. Procesul de verificare aferent declarațiilor din anul 1991 indică faptul că, fără asistența explicită a GAD, autoritățile de reglementare nu ar fi deținut cunoștințele referitoare la societate care să le permită să realizeze o evaluare mai exactă a puterii financiare a societății. GAD nu a furnizat explicații detaliate în legătură cu numeroase probleme ridicate.” (Capitolele 16-104)

„Nu a existat un răspuns imediat de reglementare cu privire la declarația societății aferentă verificării GAD (privind distribuția primei). Nu putem afirma ce măsuri au fost aplicate cu privire la primul punct enigmatic, dacă „au fost avute în vedere ... tendințele previzionate privind cota activelor.” (Capitolele 16-106)

„La sfârșitul anului 1993, societatea a primit un rating de AA rating din partea Standard & Poor's pentru excelenta capacitate de plată a despăgubirilor.” (Capitolele 16-123)

„Declarația societății prezentată cu ocazia verificării primei impunea o verificare analitică. Nu era auto-explicativă iar referirea la viitoare tendințe ale cotelor de active impunea în mod

evident o anchetă. Informațiile furnizate... nu puteau fi reconciliate cu răspunsurile privind metodologia cotei activelor și ciclul de nivelare, decât în baza faptului că perioada nu fusese una normală. Natura și întinderea anomaliilor impuneau o investigație suplimentară. Nici una nu a fost întreprinsă.” (Capitolele 16-131)

„Neasigurarea unei reacții la informațiile oferite privind garanțiile de anuitate și soluția propusă a reprezentat o eroare gravă. Răspunsurile verificării primelor arătau că asiguraților nu li se furnizaseră nici un fel de informații privind posibila frecvență a modificărilor ratelor primelor finale. ... Necoroborarea problemei ratelor reduse ale dobânzii și majorării primei finale în această etapă și neexplorarea descrierii de către Ranson a abordării societății, chiar confuză și obscură, a condus la nedeținerea de către autoritățile de reglementare a unor informații legate de problema garantării anuităților anterior divulgării publice, în anul 1998.” (Capitolele 16-132)

„Se pare că DTI nu deținea suficiente surse de informare, interne sau externe societății, care să probeze sau să nege informațiile conform cărora aceste garanții de anuitate existau și deveneau valoroase. DTI nu a primit o copie a actului Consiliului din luna decembrie decât în ultima jumătate a anului 1998, cu mult timp după apariția problemei GAR... Acceptarea cazuală a situației societății privind garanțiile, ca aspect legat de vânzare, și nu ca unul care dă naștere aspectelor prudențiale, reflectă auto-mulțumirea nejustificată privind informațiile puse la dispoziția autorității de reglementare prudențială și GAD.” (Capitolele 16-134 și 135)

Reuniunea din data de 9 decembrie 1994 „a fost prima reuniune la care au participat din partea societății și alte persoane decât Ranson ... iar Ranson a anunțat că își va menține rolul dublu până în primăvara anului 1996” (Capitolele 16-153)

„În măsura în care GAD nu a considerat acest aspect ca fiind îngrijorător, DTI nu trebuia să se alerteze” (Capitolele 16-166)

„Documentele întocmite pentru reuniunea din decembrie 1994 au reflectat o anumită îngrijorare privind societatea în acel an; defectele evaluării pasivelor, bazarea pe active „aspiraționale”, vulnerabilitatea la șocuri, riscul ca politicile de distribuție să genereze așteptările rezonabile ale asiguraților, supra-distribuirea și necesitatea unei vigilențe speciale de supraveghere. Aceste aspecte nu au fost pe deplin dezbătute sau soluționate. Declararea unei rate de dezvoltare de 10%, comparativ cu o profitabilitate negativă a investițiilor de 4,2%, combinată cu evaluarea defectivă, ar fi trebuit să determine autoritățile de reglementare să verifice mai detaliat sănătatea financiară a societății. Din nou, cu excepția observării faptului că societatea era vulnerabilă, autoritățile de reglementare au părut mulțumite de situația acesteia (reflectată în ... reducerea la un rating de 4, acest fapt însemnând că anterior unui termen de 9 luni, nu exista necesitatea unei noi verificări)”. (Capitolele 16-191 și 192)

„La 17 noiembrie 1997, directorul executiv al Serviciului Național de Sănătate se adresa în scris DTI solicitând informații legate de natura adecvată a Societății pentru a reprezenta furnizorul acestuia de AVC. Un memorandum intern referitor la solicitare menționa că acoperirea RMM a societății aferentă declarațiilor anului 1996 era de 2,53x și 2,07x fără

termen implicit. Într-o notă de mână... inspectorul de linie menționa că s-au referit la acoperirea puternică de solvabilitate a unei alte societăți bine-cunoscute în răspunsul la o solicitare recentă similară, dar că acoperirea societății nu este „atât de fierbinte”. Ulterior luării în calcul a răspunsului adecvat, răspunsul către NHS, datat 26 noiembrie 1997, menționa că, în baza declarațiilor anului 1996: « putem afirma că societatea este sigură din punct de vedere financiar. Nu există aspecte nesoluționate, de natură esențială, referitoare la reglementarea de către DTI a [societății sau filialelor acesteia]. » Nu există motive pentru considerarea acestei declarații altfel decât oneste și este clar că s-a acordat o anumită atenție răspunsului, dar, ca evaluare onestă, reflecta slaba înțelegere de către DTI a situației financiare reale a societății în noiembrie 1997.” (Capitolele 16-226)

„Raportul de verificare din 1996 sugera, pentru prima dată într-un raport de verificare, că ar fi « de dorit » pentru societate să își păstreze o sumă mai ridicată din surplusul rezultat, declarând prime garantate mai scăzute, menținând plăți ridicate ale primei finale, atâta timp cât așteptările nu se vor majora. Imaginea care rezultă constă într-o înțelegere incompletă a cerinței de reglementare și o abordare limitată a evaluării ARA. Acesta a fost primul raport de evaluare care includea un titlu specific denumit ARA (în cadrul secțiunii privind prima). În ciuda acestui fapt, se pare că tot nu exista un sistem pus în aplicare (sau în stadiul de proiect) prin care ARA să poată fi evaluate în mod activ. Corespondența ulterioară verificării... pare ... să demonstreze că în timp de GAD devenea din ce în ce mai îngrijorat de vulnerabilitatea societății, de declararea primelor și ARA... considera mandatul său în acest domeniu ca limitându-se la unul de solicitare și primire de asigurări din partea societății privind soluționarea problemelor.” (Capitolele 16-247 și 248)

În luna ianuarie 1999 „se pare că exista o lipsă de entuziasm pentru intervenții pozitive, solicitarea de asistență și avertizare privind posibilitatea eșecului măsurilor de remediere aplicate de societate . Nota de informare aferentă reuniunii din 15 decembrie 1998 a prezentat o imagine a unei societăți care nu își permitea să declare o primă, iar în cadrul reuniunii s-a concluzionat că, în baza umbrelei unei administrări sigure și prudente, exista puterea prevenirii unei asemenea declarații. Cu intervenție, ca ultimă resursă... declararea unei prime era « probabil necesară pentru administrarea prudentă a societății ». În orice caz, FSA nu a insistat.” (Capitolele 17-110)

„Interpretarea auto-indulgentă a lui Headdon (EL) privind « câteva puncte % » a fost neglijată de toți actuarii implicați, cu excepția celui mai junior dintre aceștia. GAD a considerat că nu era putea fi întreprinsă nici o acțiune eficientă.” (Capitolele 17-111)

„Datorită explodării problemei privind garanția de anuități, nu s-a încheiat nici un raport de verificare privind declarațiile aferente anului 1997 și de aceea autoritățile de reglementare nu au beneficiat de un asemenea raport de la raportul de verificare a anului 1996 din decembrie 1997. GAD a finalizat verificarea inițială a declarației aferente anului 1998 pe 9 aprilie 1999 ... La 1 februarie 1999 FSA încă nu deținea informații suplimentare privind proiecțiile de solvabilitate și planul de rezervă necesar.... Au urmărit societatea pentru acestea (și o copie a acordului finalizat de reasigurare) la 15 aprilie. Raportul integral de verificare, datat 20 mai 1999, se întindea pe 23 de pagini și menționa rating-ul de prioritate al societății ca fiind 2. Raportul combina declarațiile aferente anilor 1997 și 1998.” (Capitolele 17-128,133 și 139)

„Relativa mulțumire privind raportul din 1998 reflectă măsura siguranței acordate acordului de reasigurare de GAD și FSA, și concentrarea atenției pe solvabilitatea de reglementare și nu pe orice altă opinie realistă referitoare la situația pe termen lung a societății.” (Capitolele 17-146)

„În luna august 1999, în timp ce se aștepta rezultatul cazului (aflat pe rolul Curții de Justiție), FSA a întocmit o « evaluare inițială de risc » a societății, ca parte a unui proiect pilot pentru o nouă abordare a supravegherii, bazate pe risc. În aceasta, societatea a fost clasificată cu « risc financiar ridicat » datorită nivelului beneficiilor garantate, poziției inferioare a activelor libere și dificultății de atragere a unei finanțări externe. La titlul « Management », atitudinea culturală a societății era descrisă ca prezentând: « O tendință de superioritate arogantă cu privire la eficiența operațiunilor acesteia și prioritatea ridicată acordată intereselor asiguraților. Acest fapt îi poate împiedica să identifice riscurile financiare care pot surveni ca urmare a garantării unor niveluri ridicate de beneficii. Cu toate acestea, este deschisă față de autoritatea de reglementare și nu există îngrijorări speciale legate de nivelul de cooperare prezentat anterior. » Evaluarea a confirmat că existau puține dovezi disponibile cu privire la guvernarea societară.” (Capitolele 18-22)

„În 13 septembrie 1999, inspectorul principal de linie din cadrul FSA i-a sugerat lui Headdon că ar trebui efectuată o inspecție generală a societății la începutul lunii decembrie (ultima asemenea vizită avusese loc în noiembrie 1996).” (Capitolele 18-25)

c) Neglijența autorităților de reglementare

„În dosarele DTI sau GAD nu s-a găsit nici un raport de verificare cu privire la anii 1987 sau 1988, iar cu ocazia investigației actuarul principal a afirmat ... că este posibil să nu fi fost întocmit nici un raport detaliat de verificare deoarece GAD a derulat un proces de recrutare ... pentru ocuparea unor numeroase posturi vacante.” Dar „acești ani erau cruciali pentru că 1987 fusese un an slab pentru societate pe piețe ... iar activele disponibile ale societății erau insuficiente pentru acoperirea valorii totale a polițelor la finele fiecărui an.” (Capitolele 16-7)

„Burt (actuarul principal din cadrul GAD) a încheiat cu o concluzie surprinzătoare ... « În prezent nu deținem suficiente informații referitoare la societate pentru a putea fi mai specifici și, într-adevăr, dacă societatea nu semnaleză mai multe aspecte, nu sugeram solicitarea altor informații. Societatea este societatea de asigurări de viață cu cea mai îndelungată existență și este respectată pe piață »”. Însă „examinarea practicii societății ar fi descoperit faptul că, în ciuda unei alocări totale cu mult inferioară profitabilității investiției în 1989 ... valoarea polițelor reprezenta 104% din activele disponibile, care, la rândul său, ar fi dezvăluit un deficit semnificativ reportat din 1987 sau anterior. Dar aceste informații nu erau solicitate ca parte a declarațiilor, și nici societății nu i s-a solicitat comunicarea acestora în această etapă.” (în 1990 - Capitolele 16-21 și 28)

Verificând declarațiile anului 1990, GAD nu a realizat faptul că „societatea a alocat o rată totală noțională de dezvoltare de 12%, în ciuda unei profitabilități nete a investiției de minus 10,4%, prima profitabilitate negativă a societății din 1974 ... Pickford (GAD) a intrat în

posesia unor informații critice care divulgau situația precară a societății și natura extremă a măsurilor luate pentru menținerea alocării primei într-un an cu pierderi severe.” Dar „se pare că Pickford a respectat solicitarea lui Ranson de a nu transmite documentele către DTI. Într-o notă nedată către Burt, cu privire la scrisoare și conținutul acesteia, Pickford a concluzionat că: « Nu credem că trebuie să arătăm DTI decât dacă derularea situației o va garanta. »” (Capitolele 16-40 și 43)

Conduita neglijentă pare evidentă atunci când „la 26 iulie, la scurt timp de la primirea de către DTI a declarațiilor aferente anului 1990, Pickford (GAD) i-a scris lui Ranson mulțumindu-i pentru documente, referindu-se la discuțiile următoarei reuniuni referitoare la aspecte « din acest domeniu general » și asigurându-l că vor asigura « o circulație extrem de limitată ». ... Ulterior, Pickford a confirmat că a greșit permițând ca o înțelegere personală cu Ranson să afecteze obligațiile sale ca autoritate de reglementare.” (Capitolele 16-43 și 44)

În legătură cu acest aspect, Lordul Penrose concluzionează afirmând că „GAD a răspuns pe parcursul investigației că era constantă practica prin care informațiile « de natură tehnică și actuarială în principal și comunicate GAD » să nu fie transmise ca regulă către DTI, și că documentele în discuție nu dezvăluiau informații critice imediate cu privire la solvabilitatea societății. De asemenea, GAD părea să respingă opinia mea conform căreia documentele prezentau modificări importante ale sistemului de prime al societății... Nu accept opinia GAD privind conținutul sau importanța documentelor, sau privind baza în care au fost împiedicați de autoritățile de reglementare. Raportul de verificare 1990 a fost transmis DTI la 20 noiembrie 1991. Având o pagină și jumătate, era tipic pentru acea perioadă, dar datorită îngrijorărilor existente în acel moment, pare total neadecvat... Documentele transmise de Ranson către Pickford prezentau o abordare a alocării primei în 1990 care ar fi trebuit să ridice serioase semne de întrebare printre autoritățile de reglementare. Ulterior primirii, se pare că Pickford nu le-a prea utilizat ... Nu le-a transmis DTI.” (Capitolele 16-46, 47 și 52)

„Roberts (DTI) a comentat în 4 noiembrie 1992: « Aceasta ne înfățișează o imagine îngrijorătoare. Supra-distribuirea de către o societate cu o acoperire redusă (deliberat) a RMM și o politică (continuă) de expunere ridicată a capitalului propriu. Cred că ar trebui să solicităm GAD o evaluare mai adecvată a situației și opțiunilor disponibile pentru societate în cazul unei crize semnificative ulterioare pe piață... Cât timp va mai putea continua cu primele actuale în situația unui randament zero? » Aceste comentarii nu par să fi fost transmise lui John Rathbone, care a preluat de la Burt funcția de actuar principal, până la 14 ianuarie 1993.” (Capitolele 16-86)

„Rating-ul de prioritate pentru declarațiile de reglementare ale societății aferente anului 1992 a fost din nou 3. Raportul de verificare pentru 1992 nu a fost finalizat decât la 28 martie 1994 și s-a întins pe două pagini. În general punctele erau favorabile.” (Capitolele 16-124)

„Autoritățile de reglementare nu au reacționat la existența ratelor garantate de anuitate și la soluția propusă de societate, astfel cum era dezvăluită (deși opac) în declarații și cu ocazia reuniunii din noiembrie 1993. Nicăieri în raportul de verificare aferent anului 1993 nu se menționa nimic despre garantarea anuității ... Nu a existat nici o explicație a neobservării de către cei implicați a importanței acestui aspect... Autoritățile de reglementare au pierdut de

asemenea șansa de a efectua o evaluare completă a utilizării integrale și prezentării primei finale de către societate.” (Capitolele 16-163 și 164)

„În fiecare an, din 1987... până în 2000, valorile totale ale polițelor au depășit valoarea de piață a activelor disponibile (deși cu diverse sume și procente) pe baza fondului. Valorile perioadei ulterioare anului 1991 care ar fi demonstrat acest fapt nu s-au aflat niciodată în posesia autorităților de reglementare și, până la finele anului 1997, nu au fost niciodată solicitate de acestea.” (Capitolele 16-173)

”Orice i s-a comunicat GAD cu privire la situația din noiembrie 1996, orice informații care ar fi prezentat durata și întinderea excesului, se pare că nu au fost solicitate societății. Astfel, în legătură cu două aspecte importante (polița finală și situația valorilor în exces ale polițelor), se pare că a existat un eșec al autorităților de reglementare privind solicitarea și analizarea valorilor sau documentelor suplimentare care le-ar fi permis să efectueze o evaluare adecvată a problemelor care erau discutate la acea dată cu societatea.” (Capitolele 16-206)

”Indiferent de nivelul îngrijorării în cadrul GAD (în luna mai 1998) și exprimat cu privire la aceste diverse aspecte, documentele disponibile nu reflectă nici o îngrijorare aferentă din partea Trezoreriei, sau opinia conform căreia GAD ar fi comunicat autorității de reglementare această îngrijorare. Trezoreria a rămas complet pasivă, depinzând de GAD inițierea oricărei acțiuni necesare.” (Capitolele 16-251)

„Îngrijorarea sporea, dar se păstra la un nivel redus. Trezoreria Majestății Sale părea mulțumită de faptul că permisesse GAD să deruleze dialogul cu societatea, fără participarea activă a Trezoreriei ... conform contractului de nivel servicii (un contract revizuit fusese încheiat în decembrie 1998). Cu toate acestea, citirea contractului de nivel servicii nu face decât să adâncească impresia că orice opinie mai largă de reglementare era subordonată discuțiilor tehnice aflate în derulare exclusiv pe baze actuariale. Era o etapă de tranziție în dezvoltarea reglementării. Este dificil de evitat opinia că reglementarea cădea între două laturi, personajul principal al discuțiilor neavând nici un fel de puteri de reglementare, iar autoritatea împuternicită de reglementare deținând un rol minor în procesele de instruire a acțiunii de reglementare.” (Capitolele 16-252)

„Audierea din cadrul Curții de Justiție trebuia să înceapă la 5 iulie 1999. În jurul datei de 8 iunie, inspectorul principal de linie a circulat un document denumit « Posibile Scenarii ale Dosarului Equitable Life ». Conform constatărilor investigației, acesta era primul document întocmit de GAD sau FSA care includea o examinare de fond a dosarului. ... Formularea consecințelor celui mai defavorabil scenariu se concentrau pe problemele administrative imediate sau pe termen scurt. Nu identifica nici un fel de aspecte pe termen lung legate de viitorul societății.” (Capitolele 18-1 și 6)

„Prima reuniune cu societatea referitoare la litigiu a avut loc în 29 iunie 1999 (cu câteva zile anterior începerii audierii și la peste șase luni de la notificarea de către societate a HMT privind intenția de a iniția o acțiune în justiție).” (Capitolele 18-17)

„În 22 mai 2000, inspectorul principal de linie și-a comunicat opinia conform căreia «

[Societatea] nu este cea mai puternică societatea de asigurări de viață existentă dar nici nu există perspectiva imediată a falimentului acesteia (chiar în cazul pierderii la Camera Lorzilor) ». Pe scurt, sentința pronunțată împotriva societății nu a fost considerată ca afectând în mod esențial poziția financiară a societății, iar acțiunile FSA au fost neesențiale cu privire la dosar, între data pronunțării sentinței de către Curtea de Apel, în luna ianuarie, și zvonurile legate de posibilul rezultat din iunie și iulie al audierii la Camera Lorzilor. Nu a existat nici o actualizare a documentului anterior privind scenariile (întocmit pentru audierea la Curtea de Justiție) anterioară celei apărute cu o zi înaintea sentinței pronunțate de Camera Lorzilor.” (Capitolele 18-47)

2.6 Termenul de confirmare a aspectelor referitoare la Equitable Life de către autoritățile de reglementare

14.11.1990: *„Burt (actuarul principal din cadrul GAD) și-a exprimat îngrijorarea cu privire la situația societății, în special în condițiile agravării situației pe piață sau chiar a menținerii nivelului actual. Ranson a confirmat că, în cazul scăderii pieței cu încă 20%, societatea va avea probleme și el ar trebui să ia în considerație acțiunile necesare. Deși existau îngrijorări evidente, din memorandumurile ambilor actuari GAD rezulta că nu se impunea nici o acțiune suplimentară.” (Capitolele 16-11, 23) Cu toate acestea, „fiind îngrijorate în legătură cu situația societății în 1990 (astfel cum rezultă din reuniunea din 14 noiembrie 1990 și corespondența ulterioară), nici GAD și nici DTI nu par să își fi menținut acest nivel de interes în societate pe parcursul anului 1991.” (Capitolele 16-51)*

14.05.1992: *„Pe marginea memorandumului întocmit de Burt (GAD), una dintre echipele de supraveghere din cadrul DTI menționa, în plus, că «Paul Burt consideră că societatea a achitat sume prea ridicate pentru prime. » ... Iar la puncte slabe menționa: ... Funcția Domnului Ranson de director executiv principal și actuar poate crea probleme pentru că nu există nici o persoană care să tragă semnalul de alarmă în cazul unei probleme... Pickford (GAD) menționa că i-a plăcut filosofia societății privind asigurării, dar a considerat că puterea de solvabilitate a acesteia era îndoielnică... și a afirmat că este îngrijorat de performanța societății în cazul unor situații negative dramatice pe piață. Se pare că apoi acest aspect nu a mai fost luat în considerație.” (Capitolele 16-66 și 68)*

15.09.1992: *„La 10 septembrie Ranson a transmis anumite informații istorice către Burt (GAD). Aceste informații ... dezvăluiau realitatea actuală a excesului total aferent polițelor totale (definit în scrisoare ca «valorile actuale ale beneficiilor garantate plus primele finale/terminale la ratele aplicabile la acea dată») față de active, după cum urmează: 1989: 104%; 1990: 124%, 1991: 120% Acestea erau informații care nu puteau fi prezentate în declarații. La un anumit moment, această scrisoare a fost transmisă DTI.” (Capitolele 16-77).*

04.11.1992: *„Între timp, raportul de verificare a cauzat o anumită neliniște în cadrul DTI. Menționa Roberts în manuscrisul referitor la raport...: Aceasta ne înfățișează o imagine îngrijorătoare. Supra-distribuirea de către o societate cu o acoperire redusă (deliberat) a RMM și o politică (continuă) de expunere ridicată a capitalului propriu. Cred că ar trebui să solicităm GAD o evaluare mai adecvată a situației și opțiunilor disponibile pentru societate*

în cazul unei crize semnificative ulterioare pe piață... Cât timp va mai putea continua cu primele actuale în situația unui randament zero??” (Capitolele 16-86)

11.01.1993: „Societatea a solicitat și a obținut un ordin conform Secțiunii 68¹ pentru un articol implicit de profituri viitoare în valoare de 360 mii lire sterline.” (și pentru sume mai ridicate în anii următori). Memorandumul GAD concluziona: „În general, consider că Equitable ar putea supraviețui unei scăderi pe termen scurt a nivelurilor de piață, chiar și unei reduceri semnificative, la fel ca majoritatea societăților. Cu toate acestea, portofoliul societății trebuie să ridice anumite semne de întrebare, în cazul unei perioade prelungite de devalorizare a acțiunilor. Trecerea recentă către garanții cu dobândă fixă va slăbi dificultățile, în ciuda argumentelor legate de cheltuielile aferente beneficiului final datorat asiguraților.” (Capitolele 16-93)

30.11.1993: În cadrul acestei reuniuni dintre autoritățile de reglementare și societate „existența garanțiilor de anuitate și soluția propusă de Ranson au fost aparent aduse la cunoștința GAD și DTI ... Cu toate acestea, acest aspect nu a fost urmat de și nu s-au primit alte mențiuni în documentele de reglementare decât ulterior expunerii acestui aspect în anul 1998. Astfel, GAD a descoperit o problemă GAR ...” (Capitolele 16-117)

09.12.1994: „O notă informativă GAD datată 6 decembrie, întocmită pentru reuniune, enumera aspecte recente ... cererile referitoare la anumite ordine conform secțiunii 68 cu privire la participațiile de investiții, clasificarea de către societate a planurilor de boli severe și cheltuieli medicale, și rolul dual al lui Ranson. Lista îngrijorărilor se concentra pe un domeniu limitat. Omitea referirea la garanția de anuitate sau aspectele legate de primă... A fost prima reuniune la care a participat o persoană din cadrul societății, alta decât Ranson.” (Capitolele 16-152 și 153)

05.11.1995: În ziarul Sunday a apărut un articol care menționa că Equitable Life prezenta o rată redusă a activelor libere și nerecomandarea de către consultanții financiari independenți a produselor societății. „La 6 noiembrie 1995 DTI a primit un apel telefonic de la un asigurat care dorea să afle ce măsuri se preconizau în legătură cu situația financiară defavorabilă a Equitable, menționată în articolul de presă. O notă internă datată 8 noiembrie a adus acest articol în atenția inspectorului principal de linie. Se menționa că: EL are o modalitate diferită de calculare a rezervelor față de majoritatea [societăților] dar cu siguranță puterea financiară a acesteia poate fi evaluată în baza declarațiilor DTI, deși nu neapărat în baza Formularului 9. Altfel cum [ar putea] S+P² să îi acorde un rating atât de favorabil?” (Capitolele 16-177)

08.11.1996: „Actuarul verificator menționa că societatea trebuia să fie deosebit de atentă cu privire la declarațiile privind primele pentru a asigura neinducerea în eroare a clienților referitor la beneficii. Se pare că nu existat nici o acțiune ulterioară în legătură cu acest aspect, notele trecând la o altă chestiune, puterea evaluării. Ranson ... intenționa să rămână «până la consolidarea modificărilor».” (Capitolele 16-203 și 204)

¹ Secțiunea 68 din *Legea Societăților de Asigurare din 1982*.

² Standard & Poor's.

13.01.1998: „Actuarul verificator a întrebat dacă era corect ca totalul activelor curente să depășească valoarea totală admisă a activelor curente și solicita comunicarea unei valori a cotelor cumulate de active pentru toate cele în vigoare acumulate cu contractele de profit de la finele anului 1996. Headdon a răspuns ... că i-a fost dificil să înțeleagă întrebarea legată de rata activelor, dar a confirmat că valoarea nominală totală a polițelor, incluzând prima finală, depășea activele de atribuit.” (Capitolele 16-234 și 235)

27.02.1998: „GAD a răspuns ... oferind reasigurarea neluării în considerație a scoaterii în afara legii a notificărilor societății privind prima... că: «ar deveni o îngrijorare dacă orice posesori ai contractelor generatoare de profit cu acumulare vor considera că au fost induși în eroare.» În plus, GAD declara: «Maniera în care Equitable funcționează ca societate mutuală, acordând cele mai ridicate profituri fiecărei generații de asigurați, cu lipsa subsecventă a oricărui patrimoniu liber, nu înseamnă inexistența unui tampon de protejare a posesorilor acestor contracte împotriva efectelor naturale ale viitoarelor scăderi a valorii de piață a activelor. Rămânem încrezători că societatea dumneavoastră cunoaște acest fapt pe deplin.» Această corespondență a fost transmisă diviziei de asigurări, transferată acum Trezoreriei.” (Capitolele 16-238)

06.12.1999: „La reuniune au participat doi inspectori de linie din cadrul FSA, actuarii principal de verificator și Nash, Headdon, Thomas (directorul de investiții) și directorul general, directorul de vânzări și marketing, din partea societății... Inspectorii au intenționat «să umple anumite goluri legate de informațiile deținute despre societate» cu ocazia vizitei... Aspectul legat de rezerva GAR a fost adus în discuție și inspectorul principal de linie a anunțat că actuarul guvernamental se va adresa tuturor societăților pentru clarificarea instrucțiunilor sale din ianuarie, ceea ce ar putea însemna obligația Equitable de a-și majora rezervele. Astfel, au fost necesare aproximativ 10 luni ca GAD și FSA să decidă clarificarea instrucțiunii de rezervare, lăsând posibilitatea ca declarațiile aferente anului 1998 (precum și cele aferente anului 1997) să prezinte rezerve pentru garanțiile de anuitate considerate de autoritățile de reglementare ca inadecvate.” (Capitolele 18-38)

2.7 Concluziile Raportului Penrose

Raportul dedică o parte semnificativă concluziilor (Capitolul 19, alineatele 149-163) legate de regimul britanic de reglementare. Acesta subliniază cum „reglementarea prudențială a societăților de asigurare de viață se concentra pe un sistem de declarații... iar în cazul societății, suplimentat în anul și ulterior anului 1991 de vizite la sediile de asigurare de viață. (Equitable se afla printre primele sedii care trebuiau vizitate.) Declarațiile impuneau informații legate de activitatea pe termen lung a societății, ca răspuns la anumite întrebări specifice.” Cu toate acestea, referitor la aplicarea supravegherii, acesta menționează că „se considera că nu reprezenta o funcționare adecvată a reglementării substituirea opiniei autorității de reglementare privind acțiunile optime din punct de vedere al reglementării cu opinia conducerii.” (alineatul 150) Menționând că „verificarea declarațiilor pentru asigurarea conformității cu reglementările în vigoare... nu epuiza obiectul reglementării”, afirmă că „informațiile financiare impuse societăților cu privire la declarațiile privind activitatea pe termen lung se concentrau pe obligațiile contractuale ale societății.” (alineatele 149 și 151)

Lordul Penrose explică în continuare cum GAD i-a comunicat investigatorului său că reprezenta „principiul fundamental al reglementării și monitorizării de supraveghere bazarea în principal pe actuarul desemnat, care era apropiat societății și care deținea o responsabilitate profesională de monitorizare a situației financiare a acesteia de zi cu zi și de constituire a provizioanelor tehnice.” În mod similar, și referindu-se la disputatul rol dublu al Domnului RANSON, ca președinte executiv și actuar desemnat al Equitable Life, cei care au răspuns în numele Trezoreriei au menționat investigatorului că „exceptând cazul în care actuarul acționa contrar reglementărilor, nu reprezenta obligația autorității de reglementare (sau consultantilor actuariali) să înlocuiască deciziile actuarului desemnat cu ale acesteia în domenii în care actuarul desemnat deținea o responsabilitate profesională clară.” (alineatul 154)

Fără a contesta faptul că „a existat un avantaj legat de nestabilirea unei abordări actuariale fixe”, Lordul Penrose menționează că la mijlocul anilor 70 „sistemul se baza prea mult pe actuarul desemnat”, un fapt aparent „recunoscut de FSA în propunerea de reformare a acestui rol.” (alineatul 155). Cu toate acestea, el subliniază că declarațiile anuale depuse la autoritățile de reglementare conțineau diverse „practici de merit actuarial dubios” și că „există o mare răspundere a autorităților de reglementare privind monitorizarea sau asigurarea monitorizării evaluării rezervelor matematice și cuantificării și tratamentului articolelor implicite pentru evaluarea eficientă a poziției de solvabilitate a societății în ceea ce privește reglementările de evaluare” (alineatul 156)

Cu privire la structurile și resursele autorităților britanice de reglementare a asigurărilor, Lordul Penrose afirmă deosebit de clar că „divizia de asigurări din cadrul DTI era deficitar echipată pentru participarea și procesul de reglementare. Deținea personal neadecvat, iar persoanele implicate la nivelul inspecției de linie, în particular, nu erau calificate pentru contribuții semnificative în proces. Autoritățile de reglementare a diviziei de asigurări erau fundamental dependente de GAD privind asistența legată de rezervele matematice, articolele implicite, aspectele tehnice în general, și ARA, și nu dețineau în mod individual capacități sau experiență relevantă pentru evaluarea independentă a situației societății în acest sens. Datorită volumului de lucrări implicat, care depășea cu mult verificarea uzuală a declarațiilor, funcționarii de grad superior beneficiau de oportunități limitate de a se implica în reglementarea de rutină”, adăugând că „la acea dată se identificase necesitatea pentru resurse superioare de reglementare”. Acesta concluzionează afirmând că „în toate scopurile practice, verificarea funcționării actuariale a societăților de asigurare de viață se afla în mâinile GAD până la aplicarea reorganizării FSA.” (alineatul 158)

Deși Lordul Penrose confirmă că „actuarii din cadrul GAD erau deosebit de apreciați de autoritățile de reglementare”, acesta mai afirmă că „aceștia erau deseori inhibați de ceea ce considerau acceptabil, conform standardelor de practică largi și inadecvat definite”, sugerând că „Guvernul impunea o abordare «permisivă» a reglementării, și aloca resurse în mod corespunzător.” În plus, acesta mai sugerează că „resurse sporite ... ar fi putut îmbunătăți șansele de identificare a problemelor”, și menționează climatul politic din Regatul Unit aplicabil anilor 1990, când obiectivul Guvernului „consta în descentralizarea reglementării, în reducerea sarcinilor de reglementare aplicabile societăților, în evitarea intervenirii în societățile private, și în a permite forțelor de piață să se manifeste.” (alineatele

159, 160 și 161)

În final, acesta afirmă că „au fost puse în aplicare reforme, în cadrul legislativ existent, dar că miniștrii au exclus în mod repetat legislația principală din acest domeniu” existând o percepție generală conform căreia „supravegherea asigurării de viață reprezenta un succes, existând un singur eșec ne semnificativ al unei societăți de asigurări de viață pe parcursul unei perioade de douăzeci de ani.” Parțial din acest motiv „în mod virtual nici un fel de legislație principală în domeniul reglementării pentru care DTI era responsabilă nu a fost preluată de miniștri”, adăugând că nu a deținut nici o „listă de propuse amendamente legislative care identificau reforma structurală fundamentală ca un potențial subiect legislativ.” (alineatul 162)

În concluzia sa, Lordul Penrose susține că „în principal, societatea a fost autorul propriului eșec. Eșecurile autorităților de reglementare au reprezentat factori secundari” (Capitolul 20, alineatul 84) indicând, cu toate acestea, următoarele puncte ca reprezentând «constatări cheie» ale investigației sale cu privire la rolul autorităților britanice de reglementare a asigurărilor:

- a) Reglementarea britanică se baza pe bazarea excesivă pe actuarul desemnat, care, în cazul societății, era de asemenea președintele executiv în perioada critică dintre anii 1991 - 1997, în ciuda recunoașterii unui potențial conflict de interese inerent acestei poziții; (alineatul 240.7)
- b) Declarațiile de reglementare și măsurile de solvabilitate aplicate de autoritățile de reglementare nu țineau pasul cu dezvoltarea sectorului ... Astfel, solvabilitatea de reglementare a devenit o măsură din ce în ce mai nerelevantă a situației financiare reale a societății; (alineatul 240.8)
- c) Semnificația așteptărilor rezonabile ale asiguraților (ARA) conform legislației era înțeleasă de către autoritățile de reglementare ... Cu toate acestea, nu existau nici un fel de încercări consecvente sau persistente în vederea stabilirii modului în care ARA ar fi putut afecta pasivele confirmate ale societății; (alineatul 240.9)
- d) Autoritățile de reglementare nu au acordat suficientă atenție faptului că o serie de diverse măsuri utilizate pentru susținerea solvabilității societății erau destinate apariției unui surplus viitor; (alineatul 240.10)
- e) A existat un eșec general al autorităților de reglementare și GAD cu privire la urmărirea aspectelor survenite pe parcursul reglementării societății, și de a reprezenta o provoca pentru conducere. (alineatul 240.11).

Lordul Penrose a concluzionat afirmând că „imaginea rezultată este a unei societăți care prezenta probleme grave financiare și de management, anterioare apariției problemei GAR ... Hotărârea Camerei Lorzilor privind Hyman a precipitat o criză, dar nu a reprezentat unicul motiv. Lecțiile care rezultă sunt vaste, și se referă la responsabilitățile tuturor părților principale implicate, administratori, membri ai conducerii, auditori și autorități de reglementare.” (WS2)

IV. Alte probe orale sau scrise examinate de Comisie

În vederea unei evaluări superioare a respectării de către autoritățile de reglementare a asigurărilor de viață a dispozițiilor legislației Comunității în Regatul Unit și în alte state membre relevante, Comisia de Anchetă a invitat o serie de experți și martori să furnizeze comisiei probe verbale și scrise privind cazul Equitable Life¹. Martorii invitați includeau asociați individuali și reprezentanți ai asociațiilor asiguraților, reprezentanți guvernamentali, ofițeri superiori ai autorităților actuale și anterioare de reglementare a asigurărilor de viață din Regatul Unit, Irlanda și Germania, reprezentanți ai Comisiei, actuari și experți în asigurări de viață, anuități și contabilitate judiciară, precum și alți experți și persoane cheie, incluzând conducerea actuală a Equitable Life.

Conform datelor furnizate de Domnul THOMSON, actualul președinte executiv al Equitable Life, în 2001 „aproximativ 1,5 milioane persoane dețineau un interes în fondurile generatoare de profit ale societății; acest număr includea aproximativ 8 000 posesori de polițe generatoare de profit din Irlanda și aproximativ 4 000 posesori de polițe generatoare de profit din Germania. În plus, existau aproximativ 6 500 de polițe internaționale vândute prin intermediul biroului societății din Guernsey persoanelor fizice rezidente în întreaga lume, unele dintre acestea în Europa.” (WE47).

Cu privire la asigurările internaționale ai Equitable Life, Domnul SEYMOUR (WE53) a furnizat date mai precise, menționând că spre sfârșitul anilor 90 societatea înregistra „13 405 de asigurați în Regatul Unit, cu reședința în 13 state membre UE diferite.”²

Dovezile prezentate de alți martori se concentrau pe o serie de aspecte cheie care pot fi grupate după cum urmează:

1. Neglijența în reglementarea și supravegherea prudențială

Opinii convergente au fost exprimate de martori (petiționari, asigurați afectați sau reprezentanți ai grupurilor de acțiune ale asiguraților) cu privire la sublinierea vastelor îngrijorări și reclamații împotriva autorităților britanice de reglementare, precum și a autorităților de reglementare din alte state membre relevante.

Cu privire la acest aspect, probele verbale și scrise examinate de Comisia de Anchetă au fost furnizate de Tom LAKE, John NEWMAN și Paul BRAITHWAITE în numele EMAG³ (H1,

¹ Reamintim abrevierile utilizate în prezentul raport, depuse, ca probă, la Comisie:

H # = probă orală acordată pe parcursul Audierii EQUI ; **WS #** = probă orală acordată în cadrul Atelierului EQUI;

WE # = probă scrisă depusă pe site-ul internet al EQUI, accesibil publicului; **ES #** = studio extern;

WE-FILE # = probă scrisă nedepusă pe site-ul internet; **WE-CONF #** = probă scrisă confidențială

² În total, 12 425 asigurați din statele membre UE (Irlanda, Germania, Belgia, Austria, Danemarca, Finlanda, Franța, Grecia, Italia, Luxemburg, Olanda, Portugalia, Spania, Suedia) și 980 în coloniile Marii Britanii (Insulele Anglo-Normande, Isle of Man, Gibraltar).

³ Equitable Life Action Group Ltd.

H11, WE2, WE14, WE26, WE28, WE29, WE44, WE58, WE74, WE75, WE76, WE-CONF 22-34); Michael JOSEPHS (H2, WE4, WE31, WE42, WE79), Beatrice și Pat KNOWD (WE4), Nicholas BELLORD (H2), Paul WEIR (H2, WE6); Peter SCAWEN (H3, WE23), Markus WEYER (H3, WE22); Liz KWANTES (H7, WE51); Leslie SEYMOUR (H7, WE36, WE52); Joseph O'BROIN (WE3); Michael NASSIM (WE7, WE8, WE33); John VINALL (WE43); Onagh O'BRIEN (WE-FILE3); Frank TROY (WE-FILE4); K.NOONAN (WE-FILE11); Fred McGUIRK (WE-FILE8); Peter THORNTON (WE-FILE12); Jim BERRY (WE-FILE13); Jack DUGGAN (WE-FILE14); Brian EDMONDS (WE-FILE1); Peter SCHÄFER; Patrick O'FARRELL (WE-FILE9, WE-FILE19); Barry și Susan GROVES (WE-FILE7); Albert DOUGLAS (WE-FILE5); Dermot BYRNE (WE-FILE6); John GALVIN (WE-FILE15); Patrick McCARTHY (WE-FILE16); Roy HARDING (WE-FILE17); David STONEBANKS (WE46); N.F.NORRISH (WE-FILE20); W. DEPPE (WE81); Richard LLOYD (H5); Seamus POWER (WE-FILE2), Simon BAIN (H8, WE72).

În depozițiile date, aceștia au acuzat – în grade diverse – autoritățile britanice de reglementare cu privire la neexercitarea adecvată a funcțiilor de reglementare în legătură cu Equitable Life și de nerecunoaștere și nereacționare, din neglijență, un anumit număr de ani, a unei serii de semnale clare de alarmă referitoare la Equitable Life, aferente supravegherii prudențiale.

În H7, Domnul SEYMOUR susținea că „*Articolul 23 din cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață impune ca autoritatea de reglementare să supravegheze și să cunoască în detaliu ceea ce se întâmplă cu privire la o societate de asigurare cu sediul central în jurisdicția sa – subliniez atât «în jurisdicția sa» cât și activitatea derulată «în exteriorul» teritoriului său. De asemenea afirmă că autoritatea de reglementare trebuia să «remedieze orice neregularități care prejudiciau interesele persoanelor asigurate».*

Reprezentând un grup de susținere a asiguraților, Doamna. KWANTES (H7) susținea că „*guvernul britanic era unul dintre principalii autori ai celei de-a treia directivă privind asigurarea de viață la începutul anilor 1990 și era foarte insistent privind reglementarea robustă a sectorului asigurărilor. Un deceniu mai târziu ni se spune că reglementarea era doar «ușoară», ce o fi însemnând acest lucru. În opinia mea, ori reglementezi, ori nu reglementezi, nu există jumătăți de măsură.*”

În WE7, Domnul NASSIM susținea că „*autoritățile de reglementare au alocat prea mult timp dezbaterii circumstanțelor în care își puteau exercita puterile discreționare și de fapt nu le-au utilizat niciodată, atunci când situația globală le-o impunea. Prin urmare, acestea nu au recunoscut și nu au reacționat în cadrul nici uneia dintre etapele succesive importante ale progresării acelei poziții.*”

În H8 Domnul BAIN susținea că „*lipsa supravegherii i-a permis societății Equitable Life să considere că poate face ce vrea, deoarece funcționa într-o zonă liberă de reglementare.*”

Referindu-se la cultura de comunicare a Equitable Life, care ar fi trebuit să permită unei autorități de reglementare atente să identifice în cele din urmă potențialele puncte slabe din punct de vedere financiar, un memorandum furnizat Comisiei de trezorerie a Camerei

Comunelor în luna ianuarie 2001¹ sublinia cum „*Din punct de vedere istoric, Equitable nu s-a rușinat să își dezvăluie relativ slabă acoperire a solvabilității ei, dimpotrivă, a promovat-o ca pe un rezultat dorit al ceea ce considera o abordare adecvată de returnare către asigurați a unui procent cât mai ridicat posibil din câștigurile aferente primelor acestora. Datorită largii mediatizări a acestui fapt, considerăm că numeroase persoane care au devenit asigurați în ultimele două decenii ... ar fi trebuit să cunoască filosofia EL privind necumularea și menținerea unei solvabilități semnificative în exces. În legătură cu acoperirea de solvabilitate relativ redusă a EL, aceasta era întotdeauna mai expusă decât majoritatea altor societăți de asigurare de viață la situațiile financiare defavorabile, fie sub forma de vești proaste privind activele în cazul unor condiții precare ale pieței de investiții, fie din punct de vedere al pasivelor, în cazul unei inflații neplanificate a pasivelor ca urmare a unor aspecte cum ar fi intervenția de reglementare*”.

Fostul reprezentant de vânzări Equitable Life, Domnul LLOYD (H5) a simțit că și echipa de vânzări a societății Equitable era „*dezamăgită de consiliul Equitable Life ... Avea obligația de a le comunica asiguraților și personalului de vânzări riscurile asociate suplimentării sumelor fondurilor existente generatoare de profit, iar aceste riscuri ar fi trebuit cunoscute din anul 1998, și chiar anterior ... De asemenea am sentimentul că am fost dezamăgiți de către autoritățile de reglementare; nici o persoană din societate, cu excepția membrilor consiliului, nu a avut acces la toate informațiile disponibile, dar cu siguranță autoritățile de reglementare au avut acces la acestea.*”

Răspunzând acestor afirmații, reprezentantul FSA, Domnul STRACHAN² (H4) considera că plângerile „*reflectă o neînțelegere a ceea ce autoritățile de reglementare puteau sau ar fi trebuit să realizeze într-un caz cum ar fi Equitable Life.*” De asemenea acesta a reamintit faptul că „*supravegherea bazată pe risc derulată de FSA acceptă că un sistem de reglementare nici nu poate și nici nu ar trebui să încerce evitarea tuturor eșecurilor... Nu încercăm să operăm un regim în care nu se produc eșecuri ale societăților, deoarece recunoaștem că un asemenea regim nu este nici de dorit și nici posibil de realizat într-o economie liberă de piață. Acest principiu cheie caracterizează abordarea actuală și anterioară a abordării reglementării asigurărilor din Regatul Unit.*”

Această poziție a fost susținută de reprezentantul Trezoreriei britanice, Domnul MAXWELL³ (H4) care a declarat că „*reglementarea nu a fost statică. A existat o evoluție la nivelul politicii legislative și de reglementare deoarece piața a evoluat, dar regimul nu a încercat și nici nu încearcă să evite toate eșecurile sau problemele societăților reglementate. Când, în anul 1998, a devenit clar că Equitable Life nu a constituit provizioane explicite pentru garanțiile de anuitate cu ocazia stabilirii rezervelor, Trezoreria a acționat rapid și ferm.*”

O notă similară a fost depusă de Domnul McELWEE (H3) când a afirmat că, din punct de vedere tehnic, „*eșecul pieței nu este inconsecvent cu un regim de supraveghere adecvat*” și de Domnul BJERRE-NIELSEN (H7) care afirma „*Nu cred că noi, ca autorități de reglementare sau de supraveghere, putem să garantăm că nu se vor produce niciodată nici un fel de crize,*

¹ A se vedea WE58 pentru detalii suplimentare.

² Administrator al diviziei grupuri majore persoane fizice din cadrul FSA.

³ Administrator pentru politica serviciilor financiare în cadrul HMT.

colapsuri, eșecuri sau reclamații.”

Reprezentantul Comisiei, Domnul TERTÁK (H1), director pentru servicii financiare, a refuzat să comenteze orice aprecieri legate de eficiența sau posibilele neajunsuri ale autorităților britanice de reglementare, actuale sau anterioare, subliniind în schimb rolul acestora în supravegherea punerii în aplicare naționale a Directivelor UE relevante. Cu toate acestea, astfel cum a subliniat reprezentantul Comisiei, Domnul BEVERLY în H7 și cum a repetat Comisarul McCREEVY în H8, Comisia „*nu putea – și nu deținea mijloacele pentru – a avea rolul de autoritate de reglementare a autorităților de reglementare*”.

Declinând invitația comisiei de a se prezenta la una dintre audieri, fostul președinte executiv (și actuar desemnat) al Equitable Life, Christopher HEADDON, în WE45 și-a exprimat „*îngrijorările privind obiectivitatea membrilor comisiei și a modului de verificare a probelor (sau, mai exact, a neverificării). Se pare că există o prezumție a unui eșec uriaș al conducerii Equitable Life în cei 20 de ani anteriori închiderii acesteia privind noile activități în decembrie 2000 ... Comentatorii nu recunosc influența pieței rezistente asupra participațiilor în perioada 2000-2003, care a observat reducerea semnificativă a rezultatelor polițelor tuturor societăților de asigurări de viață. Prezumția aparentă a membrilor comisiei privind un eșec uriaș pare că suferă de același eșec uriaș. Asigurații nu pot distinge cu ușurință o reducere a valorii poliței cauzate de evenimentele particulare ale societății de reducerea generală care a afectat întregul sector. Majoritatea par să reclame reducerea **așteptărilor** și nu o pierdere efectivă referitoare la piață. Cu toate acestea, asiguraților cu polițe generatoare de profit din întregul sector li s-au redus semnificativ așteptările datorită condițiilor de investiție.*” În concluzia sa, a concluzionat că era „*de înțeles pe deplin faptul că un asigurat individual nu este capabil să distingă între aceste două aspecte*” dar susținea că raportul Lordului Penrose era „*esențial imperfect deoarece acesta nu a prezentat nici o asemenea încercare, în ciuda referirii explicite la comparațiile de piață în termenii săi de referință.*” (WE45)

1a) Acțiuni privind deficiențele operaționale ale autorităților britanice de reglementare

Astfel cum se raporta în WS2, studiile academice au ajuns la concluzia că sistemul britanic de reglementare financiară, anterior anului 2001 era „*în mod evident neadecvat și lipsit de coerență, ceea ce i-a subminat eficiența, aspect demonstrat de o serie de colapsuri majore bancare și scandaluri financiare în anii 1980 și 1990, care au zguduit sectorul financiar britanic.*”¹ Aceste cazuri sugerează existența unei slăbiciuni inerente în sistemul britanic de supraveghere bancară și de asigurări în anii 1980 și 1990, care a condus la reforma reglementării, definită în *Legea Serviciilor și Pieței Financiare (FSMA) din 2000*.

În WE7, domnul Michael NASSIM detalia afirmațiile de eșec operațional al autorităților britanice de reglementare, declarând că „*autoritățile de reglementare nu au intervenit într-un mod eficient, deși ar fi trebuit să știe că această supraevaluare a primelor va avea efecte inevitabile. Cu alte cuvinte, autoritatea de reglementare, prin inacțiune, i-a permis societății*

¹ Dr. Kern Alexander a citat criza următorului sector financiar britanic anterior cazului Equitable Life: insolabilitatea Johnson Matthey Bankers (1984), colapsul BCCI (1991), scandalul Lloyd's (1994), colapsul Barings Bank (1995), scandalul ipotecilor garantate cu asigurările de viață (1999).

să fie pusă într-un mare pericol legat de solvabilitate, atât în termeni imediați, cât și în termeni constructivi. Pierderile reclamanților s-au datorat în principal conduitei neglijente a conducerii societății, care în perioada 1973-1987 a avut consecințe critice. Această conduită a fost de natura celor incluse în aria de acoperire a obligațiilor și drepturilor autorității de reglementare de monitorizare, avertizare și impunere a restrângerii. Autoritatea de reglementare nu a întreprins nici o acțiune sau nici o acțiune eficientă și a permis stabilirea conduitei de către actuar, în locul obligației statutare. În consecință, autoritatea de reglementare prudențială a devenit responsabilă în egală măsură pentru pierderile în discuție.”

Domnul NASSIM mai susținea că „autoritățile de reglementare nu au investigat motivele pentru care societatea și-a extins în mod inadecvat supra-alocarea prin intermediul unor ajustări neadecvate și credite subordonate care anticipau viitorul venit din prime și aveau un efect negativ asupra profiturilor viitoare. În consecință, nu au sistematizat implicațiile prudențiale și ARA. Autoritățile de reglementare nu au putut identifica acordurile de reasigurare încheiate pentru acoperirea situației Hyman și nu au verificat declarația publică ELAS ’ din februarie 2000, conform căreia pierderea Hyman ar costa membrii cel mult 50 milioane £, în timp ce reasigurarea la suma de 800 milioane £ era destinată acoperirii aceleiași situații.”

Acesta concluzionează afirmând „dacă autoritatea de reglementare ar fi insistat în acțiuni cu adevărat prudențiale în acel moment sau anterior, toate primele finale (și anume discreționare) ar fi fost suspendate pe perioadă nedeterminată, până la restabilirea situației financiare a societății. Astfel, pe scurt, există suficiente dovezi pentru susținerea eșecului total al reglementării operaționale pe o perioadă îndelungată de timp, care în etapele finale a fost deliberat, având ca efect stingerea a numeroase pretenții juste, fără posibilitatea unei recompense. Dacă autoritățile de reglementare ar fi oprit această derulare, o situație potențial frauduloasă ar fi putut fi avertizată, situație pe care au permis-o, permițând Planul de Compromis ... Eșecul operațional total de acest tip se poate datora numai unei deficiențe globale a atitudinii etice responsabile. Alții au dorit să susțină că, separat de și în ciuda deficiențelor operaționale, eșecul autorităților de reglementare trebuie să fi fost de asemenea ilicit.”

Memorandumul WE-CONF6 susținea că „este evident că, pe cât mai mult se cunoșteau metodele de asigurare convențională, cu atât mai puțin putea fi indus în eroare de acțiunile Equitable, și cu atât mai mult putea deveni suspicios cu privire la ce se întâmpla de fapt cu primele. Însă autoritățile de reglementare, care ar fi trebuit să reprezinte expertul experților, au fost oarbe în fața întregii chestiuni.”

În depoziția sa (H4), domnul Colin SLATER, expert contabil și expert în contabilitatea judiciară, a subliniat anumite slăbiciuni contabile în operațiunile Equitable Life, pe care autoritățile de reglementare au putut și ar fi trebuit să le observe și la care ar fi trebuit să reacționeze. În special, a reamintit cum „în iulie 2000 pierderea cazului Hyman era estimată a costa societatea 1 500 mii £... Informațiile ulterioare au dovedit că pierderea cazului GAR nu reprezenta unicul factor care contribuia la declinul societății... De la sfârșitul anilor 1980, Equitable Life încerca să combine beneficiile contractelor generatoare de profit cu

transparența evaluărilor fondului gestionat, dar fără menținerea nici unui patrimoniu.¹ Abordarea Equitable Life era prevăzută în lucrarea «Contracte de asigurare participative fără miste», întocmită de Roy Ranson și prezentată Institutului Actuarilor la 20 martie 1989. Conceptul nu a întrunit condițiile aprobării necalificate. Unul dintre comentatori a fost Domnul Clark, ulterior președinte al Institutului Actuarilor (2000-2002), care menționa „autorii și-au declarat convingerea că activele sunt deținute de generațiile actuale de asigurați”. Cred că implicația identificată de autori din aceasta este că, ignorând nivelarea, suma cotelor individuale de active aferente polițelor individuale este egală cu valoarea de piață a fondului. Aceasta înseamnă că egalizarea trebuie să reprezinte un concept total echilibrat conform căruia orice sumă suplimentară achitată unui grup de asigurați trebuie echilibrată în mod egal de o sumă inferioară achitată unui alt grup. Nerealizarea acestei cerințe conduce în mod inevitabil la insolvabilitate pe termen lung în cazul în care restul teoriei rămâne intact.”

Examinând acuzațiile aduse deficiențelor operaționale ale autorităților de reglementare, Guvernul britanic a detaliat în WE32² motivul pentru care, în opinia acestuia, toate cerințele 3LD au fost incorect puse în aplicare în practică și a menționat că, în supravegherea Equitable Life, toate standardele prudențiale impuse de Directivă au fost aplicate. În special, acesta a declarat că 3LD „impunea calcularea rezervelor tehnice ale unei societăți de asigurare de viață în baza principiilor actuariale, comune tuturor statelor membre, recomandate de «Groupe Consultatif des Associations d’Actuaires dans les Pays des Communautés Européennes». Aceste principii includeau limitarea ratelor dobânzii care puteau fi utilizate la evaluare, dar nu prevedeau metoda de evaluare care trebuia aplicată, selectarea acesteia fiind lăsată la latitudinea statelor membre³. Directiva introducea o cerință pentru «limitele de admisibilitate» cu privire la active, dar interzicea statelor membre să le solicite societăților să investească în anumite active. Amenda regulile de potrivire și localizare a activelor puse în aplicare de Prima directivă privind asigurarea de viață astfel încât acestea erau aplicate în toate statele membre⁴. De asemenea permitea pentru prima dată ca marja impusă de solvabilitate să fie acoperită ... de capital din credite subordonate⁵. Acest fapt nu făcea obiectul acordului autorității prudențiale competente conform directivei, ci acest acord reprezenta o cerință în Regatul Unit, implementată din nou prin intermediul emiterii de către autoritatea prudențială competentă a unui ordin, conform secțiunii 68 din Legea Societăților de Asigurare din 1982.”

Autoritățile britanice au mai explicat în WE32 că 3LD „interzicea aprobarea prealabilă de către autoritatea prudențială competentă a produselor sau ratelor de primă⁶, bazându-se însă

¹ „Administratorii unei societăți de asigurări generatoare de profit declară prime periodice destinate reflectării tendinței performanței investițiilor. În acest mod acești investitori sunt protejați într-o anumită măsură împotriva fluctuațiilor pieței. Numeroase societăți de asigurări generatoare de profit își întăresc această poziție menținând un surplus de active, care nu aparțin nimănui. Acest fapt permite acestor societăți să continue declararea primelor pe parcursul crizelor de piață.” (WE34, pagina 1)

² A se vedea WE32, alineatele 66-67.

³ A se vedea articolul 18 3LD, transpus de reglementările 58-75 din Regulamentul Societăților de Asigurări 1994

⁴ A se vedea articolul 18 și anexa I din 3LD, transpuse prin reglementările 27-33 din Regulamentul Societăților de Asigurări 1994

⁵ A se vedea articolul 25 alineatul 1 din 3LD

⁶ A se vedea articolele 29 și 39 din 3LD

pe marja impusă de solvabilitate, pe regulile privind rezervele tehnice și evaluarea activelor.... pentru a permite o protecție adecvată a asiguraților... În timp ce a Treia directivă privind asigurarea de viață permitea statelor membre să impună cerințe explicite de rezervă pentru primele finale, aceasta nu reprezenta o obligație.¹”

În WE43 Domnul VINALL, asigurat, susținea că „*autoritatea de reglementare nu și-a îndeplinit obligația și apoi complicat problema comunicând asiguraților informații înșelătoare.*” Acesta își reamintește în detaliu experiența frustrantă legată de contactarea FSA în anul 2001, ca urmare a numărului sporit de rapoarte privind Equitable Life, în vederea obținerii unor informații sigure și aflării adevărului cu privire la situația financiară a societății. Ulterior pretensei afirmații a unui membru al echipei de supraveghere Equitable din cadrul FSA că, în ceea ce privește nivelurile de solvabilitate și rezerve ale Equitable „*nu vedeau nici un motiv de îngrijorare*”, domnul VINALL a raportat că personalul FSA nu i-au luat în serios întrebarea și chiar i-au închis telefonul. La reclamațiile scrise i se răspundea afirmându-se că nu avea motive pentru a reclama reacția neprofesională a FSA, o constatare repetată de comisarul de reclamații FSA. În opinia sa, refuzul FSA de a furniza informații exacte asiguraților l-a determinat să rămână asigurat al societății mai mult decât ar fi trebuit, fapt care a condus la obligația achitării unei penalități de 20% la data prășirii societății.

Într-un e-mail din 7 iunie 2006 (anexa la WE43), Biroul mediatorului parlamentar britanic îi confirmă domnului VINALL că erau „*conștienți de reclamațiile depuse de numeroase persoane... că fuseseră asigurați de către FSA că nu existau motive de îngrijorare cu privire la solvabilitatea societății.*”

Printre alte afirmații conform cărora autoritățile britanice de reglementare (în particular Trezoreria Majestății Sale și FSA) cunoșteau deja în 1998 o potențială problemă GAR în cadrul Equitable, dar nu au întreprins nici o acțiune, un articol din revista SAGA² (septembrie 2001) cita un memorandum adresat de un funcționar directorului general din cadrul FSA, datat 5 noiembrie 1998: exprima îngrijorarea „*legată de deținerea de către Equitable a rezervelor necesare pentru achitarea anuităților garantate. Informațiile primite până la acea dată erau neconvingătoare și ridicau semne serioase de întrebare privind solvabilitatea documentului*”³.

În WE-FILE17, domnul HARDING subliniază în mod specific pretinsul eșec de reglementare ulterior deciziei Camerei Lorzilor (20 iulie 2000), că „*poate nu era prea târziu pentru salvarea Equitable în absența unei injecții de numerar din partea Guvernului, (dar) nu era prea târziu pentru asigurarea faptului că drepturile non-GAR urmau să fie de asemenea avute în vedere anterior transferării bunăstării de la un asigurat la altul.*”

Comentând reducerile controversate ale polițelor din 2000/2001, WE-CONF8 afirmă că „*decizia privind reducerea polițelor, și modalitatea de distribuire a acestora, trebuia adoptată de consiliul societății. FSA ar fi avut motive să intervină numai dacă propusele reduceri ar fi încălcat fie drepturile contractuale fie așteptările rezonabile ale asiguraților în*

¹ A se vedea articolul 18 din 3LD

² „Saga Magazine” a fost inițial un buletin informativ care se concentra pe furnizarea de valoare persoanelor de peste 50 de ani; în prezent este o publicație cu peste 1,25 milioane de cititori lunar (sursa: www.saga.co.uk)

³ A se vedea WE53 anexa N-1.

general sau a oricărei clase de asigurați... Dar «valoarea poliței» puse la EL la dispoziția asiguraților săi reprezenta o combinație între valoarea contractuală și prima finală (discreționară) ... În acest caz, reducerea reflecta randamentul redus al investițiilor în 2000 2001 și erau în linie cu scăderile înregistrate în acea perioadă pe piețele majore de investiții.»

Referindu-se la susținerile legate de neevaluarea la timp a posibilelor consecințe ale litigiului Hyman, WE-CONF8 menționează că „FSA a considerat decizia solicitării judecării în instanță a unui caz tipic ca fiind rezonabilă, deoarece EL se confrunta cu un număr sporit de reclamații din partea asiguraților GAR. În locul soluționării acestor reclamații în mod individual, EL dorea siguranța unui precedent”, reamintind cum a constatat și Lordul Penrose „lipsa oricăror motive de criticare a consiliului sau conducerii executive a societății pentru adoptarea de măsuri de testare a aspectelor legale survenite”¹ Acesta concluziona afirmând că consiliul EL a „derulat planuri de rezervă pentru o gamă vastă de posibile rezultate, identificând necesitatea găsirii unui cumpărător pentru societate, în cel mai nefericit caz.”

În final, susținând eșecul de reglementare al autorităților britanice de reglementare, WE-CONF25 menționează, și susține cu argumente juridice detaliate, că autoritățile britanice de reglementare „puteau și ar fi trebuit să intervină, atât anterior cât și ulterior lunii iulie 1994, exercitând puterile prevăzute de secțiunea 45 din LSA 82”, pentru remedierea deficiențelor serioase de desfășurare a activității EL datorită supra-evaluării primelor și GAR.

În particular, ulterior datei de 1 iulie 1994, ar fi putut „să considere că deficiențele legate de desfășurarea activității societății erau atât de grave încât justificau emiterea unei instrucțiuni conform secțiunii 11 a Legii (modificate), în temeiul absenței unui management sigur și prudent. Astfel, autoritatea de reglementare ar fi putut... exercita drepturile conferite de secțiunea 45 alineatul (2) litera (a) pentru prevenirea sau restricționarea plății primelor finale. Emiterea unei instrucțiuni în baza secțiunii 11 ar fi reprezentat o măsură extrem de drastică; dar este una pe care autoritățile de reglementare ar fi putut să o aibă în considerație, în baza faptului că ... Equitable vota și achita prime care depășeau cu mult activele (și anume asiguraților li se achitau sume mai mari decât procentul de active care li se cuvenea în mod adecvat), bazându-se pe «fondul de comerț» și/sau previzionata generare de flux de numerar pentru acoperirea diferențelor... Fiind clar faptul că GAR au dat naștere unei răspunderi legale a Equitable, trebuiau avuți în vedere cu ocazia oricărei examinări de către autoritățile de reglementare a secțiunii 45 alineatul (2) litera (d) și a secțiunii... Acțiunea cea mai evidentă pe care autoritățile de reglementare ar fi trebuit să o impună Equitable, neimplicând interdicția prevăzută de sub-punctul 45 alineatul (2), ar fi constat în a impune societății stoparea practicii care genera așteptările rezonabile ale asiguraților.”²

WE-CONF25 concluzionează menționând că „această cerință ar fi căzut în mod evident sub incidența ariei de acoperire a drepturilor și obligațiilor autorității de reglementare prudențială, ca derivând din necesitatea considerării așteptărilor rezonabile ale asiguraților și capacității societății de a le îndeplini... Pe scurt, mi se pare că dacă autoritățile de reglementare, recunoscând problema serioasă a supra-evaluării primelor, ar fi agitat un

¹ WE16, capitolul 1 alineatul 120.

² A se vedea WE-CONF25, alineatele 9-12, 18-20.

mare băț îndreptat către consiliul Equitable, este puțin probabil să nu se fi întreprins nimic pentru soluționarea problemei.”

1b) Pretinsa obstrucționare de către autoritățile britanice de reglementare și înțelegerea secretă cu EL

O poziție și mai dură a fost adoptată de asigurații Domnul CHASE GREY (WE9) și domnul WEIR (WE6), argumentând că, în opinia acestora, exista înșelăciunea și obstrucționare din partea autorităților de reglementare pentru ascunderea eșecului de reglementare și responsabilităților acestora.

În particular, Domnul CHASE GREY (WE9) susținea că *„aplicarea poliței negarantate generatoare de profit în 1987a reprezentat o conspirație la înșelăciune, astfel cum este definită de dreptul comun britanic. Situația deficitară de capital a ELAS și conspirația la înșelăciune puteau fi descoperite de Trezorerie și/sau FSA printr-o anchetă rezonabilă. Guvernul britanic ... a acționat în mod constant prin confuzie și obstrucții pentru ascunderea eșecului său de reglementare.”*

WE-CONF6 menționa că *„termen de aproximativ 15 ani (1987-2001) atât societatea, cât și autoritățile de reglementare aferente, au acționat în mod constant în moduri destinate creării confuziei și înșelării asiguraților, fie aceștia existenți sau potențiali.”*

Domnul NASSIM (WE7) menționa că *„neluând în considerare riscurile brute de insolvabilitate din 1990-92, autoritatea de reglementare a adoptat ulterior o politică auto-protectoare de negare, pentru ascunderea proastei administrări din anii anteriori, și pentru a se absolve de responsabilitate în momentul manifestării colapsului Fondului WP. A complotat în perioada 1996-2002 privind atribuirea circumstanțelor care au condus la închiderea Fondului WP unor probleme cu garanțiile de anuitate, și nu supra-evaluării anterioare și mult mai grave din perioada 1982-87.”*

În WE8 Domnul NASSIM concluziona că *„atunci când criza GAR s-a precipitat datorită deciziei pronunțate de Camera Lorzilor, a existat o consternare largă a părților responsabile în domeniu. În mod natural, nici una dintre acestea nu a dorit să fie ținută răspunzătoare pentru situație mai mult decât dictau cele mai recente fapte survenite. Tiparul general al evenimentelor sugerează că primele instincte au fost de a verifica și a-și acoperi respectivele poziții, astfel încât obligația acestora de a gestiona situația în mod pozitiv să se poată situa pe locul doi. Cazul Guvernului, Trezoreriei și autorităților de reglementare era deosebit de nefericit...”*

Afirmații suplimentare de incompetență și/sau înșelăciune au fost făcute de domnul JOSEPHS (WE69), susținând *„fraude multiple deliberate din partea Equitable Life împotriva clienților acesteia, termen de aproximativ 15 ani. Deoarece informațiile cheie legate de aceste fraude erau disponibile în declarațiile de reglementare o perioadă îndelungată de timp, trebuie de asemenea să concluzionăm că autoritățile de reglementare se făceau vinovate de reglementare neadecvată gravă, neatrăgând atenția miniștrilor cu privire la ceea ce se întâmpla și neexercitându-și drepturile extensive pentru remedierea situației.”*

Astfel, se susține că fraudă a fost permisă de către autoritățile de reglementare fie „datorită incompetenței absolute, generate de structura organizatorică disfuncțională în care autoritățile de reglementare trebuiau să își desfășoare activitatea, combinată cu o instruire și o supraveghere inadecvate, fie datorită înșelăciunii, cel mai probabil sub forma unei instrucțiuni ministeriale informale și inadecvat considerate de a acorda Equitable Life o anumită exceptare temporară de la aplicarea strictă a regulamentelor prudențiale... Faptul că o asemenea instrucțiune ar fi fost nelegală ar putea explica de ce nu a fost niciodată abrogată!”

WE69 continua susținând că „Equitable a pus în aplicare anuitatea de boală, generatoare de profit în anul 1987 și declara că reprezintă un produs cu risc scăzut, în ciuda riscurilor imediate și existente aferente Fondului WP: o autoritate de reglementare competentă și energetică ar fi descoperit acțiunile reale ale Equitable și ar fi acționat cel târziu în anul 1990 pentru protejarea solvabilității societății și soluționarea amenințărilor grave la adresa așteptărilor rezonabile ale asiguraților. Una dintre aceste așteptări consta în cerința ca administratorii să deruleze activitatea în mod onest și astfel încât să desfășoare tranzacții în mod corect între diverse tipuri și generații de asigurați”. În concluzie, Domnul JOSEPHS întreba cum „departamentele de reglementare, formate din actuari și alți experți de asigurare, timp de 15 ani nu au putut identifica izul puternic de fraudă din jurul activităților Equitable, sau dacă l-au identificat, cum au evitat orice acțiune eficientă de depistare a cauzei aceluia miros.”

În H11, domnul BRAITHWAITE declara că nu avea nici o îndoială că „întinderea potențialei catastrofe a fost identificată (în 1998 de Trezoreria Regatului Unit). Consider că din acel moment planul principal a constat în negarea vinovăției, evitarea compensației și cauzarea unor amânări peste amânări...” În plus, acesta susține că „imediat ulterior publicării raportului Penrose, FSA a acordat renunțări consecutive Equitable pentru ignorarea reclamațiilor, în timp ce se planifica o reacție orchestrată în spatele ușilor închise, pentru evitarea potențialelor acțiuni aferente Penrose”, și ulterior „a refuzat să publice post-evaluarea acesteia privind raportul Penrose și a anunțat doar în iulie 2004 concluziile sale conform cărora «acțiunile legate de Penrose nu aveau șanse de câștig».” A mai adăugat complicitatea dintre Trezorerie, FSA, EL și FOS¹ care „tocmai fusese confirmată în mod categoric de două mesaje e-mail ale Trezoreriei Regatului Unit, datate iunie 2004, obținute în baza unei solicitări de libertate de informare.”²

În final, WE-CONF16 punea sub semnul întrebării „interpretarea extrem de selectivă realizată de FSA a «confidențialității» în cazul EL”, împiedicând-o să informeze asigurații cu privire la stabilirea unei investigații necesare a cazului EL, iar în același timp situl web al FSA asigura accesul la declarații de presă care menționau efectuarea investigațiilor FSA, precum și derularea acestora.

Examinând aceste susțineri, WE-CONF8 respingea cu emfază orice pretenții sau afirmații legate de „complicitatea” dintre autoritățile de reglementare și EL, descriind aceste susțineri

¹ Biroul serviciului mediatorului financiar

² A se vedea, de asemenea, probele orale ale Lordului Neill (H11) care citează e-mail-ul ca „încercând să «furnizeze FOS o bază» pentru examinarea reclamațiilor legate de Penrose și care afirma că discuțiile pe această temă vor avea loc între FSA și FOS în săptămâna ulterioară datei de 18 iunie 2004.”

ca „*deosebit de grave*”. Cu toate acestea, „*necunoașterea nici unor probe care ar susține aceste afirmații, nu se pune problema unei complicități.*” Referindu-se la Presupunerile de complicitate susținute de grupurile de asigurați, președintele executiv în funcție al Equitable Life, domnul THOMSON, respingea orice „*imagine intrigantă de conspirație. În absența oricăror dovezi verificabile, aceasta va rămâne opinia unei persoane cu privire la evenimente.*”¹

1c) Acțiuni privind influențele din sectorul autorităților de reglementare

O serie de martori (Domnul LAKE (H1), Domnul BRAITHWAITE (H1, H11), Domnul BELLORD (H2), Domnul JOSEPHS (H2), Doamna. KWANTES (H7), Domnul SCAWEN (H3); Domnul SEYMOUR (H7)) au susținut în mod repetat o puternică influențare a sectorului de către presupusele independente autorități britanice de reglementare a asigurărilor de viață. În opinia acestora, acest factor a împiedicat, sau cel puțin a afectat evaluarea imparțială a operațiunilor Equitable Life și acționarea la timp pentru prevenirea colapsului acesteia.

În depoziția sa verbală, domnul JOSEPHS (H2) susținea că, începând din anii 1980, sistemul britanic de reglementare prudențială „*a lăsat controlul efectiv în mâinile sectorului, în ciuda aparenței unor reglementări adecvate*”. Acest fapt ar fi condus la un mediu slab de reglementare care s-a dovedit incapabil să le asigure investitorilor o protecție eficientă.

Declarații de confirmare au fost depuse de domnul LAKE (H1) și domnul BRAITHWAITE (H1, H11), care considerau autoritățile britanice de reglementare ca fiind „*prea orientate spre sector și insuficient orientate spre consumator*” și susțineau că „*FSA își consideră clienții ca reprezentând firme din sectorul relevant.*”

Afirmațiile privind influențarea de către sector au fost respinse cu fermitate de reprezentantul FSA, Domnul STRACHAN (H4) considerând „*complet deplasate aceste îngrijorări, conform cărora FSA ar fi «la mâna» societăților pe care le reglementează: suntem o autoritate legală de reglementare, înființată de Parlament.*”²

1d) Acțiuni privind politica „permisivă” de reglementare practică de autoritățile de reglementare

Pentru a specifica mai clar natura „permisivă” a regimului britanic de reglementare, asiguratul Domnul SEYMOUR (H7) a citat Trezoreria britanică³ comentând legea de înființare a noii FSA: „*Pe cât posibil, va exista o politică permisivă... Legea evită reglementările supra-imperative care nu ar face decât să împiedice inovația și să majoreze costurile de consum. Dimpotrivă, FSA va avea obligația de a demonstra că sarcinile pe care dorește să le impună sunt proporționale cu beneficiile rezultate.*”

¹ A se vedea WE-CONF5.

² Presupunerile conform cărora FSA ar putea fi (sau a fost) prea influențată de sector în ceea ce privește operațiunile sale de reglementare și supraveghere au fost de asemenea considerate „*incorecte*” de expertul Dl. McELWEE în H3.

³ *Raport Oficial, 28 iunie 1999; Vol. 334, c. 39*

Un alt petiționar, Domnul BELLORD (H2), a insistat de asemenea asupra "*relației extrem de confortabile dintre autoritățile de reglementare și EL*", subliniind anumite constatări ale Raportului Penrose care sugerează că rapoartele puse la dispoziția Departamentului Actuarului Guvernamental (GAD), datând de la finele anilor 1980, menționau deja practicile comerciale periculoase ale Equitable Life, dar au rămas total neluate în considerație de GAD¹.

O „atitudine permisivă” rezultă dintr-o scrisoare din luna ianuarie 2001, și anume la doar câteva săptămâni de la demisia în masă a consiliului EL și închiderii acesteia privind noi activități, către autoritatea germană de reglementare BAV. În această scrisoare, FSA își reiterează opinia că "*EL rămâne solvabilă, polițe existente rămân valabile și aceasta este capabilă să își îndeplinească obligațiile contractuale față de asigurați.*" Pretindea chiar că "*majoritatea rapoartelor de presă referitoare la EL au fost inexacte și speculative*" și adăuga, în mod peremptoriu, că FSA "*nu îi va impune societății să furnizeze o nouă evaluare.*"

Ori, astfel cum afirmă reprezentanta asiguraților, Doamna KWANTES (H7): "*Eu cred că autoritățile de reglementare dormeau la volan. Se pare că se temeau de Equitable și că se purtau cu mănuși... Dacă autoritatea de reglementare cunoștea faptul că Equitable se confrunta cu probleme, de ce nu a spus nimic? Dacă nu cunoștea acest fapt, atunci nu își îndeplinea în mod adecvat obligația de reglementare.*"

Aceste afirmații, în particular "*lipsa provocării conducerii de vârf a EL de către autoritățile britanice de reglementare*" erau respinse emfatic de WE-CONF8, care se referea direct la constatările primului raport al Mediatorului Parlamentar². Acesta respingea de asemenea orice afirmații de inacțiune privind investigarea responsabilităților auditorilor EL, Ernst & Young, un aspect considerat a reprezenta "*o problemă a organismelor profesionale*". În mod egal respingea afirmațiile legate de neîmpiedicarea conducerii EL să inițieze acțiuni în justiție împotriva auditorilor acesteia, în temeiul faptului că "*EL deținea un set discret de obligații legale și fiduciare față de asigurații săi și era pe deplin responsabilă pentru propriile decizii.*"

1e) Acțiuni privind „respectul” excesiv al autorităților de reglementare față de EL

În H5, Domnul BAYLISS decia modul în care o atitudine de deferență a autorităților de reglementare față de Equitable Life exista la acea dată, datorită "*faptului că Roy Ranson a condus – acesta, în principal ca persoană fizică – la opinia că Equitable nu putea produce efecte negative. S-a convins de aceasta și a convins și cei 300 de agenți de vânzări. Nu a fost o infracțiune până la final, dar a reprezentat o administrare defectuoasă care nu a fost oprită de autoritatea de reglementare, astfel cum ar fi trebuit ... Aceasta nu se potrivea cu poziția Equitable și cu valoarea considerată a fi deținută pe piață. Ea reprezenta presupusa „societate adecvată” și mai bună decât altele, mult mai bună decât celelalte... Nu cred că am terminat curba cunoștințelor...*" Neexcluzând eșecurile viitoare ale societăților din sectorul

¹ a se vedea de asemenea „programul” din Secțiunea III.2.6 a acestei Părți

² Secțiunile 168-170 și alin. 9 din sumarul constatărilor, susținând că FSA (și GAD) nu pot fi considerate a fi soluționat problemele legate de rezerva GAR și orice declarații inexacte privind situația financiară a EL "*decât într-o manieră rezolută*", că abordarea acestora nu putea fi descrisă ca fiind „pasivă” și că "*FSA a continuat să insiste ca Equitable să își respecte integral cerințele legate de rezerve în ciuda rezistenței puternice a Equitable.*"

financiar, Domnul BAYLISS concluziona afirmând că *"Eu nu consider că va mai exista alt caz integral legat de aroganța conducerii și de tolerarea acestei aroganțe. Modul în care Equitable s-a comprtat și a tratat autoritatea de reglementare a fost chiar extraordinar."*

Îngrijorările legate de „intimidarea” FSA de numele și autoritatea Equitable Life au fost susținute parțial de agentul de vânzări EL, Domnul LLOYD (H5) când a afirmat că *"Sunt de părere că puterea poziției consiliului și autoritatea acestuia cu ocazia dezbaterii afacerilor Equitable cu autoritățile de reglementare și cu proprii noștri auditori, probabil au intimidat, într-o anumită măsură, autoritățile de reglementare în fața acestei societăți mutuale de asigurări de viață, care a inventat termenul „actuar” și care probabil cunoștea mai multe în acest sens decât autoritățile... Privind în urmă, cred că cineva ar fi trebuit să îl verifice pe Domnul Ranson ... și să spună, ‘Nu, nu acceptăm afirmațiile dumneavoastră, dorim o explicație completă, vrem să înțelegem cum stau lucrurile’. Nu pot înțelege cum nimeni – autorități de reglementare, auditori sau consiliu – au putut sta și pregăti ceea ce s-a întâmplat... Nu îi pot imagina cum li s-a permis să funcționeze fără o analiză de acel tip și fără ca cineva să spună „Stați puțin, s-ar putea să se termine foarte urât”. Nu pot înțelege cum noi, cei din echipa de vânzări, aveam dreptul să promovăm fonduri generatoare de profit din 1997-1998, când consiliul deja încalcase asistența juridică care implica faptul că era posibil să nu câștige litigiul, că societatea ar putea fi obligată să onoreze GAR, etc., etc. Toți ar fi trebuit să fim avertizați în acel moment."*

Cu toate acestea, competența Domnului LLOYD de a emite declarația ulterioară a fost pusă sub semnul întrebării și contestată de directorii executivi ai EL¹ în temeiul faptului că, fiind un simplu agent de vânzări, nu deținea cunoștințele sau experiența principale legate de contactele Equitable Life cu autoritățile de reglementare.

Referindu-se la vânzarea controversată de „Pensii administrate” de către EL, Domnul BAIN cita în WE72 un IFA britanic ca afirmând *“calitatea informațiilor necesare FSA din partea Equitable era diferită de cerințele obișnuite impuse altora."* Acest punct a fost confirmat de Domnul JOSEPHS (WE69) care declara că *"Asociația Investitorilor a auzit de la mai mulți directori executivi de asigurare că alte societăți, în general non-mutuale, erau reglementate mult mai strict decât Equitable Life"*.

Un alt semn evident de „deferență” față de EL se găsește în scrisoarea din 7 august 2000, în care FSA îi răspunde autorității germane de reglementare BAV solicitând o actualizare privind EL, ulterior deciziei adoptate de Camera Lorzilor. BAV a fost informată că EL *"rămânea solvabilă"*, adăugând în termeni extrem de optimiști că *"societatea va fi listată spre vânzare și că... nu se așteaptă nici o limitare a societăților interesate să dobândească Equitable Life, datorită puternicei reputații de eficiență a acesteia în Regatul Unit... Conducerea societății pare să gestioneze situația în mod eficient și suntem mulțumiți că societatea încearcă să acționeze în interesul asiguraților."* (WE-CONF9)²

În final, WE75 relatează o plângere adresată împotriva ratificării de către FSA a numirii

¹ a se vedea răspunsul fostului președinte executiv al EL, Dl. HEADDON (WE45) și WE-CONF8

² Această declarație a fost făcută cu doar 4 luni anterior închiderii EL privind noi activități și demisia consiliului EL!

Domnului Treves ca președinte al EL în 2001: Domnul Treves este descris ca "*âdeținând mult prea multe mandate concurente de președinte și ca depășind vârsta de pensionare, ca nedeținând nici un fel de experiență în societățile de asigurări de viață ... și ca prezidând anterior acțiuni legale extrem de costisitoare, soldate cu eșecuri.*" Se raportează că FSA a luat notă de aceste îngrijorări, dar fără comunicarea ulterioară a nici unor justificări.¹

1f) Acțiuni privind decizia autorităților de reglementare de a evita insolabilitatea EL

În timp ce se pare că Equitable Life a exploatat în mod deliberat o posibilă slăbiciune sistemică a sistemului britanic de reglementare, se pune întrebarea dacă autoritățile de reglementare ar fi putut sau ar fi trebuit să recunoască această intenție, dar nu au făcut nimic pentru prevenirea crizei acesteia, iar ulterior – când era prea târziu – au optat pentru o soluție de evitare a insolabilității societății. Această opțiune, probabil nu în interesul sectorului sau pieței financiare, deoarece insolabilitatea ar fi constituit sarcini suplimentare asupra planurilor existente de compensații financiare și ar fi afectat încrederea în piața financiară britanică globală, ar fi afectat negativ asigurații care făceau obiectul unui asemenea plan.

În depoziția sa, Domnul WEIR (H2), reprezentând un grup de acțiune al asiguraților, menționa un efort colectiv al "*Guvernului britanic de menținere a Equitable Life pe linia de plutire, ascunzând orice culpabilitate a autorităților britanice de reglementare, cu orice preț*". De asemenea acuza autoritățile de reglementare de complicitate cu consiliul Equitable Life pentru "*asigurarea faptului că pierderile ... vor fi suportate de investitori. Aceasta însemna evitarea oricăror costuri în baza Planului de Compensare a Serviciilor Financiare (FSCS), sectorului serviciilor financiare (și) Trezoreriei.*" Domnul JOSEPHS (H2) adăuga că "*forțe externe puternice, nu în ultimul rând Trezoreria și FSA, erau în favoarea continuării strategiei existente.*"

Referindu-se la acest aspect și la chestiunea generală a pretensei insolabilități tehnice a Equitable Life, reprezentantul Trezoreriei britanice, Domnul MAXWELL (H4) a dorit să clarifice faptul că "*Equitable Life a decis închiderea față de noile activități: societatea nu era insolabilă.*" Reprezentantul FSA, Domnul STRACHAN (H4) respinsese "*orice percepții inadecvate conform cărora Equitable Life experimenta un „colaps” sau o „problemă” din punctul de vedere al solvabilității. Nu este cazul: societatea a rămas în permanență solvabilă. Equitable nu încălcase în nici un moment nici o obligație contractuală sau garantată față de asigurații acesteia. În plus, în fiecare din declarațiile de reglementare raportase respectarea marjelor de solvabilitate reglementate.*"

De fapt, în noiembrie 2002, după ce Equitable Life avertizase posibilitatea nerespectării marjelor minime de capital impuse de FSA, FSA a respins solicitarea de lichidare a Equitable Life pe motivul că interesele asiguraților vor fi mai grav afectate în acest caz, fără comunicarea unor argumente mai specifice.

În H8, președintele executiv al EL, Domnul THOMSON, susținea că "*opțiunea ca societatea să devină insolabilă a fost tratată în documentația pentru Planul de Compromis din 2001, când a devenit evident, și încă este evident, că lichidarea ar fi produs un rezultat și mai*

¹ a se vedea WE75, punctul b)

*defavorabil pentru asigurați", dar tot fără a preciza alte argumente în susținerea poziției sale.*¹

1g) Dublul rol de Președinte Executiv și Actuar Desemnat al EL

Definiția general acceptată a „supravegherii prudentiale” în Regatul Unit includea *"asigurarea faptului că administratorii și acționarii majoritari ai unei societăți de asigurări de viață erau adecvați și potriviți."*²

La acest punct, s-a stabilit că Domnul Ranson devenise președintele executiv al Equitable Life în anul 1991 fără a renunța la rolul său de Actuar Desemnat, până la pensionare, în anul 1997. Reprezentantul EMAG și un mare număr de reclamații ale asiguraților s-au referit la acest fapt, susținând că acesta, precum și inacțiunea autorităților de reglementare și refuzul de contestare a rolului dublu al Domnului Ranson, le prejudiciau interesele. O alegație similară a fost prezentată de Domnul CHASE GREY (WE9), care acuza FSA în această privință de culpă gravă și neîndeplinirea obligației de reglementare.

WE-CONF25 blama în mod egal autoritățile britanice de reglementare pentru neintervenirea în această problemă prin exercitarea drepturilor acordate de secțiunea 45 din LSA 82. În particular, afirma că *"măsurile alternative pe care autoritățile de reglementare le-ar fi putut lua conform secțiunii 45 includ, de exemplu, a-i impune Equitable să își întărească managementul, și/sau a-i impune să desemneze persoane diferite în funcțiile de președinte executiv și actuar desemnat, ambele ocupate de Domnul Ranson la începutul anilor 1990."*

Domnul NASSIM (WE7) confirmă că *"autoritățile de reglementare și GAD au permis unor președinți executivi/directori generali succesivi din cadrul ELAS să dețină și funcția de Actuar Desemnat³, în ciuda recunoașterii potențialului conflict de interese în această funcție, și a faptului că submina pe deplin fundamentul procesului de reglementare care se baza e separarea puterilor între AD și restul conducerii executive."*

Examinând aceste presupuneri, reprezentantul Trezoreriei, Domnul MAXWELL (H4) sublinia că rolul Actuarului Desemnat nu deriva din, și nici nu era prevăzut în nici o parte a legislației CE. *"A Treia directivă privind asigurarea de viață nu se referă la o persoană denumită „Actuar Desemnat”. Întrebarea dacă un Actuar Desemnat putea ocupa această funcție nu reprezintă în consecință un aspect legat de a Treia directivă privind asigurarea de viață. Era un acord comun cu o serie de alte societăți de asigurări de viață ca actuarul desemnat să joace un anumit rol în sistemul britanic... Lucrurile se schimbă, dar dispozițiile Celei de-a treia directive privind asigurarea de viață nu făceau referire la rolul unui actuar desemnat. Într-adevăr, testele pe care o autoritate de reglementare le putea aplica pentru a stabili cine era adecvat pentru rolul de președinte executiv – director general sau administrator – al unei societăți de asigurări nu includeau nici o referire la rolul de actuar al*

¹ Audiatur pe această temă ca expert independent, Dl. Schneiter (autoritatea elvețiană de reglementare) a mai afirmat în opinia sa *"insolvabilitatea unui asigurator trebuie considerată ultima măsură"* (H6)

² a se vedea ES-1, pagina 9: *"O societate de asigurări de viață trebuia să notifice DTI orice schimbare a administratorilor, inspectorilor sau directorilor, iar DTI avea dreptul să obiecteze la numirea unui nou director general, administrator sau inspector."* Cu toate acestea, din punct de vedere tehnic, legea britanică nu excludea în mod formal cumularea ambelor roluri.

³ Dl. Headdon a deținut de asemenea posturile de președinte executiv și AD în cadrul Equitable Life

acestora."

Ulterior deciziei Domnului Headdon de a părăsi Equitable Life la 1 martie 2001, FSA a "descurajat sugestiile ca (noul președinte executiv) Domnul Thomson să combine cele două roluri, iar această opinie a fost acceptată de Equitable." Modificările regimului de reglementare de la acea dată au inclus "abolirea rolului actuarului desemnat în favoarea impunerii consiliilor și conducerii superioare să preia responsabilitatea pentru aspecte de actuatariat și să supună aceste aspecte auditului extern al societății." (WE-CONF8)

Întrebat în această privință, în calitate de expert independent, Domnul SCHNEITER (H6) a raportat că legea elvețiană nu interzice în prezent rolul dublu de președinte executiv și AD. Cu toate acestea, a adăugat că autoritatea elvețiană de reglementare ar considera acest aspect ca un caz evident de "guvernare societară inadecvată", conducând la un potențial conflict de interese, și care ar trebui soluționat în mod corespunzător. În orice caz, faptul că un președinte executiv deținea funcțiile de președinte executiv/AD în aceeași societate ar fi declanșat imediat o verificare detaliată a politicilor generale ale societății, derulată de autoritatea elvețiană de reglementare a asigurărilor. Cu toate acestea, o decizie finală privind compatibilitatea dublului rol ar fi fost adoptată de la caz la caz.

1h) Caracterul adecvat al resurselor disponibile autorităților de reglementare

Privind subiectul legate de structurile și resursele de care dispuneau autoritățile britanice de reglementare a asigurărilor, Lordul Penrose a constatat că "divizia de asigurări din cadrul DTI era inadecvat echipată pentru participarea la procesul de reglementare. Deținea personal inadecvat, iar persoanele implicate la nivelul supravegherii de linie în special nu erau calificate pentru nici un fel de contribuții semnificative în proces. Divizia de asigurări a autorităților de reglementare era în mod fundamental dependentă de GAD pentru asistență privind rezervele matematice, termenii implicați, aspectele tehnice în general, și ARA, și nu beneficiau în mod individual de abilități sau experiența necesare pentru evaluarea independentă a situației societății în aceste privințe".

A adăugat că "Nivelul de personal aferent autorităților de reglementare prudențială a variat, dar numărul angajaților cu responsabilitate directă privind societatea și gradele acestora în serviciul civil au rămas constante... Resurse suplimentare ar fi putut îmbunătăți șansele de identificare a problemelor, dar ... Guvernul a impus o abordare „permisivă” a reglementării, și a alocat resurse în mod corespunzător." (WE16, alineatul 39, 158 și 159)

Domnul NASSIM (WE7) susținea că "autoritățile de reglementare nu au beneficiat întotdeauna de resurse suficiente, și nu toate au deținut abilitățile necesare pentru o contribuție efectivă la procesul de reglementare și exercitarea responsabilă a puterilor discreționare, astfel cum a intenționat Parlamentul începând din anul 1973. În consecință, acestea nu și-au îndeplinit în mod adecvat funcțiile."

Referindu-se la probele din raportul Baird, Domnul LAKE (H1) susținea de asemenea că autoritățile de reglementare a asigurărilor se confruntau cu o insuficiență gravă a resurselor în anii 1990 și acuza guvernul britanic de încălcarea articolelor 15 alineatul (3) și 23 alineatul (3) din 1LD, modificată de 3LD, care impuneau ca "drepturile și mijloacele să fie suficiente

pentru a le permite autorităților competente să prevină sau să remedieze orice neregularități împotriva intereselor asiguraților, ceea ce nu s-a întâmplat în acest caz." În mod similar, "resursele furnizate trebuiau să permită autorităților competente din statul membru de origine să impună fiecărei societăți de asigurare să dețină proceduri administrative și contabile sigure și mecanisme adecvate de control intern. Din nou, această prevedere nu a corect respectată."

2. Problema GAR

Tratarea problemei legate de Ratele Garantate de Anuitate (GAR) apare în centrul probelor și reclamațiilor depuse la această Comisie de Anchetă de petiționari și asigurați, în particular cu privire la pretinsul eșec al autorităților de reglementare de recunoaștere a potențialului risc GAR pentru solvabilitatea EL și eșecul ulterior al acestora de a informa și/sau avertiza în mod adecvat potențialii asigurați în legătură cu această expunere la risc.

2a) Programul GAR

- 1957** **Equitable Life a început să vândă anuități de pensie generatoare de profit cu „rate garantate” (GAR) fixate la anumite prezumții legate de rata dobânzii și speranța de viață. Polițele GAR au fost vândute până în anul 1988; polițele generatoare de profit care ofereau „rate garantate ale dobânzii”(GIR) au fost vândute până în anul 1996**
- 1970-1982** **Ani de inflație ridicată în Regatul Unit (rata inflației cu amănuntul 10-22% p.a.)**
- 1990** **Inflația în Regatul Unit scade simțitor, cu randamente pe termen lung corespunzătoare. Asigurătorii cu numeroase polițe GAR au observat scăderea dramatică a pasivelor: EL, care deținea rezerve minime și acorda sume maxime urma să fie grav afectată¹**
- 1993** **Ratele curente ale anuităților pe piață au scăzut sub ratele de anuitate GAR promise de ELAS, majorând astfel substanțial costul ELAS de asigurare a pensiilor GAR; Aplicarea Poliței de Prime Diferențiate (DBP)**
- 7.9.1998** **EL se adresează Denton Hall, avocații societății, solicitând asistență juridică privind GAR și Polița de Prime Diferențiate; GAR devine în mod oficial o problemă**
- ian.1999** **Litigiul Hyman este inițiat la Curtea de Justiție din Regatul Unit S&P scade rating-ul de credit al EL de la AA la A+/negativ²**

¹ a se vedea de asemenea aspectul „Reducerii Pensiilor Administrate/Veniturilor”, detaliat în WE72

² a se vedea WE-FILE22

20.7.2000 Decizia pronunțată de Camera Lorzilor încheie litigiul Hyman¹

2b) Informații istorice

Pentru o mai bună înțelegere a problemei GAR, poate fi utilă identificarea diverselor grupuri de asigurați implicați:

- asigurații GAR, și anume persoanele care dețineau o opțiune de anuitate garantată inclusă în poliță
- asigurații non-GAR, și anume persoanele care dețineau polițe fără această opțiune
- asigurați ulterioari („Late-Joiners” - LJ), și anume asigurații care au cumpărat polițe EL ulterior datei de 30 septembrie 1998

Forțele de piață care au condus la problema GAR au fost pe larg cercetate și în mod clar identificate: acestea se referă în principal la scăderea rapidă și neașteptată a ratelor dobânzii în Regatul Unit la începutul anilor 1990. WE29 reamintește cum *"la sfârșitul anului 1993 și în 1995, ratele pe piața deschisă au scăzut sub GAR și au rămas inferioare de la acea dată. În plus, prezumțiile legate de speranța de viață utilizate în vederea stabilirii plăților pensiilor GAR nu au fost revizuite prin prisma scăderii mortalității de la data înființării acestora, majorând în plus costul pensiilor. La acea dată consiliul nu lua aceste costuri în considerație cu ocazia acordării primelor anuale și valoarea polițelor tuturor asiguraților (GAR și non-GAR) s-a majorat cu aceeași rată."*

În efortul de a corecta această tendință defavorabilă a pieței, *"consiliul a corectat costul suplimentar aferent GAR prin intermediul unei „polițe cu primă finală diferențiată”, introdusă pentru prima oară în 1993, considerată a se afla în limitele puterii discreționare deținute². Intenția a fost de a declara primele finale care formau valoarea beneficiilor totale aproape egale cotei noționale deținute de fiecare asigurat în fondurile generatoare de profit... Acei asigurați care au optat să preia opțiunea GAR de la ELAS au primit o primă finală inferioară decât asigurații care, în ciuda deținerii opțiunii GAR, au ales încasarea beneficiilor de pensie în altă formă... dar la o rată de piață inferioară aplicabilă la acea dată. Consiliul a considerat această strategie ca fiind legală; Institutul Actuarilor și Direcția Trezoreriei de Asigurări au fost de acord."* (WE29)

Ca urmare a reclamațiilor asiguraților, care menționau că polița de primă diferențiată făcea ca opțiunea GAR să nu mai aibă valoare, EL a inițiat o „acțiune de reprezentare” legală la Curtea de Justiție pentru soluționarea acestei probleme, care a devenit cunoscută sub denumirea de „litigiul Hyman”, și care s-a încheiat cu decizia finală a Camerei Lorzilor din 20 iulie 2000. *"Cazul s-a încheiat la Camera Lorzilor, care a decis că ELAS nu putea aplica o poliță cu prime diferențiate nici unei clase de asigurați, fie aceștia GAR sau non-GAR. Asiguraților GAR care își exercitaseră opțiunea GAR în perioada dintre ianuarie 1994 și 20 iulie 2000 trebuia să li se acorde aceeași primă finală ca și asiguraților GAR care nu își exercitaseră*

¹ WE-CONF21 confirmă că EL a continuat să inițieze noi activități ulterior acestei date până la închiderea față de noi activități, în 8 decembrie 2000. Pentru detalii privind această perioadă a se vedea de asemenea Capitolul 18 din raportul Penrose (WE16)

² Puterea discreționară susținută de conducerea EL în baza Art .65 din Actul Constitutiv și Statutul ELAS

opțiunea GAR, iar ulterior GAR trebuia aplicată valorii revizuite finale a poliței. În mod crucial, Camera Lorzilor a mai decis ca cheltuielile legate de respectarea obligațiilor GAR să nu poată fi suportate de nici o clasă de asigurați GAR." (WE29)

În urma acestei decizii, costul total EL a fost estimat la 25% din valoarea polițelor GAR, sau 1,5 miliarde £¹. Această sumă trebuia asigurată din unicul fond generator de profit care investise în prime GAR și non-GAR. *"La 20 iulie 2000 25% din fondul generator de profit reprezenta pretențiile asiguraților GAR și 75% din pretențiilor asiguraților non-GAR. Astfel, decizia Camerei Lorzilor a însemnat necesitatea punerii în aplicare unui „transfer economic” al pretențiilor de 1,1 miliarde £ (75% din 1,5 miliarde £) de la asigurații non-GAR către asigurații GAR." (WE29)*

WE-CONF2 sublinia cum *"problema GAR se datora faptului că, istoric, societatea operase o politică de majorare a primelor și nu de constituire a unei rezerve. Argumentul societății a fost că, din punct de vedere comercial, era necesară doar o rezervă în valoare de 50 mii £, în baza faptului că ... doar un procent neînsemnat de asigurați GAR își exercitau opțiunea GAR. Expunerea teoretică fusese calculată la 170 mii £."*² De asemenea a menționat cum conturile statutare ale EL pentru 1998 și 1999 includeau *"provizioane de 200 mii £ pentru „orice obligații suplimentare care ar putea surveni de la clienți care optau să își exercite opțiunile GAR în baza polițelor deținute”. Este important de avut în vedere faptul că aceste rezerve nu erau constituite pentru un eșec în litigiul Hyman, ci pentru obligațiile survenite chiar și în cazul câștigării litigiului de către societate."*

Se pare că EL nu a reacționat la schimbările pieței, neasigurând nici un fel de protecție consecventă sau acoperire împotriva riscului exercitării opțiunii GAR sau a pierderii litigiului Hyman. În anul 1999 EL a contractat o reasigurare financiară de peste 700 milioane £ pentru acoperirea plăților imediate impuse de exercitarea opțiunilor GAR, *"dar această reasigurare nu a fost niciodată destinată aplicării. Prin termenii săi, reasigurarea putea fi aplicată exclusiv în cazul în care politica de prime a societății rămânea nemodificată. Odată ce polița de primă diferențiată (DBP) ar fi fost declarată nelegală, polița ar fi devenit nulă. Cu alte cuvinte, reasigurarea nu se referea la aspectul costului societății aferent furnizării de beneficii pentru asigurații GAR în cazul declarării DBP ca nelegală." (WE-CONF-2)*

2c) Pretenții legate de incompetența autorităților de reglementare privind recunoașterea riscului GAR

Prezentând o analiză tehnică a problemei GAR, WE58 sublinia cum *"între 1997 și finele anului 1998, long gilt yields s-au redus într-adevăr simțitor, determinând o majorare semnificativă a măsurii în care asigurații se aflau „în bani” (iar societățile de asigurări de viață se confruntau cu probleme) cu privire la GAR. Când, la începutul anilor 1990, problema GAR a ajuns la Equitable, societatea (spre deosebire de majoritatea concurenților săi) se pare că a decis să nu constituie rezerve, ci a ales să trateze problema într-o manieră complet diferită... Conduita Equitable se pare că a reprezentat rezultatul filosofiei sale de a*

¹ Această sumă includea 200 mii £ pentru acoperirea plăților inferioare de pensie GAR între ianuarie 1994 și 20 iulie 2000 și 1,3 miliarde £ pentru corectarea viitoarelor pierderi

² a se vedea de asemenea alin. 4.15.3 din Raportul Baird (WE17)

nu deține capital semnificativ în exces. Destul de simplu, societatea a știut că nu își permite să onoreze promisiunile de anuități garantate și, în consecință, a încercat să construiască regimul său de rată a primei astfel încât garanțiile să fie lipsite de valoare."

Astfel cum se raporta în WE58, EL a conceput o posibilă soluție pentru suportarea de către asigurați a costului furnizării GAR, scăzând în mod implicit acest cost din prima finală (discreționară): *"ar părea posibil, în funcție de circumstanțele particulare legate de contract, ca orice primă finală adăugată la scadență să fie într-un fel inferioară decât cea pentru contractele fără aceste opțiuni sau garanții, și ca această primă finală să se aplice în anumite cazuri la ratele curente de anuitate... Nemesis Equitable a îmbrăcat forma unui consultant financiar independent, Dl Bayliss, care, fiind un expert în sectorul anuității privind pensiile, a fost util pentru răspândirea zvonului că Equitable, în opinia sa, și-a tratat neloyal asigurații privind pensiile jonglând cu valorile pensiei la scadență și cu ratele anuității astfel încât să priveze asigurații de adevărata valoare a opțiunilor de anuitate garantată. Agitația creată de Dl Bayliss și de alții a condus la litigiul pierdut în cele din urmă de societate la Camera Lorzilor. Astfel, abordarea sofisticată a EL și considerarea problemei GAR ca fiind relativ neînsemnată și cu un impact de maximum 50 milioane £... a determinat (asigurații) să fie deosebit de interesați să afle că o "bagatelă de 50 milioane £" reprezenta de fapt un dezastru de 1,5 miliarde £. "*¹

Domnul NASSIM a specificat în WE7 numeroase pretinse eșecuri ale autorităților de reglementare *"de a evalua complet riscurile inerente ale polițelor Equitable Life și de a interveni în mod corespunzător:*

- Începând din anul 1973 autoritățile de reglementare nu au reacționat la faptul că ELAS nu a constituit rezerve explicite pentru forma de primă din ce în mai dominantă (prima finală), și nu au examinat situația în modul realist impus de o interpretare adecvată și rezonabilă a ARA;

- În ciuda comentariului actuarului informat, autoritățile de reglementare nu au investigat paradigma de actuariat și de asigurare „Polițe Generatoare de Profit, Fără Mistere (WPWM)”. Dacă ar fi făcut-o, în mod necesar ar fi descoperit că reprezenta în esență o raționalizare pentru alocarea activelor, și derularea unui fond generator de profit în baza unei diferențe intermitent negative de solvabilitate tehnică. În baza paradigmei WPWM nu exista nici o asigurare prudentă echitabilă, sau o perspectivă reală de îndeplinire a așteptărilor rezonabile ale asiguraților;

- Începând din anul 1987 autoritățile de reglementare au permis unui fond generator de profit să opereze în baza unei diferențe preponderent negative de solvabilitate tehnică care a marcat răspunderea față de asigurații existenți și potențiali, și nu un profit;

- Autoritățile de reglementare în general nu au apreciat efectele conflictelor de interese dintre clienții privați și societari/instituționali ai societății, și poziția GAD privind recomandarea societății ca furnizor civil de servicii instituționale privind planul de pensii".

În depoziția sa, Domnul SLATER (WE34) susținea că timp de peste un deceniu, autoritățile de reglementare nu au realizat pe deplin potențialul pericol al practicii Equitable Life de *"votare a primelor cu depășirea randamentului investițiilor efectiv înregistrat și istoricul*

¹ WE58, paginile 7-10

îndelungat al obligațiilor aferente acordurilor."

În depoziția sa verbală, Domnul SEYMOUR (H7) susținea că neacumulând fonduri pentru acoperirea viitoarelor prime, pe parcursul anilor piețele financiare s-au comportat bine, iar Equitable Life de fapt și-a susținut obligațiile prin intermediul unei structuri piramidale de vânzare, fără ca autoritatea de reglementare să observe aceasta. *"ELAS declara prime pentru a prezenta un nivel superior de performanță față de concurenți, pentru a atrage noi fonduri destinate acoperirii plăților imediate. Nu menținea fondul de rezervă promis... Autoritatea de reglementare ar fi putut stabili cu ușurință existența unei structuri piramidale precum și absența rezervelor și ar fi putut întreprinde acțiunile de remediere impuse de directivă. Aceasta era esențială, în special deoarece existența declarată a unui fond de rezervă reprezenta un punct cheie de vânzare în întreaga Comunitate."*

WE-CONF23 acuza de asemenea autoritățile britanice de reglementare de neglijență privind recunoașterea și nereacționarea la risc, declarând că *"orice investigație diligentă ar fi descoperit absența provizionului GAR. Faptul că autoritățile de reglementare nu au închis Equitable Life sau nu au aplicat o reorganizare semnificativă a încurajat administratorii să nu ia nici o măsură și astfel a determinat pierderile în final suferite de posesorii de polițe în data de 16 iulie 2001."*

În H5 Domnul BAYLISS declara că *"nu exista nici un dubiu că ... în noul regim de reglementare al FSA, declarațiile nu aveau o formă adecvată pentru explicarea situației exacte sau potențialelor pasive aferente acelor fonduri... Acestea au crezut povestea Equitable privind marjele de solvabilitate o perioadă deosebit de îndelungată de timp: atâta timp cât generezi noi vânzări în acest sens, ești în regulă. Dacă noua activitate este destul de mare, poți umple golul... Problema era că autoritățile de reglementare au realizat existența unei probleme legate de GAR în anul 1998 și nu au știut ce să facă. Cu privire la celelalte aspecte legate de intervenție și când autoritățile de reglementare au luat cunoștință prin intermediul Mediatorului, cu siguranță în 1997 și 1998, acestea deveniseră deja o problemă. Dețineau documentația pusă de noi la dispoziția presei, în mod sigur în vata anului 1998, dacă nu și anterior, fiind trimisă de clienți individuali ... Cred că au avut aceeași problemă: dacă doreau sau nu să intervină."*

Cu toate acestea, în WE46, asiguratul non-GAR Domnul STONEBANKS a contestat anumite probe ale Domnului BAYLISS, susținând o divergență evidentă de interese între grupurile de asigurați GAR și non-GAR și afirmând că Domnul BAYLISS a acționat exclusiv pentru drepturile primului grup, înaintând problema GAR în fața instanței și, prin aceasta, chiar determinând colapsul EL. *"Aceasta era o societate mutuală echitabilă, înființată în beneficiul tuturor membrilor, și m-am îngrozit că Bayliss va cere mai mult... Domnul Bayliss trebuie să fi realizat că în cazul satisfacerii solicitărilor acestuia, nu numai că Equitable și-ar fi încetat activitatea, dar, adăugând 1,5 miliarde £ la pasivele existente și distrugând principalul produs, societatea nu ar mai fi meritat să fie salvată. Trebuie să fi știut că în cazul satisfacerii cerințelor sale, Equitable Life și-ar fi încetat activitatea. Și deoarece principalul produs al Equitable era nevandabil, nu ar fi avut sens preluarea acesteia de altă societate. Fusese pus Stuart Bayliss de altă societate de asigurări să determine închiderea Equitable Life? Nu cred că vom afla vreodată, dar aceasta mi se pare cea mai logică explicație a acțiunilor Domnului Bayliss. Equitable era un jucător major și de succes în sectorul pensiilor din Regatul Unit și*

înțeleg de ce alte societăți de asigurări ar fi dorit să o vadă închisă."

3. Pretinsa neloyalitate a „Planului de Compromis” 2001

În momentul intrării în vigoare a „Planului de Compromis” (8 februarie 2002), ulterior aprobării de către Curtea britanică de Justiție *"încă existau aproximativ un milion de persoane care dețineau interese în fondurile generatoare de profit."* (WE47)¹. Planul era destinat stabilizării fondului generator de profit prin reducerea expunerii la GAR, în același timp cu eliminarea riscului de acțiuni în justiție îndreptate împotriva EL pentru vânzare neconformă, susținând că potențialele riscuri ale obligațiilor GAR nu le-au fost aduse la cunoștință cu ocazia contractării polițelor. Astfel cum menționează WE80, autoritățile irlandeze de reglementare nu erau implicate în procesul de convenire a Planului de Compromis.

Termenii Compromisului prevedeau că *“se va renunța la toate și orice pretenții legate de GAR deținute sau care ar putea fi deținute de fiecare asigurat al planului cu privire la Fondul GAR și/sau Non-GAR ... și acestea vor fi soluționate integral, definitiv și irevocabil”*, excluzând în mod expres *“orice reclamație sau acțiune prezentată la orice ombudsman (incluzând Oficiul Mediatorului Financiar)”*.

3a) Datele din jurul „Planului de Compromis”

20 iulie 2000: **Decizia Camerei Lorzilor**, susținând decizia Curții de Apel, a declarat ca nelegală achitarea unor niveluri diferențiate de prime aferente polițelor GAR (obligând astfel EL să se listeze spre vânzare)

iulie-nov. 2000: Numeroase societăți au luat în calcul preluarea Equitable Life, dar fără materializarea nici unor oferte²

8 decembrie 2000: **EL închisă pentru noi activități** și majorarea penalităților pentru retragerea de fonduri la 10%³

20 decembrie 2000: **Consiliul EL își depune demisia**

5 februarie 2001: Halifax a convenit să achite 1 miliard £ pentru cumpărarea „activelor

¹ WE29, anexa A.2 detalii: *"din data de 30 iunie June 2001 au existat 70.000 de asigurați individuali posesori de polițe generatoare de profit cu GAR, 415.000 de asigurați individuali fără GAR, 105.000 asigurați GAR și 510.000 asigurați non-GAR în planurile de pensie de grup"*

² WE58 explică modul în care *„Abordarea Equitable legată de controlarea costurilor și operare a eficienței ... însemna că va continua să fie neatractivă pentru un potențial cumpărător (chiar lăsând la o parte problemele legate de anuitățile garantate) pentru simplul motiv că devenise atât de eficientă încât urmau să fie generate numai profituri reduse pentru un acționar în cazul în care societatea urma să nu mai fie una mutuală".* Potențialii cumpărători erau de asemenea îndepărtați de faptul că *„o valoare fundamentală a Equitable (ARA 8 dec. 2000) de 2 miliarde £ în cel mai fericit caz trebuia compensată cu valoarea estimată de 4 miliarde £ a remediilor financiare necesare.”*

³ La 8 dec. 2000 Equitable Life și-a pierdut ratingul de credit privind gradul de investiție (AA/A+ din anul 1993), S&P cotând-o inferior la BB/Evaluare negativă (WE-FILE22)

operaționale” ale EL (echipa de vânzări și polițele negeneratoare de părofit), promițând fonduri suplimentare în cazul unui compromis cu privire la polițele generatoare de profit¹

14 februarie 2001: EL i-a solicitat lui Nicholas Warren, QC să examineze aspectele legate de cazul GAR

10 mai 2001: **„Proiectul raportului Warren” sugera că asigurații non-GAR dețineau drepturi valabile pentru vânzare neconformă**

16 iulie 2001: **EL a redus valorile polițelor cu 16% (la nivelul finelului anului 2000)**

WE-CONF16 susținea că EL a decis o reducere a ratei uniforme a valorii poliței, indiferent de durată, în locul unei reduceri a primelor finale² recomandate de noul actuar desemnat, Domnul Nowell, punând aceasta pe seama condițiilor negative ale bursei de valori.³

august 2001 EL a respins accesul la asiguraților la Verificarea Financiară⁴

20 septembrie 2001: **EL a întocmit Planul de Compromis** în baza secțiunii 425 din Legea Societăților de Asigurare din 1985, în baza cumpărării GAR și fiind destinat stabilizării finanțelor societății; planul face obiectul aprobării asiguraților și Curții de Justiție⁵

1 decembrie 2001: **FSA devine pe deplin operațională ca unică autoritate britanică de reglementare**

Propunerea oficială a Planului de Compromis a fost transmisă asiguraților

¹ "Cu siguranță Equitable Life nu a fost „cumpărată” de Halifax plc. Acordul încheiat cu Halifax se referea la anumite operațiuni ale societății și nu implica pierderea calității de societate mutuală a Equitable și/sau transferarea activității sale pe termen lung către nici o persoană. În consecință, Equitable a rămas o societate mutuală de asigurări de viață deținută de acționarii acesteia." (WE58, pagina 13)

² Președintele executiv EL Dl. Thomson (H8) susținea că această decizie a fost adoptată "pentru realizarea unei imparțialități superioare pentru toți asigurații" (fără a se menționa alte specificații) "ulterior considerării unui set de opțiuni cu AD."

³ Aceasta, în ciuda declinului indexului de acțiuni FTSE-100 cu numai 6% în perioada iulie 2001-aprilie 2002 și expunerii relativ reduse a capitalului propriu EL (46%). Pentru detalii suplimentare, a se vedea WE-CONF16 (paginile 3-4) care susține că "jumătate din valoarea reducerii poliței deriva din achitarea de către EL a unor prime excesive timp de peste un deceniu".

⁴ Președintele Executiv al EL, Dl. Thomson (H8) susținea că "decizia legată de valoarea poliței aparținea consiliului, și nu asiguraților: ulterior deciziei, li s-a comunicat că valoarea polițelor era conformă cu activele, deci au putut adopta o decizie informată legată de rămânerea în sau părăsirea societății."

⁵ a se vedea de asemenea scrisoarea din 29 octombrie 2001 adresată de EL asiguraților, în WE-CONF19

- 7 decembrie 2001:** FSA avizează în mod public Planul de Compromis prin Circulara privind Planul¹
- 11 ianuarie 2002:** Asigurații au votat privind Planul de Compromis: aprobat în cazul avizării de peste 50% din asigurații individuali, reprezentând 75% din valoarea ambelor tipuri de polițe(GAR și non-GAR)
- 28 ianuarie 2002:** EL a anunțat că asigurații au votat în număr semnificativ în favoarea propunerii (98% asigurați non-GAR, 99% asigurați GAR)
- 8 februarie 2002:** Curtea de Justiție a aprobat Planul de Compromis, care a devenit imediat operațional; EL a aplicat o penalitate de retragere de 10%; Halifax a injectat suma promisă de 250 milioane £ în EL
- 15 aprilie/1 iulie 2002:** EL reduce valoarea la scadență a polițelor generatoare de profit cu 4% și 6%, majorând penalitatea de retragere la 14%; în același timp, raportul EL 2001 prezenta prime exagerate achitate noului președinte și președintelui executiv²

Sugerând o explicație a modului producerii necesității reducerii valorii polițelor cu 16% în iulie 2001, Domnul SLATER a depus un grafic³ care menționa că, timp de peste un deceniu, EL nu a echilibrat valoarea polițelor cu valoarea activelor, acumulând astfel deficite semnificative în fiecare an în perioada 1989 - 2000, cu vârfuri de 28% în 1990 și de 20% în 1994. Ca urmare a acestei "politici de declarare a primelor totale cu depășirea performanței efective a investițiilor, au fost încurajați sute de mii de noi investitori inocenți, iar societatea s-a dezvoltat considerabil. Conducerea superioară a Equitable Life a recunoscut în mod clar riscurile asumate. La 27 iunie 2001, noul consiliu de administrație a aflat opinia președintelui executiv, Charles Thomson, privind nivelul surplusului pe care acesta l-ar fi așteptat la finele anului 1999. Thomson comenta că la începutul anului 2000, excesul valorii polițelor față de valoarea activelor era de aproximativ 3%, ceea ce s-ar fi încadrat în limitele acceptabile. Ca răspuns la o întrebare, Thomson a confirmat că în baza principiilor actuariale normale s-ar fi așteptat totuși la un exces al valorii activelor față de valoarea polițelor de 6-7% la acea dată. La începutul anului 2000 societatea avea un deficit de active (sau votase prime excesive) de aproximativ 10% (3%+7%) sau 2 ½ miliarde £. Pierderea cazului GAR în iulie 2000 a majorat acest deficit la 4 miliarde £. Aceasta a reprezentat valoarea recuperată de reducerea cu 16% a valorii polițelor la data de 16 iulie 2001."⁴

¹ Materialul FSA includea două opinii ale lui Ian Glick QC și Richard Snowden și două opinii, ale lui Nicholas Warren QC și Thomas Lowe, acordate la solicitarea societății(WE-CONF2, alin. 3)

² WE29, anexa A.30 detaliază: "Lui Charles Thomson, care a devenit președinte executiv în martie 2001, i s-a acordat o primă de 275.000 lire, separat de pachetul salarial total în valoare de 347.758 lire până în decembrie 2001; Lui Vanni Treves, care a preluat funcția de președinte al EL în februarie 2001, i s-a acordat o primă de 250.000 lire, separat de pachetul salarial de 58.750 lire." Privind acest aspect Dl. Thomson a explicat în H8 că decizia de acordare a acestor prime a fost adoptată "de comisia de remunerare a EL, prezidată de Sir Philip Otton, și a fost avizată în unanimitate de consiliul societății. Consiliul a fost de acord că plățile erau adecvate, corecte, justificate și în nici un caz prea generoase." (a se vedea de asemenea AGA EL, mai)

³ WE34, pagina 2; date bazate pe constatările Raportului Penrose

⁴ WE34, paginile 3-4

Referindu-se la rezultatul litigiului Hyman și la consecințele acestuia, WE 46 îl cita pe Domnul Ned CAZALET, un consultant al Trezoreriei britanice pe probleme legate de asigurările de viață, afirmând că asigurații GAR: *"S-au împușcat în capitoarele Ar fi putut înregistra o victorie în justiție. Întrebarea este: Care sunt consecințele câștigului? Equitable este lăsată în fața unei potențiale facturi de 1,5 miliarde pentru acoperirea ratelor anuităților garantate. Aceasta nu deține atâția bani de pierdut."*

Examinând problema GAR într-o notă mai informală, Domnul CAZALET concluziona: *"Gândiți-vă la Equitable ca la o cutie de Smarties. Profesorul a promis unui grup de elevi câte patru pentru fiecare. Dar tubul este mai scurt decât credea profesorul și, cu ocazia împărțirii dulciurilor, poate da doar trei bomboane fiecărui elev. Grupul dezamăgit cere respectarea promisiunii. Singurul mod de a obține bomboane în plus ar fi de a le lua de la colegii de clasă. După o luptă, nu rămâne decât ciocolată topită și glazură spartă."* (WE46)

3b) Detalierea termenilor Compromisului

În practică, termenii compromisului însemnau următoarele:

- 70.000 de asigurați individuali GAR urmau să primească o majorare de 17,5% a valorii polițelor, în schimbul renunțării drepturilor la rata anuității garantate

- 415.000 de asigurați individuali non-GAR urmau să primească o majorare de 2,5% a valorii polițelor, în schimbul renunțării la dreptul de a iniția acțiuni în justiție împotriva Equitable Life pentru vânzare neconformă.

În WE29 Profesorul David BLAKE susținea că *"documentația propusă a planului de compromis din decembrie 2001 (și conturile interimare 2001) indicau asiguraților că fondul generator de profit va avea un viitor nesigur doar dacă asigurații nu votau în favoarea propunerii planului de compromis care înlătura problema cu anuitățile garantate (GAR). Aceste documente nu menționează faptul că, și în situația aprobării CSP, fondul generator de profit va fi închis datorită insolabilității tehnice."* Acesta mai adăuga ca o recomandare de politică: *"în viitor, investitorilor ar trebui să li se permită doar participarea la același fond comun de investiții în cazul primirii aceluiași profit așteptat (sau ex ante)."*¹

Referindu-se la conținutul propunerii Planului de Compromis, WE29 raporta faptul că consiliul EL argumentase că *"soluția propusă se fundamenta pe patru principii. Trebuie să le fie clară tuturor grupurilor de asigurați cu polițe generatoare de profit, facil de înțeles și de pus în aplicare, precum și să fie acceptabilă pentru Curtea de Justiție."* Consiliul susținea că Planul îndeplinea aceste principii cu privire la asigurații GAR deoarece implica *"o compensație la valoarea de piață acordată asiguraților GAR în baza unei „estimări realiste” a valorii drepturilor legale la care s-a renunțat..., repartizează compensația între diverși asigurați GAR în conformitate cu drepturile acestora; reduce acea compensație cu valoarea oricăror posibile pretenții de compensare la care s-a renunțat de către asigurații non-GAR; compensația îmbracă forma unei majorări proporționale a valorii polițelor asiguraților GAR*

¹ WE29, alin. 5 și 7

în forma garantată și negarantată."¹

În cazul neaprobării Planului de Compromis cu ocazia votului asiguraților, consiliul EL trebuia să ia în calcul următoarele opțiuni²:

1. Menținerea situației actuale, alocând obligațiilor GAR instrumente de asigurare
2. Încheierea de contracte bilaterale cu asigurații
3. Solicitarea în instanță a unei „reduceri a contractelor” (secțiunea 58 din LSA 1982)
4. Efectuarea unor amendamente adecvate referitoare la polițele GAR³
5. Lichidarea ELAS

Consiliul a decis să nu recomande nici una din aceste opțiuni, argumentând că fiecare prezenta dezavantaje. (WE29)

3c) Raportul actuarului independent

Equitable Life a numit un actuar independent, pe Domnul Michael Arnold⁴, să evalueze termenii compromisului. Cu toate acestea el a declarat că reprezenta obligația sa *"să raporteze exclusiv societății ... și nu avea nici o obligație față de asigurații societății. În particular, nu se intenționează ca acest raport să reprezinte asistență acordată nici unui asigurat."* (WE-CONF9) În plus, a mai menționat că *"acest acord a izolat în mod efectiv polițele germane menționate de problemele GAR aferente tuturor celorlalte polițe generatoare de profit. Aceste Polițe germane nu vor face parte sau nu vor fi afectate de Plan."*⁵

În rezumatul raportului, Domnul Arnold considera termenii Compromisului ca fiind stabiliți *"în mod corect și rezonabil din punct de vedere actuarial"* (WE67) și că *"societatea a stabilit costul GAR pe baze realiste de estimare..."* (WE29). Acesta a adăugat că *"în cazul nepunerii în aplicare Planului, o reevaluare completă a activelor ar fi fost necesară pentru stabilirea investițiilor stabile pe termen lung care recunoaște că problema GAR va putea persista pe întreaga durată a polițelor rămase și în consecință va cauza o situație nesatisfăcătoare de solvabilitate a societății."* (WE29)

De asemenea acesta a avertizat că *"Planul nu elimină toate potențialele riscuri legate de beneficiile garantate"*, adăugând că *"se recunoaște că Planul poate fi dezavantajos pentru asigurații GAR individualo ... în pragul pensionării, care ar putea dori să își exercite drepturile GAR."* Concluzia acestuia a fost: *"Principalul avantaj al planului pentru asigurații non-GAR constă în faptul că drepturile GAR sunt cristalizate ... iar îndepărtarea acestei nesiguranțe va prezenta avantaje pentru toți asigurații cu polițe generatoare de profit și pentru viitoarea conducere a societății."*

¹ a se vedea WE29, anexa A.17-18

² a se vedea WE29, anexa A.24-25

³ De exemplu o „Anexă 2C de transfer” conform LSA 1982 sau un „Transfer conform secțiunii 112” a activității generatoare de profit către o terță parte, conform FSMA 2000 " (WE29)

⁴ Pentru mai multe detalii, a se vedea WE-CONF9

⁵ Independența faptică a Dlui. Arnold a fost pusă sub semnul îndoielii în WE75 (punctul f), reclamând exercitarea de către consiliul EL *"a unui control asupra acestuia, restricționându-i instrucțiunile și permițându-i să respingă orice obligație față de asigurați, și acordându-i ulterior lucrări cu remunerații ridicate."* FSA a menționat ulterior că *"nu a existat nici o obligație legală privind această numire"*.

3d) Rolul FSA în „Planul de Compromis”

Deoarece Planul de Compromis a fost propus în baza secțiunii 425 din LSA 1985, FSA nu deținea un rol oficial în proces, dar, ca autoritate de reglementare, avea, conform *FSMA 2000*, dreptul de a acționa în cazurile considerate adecvate, în vederea protejării intereselor asiguraților. De asemenea FSA putea solicita audierea în cazul în care planul era dedus instanței pentru aprobarea oficială, ulterior votului asiguraților.

În evaluarea Planului de Compromis publicată la 7 decembrie 2001 (WE67), FSA a vizat termenii tranzacției, declarând că *"nu avea nici un motiv pentru a interveni în sensul obiectării la propunerile adresate asiguraților"* și menționând că *"FSA este mulțumită că, în legătură cu grupurile relevante de asigurați GAR și non-GAR, nivelul majorării valorii polițelor reprezintă o ofertă corectă în schimbul renunțării la drepturile GAR și potențialele pretenții legate de vânzarea neconformă. Existând variații de la o persoană la alta, din cadrul fiecărui grup relevant, suntem mulțumiți că nu există categorii de asigurați din cadrul grupurilor care să primească beneficii disproporționat superioare sau inferioare..."*

Se concluziona că FSA *"consideră cu tărie că un compromis de succes, în principiu, ar oferi cea mai bună posibilitate de realizare a stabilității fondului generator de profit și de îmbunătățire a perspectivei pentru asigurații relevanți."*

În ceea ce privește complexitatea compromisului propus, FSA afirma cum *"considera important ca acest Compromis să fie clar și să furnizeze informațiile necesare asiguraților pentru a lua o decizie cu privire la modul de votare a propunerii."* Cu toate acestea, confirma că *"majoritatea documentației privind Compromisul trimisă asiguraților spre votare este complexă ... Suntem mulțumiți că este suficient de clară pentru a le permite formarea propriei opinii legate de vot, prin prisma propriilor circumstanțe individuale."*

FSA mai specifica faptul că nu putea furniza asistență personală asiguraților, adăugând că *"în cazul în care asigurații Equitable Life consideră că necesită asistență privind decizia de vot, vor trebui să solicite asistență financiară independentă."* (WE67)

3e) Reclamațiile asiguraților

Un număr ridicat de asigurați non-GAR și de reprezentanți ai grupurilor de acțiune ale asiguraților au depus probe și reclamații legate de Planul de Compromis. Conform acțiunilor acestora, Planul a fost divizat astfel încât să afecteze asigurații de la început, sugerând că reducerile ulterioare ale polițelor, din aprilie și iulie 2002 care anihilau în mod prompt modesta majorare acordată de Plan¹, au fost prevăzute, dacă nu chiar planificate în mod deliberat, de conducerea EL cu ocazia propunerii Planului în septembrie 2001. În plus, autoritatea de reglementare ar fi trebuit să cunoască faptul că majorările propuse erau fictive, deoarece nu erau acoperite de suficiente active.

Asigurații reclamau de asemenea faptul că li s-a sugerat că fondul generator de profit va fi

¹ a se vedea WE6, WE7, WE-CONF16, WE-CONF

stabilizat prin Planul de Compromis, un fapt probat a fi neadevărat, fondul continuând să fie supus fluctuațiilor de piață și căderii ulterioare a bursei de valori în anul 2002. Prin urmare, asigurații nedreptățiți susțineau că ulterior adoptării Planului în februarie 2002, asigurații non-GAR au avut o situație mai grea decât anterior, renunțând la dreptul de a chema în judecată societatea pentru a solicita măsuri reparatorii din partea acesteia, fără să fi obținut un echivalent în fapt.

Equitable Life și FSA (H4) au argumentat în mod repetat că reducerile ulterioare ale polițelor nu aveau nici o legătură cu termenii Compromisului ca atare, ci se datorau căderii drastice a bursei de valori în 2002, care a slăbit baza de active aferente fondului generator de profit, și susțineau că o cădere a pieței de asemenea amploare nu putea fi prevăzută în momentul aplicării Planului, în septembrie 2001¹.

Memorandumul Cazalet din ianuarie 2001 trimis Comisiei de Trezorerie convenea că "*ar fi fost în interesul întregii societăți soluționarea problemei legate de opțiunea anuității garantate obligând asigurații cu pensii amânate să renunțe la opțiunile deținute... Cu toate acestea, nu este deloc clar dacă asigurații GAR vor vota în favoarea acestui plan, fiind probabil ca propunerea să vizeze majorarea valorii polițelor grupurilor GAR ca urmare a majorării de capital, dar ca, în baza condițiilor actuale de piață, pierderea ulterioară a GAR să determine o scădere concomitentă a valorii anuităților de pensie... Dacă Equitable a reușit să își convingă asigurații să voteze în favoarea a ceea ce denumește "compromis", acest fapt nu va întări situația sa financiară în mod considerabil, indiferent de investiția de 250 milioane lire din partea Halifax, societatea înregistrând cheltuieli substanțiale pentru cumpărarea GAR. Beneficiul real nu va consta în modesta îmbunătățire a situației solvabilității Equitable, ci în eliminarea problemei fundamental instabile GAO" (WE58, pagina 14)*

Referindu-se la Planul de Compromis, asiguratul Domnul WEIR (WE6) susținea că "*atunci când Equitable Life a propus (cu participarea FSA) un plan de Compromis prin care asigurații renunțau la toate drepturile legale de a chema în judecată societatea, în schimbul unei majorări extrem de modeste a valorii polițelor, Equitable a promis o mai mare stabilitate și speranța în viitor și că societatea va aloca 4 miliarde £ în investiții de capital în cazul adoptării Compromisului. Dar majorările valorii polițelor nu erau garantate – într-adevăr, în doar câteva săptămâni majorările de 2,5% s-au transformat în mod magic în reduceri de 4%! ... Este dificil de crezut că la data aplicării Compromisului conducerea Equitable Life nu cunoștea deja foarte bine faptul că urma să oblige persoanele să renunțe la drepturi în baza unei perspective complet false, FSA cunoscând pe deplin acest fapt. Fără o „compensație” financiară (oricât de redusă) oferită asiguraților în schimbul renunțării la drepturile acestora de acțiune în justiție, planul de Compromis nu ar fi fost valabil din punct de vedere legal. De fapt, persoanele au votat (deși fără să știe) pentru o reducere a fondurilor lor și renunțarea la dreptul de a acționa societatea în justiție. FSA a permis acest lucru."*

Domnul BELLORD (H2) sublinia de asemenea pretinsa incorectitudine a Planului de Compromis "*aprobat de autoritățile de reglementare, prin care numeroși asigurați și-au*

¹ Between September 2001 and September 2002 the FTSE-100 stock market index fell by 29%, but between December 2001 and April 2002 it remained basically unchanged

pierdut dreptul la reparații. Charles Thompson (președintele executiv EL) trebuie să fi cunoscut la data audierilor în instanță din februarie 2002 faptul că nu dețineau bani, dar nu a comunicat acest fapt instanței.¹ Un alt punct care trebuie explorat sete cel legat de recomandarea de către autoritatea de reglementare a acceptării acestui compromis."

Domnul WEIR (WE6) susținea că "FSA recomanda Compromisul ca cea mai adecvată opțiune pentru asigurați, dar a fost extrem de atentă să nu publice acest sfat decât la 8 zile de la obținerea imunității privind verificarea de către Mediatorul Parlamentar²! Printr-o stranie coincidență, la data primei audieri privind Compromisul la Curtea de Justiție (26 noiembrie 2001) FSA a ales aceeași dată dintre toate zilele posibile pentru un comunicat senzațional de presă privind așa-numita „Scrisoare însoțitoare Headdon”, atrăgând complet atenția mediei de la termenii Compromisului: un „spoiler clasic”. Aceasta reprezintă o dovadă indirectă a faptului că FSA coopera strâns cu Equitable Life și probabil cu Trezoreria, pentru derularea Compromisului."

În WE7 Domnul NASSIM susținea că "lista omisiunilor electiv denotă eșecul de reglementare anterior și ulterior Compromisului, care a fost și rămâne deliberat... Planul de Compromis a fost derulat în detrimentul membrilor și cu confiscarea drepturilor legale ale acestora."

În WE81, Domnul DEPPE prezenta de asemenea presupuneri de "denaturare frauduloasă de către Equitable în mai 1999 ... Equitable a ascuns răspunderea GAR și a recomandat vânzarea anuităților generatoare de profit. Unicul aspect vizat din luna aprilie 2001 a constat în vânzarea „Compromisului”." În plus, mai relata cum la o reuniune dintre Equitable și asigurații, președintele ELAS, Domnului Treves "i s-a solicitat de (petiționar PE) Arthur White să declare că toate aspectele de natură frauduloasă au fost soluționate anterior aplicării judiciare a „Compromisului”. Domnul Treves a refuzat să facă această afirmație și Domnul White i-a solicitat să noteze această întrebare și să asigure faptul că președintele completului de judecare a cererii era informat de posibilitatea existenței unei conduite frauduloase. Domnul Treves nu a îndeplinit această cerință expresă... deoarece ar fi amânat sau împiedicat acordarea aprobării privind „Compromisul”. De altfel, nu a fost niciodată adus la cunoștința președintelui completului faptul că obligațiile GAR fuseseră ascunse și că anuitățile WP fuseseră vândute asigurărilor nesuspicioși."

FSA a respins Presupunerile conform cărora autoritatea de reglementare ar fi cunoscut faptul că Planului de Compromis îi lipseau activele de susținere. Referindu-se la rolul FSA în brokerajul Planului de Compromis, reprezentantul FSA Domnul STRACHAN (H4) a explicat că "Planul de Compromis 2002 al Equitable Life era derulat în baza Legii Societăților și nu în baza Părții VII (a Legii Serviciilor și Piețelor Financiare 2000) și că decizia finală era sancționată în baza unui proces independent în instanță. Cu toate acestea, am încurajat Equitable să depășească cerințele Legii Societăților pentru asigurarea protejării intereselor asiguraților pe cât posibil, în special prin numirea unui actuar independent care să stabilească corectitudinea propunerilor. De asemenea am considerat procesul de acordare a

¹ Aceste afirmații au fost respinse ca "eronate și răuvoitoare" în WE-CONF5, susținându-se că "documentele Planului de Compromis prevedeau detaliat poziția la acea dată."

² Devenind unica autoritate de reglementare britanică la 1 decembrie 2002, FSA era în mod formal independentă de guvern și în consecință și de verificarea PO

compensației adecvate asigurațiilor care părăseau Equitable prea devreme ca benefică pentru Planul de Compromis ... Am concluzionat că, în baza planului prezentat cu privire la asigurații GAR și non-GAR, nivelul majorării valorii polițelor reprezenta o ofertă corectă pentru renunțarea la drepturile GAR și la pretențiile de vânzare neconformă. În mod evident, au existat variații, dar, în general, a reprezentat un plan rezonabil de compromis."

Presupunerea conform căreia asigurații nu au fost informați de EL cu privire la faptul că planul de Compromis nu va conduce la stabilizarea finală a fondului generator de profituri (CONF16) și că orice cădere a bursei de valori ar impune reduceri suplimentare ale valorii polițelor (astfel cum s-a întâmplat în lunile aprilie și iulie 2002), au fost de asemenea respinse de președintele executiv, Domnul Thomson, care susținea că "*fondul generator de profituri a fost permanent investit într-o serie de investiții și în consecință a făcut obiectul impactului modificărilor de piață. Nu a existat nici o sugestie conform căreia Planul de Compromis ar schimba conceptul de fond generator de profituri. În plus, consiliul nu putea ghici viitorul piețelor de investiții.*" (WE70)

Domnul Anthony BOSWOOD QC declara în WE76 că, în opinia sa, existau "*în legătură cu derularea afacerilor societății în 2001 și 2002, diverse aspecte și chestiuni care trebuiau soluționate și la care trebuia să se răspundă, anterior excluderii posibilității ca asigurații și instanța să fi fost induși în eroare ca urmare a necomunicării unor materiale relevante.*" (WE76, par. 4) Acesta a declarat că "*în cazul cunoașterii de către consiliu, la data emiterii documentației Planului... și dezbaterii în instanță, a faptului că majorarea de 2,5% va fi integral iluzorie în lipsa unei majorări imediate și neașteptate a piețelor de capital (când 56% din fonduri erau deținute în numerar și valori mobiliare cu dobândă fixă în orice caz) reprezenta cu siguranță un aspect care trebuia menționat celor cărora li se solicita aprobarea Planului, incluzând instanța. Astfel cum erau, informațiile financiare furnizate ca parte a documentației planului erau depășite la data dezbaterii fondului planului. Dar consiliul societății deținea în mod clar informații financiare mai recente decât acelea ... care demonstrau că majorările planului aferente valorii polițelor urmau să fie iluzorii.*" (alineatul 9 și 10) În consecință, Domnul BOSWOOD a concluzionat sugerând că "*persoanele responsabile au ascuns informații despre care știau că sunt relevante pentru Plan.*"

3f) Reclamații conform cărora conducerea EL nu se califică drept „adekvată și corespunzătoare”

În contextul pretinsei necomunicări de informații cu ocazia prezentării Planului de Compromis către asigurați, în 2005 EMAG a trimis FSA solicitarea de inițiere a unei anchete conform secțiunii 168 din FSMA 2000, în vederea verificării dacă 3 dintre directorii superiori ai EL (președintele, președintele executiv și actuarul desemnat) erau „persoane adecvate și corespunzătoare” pentru ocuparea funcțiilor. Dacă, prin prisma probelor prezentate privind Planul, investigația FSA ar fi ajuns la concluzia că aceste persoane au ascuns într-adevăr informații cheie, ar fi fost posibil să nu fie considerate ca „adekvate și conforme” pentru deținerea funcției. În acest caz, FSA ar fi putut retrage aprobarea acelei persoane sau ar fi putut lua măsuri disciplinare conform secțiunilor 63 și 66 din FSMA 2000.

Domnul Anthony BOSWOOD, QC (WE76) a convenit că s-a dovedit ascunderea de către conducerea superioară a EL "*a informațiilor cunoscute a fi relevante pentru Plan...*

ascunderea deliberată de acea natură ar fi sugerat posibilitatea ca persoanele în discuție să nu fie „adecvate și corespunzătoare”, condiție suspensivă a exercitării de către FSA a dreptului de investigare” din secțiunea 168 alineatul (5) din FSMA 2000.

Într-o scrisoare din 21 august 2006, FSA declara că *"nu a considerat că ar reprezenta dovezi concludente și convingătoare, iar judecata care conduce la prima impresie că informațiile au fost în mod deliberat ascunse de noi, de instanță sau asigurați între decembrie 2001 și februarie 2002", concluzionând că "susțin analiza și concluziile prevăzute în declarația noastră de la data Planului de Compromis."* Dovezile examinate nu furnizau nici o fel de indicii legate de intenția FSA – sau nu prezentau nici o intenție – de a deschide o investigație oficială.

4. Neglijența supravegherii Desfășurării Activității(DA)

Presupunerea legată de eșecul DA au fost exprimate de un număr ridicat de asigurați, nu numai împotriva autorităților britanice de reglementare, ci și împotriva autorității irlandeze de reglementare (DETE/ISFRA)¹ și autorității germane de reglementare (BAV/BaFin)², care, conform dispozițiilor 3LD, erau responsabile pentru supravegherea DA operațiunilor EL în teritoriul acestora.

Astfel cum susținea WE-CONF26, *"era conform cu a Treia directivă privind asigurarea de viață ca FSA să nu impună reguli de Desfășurare a Activității sucursalelor situate în alte state membre... (dar) protecția eficientă a ARA pentru ... activitatea sucursalelor ELAS trebuia asigurată de FSA."*³

În WE-CONF10 un asigurat reclama în particular refuzul autorităților germane de reglementare – referindu-se sistematic la „principiul țării de origine” definit de 3LD – de a-și asuma orice responsabilitate pentru operațiunile inadecvate ale EL în Germania. Această afirmație a fost susținută de Domnul WESTPHAL în WS2, declarând că *"deseori supravegherea națională joacă un rol prea pasiv în procesul de monitorizare și aplicare" și că "dacă nu se va înregistra o „masă critică” de reclamații, supravegherea nu va deveni activă în anumite state membre."*

4a) Presupunerea de vânzare neconformă și denaturare în Regatul Unit⁴

¹Legea Băncii Centrale și Autorității Serviciilor Financiare Irlandeze 2003 prevedea că supravegherea prudențială a sectorului de asigurări și serviciilor prestate a trecut în mai 2003 în totalitate de la Departamentul Întreprinderilor, Comerțului și Forței de Muncă (DETE) la Autoritatea irlandeză a Serviciilor Financiare (ISFRA), iar acțiunile DETE în sectorul de asigurare anterioare intrării în vigoare a Legii 2003 ar trebui interpretate ca acțiuni ale ISFRA și/sau Ministerului de Finanțe (WE64)

WE80 mai explică faptul că până anterior anului 2003, nu au existat reguli specifice DA specifice vânzării de asigurări, separat de „Furnizarea de Reglementări de Informare” (S.I. 15 din 2001) și S.I. 360 din 1994, ambele cerințe aplicabile prin intermediul instanței.

² BaFin a preluat responsabilitatea pentru sectorul de asigurări de la BAV în mai 2002

³ a se vedea WE-CONF26, paginile 4 și 5, alin. 1

⁴ În mai 2003 Oficiul britanic al Ombudsmanului Financiar a găsit Equitable Life vinovată de „denaturare esențială a faptelor”

În mod fundamental, asigurații au exprimat două tipuri de presupuneri împotriva EL:

- *vânzarea neconformă* prin denaturarea cu intenție a faptelor legate de situația financiară a societății, în special cu privire la riscurile GAR;
- *omisiune* (posibil bazată pe înșelăciune), neatrăgând atenția asupra riscurilor GAR, în condițiile în care acel risc reprezenta un aspect care trebuie comunicat asiguraților existenți și potențiali.

Probe specifice de vânzare neconformă au fost prezentate de o serie de asigurați: Domnul SEYMOUR (WE53), a prezentat comisiei copii ale materialului de vânzări Equitable Life care menționa în mod clar că fondul „generator de profit” *„are caracteristica esențială de nivelare a fluctuațiilor câștigurilor și valorii activelor în general asociate investițiilor în asemenea portofolii.”*¹ Această afirmație s-a dovedit neadevărată, dovedindu-se că EL nu acumulasă rezerve semnificative în anii de performanță pozitivă a pieței, care ar fi permis „nivelarea”.

Într-o notă adresată asiguraților și datată 26 ianuarie 2000 (WE53), Equitable Life susținea că o decizie defavorabilă a Curții de Apel nu ar afecta profilul economic de risc al EL, afirmând că *„nu va exista nici un impact financiar asupra Equitable. Solvabilitatea și statutul Equitable de societate mutuală independentă nu sunt în discuție.”*² Ulterior acest punct de vedere a fost renegat în scrisorile adresate asiguraților datele 14 august 2000 (imediat ulterior deciziei Camerei Lorzilor) și 18 septembrie 2000, care comunicau reducerile valorii polițelor generatoare de profit³. O altă declarație falsă apare în sus menționata notă din 26 ianuarie 2000 note, care menționa că *„nu va exista nici un impact asupra primelor pentru activitățile internaționale ... deoarece nici o poliță internațională a Equitable nu conține asemenea rate garantate.”* Acest punct de vedere s-a dovedit fals, toate polițele, britanice sau nu, fiind gestionate prin același fond și neexistând un fond separat pentru „polițele internaționale”, astfel cum afirma EL.

Altă alegație privind vânzarea neconformă și denaturarea de către EL a fost prezentată de Domnul NASSIM (WE7) care susținea că autoritățile de reglementare au *„omis cu deliberare „ignoranta stimulată” și în general vânzarea neconformă frauduloasă, în ciuda afirmațiilor societății față de asigurați cu privire la absența taxelor de comision, aceasta achita personalului un comision încă neprevăzut pentru vânzări. Nu cunoaștem nici dacă acest comision era același pentru toate produsele societății, sau dacă era superior pentru produsele generatoare de profit. Refuzând să admită sau să documenteze vânzarea neconformă și nedivulgarea în general, societatea și autoritățile au transferat sarcina probei către fiecare asigurat individual ... Nu este surprinzător că FSA a afirmat într-un târziu că a derulat propria investigație și nu a constatat nici un caz de vânzare neconformă în cazul Equitable, refuzând să publice probele.”*

Domnul JOSEPHS (WE69) susținea că *„există un lanț continuu de probe care demonstrează faptul că Equitable a intenționat să creeze o evidență de performanță nelegală și înșelătoare care va supraviețui cel puțin 15 ani, și de a utiliza aceste valori de performanță ca instrument*

¹ a se vedea WE53, anexa D

² a se vedea WE53, anexa F

³ a se vedea WE53, anexele G și H

principal de atragere de noi asigurați și majorare a activelor societății. Cu toate acestea, măsurile necesare pentru crearea valorilor false de performanță au subminat de asemenea siguranța finanțelor EL, astfel încât, cu cât continua acest fapt, cu atât mai mari erau pierderile asiguraților... Equitable a decis crearea unui set de statistici favorabile și continue pur și simplu prin acordarea de plăți supra-evaluate anumitor grupuri de asigurați, ale căror prime fuseseră încasate în perioada sau anterior anilor 1975-1980. Acest fapt era nelegal deoarece încălca obligația fiduciară a administratorilor de a trata corect grupurile de asigurați... Astfel, aceștia au condus în mod deliberat la deficitul Fondului WP termen de cel puțin patru ani. Asiguraților nu li se comunicase nici o informație în acest sens... Marea masă de asigurați a rămas în ignoranță privind amenințările aferente polițelor acestora, și s-au depus eforturi intense de menținere a acestei stări. Atenția lor se concentra pe „fondul de polițe”, descris ca o „cotă a unui fond gestionat la nivel central”, Valoarea Totală a Poliței reprezentând „cota nivelată din active””.

În H8 Domnul BAIN a exprimat de asemenea afirmații clare de vânzare neconformă, solicitând Comisiei de Anchetă "să examineze tratamentul celor 20.000 de clienți EL cărora li s-a vândut un produs denumit „Pensii administrate” între anii 1995 și 2000, în perioada 2001-2005 majoritatea primind compensații reduse sau nici un fel de compensații, fiind în schimb victimele a ceea ce probele sugerează a fi fost o cultură orchestrată de vânzare neconformă ... EL s-a comportat ca o societate lipsită de integritate, atenție sau diligență, dar cu o capacitate ridicată de interes de sine." (WE72)

În WE81 Domnul DEPPE a relatat reuniunea dintre președintele executiv Equitable Domnul Thomson din ianuarie 2003, întrebându-l într-o emisiune televizată "cum a fost posibil ca Equitable să determine comercializarea produselor generatoare de profit în perioada ulterioară lunii septembrie 1998 fără a apela la înșelăciunea cu intenție. Acesta nu a răspuns... Răspunsul scris final al acestuia a constat în a mă informa că reclamația mea a fost soluționată de „Compromis”, iar cazul a fost închis."

WE-CONF2 a adăugat de asemenea o serie de afirmații privind vânzarea neconformă, în particular pentru omisiunea de prezentare a riscului GAR potențialilor clienți, fapt care a prejudiciat majoritatea Asiguraților Ulteriori care au încheiat polițe EL ulterior lunii septembrie 1998, și anume ulterior datei la care EL solicitase deja asistență juridică privind problema GAR din partea avocaților săi și autorităților de reglementare. "Fiecare din membri (Asigurații Ulteriori) sau majoritatea acestora, au primit de la societate un document de „Trăsături Cheie” relevant pentru polița cumpărată. Era o cerință a regulilor PIA ... Este evident că acești domni (directorii executivi ai EL) cunoșteau asistența acordată societății de către avocați cu privire la litigiul (Hyman) și aspectele legate de acesta; și erau toți implicați în procesul furnizării de informații către echipa de vânzări a societății spre a fi comunicate asiguraților și potențialilor asigurați... Din ianuarie 1999 problema GAR a făcut obiectul unor dezbateri intense în presă, care publica articole și rapoarte alarmante... În mod clar, acest fapt a împiedicat derularea de noi activități. Dar noile activități erau necesare în cazul în care societatea dorea să evite închiderea... Trebuia asigurată necomunicarea către noii asigurați cu polițe generatoare de profit cu privire la riscurile GAR ... Societatea a adoptat o politică de minimalizare a importanței riscurilor GAR, denaturând faptele prezentate potențialilor asigurați: secțiunea „Factori de Risc” din documentul „Trăsături Cheie” asigura tăcerea cu privire la riscurile GAR."

Membrii grupului de acțiune a Asiguraților Ulteriori raporta că agenții de vânzare EL le-au prezentat diverse povești pentru a calma îngrijorarea acestora: *"rapoartele de presă conform cărora obligațiile GAR s-ar putea situa în jurul sumei de 1,5 miliarde £ erau greșite; că valoarea maximă a costului societății nu putea depăși 50 milioane £; că obligațiile GAR vor fi suportate de asigurații GAR; că exista reasigurarea necesară pentru protejarea asiguraților non-GAR."* (WE-CONF2)¹

Asiguratul Domnul John GALVIN (WE-FILE15) reclama faptul că decizia sa de a cumpăra o poliță Equitable Life s-a bazat parțial pe reasigurarea de către EL a situației sale financiare solide confirmate de ratingul "AA" obținut de agenția internațională de rating Standard & Poor's² (anexa la scrisoarea EL în WE-FILE15).

Referindu-se la informațiile înșelătoare comunicate de EL asiguraților, Doamna. KWANTES (H7) își amintea cum *"atunci când Equitable s-a prezentat în instanță privind problema GAR, toți am primit scrisori de informare că totul mergea bine, că orice comentarii negative din presă trebuiau neglijate și exista o campanie publicitară impresionantă, care ne-a conferit un sentiment de siguranță."*

În H5 Domnul LLOYD, un fost agent de vânzări din cadrul Equitable Life în vestul Angliei între 1995 și 2001, a respins în mod clar toate afirmațiile legate de vânzarea neconformă efectuată de echipa de vânzări a Equitable: *"Telefonarea pentru programarea de întâlniri, deseori pentru oferirea unei verificări anuale sau a unei actualizări privind polițele, era aproape întotdeauna salutăată de clienții noștri. Deseori veștile erau bune și nu era grea propunerea unor noi investiții. Deseori clienții comentau cum ceilalți furnizori nu ofereau același nivel al serviciilor... Când problema legată de rata garantată a anuităților a devenit cunoscută și dezbătută, în jurul anului 1997 cred – a fost prima oară când am auzit de aceasta – am primit rapid o informare din partea consiliului. Informarea se referea la acordarea către clienți a unei prime finale negarantate și a unei GAR care se aplica numai elementului garantat. Aceasta ar reprezenta echivalentul acordării acelu client cu 20% peste valoarea de piață a fondului. Ca și concept, nu a fost dificil de înțeles și de explicat clienților începând de la acea dată. Din proprie experiență știu că răspunsul clienților care auzeau această explicație, inclusiv din partea posesorilor de GAR, era favorabil."* Astfel relațiile cu clienții ar fi fost bune chiar și în anul 2000 deoarece *"abordând întregul aspect în acea perioadă până la decizia Camerei Lorzilor din iulie 2000, am întâmpinat dificultăți reduse și foarte puține probleme cu clienții noștri, care acceptau explicațiile furnizate."*

Afirmațiile de înșelare intenționată a clienților sau posibilă „ascundere” a faptelor neplăcute au fost în mod similar și vehement respinse de Domnul LLOYD: *"Nu cred că a fost vreodată o problemă când m-am întrebat dacă eram prea insistent sau vindeam ceva ce nu ar trebui să vând, și cred că și colegii mei simțeau la fel... Vă pot spune că, în ceea ce privește informațiile care ne erau furnizate, nu ni s-a spus niciodată: „poți să spui asta, dar nu ai voie*

¹ a se vedea WE-CONF2, alin. 38-40

² De fapt, ratingul EL acordat de S&P era 'AA' (grad de investiții) din 1993-1999, redus la A+ (evaluare negativă) doar în mai 1999, apoi sub nivelul de investiții (BB/evaluare negativă) doar în decembrie 2000. Ulterior ratingul a coborât la B în iunie 2001 și la CCC (risc ridicat) în septembrie 2001. Din data de 21 februarie 2002 S&P nu a mai acordat nici un rating de credit (WE-FILE22)

să spui asta”, sau „asta este situația reală, dar nu trebuie ca oamenii să afle”. Nu a fost niciodată cazul ... Am crezut că societatea știa ce făcea, știa cum să își deruleze activitatea și că deținea un mod de succes. Deci nu era nimic de ascuns. Niciodată nu am considerat, de la acea dată până în 8 decembrie, data închiderii, că ascundeam ceva sau că nu comunicam clienților informații pe care le descoperisem altfel și care nu fuseseră divulgate ... În mod sigur nu am indus în eroare nici un client și nu cred că vreunul dintre reprezentanții societății ar fi continuat să vândă contracte despre care știau că sunt înșelătoare. Nu cred că este cazul. Cred că, ulterior, am vândut fondul generator de profit într-un mod care, conform informațiilor deținute în prezent, era neglijent cu privire la reducerea venitului și anuitățile generatoare de profit. Era o propunere dăunătoare, dar noi nu știam acest fapt. Era astfel datorită adevăratei naturi a obligațiilor din acel fond, dar noi nu am știut asta."

Domnul LLOYD admitea, cu toate acestea, că profilul de risc al produselor vândute nu reflecta corect realitatea, deși aparent echipa de vânzări nu cunoștea acest fapt: "Cred că cea mai mare greșeală se lega de modul în care ni se permitea să vindem fondul generator de profit ca prezentând risc redus-spre-mediu când ar fi trebuit să poarte o etichetă de avertizare începând din anul 1998 ... Nu m-am gândit la asta în acea perioadă, dar acum, auzind toate opiniile, cred că ar fi trebuit să fim avertizați. Consiliul ar fi trebuit să ne avertizeze clienții că fondul nostru generator de profit nu va fi considerat cu risc scăzut spre mediu, existând probleme nerezolvate, iar cât timp rămâneau nerezolvate, ar fi trebuit să le retragem... Înțelegând ulterior, consider că am fost induși în eroare privind riscurile asociate fondului generator de profit. Asta consider acum, cu siguranță nu și atunci... Cred că ar fi trebuit făcut ceva pentru prevenirea viitorilor clienți – alții decât cei existenți – care își investeau banii într-un fond ale cărui pasive îl depășeau."

În final, privind materialele de vânzare, Domnul LLOYD a respins de asemenea Presupunerile că acestea ar fi fost create pentru înșelarea clienților, deoarece "materialele nu erau, astfel cum le consideram eu la acea dată, destinate înșelării nici unor persoane. Prezentați o imagine a ceea ce noi consideram o societate sigură, bine condusă și care încurajau oamenii să investească datorită performanței realizate pe parcursul anilor."

4b) Presupunerile de vânzare neconformă și denaturare în alte state membre

Raportând presupuneri suplimentare de vânzare neconformă în afara Regatului Unit, Domnul SEYMOUR (H7), un asigurat care și-a contractat polița în Belgia, relatează că "Personalul de vânzări din cadrul ELAS aborda potențialii clienți din Comunitate declarând că era posibil să investească în polițele de pensie ELAS ca urmare a modificării legii. Se menționa că aceste polițe erau denumite "internaționale" și erau administrate separat de o sucursală din afara Regatului Unit..."

Un alt document¹ demonstrează că ELAS susținea furnizarea unui "fond de nivelare" bazat pe constituirea de rezerve: "ELAS susținea că opera un fond de pensii ca fond de nivelare prin deținerea de rezerve. Primele erau declarate anual și specificate ca fiind „garantate”. Toate documentele subliniau regulamentul din Regatul Unit pe ultima pagină... Am fost asigurat că

¹ Documente de vânzări au fost depuse, a se vedea WE53

era exclusiv reglementat în Regatul Unit, astfel încât am fost sigur ca cele auzite și văzute erau corecte. La punctul de vânzare societatea asigura potențialii clienți că polițele „internaționale” erau separate de fondul britanic generator de profit.” (H7)

Domnul SEYMOUR adăuga că pe parcursul unei vizite de vânzări ELAS în Belgia în 1994, reprezentanții ELAS îl informaseră că *"erau autorizați să efectueze aceste vânzări în afara Regatului Unit. De asemenea subliniaseră că întregul conținut al materialelor de vânzare era corect, că derularea activității lor (era) sigură, deoarece activitatea lor de investiții era reglementată de o „autoritate britanică de reglementare de încredere” (cuvintele reprezentanților ELAS)."* (WE36)

O serie de alți asigurați din afara Regatului Unit au raportat presupuneri de vânzare neconformă sau denaturare a faptelor. Asiguratul Domnul McCARTHY (WE-FILE16) a raportat că decizia sa de a se alătura Equitable Life a fost influențată de afirmația Equitable conform căreia era membră a *"Planului de Asigurări al Mediatorului irlandez"*. Domnul BERRY (WE-FILE13), un asigurat irlandez, a întrebat cum a fost posibil ca *"Equitable, în circumstanțele date, să poată derula noi activități (în Irlanda) în luna aprilie 2000. Acest lucru a fost posibil ca urmare a gravei neîndepliniri a obligațiilor de către autoritatea de reglementare."* Asiguratul Domnul DUGGAN (WE-FILE14) susținea că polița Equitable i-a fost vândută ca fiind *„gubernată de legea irlandeză”*. Asiguratul Domnul TROY (WE-FILE4) considera că polița i se vânduse neconform în decembrie 1999 deoarece *"societatea se confrunta cu dificultăți majore legate de obligațiile aferente fondurilor de pensie în Regatul Unit... iar mie nu mi s-a comunicat acest fapt."* Asiguratul Domnul O'FARRELL (WE-FILE9) reclama faptul că *„nu a fost niciodată informat privind potențialul risc al obligațiilor GAR asupra fondului și posibilele consecințe asupra fondurilor mele de pensie, anume obligația finanțării parțiale a acelei obligații.”*

O declarație interesantă în acest context a fost a Domnului Seamus POWER, fost agent de vânzări EL în Irlanda (WE-FILE2), care a afirmat că a auzit *"despre problema GAR din Sunday Times la sfârșitul anului 1998. Până la acea dată eram aproximativ 12 agenți de vânzări și nici unul din noi nu auzise despre anuități garantate, nefiind vândute în Irlanda. Am întrebat conducerea despre situație și ni s-a spus că nu are nimic în comun cu noi și să continuăm vânzările."* Auzind despre acțiunea în instanță din iulie 1999, i s-a comunicat *"că nu are nimic în comun cu Sucursala Internațională, deoarece aceste polițe nu au fost niciodată vândute aici iar fondurile noastre erau „protejate”."* Ulterior pierderii apelului *"ni s-a comunicat să continuăm vânzarea pentru că eram „protejați” și nu eram afectați de rezultat, nici măcar în cel mai nefericit caz... Am continuat vânzările și în acest timp a fost recrutat personal suplimentar de vânzări ... Când EL a fost închisă privind noi activități, toți am fost concediați. Atunci au fost introduse penalitățile și au blocat numeroși asigurați în poziția de a accepta fie o reducere de 10% a valorii poliței, fie de a rămâne la societate. Se pare că membrii conducerii EL cunoșteau existența unor probleme semnificative în cadrul societății în anul 1998 și cred că toate polițele vândute ulterior acestei date ar trebui declarate nule."¹*

¹ În H4, D-na O'DEA declara că Equitable Life opera o sucursală irlandeză între anii 1991 - 2001 și a fost închisă pentru noi activități în decembrie 2000, la aceeași dată ca și sediul central din Regatul Unit.

Răspunzând la afirmațiile asiguraților irlandezi care susțineau că au fost fals informați de Equitable Life (și anume că au cumpărat – sau urmau să cumpere – printr-un fond irlandez „protejat” neafectat de obligațiile legate de fondul britanic) președintele executiv al EL Domnul THOMSON (H8) a răspuns că „polițele irlandeze dețineau serii separate de prime și active noționale alocate, permițând ca profitul de investiții aferent activității din Irlanda să reflecte randamentul investițiilor în Irlanda. Astfel, de exemplu, reducerea calorii polițelor de 16% care s-a aplicat în Regatul Unit în 2001 nu s-a aplicat și polițelor din Irlanda.” Acesta a confirmat totuși că activitatea din Irlanda făcea parte din fondul unic generator de profituri al societății.

Dar WE-CONF28 a subliniat că, deși era corect ca polițele irlandeze să nu fi suferit reducerea valorii de 16% în iulie 2001, "pentru compensarea acestui fapt, asiguraților irlandezi li s-au alocat penalități mai ridicate și prime mai scăzute."¹

WE-CONF21 declara că "nu exista nimic în literatura produselor EL care să menționeze că investițiile din Irlanda ar fi cumva separate de restul fondurilor generatoare de profit." Această declarație a fost susținută de ISFRA în WE80, susținând că "nu a fost prezentată nici o dovadă care să susțină afirmațiile conform cărora EL afirmă existența unui fond irlandez „protejat”".

Această declarație nu a fost totuși susținută de probele din WE-CONF28, care demonstau că la o conferință de presă EL din Dublin în 14 martie 2000 "Terry Curtis, Actuar Internațional în cadrul Equitable Life Regatul Unit ... a declarat că decizia pronunțată de Curtea de Apel nu avea nici un impact asupra asiguraților irlandezi care sunt protejați de corespondenții lor din Regatul Unit."²

WE-CONF28 a mai probat faptul că la 12 decembrie 2000 "Domnul Noel Creedon, director general al operațiunii irlandeze (a EL) a insistat că nu va exista nici o penalitate pe piața irlandeză pentru încasarea în avans a polițelor generatoare de profit... În prezent deținem un surplus în fond..." Ambele declarații indică în mod clar faptul că EL se referea în mod public la un fond irlandez separat, și că i-a determinat pe asigurații din Irlanda să considere în mod fals că aceștia cumpărau – sau că au cumpărat – dintr-un fond EL separat de fondul principal din Regatul Unit.

Referindu-se la pretinsele „Polițe Internaționale” EL, Domnul SEYMOUR (H7) raporta de asemenea că atunci când problemele Equitable Life au fost vast relatate în presă, la finele anului 1999, Equitable s-a adresat tuturor asiguraților „internaționali”, în luna ianuarie 2000 "reasigurându-i că într-adevăr polițele acestora erau separate și că nu vor fi afectate de nici o decizie a instanței privind fondurile societății din Regatul Unit. Doar ulterior litigiului societatea a admis că nu era adevărat. La 14 august 2000 ELAS scris menționând că, în urma pierderii procesului la Camera Lorzilor, primele generatoare de profit se vor reduce

¹ a se vedea detaliile suplimentare din anexele la WE-CONF28

² WE-CONF28 subliniază de asemenea faptul că această conferință de presă, "cu doar 4 luni anterior primei lovituri, sub forma deciziei Camerei Lorzilor, a fost folosită de EL pentru lansarea „Fondului European” în Irlanda... Era iresponsabil și sinistru. Momentul lansării indică în mod evident că societatea dorea atragerea unor sume maxime de pe piața irlandeză..."

pentru toate tipurile de asigurați și că societatea urma să fie vândută."¹

4c) Presupuneri privind „excesul” contractelor asiguraților

În WE72 Domnul BAIN susținea că la mijlocul anilor 1990 Equitable Life crease o strategie de rezistență la scăderea semnificativă a ratelor dobânzii, care îi majorase dramatic obligațiile aferente polițelor GAR și care îi amenințau marjele rezervelor minime. Astfel, EL le-ar fi propus asiguraților *"un nou stil de plan de pensii care ar fi permis amânarea unei anuități până la vârsta de 75 de ani, dar solicitând imediat numerarul neimpozabil de 25%, și cu posibilitatea de retrageri de venituri între timp. Atracția „pensiilor administrate” a fost puternică:*

- (1) acestea putea fi vândute în baza afirmației că ratele anuității se vor majora din nou*
- (2) acestea ar fi creat „noi activități” prin vânzarea unui produs de pensii*
- (3) ar fi generat numerar din sumele forfetare neimpozabile, și venit, care ar fi fost investite în alte produse EL*
- (4) asigurații cu rate garantate de anuitate și-ar fi pierdut garanția, oferind o posibilă reducere semnificativă a pasivelor."*

Deoarece în 1995 alegerile generale din Regatul Unit – cu laburiștii ca favoriți – urmau să se desfășoare peste doar 2 ani, *"Echipa de vânzări a EL își aborda clienți înstăriți, care împliniseră 50 de ani, sau care urmau să împlinească 50 de ani în curând, sugerând „retrageri de venituri”², în ciuda instrucțiunilor detaliate PIA (G-60) care le considerau adecvate exclusiv pentru un segment minor al populației, în pragul pensionării. "Prima tehnică consta într-o poveste terifiantă: speriau clienții că un nou guvern laburist ar putea anula cu ușurință dreptul la numerarul neimpozabil din pensii – „mai bine le contractați acum, dacă nu vă este necesară o sumă globală, și retrageți venitul, chiar dacă nu vă este necesar”.*

Deoarece obligația unui agent de vânzări era să prezinte clientului faptul că îi oferea cel mai adecvat produs din gama de produse a asiguratorului, *"a doua tehnică consta în scoaterea, sau falsificarea informațiilor relevante despre produs – statutul fiscal, de exemplu – sau posibile produse alternative care de fapt nu erau deloc vândute. Apoi, ulterior perfectării vânzării, se sugera că suma globală neimpozabilă, și în general și venitul, ar trebui investite în alte produse EL. Acest fapt crea în mod miraculos o triplă vânzare, un triplu comision și triple vânzări de „noi activități”, deseori cu valori substanțiale de șase cifre – din ceea ce reprezenta de fapt o activitate veche."*³

Un raportat citat de WE72⁴ enumera 200 de cazuri de asigurați EL nemulțumiți în care *"fiecare prezenta o lipsă de informații și declarații eronate la punctul de vânzare și cu privire*

¹ O copie a scrisorii a fost prezentată comisiei

² „retragerea de venit” este definită ca o *"facilitate care permite o amânare la cumpărarea unei anuități dacă ratele ar fi prea reduse la data împlinirii vârstei de pensionare. Retragerea permite amânarea cumpărării unei anuități până la vârsta maximă de 75 de ani, acordând un venit direct din fondul de pensie între timp"* (finance-glossary.com)

³ Anexa la WE72 enumeră o serie de studii de caz care susțin această afirmație

⁴ Raportul întocmit de Alan Steel Asset Management, o societate scoțiană IFA

la toți acești clienți, neluarea nici unor măsuri sau preluarea unui plan progresiv de pensie a reprezentat cel mai bun sfat... Retragera de venit reprezenta o opțiune complexă care necesita asistență adecvată, dar în cazul vânzării directe intra sub incidența abuzului de comision. Ce făcea autoritatea de reglementare? În februarie 1999 valorile disponibile public ar fi trebuit să tragă semnalul de alarmă pentru PIA: echipa de vânzări a EL vânduse deja 11.600 planuri de retragere de venit în valoare de 1,235 miliarde £ – aproximativ dublul sumei de 750 milioane £ vândute de următorul mare jucător ... și de patru ori mai mult decât media pe sector. În plus, EL investise 95% din sumele de retragere în fondul generator de profit – în timp ce principalii rivali Scottish Equitable (25% în produse generatoare de profit) și Winterthur (valori reduse) au afirmat public că produsele generatoare de profit nu erau adecvate pentru majoritatea investitorilor. De ce era EL atât de diferită de restul sectorului? În luna mai 2002 FSA și-a anunțat îngrijorarea: descoperise că retragera putea aduce agenților de vânzare comisioane de 6%, comparativ cu 1,5% în cazul anuităților, și afirma că verifica dovezile de părtinire în cazul vânzărilor."

Domnul BAIN concluziona: "Mii de pensii care purtau rate valoroase de anuități garantate au fost radiate din registre, clienții nefiind nici măcar informați că dețineau o rată garantată, fără să li se ofere posibilitatea alegerii informate. Cum a scăpat EL cu aceste încălcări flagrante ale regulilor de desfășurare a activității, ca să nu menționăm și principiile fundamentale de integritate și diligență? Eu consider că autoritățile britanice de reglementare în principal, prin incompetență, nu au tras semnale clare de alarmă privind desfășurarea activității societății sau nu au furnizat consumatorilor nici o protecție împotriva acesteia. În al doilea rând, acestea nu au înțeles cum aceste practici comerciale i-au permis EL să denatureze valoarea noii activități, printre altele, în raportarea financiară critică. În cele din urmă, au fost complicii noului consiliu al Equitable Life într-o strategie de reducere a daunelor financiare și de reputație ale societății, industriei și guvernului. Dar aceasta se putea realiza numai în detrimentul drepturilor legale dovedite ale asiguraților." (WE72)

O afirmație similară a fost făcută de Domnul JOSEPHS (WE69) care susținea că "Equitable a decis să denatureze activele alocate noilor polițe „de investiții” cum ar fi Obligațiunile de Pensii Personale și Asigurare. A făcut aceasta începând din anul 1987 prin echipa sa de vânzări... În timp, Equitable și-a urmărit obiectivul de înlocuire a vechilor forme de polițe cu versiuni mai „eficiente din punct de vedere tehnic”, care impuneau rezerve de capital chiar mai reduse (datorită garanțiilor mai limitate). Pentru susținerea corectitudinii aparente, aceste polițe beneficiau de același randament total, dar de un procent substanțial majorat al primei finale, pentru acoperirea elementului redus garantat. Aparenta corectitudine era un miraj pentru că întreaga primă finală putea fi integral înlăturată în orice moment, astfel încât prețul „eficienței” majorate a societății reprezenta un risc substanțial superior pentru asigurați. Aceste riscuri au fost ascunse în mod deliberat față de clienți, care au fost afectați de această restructurare deliberată a poliței."

4d) Pretenții legate de necomunicarea dintre autoritățile britanice de reglementare

Domnul NASSIM (WE7) susținea că "autoritățile de reglementare prudențială nu au comunicat eficient cu cei responsabili pentru reglementarea desfășurării activității de către societățile de asigurare, în special în legătură cu paradigma activității de actuarial și asigurări publicată de ELAS, sau de avizare a autorităților de reglementare a Desfășurării

Activității că situația realistă și nu situația de solvabilitate reprezenta referința principală pentru potențialii clienți".

ES-2 considera că în Regatul Unit "autoritățile de reglementare prudențială nu au considerat acest fapt ca parte a mandatului acestora de a informa autoritățile de reglementare a DA cu privire la problemele din sectorul asigurărilor de viață... A existat o cooperare redusă sau chiar inexistentă între acestea până când personalul responsabil pentru supravegherea prudențială s-a găsit în aceeași clădire cu personalul responsabil pentru DA... Chiar și atunci, ar fost necesar ceva timp pentru fiecare parte să ... afle modalitatea de cooperare."

Privind acest aspect, reprezentantul FSA Domnul STRACHAN (H4) a explicat că „în mare există trei seturi de circumstanțe în care comunicările dintre autoritățile de reglementare ar trebui să aibă loc în mod oficial. Acestea constau în situația în care o societate care deține sucursale în alte state membre devine insolubilă; când unei societăți care deține sucursale i se retrage autorizația din orice motive sau când circumstanțele s-au modificat, cum ar fi închiderea sucursalei. Primele două condiții – insolabilitatea și retragerea autorizației – nu s-au produs, deci nu sunt relevante. Când sucursalele din Irlanda și Germania au fost fizic închise ca urmare a închiderii Equitable pentru noi activități, a existat un contact permanent cu corespondenții noștri."

Domnul BAYLISS (H5) a declarat de asemenea că "este clar că FSA a derulat o cantitate semnificativă de muncă în baza mandatului referitor la managementul prudențial al societăților, și în special cu privire la produsele generatoare de profit ... FSA a fost mult mai activă privind desfășurarea activității, deoarece se considera că aceasta reprezenta punctul slab al sectorului... Cred că în ceea ce privește cerința legată de desfășurarea activității, autoritatea de reglementare experimenta o curbă de învățare care poate fi considerată nouă, pentru că, să fim cinstiți, Trezoreria și DTI nu au deținut acest tip de rol.

4e) Comunicările dintre autoritățile de reglementare britanice și cele din străinătate

Regatul Unit/Germania

Probele examinate în WE-CONF9 și WE-CONF17 sugerau că primele contacte dintre autoritățile de reglementare britanice și germane privind supravegherea prudențială legată de Equitable Life datează din anul 1995¹, ulterior deschiderii de EL a sucursalei germane în Cologne în luna decembrie 1992 și inițierii vânzării de polițe prin agenți autorizați. La 20 martie 1995, Bundesaufsichtsamt für das Versicherungswesen² (BAV) cu referire la articolul 5.32 din Protocolul de la Siena, s-a adresat DTI recomandând utilizarea noilor tabele de mortalitate întocmite de Asociația Actuarilor Germani pentru calcularea primelor și rezervelor de acoperire. Declarând că "nu a putut evalua în ce măsură dispozițiile privind rezerva ratelor dobânzii aplicabile în Regatul Unit au fost respectate, este ... posibil ca societatea să nu fi

¹ Legea germană de implementare a Directivei a Treia privind Asigurările de Viață a intrat în vigoare la 21 iulie 1994.

² Unica autoritate germană de reglementare actuală, BaFin, a fost înființată în mai 2002

respectat dispozițiile art. 19 coroborat cu art. 18 (1c) din TLD".

BAV și-a exprimat de asemenea îngrijorarea conform căreia directorul de marketing Equitable Life Deutschland a fost citat¹ ca nefăcând distincția între bărbați și femei cu ocazia aplicării anuităților "*care putea încălca principiile actuariale aplicabile în Germania*". Un răspuns al DTI, dacă a fost emis, nu a fost prezentat acestei comisii.

Un al doilea schimb de informații, de această dată între BAV și FSA, a avut loc ulterior deciziei Camerei Lorzilor, la 31 iulie 2000 – în urma rapoartelor media și investigațiilor asiguraților germani îngrijorați - BAV a solicitat să fie informată privind stabilitatea financiară a EL, orice acțiuni întreprinse de FSA în legătură cu societatea și consecințele deciziei pentru asigurații germani.

Răspunsul FSA a venit prompt, pe 7 august 2000 "*conform restricțiilor de divulgare în conformitate cu dispozițiile Directivei CE privind Asigurările*". Astfel, BAV a fost informată că FSA era "*mulțumită că EL rămâne capabilă să acopere marja impusă de solvabilitate, deși nivelul acoperirii este inferior nivelului dorit de FSA și de societate pe termen lung.*" Scrisoarea mai adăuga în termeni extrem de optimiști că "*societatea va fi pusă în vânzare și ... nu se previzionează inexistența societăților interesate să dobândească Equitable Life, datorită puternicei reputații a acesteia în sectorul britanic privind eficiența... Monitorizăm atent situația solvabilității, dar suntem mulțumiți că planurile de vânzare a societății ar putea rezolva îngrijorările pe termen lung legate de situația financiară. Conducerea societății pare să gestioneze eficient situația și suntem mulțumiți că încearcă să acționeze în interesul asiguraților.*"²

În cele din urmă, FSA a confirmat că "*asigurații sucursalei (germane) se vor afla în aceeași situație ca și asigurații britanici*", adăugând că "*la finalizarea vânzării EL, se așteaptă ca societatea să poată remedia reducerea valorii polițelor generatoare de profit care vor rezulta din politica revizuită privind primele.*" Concluziona cu speranța că informațiile îi vor permite BAV "*să tempereze anumite îngrijorări ale asiguraților germani.*"

Apoi, când vânzarea Equitable Life nu s-a materializat și aceasta a fost obligată să închidă noile activități, BAV a contactat din nou FSA la 13 decembrie 2000, solicitând explicații prin prisma scrisorii din august. FSA a răspuns din nou cu promptitudine la 3 ianuarie 2001 și – referindu-se la convorbirile telefonice anterioare – și-a reiterat afirmațiile că "*EL rămâne solvabilă, polițele existente rămân valabile și își poate îndeplini obligațiile contractuale față de asigurați*", mergând până la definirea "*ca inexacte și speculative a unor numeroase rapoarte de presă referitoare la EL*" și încheind cu afirmația că FSA "*nu îi va solicita societății furnizarea unei noi evaluări.*"

Ulterior, contactele dintre autoritățile de reglementare britanice și germane s-au limitat la anunțarea viitoarei închideri a sucursalei germane a EL (30 iunie 2001) care menționa un răspuns al BAV reamintind că "*anumiți asigurați au încheiat o poliță cu EL doar pentru că aceasta deținea o sucursală în Germania*", și exprimându-și dorința "*ca asigurații germani să*

¹ În ziarul 'Die Welt' din 27 februarie 1995: a se vedea anexa 2 la WE-CONF9

² Cu doar patru luni anterior închiderii EL pentru noi activități și demisiei consiliului EL!

continue să beneficieze de servicii optime în viitor." BAV încheia solicitând "o declarație privind deservirea pe viitor a asiguraților germani." La dosar nu apare nici un răspuns din partea FSA, și se pare că nu au mai avut loc alte contacte între autoritățile de reglementare, deoarece BAV a trebuit să se adreseze din nou în scris de două ori (la 7 noiembrie 2001 și 19 martie 2002) solicitând FSA o confirmare clară a datei închiderii sucursalei germane a EL, care a fost închisă la 30 septembrie 2001.¹

În cele din urmă, referindu-se la împărțirea responsabilităților de supraveghere între autoritățile de reglementare britanice și germane în perioada anterioară intrării în vigoare a 3LD, WE-CONF26 susținea că *"sub regimul Directivei a Doua privind Asigurările de Viață, activitatea anterioară a sucursalei germane ELAS trebuie considerată nu un scenariu de „libertate pasivă a serviciilor”. Sucursala germană a ELAS a abordat în mod activ asigurații germani. Aceasta califică activitatea anterioară a sucursalei germane ELAS ca reprezentând o libertate activă a serviciilor și nu ca făcând obiectul art. 13 al Directivei a Doua privind Asigurările de Viață." Astfel, "trebuia supravegheată în baza acordurilor de supraveghere din Germania și de către BAV și nu de cele aplicabile Regatului Unit și FSA."*

Regatul Unit/Irlanda

Astfel cum amintea autoritatea irlandeză de reglementare financiară în WE61 "EL opera o sucursală în Irlanda în perioada 1991 - 2001 și vindea polițe cetățenilor irlandezi. În virtutea 3LD, sucursala irlandeză făcea obiectul reglementării prudențiale a autorității britanice de reglementare... și a fost închisă pentru noi activități în decembrie 2000, în același timp cu sediul central din Regatul Unit, și de atunci nu a mai vândut noi polițe. EL își deservește asigurați irlandezi existenți pe baze transfrontaliere în baza dispozițiilor 3LD ... Nu ni s-a furnizat nici o dovadă privind încălcarea de către EL a oricăror legi financiare din Irlanda."

Correspondența dintre autoritățile de reglementare britanice și irlandeze existente la dosar (WE-CONF9) de limitează la schimburile tehnice din 1994 și 1999 referitoare la modificările „Detaliilor necesare CE” ale sucursalei irlandeze EL, care și-a desfășurat activitatea din anul 1991 (WE38). Schimburi ulterioare au avut loc în 2002, când FSA a informat DETE² privind închiderea sucursalei irlandeze a EL și funcționarea în baza acordurilor transfrontaliere din Regatul Unit începând din data de 8 iulie 2002, însoțite de un certificat de solvabilitate.

4f) Publicitatea înșelătoare pe piețele germană și irlandeză

La începutul anilor 2000, Equitable Life a inițiat o campanie agresivă de marketing în Germania, pentru atragerea mai multor clienți germani. BAV a identificat în cazul reclamelor EL o conduită neconformă deoarece aceste reclame induceau în eroare cu privire la utilizarea termenilor de *garanții, primă finală garantată, beneficii generatoare de profit și prime finale*. Cu privire la acest aspect, Domnul WEYER, reprezentând asociația asiguraților DAGEV (H3,

¹ Polițele germane existente sunt în prezent furnizate prin 'ELAS CSC Germania', Aylesbury, Regatul Unit

² Departamentul pentru Întreprinderi, Comerț și Forță de Muncă (autoritate de reglementare a asiguraților 1989-2001); autoritatea de reglementare financiară irlandeză (ISFRA) a fost înființată la 1 mai 2003

WE22) susținea afirmațiile conform cărora reclamele Equitable Life reprezentau un caz de inducere în eroare.

În special două reclame, publicate în ziare germane de largă circulație¹ în februarie 2000, păreau a induce grav în eroare: o reclamă ('13%', *vezi imaginea de mai jos*) sugera că EL acorda rate de garantare de două ori mai mari decât media existentă în Germania la acea dată; doua reclamă („*Cumpără produse germane, câștigă britanic*”) sugerau implicit că polițele EL se aflau sub supravegherea autorităților germane de reglementare, ceea ce în mod clar nu era cazul pentru supravegherea prudentială.

Întrebat pe acest subiect, reprezentantul autorității germane de reglementare financiară (BaFin) Dr. STEFFEN a raportat în H6 că Equitable Life Deutschland (ELD) a oprit campania publicitară ulterior intervenției prompte a autorității de reglementare (la acea dată BAV).

WAM 3 Nr. 4 27.2.2000 Seite 65

13% RENDITE. FRAGEN SIE IHRE VERSICHERUNG, WARUM SIE IHNEN NUR DIE HÄLFTE GIBT.

EQUITABLE LIFE DEUTSCHLAND
DIE BEWUSST ANDERE GESELLSCHAFT

EINGEGANGEN

Sehr geehrte Damen und Herren, wir freuen uns, dass Sie sich für die Versicherung bei Equitable Life Deutschland interessieren. Bitte beachten Sie, dass die Rendite von 13% nur ein Beispiel ist und nicht die tatsächliche Rendite darstellt. Die Rendite kann je nach Anlageform und Laufzeit variieren. Bitte lesen Sie die Allgemeinen Versicherungsbedingungen (AVB) und den Prospekt sorgfältig durch. Die Rendite von 13% ist nur ein Beispiel und nicht die tatsächliche Rendite darstellt. Die Rendite kann je nach Anlageform und Laufzeit variieren. Bitte lesen Sie die Allgemeinen Versicherungsbedingungen (AVB) und den Prospekt sorgfältig durch.

Ein Merkmal eines langfristigen Kapitalanlageproduktes ist die langfristige Bindung. Bitte beachten Sie, dass die Rendite von 13% nur ein Beispiel ist und nicht die tatsächliche Rendite darstellt. Die Rendite kann je nach Anlageform und Laufzeit variieren. Bitte lesen Sie die Allgemeinen Versicherungsbedingungen (AVB) und den Prospekt sorgfältig durch.

Identifizieren Sie sich bitte mit dem Namen der Versicherungsgesellschaft. Die Rendite von 13% ist nur ein Beispiel und nicht die tatsächliche Rendite darstellt. Die Rendite kann je nach Anlageform und Laufzeit variieren. Bitte lesen Sie die Allgemeinen Versicherungsbedingungen (AVB) und den Prospekt sorgfältig durch.

Bitte beachten Sie, dass die Rendite von 13% nur ein Beispiel ist und nicht die tatsächliche Rendite darstellt. Die Rendite kann je nach Anlageform und Laufzeit variieren. Bitte lesen Sie die Allgemeinen Versicherungsbedingungen (AVB) und den Prospekt sorgfältig durch.

Cu toate acestea, WE-CONF17 a dezvăluit și alte aspecte în acest sens, arătând că intervenția autorității de reglementare a fost destul de blândă în ceea ce privește termenul și eficiența acesteia. O primă scrisoare BAV din 12 aprilie 2000 – la aproximativ 6 săptămâni de la apariția reclamelor în presă – solicita ELD să comenteze privind afirmațiile de publicitate

¹ "Cumpără produse germane, câștigă britanic. Profituri mari conforme cu un grad ridicat de securitate- prima strategie ideală de economii pentru investitorii germani" și "profit de 13%: întrebați-vă asigurătorul de ce vă acordă doar jumătate" reclame pe o pagină întregă în revista săptămânală "Die Welt am Sonntag", și în ziarul "Frankfurter Allgemeine Zeitung", în februarie 2000

neadecvată, repetându-și solicitarea la 29 mai și 4 iulie 2000. Răspunsul final din partea ELD a venit pe 17 iulie 2000, aparent nemulțumit, deoarece BAV adresa întrebări suplimentare: în timp ce efectele deciziei Camerei Lorzilor asupra EL erau larg dezbătute în presa britanică, BAV s-a adresat din nou în scris la 31 iulie 2000, contestând legitimitatea reclamelor și solicitând specificarea "*dacă reclama este încă folosită în această formă; dacă nu, vă rugăm să ne trimiteți o mostră a versiunii actualizate.*" Chiar și această solicitare a trebuit reiterată în 12 septembrie anterior primirii unui răspuns final din partea ELD la 21 septembrie 2000, prin care ELD confirma retragerea reclamei... la peste șase luni de la prima apariție în presa germană!

La 10 octombrie 2000, BAV a confirmat retragerea primei reclame, și a intervenit pentru oprirea celei de a doua reclame, dar din nou pe un ton umil și fără să emită un ordin direct sau să prevadă un termen specific ("*De aceea vă solicit să retrageți această reclamă sau orice publicitate cu un conținut similar*").

În Irlanda nu s-au raportat cazuri specifice de publicitate înșelătoare a ELAS: autoritatea irlandeză de reglementare financiară declara în WE 80 că "*nu aveau cunoștință de nici un fel de reclamații primite de autoritățile irlandeze relevante responsabile pentru reglementarea sectorului asigurărilor privind publicitatea înșelătoare efectuată de Equitable Life.*"

Concluzii PARTEA III - SISTEMUL DE REGLEMENTARE

PARTEA III - SISTEMUL DE REGLEMENTARE

Politica de reglementare *suplă* a autorităților britanice de reglementare

1. Există mărturii convingătoare care indică faptul că Regatul Unit a aplicat în mod constant, pe o durată apreciabilă în cursul ultimelor două decenii, atât înainte cât și după aplicarea celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, o politică de reglementare *suplă* în cazul activităților privind asigurarea de viață. Documentele și declarațiile arată că în acest moment o politică de reglementare bazată pe principii a fost dezvoltată și aplicată extensiv în Regatul Unit și ar trebui integrată în propunerile „Solvency II”.
2. Comisia înțelege că nici un cadru de reglementare nu poate încerca să elimine riscurile și să împiedice complet toate curențele întreprinderilor reglementate, căci un asemenea cadru ar avea ca rezultat probabil inhibarea activităților comerciale, a concurenței și a inovării, în detrimentul posibilității de alegere a consumatorului. Totuși, multe declarații sugerează că politica de reglementare *suplă* a Regatului Unit a mers prea departe și a contribuit astfel la un mediu de reglementare slab. Acesta a permis înmulțirea necontrolată a dificultăților ELAS, pe când într-un sistem de reglementare mai puternic acestea ar fi fost reperate într-o fază timpurie, iar criza finală ar fi putut fi împiedicată.
3. Se pare că autoritățile britanice de reglementare nu au fost în stare să reacționeze la timp în fața faptului că ELAS a suferit de o lipsă cronică de active în cursul anilor '90, deoarece nu a constituit rezerve adecvate pentru viitoarele majorări gratuite (*terminal bonuses*), în privința cărora asigurații li s-au creat așteptări (chiar dacă nu au fost garantate). Acest lucru a survenit deoarece normele privind constituirea de provizioane pentru viitoarele prime discreționare au fost lăsate vagi în mod deliberat de către autoritățile de reglementare, care la rândul lor par să fi lăsat aplicarea acestora la discreția actuarilor desemnați.

Carențe ale autorităților britanice de reglementare

4. Au existat multe declarații și documente care, în contextul supravegherii ELAS în decursul anilor '90 și în special după intrarea în vigoare în 1994 a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, sprijină teza unui eșec în domeniul reglementării și a unor curențe a supravegherii prudențiale din partea diverselor autorități britanice de reglementare din domeniul asigurărilor de viață (DTI/HMT/FSA), precum și din partea GAD.
5. De asemenea, există numeroase documente care indică faptul că, dacă autoritățile britanice de reglementare și-ar fi exercitat în mod corect și cu diligență puterile de reglementare și de supraveghere prudențială, astfel cum este solicitat de articolele 10 și 13 din a treia directivă privind asigurarea de viață, ar fi trebuit să descopere și să reacționeze la slăbiciunile și riscurile inerente operațiilor și modelului comercial al ELAS, înainte ca starea de criză să devină vizibilă.

6. Un număr semnificativ de declarații susțin că autoritățile de reglementare ale Regatului Unit nu au reușit să prevină intrarea în criză a ELAS și deci nu au reușit să-i protejeze pe asigurații ELAS din Regatul Unit și din alte state membre de pierderile financiare directe.
7. Declarațiile și opiniile experților primite de comisie par să contrazică evaluarea globală a Lordului Penrose conform căreia „societatea a fost în esență responsabilă pentru propriile nenorociri. Carențele sistemului de reglementare au fost doar factori secundari”¹. În special, propriul său raport „Key Findings”² (Concluzii principale) pare a contrazice declarația sa de mai sus, deoarece în acesta susține că de fapt carențele de reglementare au contribuit într-adevăr în mod substanțial la crearea unui mediu de reglementare slab, propice dezvoltării crizei ELAS.
8. Un număr mare de documente sugerează că autoritățile britanice de reglementare nu au reușit să recunoască – sau chiar au subestimat din neglijență – impactul potențial al politicilor RAG asupra stabilității financiare a ELAS, în special în cazul unei recesiuni importante pe piețele financiare, dată fiind reputația ELAS de a aplica marje de solvabilitate și rezervă reduse. Se pare că în momentul în care acest risc a fost în final recunoscut de autoritățile britanice de reglementare, era deja prea târziu pentru a răsturna situația, iar orice acțiune de reglementare ulterioară ar fi putut constitui doar o încercare întârziată de a limita daunele produse.
9. Fără îndoială, piața de titluri în scădere din 2001-2002 a contribuit la accelerarea crizei ELAS după decizia Camerei Lorzilor. Totuși, forțele adverse ale pieței nu pot fi considerate ca singurul motiv al crizei ELAS, lucru demonstrat de faptul că nu toate societățile de asigurări de viață din Regatul Unit au suferit o criză financiară de o asemenea magnitudine. În cazul ELAS, documentele disponibile sugerează că un număr de factori care preced în mod clar piața în scădere, în special problema RAG, a creat deja bazele pentru problemele financiare ulterioare ale ELAS.

Respect excesiv față de ELAS

10. Este de asemenea evident că autoritățile britanice de reglementare s-au comportat față de ELAS cu un respect și o deferență necuvenite, în special datorită vechimii sale și a statutului până atunci ireproșabil, conducându-i la a o considera cea mai bună opțiune dintre societățile de asigurări de viață, precum și a fi prea bună și prea onorabilă pentru a face greșeli.
11. Un număr de martori și de declarații afirmă că exact această atitudine de deferență este cea care a contribuit semnificativ la crearea unei abordări prudentiale permissive a supravegherii și la un mediu de reglementare slab, care, la rândul său, a permis ELAS să funcționeze fără opoziție, permițând astfel ca slăbiciunea sa financiară să crească necontrolat de-a lungul anilor.

²A se vedea WE 16 capitolul 20 alineatul (84).

²A se vedea WE 16, pagina 726 alineatul (240) punctele 7-11.

Transferul responsabilităților între autoritățile britanice de reglementare

12. Comisia consideră că transferul responsabilităților de reglementare între diverse organisme britanice de reglementare până la crearea FSA a fost în mod clar în detrimentul eficienței acțiunilor de supraveghere și de reglementare de-a lungul anilor '90.
13. Există numeroase declarații care sprijină afirmația că problemele de comunicare dintre autoritățile britanice de reglementare au contribuit la o situație care a permis ca problemele crescânde ale ELAS să nu fie remarcate și să se transforme într-o criză. Totuși, în acest sens, un număr de declarații a sugerat că situația din Regatul Unit s-a ameliorat după crearea unei autorități unice de supraveghere a serviciilor financiare (FSA).

Acuzații de coluziune între autoritățile de reglementare și ELAS și/sau de fraudă deliberată

14. Comisia nu este convinsă de acuzațiile¹ care susțin existența unei strategii deliberate și coordonate de coluziune dintre autoritățile britanice de reglementare și conducerea ELAS, fie în ceea ce privește vreo obstrucționare a anchetei privind motivele crizei ELAS, fie în ceea ce privește o fraudă deliberată și coordonată îndreptată împotriva celor asigurați de ELAS.
15. Comisia consideră că, după desfășurarea crizei ELAS, așa cum multe părți au afirmat în diverse ocazii, autoritățile britanice de reglementare au fost încete, întrucâtva reticente și nu întotdeauna complet transparente atunci când au condus ancheta privind ELAS, precum și atunci când au informat publicul cu privire la aceasta, în special în ceea ce privește asigurații implicați.

Schema de compromis (SC)

16. Există declarații numeroase și convingătoare² care sugerează că un mare număr de asigurați s-au simțit induși în eroare sau înșelați de ELAS și de autoritățile de reglementare în momentul aprobării și votării în favoarea schemei de compromis.
17. Comisia consideră că, în momentul în care au votat pentru SC, asigurații nu erau pe deplin conștienți de consecințele juridice ale deciziei pe care au luat-o³. Acest fapt pare să se datoreze complexității informațiilor juridice furnizate împreună cu propunerea SC, atât de ELAS cât și de FSA, care este foarte posibil să fi depășit înțelegerea asiguratului mediu.
18. Comisia consideră de asemenea că asigurații ar fi trebuit să fie informați printr-o atenționare clară că, dacă sunt de acord cu SC, stabilitatea fondului cu participare la beneficii nu urma să fie în nici un caz garantată pe termen lung și urma să fie complet

²A se vedea partea III, secțiunea IV.1 literele (b) și (f).

²A se vedea partea III, secțiunea IV.3 litera (e).

²A se vedea partea III, secțiunea IV.3 literele (b), (c), (d).

expusă fluctuațiilor piețelor financiare, iar creșterea valorii polițelor acordate în conformitate cu SC puteau fi suprimate prin reduceri ulterioare a valorii respective.

Acuzații de subscrieri înșelătoare

19. Au existat multe declarații, atât directe cât și indirecte, dintre care unele sprijină în mod clar afirmația că ELAS a fost responsabilă pentru subscrieri și prezentări înșelătoare față de asigurați și clienți potențiali, în Regatul Unit, Irlanda, Germania și în alte state membre unde opera.
20. În special, există declarații¹ care sugerează că ELAS a furnizat asiguraților și clienților potențiali informații înșelătoare cu privire la un număr de chestiuni, omițând cu bună știință să le atragă atenția asupra riscului RAG, chiar și după ce ELAS a cerut consilierilor și autorităților competente sfaturi juridice cu privire la RAG.
21. Comisia salută Directiva din 2002, privind comercializarea la distanță (Directiva 2002/65/CE, de modificare a Directivei 97/7/CE), care clarifică dispozițiile juridice pentru facilitarea vânzării polițelor de asigurare în afara statului membru unde își are sediul societatea.
22. Comisia a aflat de alte acuzații de subscrieri înșelătoare care sugerau că prin documentele de vânzări ale ELAS s-a pretins că fondul cu participare la beneficii la nivelul fluctuațiilor cuantumului veniturilor și activelor. Mai mult, au existat acuzații cum că ELAS a urmat o politică agresivă de insistență pentru a trece de la polițele existente la noi polițe de investiții, mult mai profitabile pentru ELAS, având ca rezultat noi activități comerciale și noi comisioane, necesitând rezerve de capital și mai reduse, un lucru care în mod evident este contrar intereselor acționarilor.
23. Există de asemenea declarații care sprijină o seamă de alte acuze de subscrieri înșelătoare în celelalte state membre unde ELAS avea operațiuni de vânzare, de exemplu tentând clienții potențiali prin prezentarea investițiilor potențiale ca având calități specifice care nu existau de fapt, inclusiv că polițele irlandeze sau internaționale ar fi fost izolate, iar polițele germane ar fi fost sub controlul autorității germane de reglementare financiară.

Neglijență în controlul conduitei profesionale (CP) de către autoritățile de reglementare

24. Comisia consideră că autoritățile britanice de reglementare a CP au reacționat târziu sau deloc cu privire la practicile de vânzare și de marketing menționate ale ELAS. Și autoritățile de reglementare a CP din celelalte state membre implicate au reacționat cu întârziere, parțial deoarece structurile de supraveghere adecvate nu erau încă create și parțial deoarece se așteptau să conteze pe eficiența supravegherii reglementare britanice. Totuși, se pare că odată ce problemele referitoare la ELAS au devenit publice sau au ajuns la cunoștința acestora, supravegherea CP a autorităților de reglementare din Irlanda și Germania s-a îmbunătățit cu întârziere.

²A se vedea partea III, secțiunea IV.2 litera (a) și secțiunea IV.4 litera (a).

25. În termeni generali, declarațiile ascultate și primite sugerează puternic că supravegherea reglementară a asigurărilor de viață din statele membre afectate s-a îmbunătățit în ultimii cinci ani, în special în statele în care o singură autoritate de supraveghere a asigurărilor se ocupă atât de supravegherea prudențială cât și de supravegherea CP.

Probleme de comunicare dintre autoritățile britanice de reglementare și cele din străinătate

26. Multe declarații au sprijinit afirmația că, în ceea ce privește ELAS, comunicațiile dintre autoritățile de reglementare britanice, irlandeze, germane și din alte țări au fost nesatisfăcătoare sau chiar complet incomplete pe durata anilor '90 și până în 2002. În special, comisia consideră că acele comunicații care au avut loc, dacă au existat, au fost complet insuficiente pentru a trata o chestiune atât de importantă ca criza ELAS, care are implicații transfrontaliere evidente.
27. Comisia consideră ferm că interpretarea de către autoritățile de reglementare a responsabilităților țării de origine/gază în ceea ce privește supravegherea societăților de asigurare de viață a fost mult prea pasivă, fiecare contând pe cealaltă. După cum a fost confirmat de un număr de declarații, acest comportament a contribuit la slăbirea mediului de reglementare și a dus în special la o situație în care asigurații care nu sunt cetățeni britanici s-au văzut în postura „celui care stă între două luntre”, iar autoritățile de reglementare de origine din Irlanda și Germania au părut să fie simpli spectatori, fără prea mult control asupra activităților de asigurare desfășurate pe teritoriul propriu, ca să nu mai vorbim de controlul asupra celor desfășurate în alte state membre. Comisia aprobă, prin urmare, examinarea posibilității unei viitoare supravegheri reglementare a societăților la nivel de grup, în vederea clarificării responsabilităților de reglementare.
28. Declarațiile și documentele furnizate comisiei o fac să creadă că, după 2004, comunicarea dintre autoritățile de reglementare s-a îmbunătățit datorită cooperării mai strânse dintre autoritățile de reglementare în cadrul nou-createi rețele de autorități europene de reglementare (Comitetul european al inspectorilor de asigurări și pensii ocupaționale - CEIAPPO), care are ca obiectiv îmbunătățirea calității supravegherii și acțiunii de reglementare la nivel transfrontalier, însă acest lucru s-a întâmplat prea târziu pentru a-i putea asista pe asigurații ELAS la începutul crizei.
29. Totuși, comisia consideră că în cazurile în care statul gazdă nu transmite autorității de reglementare a statului de origine nici o normă „de interes general”, există un risc inerent ca nici autoritatea de supraveghere de origine și nici cea gazdă să nu analizeze normele în materie de conduită profesională, deoarece fiecare ar considera că cealaltă își aplică propriile reguli.
30. La nivel general, comisia a concluzionat că dezvoltarea pieței interne a serviciilor financiare a avansat fără a se lua în considerare și instituirea unor măsuri suficiente de protecție a consumatorilor.

PARTEA IV – MĂSURI REPARATORII

privind statutul acțiunilor și caracterul adecvat al măsurilor reparatorii aflate la dispoziția asiguraților

INDEX PARTEA IV

I. Introducere

II. Daune

1. Asigurați afectați
2. Pierderi colective
3. Pierderi individuale

III. Reclamații adresate autorităților de reglementare din Regatul Unit și investigații oficiale

1. Reclamații adresate FSA
2. Raportul Baird
2. Raportul Penrose

IV. Acțiuni întreprinse de ELAS în legătură cu asigurații nedreptățiți

1. Litigiul împotriva foștilor administratori și auditori
2. Planul de Compromis
3. Reclamații adresate ELAS și „Revizuirile Politicii”

V. Presupusele fraude și Biroul Pentru Fraude Grave din Regatul Unit

VI. Acțiuni împotriva ELAS pentru vânzare neconformă

1. Nejudiciară – Serviciul britanic al mediatorului financiar (FOS)
 - a) Introducere
 - b) Tratatamentul reclamațiilor privind Equitable Life
 - c) Critica asiguraților privind tratarea reclamațiilor de către FOS
2. Judiciare – acțiuni în justiție
 - a) Temeiuri juridice britanice aferente acțiunilor împotriva ELAS

b) Termenul de limitare

c) Acțiuni în justiție

VII. Acțiuni împotriva autorității britanice de reglementare

1. Nejudiciare – Mediatorul parlamentar britanic
2. Judiciare – acțiuni în justiție

VIII. Planul de compensare al serviciilor financiare britanice și decizia de a nu închide ELAS

IX. Situația asiguraților non-britanici

1. Activitatea Equitable Life în Irlanda și Germania
2. Plângerile asiguraților non-britanici
 - a) Motivații pentru investigarea ELAS
 - b) Publicitatea ELAS
 - c) Presupunerile de vânzare neconformă
 - d) Presupuneri de tratament discriminatoriu
 - e) Politica de informare ELAS
3. Accesul la reparații în statul membru al angajamentului
 - a) Autorități de supraveghere în statul membru al angajamentului
 - b) Planurile Mediatorului Financiar
 - c) Fonduri de garantare
4. Accesul la reparații în Regatul Unit
 - a) Reclamații adresate FSA
 - b) Reclamații adresate FOS
 - c) Mediatorul Parlamentar britanic
 - d) Planul de Compensare al Serviciilor Financiare britanice
5. Acțiuni în justiție

X. Potențiale măsuri reparatorii pentru victimele ELAS în baza legislației UE

1. A Treia directivă privind asigurarea de viață
2. Legislația primară a UE

- a) Dreptul de depunere de petiții și reclamații la Comisia Europeană
- b) Răspunderea ce reglementare în baza legislației UE
- c) Acțiuni de reclamare de daune în baza articolelor 235 și 288 alineatul (2)

ECT

3. Mecanisme de coordonare la nivelul UE

- a) FIN-NET
- b) CEIAPPO

XI. Cazul recursului european colectiv

XII. Necesitatea compensării victimelor ELAS

Concluzii

I. Introducere

În această secțiune a raportului, comisia examinează dauna sau pierderea cauzată asiguraților ca urmare a crizei Societății de Asigurare Equitable Life (ELAS). De asemenea identifică și evaluează acțiunile aflate la dispoziția asiguraților pentru obținerea reparațiilor, cum ar fi cele impuse de punctul 4 al Deciziei Parlamentului European de înființare a Comisiei de Anchetă.

Cu privire la daune, comisia, prin prisma complexității problemei și lipsei accesului la date relevante, nu încearcă să identifice exact numărul, ci încearcă să realizeze o imagine a magnitudinii implicate și a tipului de situații în care se găsesc asigurații ca urmare a crizei ELAS. Comisia a primit probe ample scrise și verbale de la asigurații nedreptățiți în acest sens.

Apoi raportul examinează anumite răspunsuri ale autorității britanice de reglementare și societății cu privire la criza Equitable Life, care au fost relevante pentru asigurații nedreptățiți. Următoarele secțiuni identifică căile de remediere aflate la dispoziția asiguraților în virtutea legii britanice. În primul rând, sunt analizate posibilitățile deschise asiguraților de a pretinde daune din partea societății. Măsurile reparatorii includ atât procedurile judiciare în fața instanțelor, cât și măsurile reparatorii nejudiciare, cum ar fi planurile alternative de soluționare a litigiilor. În al doilea rând, raportul examinează modul în care asigurații pot obține compensații de la guvern atât prin instanță, cât și prin mijloace alternative. Căile de remediere în baza legii britanice sunt examinate în baza informațiilor primite pe cale verbală și în scris de la martori și a cercetării efectuate de comisie. Raportul se referă de asemenea la experiențele asiguraților nedreptățiți în eforturile acestora de obținere a compensării.

Următoarele părți ale acestei secțiuni tratează situația asiguraților care și-au cumpărat polițele de la sucursale ELAS înființate în alte state membre UE decât Regatul Unit, în special Irlanda și Germania. Ulterior identificării plângerilor particulare ale acestor asigurați, raportul examinează acțiunile întreprinse în legătură cu ELAS de către autoritățile respective de reglementare financiară din Irlanda și Germania și evaluează situația asiguraților non-britanici cu privire la accesul la reparații în propria țară și în Regatul Unit. Probe verbale și scrise au fost prezentate comisiei de către asigurații din ambele țări.

Ultima parte a acestei secțiuni tratează măsurile reparatorii aflate la dispoziția asiguraților în baza legislației UE. În primul rând, investighează dacă legislația secundară, cum ar fi de exemplu a Treia directivă privind asigurarea de viață, prevede mecanisme de remediere. În al doilea rând, raportul se concentrează pe sistemul de protecție judiciară în baza legislației primare UE cu privire la pierderile și daunele cauzate persoanelor fizice de încălcările legislației Comunității pentru care statele membre pot fi ținute răspunzătoare conform criteriile stabilite de Curtea Europeană de Justiție. În cele din urmă, comisia a examinat mecanismele de coordonare la nivelul UE, cum ar fi FIN-NET, care a fost înființat pentru facilitarea tratamentului reclamațiilor transfrontaliere ale consumatorilor. Secțiunea continuă cu o referire la recursurile colective și încheie stabilind necesitatea acordării de compensații victimelor ELAS de către Guvernul britanic.

II. Daune

1. Asigurați afectați

În depoziția sa în fața comisiei, președintele executiv actual al Equitable Life, Charles THOMSON (H2) a afirmat că în 2001, când s-au produs evenimentele în cadrul Equitable, erau *"peste un milion de persoane care dețineau un interes în fondul generator de profit [al Equitable Life]"*. DI STRACHAN (H4) a indicat că în anul 2000, existau aproximativ 1,7 milioane asigurați (cu polițe generatoare de profit sau nu) ai Equitable Life. Într-o depoziție scrisă (WE 47¹), DI THOMSON a specificat ulterior că în anul 2001, aproximativ 1,5 milioane de persoane dețineau un interes în produsele generatoare de profit ale societății. Această valoare include o estimare a numărului membrilor planurilor pensiilor de grup care nu reprezintă în sine asigurați și declară o estimare a numărului total de persoane afectate .

Marea majoritate a acestora erau rezidenți britanici, dar societatea înregistra de asemenea aproximativ 8000 de posesori de polițe generatoare de profit în Irlanda (8300 conform Domnului STRACHAN, H4) și aproximativ 4000 de posesori de polițe generatoare de profit în Germania. *"Astfel, aspectul UE ar trebui astfel să reprezinte aproximativ 1% din emisiune"*, conform Domnului THOMSON (WE 47²). În plus, au existat aproximativ 6500 de polițe internaționale care au fost vândute prin intermediul biroului societății din Guernsey persoanelor din întreaga lume (WE 47³). DI SEYMOUR, director EMAG responsabil pentru asigurării nerezidenți în Regatul Unit, a informat comisia prin H7 că, la finele anilor 1990, ELAS înregistra 13.405 de asigurați nerezidenți în Regatul Unit, rezidenți în 13 de state membre diferite. În WE 53⁴, acesta furnizează o defalcare exactă a asiguraților pe fiecare stat membru. Separat de Irlanda (6342) și Germania (3281), se pare că exista un număr semnificativ de asigurați în Franța (1069) și Spania (728). În probele scrise depuse de EMAG în petiția către Parlamentul European, se susține că în total au fost afectați 70.000 de asigurați din exteriorul Regatului Unit (WE 14⁵).

Deși numerele obținute variază ușor, din dovezile disponibile se poate concluziona că criza Equitable Life a afectat un număr semnificativ de persoane din Regatul Unit și din alte state membre UE.

Doamna KWANTES a subliniat în H7 că buna reputație a Equitable Life a atras asigurați din diverse medii profesionale: *"80% dintre avocații din Regatul Unit dețineau polițe Equitable Life ... Medici, contabili, persoane angajate la societăți bine cunoscute, ... ofițeri de poliție, mii de funcționari publici și chiar membrii ai parlamentului dețineau polițe Equitable. Se bucura deci de o reputație considerabilă."* DI WEYER (H3) sublinia procentul ridicat, printre asigurații germani, *"de academicieni și persoane cu o experiență profesională considerabilă sau chiar din sectorul serviciilor financiare"*. A existat cu siguranță percepția că majoritatea

¹ Pagina 1

² Pagina 1

³ Pagina 1

⁴ Anexa A

⁵ Pagina 7

asigurațiilor Equitable Life tindeau să fie persoane bogate. Cu toate acestea, dovezile primite de comisie sugerează că majoritatea asigurațiilor erau "oameni simpli" (Doamna KWANTES, H7), care au suferit grav ca urmare a crizei Equitable. O asigurată irlandeză, de exemplu, a comunicat delegației comisiei care a vizitat Dublinul în 6 octombrie 2006 că a fost nevoită să își vândă casa ca urmare a acestei crize.

Majoritatea asigurațiilor afectați par a fi de vârste avansate. DI WEYER afirma că "*clientul tipic german este, astfel cum putem observa, un pensionar căsătorit, în jurul vârstei de 65 de ani*" (H3). DI SCAWEN, reprezentând asigurații înșelați declara în WE 23¹ că "*toți suntem pensionari cu o vârstă medie de șaptezeci de ani, unii relativ tinerei ... activi fizic și mental, și alții aflați la finele vieții cu toate problemele de memorie, fizice și intelectuale asociate procesului de îmbătrânire*".

2. Pierderi colective

Pierderile totale suportate de asigurați (și într-adevăr pierderea așteptărilor rezonabile ale asigurațiilor) nu pot fi cuantificate exact. DI LAKE, președintele Grupului de Acțiune al Membrilor Equitable (EMAG), declara că reducerea transfrontalieră de 16% a valorii totale a tuturor polițelor de pensii, aplicată de ELAS la 16 iulie 2001, se ridica la 4 miliarde £. Lordul PENROSE indică în WE 16² faptul că reducerea acuzată din iulie 2001 a fost evaluată la 4,9 miliarde £ (incluzând o ajustare separată a valorilor anuităților generatoare de profit de 630 milioane £). Ajustări suplimentare ale valorii de piață au fost impuse de la acea dată. Mai mult decât atât, veniturile celor aproximativ 45.000 de posesori de anuități generatoare de profit au fost reduse continuu "*până când reducerile de 35% au devenit tipice iar veniturile încă se află în declin*", conform Domnului LAKE (H1). FSA a declarat că nu a efectuat o calculare a pierderilor totale, sugerând că aceasta s-ar fi efectuat numai de la caz la caz (Domnul STRACHAN, H4).

În plus, chiar dacă ar fi cunoscute valorile exacte, ar fi dificil de stabilit ce parte a pierderilor poate fi atribuită administrării defectuoase a societății (și care astfel ar putea naște unele posibile pretenții) și în ce măsură acestea au reprezentat o consecință a factorilor externi, cum ar fi slaba performanță a piețelor financiare la acea dată. Domnul THOMSON (H2), susține că "*singura pierdere datorată în mod evident circumstanțelor particulare ale Equitable Life se referă la Ratele Garantate de Anuitate (GAR) și anume legate de decizia pronunțată în cazul Hyman în iulie 2000*". Alte pierderi ar putea fi legate de piață, și anume de crahurile piețelor de capital în primii ani ai acestui deceniu, și care s-ar fi produs oricum, într-o mai mare sau mai mică măsură, și în cazul altor furnizori de fonduri generatoare de profit. Domnul STRACHAN (H4) și-a exprimat de asemenea opinia că reducerile polițelor s-au datorat în principal crahurilor piețelor de capital. Această opinie este contestată de EMAG (a se vedea mai jos).

Astfel, în WE 47³ Domnul THOMSON subliniază că "*trebuie să fie atent pentru definirea*

¹ Pagina 4

² Pagina 223

³ Pagina 2

înțelesului pierderilor colective suportate de asigurați , [deoarece] polițele generatoare de profit reprezintă contracte de investiții și în consecință fac obiectul pierderilor de investiții precum și profiturilor din investiții, în derularea normală a activității". Acesta menționează că Equitable Life evaluase pierderile cauzate de circumstanțele speciale ale societății în diverse feluri (WE 47). În primul rând, în legătură cu litigiul împotriva foștilor administratori și auditori¹, aceasta "solicitate consultanță privind posibilele pierderi aferente valorii societății în 2001 în cazul în care anumite acțiuni ar fi fost întreprinse anterior". S-au descoperit pierderi de până la 2,05 miliarde £ pentru societate (și anume global, către membri, în calitatea acestora de acționari, dar nu către asigurați). În al doilea rând, societatea evaluase pierderile suferite de polițe fără GAR ca urmare a impactului GAR în legătură cu Planul de Compromis (a se vedea mai jos²). Pierderile soluționate de plan , care nu acopereau toți asigurații non-GAR, se ridicau la 850 milioane £. Planul de Rectificare³, care corecta pensiile anterioare pentru a permite GAR, și se ridica la 103 milioane £, trebuia de asemenea luat în calcul. Pierderile totale referitoare la GAR ar reprezenta maximum 5% din valoarea poliței, conform dlui THOMSON (H2; WE 47), la acea dată însumând aproximativ 1,5 miliarde £.

Cu toate acestea, Raportul Penrose concluziona că supra-evaluarea primelor reprezenta o cauză semnificativă a slabei situații financiare a ELAS, care impunea reducerea valorii polițelor (WE 16)⁴. Referindu-se la raportul Lordului Penrose, EMAG declara că acesta din urmă calculase costul primelor în exces efectiv achitate asiguraților care s-au retras în perioada anilor 1990, la 1,800 milioane £, la care ar trebui adăugate (necuantificate, dar semnificative) primele totale în exces incluse în polițele în vigoare, în vederea obținerii costului total al supra-evaluării primelor: "*Indiferent de metoda utilizată, supra-evaluarea primelor a condus la un deficit de active al Equitable Life de cel puțin 2 miliarde £, reprezentând aproximativ jumătate din reducerea valorii polițelor din 16 iulie 2001*" (WE-CONF 16). Opinia conform căreia declararea primelor în exces în anii 1990 a slăbit considerabil finanțele Equitable Life și că reducerea valorii polițelor din 16 iulie 2001 a fost destinată recuperării acestor prime în exces este puternic susținută de probe depuse de societățile de contabilitate (WE-CONF 23 și WE-CONF 24) și de opinia legală a Domnului BOSWOOD (WE 76): "*Întrucât este posibil ca scăderile pieței de valori mobiliare din decembrie 1999 să se fi ridicat la aproximativ 5,6% din reducerea de 16% implementată, restul se datora, în primul rând, necesității recuperării costurilor GAR ... și, în al doilea rând, necesității reechilibrării Fondului generator de profit pentru aducerea activelor în linie cu valorile totale ale polițelor... Cauza reală a insuficienței activelor nu o reprezenta scăderea pieței de valori mobiliare, ci achitarea rimelor în exces din anii 1990*".

Explicând modul în care a apărut necesitatea reducerii de 16% din iulie, dl SLATER sublinia în WE 34⁵ cum, mai bine de un deceniu, EL nu și-a echilibrat valorile polițelor cu valoarea activelor, acumulând astfel deficit în fiecare an în perioada 1989 - 2000 (chiar deficit extrem de semnificativ, cum ar fi 28% în 1990 și 20% în 1994). Ca urmare a acestei "*politici de declarare a primelor totale care depășesc performanța efectivă de investiții a încurajat sute de mii de noi investitori inocenți, iar societatea s-a dezvoltat imens. Conducerea superioară a*

¹ a se vedea de asemenea punctual IV.1.

² a se vedea IV.2.

³ a se vedea de asemenea IV.3.

⁴ Printre altele pagina 691.

⁵ Paginile 3 și 4.

Equitable Life a recunoscut clar riscurile pe care și le asuma. La 27 iunie 2001 noul consiliu de administrație a audiat opinia președintelui executiv, Charles Thomson, privind nivelul surplusului pe care acesta l-ar fi așteptat la finele anului 1999. Thomson comenta că la începutul anului 2000, excesul valorii polițelor față de valoarea activelor era de aproximativ 3%, ceea ce s-ar fi încadrat în limitele acceptabile. Ca răspuns la o întrebare, Thomson a confirmat că în baza principiilor actuariale normale s-ar fi așteptat totuși la un exces al valorii activelor față de valoarea polițelor de 6-7% la acea dată. La începutul anului 2000 societatea avea un deficit de active (sau votase prime excesive) de aproximativ 10% (3%+7%) sau 2 ½ miliarde £. Pierderea cazului GAR în iulie 2000 a majorat acest deficit la 4 miliarde £. Aceasta a reprezentat valoarea recuperată de reducerea cu 16% a valorii polițelor la data de 16 iulie 2001.”

Astfel cum se sublinia în WE 8, în funcție de circumstanțele personale, este posibil ca asigurații să fi suportat costuri suplimentare, cum ar fi penalități pentru retragerile în avans, costuri legale sau cheltuieli de reinvestiții, separat de daunele suferite ca urmare a reducerii valorii polițelor sau anuităților.

3. Pierderi individuale

Comisia a primit numeroase declarații scrise din partea asiguraților, care le prezintă pierderile personale¹ ca urmare a reducerii a veniturilor sau valorii poliței. În plus, numeroși martori s-au referit la pierderile personale (DI WEIR, H2; Doamna KNOWD, H2; DI SCAWEN, H3) sau ilustrau „cazuri tipice” (Domnul WEYER și Domnul SCAWEN, H3) în depozițiile verbale date în fața comisiei. De exemplu, Domnul SCAWEN care reprezenta asigurații ELAS menționa că „pierderea mea de venit în prezent și viitoare este enormă. Pentru numeroși asiguraților, a căror singură sursă de venit este cea de la societate, viitorul lor standard de viață trebuie să înregistreze un declin și în numeroase cazuri aceștia vor solicita ajutor financiar din partea familiilor sau asigurărilor sociale, sau vor fi obligați să își vândă casele pentru a supraviețui. Aceste persoane au economisit cu grijă sume de bani din câștiguri pentru a-și asigura o viață confortabilă la pensie, un stil de viață care le-a fost furat de societate” (WE 23²). În timp ce este clar că pierderile individuale diferă considerabil, în funcție de clasa polițelor, de acceptarea sau nu a contractului de compromis și de alte circumstanțe individuale, dovezile obținute de comisie confirmă opinia Lordului PENROSE, care declară în raportul său că „este evident că numeroși asigurați Equitable au suferit și vor continua să se confrunte cu dificultăți financiare reale ca urmare a observării cum profitul așteptat din economiile acestora a fost redus dramatic” (WE 16)³.

Anumiți martori au subliniat de asemenea îngrijorarea și durerea suferite, separat de pierderile financiare. „Vă pot spune că au fost nopți fără somn, exista o tensiune ... nu este vorba doar despre aspecte legale; aici există povestea unui om” (Domnul KNOWD, H2). Doamna KWANTES în H7 a depus o notă similară: „[A] cauzat atâtea traume așa multor persoane.

¹ A se vedea , de exemplu, WE-FILE 1, WE-FILE 2, WE-FILE 3, WE-FILE 4, WE-FILE 5, WE-FILE 6, WE-FILE 7, WE-FILE 8, WE-FILE 9, WE-FILE 11, WE-FILE 12, WE-FILE 13, WE-FILE 14, WE-FILE 15, WE-FILE 16, WE-FILE 19, WE-FILE 20, WE-CONF 3, WE-CONF 19.

² Pagina 10.

³ Pagina 745.

Am auzit de la foarte multe persoane că nu mai puteau dormi noaptea o perioadă îndelungată de timp. Oamenii chiar s-au îmbolnăvit din această cauză, ceea ce consider foarte trist.”

Conform celor de mai sus, diversele clase de asigurați sunt afectate în diverse grade. În general, asigurații fără GAR care au cumpărat polițe ulterior anului 1988 au trebuit să suporte factura pentru aplicarea deciziei Camerei Lorzilor („cazul Hyman”), care obligase societatea să își îndeplinească angajamentele față de asigurații GAR. Printre asigurații non-GAR, se pare că două grupuri au fost dezavantajate în mod special: Primul grup este format din așa-numiții asigurați ulteriori, care s-au alăturat cu scurt timp anterior colapsului Equitable Life. Unii dintre aceștia s-au asigurat chiar ulterior deciziei Camerei Lorzilor deoarece „Societatea continua să deruleze noi activități ulterior deciziei Camerei Lorzilor din 20 iulie 2000, până la închiderea pentru noi activități la 8 decembrie 2000” (WE-CONF 21). Conform domnului WEIR (H2), președintele grupului de acțiune al asiguraților ulteriori Equitable, asigurații ulteriori „erau convinși să investească bani în Equitable Life cu mult după ce societatea a devenit conștientă că se confrunta cu probleme grave... iar ulterior li s-a solicitat să suporte toate problemele fără să fi câștigat nici unele dintre presupusele beneficii”. În mod similar, EMAG susține în WE-CONF 16 că reducerea fixă a valorii polițelor de 16% a fost mai dur suportată de asigurații non-GAR care se alăturase ulterior și care astfel nu beneficiaseră niciodată de supraevaluarea primelor. Această opinie este susținută de domnul BOSWOOD în WE 76¹. Domnul THOMSON (H8) prezenta o opinie diferită: „Motivul aplicării reducerilor la o rată fixă consta în realizarea unei corectitudini față de asigurați. Acea decizie a fost adoptată de consiliu în baza examinării unei game de opțiuni cu actuarul desemnat”. Al doilea grup menționat este al „asiguraților înșelați”. Astfel cum sublinia domnul SCAWEN (H3) în fața comisiei, „noi nu putem sau nu ni se permite transferarea polițelor la un alt furnizor. Astfel, societatea poate reduce și a redus plățile anuităților noastre cu sume considerabile, în cazul meu cu 40%, cu perspectiva continuării reducerii veniturilor mele pentru tot restul vieții”.

III. Reclamații adresate autorităților britanice de reglementare și investigații oficiale

1. Reclamații adresate FSA

Ulterior evenimentelor produse la ELAS, au existat un ultraj continuu și cereri din partea asiguraților privind explicații și remedii. Conform petiției EMAG adresată Parlamentului European (WE14²), majoritatea se adresau direct autorității britanice de reglementare, FSA (Financial Services Authority – Autoritatea Serviciilor Financiare). EMAG afirmă că FSA a respins toate reclamațiile (WE 14³). Reprezentanții FSA' care s-au prezentat în fața comisiei nu au făcut comentarii specifice privind tratamentul reclamațiilor asiguraților de către FSA (H4), ci mai degrabă s-au referit la Mediatorul financiar britanic ca reprezentând organismul competent cu privire la aceste reclamații. Domnul STRACHAN (H4) menționa numai în general faptul că „simpatizăm cu situația asiguraților și înțelegem sentimentele care i-au

¹ Pagina 3.

² Pagina 28.

³ Pagina 28.

determinat să depună o serie de reclamații, dar considerăm că aceste reclamații reflectă o neînțelegere a rezultatelor și eșecurilor autorității de reglementare în cazul Equitable Life”. Acesta a adăugat că „un sistem de reglementare nici nu poate și nici nu trebuie să încerce evitarea tuturor eșecurilor”.

WE 32 și WE 37 subliniază obiectivele de reglementare FSA conform secțiunii 2 din Legea privind serviciile și piețele financiare din 2000. Astfel, FSA este responsabilă, printre altele, pentru menținerea încrederii în piață și protecția consumatorilor. Anumiți asigurați și-au exprimat nemulțumirea în legătură cu modul în care FSA a urmărit acest ultim obiectiv cu privire la Equitable Life și au exprimat afirmații puternice conform cărora FSA a încercat să obstrucționeze asigurații în legătură cu obținerea de măsuri reparatorii și nu și-a îndeplinit rolul de protejare a consumatorilor. EMAG susține în WE 44 că „FSA s-a compromis cu privire la protecția investitorilor deoarece costul său anual de funcționare ... este finanțat de sector” și o denumește „un organism de control de tip monopol asupra protecției consumatorilor, fiind în același timp supusă susținătorilor financiari din sector”. În mod specific, EMAG pretinde că FSA nu a impus o abordare generică a compensării asiguraților nedreptățiți. Chiar a acuzat FSA că ar fi „orchestrat o acoperire” în scopul evitării plăților de compensare: „a existat o împiedicare sistematică a oricăror mijloace de remediere” (WE 44).

În mod natural, FSA a respins cu tărie aceste acuzații (a se vedea WE 37): „Cunosc faptul că a fost prezentată comisiei opinia conform căreia, deoarece era finanțată de sector, FSA ar fi cumva „la mână” firmelor reglementate. Doresc să se înregistreze de această comisie că aceste îngrijorări sunt complet deplasate. Noi reprezentăm o autoritate de reglementare statutară, înființată de Parlament; ... Societățile reglementate din toate sectoarele financiare trebuie să achite costul reglementării. Drepturile noastre de încasare a tarifelor sunt legale, iar taxele se aplică obligatoriu fiecăreia din cele 33 000 sau chiar mai multe societăți pe care le reglementăm, conform unei serii de formule și măsurători obiective. Personalul FSA care supraveghează societățile nu are nici o implicare politică sau operațională în procesul de încasare a taxelor, care este administrat de o funcție organizațională separată din cadrul FSA, cu o raportare diferită prin intermediul consiliului FSA.”

Cu privire la protecția consumatorilor în general și a asiguraților ELAS în special, Domnul STRACHAN (H4) sublinia următoarele: „FSA furnizează informații complete consumatorilor cu privire la obiectivele, planurile, politicile și regulamentele sale. Consumatorii beneficiază de acces la FSA prin intermediul liniei de asistență consumatori [iar] site-ul nostru internet reprezintă o sursă importantă suplimentară de asistență pentru consumatori, care furnizează informații comprehensive specifice pentru aceștia privind produsele financiare, reglementarea și drepturile acestora. Recunoscând importanța aspectelor din jurul Equitable Life, și a numărului ridicat de asigurați implicați, acest sit web centralizează informații relevante pentru asigurații Equitable Life” (Domnul STRACHAN, H4). În plus, acesta menționa că „am preluat inițiativa în beneficiul asiguraților Equitable de la închiderea pentru noi activități.” În acest sens, s-a referit în particular la exercitarea influenței FSA asupra ELAS cu ocazia formulării planului de compromis (a se vedea secțiunea IV.2.)

Pe scurt, reclamațiile individuale adresate FSA nu au condus la remedii acordate asiguraților nedreptățiți.

2. Raportul Baird

EMAG a informat comisia că numărul ridicat de reclamații a determinat FSA să inițieze o anchetă internă (WE 14¹). Ancheta s-a desfășurat sub conducerea directorului de audit intern, Domnul Ronnie Baird, în vederea stabilirii dacă FSA a fost în culpă pe parcursul termenului de 23 de luni de supraveghere, imediat anterior închiderii ELAS pentru noi activități. Domnul BRAITHWAITE sublinia în H11 că a fost împiedicat să verifice perioada de neglijență primară dintre anii 1990 - 1998. Nici ancheta nu a soluționat problema posibilelor remedii aferente plângerilor asiguraților.

2. Raportul Penrose

Asigurații au depus de asemenea reclamații la Trezoreria Majestății Sale, conform petiției EMAG (WE 14²). În luna august 2001, Trezoreria Majestății Sale a inițiat o anchetă condusă de judecătorul principal, Lordul Penrose. Termenii de referință ai acestuia constau în investigarea circumstanțelor care au condus la criza Equitable Life și identificarea lecțiilor care trebuiau învățate cu privire la conduita, administrarea și reglementarea societăților de asigurări de viață. Cu toate acestea, ancheta sa (și raportul publicat în 8 martie 2004) nu a soluționat două probleme, și anume cine s-a aflat în culpă pentru problemele experimentate de societate și cine merită primirea de compensații, în consecință (WE 16³). Cu privire la acest din urmă aspect, Lordul Penrose menționează că a „*invitat asigurați individuali să [il] asiste prin formularea de pretenții pentru ... a-l ajuta să obțină o imagine a posibilelor răspunderi ale societății...*” și că informațiile astfel obținute „*au clarificat faptul că erau implicate pretenții deosebit de substanțiale*” (WE 16⁴). Cu toate acestea, Lordul Penrose subliniază că el „*nu poate adjuca privind reclamațiile asiguraților*” și declară că „*așteptările exprimate de numeroși asigurați, sperând că acest raport va furniza opinii privind valabilitatea și valoarea pretențiilor vor fi inevitabil neonorate*” (WE 16⁵). Cu toate acestea, Lordul Penrose a subliniat că impactul uman al evenimentelor Equitable nu ar trebui redus și că „*... au fost afectate nu numai resursele financiare ale asiguraților, ci și încrederea de sine și încrederea în capacitatea lor de a-și gestiona afacerile*” (WE 16⁶). Acesta concluzionează că „*cu câteva excepții, cei care au suferit au fost victime inocente ale acestei afaceri*” (WE 16)⁷.

În concluzie, nici unul din rapoartele Baird și Penrose și nici una din investigațiile oficiale⁸ nu au condus la remedii acordate asiguraților. Exprimând frustrarea asiguraților, EMAG reclamă în WE 44 că „*s-au publicat raport după raport, dar nici unul nu a urmărit soluționarea culpabilității sau autorizarea compensării*”.

¹ Pagina 28.

² Pagina 29.

³ Pagina 744.

⁴ Pagina 744.

⁵ Cuvânt înainte.

⁶ Pagina 285.

⁷ Pagina 745.

⁸ De ex. „Raportul Corley” (WE 50) sau primul raport al Mediatorului parlamentar britanic („Reglementarea prudențială a Equitable Life; al 4-lea raport -Sesiunea 2002-2003).

IV. Acțiuni întreprinse de ELAS în legătură cu asigurații nedreptățiți

Această secțiune examinează acțiunile întreprinse de Equitable Life ca reacție la criză și dacă acestea au fost destinate protejării asiguraților.

1. Litigii

În primul rând, Equitable a luat în calcul inițierea de acțiuni în justiție la instanțele britanice sau europene împotriva autorității britanice de reglementare. *„Am solicitat consultanță juridică pentru a afla dacă societatea ar trebui să urmărească ce nu a mers bine la instanțele europene... dar a rezultat că nu aveam nici o cale liberă. ... De asemenea ne-a fost clar că nu exista nici o perspectivă realistă de a câștiga împotriva autorității britanice de reglementare”* (Domnul THOMSON (H2)). ELAS a depus consultanța primită de la consultantul principal sub forma WE 71. Documentul examinează potențialele acțiuni inițiate de societate și/sau asigurați împotriva autorităților de reglementare prudențială și de reglementare a desfășurării activității. Societatea de avocatură indică faptul că *„nu considerăm că o acțiune în justiție a societății împotriva autorităților de reglementare ar fi rentabilă”* și de aceea a sfătuit societatea *„să nu inițieze o asemenea acțiune.”* Cu privire la finanțarea de către societate a acțiunilor asiguraților, aceștia *„identificau ... dificultăți în a stabili dacă aceste reclamații sau aspecte erau adecvate sau dacă societatea putea sau ar fi trebuit să finanțeze aceste acțiuni”* și concluzionau că *„este dificil de identificat modalitatea de justificare a unor asemenea acțiuni”* (WE 71).

Dimpotrivă , *„ulterior examinării asistenței juridice, de audit și actuariale primite [it] și cu o puternică susținere a asiguraților și grupurilor de acțiune”*, societatea a inițiat acțiuni în justiție împotriva foștilor administratori și auditori pentru pretinsele neîndepliniri ale obligațiilor *„culminând cu acțiuni în justiție [în 2005]”* (Domnul THOMSON, H2). Comisia a primit o serie de documente din dosarul ELAS vs. Ernst&Young (WE-CONF 14). Conform documentelor de instanță, se acuzau două tipuri de încălcări. În primul rând, în fiecare din anii 1997, 1998 și 1999 se pretinde că declarațiile obligatorii ar fi trebuit să includă provizioane tehnice substanțiale cu privire la GAO. În al doilea rând, pentru fiecare din anii 1998 și 1999 se pretindea că declarațiile ar fi trebuit să prezinte pasivele neprevăzute și cheltuielile neprevăzute cu privire la litigiul Hyman. ELAS susținea că a suferit pierderi nevândându-și activitatea și activele (în septembrie 1998 sau 2000), pierderea șansei realizării acestor vânzări și pierderi prin declararea primelor care nu ar fi trebuit declarate. Domnul THOMSON (H2) sublinia că pierderile datorate acestor acțiuni reprezenta pierdere societară, și anume diminuarea valorii societății ca entitate, și nu pierderile asiguraților individuali.

În final, societatea a trebuit să își retragă acțiunea deoarece nu putea stabili o legătură causală între pretinsele culpe și pierderile suportate. *„Spre marea noastră dezamăgire, nu am putut stabili că pierderile cauzate puteau fi atribuite părâților”* (Domnul THOMSON, H2). În H8 Domnul THOMSON considera *„un păcat că nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru ce s-a întâmplat”* deoarece *„îi este greu să creadă că totul a fost pur accidental”* (H8).

Domnul CHASE GREY, cu toate acestea, consideră că acțiunile în justiție inițiate de ELAS împotriva foștilor administratori și auditori "au fost inițiate ... fără a intenție reală de a acoperi daunele, ci pentru a distra atenția asiguraților, a presei și cel mai probabil pentru a prelungi procesul de investigație și termenul acordat asiguraților în baza legilor de limitare pentru inițierea acțiunilor în despăgubire" (WE 40¹). "Președintele ELAS ... – de profesie avocat – și președintele executiv ... au explicat fiecare (mari ipocriți, în opinia mea) necesitatea stopării acestor acțiuni în baza faptului că ELAS, pe parcursul litigiului, a constatat că nu putea pierderea, aspect pe care un avocat competent l-ar fi verificat anterior inițierii acțiunii" (WE 40²).

Într-o scrisoare datată 2 decembrie 2005 adresată asiguraților (atașată la WE 35), ELAS furniza următoarele explicații cu privire la litigiul împotriva foștilor administratori: "Consiliul a ridicat pretenții în baza unei atente examinări a asistenței juridice detaliate. Prin prisma acestei asistențe, consiliul a considerat că ar fi reprezentat o neîndeplinire a obligațiilor noastre ca administratori și a responsabilităților față de asigurați neinițierea acestor acțiuni în numele dumneavoastră, atâta timp cât acest fapt era rentabil. Am continuat să verificăm pretențiile împreună cu echipa de asistență juridică, pentru a ne asigura că ne aflăm la zi privind derularea, puterea și rentabilitatea acțiunilor. În baza opiniei ferme a echipei juridice, am concluzionat că trebuie să soluționăm litigiul împotriva foștilor administratori cu un cost cât mai redus posibil. ... În mod evident, nu acesta este rezultatul pentru care am muncit atât de mult în ultimii patru ani și ne pare foarte rău că nu am putut, prin intermediul instanțelor, să asigurăm compensarea asiguraților. Lordul Penrose a ajuns la concluzii clare cu privire la prăbușirea societății. Cu toate acestea, trebuie să acceptăm faptul că este altceva convingerea instanței că rolul foștilor administratori reprezintă o responsabilitate care, conform legii, conduce la culpabilitate și compensare."

2. Planul de Compromis

Planul de Compromis este tratat exhaustiv în Partea a IV-a a raportului. Cu toate acestea, datorită relevanței acestuia cu privire la situația asiguraților nedreptățiți, anumite aspecte ale acestuia vor fi reluate mai jos cu emfază pe îngrijorările exprimate de asigurați.

Secțiunea 425 a Legii societăților 1985 din Regatul Unit permite unei societăți să aplice „un plan de compromis” între societate și acționarii sau creditorii acesteia sau orice clasă a acestora, în baza acordului părților interesate și instanței. Planul va deveni executoriu în cazul aprobării de o majoritate reprezentând trei sferturi din creditorii sau clasa de creditorii sau acționarii sau clasa de acționarii și de către instanță (a se vedea ES 3³). ELAS a întocmit acest plan cu intenția stabilizării fondului generator de profit, prin reducerea expunerii la GAR și, în același timp, eliminând riscul acțiunilor în justiție îndreptate împotriva ELAS pentru vânzări neconforme în baza pretensei nedivulgări a riscului GAR potențialilor asigurați non-GAR. În practică, s-a propus ca asigurații GAR să beneficieze de o majorare de 17,5% a valorii polițelor, în schimbul renunțării la drepturile acestora la rata garantată a anuității. În același

¹ Pagina 4

² Pagina 5

³ Paginile 27 și 28

timp, asiguraților non-GAR li s-a oferit o majorare de 2,5 % a valorii polițelor¹ în schimbul renunțării la dreptul de a iniția acțiuni, fie în justiție, fie prin intermediul Biroului Mediatorului Financiar.

Conform ES 3², Planul reprezenta rezultatul unui proces extins de consultări cu asigurații și autoritățile de reglementare și fusese întocmit în condițiile unei publicități intense. EMAG îl denumea un "*proces masiv de consultări care reprezenta doar o cosmetizare de vitrină pentru relațiile publice*" (WE 75). În ES 3 se subliniază de asemenea că a existat o anumită presiune a timpului deoarece achitarea sumei de 250 milioane £ de către Halifax era condiționată de intrarea în vigoare a unui compromis anterior datei de 1 martie 2002. Dar, "*termenul disponibil pentru finalizarea întocmirii și aprobării planului era mult mai scurt decât cel impus de un plan de asemenea complexitate*" (ES 3³).

Planul a obținut în final aprobarea unei majorități copleșitoare a asiguraților aparținând fiecărei clase⁴ Equitable. Este de reținut faptul că Domnul Justice Lloyd a respins sugestia de a trata asigurații din străinătate ca o clasă separată cu privire la votarea planului de compromis.⁵ Nici posesorii de produse generatoare de profit nu au fost considerați o clasă separată. Planul de compromis a intrat în vigoare la 8 februarie 2002 ulterior aprobării de către Curtea de Justiție. Societatea estimează că la data intrării în vigoare a Planului de Compromis, "*încă mai existau aproximativ un milion de persoane care dețineau interese în fondul generator de profit*", deși un număr semnificativ de asigurați renunțaseră în anul 2001 (WE 47⁶).

Consiliul Equitable susținea la acea dată că Planul implica "*o compensare corectă a asiguraților GAR în baza unor „estimări realiste” a valorii drepturilor legale la care renunțau..., că distribuie compensații diversilor asigurați GAR în conformitate cu în drepturile acestora; că reduce acea compensație cu valoarea oricăror posibile pretenții de compensare la care au renunțat asigurații non-GAR și că acea compensație îmbracă forma unei majorări proporționale a valorii polițelor asiguraților GAR sub formă garantată și negarantată*" (WE 29⁷). Dimpotrivă, reprezentanții asiguraților susțineau că planul era "*inechitabil*"⁸ și că "*confuziona în mod deliberat și inducea în eroare prin asistența juridică [indicând] că asigurații fără [GAR] dețineau cazuri solide de vânzare neconformă*"⁹. În particular, EMAG consideră în WE-CONF 16 că prima reducere transfrontalieră a valorilor cu 16% din iulie 2001 – care în opinia sa nu reprezenta doar rezultatul pierderii cazului GAR și prăbușirii piețelor valorilor mobiliare, ci și (într-o mare măsură) o consecință a unui deceniu de supraevaluare a primelor de către ELAS – a căzut în mod incorect asupra asiguraților non-GAR mai recent, care nu beneficiaseră anterior de supraevaluarea primelor, la fel ca

¹ Posesorilor de anuități li s-a oferit o majorare de 2,5% a Anuității Brute Totale (a se vedea WE 23, pagina 19)

² Pagina 30

³ Pagina 29

⁴ Asigurații GAR și non-GAR aparțineau unor clase diferite de drept de vot

⁵ Argumentele acestei decizii sunt subliniate în ES 3, paginile 32 și 33

⁶ Pagina 2

⁷ a se vedea WE 29, pagina 19

⁸ Adendum la petiția 29/2005 datat 9 noiembrie 2005 cu privire la FSA și FOS; pagina 2

⁹ O a doua depunere la ancheta derulată de Lordul Penrose privind lecțiile care pot fi învățate din dezastrul Equitable Life – un studiu de caz privind eșecul continuat de reglementare al guvernului și agentului acestuia, Autoritatea Serviciilor Financiare; EMAG; 27 martie 2003; pagina 50

asigurații anteriori anilor 1990 (predominant GAR). Astfel cum se subliniază la punctul II.3., Domnul THOMSON (H8) a avut o opinie diferită: "*Motivul aplicării reducerilor la o rată fixă consta în realizarea unei corectitudini față de asigurați. Acea decizie a fost adoptată de consiliu în baza examinării unei game de opțiuni cu actuarul desemnat*". Domnul BOSWOOD în opinia sa (WE 76¹) susține cele afirmate de EMAG conform căruia reducerea cu rată fixă nu a luat în calcul primele supraevaluate acordate asiguraților inițiali. EMAG consideră că Planul de Compromis a acordat ELAS oportunitatea de a remedia situația. Dar planul propunea majorări GAR de 17,5% comparativ cu majorările non-GAR de 2,5%. În raportul său, Lordul PENROSE refuză să comenteze corectitudinea Planului de Compromis (WE 16²).

În plus, asigurații au comunicat comisiei că majorarea valorii polițelor nu era garantată: "*Pe parcursul câtorva săptămâni, majorarea de 2,5% s-a transformat într-o reducere de 4%*" (Domnul WEIR, H2), astfel încât asigurații "*și-au pierdut drepturile de compensare în schimbul unei majorări care s-a dovedit a fi un cec fluctuant*" (Domnul BELLORD, H2). Într-adevăr, ulterior majorării valorii polițelor, creditate la 1 martie 2002, societatea a anunțat o reducere suplimentară de 4% la 15 aprilie 2002, care depășea majorarea de 2,5% creditată asiguraților non-GAR cu doar șase săptămâni anterior. Posesorii de polițe generatoare de profit au suferit o experiență similară deoarece societatea a redus Rata Globală a Profitului cu 4% ulterior aprobării acordului. Astfel, anumiți asigurați și-au exprimat dubiile legate de valabilitatea juridică a acordului de compromis (a se vedea de exemplu depoziția verbală a Domnului WEIR, H2 și Domnului SCAWEN, WE 23³).

Ca răspuns, Domnul THOMSON susținea că societatea prevăzuse toate detaliile Planului de Compromis în documentele însoțitoare. "*Majorările erau foarte clar prevăzute în documentele Planului și reprezentau elemente garantate și negarantate. Mișcările de piață însemnau că trebuia să reducem prima negarantată în mod corespunzător. Riscul era clar identificat în documente...*" (WE-CONF 5⁴). Cu toate acestea, Profesorul BLAKE sugerează în WE 29⁵ că informațiile puse la dispoziția asiguraților de către consiliu în legătură cu Propunerea Planului de Compromis erau inadecvate. Printre altele, acesta critica faptul că "*majoritatea informațiilor legate de situația fondului erau depășite, de fapt nu existau informații de ce se va întâmpla cu fondul ulterior [intrării în vigoare a planului de compromis și] nu se menționa clar ce ... asigurați vor preceda ca urmare a votării [planului]*" (WE 29⁶). Domnul SCAWEN susține de asemenea că situația globală a finanțelor societății nu fusese divulgată. Altfel, posesorii de polițe generatoare de profit "*sigur nu ar fi acceptat oferta*" (WE 23⁷). EMAG critica faptul că "*documentația Planului de Compromis nu se referea la supraevaluare, la beneficiile derivate din aceasta în favoarea asiguraților GAR, la natura incorectă a reducerii cu 16% a valorii poliței pentru asigurații non GAR [și] la posibilitatea unei ajustări compensatorii în favoarea asiguraților non-GAR*" (WE-CONF 16).

¹ Pagina 3

² Pagina 275

³ Pagina

⁴ Paginile 1 și 2

⁵ Pagina 6

⁶ Pagina 6

⁷ Pagina 19

În plus, EMAG comentează în detaliu a doua reducere a valorii polițelor din 15 aprilie 2002, care a depășit majorarea creditată în favoarea asiguraților non-GAR. Astfel cum s-a menționat anterior, ELAS susținea că aceasta a devenit necesară datorită "mișcărilor de piață". EMAG contestă faptul că piața s-a prăbușit cu aproximativ 6% (echivalentul unei prăbușiri cu 3% a valorii activelor Equitable Life) între luna iulie 2001, când s-a pus în aplicare reducerea de 16%, și aprilie 2002, când a avut loc a doua reducere. Cu toate acestea, "toate acestea s-au produs anterior publicării Planului de Compromis în decembrie 2001 [și] nu s-au mai înregistrat reduceri semnificative pe piață anterior reducerii valorii polițelor din aprilie 2002" (WE-CONF 16). EMAG consideră că neexplicarea asiguraților non-GAR faptul că, fără o redresare imediată a pieței valorilor mobiliare, ar putea fi necesară încă o reducere, este posibil ca ELAS să își fi indus în eroare asigurării în mod deliberat. Dimpotrivă, Domnul THOMSON insista în H8 "că piețele au continuat să se prăbușească ulterior Planului de Compromis, în februarie 2002, iar consiliul nu a avut altă opțiune decât să reflecte aceste modificări în valorile de piață ale beneficiilor negarantate." Domnul BOSWOOD (WE 76¹) este de acord cu evaluarea EMAG și sugerează că "este ceva ce ar fi trebuit menționat celor, inclusiv instanței, de la care se solicita aprobarea planului". Astfel, acesta consideră că este posibil ca "persoanele responsabile să fi ascuns în mod deliberat informații despre care cunoșteau că erau relevante cu privire la plan". Prin prisma celor de mai sus, EMAG a solicitat FSA investigarea acestui aspect. Cu toate acestea, FSA a refuzat, făcând referire la puterile sale discreționare (WE-CONF 16).

Domnul THOMSON a răspuns afirmațiilor că documentația planului de compromis a fost inadecvată, subliniind că planul a fost sancționat de Curtea de Justiție. A citat judecătorul după cum urmează (H8): "Sunt sigur că acesta este un plan pe care o persoană inteligentă și corectă, un membru al clasei vizate și acționând în conformitate cu propriile interese, l-ar aproba în mod rezonabil. De asemenea sunt mulțumit că, referitor la orice nepotrivire a informațiilor sau de altă natură privind procedura, sau cu privire la aspectele de fond, nu am nici un motiv să presupun că nu este plan adecvat care, ulterior aprobării de majoritatea necesară a diverselor clase, trebuie sancționat de instanță. Voi ordona aceasta."

În general asigurații criticau faptul că FSA le recomanda asiguraților să accepte compromisul sau chiar l-a promovat.² "FSA contribuia la accelerarea determinării majorității acționarilor Equitable să semneze un compromis imperfect, prin insinuări conform cărora, în cazul neacceptării compromisului, Equitable ar intra în colaps, și prin sugerarea (care nu s-a realizat) faptului că, în cazul aprobării, fondul va redeveni stabil. ... Se pare că cei care nu au acceptat compromisul avizat de FSA și și-au retras fondurile au sfârșit mai bine decât cei care au rămas. Cu privire la avizarea neechivocă a compromisului, FSA ar trebui să se jeneze, deoarece are obligația de a proteja așteptările rezonabile ale asiguraților."³

În depoziția dată în fața comisiei, Domnul STRACHAN (H4) comenta privind implicarea FSA în compromis: "Planul de Compromis a fost derulat ca parte a unui proces independent în baza Legii Societăților. În acel proces, FSA nu a deținut nici un rol statutar oficial". În WE

¹ Pagina 4

² Adendum la petiția 29/2005 datat 9 noiembrie 2005 cu privire la FSA și FOS; pagina 2

³ A doua depunere la ancheta condusă de Lordul Penrose privind lecțiile care trebuie învățate din dezastrul Equitable Life – un studiu de caz privind eșecul în serie al guvernului și agentului acestuia, Autoritatea Serviciilor Financiare; EMAG; 27 martie 2003; pagina 50

37 FSA subliniază că "a încurajat totuși Equitable să meargă mai departe de cerințele Legii Societăților pentru asigurarea protejării intereselor asiguraților pe cât posibil, în special prin desemnarea unui actuar independent care să opineze cu privire la corectitudinea propunerilor". În plus, FSA "a verificat și evaluat propunerile Planului de Compromis aferente posesorilor de polițe Equitable Life generatoare de profit pentru asigurarea luarea în considerație a intereselor tuturor asiguraților" (WE-CONF 8). În acest sens, FSA a luat în calcul următoarele: "În primul rând, un plan de compromis de succes ar trebui, în principiu, să ofere cea mai bună perspectivă de stabilitate pentru Equitable Life și asigurații acesteia. În al doilea rând – privind aspectele legate de corectitudine – evaluarea naturii corecte a schimbului pentru drepturile și pretențiile fiecărui grup afectat. A treia considerație se referea la existența unor informații clare și comprehensive puse la dispoziția asiguraților și, în al patrulea rând, am luat în calcul evaluarea propunerii de către actuarul independent" (Domnul STRACHAN, H4). Actuarul independent declara în raportul său că "din punct de vedere actuarial, termenii Planului au fost stabiliți în manieră corectă și rezonabilă" (WE-CONF 9¹). Cu toate acestea, asigurații pretindeau că actuarul nu a soluționat o serie de aspecte importante, care ar fi fost importante pentru înțelegerea propunerii de către asigurați (a se vedea WE-CONF 16) și în plus ridicau semne de întrebare privind independența acestuia față de ELAS (a se vedea WE 75).

În evaluarea planului de compromis (WE 67) FSA concluziona după cum urmează : "FSA este mulțumită că, în legătură cu grupurile relevante ale posesorilor de polițe cu anuități garantate ("GAR") și non-GAR, nivelul majorării valorii polițelor reprezintă o ofertă corectă în schimbul renunțării la drepturile GAR și posibilele pretenții de vânzare neconformă. Existând variații de la o persoană la alta, în cadrul fiecărui grup relevant, suntem mulțumiți că nu există categorii de asigurați în cadrul grupurilor care să primească beneficii disproporționat mai scăzute sau mai ridicate". În plus, FSA mai sugerează că "planul de acorduri era în interesul asiguraților și reprezenta un mod adecvat de înlăturare a incertitudinilor care afectau negativ societatea; în consecință, nu era nici un motiv să facem declarații instanței, care deținea responsabilitatea finală pentru decizie" (WE-CONF 8).

ES 3² nu comentează privind corectitudinea Planului de Compromis, ci subliniază avantajele generale ale acestuia: "În primul rând, asigura siguranță pentru părțile implicate, protejând asigurații (și Equitable) împotriva unor litigii extensive și costisitoare. În al doilea rând, a obținut aprobarea autorității de reglementare (FSA), a majorității membrilor și a instanței. În al treilea rând, permitea ca o tranzacție cu Halifax plc să se materializeze în cele mai bune condiții posibile. În al patrulea rând, pare preferabil altor alternative, cum ar fi lichidarea Equitable." Autorii ES 3 își exprimă opinia că "un asigurat nedreptățit poate obține compensații mai degrabă prin intermediul unui sistem de compensare colectivă, cum ar fi un Plan de Compromis, decât prin apelarea la măsurile reparatorii legale", fără a dezvolta acest aspect.

Pe scurt, probele sugerează că obiectivul principal al Planului de Compromis, care a intrat în vigoare în 8 februarie 2002, ulterior aprobării de majoritatea necesară de asigurați și sancționării de către Curtea de Justiție, consta în înlăturarea nesiguranțelor și răspunderii

¹ Rezumatul Raportului Actuarului Independent; pagina 125

² Pagina 9

juridice a Equitable Life și astfel în stabilizarea fondului. Cu toate acestea, Planul nu a fost destinat compensării asiguraților pentru pierderile suportate în anul 2001 ca urmare a reducerii valorii polițelor, cauzate de o serie de circumstanțe particulare în cadrul Equitable, incluzând practica societății din anii 1990 de achitare a unor prime excesive. În particular, majorările valorii polițelor acordate asiguraților non-GAR, care în schimb au renunțat la dreptul de a iniția acțiuni, au fost depășite de reducerile ulterioare. Numeroase relatări sugerează că societatea se poate să fi știut, în momentul în care a propus acest plan, că majorările valorii polițelor nu puteau fi susținute în condiții normale. Cu toate acestea, nu a comunicat acest lucru asiguraților, care ar fi putut vota împotriva planului, dacă ar fi știut de situația integrală a finanțelor societății. Comisia concluzionează că rezultatul final al Planului a constat în pierderea de către toți asigurații rămași a dreptului de acționare în judecată a societății, în timp ce pierderile au continuat să crească.

3. Reclamații adresate ELAS și revizuirile politicii

Domnul THOMSON a informat comisia că ELAS deținea un proces de gestionare internă a reclamațiilor, impus de reglementările FSA. Acesta a afirmat că din anul 2001 societatea s-a confruntat cu peste 40.000 de reclamații privind o gamă largă de aspecte. Acele reclamații, care se refereau la "*aspecte unice privind situația societății... au fost în majoritate soluționate prin intermediul Modificărilor Politicii*" (WE 47¹). Modificările Politicii („planul rectificare”, „planul asiguraților retrași non-GAR” și „revizuirea pensiei administrate”) au soluționat peste 100.000 de cazuri, majoritatea identificate și soluționate de societate fără ca asiguratul să fi depus o reclamație, conform Domnului THOMSON (WE 47²).

În primul rând, planul de rectificare (75.000 de cazuri) compensa asigurații GAR ale căror polițe deveniseră scadente anterior deciziei Camerei Lorzilor de a obliga societatea să își respecte angajamentul față de asigurații GAR. Li se acordau beneficiile pe care le-ar fi primit dacă decizia ar fi fost cunoscută la acea dată.

În al doilea rând, modificarea pensiei administrate se referea la 20.000 de cazuri de contracte prin care asiguratului i se permitea să retragă un venit dintr-o poliță de pensie fără ca, în acea etapă, să se convertească întreaga poliță de pensie într-o anuitate. Jurnalistul financiar, Domnul BAIN, susținea totuși în H8 că "*în majoritatea ... cazurilor privind modificarea pensiei administrate s-a comunicat că nu se datorau compensații, despăgubiri nesemnificative fiind oferite într-un număr redus de cazuri*". A dat exemplul unei victime căreia i se oferiseră 522 £ cu titlul de compensație de către ELAS, în urma modificării. Și doar după ce victima amenințase inițierea unei acțiuni în justiție împotriva ELAS "*[a convenit] să îi achite 81.907 GBP*" conform Domnului BAIN (H8).

În al treilea rând, planul „asiguraților retrași non-GAR” se referea la aproximativ 15.000 de asigurați non-GAR care și-au retras polițele anterior intrării în vigoare a Planului de Compromis. Acestora li s-a oferit o compensație de 5% din nivelul pierderii, conform Domnului THOMSON (H2). FSA indica modul că a "*supravegheat [acest] proces de*

¹ Pagina 4

² Pagina 4.

acordare de compensații adecvate asiguraților care au părăsit Equitable prea devreme pentru a beneficia de Planul de Compromis" (Domnul. STRACHAN, H4). Reprezentanții asiguraților au subliniat faptul că ofertele acordate de societate individual sau ca urmare a modificării politicii erau derizorii, reprezentând doar un mic procent din pierderile efective. Cu toate acestea, marea majoritate a celor vizați au acceptat ofertele societății, conform Domnului THOMSON (H2). Acesta afirma că aproximativ 1.000 de cazuri, în care asigurații nu au acceptat, au fost înaintate de societate Biroului Mediatorului Financiar (a se vedea mai jos).

DI. THOMSON (H2) a subliniat în general că, în calitate de societate mutuală, Equitable trebuie să asigure echilibrul între interesele reclamantului și interesele celorlalți asigurați care trebuie să suporte pretențiile. *"Când societatea achită compensații, acestea nu pot veni decât de la asigurații actuali, având deci față de aceștia o obligație de a refuza efectuarea de plăți când compensațiile nu sunt adecvate. ... De aceea, societatea a trebuit să facă diferența între pretențiile reale și cele oportuniste ..."* (Domnul THOMSON, H2). În mod similar, în H8, acesta declara că *"acordarea unor pretenții în exces celor care strigă mai tare s-ar face pe cheltuiala celor care rămân... astfel, trebuie să aceasta cât mai corect posibil."*

V. Presupusele fraude și Biroul pentru fraude grave din Regatul Unit

În anumite probe scrise primite de comisie¹ se susține că poziția și conduita societății au fost echivalente fraudei. Asociația Investitorilor declară în WE 31² că nu poate proba producerea fraudei, dar că dovezile disponibile pot fi convingătoare. Prezentul document de lucru nu se referă în detaliu la aceste acuzații. Cu toate acestea, dacă vor fi probate a fi adevărate, acest fapt ar putea ajuta asigurații să își fundamenteze acțiunile și să obțină remedii în fața instanțelor civile. WE 31³ sugerează că aspectul legat de stabilirea dacă Equitable Life, ca persoană juridică, a comis delict civile prin inducerea în eroare a asiguraților, ar fi relevant, deoarece în acest caz procesul civil ar fi teoretic posibil pentru asigurați chiar dacă acțiunea bazată pe alte temeuri s-a prescris deja (a se vedea mai jos). ELAS afirmă că *"am examinat acuzațiile de fraudă în detaliu [dar] nu am identificat dovezi care să conducă la un dosar fondat de fraudă împotriva societății"* (WE-CONF⁴).

Într-adevăr, anumiți asigurați au depus acuzațiile la Biroul Pentru Fraude Grave (SFO) din Regatul Unit⁵. Conform Domnului LAKE, SFO i s-a solicitat chiar și de Trezoreria Majestății Sale să examineze cazul. SFO declară pe situl său web⁶ că este un departament guvernamental independent care investighează și urmărește în justiție fraude grave sau complexe. Face parte din sistemul judiciar penal din Regatul Unit. Biroul este condus de director, desemnat de și care este subordonat Procurorului General. Criteriul cheie utilizat pentru stabilirea acceptării unui caz constă în a stabili dacă fraudă suspectată pare a fi atât de gravă sau complexă încât

¹ a se vedea de exemplu WE 7, WE 8, WE 9, WE 25, WE 31, WE 33, WE 34, WE 40 și WE 42.

² Pagina 2.

³ Pagina 7.

⁴ Pagina 2.

⁵ a se vedea de exemplu, documentul depus de DI. Chase Grey (WE 9), paginile 3 și 4.

⁶ <http://www.sfo.gov.uk/>

ancheta ar trebui derulată de cei responsabili pentru urmărirea în justiție. Alți factori includ valoarea pretensei fraude, dacă prezintă o dimensiune internațională semnificativă, dacă este posibil ca dosarul să fie de interes public general și dacă impune cunoștințe de specialitate, de ex. privind piețele financiare.

Domnul CHASE GREY declară că SFO l-a informat că acuzațiile depuse vor fi examinate prin prisma procesului civil pe rol, inițiat de ELAS împotriva foștilor administratori și auditori. Conform acestuia, procesul civil inițiat de ELAS "*a fost aproape sigur inițiat ca o tactică de amânare deliberată [și] de ascundere a adevărului din spatele colapsului ELAS*" (WE 9¹). În plus, Domnul CHASE GREY susține că fusese informat de Domnul WEIR că, în ciuda solicitărilor repetate ale Domnului WEIR, SFO nu confirmase oficial primirea unui raport², care prezintă cel mai comprehensiv pretinsa fraudă, conform Domnului CHASE GREY, și care aparent fusese înaintat SFO de Domnul WEIR (WE 9³).

Ulterior SFO a decis să nu investigheze cazul. Domnul MAXWELL (H4) cita dintr-un comunicat de presă, emis de SFO la 19 decembrie 2005: "*În urma unei examinări atente a probelor existente, incluzând Raportul Penrose și materialul deținut de societate și în urma rezultatului procesului intentat de societate împotriva foștilor auditori și unor foști administratori, Biroul pentru fraude grave confirmă că nu există nici un temei care ar justifica o investigație penală integrală a afacerilor societății de asigurări Equitable Life*". WE-CONF 30 conține o scrisoare trimisă de SFO unui asigurat, care explică decizia SFO: "*Această decizie s-a bazat pe o examinare amănunțită a raportului Penrose și pe investigații extinse pentru a stabili dacă au existat suficiente probe pentru inițierea unei cercetări penale în vederea urmării în justiție. Verificarea noastră a avut în vedere rezultatul procesului civil inițiat de Equitable Life împotriva foștilor auditori și împotriva foștilor administratori și directori ai societății. Testul aplicat de SFO în asemenea evaluări se referă la a stabili dacă probele împotriva oricărei persoane fizice sau juridice sunt suficient de puternice pentru a asigura condamnarea în fața unui juriu. Infracțiunea sau infracțiunile trebuie probate fără putință de tăgadă. Verificarea SFO a concluzionat că, în ceea ce privește probele, acest test nu poate fi trecut.*"

Domnul LAKE (H1) a criticat că "*în mod bizar, SFO a avut nevoie de doi ani pentru a decide că nu exista nici un caz de investigat, în ciuda denaturărilor destul de evidente din declarațiile anuale ale Equitable adresate asiguraților*". Domnul BRAITWAITE (H1), cu toate acestea, sublinia că "*nu există nici o insinuaare din partea [EMAG] conform căreia SFO nu a luat în calcul posibilitatea ca fraudă să se fi produs*". În WE 31⁴ se susține totuși că dreptul penal britanic privind fraudele financiare complexe se află într-o situație nefericită și ineficientă: "*SFO întâmpină mari dificultăți în obținerea condamnărilor iar realizările sale sunt extrem de modeste*".

VI. Acțiuni împotriva ELAS pentru vânzare neconformă

¹ Paginile 3 și 4.

² Raportul menționat a fost de asemenea înregistrat de Comisie ca WE 7: Equitable Life: Penrose și mai mult - anatomia unei fraude. O lucrare întocmită de Dr. Michael Nassim; 30 decembrie 2004.

³ Pagina 4.

⁴ Pagina 6.

Presupunerile de vânzare neconformă, prezentate în detaliu în Partea a IV-a a prezentului raport, au fost înaintate comisiei de numeroși asigurați, verbal și în scris. Clienții raportau că nu fuseseră niciodată informați (sau fuseseră induși în eroare) de Equitable cu privire la riscurile asociate faptului că fondurile acestora urmau să aparțină unui fond comun cu polițele GAR. În particular, acei asigurați care și-au cumpărat polițele la sfârșitul anilor 1990, când obligațiile GAR deveniseră un risc material (în particular prin prisma cazului Hyman, aflat în derulare) au reclamat că nu au fost corect informați și de aceea susțin că ELAS a vândut în manieră neconformă polițe către aceștia. Asigurații au exprimat și alte presupuneri de vânzare neconformă, și anume că materialele de vânzări ELAS susțineau că fondul „generator de profit” nivela fluctuațiile de venituri și valoare a activelor (ceea ce nu era cazul), și că ELAS urmărea în mod agresiv transformarea polițelor existente ELAS în noi polițe de investiții mult mai profitabile pentru ELAS (generând noi activități și comisioane și necesitând rezerve de capital și mai reduse).

Trebuie observat că anumite afirmații ale asiguraților erau confirmate de doi foști agenți de vânzări ELAS (a se vedea depoziția Domnului LLOYD, (H5) și Domnului POWER (WE-FILE 2)) care susțineau că și ei au fost induși în eroare de societate. De exemplu, Domnul LLOYD, un agent de vânzări din Regatul Unit, a comunicat comisiei următoarele: "*Cred că toți am fost dezamăgiți de consiliul Equitable Life ... Avea obligația de a le comunica asiguraților și personalului de vânzări riscurile asociate suplimentării sumelor fondurilor existente generatoare de profit, iar aceste riscuri ar fi trebuit cunoscute din anul 1998, și chiar anterior. ... Înțelegând ulterior, consider că am fost induși în eroare privind riscurile asociate fondului generator de profit. ... În mod evident nu cunoșteam aceasta la acea dată, dar uitându-mă în urmă, cred că ar fi trebuit făcut ceva pentru prevenirea viitorilor clienți – alții decât cei existenți – care își investeau banii într-un fond ale cărui pasive îl depășeau. Noi vindeam fondul generator de profit într-un mod care, conform informațiilor deținute în prezent, era neglijent cu privire la retragerea de venit și la anuitățile generatoare de profit*" (H5).

Cu privire la posesorii polițelor generatoare de profit, se mai afirmă că nu li se explicase cumpărătorilor, la acea dată, faptul că o mare parte din venit urma să fie clasificat ca o anuitate negarantată: "*Ceea ce nici contractul și nici literatura de produs nu indică este faptul că Anuitatea de Primă Finală putea fi înlăturată integral la discreția exclusivă a societății și că acest element ar putea reprezenta peste câțiva ani 50% din venitul aferent anuității. Este incredibil... ca cineva care înțelegea aceasta și dorea un venit sigur pe viață ... să fi cumpărat asemenea produs*" (WE 23¹).

Domnul BAIN, jurnalist financiar, atrăgea atenția comisiei în H8 asupra a ceea ce acesta descria ca "*o cultură orchestrată de vânzare neconformă*" în legătură cu așa-numitele „pensii administrate”, care au fost introduse de societate în anul 1995. Acestea reprezentau polițe de pensie din care puteau fi retrase venituri, care le permiteau asiguraților să retragă un venit din polița de pensie în acea etapă, transformând întreaga poliță de pensie într-o anuitate. Acest aspect este prezentat în detaliu în Partea a IV-a a prezentului raport.

¹ Pagina 5.

O serie de asigurați consideră că dețin pretenții împotriva societății deoarece au suferit pierderi datorate practicii societății de supraevaluare a primelor pe parcursul anilor 1990, astfel cum a identificat Lordul Penrose în raportul său (WE 16¹). Lordul Penrose a contestat opinia conform căreia problemele societății se datorau direct problemelor din litigiul Hyman și a demonstrat că fondul înregistra un deficit substanțial în anii 1990, ca urmare a plăților excesive efectuate de ELAS în acea perioadă. Ulterior publicării raportului la 8 martie 2004, aparent ELAS și-a exprimat opinia că va avea o apărare puternică dacă asigurații o vor acționa în judecată în baza constatărilor Lordului Penrose (a se vedea WE-CONF 29²). Ulterior, FSA a efectuat o proprie investigație, cu asistența unor experți externi, în vederea evaluării "*potențialelor pretenții împotriva Societății de Asigurări Equitable Life în baza raportului Lordului Penrose*". Comisia a obținut o versiune editată a evaluării FSA, care concluzionează "*că nu există un risc semnificativ de câștigare a acțiunilor în baza practici de prime a societății*" (WE-CONF 29³). Cu toate acestea, nici un raționament sau nici o explicație aferentă acestei concluzii nu este inclusă în acest document editat. În iulie 2004, FSA a publicat un document informativ de avizare a asiguraților ELAS privind diverse aspecte, pe site-ul său web (WE-FILE 29). În acesta, FSA își confirmă opinia că "*pretențiile generice împotriva Equitable Life cu privire la baza de alocare a primelor pe parcursul anilor 1990 au puține șanse de câștig*" (WE-FILE 29⁴).

Asigurații care considerau că dețin pretenții împotriva ELAS aveau posibilitatea solicitării de măsuri reparatorii Biroului Mediatorului Financiar (FOS) sau inițierii de acțiuni în justiție împotriva ELAS, în măsura în care acestea nu erau acoperite de Planul de Compromis sau acceptate în alt mod ca ofertă de compensare din partea societății.

1. Nejudiciare – Serviciul britanic al mediatorului financiar (FOS)

a.) Introducere

Comisia a primit un memorandum întocmit de FOS (WE 27⁵), care subliniază implicarea FOS în reclamațiile îndreptate împotriva ELAS și stabilește obiectul statutar și de reglementare al FOS, rolul, drepturile și responsabilitățile acestuia. Astfel, FOS a fost înființat în virtutea Legii Serviciilor și Piețelor Financiare 2000 (FSMA). Acesta concentra șase regimuri anterioare, incluzând Autoritatea de Investiții Personale (PIA) Biroul Mediatorului, care anterior reglementase diverse sectoare ale serviciilor financiare britanice. Alte reguli emise în baza FSMA prevedeau jurisdicția FOS și procedura de adoptat cu ocazia examinării reclamațiilor. FOS face de asemenea obiectul dispozițiilor tranzitorii incluse în FSMA și alte acte normative britanice, care reglementează tratamentul reclamațiilor parțial soluționate în baza planurilor anterioare și reclamațiile privind fapte și omisiuni produse anterior înființării FOS.

¹ Capitolul 6.

² Pagina 1.

³ Pagina 9.

⁴ Pagina 8.

⁵ Memorandum întocmit de Biroul Ombudsmanului Financiar pentru Comisia UE de Anchetă a ELAS; 31 mai 2006

În cazul Equitable, planul relevant al Mediatorului anterior este planul Autorității de Investiții Personale operat de PIA Ombudsman Bureau Ltd. Acest plan impunea Mediatorului să respecte orice act normativ aplicabil, orice regulă de drept sau autoritate judiciară relevantă. FOS trebuie să se pronunțe privind reclamațiile inițial depuse la Mediatorul PIA în conformitate cu criteriile PIA și astfel să respecte orice lege sau jurisprudență aplicabilă. Dimpotrivă, în cazul noilor reclamații, FOS trebuie să stabilească aspectele corecte și rezonabile în toate circumstanțele cazului, având în vedere orice lege sau jurisprudență aplicabilă (a se vedea ES 3¹).

FOS se descrie ca organism public independent înființat pentru soluționarea litigiilor individuale dintre consumatori și societățile de servicii financiare în mod informal și ca o alternativă față de instanțe.² Consumatorii pot depune reclamații la FOS în mod gratuit. În general reclamanții eligibili sunt persoane fizice, întreprinderi mici și organizații în legătură cu reclamațiile născute dintr-un raport cu un client sau potențial client. Nu se impune ca reclamantul să domicilieze sau să fie înființat în Regatul Unit. Jurisdicția obligatorie a FOS se extinde asupra oricărei societăți autorizate împotriva căreia se depune o reclamație prin care reclamantul se referă la o activitate reglementată în virtutea FSMA și care face obiectul regulilor jurisdicției obligatorii. În mod esențial, cu anumite excepții limitative, toate societățile autorizate fac obiectul jurisdicției obligatorii a FOS. Această jurisdicție se referă la acțiunile sau omisiunile unei societăți autorizate care desfășoară o activitate reglementată, incluzând acțiunile reprezentanților desemnați.

Înainte de a se adresa FOS, consumatorul are obligația de a depune reclamația scrisă direct la societatea în discuție. În cazul în care nu va fi mulțumit de răspunsul primit, va putea depune reclamația la FOS. Mediatorul nu poate examina o reclamație în cazul în care reclamantul o depune în termen de peste șase luni de la data transmiterii de către societate a răspunsului final sau în termen de peste șase ani de la producerea evenimentului reclamat sau (ulterior) în termen de peste trei ani de la data la care a luat cunoștință (sau în mod rezonabil ar fi putut lua cunoștință) de existența cauzei reclamației. Mediatorul poate examina reclamații și cu nerespectarea acestor termene în cazul în care, în opinia sa, nerespectarea termenelor reprezintă rezultatul unor circumstanțe extraordinare sau societatea nu obiectează cu privire la examinarea reclamației (a se vedea ES 3³). Circumstanțele în care Mediatorul poate respinge o reclamație fără să o investigheze sunt prevăzute în DISP 3.3.1⁴. Alineatul 18 acordă FOS o discreție generală cu privire la respingerea unei reclamații fără examinarea fondului acesteia, *"dacă este sigur de existența unor motive evidente legate de natura neadecvată a instrumentării reclamației de către Biroul Mediatorului Financiar"* (a se vedea ES 3⁵) În cazul în care, de exemplu, o singură reclamație se referă la aspecte cu implicații vaste, de ex. un mare număr de consumatori implicați, acțiunea poate fi întreprinsă de Autoritatea Serviciilor Financiare la scară largă (ES 3⁶).

În cazul în care FOS consideră că un reclamant deține o pretenție valabilă, îi poate impune

¹ Pagina 35.

² <http://www.financial-ombudsman.org.uk/about/index.html>

³ Pagina 37.

⁴ Abrevierea "Regulilor de Soluționare a Litigiilor" conținute în Manualul FSA

⁵ Pagina 38.

⁶ Pagina 38.

societății în discuție să achite compensații. Decizia FOS este definitivă și opozabilă societății, în condițiile unei decizii maxime aplicabile în valoare de 100.000 lire sterline plus dobânda.¹ În cazul în care reclamantul nu este mulțumit de decizia FOS, poate iniția acțiuni în justiție supuse oricăror termene legale, etc. În cazul acceptării deciziei de către reclamant, aceasta va deveni executorie.

Un Acord de Înțelegere (AI) guvernează raporturile dintre FOS și FSA. Acesta este prezentat în detaliu în WE 83²: Printre altele, AI subliniază că "*fiecare este operațional independent și are funcții distincte*", prezintă pe scurt respectivele responsabilități ale FSA și FOS și prevede un cadru de cooperare. De asemenea, conține dispoziții legate de schimbul de informații dintre cele două organisme. În particular, FOS are "*o responsabilitate de a informa FSA, în cazul în care descoperă indicații privind aspecte cu implicații de reglementare*". În plus, se prevede că "*în cazul în care FSA consideră că au survenit aspecte de reglementare care ar putea fi examinate ca litigii de către ombudsman, aceasta va alerta FOS privind acele aspecte și va discuta orice acțiune de reglementare propusă*". AI prevede că "*FSA și FOS vor decide modul oportun de comunicare cu societățile și consumatorii în cazul în care circumstanțele unei reclamații sau unor reclamații conduc la acțiuni de reglementare întreprinse de FSA și, în funcție de caz, măsurile luate pentru soluționarea caracterului general al problemelor și îngrijorărilor...*". Punctele legate de bugetul FOS, de instrumentele financiare și stabilirea bugetului sunt de asemenea stabilite de AI. În cele din urmă, AI prevede că "*toți directorii FOS vor fi desemnați și vor putea fi demisi de FSA*", în timp ce "*condițiile numirii fiecărui Director trebuie să asigure independența acestuia față de FSA pe durata operării planului*". FOS are obligația punerii la dispoziția FSA a unui raport complet, cel puțin o dată pe an.

b.) Tratamentul reclamațiilor privind Equitable Life

Probele sugerează că numărul cazurilor înaintate FOS se ridică la câteva mii (a se vedea de exemplu WE 14³). Chira FOS declară în memorandumul furnizat comisiei că "*a primit aproximativ 2700 de reclamații privind aspecte legate de GAR*" și că "*aproximativ 1200 din aceste reclamații au fost soluționate*". În plus, "*aproximativ 400 de reclamații [referitoare la pensiile administrate] se află pe rolul FOS*" (WE 27⁴). Probele depuse de Domnul MERRICKS, cu ocazia vizitei comisiei la Londra în 16 octombrie 2006 (WE 56), sugerează că FOS a instrumentat "*peste 6000 de reclamații referitoare la Equitable Life*" care ar reprezenta "*un număr mai redus decât cele instrumentate cu privire alte societăți britanice de asigurări de viață*". Aproximativ 2700 din acestea se referă la GAR. Acesta mai menționează că 1843 de reclamații au fost „rezolvate”. În WE 90 FOS clarifică faptul că toate cele 1843 reclamații „rezolvate” se refereau la GAR. Din reclamațiile „rezolvate”, 917 erau aprobate, 889 erau respinse, iar 37 nu erau eligibile. Pe rol la acea dată existau 930 de reclamații. Un total de 50 de reclamații se refereau la raportul Penrose și de aceea nu erau investigate (a se

¹ Ombudsmanul poate recomanda unei societăți achitarea unei sume mai mari, plată care nu este obligatorie (WE 27, pagina 3)

² Paginile 12-17.

³ Pagina 33.

⁴ Paginile 4 și 5.

vedea mai jos). Ultimele cifre furnizate de FOS¹ indică faptul că la 31 mai 2007, 7377 reclamații fuseseră finalizate și 752 se aflau încă pe rol. Deciziile de compensare au fost pronunțate în 2087 din aceste reclamații.

În baza numărului ridicat de reclamații primite, FOS a decis gruparea cazurilor care păreau că implică aspecte similare și concentrarea inițial pe investigarea „cazurilor principale” din fiecare grup. Cazurile principale identificate de FOS erau următoarele²:

- "Cazul N" se referea la asistența acordată de Equitable în anul 1990. FOS a respins reclamația în temeiul faptului că, la acea dată, riscul GAR era pur teoretic.
- „Cazul H” se referea la asistența acordată anterior datei de 20 martie 1998. FOS a respins reclamația în temeiul faptului că, deși problema GAR fusese discutată în medii profesionale la acea dată, nu exista nici o dovadă clară care să sugereze cunoașterea acesteia de către Equitable.
- În „cazul E”, FOS a aprobat reclamația referitoare la asistența acordată între septembrie 1998 și iulie 2000 (data deciziei în cazul Hyman) a respins reclamația în temeiul faptului că, la acea dată, Equitable cunoștea riscul și ar fi trebuit să îl comunice asiguraților.
- În mod similar, în „cazul G”, FOS a aprobat reclamațiile referitoare la asistența acordată între 20 martie și august 1998.
- „Cazul O” se referea la asistența acordată ulterior deciziei în cazul Hyman. FOS a decis că Equitable nu avea nici o obligație de avizare în mod specific posibilitatea eșecului vânzării societății și că a fost justificată prezentarea unui prospect de vânzare într-o lumină pozitivă.

ES 3³ subliniază modul în care a calculat FOS compensația cu privire la cele două cazuri principale aprobate: *„FOS a reținut că Doamna E ar trebui să primească o compensație care ar repune-o în situația anterioară investirii în Equitable Life. Cu toate acestea, datorită scăderilor de pe piața de valori mobiliare, ulterioare cumpărării poliței sale, nu ar fi corectă compensarea Doamnei E pentru pierderi datorate scăderilor pieței de valori mobiliare care ar fi afectat toate fondurile generatoare de profit și pe care le-ar fi suferit și în cazul investirii în altă societate. Astfel, compensația urma să fie evaluată comparând profitul Doamnei E primit cu privire la suma investită într-o pensie generatoare de profit a Equitable Life și media profitului realizat de fonduri similare generatoare de profit. În plus, pierderea Doamnei E ar trebui să includă reducerea fondurilor acesteia aplicate la data transferării de la Equitable și o indemnizație pentru costurile suportate pentru contractarea unei noi polițe la altă societate deoarece nu ar fi suferit reducerea sau costurile dacă nu ar fi investit la Equitable Life”. FOS pare să beneficieze de libertate în ceea ce privește stabilirea metodei de calculare a compensației, din moment ce, astfel cum a declarat în una din adjudecări "legea*

¹ a se vedea WE 90.

² Fiecare decizie privind cazuri emblematice este detaliată în documentul ES 3, paginile 40-46.

³ Pagina 43.

referitoare la evaluarea remediilor pentru pierderile financiare cauzate de denaturare sau asistență neglijentă face obiectul unei situații lamentabil de nesigure” (a se vedea ES 3¹).

Astfel, se pare că FOS a impus plata de compensații către o serie de reclamanți care au depus reclamații legate de GAR. Conform declarațiilor domnului THOMSON (H2) și domnului WEIR (H2), se pare că sumele au fost mai ridicate în unele cazuri și mai reduse în altele, față de ofertele inițiale ale societății, de exemplu în baza planului asigurațiilor non-GAR care s-au transferat, în timp ce altora nu li s-a acordat nici o compensație. Comisia nu a putut obține informații referitor la numărul de reclamanți care au acceptat ofertele comunicate ulterior deciziilor FOS.

Ulterior Raportului Penrose, asigurații au solicitat compensarea pentru pretinsa supraevaluare a primelor descoperite de acesta. În „decizia Penrose”, FOS a decis la 22 martie 2005 să respingă reclamațiile, fără examinarea acestora pe fond. În memorandumul adresat comisiei WE 27², FOS furnizează următoarea explicație: *„În anumite circumstanțe, Mediatorul poate exercita libertatea de a respinge o reclamație fără examinarea acesteia pe fond. Aceasta a fost prevăzută în mod expres în Anexa 17 alineatul 14 din FSMA. Circumstanțele în care această libertate poate fi exercitată sunt prevăzute de DISP 3.3.1R. Mediatorul și-a exercitat această libertate cu privire la anumite reclamații referitoare la supraevaluarea primelor de către Equitable Life, ulterior invitării consumatorilor reclamanți, și alte părți interesate, să le transmită comentarii și opinii pe care urma să le examineze... S-a concluzionat că exista o combinație unică de circumstanțe care reprezenta un motiv convingător de exercitare a acestei libertăți conform DISP 3.3.1R.*

Conform ES 3³, FOS a menționat că ajunsese la acea concluzie în principal în baza următoarelor temeuri: *„În primul rând, era probabil ca Mediatorul PIA să fi respins reclamații similare deoarece, conform regulilor aplicabile la acea dată, Mediatorul nu avea dreptul să examineze reclamații în măsura în care acestea se refereau la standarde de actuariat, la metode de calculare a valorilor de renunțare și la prime. În al doilea rând, obiectul unor numeroase reclamații făcuse obiectul acțiunilor în justiție, disciplinare și a altor investigații. Chiar dacă nici un litigiu judiciar pe rol la acea dată nu soluționase acele aspecte, ar fi de preferat ca acele reclamații să fie soluționate în instanță. În al treilea rând, în cazul în care FOS iniția investigațiile și soluționa reclamațiile în favoarea reclamanților, această decizie ar fi condus la un impas. Aceasta deoarece, în cazul câștigului reclamanților și acordării unei compensații, fondurile necesare ar fi trebuit asigurate din fondul generator de profit. Se impunea un plan major de rearanjare a fondului. Aplicarea unui asemenea plan ar fi făcut obiectul supravegherii FSA care ar avea responsabilitatea supravegherii solvabilității continue a societății și asigurării tratamentului corect al tuturor membrilor afectați. Astfel, decizia FOS ar fi dat naștere unei probleme de reglementare care trebuia înaintată FSA. Cu toate acestea, FSA ajunsese deja la concluzia că nici unele din pierderile investitorilor nu putea fi atribuite sistemului de reglementare. În cele din urmă, la stabilirea neinvestigării reclamațiilor, FOS a luat în calcul implicațiile vaste ale oricărei investigații care ar putea afecta până la un milion de persoane, față de un număr relativ redus de*

¹ Paginile 50 și 51.

² Pagina 3.

³ Paginile 47 și 48.

reclamanți."

În WE 56, Domnul MERRICKS face următoarea declarație generală cu privire la tratamentul reclamațiilor referitoare la Equitable Life: "*Doresc să subliniez că rolul nostru cu privire la Equitable se limitează la instrumentarea reclamațiilor legate de Equitable Life în sine, iar decizia adoptată în cazul aprobării reclamațiilor este onorată din fondul generator de profit al Equitable Life – și anume reduce fondul care aparține și altor asigurați Equitable. Astfel cum am indicat, aproape fiecare persoană afectată de criza care a implicat societatea are o plângere. Toți au suferit pierderi – judecate cel puțin față de așteptări. Ar fi imposibil să afirmăm care grup poate fi considerat a necesita gradul cel mai ridicat de simpatie, și, slavă Domnului, nu asta fac eu.*" Poziția FOS este prezentată în ES 3¹: "*Se pare că FOS a luat în calcul, printre altele, două considerente: în primul rând, că protecția investitorilor ar trebui echilibrată cu alte interese; și în al doilea rând, că orice compensație acordată reclamanților va fi onorată din fondul generator de profit și astfel ar fi în detrimentul asiguraților rămași. Astfel, pretențiile de compensare nu au reprezentat o juxtapunere a intereselor investitorilor față de interesele sau fondurile directorilor, ci un exercițiu de echilibrare a intereselor celor două grupuri de investitori.*"

c.) Critica asiguraților privind tratarea reclamațiilor de către FOS

O serie de asigurați audiați de comisie, cum ar fi Domnul LAKE (H1), Domnul BRAITHWAITE (H1), Domnul BELLORD (H2), Domnul WEIR (H2) și Domnul SCAWEN (H3) au criticat dur modul în care FOS a instrumentat reclamațiile referitoare la Equitable Life. "*Tratamentul cazurilor individuale de către FOS a fost incorect, bizar, părtinitor pentru Equitable și lipsit de dreptate și responsabilitate*", afirma Domnul LAKE (H1). Alții s-au referit la "*confuzie și obstrucționare în general*" (Domnul BELLORD, H2) și la "*un tipar de amânare deliberată*" (Domnul WEIR, H2). Domnul SCAWEN (H3) afirma că "*Biroul Mediatorului Financiar este ... parte a problemei și nu parte a soluției*". Critica cea mai specifică exprimată de asigurați împotriva tratării de către FOS a reclamațiilor acestora poate fi rezumată după cum urmează:

În primul rând, anumiți asigurați și-au exprimat nemulțumirea privind gradul de competență demonstrat de personalul FOS pe parcursul instrumentării reclamațiilor. În WE 23² Domnul SCAWEN declară că "*în baza celor văzute, personalul este sub-instruit [și] nu deține experiența financiară juridică sau referitoare la pensii ... De exemplu, am depus o reclamație ... și mi s-a răspuns că reclamația mi-a fost respinsă datorită compromisului GAR. Asigurându-mă în mod expres de faptul că reclamația mea nu menționa și nu se referea în nici un mod la nici un aspect al compromisului, am scris o scrisoare destul de dură subliniind eroarea. Ca răspuns, mi s-a comunicat că în acest caz mi se va examina reclamația. Ceea ce vreau să spun este că eu cunosc aceste aspecte, cu siguranță mai bine decât majoritatea asiguraților. Suspectez că majoritatea reclamanților ar fi acceptat așa-numita „decizie” și ar fi lăsat cazul închis. Nu este un standard acceptabil pentru un departament guvernamental, care ar trebui să aibă obligația clară de a asigura exactitatea și corectitudinea.*" Firma de

¹ Pagina 51.

² Paginile 6 și 7.

avocatură Clarke Willmott este de asemenea critică la adresa performanței FOS, declarând că „nivelul impus de diligență” ar fi prea des "absent" (WE 23¹): "Un bun exemplu din experiența noastră a constatat în numărul ridicat de reclamații de vânzare neconformă depuse de posesorii de anuități generatoare de profit Equitable, care au fost respinse în temeiul faptului să „se refereau la GAR”, și anume făcând obiectul Planului de Compromis dintre Equitable și asigurații acesteia și sancționat de Curtea de Justiție la 8 februarie 2002. A fost o gravă nedreptate cauzată de respingerea acestor reclamații. Aceasta deoarece FOS nu a putut observa că posesorii de anuități, întocmindu-și singuri reclamațiile, considerau că problemele Equitable erau cauzate de obligațiile sale GAR (deoarece așa se afirmase în ziare). Nu s-au obosit, astfel cum am observat, să cerceteze și să descopere natura reală a reclamației, care în majoritatea cazurilor consta în natura adecvată a poliței, cu riscurile aferente" (WE 23²).

O opinie complet diferită privind abordarea FOS este exprimată în ES 3³: "FOS a procesat eficient reclamațiile, în mod amănunțit și cu respectarea drepturilor procedurale. S-a asigurat că toate părțile au avut posibilitatea de a fi auditate și a avut loc un proces extins de consultare anterior pronunțării concluziilor finale." A continuat afirmând că "nu există nici o dovadă care să sugereze că FOS [nu] a lucrat în mod diligent, pe cât de eficient a fost posibil în acele condiții și cu luare în considerație a intereselor tuturor părților implicate".

Alți asigurați s-au referit la obstrucționare și amânări cu privire la instrumentarea reclamațiilor lor de către Ombudsman. Domnul WEIR a încercat să susțină aceste afirmații citând dintr-o scrisoare pe care susținea că a primit-o de la un asigurat, Domnul DEPPE: "Am depus o reclamație [la FOS] și am afirmat că anuitățile generatoare de profit puse în aplicare de Equitable Life în ianuarie 2001 nu au fost corect prezentate deoarece informațiile legate de existența GAR și a obligațiilor create de acestea au fost ascunse. Inițial FOS a fost ezitant în legătură cu examinarea reclamației datorită „presiunii muncii”. Apoi au pierdut reclamația, apoi am folosit formularul greșit, etc. În cele din urmă au confirmat reclamația ca „una pe care o puteau examina”. Apoi reclamația a făcut turul oficiului și am crezut că a fost transferată la un nivel superior. Apoi mi s-a comunicat ... că Equitable Life solicitaseră Compromisul și că nu îmi vor examina reclamația anterior votării. Am reclamat imediat că eu aveam treabă cu FOS în legătură cu o reclamație referitoare la o reclamație existentă privind Equitable Life, pe care o confirmaseră. FOS, cunoscând pe deplin acțiunile Equitable Life, a refuza să se urnească. Acum pretind că reclamația mea a fost compromisă de compromis [acord]. Nu au făcut nici un comentariu în legătură cu obiectul real al reclamației depuse la acesta în anul 2001.” Domnul WEIR concluzionează că "Domnul Deppe este acum un „beneficiar captiv de anuitate” care nu poate părăsi fondul și nu poate obține compensații. În fiecare an pensia i se reduce, cu slabe speranțe de îmbunătățire" (WE 6⁴).

Cu privire la reclamațiile privind „pensiile administrate”, Domnul BAIN (H8) critică faptul

¹ Pagina 25.

² Pagina 25.

³ Pagina 49.

⁴ Paginile 3 și 4.

că "FSA i-a permis FOS să înghețe toate ... reclamațiile". "Mediatorul a înghețat toate reclamațiile și nimeni nu a putut face nimic termen de doi sau trei ani, ceea ce eu cred că nu s-a mia întâmplat nici unui alt client al nici unei alte societăți care depuseseră o reclamație în Regatul Unit" (Domnul BAIN, H8). Astfel cum a subliniat FOS în WE 27¹, acesta "s-a adresat în scris celor care ... depuseseră reclamații ... privind natura adecvată a pensiilor administrate, închizând dosarele noastre privind acele reclamații, subliniind că vor fi incluse în revizuirea [pensiilor administrate] Equitable Life și explicând că vor avea posibilitatea să depună din nou reclamațiile în cazul în care vor fi nemulțumiți și ulterior examinării cazurilor." Trebuie observat că FSA a emis o renunțare prin care exonera Equitable Life de obligația de a investiga reclamațiile legate de aspectele aflate sub incidența Revizurii în termenele standard prevăzute de Manualul FSA² în baza angajamentului scris al ELAS ca "dacă se va baza pe Legea Limitărilor din 1980 ca apărare în orice reclamație depusă de un reclamant eligibil, nu va lua în calcul, în sensul nici unei legi, nici o perioadă de timp în care cazul reclamantului eligibil a făcut obiectul dispozițiilor Revizurii" (a se vedea WE 27³).

Cu toate acestea, o serie de asigurați a confirmat declarația Domnului SCAWEN din (H3) conform căreia, "în numeroase cazuri, adoptarea deciziei FOS este atât de îndelungată încât până la acea dată drepturile asiguratului se prescriu". Domnul WEIR (H2) a declarat că a fost informat de FOS în 2003 că în cazul depunerii unei plângeri în instanță privind polițele sale, FOS va stopa imediat examinarea tuturor celorlalte reclamații ale sale. "Peste 2 ani am primit o ofertă nesatisfăcătoare, dar dreptul la orice acțiune în justiție se prescrisese". Acesta sugerează că "nu este o coincidență faptul că FOS i-au fost necesari aproape cinci ani pentru încercarea de a-mi soluționa reclamația" (Domnul WEIR, H2). În WE 23⁴ o firmă britanică de avocatură menționează că "pentru clientul privat, alternativa acționării în judecată ulterior unei decizii nefavorabile FOS este în majoritatea cazurilor inexistentă... deoarece FOS nu acționează rapid, și ... până la adoptarea unei decizii de către FOS, termenul de trei ani ... prevăzut de Legea Limitărilor ... va fi expirat." Domnul BAYLISS, director general al „Direcției Anuități” declara în H5 că "în general, aș spune că procesul Mediatorului nu a acționat corect pentru persoanele care au ajuns acolo ... [dar] ... există și excepții". Acesta a adăugat "cu privire la rolul general al Biroului Mediatorului, a reprezentat o imensă curbă a învățării și nu a soluționat prea bine aspectul costurilor administrative și amânărilor, ceea ce nemulțumește clienții. Ar fi momentul să înceapă să îi mulțumească." Conform Domnului McELWEE (H3), amânările FOS în procesul de instrumentare a reclamațiilor s-au datorat "volumului imens de muncă" dar "au devenit deosebit de problematice în ceea ce privește termenele".

Domnul STRACHAN (H4) din cadrul FSA afirmă că, în numeroase cazuri, reclamațiile (adresate FOS) pot fi soluționate ușor. "Cu toate acestea, este foarte clar că în cazul reclamațiilor complexe ... acel obiectiv nu poate fi atins și anumite reclamații Equitable intrau clar în această categorie" (Domnul STRACHAN, H4). În acest context s-a menționat de asemenea de către FOS (a se vedea WE 27) și Domnul STRACHAN (H4) că anumite întârzieri ale FOS s-au datorat faptului că ELAS necesita timp suplimentar pentru a-și întocmi răspunsul la anumite reclamații legate de raportul Penrose și Revizurii privind „pensiile

¹ Pagina 5.

² Reguli privind Soluționarea Litigiilor (DISP) 1.4.

³ Pagina 5.

⁴ Pagina 24.

administrate” (a se vedea de asemenea paragraful anterior). S-a subliniat, cu toate acestea, că prelungirile acordate nu au fost calculate, în înțelesul Legii Limitărilor. ES 3 mai menționează privind amânările: *"Este adevărat că, prin propria admitere, FOS nu și-a putut respecta propriile termene, și anume soluționarea a 45% din reclamații în termen de trei luni și 80% în termen de șase luni. Totuși, datorită complexității și magnitudinii sarcinii aferente, acest fapt nu a fost considerat un eșec al FOS. În anumite situații, amânările au operat în avantajul Equitable, obligând anumiți reclamânți să accepte ofertele Equitable și să nu aștepte finalizarea procesului decizional"* (ES 3¹).

În plus, asigurații criticau deciziile FOS ca părtinitoare, arbitrar și inconsistent (de ex. Domnul WEIR, H2). În mod similar, firma de avocatură Clarke Willmott menționa în WE 23² că *"clienții săi reclamă deciziile, care par neinformate și capricioase"* și adaugă *"avem impresia că un reclamant aflat în fața Mediatorului are aceleași șanse ca la loterie"*. În legătură cu aceasta, Clarke Willmott critică faptul că, conform Manualului FSA, FOS ar trebui să adopte propriile decizii „privind ceea ce pare corect și rezonabil” și să ia în considerație legile și reglementările relevante (WE 23³). Firma de avocatură mai susține că *"mult prea des legile și reglementările relevante sunt ignorate"* și prezintă un exemplu de reclamație care nu a fost aprobată de FOS *"în termenii, integral ignorați, nefiind nici măcar menționați, regulile LAUTRO privind desfășurarea activității de societățile de asigurări de viață care acordă asistență privind transferarea asigurărilor de pensie, care, prin acord comun, au fost grav încălcați"* (WE 23⁴).

Domnul WEIR (H2) susținea că, ulterior pronunțării deciziei, FOS a anunțat că îi va permite Equitable Life sau agenților acesteia să calculeze valoarea compensațiilor datorate, în locul obligării acesteia să achite compensațiile datorate în baza propriilor calcule. În memorandumul către comisie, FOS menționează că *„o practică majoră de actuariat a pus în aplicare metodologia de calcul consecventă cu decizia [FOS], ca urmare a contactelor periodice cu un actuar FOS, pe parcursul realizării calculului evaluării pierderii"* (WE 27⁵). În plus, Domnul WEIR (H2) reclama faptul că *"FOS ... a refuzat să le permită reclamantilor să cunoască baza în care Equitable Life își calcula pierderile, dând în schimb exemple pe care nimeni nu le putea înțelege sau verifica"*. Conform acestuia, calculele Equitable Life se bazau pe sublinierea valorilor fondului și nu pe plățile efective. De aceea acuză FOS de *"a fi permis furnizorului selecteze din diverse baze de calcul, și nu să se argumenteze într-un mod consecvent"* (Domnul WEIR, H2). WE-CONF 32 mai menționează aceste presupuneri și susține că formula pe care FOS i-a permis Equitable să o utilizeze nu este corectă și este posibil să fi fost *"în mod deliberat destinată reducerii costului compensațiilor"*. Domnul YOUNG (WE 88) reclama de asemenea metodele utilizate pentru calcularea compensațiilor. Se referă în mod specific la cazul Doamnei E și citează FOS ca declarând în decizia acestuia că *"dacă Doamna E ar fi primit asistență deplină și adecvată nu ar fi investit în ELAS ci ar fi investit în fondul de pensii generator de profit al altei firme, care nu era supus unor riscuri similare"*, și anume riscului GAR, în particular. Cu toate acestea, conform Domnului YOUNG, la calcularea compensației, s-a făcut comparația cu profitul mediu al unei serii de

¹ Paginile 49 și 50.

² Pagina 24.

³ Pagina 25.

⁴ Pagina 25.

⁵ Pagina 4.

alți furnizori de pensii, inclusiv a celor care includeau asigurații GAR și non-GAR în același fond generator de profit. Astfel, în opinia acestuia "nu era o modalitate corectă de calculare a compensației. ... Metodele ... [utilizate] în anumite cazuri principale sunt fundamentale imperfecte" (WE 88).

Decizia FOS de a-și exercita libertatea și de a urma recomandările Equitable Life privind neinvestigarea așa-numitelor reclamații „legate de Penrose” (și anume a reclamațiilor bazate pe constatările raportului Penrose) a făcut obiectul criticii Domnului LAKE (H1), Domnului BELLORD (H2) și Domnului WEIR (H2). În depoziția dată în fața comisiei, Domnul BELLORD (H2) a relatat propria experiență, pe care a descris-o ca tipică: "Adresez plângerea către Equitable pentru că, datorită naturii reale a anumitor fapte, am dreptul la compensare. Aceștia îmi resping reclamația și sunt îndrumați către FOS. FOS afirmă că dorește să aștepte rezultatul raportului Penrose. Raportul Penrose confirmă că faptele afirmate de mine sunt adevărate. Equitable afirmă FOS că faptele nu sunt adevărate. FOS decide că orice reclamație bazată pe faptele stabilite de raportul Penrose ca fiind reale să fie declarate inadmisibile și ca aceste reclamații să fie respinse." FOS declara în WE 27¹ că "a existat o combinație unică de circumstanțe ... care a reprezentat motivul convingător ca [FOS] să își exercite această libertate".² În acest sens, ES 3 face următoarele observații: "Astfel cum demonstrează decizia Penrose, FOS poate decide să nu investigheze plângerea anumitor investitori în cazul în care aspectul reclamat afectează un număr larg de investitori și impune o abordare de reglementare. Deși această abordare poate fi justificată de circumstanțe, denotă o lipsă semnificativă a protecției judiciare deoarece în practică asigurații nu beneficiază de alternative. Identificarea de daune într-o investigație, cum ar fi cea derulată de Lordul Penrose, nu se traduce în reparații concrete acordate consumatorilor nedreptățiți. Litigiul este o luptă datorită dificultăților de natură practică și costurilor ridicate ale tranzacției, dreptul comun este neclar și, datorită cerințelor de materialitate, siguranță și de sarcina probei, cade asupra consumatorului" (ES 3³).

În cele din urmă, asigurații puneau în general sub semnul întrebării independența FOS, subliniind că acesta este ținut de acord de înțelegere și susținând că este esențial controlat de FSA, care numește consiliul FOS și îi controlează bugetul. (de ex. Domnul LAKE și Domnul BRAITHWAITE, H1). În mod similar, Domnul SCAWEN în WE 23⁴ susține că „obligația principală” a FOS este "față de Autoritatea Serviciilor Financiare". "Este puternic politizat, efectiv controlat de FSA și de Trezorerie, cu obiectivul aparent de a menține Equitable în stare de funcționare și nu de a deservi publicul". FOS respinge aceste afirmații referindu-se la "cerința statutară de independență operațională a FOS față de Autoritatea Serviciilor Financiare" și susține că "Consiliul FOS nu încearcă să influențeze sau să intervină în deciziile cvasi-judiciare ale Mediatorului" (WE 27⁵). Cu privire la raportul dintre FSA și FOS, Domnul McELWEE (H3) sublinia "funcția relativ discretă" a acestora: "FSA nu instrumentează reclamațiile consumatorilor iar Mediatorul nu instrumentează aspecte de politică." În documentele depuse la comisie, FSA (a se vedea de exemplu WE-CONF 7⁶) a

¹ Pagina 3.

² Motivul comunicat de FOS pentru respingerea reclamațiilor legate de raportul Penrose este menționat la punctual VI.1.b.) de mai sus.

³ Pagina 51.

⁴ Pagina 12.

⁵ Pagina 1.

⁶ Pagina 2.

subliniat de asemenea independența FOS, la fel ca și Domnul THOMSON în H2 și H8: "*FOS este o entitate independentă care, uneori, nu este de acord cu societatea și, într-adevăr, uneori nu este de acord cu autoritatea de reglementare, FSA. Mulți din cadrul sectorului consideră că FOS este mult prea orientat către clienți...*" (H8). Domnul BAYLISS (H5), fiind întrebat dacă în opinia sa FOS reprezenta o creatură a sectorului, a declarat că "*În mod sigur nu cred că este un instrument al industriei. Există exemple în acest sens, dar tinde are această tendință datorită istoricului persoanei și nu al instituției*".

Cea mai extensivă și comprehensibilă critică exprimată de asigurați privind performanța FOS este inclusă într-un raport al Lordului NEILL (WE 83). Deși unele aspecte dezbătute sunt echivalente celor prevăzute în paragraful anterior, opinia acestuia este examinată separat, mai jos.

Opinia Lordului Neill (WE 83)

Lordul NEILL a verificat în numele EMAG "*natura serviciului furnizat de [FOS] asiguraților reclamanți ai societății [ELAS]*". În acest sens, a examinat corespondența referitoare la cazurile a 31 de persoane care au depus reclamații la FOS și "*care au comunicat EMAG că au fost nemulțumiți de performanța FOS*".¹ De asemenea a examinat în detaliu decizia FOS de a respinge fără examinare pe fond 50 de reclamații caracterizate de FOS ca „legate de Penrose”.

La stabilirea standardelor în baza cărora urma să evalueze performanța FOS, Lordul NEILL a luat în calcul nu numai "*cerințele legale*" din FSMA și "*regulile prevăzute de statut*", ci și "*declarațiile FOS din manualul său „reclamația dumneavoastră și Mediatorul” și din comunicatele FOS aflate pe situl web al acestuia privind standardele urmărite*”(WE 86²). Astfel, pe scurt, Mediatorul a fost înființat (și/sau dorește să) pentru a soluționa litigiile financiare "*în mod corect, rezonabil, rapid, informal, independent și imparțial*". Nu este "*ținut de regulile stricte ale legii*" ci "*determină ce decizie este în opinia sa corectă și rezonabilă privind toate circumstanțele cazului*". Mediatorul va "*[aplica] regulile justiției naturale în adoptarea deciziilor [sale]*" și "*va acorda fiecărei părți posibilitatea de a comenta în totalitate cazul celeilalte părți*". În plus, va "*depune toate eforturile pentru asigurarea faptului că ca exista corectitudine și că bunăstarea și resursele superioare ale unei părți nu vor conduce la o inegalitate a armelor*". Libertatea acordată acestuia va fi "*exercitată cinstit și nu arbitrar sau capricios*". O trăsătură specifică a procedurii constă în faptul că reclamanții nu necesită un avocat și sunt asistați chiar de FOS, astfel încât dacă vor angaja un avocat, nu vor putea obține rambursarea onorariilor. FOS se va "*asigura că reclamanții nu vor fi dezavantajați de lipsa asistenței juridice*" (a se vedea WE 86³).

Ulterior examinării a 31 de cazuri privind aspectele specifice mai sus menționate, Lordul NEILL a constatat că "*aproape toți reclamanții considerau că, privind instrumentarea reclamațiilor de către FOS, aveau de-a face cu un avocat al EL și nu cu un judecător*

¹ Cazurile sunt documentate în detaliu în Anexele 1-3 la prezenta opinie (WE 83). Un rezumat al cazurilor poate fi găsit la paragraful 150 din opinie (paginile 54 - 72 din WE 83).

² Pagina 1.

³ Pagina 5.

imparțial" (WE 86¹). *"Este un organism care numeroase situații a demonstrat parțialitate față de societatea financiară, în acest caz EL"* (WE 83²). *"În cel mai rău caz funcționarii [FOS] erau văzuți ca avocați ai EL. În anumite situații fără nici o legătură cu EL, au venit cu propriile argumente pentru blocarea reclamantului"* (WE 83³). Lordul NEILL identifică un *"joc incorect"* deoarece FOS *"tinde să permită mult mai multă libertate EL decât reclamanților"* (WE 86⁴) în ceea ce privește termenele și datorită *"doriinței FOS de a soluționa aspectele disputate în favoarea EL, chiar și atunci când reclamanții se bazează pe fapte atestate iar EL răspunde cu ipoteze legate de ceea ce s-ar fi putut/ar fi trebuit să se întâmple"* (WE 83⁵ și WE 86⁶). De asemenea sugerează că FOS nu a încercat să evite o „inegalitate a armelor” între reclamant și societate, asigurându-se că primul nu suferă nici un dezavantaj din prezentarea unui caz fără asistența avocaților, contabililor și actuarilor (a se vedea WE 83⁷). Cu privire la principiile dreptului natural, Lordul NEILL a constatat că au fost încălcate în *"situații în care FOS a luat în considerație documente pe care un reclamant nu le-a văzut și le-a putut evalua"* (WE 83⁸). În plus, Lordul NEILL declară că *"numeroase cazuri examinate au făcut obiectul unei amânări inacceptabile din partea FOS cu privire la adoptarea deciziei finale, unele chiar mai mult de cinci ani"* (WE 86⁹) și că *"întârzierile de procesare a reclamațiilor au avut un efect coroziv"* deoarece *"reclamanții și-au pierdut încrederea în sistem și au început să simtă că FOS era în impas"* (WE 83¹⁰). În cele din urmă, acesta denunță *"atitudini din partea funcționarilor FOS pe care reclamații le-au considerat inutile, inutil de argumentative sau chiar agresive"* precum și *"ineficiența generală a FOS și lipsa interesului privind cazurile individuale"* (a se vedea WE 83¹¹).

Chiar și unii reclamanți ale căror cazuri au fost aprobate par să fi fost nemulțumiți, datorită „obscurității deciziilor financiare”. Conform Lordului NEILL, *"numeroși reclamanți au descris dificultatea – dacă nu chiar imposibilitatea – înțelegerii modului în care deciziile financiare erau calculate"*. De exemplu, în cazul Doamnei E, un sistem complex și sofisticat era *"proiectat de contabilii Deloitte la instrucțiunile EL"* pentru calcularea compensației. *"Numeroși reclamanți nu pot verifica valorile deoarece datele prime nu le-au fost comunicate [și] consideră total incorect să se afle în poziția de a nu putea verifica ceea ce el afirmă că reprezintă „valoarea corectă"* (WE 86¹²). *"Celor care au depus reclamații la FOS privind valoarea redusă și opacitatea deciziilor li s-a răspuns că FOS nu asigură servicii de verificare și că reclamanții trebuie să probeze inexactitatea deciziei, iar ulterior FOS va confrunța EL"* (WE 83¹³). Conform Lordului NEILL, *"acest fapt implică o extraordinară inversare a sarcinii probei. Nici o instanță nu va permite unei părți litigante să rămână în asemenea poziție de ignoranță cu privire la calcularea deciziei pronunțate în favoarea acesteia. Iar nici o instanță nu își va lăsa deciziile neprotejate în modul demonstrat de FOS"*

¹ Pagina 10.

² Pagina 83.

³ Pagina 83.

⁴ Pagina 13.

⁵ Pagina 81.

⁶ Pagina 13.

⁷ Pagina 81.

⁸ Pagina 72.

⁹ Pagina 11.

¹⁰ Pagina 83.

¹¹ Paginile 83 și 84.

¹² Pagina 12.

¹³ Pagina 75.

(WE 86¹). În strânsă legătură cu cele de mai sus, Lordul NEILL critică faptul că "*în locul pronunțării nunei decizii, FOS ar trebui să exercite presiuni asupra EL pentru o ofertă, [care] i-ar fi permis EL să impună condiții în totalitate în avantajul acesteia*", cum ar fi clauza de confidențialitate sau declarațiile că ofertele au fost făcute fără asumarea răspunderii.

O atenție specială este acordată în raportul Lordului NEILL deciziei FOS de a-și exercita libertatea și a respinge, fără examinarea pe fond, toate reclamațiile descrise ca fiind legate de raportul Penrose. "*Deși formal decizia se referea la numai 50 de reclamații depuse la FOS, de fapt împiedica mii de alți asigurați EL să își depună reclamațiile la FOS*" (WE 86²). "*Decizia împiedica exercitarea unei căi de atac, lăsându-le asiguraților doar opțiunea deosebit de costisitoare de inițiere a acțiunilor în justiție*" (WE 86³).

În primul rând, Lordul NEILL critică procesul care a condus la decizia Mediatorului. Conform acestuia, FOS a trimis celor 50 de reclamanți o scrisoare pentru comentarea unei scrisori EL prin care i se solicita exercitarea anumitor puteri de respingere (care de fapt reprezenta o cerere de stopare a cazurilor) fără identificarea clară a puterilor a căror exercitare se avea în vedere. Astfel, fără ajutorul avocaților, "*reclamanții nu au beneficiat niciodată de o posibilitate reală de a se apăra*" (WE 86⁴). Lordul NEILL consideră acest fapt ca "*exemplul principal al încălcării dreptului natural de către FOS*" (WE 83⁵). În al doilea rând, cu privire la decizia Mediatorului în sine, Lordul NEILL reamintește că unul dintre motivele pentru care s-a început respingerea reclamațiilor era "*posibilitatea ca, în cazul acordării unui câștig*" acesta să conducă la un "*impas*" deoarece "*se impuneau anumite planuri majore de rearanjare a valorilor fondului*" care "*ar fi trebuit puse în aplicare de un FSA care nu dorea aceasta*" (WE 83⁶). Lordul NEILL sugerează că "*nu se știe în baza căror probe*" Mediatorul a adoptat aceste decizii deoarece "*nu le-a comunicat*" (WE 83⁷). Astfel, reclamanții "*în mod evident ... nu puteau comenta opinii necunoscute exprimate de FSA*" (Lord NEILL, H11).

Se pretinde că decizia FOS „*este cel mai clar exemplu de absență a independenței*” FOS (WE 83⁸). Coroborând această opinie, Lordul NEILL citează dintr-un e-mail intern al Trezoreriei care se referea la o declarație a „*scopului principal*” FSA care ar consta în "*furnizarea către FOS a unei baze de examinare a reclamațiilor legate de supra-alocare*" (WE 86⁹). Acesta concluzionează că "*decizia [FOS] ar putea fi în mod firesc considerată de asigurați ca una dictată de FSA și ca având consecințe financiare dezastruoase pentru mii de persoane care așteptau această decizie*" (WE 86¹⁰). Lordul NEILL mai subliniază că decizia FOS era neconformă cu declarațiile din data publicării raportului Penrose și ulterioare ale Secretarului Financiar al Trezoreriei, Ruth Kelly¹¹, care "*a asigurat în mod repetat MP că FOS era gata să instrumenteze reclamațiile legate de raportul Penrose și că deținea resursele necesare în*

¹ Pagina 12.

² Pagina 8.

³ Pagina 10.

⁴ Pagina 9.

⁵ Pagina 72.

⁶ Pagina 41.

⁷ Paginile 72 și 73.

⁸ Pagina 74.

⁹ Pagina 10.

¹⁰ Pagina 9.

¹¹ Pentru declarații ministeriale privind disponibilitatea FOS să instrumenteze reclamații legate de raportul Penrose, a se vedea WE 83, paginile 25-29.

acest sens " (WE 86¹).

În general, Lordul NEILL concluziona după cum urmează: "Asigurații ale căror cazuri au fost examinate de mine pot concluziona că serviciul prestat de Biroul Mediatorului Financiar nu a respectat standardele la care avea dreptul să se aștepte (fiind standarde pe care chiar Biroul le proclamase și anunțase). ... Reclamanții care dețineau reclamații legate de raportul Penrose (cu privire la alocarea și achitarea de prime excesive) aveau motive să fie consternați de respingerea de către Ombudsman a reclamațiilor acestora fără examinarea pe fond, cu privire la procesul prin care a adoptat decizia și conținutul acesteia" (WE 83²).

Mediatorul principal, Domnul MERRICKS a avut de spus următoarele în răspunsul inițial la raportul Lordului NEILL (WE 87): "Lordul Neill a examinat doar 30 de cazuri din 8.000 finalizate de noi. Aceste 30 de cazuri au fost instrumentate de grupul de acțiune care le-a solicitat membrilor opinii în cazul în care considerau rezultatele ca nesatisfăcătoare. Astfel, acestea au reprezentat mostre nereprezentative din care nu se poate generaliza. Am menționat numeroși consumatori care și-au exprimat gratitudinea pentru modul în care le-am instrumentat reclamațiile legate de Equitable. ... Într-un episod în care multe persoane au pierdut sume de bani nu din vina lor, vor exista întotdeauna nemulțumiți, iar aceștia vor distorsiona și amplifică îngrijorările privind instituțiile publice în scopul asigurării unei compensații din orice sursă posibilă. Pot fi chiar tentați să lanseze critici nejustificate pentru atragerea atenției. Raportul Lordului Neill, achitat și solicitat de grupul de acțiune și care se concentrează pe o mostră nereprezentativă de cazuri, ar trebui analizat în acest context."

Ulterior comisia a primit un alt răspuns din partea FOS prin care acesta "respingea majoritatea aspectelor exprimate de Lordul Neill în opinia și probele verbale ale acestuia" (WE 90). În plus, critică faptul că "Lordul Neill nu a acceptat obținerea de informații din partea FOS sau nu a permis FOS să comenteze faptele din raport anterior publicării"³ și susține că concluziile și criticile Lordului Neill sunt "bazate pe false prezumții". Două "prezumții incorecte" sunt menționate de FOS ca exemple⁴. Cu toate acestea, se poate asuma că dacă nu s-ar fi produs cele două erori, acest fapt nu ar fi afectat în mod fundamental concluziile principale ale Lordului Neill. FOS mai subliniază faptul că este cu adevărat independent și că Lordul Neill nu a prezentat probe care să demonstreze contrariul, "deoarece nu există" (WE 90). În cele din urmă, FOS sublinia că "dacă procesul Mediatorului ar fi fost

¹ Pagina 7.

² Pagina 84.

³ În acest sens raportul Lordului Neill menționează următoarele: "Cu privire la FSA și FOS, nu am avut nici o comunicare cu aceste autorități, cu mențiunea că la 11 ianuarie 2007 Ombudsmanul Principal mi-a transmis o ofertă de asistență în cazul în care va fi necesară pentru înțelegerea procedurilor FOS sau altor aspecte legate de activitatea acestora. Am răspuns în 18 ianuarie 2007 mulțumindu-i pentru ofertă, dar afirmând că nu necesitam asistență referitoare la aspectele menționate" (WE 83, paginile 84 și 85).

⁴ "La paragraful 85 Lordul Neill afirmă - "este posibil ca [ombudsmanul principal] să fi deținut o copie a raportului [Penrose] la scurt timp de la primirea acestuia de către Trezorerie, la 23 decembrie 2003". De fapt, nici ombudsmanul principal și nici altcineva din cadrul FOS nu a deținut raportul Penrose anterior lunii martie 2004. În paragraful 98 alineatul (7) Lordul Neill afirmă că mediatorul principal nu a pus la dispoziția reclamanților „Predarea de maxwellizare către Lordul Penrose” a FSA, pe care Lordul Neill presupune că mediatorul principal o primise. De fapt, nici mediatorul principal și nici altcineva din cadrul FOS nu a deținut acest document” (WE 90).

la fel de imperfect cum sugerează Lordul Neill și EMAG, ar fi existat temeiuri ca EMAG să inițieze acțiuni judiciare de revizuire și să solicite Curții de Justiție casarea deciziilor Mediatorului. În mod semnificativ, EMAG nu a întreprins aceste acțiuni" (WE 90).

Pe scurt, probele demonstrează că anumiți asigurați care pretindeau că au făcut obiectul vânzării neconforme au putut beneficia de reparații prin intermediul FOS, iar alții nu. Există opinii contrare privind natura adecvată și justă a compensațiilor acordate privind reflectarea pierderilor reale ale asiguraților ca urmare a evenimentelor Equitable. Se pare că FOS nu a fost capabil sau nu a dorit să asigure în toate cazurile calcularea valorii compensației într-o manieră transparentă pentru a permite verificarea acestora de către asigurați.

Decizia FOS de a respinge, fără examinare pe fond, reclamațiile legate de constatările Lordului Penrose a demonstrat o lipsă semnificativă în protecția judiciară și a demonstrat limitările FOS, cu ocazia instrumentării reclamațiilor, deciziile sale având implicații de reglementare. Dovezile sugerează că FOS nu a adoptat această decizie în mod independent de autoritatea britanică de reglementare, care aparent își exprimase opinia că raportul Penrose nu a dat naștere unor pretenții legate de vânzarea neconformă. Există dovezi incontestabile că asigurații erau profund nemulțumiți de decizie, nu numai pentru că au fost lăsați să creadă, de declarațiile ministeriale, că FOS ar putea instrumenta reclamațiile născute din raportul Penrose. Ca urmare a deciziei FOS, o întreagă categorie de reclamați care dețineau reclamații potențial valabile cu privire la primele excesive, era lăsată fără nici o alternativă la litigiile costisitoare și riscante.

Există anumite dovezi care sugerează că, în legătură cu instrumentarea declarațiilor, FOS nu numai că și-a bazat decizia pe fondul fiecărei reclamații, dar a luat în considerație și alte obiective ale politicii decât protecția investitorilor. Este clar din probele primite că FOS era interesat de impactul deciziilor sale asupra asiguraților rămași ai fondului mutual. Deciziile sale (privind examinarea sau neexaminarea unei reclamații, de aprobarea sau respingerea unei reclamații și, în funcție de caz, privind valoarea compensației datorate) par să fi fost influențate de aceste considerente. Astfel, obiectivul protejării asiguraților individuali prin acordarea reparațiilor adecvate se poate să fi fost compromis în anumite cazuri de obiective concurente.

În cele din urmă, există dovezi clare că o serie de reclamați au fost nemulțumiți de serviciul prestat de FOS în general, susținând, printre altele, că prezenta o atitudine părtinitoare în favoarea ELAS. Pare să existe un consens că anumiți asigurați nedreptățiți au suferit diverse consecințe ale amânărilor produse cu ocazia instrumentării reclamațiilor de către FOS. În anumite cazuri, drepturile reclamaților de a iniția acțiuni în justiție s-au prescris. Indiferent de motivul amânărilor, acestea au reprezentat un obstacol pentru eforturile asiguraților de a obține compensații.

Pe scurt, deși a acordat compensații unui număr limitat de asigurați, nu se poate afirma că FOS a constituit în general un mijloc adecvat de remediere pentru plângerile asiguraților Equitable Life care au suferit nedreptăți ca urmare a crizei Equitable Life. Nefiind clar dacă FOS ar avea capacitatea, sau ar reprezenta instituția adecvată pentru găsirea unei soluții

generice, lipsa alternativelor nejudiciare a lăsat numeroși asigurați afectați într-o situație total nesatisfăcătoare.

2. Judiciare – acțiuni civile pe rolul instanțelor britanice

Asigurații au avut posibilitatea acționării societății în justiție la instanțele britanice, cu condiția ca acestea să nu se fi prescris conform Legii britanice a Limitărilor (a se vedea mai jos). În plus, se solicita să fi făcut obiectul Planului de Compromis sau să fi acceptat în alt mod o ofertă de compensare din partea societății.

a.) Temeiuri legale britanice pentru reclamațiile împotriva ELAS

ES 3¹ furnizează o prezentare generală a legislației britanice, care poate reprezenta temeiul potențialelor reclamații împotriva ELAS. Temeiul legal poate fi rezumat după cum urmează:

- Secțiunea 62 din Legea Serviciilor Financiare din 1986 prevede un drept civil de acțiune în cazul în care un investitor a suferit o pierdere ca urmare a unei încălcări anumitor reguli de către o persoană autorizată. La acea dată, Equitable era autorizată de LAUTRO și supusă regulilor acesteia. Un asigurat non-GAR ar fi avut drept de acțiune dacă (1) conform regulilor LAUTRO, societatea avea obligația divulgării existenței riscului GAR potențialilor asigurați, (2) societatea nu divulgase riscul și (3) asiguratul se bazase pe nedivulgare. În final (4), asiguratul trebuie să demonstreze că ar declinat oferta Equitable Life în cazul cunoașterii riscului. ES 3² menționează că "*ELAS avea obligația [conform regulilor LAUTRO] să divulge existența riscului GAR potențialilor asigurați*". În plus mai menționează că "*este discutabil că societatea a divulgat riscul deoarece în materialele circulante de societate nu se făcea nici o referire specifică la acesta*". O întrebare cheie în acest sens ar fi stabilirea datei exacte la care riscul GAR a devenit esențial și a dat naștere obligației de divulgare. Aspectele legate de încredere și determinare ar fi mai dificil de stabilit, iar sarcina probei cade asupra asiguratului (ES 3³).
- Un asigurat non-GAR poate beneficia de asemenea de o măsură reparatorie pentru denaturare, în baza Legii Denaturării din 1967 sau conform dreptului comun. Pentru a iniția o acțiune, (1) trebuie să existe o denaturare esențială a faptelor de către Equitable, prezentată asiguraților în legătură cu primele sau profitul cotei deținute din fondul generator de profit, (2) denaturarea să fie reală, (3) să nu existe dovezi conform cărora Equitable Life avea temeiuri solide pentru a crede și credea că faptele declarate erau reale și (4) asiguratul să se fi bazat pe acea denaturare, astfel încât să fie determinat să încheie contractul. În final (5), trebuie să existe un raport de cauzalitate, și anume ca asiguratul să nu fi încheiat o poliță Equitable dacă nu i s-ar fi prezentat faptele denaturate. Polițele societății nu includeau termenii dispoziții exprese legate de existența și posibilul efect al polițelor GAR asupra profitului asiguraților non-GAR. Astfel,

¹ Paginile 54 - 64.

² Paginile 55 și 60.

³ Paginile 54 - 60.

aceștia ar putea avea o acțiune valabilă "dacă societatea a făcut declarații sau promisiuni implicite potențialilor asigurați non-GAR sau a enumerat în mod expres o serie de factori sub titlul „Factori de Risc” în documentul trăsăturilor cheie, societatea a făcut declarații implicite privind inexistența altor riscuri sau în cazul unei declarații false și asistențe neglijente în baza regulilor de drept comun *Hedley Byrne v. Heller* [1964] AC 465" (ES 3¹).

- În plus, un asigurat non-GAR ar putea avea o acțiune contractuală împotriva societății dacă s-ar putea afirma că a existat o promisiune contractuală implicită sau o garanție privind lipsa altor aspecte de divulgat decât cele din documentul Trăsăturilor Cheie, și anume în cazul obligației contractuale a societății de a divulga riscul GAR. "Totuși această obligație contractuală pare că nu există. Nu este prevăzută în mod expres și nici nu este stabilită ca o condiție sau garanție implicită. Informațiile și declarațiile din documentul Trăsăturilor Cheie nu fac parte din poliță. Acele declarații nu sunt considerate de părți promisiuni contractuale acordate de societate" (ES 3²).

Astfel, pe scurt, "un asigurat non-GAR poate avea o acțiune împotriva *Equitable* în baza secțiunii 62 din *Legea serviciilor Financiare din 1986* sau pentru denaturare sau asistență neglijentă" conform ES 3³. "Dimpotrivă, în general, o acțiune contractuală ar putea fi dificil de câștigat" (ES 3⁴).

b.) Termenul de prescripție

Astfel cum subliniază ES 3⁵, acțiunea în justiție descrisă mai sus face obiectul anumitor termene de prescripție conform secțiunii 2 din *Legea Limitărilor din 1980*: Termenul de prescripție pentru acțiunile bazate pe prejudicii este de șase ani de la data producerii motivului acțiunii. Termenul de prescripție se aplică acțiunilor prevăzute de secțiunea 62 FSA și secțiunea 2 alineatul (1) din *Legea privind Denaturarea 1967*. Motivul acțiunii ia naștere în cazul în care asiguratul pretinde o pierdere. O acțiune privind neglijența în dreptul comun (asistență neglijentă sau denaturare) se prescrie în termen de șase ani de la producerea motivului sau, dacă ulterior, trei ani de la data la care reclamantul a luat cunoștință de faptul necesar pentru inițierea acțiunii și de dreptul de a iniția asemenea acțiune.

Cu privire la *Equitable Life* trebuie menționat faptul că, la scurt timp de la publicarea Raportului Penrose, societatea a solicitat un termen suplimentar pentru redactarea răspunsului la anumite reclamații născute din acesta. De aceea, la 10 mai 2004, FSA a emis o renunțare prin care exonera *Equitable Life* de obligația investigării reclamațiilor legate de aspecte survenite în termenele standard aplicabile conform regulilor FSA. O condiție a acestei renunțări era ca *Equitable Life* să furnizeze "angajamentul scris că, în cazul bazării pe *Legea Limitărilor 1980* ca apărare în orice acțiune intentată de un reclamant eligibil în instanță sau la *Ombudsman*, nu se va lua în calcul, în sensul legii, nici un termen în care cazul

¹ Pagina 61.

² Pagina 62.

³ Pagina 17.

⁴ Pagina 17.

⁵ Paginile 62 și 63.

reclamantului eligibil a făcut obiectul acestei acțiuni". Inițial FSA acordase renunțarea până la 30 iunie 2004, iar ulterior a prelungit-o până la 30 septembrie 2004. deși acest fapt însemna în practică o prelungire, cu câteva luni, a termenului de prescripție, drepturile mării majorității a asiguraților urmau să se prescrie în baza legii. Conform Domnului SCAWEN (H3) drepturile tuturor asiguraților ELAS s-au prescris până la finele anului 2006.

c.) Acțiuni în justiție

O acțiune civilă în justiție putea fi intentată și judecătorească sau la Curtea de Justiție, în funcție de circumstanțele cazului. În cazul unei acțiuni în valoare de 15.000 £ sau mai puțin, putea fi depusă la judecătorească. În cazul unei acțiuni simple, judecătoria va decide aplicarea procedurii pentru acțiuni minore și va alocă dosarul „de urmărire a micilor afaceri”. În majoritatea cazurilor, instanța nu va obliga partea împotriva căreia se pronunță decizia să suporte onorariile avocaților într-o acțiune minoră. În cazul angajării avocaților, onorariul va fi suportat de reclamant. Din acest motiv majoritatea reclamanților în acțiunile minore nu angajează un avocat. Dacă valoarea acțiunii este de 5 000 £ sau inferioară, în general se alocă urmărirea micilor afaceri.

Domnul WEIR (H2) și Domnul SCAWEN (H3) indicau faptul că anumiți asigurați au apelat la această posibilitate și au intentat acțiuni prin intermediul instanțelor acțiunilor minore sau au amenințat ELAS în acest sens. Cu toate acestea, reamintește că valoarea maximă a cazului era limitată la 5 000 £ și de aceea sumele implicate și posibila compensație erau limitate.

O vastă majoritate a acțiunilor asiguraților trebuiau instrumentate de Curtea de Justiție. Cu toate acestea, astfel cum subliniau asigurații, reclamantul trebuia să suporte costurile pârâtului în cazul în care instanța se pronunță în favoarea societății (Domnul LAKE, H1; Domnul WEIR, H2; Domnul SCAWEN; H3). În ES 3¹ se menționează că *"litigiul este o luptă datorită dificultăților de natură practică și costurilor ridicate ale tranzacției, dreptul pozitiv este neclar și, datorită cerințelor de materialitate, bazării pe regulile legate de sarcina probei, cade în sarcina consumatorului"*. Domnul SCAWEN (H3) sugera că potențialele costuri ale inițierii unei acțiuni împotriva societății depășeau resursele financiare ale majorității asiguraților. În plus, acesta subliniază că ar fi dificil de găsit avocați și avocați pledanți care să înțeleagă complexitatea dispozițiilor relevante privind pensiile.

În WE 23², Domnul SCAWEN ilustrează problema costurilor suportate de reclamanți în instanțele britanice: *„În cazul deciziei de acționare a societății în instanță, atunci mi se comunică faptul că riscul meu privind costurile, în cazul pierderii procesului, s-ar ridica la 150 000 £ pentru fiecare parte – în total 3 000 £ (440 000 EURO). Separat de faptul că nu dețin acești bani, pretențiile mele ridicându-se la 70 000 £, (101 000 Euro), nu pare o abordare profitabilă În baza datelor la care am avut acces, este clar că aceste costuri de acționare a societății în judecată în cazul în care societatea încheie compromisuri, variază între 56 000 și 180 000 £, cu o medie de aproximativ 101 000 £. În mod clar aceasta depășește resursele financiare ale majorității*

¹ Pagina 51.

² Pagina 7.

cetățenilor britanici, separat de riscurile achitării unei sume echivalente către avocații societății în cazul pierderii procesului sau renunțării ca urmare a stresului."

Domnul SCAWEN sugerează că problema este recunoscută de avocații din Regatul Unit, citând un raport¹ privind sistemul judiciar civil din Anglia și Țara Galilor:

"Defectele ... identificate în sistemul nostru actual constau în faptul că este prea costisitor în ce privește costurile care deseori depășesc valoarea acțiunii; este prea lent până la adoptarea deciziei și prea inegal: există o lipsă de egalitate între părțile litigioase puternice, bogate și cele lipsite de resurse. Este prea nesigur: dificultatea dispoziției costurilor și duratei procesului dau naștere fricii de necunoscut; și este incomprehensibil pentru majoritatea părților în litigiu. Mai presus de toate, este prea fragmentat privind organizarea acestuia, neexistând o entitate cu responsabilitatea globală de administrare a justiției civile; și prea antagonist, cazurile fiind derulate de părți, și nu de instanțe sau de regulile instanței, care deseori sunt ignorate de părți și nu sunt aplicate de instanță" (WE 23²). WE 23 include o scrisoare trimisă de o societate de avocatură către FSA ca răspuns la o lucrare de consultare. Menționează următoarele: *"Un proces la Curtea de Justiție privind o vânzare neconformă de servicii financiare, pentru care se asigură apărarea până în momentul judecării, poate costa între 30.000 și 150.000 £. Puțini clienți comerciali, și chiar și mai puțini clienți privați își pot permite aceasta. ... Nesiguranța rezultatului și riscul suportării costurilor celeilalte părți au un rol semnificativ de descurajare."*

„Separat de un număr redus de reclamanți bogați, această abordare este mai mult sau mai puțin închisă pentru media asiguraților din Regatul Unit", Domnul, SCAWEN (H3) concluziona. Dovezile obținute de la EMAG (H1) și de la Domnul WEIR (H2) sugerează că doar puține persoane bogate și grupuri au inițiat acțiuni în justiție sau au amenințat ELAS în acest sens.

În mod natural, comisia a încercat să obțină probe privind numărul de acțiuni inițiate de asigurați împotriva ELAS și rezultatul obținut. De aceea a contactat numeroși martori solicitându-le să furnizeze documente și decizii disponibile. Ca răspuns, a primit o copie a unei acțiuni de resciziune și daune pentru denaturare și/sau încălcarea obligației legale, emisă în 13 mai 2002 de un asigurat care a investit peste 850.000 £ în anul 2002, raportată ca integral soluționată anterior audierii (a se vedea WE-CONF 15). Separat de acest document, nu s-a mai primit nici o probă scrisă privind acțiunile în justiție inițiate de asigurați. Domnul BAIN (H8) raporta un caz în care unui reclamant, subiect al unei vânzări neconforme de poliță de pensie cu retragere de venituri, i s-a oferit o compensație de 522 £ de către ELAS. Ulterior amenințării ELAS cu acționarea în justiție, societatea a convenit să îi achite 81.907 £, conform Domnului BAIN.

Domnul WEIR a subliniat că *"conform informațiilor deținute, toate persoanele [care au angajat avocați sau au depus reclamații] au fost compensate integral anterior depunerii dosarului în instanță"*. *"Cu alte cuvinte, Equitable Life cunoștea că ar pierde în instanță și că acest fapt ar conduce la și mai multe acțiuni"* (Domnul WEIR, H2). În mod similar, Domnul

¹ ACCESUL LA JUSTIȚIE Raport Final al onorabilului Lord Woolf, Responsabil al acțiunilor în justiție; iulie 1996; Raport Final adresat privind sistemul juridic civil din Anglia și Țara Galilor.

² Pagina 22.

LAKE (H1) declara că acțiunile erau întotdeauna soluționate pe costul "*acordurilor de remediere care interzic orice dezbateri a termenilor soluționării*" (Domnul LAKE, H1). Domnul SCAWEN a confirmat aceasta, declarând că "*în conformitate cu informațiile deținute, toate aceste cazuri au fost soluționate în afara instanței, anterior judecării, sub clauze de confidențialitate deosebit de stricte*" (WE 23/2¹). Alt asigurat declară următoarele: "*Aspectul legat de toate ... cazurile este că nu au fost niciodată audiate în instanță pentru că au fost întotdeauna soluționate integral anterior, în baza unui acord de confidențialitate. Ulterior primirii unei oferte rezonabile, instanța nu îi mai permite reclamantului să se adreseze instanței și chiar ar putea impune suportarea de costuri. Este dificil de observat adevărul. Strategia Equitable a constat în a speria potențialii reclamantți prin amenințarea majorării cheltuielilor de judecată pe care ar trebui să le achite în cazul pierderii procesului. În al doilea rând, nu ar permite ajungerea unui dosar în instanță pentru că știu că ar pierde și acest fapt ar încuraja alte persoane să inițieze acțiuni și să prezinte probe pe care preferă să nu ajungă la cunoștința publicului*" (WE-CONF- 12).

Domnul THOMSON declara în fața comisiei că "*o serie de cazuri au fost urmărite prin instanțele britanice*" și că "*în toate aceste cazuri, s-a achitat compensație adecvată...*" (H8).

Astfel, comisia nu deține informații privind numărul exact de cazuri inițiate în trecut de asigurați împotriva ELAS. Probele par să sugereze că nu s-a pronunțat nici o decizie deoarece cazurile au fost în general soluționate în afara instanței în baza unor clauze de confidențialitate. Cu privire la litigiile pe rol, comisiei i s-a comunicat de Domnul SCAWEN (H3) faptul că un grup de beneficiari de anuități generatoare de profit derulează în prezent acțiuni împotriva societății. Acesta menționa că grupul a dezvoltat un mecanism prin care reclamantii "*se asigură reciproc*" în cazul în care unul din cazuri este pierdut și că inițierea acțiunii a fost posibilă prin intermediul unei societăți de avocatură care a acceptat să preia dosarul pe baza lipsei onorariului în cazul pierderii. În plus, comisia a fost informată că un asigurat irlandez a inițiat un litigiu și că un alt caz se află pe rolul unei instanțe germane (a se vedea mai jos).

Pe scurt, intentarea acțiunilor în justiție împotriva ELAS conform secțiunii 62 din Legea Serviciilor Financiare din 1986 sau pentru denaturare sau asistență neglijentă era, teoretic, o posibilă opțiune a asiguraților afectați pentru obținerea de compensații. În practică, totuși, probele indirecte sugerează că doar puțini asigurați bogați au optat astfel și au încheiat compromisuri cu societatea, în timp ce riscurile financiare semnificative conform sistemului judiciar britanic împiedica majoritatea asiguraților să acționeze societatea în judecată. În plus, deoarece evenimentele principale ELAS datează din 1998-2000, drepturile majorității asiguraților afectați s-au prescris deja conform legii britanice privind Limitările. În practică, astfel, pentru majoritatea asiguraților, Biroul Mediatorului Financiar a reprezentat singura sursă de justiție civilă.

VII. Reclamații împotriva autorității britanice de reglementare

¹ Pagina 5

Asigurații afectați puteau, teoretic, să își bazeze acțiunile pe pretinsul eșec al autorității britanice de reglementare să protejeze asigurații prin exercitarea supravegherii practicilor contabile și de provizioane și a situației financiare a Equitable Life conform legii britanice. Presupunerea conform căreia autoritățile britanice de reglementare au înregistrat un eșec privind supravegherea prudențială au fost exprimate de numeroși martori verbal (a se vedea de exemplu Domnul LAKE, H1; Domnul WEIR, H2; Domnul BELLORD, H2; Domnul JOSEPHS, H2, Doamna KWANTES, H7, Domnul SEYMOUR H7, Domnul BRAITHWAITE, H11) și în scris (a se vedea de exemplu WE 4, WE 7, WE 8, WE 14, WE 15, WE 36, WE 44, WE 51, WE 52). Acestea sunt prezentate parțial în Partea a III-a a prezentului raport.

Anumiți martori au sugerat că autoritatea de reglementare nu numai că nu și-a îndeplinit funcțiile de supraveghere, dar a indus în eroare asigurații care au abordat-o în legătură cu Equitable Life. Domnul VINALL, de exemplu, susține în WE 43 că a contactat FSA la începutul anului 2001 la data la care problemele de solvabilitate ale ELAS deveniseră aparente și erau vast raportate în presa britanică. A întrebat cu privire la solvabilitate și nivelul rezervelor și pretinde că FSA a afirmat că nu avea motive de îngrijorare, când de fapt problemele trebuie să fi fost cunoscute autorității de reglementare. În opinia sa, FSA a dezinforma asigurații. Prin urmare, aceștia au rămas la ELAS mai mult decât ar fi făcut-o altfel și au suferit pierderi suplimentare.

Reclamațiile ulterioare ale Domnului VINALL depuse la FSA și la Comisarul britanic pentru reclamații nu au fost aprobate. FSA a susținut că nu putea stabili inexistența problemelor ELAS și că reprezenta obligația consumatorilor să adopte propriile decizii cu privire la ELAS (WE 43). S-a mai subliniat că la adoptarea de decizii privind impunerea de restricții unor anumite societăți, FSA trebuie să ia în calcul impactul mai larg al acestora asupra pieței și consumatorilor în general. În mod similar, Comisarul pentru Reclamații menționa că autoritățile de reglementare pot greși ca urmare a precauției atunci când adoptă decizii. *"Examinarea poate demonstra faptul că precauția de a nu fi informat greșit nu înseamnă că decizia inițială a fost incorectă, influențată"* (WE 43). Comisarul pentru Reclamații mai subliniază că FSA este puternic limitată privind ceea ce poate și ce nu poate comunica terților, putând fi acționată în judecată de societate în cazul în care informațiile de dovedesc incorecte sau dăunătoare. Mediatorul parlamentar britanic (a se vedea mai jos) examinează în prezent plângerile mai multor persoane, care pretind că *"au fost asigurați de FSA că nu exista nici un motiv de alarmare privind solvabilitatea societății"* (WE 43).

Asigurații au două opțiuni pentru obținerea de compensații ca urmare a pretinselor eșecuri ale autorității de reglementare.

1. Nejudiciare – Mediatorul parlamentar britanic

Reclamațiile adresate Mediatorului Parlamentar britanic reprezintă prima posibilitate de obținere de compensații a asiguraților afectați. Un memorandum al Mediatorului Parlamentar adresat Comisiei pentru petiții prevede în detaliu rolul Mediatorului în general și cu privire la ELAS în particular (WE 12). Astfel, *"rolul Mediatorului constă în examinarea reclamațiilor (înaintate de un membru al Camerei Comunelor) persoanelor care susțin că au suferit o*

nedreptate neremediată ca urmare a proastei administrări a organismelor aflate sub jurisdicția acestuia cu ocazia exercitării funcțiilor administrative. În cazul în care Mediatorul constată că proasta administrare a determinat (sau a contribuit la) o nedreptate neremediată, va face recomandări privind remedierea. Cu toate acestea, Mediatorul nu are dreptul de a obliga un organism să accepte recomandările sale. Cu toate acestea, recomandările sale sunt în general acceptate și se asigură un remediu adecvat. În caz contrar, Mediatorul poate supune aspectul atenției Parlamentului prin intermediul unui raport special.”

EMAG declară în petiția sa că în anul 2001, peste 600 de asigurați britanici au solicitat o anchetă a Mediatorului (WE 14¹). În urma anchetei, Mediatorul a concluzionat în raportul său publicat în iunie 2003 faptul că nu exista o proastă administrare a autorității de reglementare prudențială. Cu toate acestea, ulterior publicării raportului Penrose, o a doua investigație a fost inițiată (în ciuda opoziției FSA²), cu privire la un termen mai extins și cu dreptul de a investiga și acțiunile Departamentului Actuarului Guvernamental (GAD). Această investigație este încă în derulare.

Termenii de referință ai investigației Mediatorului constau în "*stabilirea dacă persoanelor li s-a cauzat nedreptate ca urmare a proastei administrări în perioada anterioară lunii decembrie 2001 din partea organismelor publice responsabile pentru reglementarea prudențială a societății de asigurare Equitable Life și/sau Departamentului Actuarului Guvernamental; și în recomandarea remediilor adecvate pentru fiecare nedreptate astfel cauzată*" (WE 12³). Mediatorul nu va investiga dacă regimul britanic de reglementare la acea dată era adecvat sau dacă îndeplinea cerințele legislației UE, ci numai dacă a fost adecvat administrat. De asemenea este important de menționat că investigația se va referi exclusiv la perioada până în data de 1 decembrie 2001, deoarece FSA, care fusese înființată ca unică autoritate de reglementare de la acea dată, nu este un organism aflat sub jurisdicția acestuia. În mod similar, Mediatorul poate ancheta doar acțiunile celor responsabili pentru reglementarea prudențială a ELAS; nu poate examina reclamațiile legate de desfășurarea activității sau aspecte de marketing deoarece organismele de reglementare responsabile nu se află – și nu s-au aflat – în jurisdicția Mediatorului.

O serie de martori au subliniat importanța investigației Mediatorului. Domnul THOMSON (H2) a fost de opinie că raportul Mediatorului reprezintă speranța asiguraților privind compensațiile. La fel, Domnul TERTÁK (H1) declara că "*[Comisia] a considerat corect că al doilea raport al Mediatorului oferă cele mai mari șanse victimelor Equitable Life privind obținerea de compensații*". Comisarul McCREEVY în H8 confirma acest lucru: "*Raportul reprezintă cea mai bună șansă – probabil unica – pentru asigurații afectați și pensionari privind primirea de compensații*". Asigurații par de acord cu importanța raportului Mediatorului și au solicitat comisiei să aștepte publicarea acestuia anterior întocmirii raportului final. Cu toate acestea, au subliniat și limitele acoperirii investigațiilor Mediatorului: "*Mandatul Mediatorului Parlamentar nu este larg: acesta exclude FSA; exclude jumătate din regimul de reglementare relevant privind marketingul și desfășurarea activității și exclude chiar Equitable*" (WE 44).

¹ Pagina 28.

² Adendum la petiția 29/2005 datată 9 noiembrie 2005 privind FSA și FOS; pagina 10.

³ Anexa B.

În plus, și-au exprimat îngrijorarea dacă Guvernul britanic va implementa un plan de aplicare a posibilelor recomandări ale Mediatorului privind achitarea de compensații. În acest context, s-au referit la un caz recent privind pensiile de muncă, în care 125.000 de persoane au pierdut părți semnificative din beneficiile definite aferente pensiilor la lichidarea planurilor, între aprilie 1997 și martie 2004, fără suficiente fonduri pentru achitarea beneficiilor promise. În martie 2006, Ombudsman Parlamentar a publicat un raport, "Încrederea în pensiile promise", care constata că proasta administrație guvernamentală considerase că cei care au suferit pierderi nu realizaseră riscurile aferente și căroră li se respinsese șansa reducerii acestor pierderi. Acesta recomanda ca Guvernul să examineze posibilitatea unor acorduri de restituire a pensiei principale și a beneficiilor secundare pentru cei afectați. Guvernul britanic a respins constatările Mediatorului Parlamentar de proastă administrare, precum și recomandările acestuia.

Comisia Specială a Parlamentului britanic pentru Administrație Publică a fost deosebit de critică privind poziția guvernului în acest sens și și-a exprimat îngrijorarea în legătură cu implicațiile asupra rolului constituțional al Mediatorului: *Suntem de acord cu Mediatorul că a avut loc o proastă administrare. Informațiile guvernului privind pensiile au fost deficitare și oamenii au fost induși în eroare. Mai mult decât atât, Guvernul ar fi trebuit să examineze adecvat recomandările Mediatorului, și nu să asume imediat că acestea ar da naștere unor sarcini dificile asupra banilor publici. Este a doua oară în mai puțin de 12 luni când Mediatorul a raportat Parlamentului că a constatat nedreptate care nu a fost, sau nu va fi remediată. Au fost întocmite doar patru asemenea rapoarte. Sistemul înființat de Legea Comisarului Parlamentar 1967 va funcționa doar în cazul unei înțelegeri comune între Ombudsman, Parlament și Guvern privind proasta administrare, și care sunt entitățile autorizate să o identifice. Guvernul s-a grăbit prea tare să respingă constatările Mediatorului privind proasta administrare. Investigațiile noastre au demonstrat că aceste constatări erau corecte. Ar fi regretabil ca Guvernul să devină obișnuit cu respingerea constatărilor de proastă administrare, în special în cazul în care o investigație la această Comisie va dovedi că ar fi trebuit să reacționeze. În centrul fiecărui caz de proastă administrare se află o persoană nedreptățită. Concentrându-și energia pentru a respinge constatările de proastă administrare, în locul examinării remediilor practice și proporționale, Guvernul a prejudiciat o dată în plus reclamanții. A amânat orice soluționare a problemelor acestora.*¹ Guvernul și-a susținut poziția în răspunsul la concluziile și recomandările raportului Comisiei Speciale.²

Astfel cum a Domnul BRAITHWAITE (H11) a informat comisia, anumite victime au solicitat revizuirea judiciară a deciziei de respingere a constatărilor Mediatorului și recomandărilor acestuia la Curtea de Justiție. În decizia din 21 februarie 2007 (a se vedea WE-FILE 30³), instanța a casat respingerea de către Secretarul de Stat a constatărilor Mediatorului privind proasta administrare și i-a impus să reconsidere recomandările Mediatorului.

¹ Comisia Specială pentru Administrație Publică: "Ombudsmanul sub semnul întrebării: raportul Ombudsmanului privind pensiile și implicațiile constituționale"; al șaselea raport al sesiunii 2005–06; comandat de Camera Comunelor a fi tipărit la 20 iulie 2006.

<http://www.publications.parliament.uk/pa/cm200506/cmselect/cmpubadm/1081/108102.htm>

² Răspunsul Guvernului la al Șaselea raport al Comisiei Speciale pentru Administrație Publică la sesiunea 2005–06 Ombudsmanul sub semnul întrebării: raportul Ombudsmanului privind pensiile și implicațiile constituționale [HC 1081]

³ Decizia în Cazul Nr. : CO/4927/2006.

O serie de asigurați și-au exprimat îngrijorarea: "*Datorită acestui precedent, este nesigur dacă o compensare va urma unei constatări a proastei administrări de către Mediatorul Parlamentar britanic*", afirma Domnul LAKE (H1). Doamna Ms KWANTES (H7) a depus o notă similară: "*Îngrijorarea mea este că Guvernul poate face foarte ușor același lucru atunci când Mediatorul Parlamentar raportează privind Equitable Life, și aceasta este o îngrijorare reală. ... Eu cred că, dacă un guvern poate pur și simplu ignora recomandările cu o asemenea impunitate, atunci sistemul Mediatorului este doar o glumă.*" Domnul SCAWEN declară în WE 23/2¹ că "*recenta experiență nu încurajează încrederea*". Acesta mai adăuga că "*nu ne ajută constatarea proastei administrări dacă, în final, Guvernul nu acordă atenție raportului și nu întreprinde nici o acțiune de compensare a victimelor incompetenței sale*" (WE 23/2²). Îngrijorări similare sunt exprimate în WE-CONF 19 de Domnul NEWMAN. Domnul SEYMOUR (H7) se referea la un articol de ziar citându-l pe Domnul THOMSON care se pare că a afirmat că „destul de reținut” privind faptul că raportul Mediatorului Parlamentar va conduce la compensații. În H8, Domnul THOMSON își explica declarația: "*Există două condiții suspensive aferente achitării de către guvern a compensației în urma raportului Mediatorului Parlamentar: în primul rând ca Mediatorul să constate proasta administrare care a condus la nedreptățirea asiguraților; și, în al doilea rând, ca Guvernul să accepte aceste constatări și recomandările de compensare. Comentariul meu reflecta faptul că a doua condiție nu rezultă în mod automat din prima.*"

Publicarea raportului Mediatorului a fost prevăzută inițial a avea loc în primăvara anului 2006 (a se vedea WE 12). Ulterior, publicarea raportului a fost amânată la finele anului 2006. Prin scrisoarea din 16 octombrie 2006, Mediatorul Parlamentar a anunțat o prelungire suplimentară, anunțând că raportul nu va fi publicat anterior lunii mai 2007 (a se vedea WE-FILE 19).

2. Judiciare – acțiuni în justiție la instanțe

Asigurații afectați puteau de asemenea să inițieze acțiuni în justiție împotriva autorității de reglementare, la instanțele britanice. Cu toate acestea, astfel cum a subliniat Domnul LAKE (H1), "*obstacolele aflate în calea ... unui cetățean privind obținerea de reparații în instanțele britanice sunt enorme*". "*Împotriva autorității de reglementare, cetățeanul trebuie să probeze abuzul de putere, ceea ce este extrem de dificil*", afirma acesta. În mod similar, Domnul SEMOUR menționa în H7 că "*organismele publice cum ar fi autoritatea de reglementare beneficiază de imunitate, și că acțiunea în pretenții în cadrul statului membru, împotriva Guvernului, ar trebui să beneficieze de probe solide de abuz de putere*". "*Abuzul de putere desemnează că Guvernul poate greși, și nu este răspunzător, decât dacă se poate proba reaua intenție. Este o sarcină majoră și dificilă*" (Mr SEYMOUR, H7).

În plus, Domnul LAKE (H1) sublinia că acțiunea în justiție îndreptată împotriva autorității de reglementare ar implica un risc financiar considerabil pentru asigurații afectați, similar celui menționat cu privire la posibilele acțiuni în justiție împotriva societății. WE 44 a EMAG face următoarele observații în acest sens: "*Ne putem încrede în Guvernul britanic privind maximizarea cheltuielilor de judecată și utilizării fiecărui proces de apel disponibil – cu*

¹ Pagina 6.

² Pagina 6.

riscul intimidant al obligației reclamanților de a suporta cheltuielile de judecată ale Guvernului. Ne-ar trebui zeci de milioane de Euro pentru acționarea în judecată a Guvernului britanic, iar acest fapt este probat de cazurile BCCI împotriva Bank of England¹ și de acționarii Railtrack care, anterior obținerii dreptului de a acționa în judecată Guvernul britanic pentru abuz de putere, au trebuit să achite instanței 3,3 milioane Euro - lucru posibil cu ajutorul unei instituții financiare majore, ceea ce în mod evident nu va fi posibil în cazul Equitable."

Astfel cum s-a menționat la punctul IV.1. ELAS a solicitat asistența unei societăți de avocatură privind fondul unor posibile acțiuni ale societății și asiguraților împotriva diverselor autorități de reglementare a societății, ulterior publicării raportului Penrose. În urma opiniei juridice, pusă la dispoziția comisiei în WE 71, s-a decis neintentarea acțiunilor. WE 71 a identificat o serie de posibile acțiuni împotriva autorităților de reglementare prudențială² și a evaluat posibilitatea câștigării acestora:

- *Încălcarea obligației legale conform Legii Societăților de Asigurare din 1982 (LSA). WE 71 consideră că societatea nu deține acțiuni fondate în acest sens, "deoarece (i) nu se poate afirma că autoritatea de reglementare nu a examinat posibilitatea exercitării drepturilor sale de intervenție conform LSA 1982 sau că nici o autoritate rațională de reglementare prudențială nu ar fi acționat astfel; și (ii) LSA 1982 nu conferă societății măsuri reparatorii de drept privat".*
- *Conform WE 71, societatea nu ar deține o acțiune fondată nici cu privire la neglijența de drept comun, "deoarece (i) nimic din raport nu sugerează o acțiune sau o omisiune a autorităților de reglementare prudențială s-ar fi aflat în afara incidenței puterilor acestora; și (ii) autoritățile de reglementare nu aveau obligația de a apăra societatea împotriva oricăror pierderi suferite ca urmare a neajunsurilor reglementării prudențiale identificate în Raport".*
- *Nici pretențiile de abuz în serviciu public nu aveau șanse de câștig, conform WE 71: "Nimic ... nu sugerează că unul sau mai mulți angajați de autoritățile de reglementare prudențială și-au exercitat atribuțiile în mod nelegal, cu intenția vădită de a afecta societatea, sau cu indiferență neglijentă privind posibilitatea acestei afectări."*

Conform Legii Serviciilor Financiare din 1986 (FSA), autoritatea de reglementare privind desfășurarea activității³ are o imunitate legală limitată. Astfel, acțiunile împotriva acesteia împiedicate de FSA 1986 cu excepția acțiunilor sau omisiunilor dovedite a fi fost comise cu rea credință (a se vedea ES 3⁴). ES 3⁵ concluzionează că "un asigurat afectat va avea sarcina herculeană de a proba cel puțin cunoașterea de către autoritatea de reglementare a ilegalității și a posibilității afectării". Autorii WE 71 subliniază că "nu considerăm că există

¹ Informații detaliate privind acest caz pot fi găsite în ES 3, pagina 94.

² Autoritățile de reglementare prudențială de la acea dată erau Secretarul de Stat pentru Comerț și Industrie, prin intermediul Departamentului de Comerț și Industrie (până la 5 ianuarie 1998), iar ulterior Trezoreria Majestății Sale, funcții relevante contractate Autorității Serviciilor Financiare (FSA).

³ Autoritatea de reglementare a desfășurării activității de la acea dată era Autoritatea Investițiilor Personale, funcțiile relevante fiind contractate FSA.

⁴ Pagina 92.

⁵ Pagina 18.

aspecte ... care să susțină o acțiune de rea credință."

Astfel, în baza legii britanice, nu există perspective realiste ca asigurații afectați să câștige cu ocazia încercării de a face autoritățile de reglementare răspunzătoare pentru pierderile acestora. Nesurprinzător, probele obținute sugerează că nu a fost inițiată nici o acțiune împotriva autorităților de reglementare până în prezent.

Conform ES 3¹, există motive pentru care răspunderea de reglementare ar trebui recunoscută numai în circumstanțe excepționale: *"Reglementarea sectorului serviciilor financiare este un aspect deosebit de complex... iar autoritatea de reglementare are obligația de a urmări și echilibra o serie de obiective divergente și uneori contradictorii, incluzând protecția investitorilor, stabilitatea pieței și eficiența acesteia. De aceea trebuie să ne bucurăm de libertate în exercitarea acestor funcții pentru a putea stabili prioritatea obiectivelor concurente impuse de interesul public. Această libertate nu trebuie încătușată de teama că, în cazul în care o politică se va dovedi incorectă sau nelegală, va putea fi răspunzătoare pentru daune. ... În plus, în cazul câștigării unei acțiuni în daune, tot contribuabilul suportă costurile."* De aceea răspunderea de reglementare este limitată în toate statele membre, deși cu grade diferite. În termeni normativi, caracterul excepțional este exprimat de cerințe cum ar fi „rea credință” (de ex. Irlanda, Regatul Unit) sau „culpă gravă” (Franța).

Cu toate acestea, autorii ES 3 consideră că în ciuda punctelor de mai sus, o imunitate totală de reglementare a autorităților de reglementare a serviciilor financiare nu ar fi de dorit. În acest context ES 3 declară că *"conceptul de culpă gravă sau desconsiderare manifestă sau gravă a puterilor discreționare asigură un criteriu mai adecvat decât conceptul de rea credință [aplicabil conform legii britanice] deoarece nu se bazează pe motivele autorității de reglementare și poate fi determinat în mod obiectiv"* (ES 3²). De asemenea se menționează că *"o diferențiere ... poate fi realizată între funcțiile de reglementare și funcțiile de supraveghere; pare mai ușoară tragerea la răspundere a unei autorități de reglementare pentru deciziile adoptate la nivelul operațional de supraveghere decât pentru deciziile care implică opțiuni ale politicii de reglementare."*

VIII. Planul de compensare al serviciilor financiare britanice și decizia de a nu închide ELAS

Regatul Unit deține un fond legal de ultimă instanță pentru clienții societăților autorizate de servicii financiare, înființate de Legea Serviciilor și Piețelor Financiare (FSMA). Acesta este Planul de Compensare al Serviciilor Financiare (FSCS), care poate achita compensații în cazul culpei unui asigurator, și anume dacă acesta deține active insuficiente pentru onorarea obligațiilor sau este insolubil. FSCS este finanțat din impozite aplicate societăților autorizate de FSA. În WE 6³, Secretarul Financiar al Trezoreriei de la acea dată, Ruth Kelly, este citat ca afirmând: *"În cazul în care Equitable Life ar face obiectul acțiunilor de insolabilitate, există în prezent o rețea legală de siguranță, asigurată de planul de compensare a serviciilor*

¹ Pagina 105.

² Pagina 106.

³ Pagina 5.

financiare, care va achita 90 de procente din valorile polițelor garantate".

Cu toate acestea, planul nu le-a fost disponibil victimelor Equitable Life, deoarece societatea nu a fost niciodată declarată insolubilă. Asigurații au susținut că guvernul britanic a intenționat "să mențină Equitable Life pe linia de plutire cu orice preț ... evitând orice cost aferent Planului de Compensare a Serviciilor Financiare; evitând orice cost pentru restul sectorului serviciilor financiare", și astfel "evitând cu orice preț insolabilitatea ... pentru a se asigura că pierderile ... sunt suportate de investitori" (DI WEIR, H2). Domnul WEIR (H2) susținea că la data compromisului, la începutul anului 2002, ELAS era de fapt "insolubilă din punct de vedere tehnic", dar "era menținută pe linia de plutire pentru a evita costurile guvernului sau sectorului serviciilor financiare". "De fapt, strategia consta în păstrarea oii în turmă până la tăiere" (Domnul WEIR, H2). Domnul SEYMOUR a depus o notă similară în H7: "Când s-a realizat că ELAS nu își putea onora obligațiile contractuale imediate în baza activelor deținute, au început dezbaterile legate de fondul de rezervă pentru asigurări, ceea ce ar fi condus la o taxă sau un impozit aplicat tuturor celorlalte societăți de asigurări în vederea compensării asiguraților ELAS. Autoritatea britanică de reglementare a aprobat atunci un sistem de includere a profitului viitor teoretic pe următorii cinci ani pentru echilibrarea registrelor unei societăți închise – ELAS – făcând astfel imposibil accesul la fondul de compensare."

ELAS respinge aceste afirmații, declarând că fondul nu a fost niciodată „insolubil din punct de vedere tehnic” (a se vedea WE-CONF 5¹). Domnul DAYKIN și Domnul STRACHAN (H4) subliniază de asemenea că societatea a fost permanent solvabilă. Domnul THOMSON a subliniat că "problema insolabilității se referă la capacitatea societății de a-și achita garanțiile; în timp ce poziția solvabilității societății a fost extrem de fragilă o perioadă îndelungată de timp până în anul 2003, cred că nu a fost insolubilă în nici un moment pe care să îl pot identifica (H8)." În H2 Domnul THOMSON mai sugerează că a existat "un interes comun ca societatea să nu ajungă insolubilă". Conform acestuia, dacă societatea devenea insolubilă, perspectivele asiguraților ar fi fost semnificativ mai grave. În H8 repetă această opinie: "Există sugestia că ar fi fost mai bine dacă societatea ar fi devenit insolubilă. Această opțiune a fost examinată în documentația pentru Planul de Compromis din 2001 și a fost evident atunci, ca și acum, că lichidarea ar fi produs un rezultat mult mai nesatisfăcător pentru asigurați." Cu privire la decizia de a nu închide Equitable Life, Domnul STRACHAN (H4) sublinia că FSA a considerat că "în schimb, interesele celor un milion de asigurați existenți Equitable erau mai bine deservite în cazul în care societății i se permitea ... să continue noi activități".

În acest sens, Lordul PENROSE menționează următoarele: "Ulterior deciziei Camerei Lorzilor, cu ocazia examinării necesității închiderii societății, autoritățile de reglementare s-au confruntat cu interese contrare. Echilibrarea intereselor asiguraților existenți și potențiali reprezintă o parte legitimă și necesară a reglementării prudențiale, și nu consider o culpă a autorității de reglementare ajungerea la concluzia la care au ajuns, deși mă tem că FSA și GAD nu au deținut suficiente informații independente și nu au înțeles activitatea societății astfel încât să se justifice convingerea acestora privind perfectarea unei vânzări. Nu consider nici că decizia reflecta un conflict între obiectivele prudențiale și de desfășurare a activității,

¹ Pagina 2.

o sugestie care se bazează pe o neînțelegere a naturii reglementării prudențiale. Cu toate acestea, autoritățile de reglementare s-au bazat pe prezumția că în cazul dezavantajării unei persoane ca urmare a unei decizii de a nu închide societatea, acea persoană ar beneficia de compensare. Nu s-a solicitat nici o asigurare legală a acestui fapt, și nu au fost examinate aspectele legale implicate. Nu s-a înregistrat nici o recunoaștere a faptului că în cazul susținerii pretențiilor în compensare, acele pretenții ar fi onorate din fondul generator de profit, și nici o tentativă de cuantificare a riscurilor la care era expus un asigurat cu privire la beneficiile susținute de conducere pentru continuarea activității. Nu s-a acordat nici o atenție măsurilor care ar fi putut limita posibilitatea acțiunilor ulterioare de denaturare. Societății i s-a permis să își continue publicitatea, și astfel cei care au cumpărat polițe noi sau suplimentare de la societate au făcut-o ca urmare a invitației și nu doar ca voluntari, fără ca riscurile aferente să le fie aduse la cunoștință. Pe parcursul de maxwellizare s-a declarat că criticarea acțiunilor și deciziilor autorităților de reglementare cu privire la vânzările de produse împiedică FSA să impună un plan prin care asigurații afectați ar fi compensați fără necesitatea unui litigiu. Aceasta nu ia în considerație faptul că ar fi putut fi luate măsuri anterioare pentru protejarea asiguraților ulteriori. Societatea le-a impus acestora să renunțe la orice potențiale beneficii ca urmare a vânzării societății. O acțiune rezonabilă ar fi constat în protejarea acestora împotriva pierderii permițând o opțiune de transfer fără penalități în cazul nefinalizării procesului de vânzare. Luarea în calcul a masei supuse riscului ar fi identificat necesitatea protecției, și nu o compensare ex post facto" (WE 16¹).

¹ Paginile 724 și 725.

IX. Situația asiguraților non-britanici

Astfel cum s-a menționat mai sus, există câteva mii de victime care au cumpărat polițe în afara Regatului Unit. Un număr semnificativ de persoane a cumpărat polițe generatoare de profit prin intermediul sucursalelor Equitable Life, înființate în Irlanda și Germania în virtutea Celei de-a treia directive privind asigurarea de viață.

1. Activitatea Equitable Life în Irlanda și Germania

Conform informațiilor primite de la autoritatea germană de reglementare financiară, ELAS a vândut polițe prin sucursalele sale germane între 22 decembrie 1992 și 30 septembrie 2001 (WE 21¹). Autoritatea irlandeză de reglementare menționa că Equitable Life a operat o sucursală în Irlanda între anii 1991 și 2001 (Doamna O'DEA, H4). Schimbul de corespondență dintre autoritățile de reglementare irlandeze și britanice sugerează totuși că sucursala irlandeză s-a închis oficial la 8 iulie 2002. Domnul THOMSON (H2) susținea că ulterior datei de 8 decembrie 2000 nu s-au mai vândut noi contracte în Irlanda. Doamna O'DEA (H4) confirma că sucursala irlandeză a Equitable Life s-a închis pentru noi activități în anul 2000, în același timp cu sediul central din Regatul Unit. "*Societatea nu a mai vândut noi polițe de la acea dată*" (Doamna O'DEA, H4). Equitable Life continuă să deservească clienții irlandezi și germani rămași pe baze transfrontaliere în baza dispozițiilor Celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, prin sediul din Regatul Unit (WE 61² și WE 85³). Toate polițele vândute de ELAS prin sucursalele sale din Irlanda și Germania erau polițe non-GAR (Domnul WEYER, H3; Doamna KNOWD, H2; WE 21). Magnitudinea daunelor financiare suferite ca urmare a crizei de către asigurații non-britanici nu poate fi evaluată în baza informațiilor disponibile.

2. Plângerile asiguraților non-britanici

Comisia a primit numeroase scrisori din partea asiguraților germani și irlandezi, cu informații privind circumstanțele în care au dobândit polițele, corespondența acestora cu ELAS și cu autoritățile financiare, pierderile pe care le-au suferit și acțiunile întreprinse pentru obținerea de reparații. Un asigurat irlandez (Doamna KNOWD, H2) și un reprezentant al grupului de acțiune al asiguraților germani (Domnul WEYER, H3) au furnizat și depoziții verbale în fața comisiei. În plus, la 6 octombrie 2006, o delegație a comisiei a fost în vizită la Dublin și s-a întâlnit cu asigurații irlandezi nedreptățiți. În urma acestei vizite, comisia a expediat un chestionar participanților cu întrebări detaliate, în special în legătură cu căile de atac pe care aceștia le-au urmat pentru a fi despăgubiți. 30 de asigurați irlandezi au remis chestionarul completat, dintre care unii au anexat copii ale documentelor și ale corespondenței loc cu ELAS, autoritățile financiare și ombudsmanul competent (WE-FILE 33).

¹ Pagina 1.

² Pagina 1.

³ Pagina 8.

a.) Motivații pentru investigarea ELAS

Numeroși asigurați subliniau că, atunci când s-au decis să investească într-o poliță generatoare de profit Equitable Life, s-au bazat pe reputația Equitable Life ca cea mai veche societate mutuală de asigurări din Regatul Unit. Unii s-au referit chiar la ratingul excelent de credit al societății (a se vedea de exemplu WE-FILE 15), menționat în materialele de vânzare ale Equitable (a se vedea anexa la WE-FILE 15). Asigurații irlandezi au comunicat comisiei pe parcursul întâlnirii de la Dublin din 6 octombrie 2006 că au fost atrași de Equitable Life datorită faptului că puteau cumpăra polițe direct de la sucursala societății, evitând astfel taxele de comision aplicate de intermediari pentru polițele oferite de concurenții ELAS. În plus, asigurații internaționali subliniau că, în momentul investiției, au fost informați de ELAS că sectorul era adecvat supravegheat de autoritățile de reglementare (a se vedea de asemenea Domnul SEYMOUR în WE 36 și H7; Domnul DUGGAN în WE-FILE 14).

b.) Publicitatea ELAS

Asigurații internaționali au informat comisia că decizia acestora de a investi în Equitable a fost de asemenea influențată de reclamele și materialele de vânzări ale societății, care subliniau "*performanța supremă*" a fondului (a se vedea WE 53¹) sau se refereau la "*valoarea extraordinară*" de 10,75% a ratei interimare pentru reportarea valorilor în anul 2000 (WE-FILE 12 și WE-FILE 15). Materialele de vânzare Equitable depuse la comisie se refereau de asemenea la "*nivelarea fluctuațiilor*" (WE-FILE 13; WE 53): Domnul SEYMOUR (H7) se referea la "*un document, [care] declara metoda de management ELAS care asigură un fond de nivelare bazat pe constituirea de rezerve... ELAS susținea că opera fondul de pensii ca un fond de nivelare prin deținerea de rezerve.*" În cele din urmă, asigurații au menționat că materialele de vânzare Equitable i-au făcut să creadă că investiția era absolut sigură. Publicitatea ELAS din anul 2000 anexată la WE-FILE 12 menționa următoarele : "*Cu Equitable nu riscați nimic*".

Publicitatea ELAS a făcut de asemenea obiectul criticii în Germania. Domnul WEYER menționează în WE 85² că "*la începutul anului 2000 ELAS a inițiat o companie agresivă de atragere a unor numeroși clienți germani și a lansat reclame care se refereau la rate ale dobânzii de 13% în 1999*". În H3 acesta susține că reclamele de vânzare ale Equitable Life sugerau implicit potențialilor asigurați germani că aceștia cumpărau o poliță supusă verificării prudențiale a autorităților germane de reglementare, ceea ce nu era adevărat. Copii ale reclamelor EL publicate în ziarul german³ au fost depuse. Întrebat pe acest subiect, Domnul STEFFEN, reprezentantul BaFin, a raportat în H6 că Equitable Life Germania a încetat campania publicitară dar numai ulterior primirii unor numeroase scrisori din partea BAV, autoritatea germană de reglementare financiară de la acea dată, care considera reclamele

¹ C-1.

² Pagina 8.

³ "*Cumpără produse germane, câștigă britanic. Profituri ridicate consistente unui grad ridicat de securitate – strategia ideală de economisire pentru investitorii germani, aplicată pentru prima dată*" și "*profit de 13%: întrebați-vă asiguratorul de ce vă acordă doar jumătate*" reclame de o pagină în revista săptămânală "Die Welt am Sonntag", și ziarul "Frankfurter Allgemeine Zeitung", în februarie 2000.

înșelătoare, deoarece termenii folosiți formau convingerea clienților germani privind garantarea profiturilor menționate (a se vedea de asemenea WE 85¹). O copie a acestui schimb de corespondență a fost prezentată comisiei de BaFin (WE-CONF 17).

c.) Presupuneri de vânzare neconformă

Ca majoritatea victimelor britanice, majoritatea asiguraților irlandezi susțin că, atunci când s-au decis să investească în Equitable, nu au fost informați adecvat privind riscurile aferente GAR asociate polițelor (a se vedea în special WE-FILE 33 și alte dovezi scrise)². Cu titlul de exemplu, asiguratul irlandez, Domnul O'FARRELL (WE-FILE 9) menționează cum *"Nu am fost niciodată informat privind posibila răspundere GAR aferentă fondului și posibilele consecințe asupra fondurilor mele de pensii, de a finanța parțial acea răspundere."* Domnul TROY (WE-FILE 4) consideră că polița i-a fost vândută neconform în decembrie 1999 deoarece *"societatea se confrunta cu dificultăți majore privind obligațiile legate de fondul de pensii în Regatul Unit... iar mie nu mi s-au adus la cunoștință aceste lucruri."* Un asigurat irlandez a comunicat comisiei pe durata vizitei delegației în Irlanda că polița generatoare de profit îi fusese vândută cu doar câteva zile anterior deciziei Hyman.

Cu toate acestea, Presupuneri de vânzare neconformă exprimate de asigurații internaționali (în special irlandezi), depășesc simpla nedivulgare de către societate a potențialei obligații GAR pentru potențialii clienți în termeni generali. Pe parcursul întâlnirii cu asigurații irlandezi la Dublin în 6 octombrie 2006, majoritatea asiguraților s-au referit la informațiile eronate pe care pretind că le-au primit de la ELAS conform cărora aceștia cumpărau dintr-un fond irlandez separat, protejat de fondul britanic și astfel neafectat de obligațiile fondului britanic. Acest lucru a fost confirmat ulterior de unii dintre asigurații irlandezi care au răspuns la chestionarul ce le-a fost expediat de comisie (WE-FILE 33). Domnul Seamus POWER, fost agent de vânzări ELAS în Irlanda (WE-FILE 2), afirma că *"auzise de problema GAR din Sunday Times la sfârșitul anului 1998. La acea dată eram 12 agenți de vânzări și nici unul din noi nu auzise de anuitățile garantate, nefiind niciodată vândute în Irlanda. Am întrebat conducerea despre această situație și ni s-a spus că nu avea nimic în comun cu noi și să continuăm vânzările."* Aflând despre acțiunea în instanță din iulie 1999, i s-a comunicat că *"[acest fapt nu avea] nimic în comun cu Sucursala Internațională deoarece polițele [GAR] nu au fost niciodată vândute aici și fondurile noastre erau „protejate”.* Ulterior pierderii apelului *"ni s-a comunicat să continuăm vânzările deoarece noi eram „protejați” și nu vom fi afectați nici măcar de rezultatul celui mai nefericit scenariu. ... Am continuat să vindem, iar în acest timp a fost recrutat personal suplimentar de vânzări. ... Apoi au fost puse în aplicare penalitățile și au blocat numeroși asigurați în poziția de a accepta fie o reducere de 10% a valorii polițelor, fie de a rămâne asigurați ai societății. Se pare că managementul EL cunoștea existența unor probleme semnificative ale societății în anul 1998 și cred că toate polițele vândute ulterior acestei date ar trebui declarate nule."* Doamna KNOWD a depus o copie a unui articol de presă din Irish Independent din data de 15 martie 2000, care susține aceste afirmații. Aparent, articolul raportează o conferință de presă a Equitable Life care a avut loc în Dublin și menționează următoarele: *"Directorii executivi ai Equitable ... au*

¹ Pagina 8.

² a se vedea, de asemenea, WE 3, WE-FILE 2, WE-FILE 4, WE-FILE 9, WE-FILE 11, WE-FILE 13, WE-FILE 14, WE-FILE 15.

minimalizat impactul recenteii decizii a Curții de Apel. ... Aceasta nu are nici un impact asupra asiguraților irlandezi, care sunt „protejați” de omologii lor britanici” (anexa la WE-CONF 28).

Domnul SEYMOUR, un asigurat care și-a cumpărat polița în Belgia, a informat comisia în H7 că " *personalul de vânzări ELAS a abordat potențialii clienți din întreaga Comunitate declarând ... că aceste polițe erau denumite „internaționale” și erau administrate separat de o sucursală din exteriorul Regatului Unit. ... La punctul de vânzare, societatea a asigurat potențialii clienți că polițele „internaționale” erau separate de fondul britanic generator de profit*". În momentul raportării vaste a problemelor Equitable Life în presă (la finele anului 1999), Equitable s-a adresat în scris tuturor asiguraților „internaționali”, în ianuarie 2000¹ " *reasigurându-i că polițele lor erau într-adevăr separate și nu vor fi afectate de nici o decizie a instanței privind fondurile britanice ale societății. Doar ulterior acțiunii în justiție societatea a admis că acest fapt nu era adevărat. La 14 august 2000, ELAS s-a adresat pentru a afirma că, în urma pierderii procesului, primele generatoare de profit se vor reduce pentru toate tipurile de asigurați și că societatea urma să fie vândută.*"

În legătură cu cele de mai sus, Domnul THOMSON declara " *Cunosc afirmațiile exprimate de asigurații irlandezi care pretind că au fost incorect informați de Equitable Life când au cumpărat sau au dorit să cumpere polițe dintr-un fond separat irlandez, protejat, și astfel neafectat de obligațiile aferente fondului britanic*" (H8). Ca răspuns, acesta a comunicat comisiei următoarele(H8): " *Materialul tipărit pe care l-am văzut este destul de clar că exista ambiția ca la o dată ulterioară fondul irlandez sau fondul german să devină independent. Cu toate acestea, în mod clar nu erau fonduri independente. Acestea nu dețineau un capital propriu inițial; capitalul fusese asigurat de fondul principal generator de profit. Gradul în care erau separate se referea la deținerea de active în acele țări, în acea monedă și însemna că performanța de investiții era diferită. Nu era neuzual ca un fond britanic generator de profit să dețină serii diferite de prime separate pentru diferite tipuri de contracte, și să obțină diverse performanțe de investiții aferente seriilor individuale de prime. Cu toate acestea, dacă există probleme care afectează întregul fond, atunci vor afecta toate aceste componente. Aceasta era situația asiguraților irlandezi prevăzută în literatura pe care am văzut-o. Aceasta nu înseamnă că afirmațiile individuale nu au sugerat altceva, dar aceasta era situația oficială*". Domnul THOMSON a promis, totuși " *să depună toate eforturile pentru...aflarea*" (H8) motivelor pentru care agenții de vânzări din Irlanda par să fi primit și furnizat informații denaturate potențialilor asigurați. Ulterior a confirmat în WE-CONF 21 că " *Nu cunosc nimic din literatura aferentă produsului care să afirme că investițiile irlandeze erau cumva separate de restul fondului generator de profit*". Autoritatea irlandeză de reglementare menționează că " *de la începutul investigației noastre privind problema Equitable Life la solicitarea Tánaiste, nu ne-a fost prezentată nici o dovadă care să susțină afirmațiile conform cărora Equitable Life declara existența unui fond irlandez „protejat”*" (WE 80).

Domnul SCHÄFER, un asigurat german susține în WE 10 că asigurații fără rate garantate ale dobânzii (GIR) ar fi dezavantajați comparativ cu cei cu GIR. Polițele GIR au fost vândute de ELAS până în anul 1996. Acesta consideră că existența polițelor GIR a avut un impact negativ asupra performanței polițelor non-GIR. Astfel, acesta consideră că asigurații non-GIR

¹ Copie a scrisorii prezentate Comisiei.

au "subvenționat asigurării GIR". Domnul SCHÄFER compară problema cu cea a obligațiilor GAR și consideră că asigurării non-GIR dețin temeiuri puternice pentru o acțiune de vânzare neconformă. În acest sens, s-a referit în particular la un studiu derulat de Institutul de Pensii britanic (WE 29), care pare să coroboreze opiniile acestuia. Comisia l-a întrebat pe Domnul THOMSON dacă afirmațiile erau adevărate dar a primit doar un răspuns evaziv (H8¹). Deoarece problema nu este totuși specifică asiguraților germani sau altor asigurați non-britanici, nu este examinată suplimentar în acest moment.

d.) Presupuneri de tratament discriminatoriu

Anumiți asigurați se referau la un pretins tratament discriminatoriu aplicat de Equitable Life asiguraților non-britanici. În WE-CONF 19, de exemplu, se exprimă o opinie conform căreia asigurații din Irlanda și Germania erau discriminați prin simplul fapt că nici unul dintre aceștia nu avea dreptul la rata garantată de anuitate (deoarece ELAS încetase oferirea acestor polițe anterior deschiderii celor două sucursale). În legătură cu aceasta, se pretinde că ELAS "și-a început operațiunile în ambele țări atunci când (conform raportului Penrose) Equitable înregistra cea mai dificilă etapă" (WE-CONF 19). Un alt martor s-a referit la lansarea „fondului european” în Irlanda în anul 2000: "Acest fond a fost disponibil în Regatul Unit din anul 1987. Equitable a derulat tranzacții în Irlanda din noiembrie 1991 dar se pare că nu a considerat adecvată lansarea acestui produs pe piața irlandeză până în luna martie 2000, cu doar patru luni anterior exploziei. ... Data lansării indică în mod clar că societatea intenționa să extragă maximum posibil de finanțe de pe piața irlandeză și nu [era interesată] de consecințele asupra cetățenilor irlandezi" (WE-CONF 28).

În al doilea rând, asiguratul irlandez, Doamna KNOWD (H2) reclama diferite prime acordate asiguraților irlandezi și britanici. Astfel cum se sublinia mai sus, la punctul c.), Domnul THOMSON explicase în H2 și H8 că exista o separare între activitatea ELAS din Irlanda, din Germania și din Marea Britanie cu privire la diferite serii de prime și investiții diferite afectate noțional. Conform ELAS, "ratele de primă au diferit uneori în cazul polițelor britanice și irlandeze datorită performanței diferite a activelor alocate fondului noțional irlandez" (WE-CONF 5). Doamna KNOWD (H2)² susținea în plus că asiguraților irlandezi li se impuneau "penalități" mai ridicate: "În aprilie 2003, ajustarea financiară în Irlanda ea de 13,6% iar pentru asigurații britanici era de 11%. Ajustarea la scadență era de 15% în Irlanda și de 9% în Regatul Unit." În acest context, ELAS subliniază în WE-CONF 5 că în iulie 2001, când polițele de pensie generatoare de profit din Regatul Unit s-au redus cu 16%, valoarea polițelor din Irlanda nu a fost redusă.

e.) Politica de informare ELAS

¹ "Am fost întrebat dacă existența polițelor cu ratele dobânzii garantate – GIR – vândute de Equitable Life până în anul 1996 avea un impact asupra performanței polițelor fără rate garantate; de asemenea dacă asigurații non-GIR erau informați privind posibilul impact al polițelor GIR asupra investițiilor acestora la cumpărarea polițelor. Societatea deține un singur fond generator de profit care este gestionat ca un tot, permițând toate garanțiile tuturor tipurilor de polițe. Pot confirma că toate garanțiile au fost respectate. În plus, prima finală, la data alocării, permite GIR în contracte GIR" (DI. THOMSON, H8).

² a se vedea de asemenea WE-CONF 1 și WE-CONF 13.

Doamna KNOWD (H2) mai reclama practicile discriminatorii ELAS privind furnizarea de informații către asigurați. Aceasta susține că "*informațiile specifice pentru asigurații irlandezi nu sunt incluse în raportul și situațiile anuale*", că "*nu a primit convocatorul pentru AGA*" și că astfel a fost "*privată de exercitarea drepturilor sale de vot*".

Domnul WEYER (H3) critica politica de informare a societății față de asigurații germani: "*Asigurații germani... suferă ca urmare a politicii de informare a societății... Textele trimise – așa-numite spre informare – sunt în general extrem de lungi și complet neinteligibile pentru consumator. Un exemplu constă în „propunerea pentru o soluție de compromis” trimisă în mare grabă, așa-numitul plan de compromis GAR. Doar acesta este format din 227 de pagini. Documentul are o structură greoaie și impenetrabilă care nu ajută asiguratul german deoarece documentul, care stabilește soluționarea drepturilor și obligațiilor părților contractante pe termen lung, se referă la dreptul britanic și, în special, la secțiunea 425 din Legea Societăților 1985. Asigurații germani nu prea înțeleg mare lucru, în special deoarece la încheierea contractelor și conform citirii polițelor de către un nespecialist, se presupunea că doar legea germană va fi aplicabilă. Un subiect critic se referă la cuantificarea valorilor de renunțare, în măsura în care contractul o permite, și la informațiilor privind structura exactă a acordului de alocare a profitului. Aici, politica curentă a societății din punctul de vedere al asiguraților germani ar putea fi descrisă în practică drept lipsa oricăror informații, separat de o valoare neacoperită.*"

Domnul WEYER (H3) se referea de asemenea la problemele lingvistice cauzate de refuzul societății de a furniza anumite documente în limba germană: "*Asigurații germani erau contactați prin scrisoarea din 12 aprilie 2006 însoțită de documentele de vot, de raportul anual și declarațiile candidaților, toate în limba engleză, declarând următoarele motive: ‘anul acesta vă trimitem doar documente în limba engleză pentru a evita întârzierile datorate traducerii și tipăririi separate. Utilizarea documentelor în limba engleză va reduce și cheltuielile’. Cred că este clar că majoritatea asiguraților germani au fost afectați de această procedură și s-au găsit într-o poziție de neajutorare deoarece marea majoritate a asiguraților nu puteau folosi documentele în limba engleză.*" Domnul SEYMOUR, director al grupului de acțiune al membrilor Equitable (EMAG) cu principala responsabilitate privind asigurații non-britanici, a informat comisia că și acesta a primit scrisori de la asigurați germani care se plâneau de lipsa rapoartelor financiare în limba acestora. În WE 21-CONF s-a confirmat că documentele referitoare la Adunarea generală Ordinară, precum și rapoartele și conturile sunt acum emise în limba engleză "*deoarece traducere documentelor cauza anumite întârzieri*". Fiind întrebat dacă consideră această practică în conformitate cu Cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață, Domnul THOMSON a răspuns în H8 că "*astfel cum o înțeleg eu, nu ne încălcăm obligațiile*". Acesta a mai subliniat că "*în cazul în care declarațiile trebuie furnizate în limba adecvată, vom respecta cerințele*" (H8). "*Toată corespondența privind polițele, incluzând declarațiile anuale, instrumentarea cererilor și reclamațiilor, are loc în limba germană*" (WE-CONF 21). Cerința de a comunica asiguraților informații în limba statului membru de angajament, prevăzută în Anexa III la Directiva consolidată privind Asigurările de Viață (a se vedea punctul 3. a.) de mai jos), se referă într-adevăr numai la informațiile enumerate de Anexă, care nu include documentația menționată de Domnul WEYER și Domnul SEYMOUR.

Probele scrise și verbale primite de comisie de la asigurații irlandezi și germani sugerează că aceștia s-au confruntat cu dificultăți considerabile în eforturile de a obține compensații.

3. Accesul la reparații în statul membru al angajamentului

Deoarece majoritatea asiguraților non-britanici afectați s-au adresat inițial autorităților naționale, această secțiune începe prin prezentarea pe scurt a responsabilităților statelor membre cu privire la protecția consumatorului, prevăzută de a Treia directivă privind asigurarea de viață. Subsecvent, rolurile deținute și acțiunile întreprinse de autoritățile irlandeze și germane de reglementare cu privire la Equitable Life sunt examinate cu referire specială la furnizarea de asistență asiguraților afectați. În cele din urmă, este examinat dreptul asiguraților non-britanici de a beneficia (sau de a fi beneficiat) de compensații prin intermediul planurilor Mediatorului sau fondurilor de garantare în țara de origine.

a.) Autorități de supraveghere în statul membru al angajamentului

Rolul și drepturile autorităților din statul membru gazdă conform Celei de-a treia directive privind asigurarea de viață (3LD)

În WE 41, Comisia subliniază diviziunea puterilor și responsabilităților între autoritățile din statele membre de origine și gazdă conform 3LD. Astfel, în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) din Directivă, "*supravegherea financiară a unei societăți de asigurare, inclusiv a activității desfășurate prin intermediul sucursalelor sau în baza libertății de prestare a serviciilor va reprezenta responsabilitatea exclusivă a statelor membre de origine.*"

Pe de altă parte, statul membru gazdă își rezervă dreptul de supraveghere a desfășurării activității pe teritoriul său. În primul rând, articolul 32 din 3LD prevede regula fundamentală conform căreia legea aplicabilă contractelor de asigurare de viață trebuie, în general, să fie cea a țării de angajament, și anume a țării unde se află domiciliul asiguratului pentru a asigura guvernarea contractului de legea cunoscută de asigurat.

În plus, "*când un asigurator comunitar înființează o sucursală sau prestează servicii în alt stat membru, statul membru gazdă poate impune respectarea regulilor sale de desfășurare a activității justificate de binele general. Aceste reguli trebuie notificate autorităților competente din statul de origine al asiguratorului (a se vedea articolul 40 alineatul (4)), astfel încât acea autoritate să informeze asiguratorul în mod corespunzător. În plus, statul membru gazdă poate solicita o notificare ex post și nesistematică a condițiilor utilizate de un asigurator pe teritoriul său „în scopul verificării conformității cu dispozițiile naționale privind contractele de asigurare” (articolul 45)" (WE 41¹).*

Comisia asigură asistență privind aplicarea conceptului de bine general în sectorul

¹ Pagina 3.

asigurărilor prin intermediul unei Comunicări interpretative¹. Dreptul statelor membre gazdă de a aplica propriile reguli în interesul binelui general este prevăzut în cuprinsul 3LD, de exemplu cu privire la publicitate, unde articolul 47 stipulează că *"asigurătorii pot efectua publicitate pentru produse în țara gazdă conform oricăror reguli care guvernează forma și conținutul acestei reclame, adoptate în interesul binelui general"*.

3LD mai prevede cerințe privind informațiile minime care trebuie furnizate asiguraților anterior încheierii contractului și pe parcursul derulării contractului (a se vedea articolul 36 coroborat cu Anexa III). Informațiile includ, printre altele, acorduri de instrumentare a reclamațiilor. În conformitate cu articolul 36 alineatul (3), statul membru gazdă poate impune informații suplimentare față de cele enumerate de Anexa III dacă sunt necesare pentru înțelegerea elementelor esențiale ale contractului. Aplicarea cerințelor prevăzute de articolul 36 coroborat cu Anexa III la Directivă cad astfel sub incidența competenței și responsabilității statului membru de angajament. *"Legea țării sucursalei va dicta astfel cuprinsul și forma informațiilor care trebuie furnizate clienților sucursalei și care vor fi utilizate pentru evaluarea oricăror presupuneri de vânzare neconformă"* (Domnul TERTÁK, H1).

Anexa III prevede că informațiile trebuie furnizate în scris și (normal) în limba oficială a statului membru în care se află domiciliul asiguratului. În H7 DI BEVERLY din cadrul Comisiei menționa că există *"dispoziții extrem de detaliate în directivă privind informațiile care trebuie furnizate asiguraților în propria limbă"*. *"Acesta este rolul statului membru gazdă – să se asigure de faptul că regulile sale privind binele general sunt aplicate. Aceasta, as susține, este o responsabilitate comună a statului gazdă și a celui de origine, asigurarea desfășurării adecvate a activității. Dar, desigur, asiguratul are dreptul la informații în propria limbă, conform dispozițiilor directivei"* (Domnul BEVERLY, H7).

Comisia subliniază că în timp ce *"statul membru gazdă poate impune respectarea anumitor reguli, ... statul membru de origine ... este de fapt responsabil pentru asigurarea respectării de către asigurator a dispozițiilor privind binele general din diverse state membre unde își desfășoară activitatea (a se vedea articolele 13 alineatul (3) litera (b) și 46 alineatul (3))"* (WE 41²).

Atunci statul membru gazdă stabilește că o societate de asigurare nu respectă dispozițiile legale aplicabile, va trebui să solicite inițial acelei societăți să își corecteze conduita. În caz contrar, va contacta autoritatea din statul de origine pentru găsirea unei soluții. *"Cu toate acestea, în situații de urgență, statul gazdă poate, fără consultarea în prealabil a autorităților statului de origine, să ia toate măsurile necesare pentru prevenirea sau sancționarea încălcărilor, inclusiv interzicerea încheierii de către acea societate a unor noi contracte pe teritoriul său"* (WE 41³).

Cu privire la posibilitatea instrumentării reclamațiilor asiguraților, Comisia declară

¹ Comunicarea interpretativă a Comisiei privind libertatea prestării serviciilor și binele general în sectorul asigurărilor (2000/C 43/03).

² Paginile 4 și 5.

³ Pagina 5.

următoarele: *"Datorită rolului important acordat statului membru de angajament privind gestionarea informațiilor asiguraților, incluzând informații privind acordurile de instrumentare a reclamațiilor, și datorită dreptului acordat statul gazdă de a impune aplicarea regulilor sale de desfășurare a activității justificate de binele general, Comisia consideră că statul membru de angajament este obligat să își asume o anumită responsabilitate pentru primirea și procesarea reclamațiilor și asistența acordată asiguraților. În cazul în care reclamația se referă la un aspect (supraveghere financiară) clar sub responsabilitatea autorității din statul de origine, aceasta va putea fi ușor transferată acelei autorități"* (WE 41¹). În WE-CONF 18² se exprimă opinia conform căreia țara de angajament *"a avut permanent un rol de avizare a cetățenilor, nu în ultimul rând datorită problemelor de limbă"* și deoarece *"consumatorii se adresează în mod natural autorității locale"*.

Datorită diviziunii responsabilităților, Comisia subliniază importanța unui bun schimb de informații și cooperării eficiente dintre autoritățile de supraveghere din statul membru de origine și gazdă. Aceasta se reflectă în adoptarea „Protocolului de la Siena” (WE 55) în 1997 de către autoritățile de supraveghere ale statelor membre UE. Protocolul stabilește regulile de conduită privind schimbul de informații și cooperarea dintre autoritățile de supraveghere în aplicarea Directivelor privind Asigurațiile. Cu toate acestea, Comisia confirmă în Cartea Albă privind Politica Serviciilor Financiare 2005-2010³ necesitatea definirii mai clare a rolurilor și responsabilităților autorităților de supraveghere din țara gazdă/de origine.

Autorități irlandeze de reglementare

În Irlanda, autoritatea competentă la data la care ELAS opera o sucursală era Departamentul pentru Întreprinderi, Comerț și Forță de Muncă (DETE), anterior înființării Autorității irlandeze de Reglementare a Serviciilor Financiare (IFSRA), în mai 2003. Actualul Ministru al Întreprinderilor, Comerțului și Forței de Muncă a informat comisia prin intermediul Reprezentantului Permanent irlandez la UE că *"responsabilitatea pentru supravegherea prudențială a sectorului și serviciilor de asigurare (incluzând aspectele de moștenire) s-a transferat integral de la departamentul pentru Întreprinderi, Comerț și Forță de Muncă către Autoritatea irlandeză de Reglementare a Serviciilor Financiare (IFSRA/Banca Centrală), cunoscută în prezent ca Autoritate de Reglementare Financiară în 2003"* În plus declara că *"acțiunile întreprinse de Ministerul condus în sectorul de asigurare (inclusiv cu privire la Equitable Life) anterior transferării responsabilității către Autoritatea de reglementare financiară ar trebui interpretate ca acțiuni ale autorității de reglementare financiară"*, care s-ar afla în posesia tuturor evidențelor relevante (a se vedea WE 64).

Cu toate acestea, Doamna O'DEA susține în WE 65 și WE 80 că IFSRA este *"responsabilă doar pentru acțiunile întreprinse din data de 1 mai 2003"*. Pe parcursul întâlnirii cu delegația comisiei la Dublin în 6 octombrie, Doamna O'Dea a menționat că IFSRA ar fi responsabilă pentru „continuarea acțiunilor” cum ar fi de exemplu autorizațiile

¹ Pagina 5.

² Pagina 8.

³ Nici un număr COM disponibil.

acordate anterior anului 2003. Deoarece toate acțiunile autorității de reglementare financiară în legătură cu ELAS au fost finalizate, deoarece ELAS închisese sucursala irlandeză anterior înființării IFSRA, aceasta din urmă nu poate fi răspunzătoare pentru acestea. *"Cu toate acestea, suntem în posesia evidențelor referitoare la Equitable Life din perioada anterioară anului 2003"* (WE 65). Ulterior comisia a întrebat IFSRA în scris ce autoritate, dacă nu IFSRA, este responsabilă și răspunzătoare pentru aceste acțiuni ale autorității irlandeze de reglementare cu privire la ELAS „finalizate” anterior înființării IFSRA. IFSRA nu a răspuns.¹ Astfel se pare că nici o autoritate irlandeză nu își asumă responsabilitatea pentru acțiunile întreprinse de autoritățile irlandeze cu privire la ELAS anterior anului 2003.

Cu privire la reglementarea Equitable Life în Irlanda, Doamna O'DEA sublinia în H4 și WE 61 responsabilitatea autorităților britanice pentru supravegherea financiară și prudențială a sucursalei irlandeze conform 3LD. Cu privire la reglementarea desfășurării activității, aceasta a declarat următoarele: *"La acea dată, din examinarea dosarelor care nu fuseseră transferate, părea că unicele reguli impuse erau regulile de „bine general” prevăzute de directivă. Statele membre au dreptul să aplice reguli suplimentare de desfășurare a activității ca, de exemplu, cazul Regatului Unit. Irlanda nu a aplicat reguli suplimentare de desfășurare a activității la acea dată, dar cred că se folosea termenul „obligat”. Nu exista nici o obligație a Irlandei sau a altui stat membru de a face aceasta și cred că Regatul Unit ar fi fost deosebit de neobișnuită la acea dată"* (H4).

Comisia a încercat să obțină informații suplimentare de la IFSRA privind aplicabilitatea oricăror alte reguli de desfășurare a activității la acea dată, de exemplu privind vânzarea neconformă, și a primit următorul răspuns (WE 80): *"Actul Normativ 360 din 1994 ... prevede obligația asigurătorilor de a respecta legislația prevăzută, inclusiv Legea de Informare a Consumatorului din 1978, Legea privind Vânzarea de Bunuri și Prestarea de Servicii din 1980 și legislația privind creditele de consum adoptată de stat. Aceste cerințe erau și sunt aplicabile de instanță..."*. Din WE-CONF 9 rezultă că autoritățile britanice de reglementare nu au fost niciodată notificate privind aceste reguli. Ulterior producerii evenimentelor la Equitable, la 1 februarie 2001, regulile de desfășurare a activității specifice asigurării de viață erau impuse în Irlanda prin Life Insurance Provision of Information Regulations 2001. Conform documentelor de notificare trimise autorității britanice de reglementare la 29 iulie 2002 (și anume ulterior închiderii sucursalei irlandeze ELAS la 8 iulie 2002), se prevede *"divulgarea de informații la punctul de vânzare către cumpărătorii individuali de asigurări de viață"* (WE-CONF 9). Doamna O'DEA a informat comisia că poziția consumatorilor irlandezi s-a îmbunătățit ca urmare a recente implementări a Codului de Protecție a Consumatorului (care înlocuiește un Cod interimar de Conduită pentru Societățile de Asigurare din anul 2003) care stabilește, printre altele, cerințe detaliate privind cantitatea și tipul de informații care trebuie furnizate consumatorilor (a se vedea H4 și WE 61). IFSRA a adăugat în H4 că *"dezvoltă proceduri de sancționare administrativă care ne vor permite să impunem sancțiuni unei societăți care a încălcat grav codul"*.

Pe parcursul întâlnirii din 6 octombrie 2006 din Dublin, delegația comisiei a solicitat informații de la IFSRA dacă autoritatea irlandeză de reglementare financiară a contactat

¹ A se vedea corespondența dintre Comisia de Anchetă și IFSRA în WE 80.

omologii săi britanici privind situația Equitable Life și posibilele implicații pentru asigurații irlandezi în perioada critică dintre 1998 și 2000 și a solicitat copii ale corespondenței relevante dintre autoritățile de reglementare irlandeze și britanice. Doamna O'Dea afirma că *"se poate asuma că a existat o asemenea corespondență"* dar susținea că IFSRA nu ar avea dreptul să o divulge, deoarece ar putea include informații confidențiale conform Directivei UE privind asigurările de viață. Comisia și-a menținut solicitarea printr-o scrisoare ulterioară către IFSRA. IFSRA a răspuns afirmând că *"vom derula o verificare a informațiilor incluse în dosarele aflate în posesia noastră în scopul identificării unei corespondențe adecvate privind perioada menționată în scrisoarea dumneavoastră; trebuie să obținem acordul autorităților britanice și Equitable Life anterior oricărei divulgări"* (see WE 80).

Probele scrise primite de comisie¹ sugerează că anumiți asigurați irlandezi s-au adresat IFSRA pentru reparații. Acest fapt este confirmat de Doamna O'DEA în WE 80: *"Nu au fost primite nici un fel de reclamații [de predecesorul IFSRA]. Cu toate acestea, de la data înființării noastre, am primit o serie de reclamații după ce a devenit cunoscut faptul că verificam acest aspect."* Doamna O'DEA nu a menționat cum numeroase reclamații au fost primite și la ce daune se refereau acestea. Totuși, conform Doamnei O'DEA, autoritatea irlandeză de reglementare nu deține în general puterea de a soluționa reclamațiile consumatorilor împotriva unei societăți financiare și nici să acorde clienților compensații, deoarece aceste drepturi au fost acordate Mediatorului irlandez de Servicii Financiare (a se vedea mai jos). Autoritatea irlandeză de reglementare indica faptul că nu a încercat să asiste asigurații irlandezi. În primul rând, Doamna O'DEA indica faptul că IFSRA îndruma reclamanții către Planul voluntar al Mediatorului irlandez de Asigurări. În plus, la solicitarea Ministrului de la acea dată al Întreprinderilor, Comerțului și Forței de Muncă, IFSRA *"a derulat o verificare a aspectelor ridicate de asigurații irlandezi pentru identificarea posibilității îmbunătățirii situației acestora"* (Doamna O'DEA, H4). Verificarea nu a identificat nici un fel de mijloace de îmbunătățire a situației asiguraților irlandezi.

Domnul TREACY (H4) declara că *"în esență am încercat să furnizăm cât mai multe informații am putut: am făcut declarații în numele asiguraților și am solicitat informații de la diverse planuri de compensare, de la societate și de la autoritatea britanică de reglementare și am transmis aceste informații, pe cât posibil, asiguraților în mod individual și prin publicarea pe situl web"* (Domnul TREACY, H4). Acesta concluziona că *"rolul nostru ... a fost ... limitat la furnizarea de informații și asistență privind realizarea contactelor"*. În acest sens, cooperarea primită din partea autorităților britanice a fost bună, conform Doamnei O'DEA (H4). Pe scurt, Doamna O'DEA (H4) sublinia că IFSRA *"a depus toate eforturile ..., în limitele puterilor [sale], să asiste ... consumatorii afectați din Irlanda"*. Numeroși asigurați irlandezi, totuși, au considerat nivelul de asistență asigurat de autoritatea de reglementare financiară ca nesatisfăcător (a se vedea în special chestionarele completate cu anexe în WE-FILE 33, precum și Domnul TROY, WE-FILE 4; Domnul DUGGAN WE-FILE 14; Doamna KNOWD, H2).

Autorități germane de reglementare financiară

¹ A se vedea de exemplu WE 3.

În Germania, „Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht” (BaFin) a preluat responsabilitatea de la „Bundesaufsichtsamt für das Versicherungswesen” (BAV) în luna mai 2002. Ca și autoritățile irlandeze de reglementare, Domnul STEFFEN din cadrul BaFin subliniază în H6 că supravegherea financiară, inclusiv a activității desfășurate prin intermediul sucursalelor, reprezintă responsabilitatea exclusivă a statului membru de origine.

Cu privire la reglementarea desfășurării activității Equitable în Germania, Domnul STEFFEN din cadrul BaFin (H6) afirmă că în 1992, când a fost autorizată sucursala Equitable Life, predecesorul BaFin, BAV, transmisese documente către ELAS, care *"includeau dispoziții și reguli, care trebuiau respectate în Germania"*. *"Acestea se referă în particular la chestiuni care ar putea avea efecte asupra consumatorilor."* Ca exemple, acesta menționa *"modele de calcul prezentând modul de calculare a surplusului"* și *"ce campanii publicitare erau permise în Germania"*. În plus, Domnul WEYER indică în WE 85¹ faptul că predecesorul BaFin, BAV, comunicase în 1996 și 2000 către CE societățile de asigurări active pe piața germană conform Celei de-a treia directive privind asigurarea de viață (inclusiv Equitable Life) o listă de reglementări care trebuiau respectate de către aceste societăți. *"Acestea ... [emisese] cerințe pentru regulile germane de desfășurare a activității care trebuiau respectate de sucursala germană a ELAS în 1996 și 2000"* (WE 85²). Comisia nu a primit informații detaliate legate de cerințele aplicabile cu privire la divulgarea informațiilor.

În legătură cu publicitatea, Domnul STEFFEN s-a referit la o intervenție a BaFin ca răspuns la o reclamă a ELAS, apărută în ziarele germane în anul 2000, promițând un profit de 13% potențialilor asigurați: *"...am discutat aspectul cu societatea, contestând și criticând reclama, iar societatea ne-a asigurat că va retrage imediat campania publicitară. Principalul motiv al intervenției noastre a constat în faptul că noi considerăm și încă mai considerăm că promisiunea unui profit de 13% în anul 2000 era înșelătoare și că termenul „profit” lăsa impresia că era garantat. ... De aceea am crezut că această reclamă inducea în eroare și am stopat-o."* Fiind întrebat dacă autoritatea germană de reglementare a informat FSA privind acest incident, Domnul STEFFEN a răspuns că *"Eu personal nu cunoșteam că autoritatea de atunci a informat FSA privind interzicerea acestei campanii publicitare. ... Nu era posibil să obțin o clarificare a acestei chestiuni din convorbirile cu colegii mei"*.

BaFin a furnizat copii ale unor scrisori trimise de BAV către sucursala germană a ELAS privind reclamele controversate (a se vedea WE-CONF 17). În prima scrisoare, datată 12 aprilie 2000, BAV solicita explicații generale privind profitul promis de 13%. La 29 mai 2000 BAV a trimis o altă scrisoare, declarând că explicațiile acordate de ELAS nu au fost satisfăcătoare și solicita dovezi că profitul de 13% era garantat. La 31 iulie 2000, dată la care Camera Lorzilor își pronunțase deja decizia în cazul Hyman, aspectul nu fusese soluționat, iar BAV a mai trimis o scrisoare solicitând ELAS clarificări privind ce elemente ale profitului erau garantate. Ultima scrisoare BAV datată 10 octombrie 2000 răspunde unei scrisori ELAS din 21 septembrie 2000, prin care aceasta din urmă anunța că și-a retras reclama care se referea la profitul de 13%. BAV a luat notă de faptul că reclama fusese retrasă dar în același timp a criticat o nouă reclamă, aparent publicată de societate în 21 septembrie 2000 în „Frankfurter Allgemeine Zeitung”: În primul rând, BAV a observat că sugestia ELAS

¹ Pagina 21.

² Pagina 4.

conform căreia era reglementată exclusiv de autoritățile britanice era incorectă. În al doilea rând, BAV a considerat că, referirea din noile reclame la creșterea anterioară a fondului generator de profit ar crea un fals sentiment de siguranță printre potențialii clienți și ar majora așteptări pe care societatea nu le-ar putea onora datorită situației sale financiare. Astfel, obliga ELAS să își retragă reclama și să înceteze alte reclame similare. Domnul SCHNEITER, furnizând comisiei probe în numele autorității elvețiene de reglementare, declara că o societate reglementată în Elveția „nu ar publica niciodată o reclamă ca aceea din *Frankfurter Allgemeine Zeitung* deoarece ar ști că asemenea produse nici nu sunt permise în Elveția. Acolo nu au existat asemenea reclame”.¹

Domnul STEFFEN a informat comisia în H6 că autoritatea germană de reglementare a aflat prima oară despre dificultățile financiare ale Equitable Life din presă. „*Ulterior aflării situației, autoritatea germană de reglementare a solicitat în mod prompt autorității britanice de reglementare, FSA, detalii în vederea aflării de informații specifice privind situația Equitable Life. În corespondență, existentă în evidențele noastre, FSA a menționat clar că clienții germani vor fi tratați exact la fel ca și ceilalți clienți de aici, și anume că exista o reducere a drepturilor generatoare de profit. Există corespondență privind aceste discuții dintre autoritatea germană de supraveghere și FSA, și presupun ... că acestea au fost însoțite de discuții [care] au fost derulate la nivel înalt și că autoritatea germană de reglementare a primit toate informațiile necesare de la FSA la acea dată*” (H6). Domnul STEFFEN declara în H6 că nu poate pune la dispoziția comisiei corespondența deoarece „*colegii noștri britanici ... au stabilit clar că aceste documente confidențiale nu pot fi divulgate*”. Ulterior totuși BaFin (a se vedea WE-CONF 17) și FSA (a se vedea WE-CONF 9) au furnizat copii ale scrisorilor dintre BAV și FSA. Primul asemenea schimb din iulie și august 2000 se referea la implicațiile deciziei Camerei Lorzilor, iar al doilea, din decembrie 2000 și ianuarie 2001 se referea la neidentificarea de către societate a unui cumpărător.

Conform domnului STEFFEN (H6), articolul 17 din constituția germană acordă fiecărui cetățean dreptul de a se adresa autorităților și obligă autoritățile să furnizeze un răspuns. BaFin menționează în declarația scrisă adresată comisiei (WE 21²) că a primit 65 de cereri de informații și reclamații privind Equitable Life din partea asiguraților germani începând din anul 2000. A refuzat să examineze majoritatea acestor acte deoarece se refereau în mod predominant la supravegherea financiară, care nu intră în competența sa. BaFin va examina numai reclamațiile care pretind încălcarea dreptului civil german. Doar paisprezece dintre aceste reclamații se refereau la supravegherea legală, și anume supravegherea respectării dispozițiilor legale germane. „*Din aceste paisprezece reclamații, douăsprezece au fost considerate de personalul nostru de la acea dată ca nejustificate. Cu alte cuvinte, în prezent înțelegem că – și consider că și la acea dată – Equitable Life nu încălcase legea germană, cel puțin conform informațiilor deținute de noi*” (Domnul STEFFEN, H6). Cele două reclamații aprobate nu se refereau la aspecte direct legate de criza Equitable Life.

BaFin nu menționează comisiei dacă a primit reclamații referitoare la vânzarea neconformă ca urmare a neinformării asiguraților de către societate cu privire la riscurile GAR și dacă aceste reclamații au fost sau nu examinate. Un asigurat, Domnul SCHÄFER, a informat comisia în

¹ Audierea din 13 septembrie 2006, la pagina 16 a transcrierii.

² Pagina 2.

WE 10 că s-a adresat BaFin, susținând că făcuse obiectul vânzării neconforme privind pensia sa, Equitable Life neinformându-l că investiția se va efectua într-un fond comun cu polițele privind rata dobânzii garantate (GIR). Acesta susține că acestea i-au afectat negativ investiția. Din corespondența cu autoritățile germane (WE-CONF 1 și WE-CONF 10) rezultă că BaFin refuza să instrumenteze reclamația, susținând că se referea la „supravegherea financiară”, pentru care era responsabilă autoritatea britanică și îl îndruma către FSA. FSA l-a îndrumat către autoritatea germană, deoarece „*autoritatea de reglementare a statului gazdă este responsabilă pentru asistența financiară acordată în Germania și ar trebui să poată decide privind valabilitatea reclamației dumneavoastră*” (a se vedea WE-FILE 18).

Domnul STEFFEN a explicat în H6 că atunci când BaFin primește reclamații germane care cad în mod evident sub incidența mandatului FSA, informează clientul german privind competența FSA și locul unde își poate depune declarația. Domnul WEYER (H4) afirma că, în măsura în care reclamațiile se refereau în mod evident la aspecte de supraveghere prudențială, poziția autorității germane era conformă cu dispozițiile Celei de-a treia directive privind asigurarea de viață: „*strict vorbind, BaFin face exact maximum permis de cadrul directivelor. Dacă BaFin ar depăși acest cadru..., ar putea provoca fricțiuni între Republica Federală Germania și Regatul Unit în acest sens.*” Acesta a mai adăugat că a dobândit impresia generală ca urmare a contactelor informale cu personalul autorității germane de reglementare că „*autoritatea germană este deosebit de îngrijorată de abordarea chestiunilor legate de Equitable Life deoarece se teme că ar putea da naștere unui conflict de competențe cu Guvernul britanic*” (H4).

BaFin a declarat în H6 că datorită lipsei competenței cu privire la supravegherea financiară, „*a dorit să ajute cel puțin clienții care au pierdut sume de bani să obțină compensații*”. „*În acest sens, am depus eforturi pentru a afla dacă era posibilă pentru clienții germani a unei compensări dintr-un plan de protecție. În mod clar veți înțelege că nu puteam verifica aceasta în mod facil deoarece vorbim despre un plan britanic de protecție și despre regulile britanice privind acest plan. Cu toate acestea, am verificat posibilitatea depunerii de reclamații, și am fi furnizat orice asemenea informații clienților germani*” (Domnul STEFFEN, H6).

Autorități de reglementare din alte state membre

Domnul SEYMOUR a comunicat comisiei în H7 experiențe similare ale asiguraților rezidenți în alte state membre, care au contactat autoritățile de reglementare naționale: „*Am primit scrisori de la persoane din Spania, Franța și Germania, reclamând suferințele datorate pierderilor. Știu că asigurații spanioli s-au adresat autorității de reglementare naționale, care în mod similar a răspuns că era un aspect britanic. Acesta a fost și răspunsul în Belgia, pentru că și eu m-am adresat autorităților belgiene.*” Autoritățile belgiene i-au răspuns menționând că „*dacă [acesta] considera că a avut loc orice acțiune pe teritoriul lor împotriva legii privind contractele, atunci va trebui să depună o plângere la poliție sau la « juge d'instruction »; dar dacă aceste fapte se refereau la reglementarea financiară, au arătat clar că nu erau autoritatea responsabilă*” (H7).

Astfel cum a subliniat Comisia în WE 41 și WE-CONF 18, autoritățile de reglementare din țara gazdă au, separat de domeniul principal prudential, un rol considerabil conform 3LD, în particular cu privire la regulile care guvernează desfășurarea activității pe teritoriul acestora. De asemenea dețin un rol în asistarea reclamanților și ajutarea acestora să direcționeze reclamațiile către autoritatea adecvată. Comisia menționează în WE-CONF 18¹ că „se crease impresia” de anumiți martori audiați de comisie „că statul membru gazdă ... era doar un spectator și nu deținea nici o putere de decizie sau control asupra activităților de asigurare derulate pe teritoriul său”. În mod similar, domnul WESTPHAL în WS2 declara că „supravegherea națională joacă deseori un rol prea pasiv în procesul de monitorizare și aplicare” și că „dacă nu se atinge o « masă critică » de reclamații, supravegherea nu va deveni activă în anumite state membre.” În WE-FILE 28 acesta menționa că în cazul în care nu primea minimum 50 de reclamații, BaFin în general „[nu] examina o posibilă acțiune” (WE-FILE 28²). Într-adevăr, probele sugerează că anumite autorități de reglementare din statele membre gazdă au adoptat o atitudine pasivă în aplicarea regulilor de desfășurare a activității. De exemplu, autoritatea irlandeză de reglementare de la acea dată nu a notificat nici unele din regulile de desfășurare a activității. În aceste circumstanțe, Comisia observă un „pericol ca nici autoritatea de supraveghere din țara de origine și nici cea din țara gazdă să nu verifice regulile de desfășurare a activității, fiecare considerând că cealaltă își aplică regulile” (WE-CONF 18³). În Germania, regulile relevante existau și fuseseră notificate autorităților britanice, dar autoritatea germană de reglementare a devenit activă doar cu privire la campania publicitară a ELAS. Autoritatea germană de reglementare a considerat că Equitable Life nu încălcaseră regulile germane, deși Presupunerile de vânzare neconformă împotriva sucursalei germane a ELAS sunt de fapt identice celor soluționate parțial cu succes de asigurați în Regatul Unit.

De asemenea se pare că dispozițiile privind desfășurarea activității din Cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață lasă loc dubiilor și nesiguranței deoarece Comisia a confirmat în Comunicatul privind libertatea prestării serviciilor și binelui general în sectorul asigurărilor⁴: „Pe parcursul contactelor cu numeroși agenți economico, Comisia a realizat că nesiguranța înconjoară interpretarea obiectului ... Directivelor privind asigurările Situația în care se găsesc societățile de asigurare este departe de a fi clară și de aceea acestea se confruntă cu o nesiguranță considerabilă privind acordurile aplicabile acestora în diverse state membre și privind conținutul produselor pe care doresc să le ofere. Diferențele de interpretare subminează grav funcționarea mașinăriei stabilite de directiva a treia și astfel pot ... restricționa libera circulație a serviciilor de asigurare în Uniunea Europeană.” Astfel cum subliniază domnul HOLMES în WE 84⁵, Comunicatul Comisiei se referă la dificultățile societăților de asigurare, „dar posibila confuzie a consumatorilor este încă și mai pronunțată. În cazul unei probleme, consumatorii se confruntă cu sarcina stabilirii dacă reclamația acestora se referă la supravegherea financiară (și astfel cade sub incidența autorității din

¹ Pagina 7.

² Pagina 2.

³ Pagina 7.

⁴ Comunicare interpretativă a Comisiei privind libertatea prestării serviciilor și binele general în sectorul asigurărilor [Jurnalul Oficial C 43 din 16.2.2000].

⁵ Pagina 25.

statul de origine a societății de asigurare) sau la alte aspecte de reglementare, iar în acest caz, dacă este guvernată de competența de reglementare reziduală rezervată statului sucursalei sau statului de prestare a serviciilor”. Un document intern al autorității irlandeze de reglementare intitulat „Raport către societatea de asigurări Equitable Life” arată că dispozițiile celei de-a treia directive privind asigurarea de viață au dat naștere la momentul respectiv unor confuzii printre autoritățile de reglementare: „*Se pare că responsabilitatea supravegherii sucursalei irlandeze a Equitable i-a revenit FSA. Cu toate acestea, pe site-ul internet al Equitable (la 12 august 2003) apărea următoarea mențiune „Vă rugăm să luați act de faptul că polițele subscrise la Equitable International, Equitable Germania and Equitable Irlanda nu sunt reglementate de FSA”. Această mențiune se referă la „polițe” și nu la sucursala în sine, nu este foarte clar cum se poate afirma că FSA nu este responsabilă pentru reglementarea Equitable Irlanda, dat fiind faptul că nu este o persoană juridică separată, iar dispozițiile directivei ...”.*

Cu privire la instrumentarea reclamațiilor asiguraților, autoritatea irlandeză de reglementare indica faptul că în general nu avea dreptul să le soluționeze și de aceea a direcționat reclamanții către mediatorul de asigurări din Irlanda. Dimpotrivă, autoritatea germană de reglementare deține aceste drepturi și a primit reclamații împotriva ELAS. Cu toate acestea, majoritatea reclamațiilor se refereau la aspecte de supraveghere prudențială, și de aceea nu au putut fi examinate de autoritatea germană. Probele demonstrează că, în cazul în care obiectul reclamațiilor în mod clar nu se afla în sfera sa de competență, autoritatea germană de reglementare aviza reclamanții să se adreseze FSA, în timp ce autoritatea irlandeză îi îndruma către Mediatorul de asigurări din Irlanda. Nu s-au putut obține dovezi convingătoare de la autoritatea germană de reglementare privind primirea (în mod clar legate de desfășurarea activității) reclamațiilor de vânzare neconformă în legătură cu problema GAR și soluționarea acestora. Deoarece autoritatea germană nu considera că ELAS încălcaseră regulile germane de desfășurare a activității, putem asuma că toate aceste reclamații au fost respinse.

Comentând în termeni generali din perspectiva consumatorilor, domnul WESTPHAL susținea că „*reclamațiile transfrontaliere sunt deseori respinse de autoritatea de supraveghere a țării consumatorului*” comunicând consumatorului că „*autoritatea de supraveghere din țara furnizorului este responsabilă*” (WS2). În opinia sa, autoritatea din țara consumatorului ar trebui să fie responsabilă pentru instrumentarea reclamațiilor, indiferent dacă aspectele implicate cad sau nu sub incidența responsabilității sale de supraveghere, deoarece nu se poate cere consumatorului să se adreseze autorităților de reglementare din alt stat membru și (posibil) într-o limbă străină (a se vedea WE-FILE 28¹). Astfel, în cazul unei reclamații care se referă la supravegherea prudențială, autoritatea din țara consumatorului ar trebui să o preia, să o aducă în atenția autorității de reglementare prudențială și să încerce soluționarea acesteia în cooperare cu acea autoritate de reglementare, conform Domnului WESTPHAL.

În plus, probele primite de comisie sugerează că, în legătură cu Equitable Life, a existat cel puțin un caz în care o reclamație a fost interpretată de autoritatea germană de reglementare ca referindu-se la aspecte de supraveghere financiară, în timp ce autoritatea britanică de reglementare a considerat aceeași reclamație ca referindu-se la desfășurarea activității. Astfel, reclamantul a fost trimis de la autoritatea de reglementare a țării de origine la cea a țării gazdă

¹ Pagina 3.

și tot așa. În timp ce cazul menționat pare un caz referitor la desfășurarea activității, trebuie menționat că există o „zonă gri, aflată la granița dintre supravegherea prudențială și cea a desfășurării activității” (WE-CONF 18¹) ceea ce pare a fi permis autorităților din țara gazdă și din țara de origine să își decline responsabilitatea privind instrumentarea reclamațiilor. Domnul HOLMES consideră astfel (WE 84²): „Cu privire la divizarea competenței de reglementare, probele audiate de Comisia de Anchetă demonstrează dificultățile consumatorilor în a stabili ce reguli sunt aplicabile contractelor acestora, și care autoritate de reglementare națională este competentă să le examineze reclamațiile. Datorită nesiguranței, poate exista riscul unui « ping-pong » de reglementare în cazurile transfrontaliere, prin care fiecare autoritate de reglementare încearcă să își decline responsabilitatea față de cealaltă; diviziunea competenței operează teoretic dar este neclar dacă operează eficient și în practică”.

În cele din urmă, trebuie menționat faptul că atât autoritățile de reglementare irlandeze, cât și cele germane par să fi răspuns unor numeroase cereri și solicitări de informații din partea asiguraților. Există probe incontestabile care indică faptul că au încercat în mod activ să obțină informații de la autoritatea britanică de reglementare și că le-au comunicat asiguraților irlandezi și germani.

Cu toate acestea, în esență, asigurații internaționali nu au avut posibilitatea obținerii remedierii prin intermediul autorităților naționale de servicii financiare.

b.) Schemele de mediere financiară

Unii asigurați au încercat să obțină compensații prin intermediul schemelor lor naționale de mediere.

Irlanda

În ceea ce privește situația din Irlanda, domnul MEADE explică în WE 62 că Serviciul Mediatorului de Servicii Financiare (FSO – the Office of Financial Services Ombudsman) a fost înființat legal în baza Central Bank and Financial Services Authority Act (Actului emis de Banca Centrală și Autoritatea pentru Servicii Financiare) din 2004 și și-a început activitatea la 1 aprilie 2005. Mediatorul de servicii financiare este un agent independent cu putere de a investiga, a media și a se pronunța asupra reclamațiilor cu privire la conduita „prestatorilor de servicii financiare autorizați” care implică prestarea unui serviciu financiar, o ofertă de prestare a unui asemenea serviciu sau un refuz de a presta sau neprestarea unui asemenea serviciu. Competența sa nu se limitează doar la prestatorii de servicii financiare autorizați în Irlanda. Astfel, acesta poate investiga și reclamațiile „cu privire la prestatorii de servicii financiare a căror activitate este supusă reglementării de către o autoritate care exercită, într-o țară SEE, funcții similare cu funcțiile exercitate de către bancă sau autoritatea de reglementare” (A se vedea ES 3). Acesta analizează reclamațiile numai atunci

¹ Pagina 8.

² Paginile 27-28.

când reclamantul a profitat anterior de procedura internă de reclamații a prestatorului. Nu se pot investiga reclamații referitoare la probleme care au apărut cu șase ani înainte de înaintarea reclamației și probleme care au făcut (fac) obiectul unui proces în fața unei instanțe sau a unui tribunal. Mediatorul are puteri extinse. Printre altele, el poate impune prestatorului de servicii financiare să „plătească reclamantului o sumă drept compensație pentru orice pierdere, cheltuială sau inconveniență suportată de reclamant ca urmare a conduitei reclamante” (a se vedea ES 3¹). Suma pe care acesta o poate acorda drept compensație se limitează la 250 000 Euro. Deciziile FSO sunt obligatorii pentru ambele părți și se supun recursului fie din partea reclamantului, fie din partea prestatorului de servicii financiare la Curtea Supremă.

Domnul MEADE a indicat în WE 63 faptul că, de la înființarea sa, mediatorul legal de servicii financiare a primit 7 reclamații cu privire la Equitable Life. Acestea se refereau la acuzații de „subscriere înșelătoare și faptul că persoanele nu au fost informate în mod corespunzător” (WE 68). Cu toate acestea, nici una dintre aceste reclamații nu a fost investigată deoarece „acestea nu se încadrau în regula celor șase ani și, în plus, făcuseră obiectul regimului de compromis” (WE 68).

Principalele evenimente la Equitable Life au avut loc înainte de crearea schemei legale. La acea vreme, schema voluntară a serviciului mediatorului irlandez al asigurărilor (Insurance Ombudsman of Ireland - IOI) se ocupa cu reclamații referitoare la asigurătorii care erau membri ai schemei, inclusiv ELAS. Alte cerințe pentru ca o reclamație să fie investigată de IOI sunt prezentate în WE 68: „Orice reclamație care este considerată de fosta schemă a mediatorului irlandez al asigurărilor (Insurance Ombudsman of Ireland)... ar trebui să țină cont de faptul că suma solicitată drept compensație nu trebuie să depășească o anumită cifră; reclamantul a profitat anterior de procedura internă de reclamații a prestatorului, problema nu a făcut obiectul unui proces în fața unei instanțe și nu a depășit termenul legal”. În acest context, trebuie remarcat faptul că unii asigurați irlandezi au susținut, în timpul reuniunii delegației din 6 octombrie 2006, de la Dublin, faptul că IOI a refuzat să se ocupe de reclamația lor, afirmând faptul că el „se ocupă doar de asigurătorii irlandezi care sunt membri ai schemei”. Cu toate acestea, asigurații nu au fost capabili să își demonstreze declarațiile prin dovezi scrise drept răspuns la o cerere a comisiei și aceștia au părut mai degrabă că au perceput greșit adevăratele motive pentru care IOI le-a respins reclamația.

Domnișoara O’Dea (H4) a spus că Ministerul Întreprinderilor, Comerțului și Muncii (Department of Enterprise, Trade & Employment), autoritate de reglementare financiară la acea vreme, trimitea reclamațiile referitoare la Equitable Life către IOI. În conformitate cu WE 68, IOI a primit, în total, 79 de reclamații referitoare la Equitable Life. Comisia l-a întrebat pe domnul MEADE „pe ce bază stabilește[stabilea] IOI dacă să trateze o reclamație (înaintată de asigurații irlandezi ai ELAS) el însuși sau să o trimită la FOS”. Acesta a răspuns că „atunci când se primea o reclamație, aceasta era evaluată pentru a se stabili dacă putea fi investigată de IOI sau dacă era potrivită pentru FOS...Atunci când o reclamație era mai potrivit să fie adresată Serviciului mediatorului financiar al Regatului Unit, reclamantul era înștiințat de faptul că trebuia să contacteze oficiul respectiv și îi erau furnizate detaliile necesare” (WE 68). Ulterior, domnul MEADE a precizat că „atunci când o poliță era

¹ Pagina 86.

vândută în Regatul Unit unui asigurat, responsabilitatea îi revenea Serviciului mediatorului financiar al Regatului Unit” deoarece „IOI decidea asupra unei reclamații privind o poliță vândută în Irlanda...”. În conformitate cu WE 68, din cele 79 de cazuri primite „14 ... au fost trimise fie către Serviciul mediatorului financiar al Regatului Unit (Financial Ombudsman Service), fie către Insurance Federation of Ireland (Federația Irlandeză pentru Asigurări)”. Totuși, domnul MEADE a arătat că, odată ce un reclamant a fost sfătuit să înainteze problema la FOS, „depindea de acea organizație dacă trata sau nu reclamația”. Domnul MEADE a afirmat că „este foarte posibil ca reclamațiile unor reclamanti să nu fi fost tratate nici de mediatorul irlandez, nici de cel al Regatului Unit, mai ales dacă reclamația ținea de sistemul judiciar de soluționare a litigiilor ...”. În plus, el a afirmat că „nu are cunoștință despre compensații, dacă acestea au existat, acordate în cazuri individuale de către FOS [al Regatului Unit]” (a se vedea WE 68).

Dovezile depuse de domnișoara KNOWD în WE-CONF 28 și în H2 demonstrează că s-a creat o anumită confuzie în rândul asiguraților, mediatorilor și ELAS dacă IOI și FOS trebuiau să trateze anumite reclamații. Domnișoara KNOWD, care a arătat în WE 33 că ea a subscris polița la Sucursala ELAS din Dublin, a pretins că reclamația sa către mediatorul irlandez a fost „respinsă pe motiv că era în afara sferei sale de competență” (H2). Acest lucru vine în contradicție cu declarația de mai sus a dlui MEADE, care a afirmat că IOI ar fi tratat plângeri privind polițele ELAS subscrise în Irlanda. Mai mult, se pare că, atunci când IOI i-a respins reclamația, acesta nu a îndreptat-o către FOS¹. Totuși, domnișoara KNOWD a decis să ceară de la ELAS „o scrisoare de decizie finală pentru FOS”, dar, în schimb, ELAS i-a răspuns că „mediatorul Regatului Unit nu are competența de a se ocupa de reclamații irlandezi”. Atunci când ea a insistat, ELAS se pare că a eliberat scrisoarea de decizie finală, dar a continuat să o descurajeze să facă o reclamație la FOS, de această dată afirmând „că problema dacă FOS are competență asupra polițelor irlandeze este departe de a fi clară, ... [este] complexă și necesită timp considerabil pentru a fi rezolvată” (a se vedea WE-CONF 28). În cele din urmă, după 18 luni, reclamația sa a fost admisă de către FOS (a se vedea mai jos).

Celelalte 65 de cazuri au fost tratate de către IOI. Reclamațiile se refereau la o varietate de probleme cum sunt acuze de subscriere înșelătoare, aplicarea de ajustări ale valorii de piață, rate ale dobânzii bonificate, despăgubiri și valori de răscumpărare (a se vedea WE 63). Domnul MEADE nu a putut specifica câți reclamanti au pretins că nu au fost informați despre existența riscurilor RAG atunci când au încheiat polițele: „Evidențele noastre nu conțin analize detaliate referitoare la existența RAG” (WE 68). De asemenea, el a afirmat că „deoarece unele dintre aceste dosare au mai mult de șase ani vechime, nu mai sunt păstrate în conformitate cu cerințele legii companiilor care era cu 6 ani în urmă și ar fi dificil să se stabilească numărul celor care au indicat că au fost investite într-un fond irlandez supus unui regim de restricționare (ring-fenced)” (WE 68). Astfel, nu este clar câte din cele 65 de cazuri tratate de IOI au relevanță în ceea ce privește principalele acuze de subscriere înșelătoare la care se face referire la punctul IX 2 c.)

Domnul MEADE a furnizat statistici cu privire la tratarea a 86 de reclamații, (și anume, 7

¹ Nu există nici o indicație în WE-FILE 33 (răspunsuri la chestionar) conform cărora IOI a îndreptat către FOS orice reclamant care i s-ar fi adresat cu o reclamație nesoluționată.

reclamații către mediatorul irlandez de servicii financiare, plus 79 reclamații către predecesorul acestuia): Astfel cum s-a menționat mai sus, 14 cazuri au fost „îndreptate către alte agenții”. Din celelalte 72 de cazuri, 13 erau supuse regimului de compromis și 15 nu se încadrau în termenelor de referință. Mai mult, „au apărut 7 cazuri referitoare la clarificări și nu au fost cercetate mai mult, iar alte 4 cazuri nu au fost cercetate din cauza lipsei de informații furnizate de către reclamant” (WE 68). S-au dat decizii numai în celelalte 33 de cazuri, dintre care 15 „în favoarea reclamantului” (WE 68), ceea ce reprezintă 17% din toate reclamațiile depuse. Din nou, domnul MEADE nu a putut indica dacă aceste cazuri se refereau la principalele acuze de subscriere înșelătoare la care se face referire la punctul IX 2 c.), care au fost înaintate de victimele ELAS.

Din cei 30 de asigurați irlandezi care au răspuns la chestionarul comisiei (a se vedea WE-FILE 33), doar 7 arată faptul că au făcut reclamații la IOI. Trei dintre aceștia au primit compensări mici. O reclamație a fost respinsă deoarece asiguratul era acoperit de acordul de compromis. O altă reclamație nu a fost admisă deoarece valoarea despăgubirii depășea 160 000 €¹. Un al treilea reclamant a depus inițial o reclamație la FOS al Regatului Unit care l-a sfătuit că nu poate trata reclamația sa deoarece „problema...ridicată întră sub sfera de competență a mediatorului irlandez de asigurări”. Cu toate acestea, IOI a refuzat, la rândul său să trateze reclamația făcând trimitere la „puterii sale discreționare absolute” de a determina dacă o reclamație intră în sfera sa de competență și sugerând că aspectele care făceau obiectul reclamației ar trebui tratate de o instanță².

De asemenea, nu este clar pe baza căror obligații legale a evaluat IOI reclamațiile de subscriere înșelătoare: în WE 68, domnul MEADE a oferit următorul răspuns la întrebarea scrisă a comisiei: „La momentul primirii reclamațiilor, regulile de conduită profesională nu [erau] în vigoare. Cu toate acestea, mediatorul irlandez al asigurărilor a studiat acele reclamații dintr-o perspectivă practică și a analizat dacă li se oferiseră reclamantilor toate materialele relevante referitoare la produs...”.

Pe scurt, un număr foarte limitat de asigurați ELAS irlandezi ar fi putut obține compensații prin decizii ale schemei mediatorului irlandez al asigurărilor în vigoare la momentul respectiv. Este departe de a se cunoaște cu siguranță dacă acele cazuri soluționate în favoarea asiguraților sunt legate, în vreun fel, de acuzele formulate în legătură cu evenimentele de la Equitable care sunt investigate de această comisie. Mai mult, nu există dovezi concludente care să permită comisiei să stabilească cu claritate motivele pentru care anumite reclamații depuse de asigurați irlandezi ai ELAS au fost tratate de IOI în timp ce altele au fost transmise FOS al Regatului Unit. În general, dată fiind lipsa de claritate atât în problemele de competență, cât și în temeiurile legale pentru soluționarea reclamațiilor, la acea vreme, și ținând cont de lipsa dovezilor că numărul mic de decizii în favoarea reclamantului se refereau într-adevăr la principalele probleme ale cazului ELAS, pare probabil că fosta schemă IOI nu a reprezentat o cale de atac satisfăcătoare pentru cei aproximativ 4 000 de asigurați irlandezi. Totuși, ar trebui remarcat faptul că situația s-a îmbunătățit de atunci, prin crearea mediatorului de servicii financiare (Financial Services Ombudsman).

¹ O a patra reclamație respinsă este cea depusă de dra KNOWD, la care se face referire în paragraful anterior.

² A patra reclamație respinsă este cea depusă de dra KNOWD, la care se face referire într-un paragraf anterior.

Germania

În Germania, a existat un mediator pentru sectorul de asigurări (*Versicherungsombudsmann*) încă din luna octombrie 2001. În comparație cu sistemul britanic și mediatorul irlandez de servicii financiare recent creat, schema germană nu a fost creată prin lege ci prin acord voluntar al industriei asigurărilor, care este responsabilă și de finanțarea acesteia. În consecință, competența și puterile mediatorului nu sunt definite prin lege. Schema este creată sub forma juridică a unei asociații înregistrate (*eingetragener Verein*). Majoritatea întreprinderilor de asigurări care își desfășoară activitatea în Germania sunt membre ale schemei. Acestea includ întreprinderi al căror sediu social se află în alte țări și care au înființat sucursale sau agenții în Germania. În total, aproximativ 95% din toate activitățile de pe piața asigurărilor este acoperit de schema de mediere.¹

Întreprinderile de asigurări care sunt membre ale schemei de mediere și-au asumat obligații contractuale, supunându-se jurisdicției mediatorului și regulilor de procedură promulgate în baza schemei (a se vedea ES 3²). Regulile de procedură adoptate de mediator impun faptul că mediatorul are competență în soluționarea oricăror conflicte care rezultă din contractele de asigurări încheiate între un consumator și o întreprindere de asigurări care este membră a schemei. Consumatorul poate depune reclamația în formă verbală sau scrisă și nu este nevoie să fie reprezentat de un avocat. Pentru a putea fi admisă, o reclamație nu trebuie să depășească o valoare de 50.000 Euro, nu trebuie să fie implicată în aplicarea principiilor actuariale, nu trebuie să existe nici un proces în instanță referitor la aceeași problemă, iar plângerea nu trebuie să depășească termenul legal. În timp ce mediatorul are libertate considerabilă de a dispune în procedura de soluționare, el este obligat prin lege în ceea ce privește deciziile sale. Dacă valoarea unei reclamații este sub 5.000 Euro, acesta dă o decizie care este obligatorie pentru acuzat, dar nu și pentru reclamant, care poate face ulterior apel în instanță. Dacă valoarea depășește 5.000 Euro, acesta dă o recomandare care nu este obligatorie pentru nici una dintre părți. Reclamantul nu suportă cheltuieli, indiferent de rezultatul acțiunii.

Comisia a fost informată că ELAS nu era membră a schemei mediatorului german (a se vedea, de exemplu, ES 3³, domnul WEYER, H3; domnul DUCOULOMBIER, H9). Domnul THOMSON a explicat în WE-CONF 21 că acest lucru s-a datorat faptului că schema germană a fost creată abia după ce ELAS a încetat să desfășoare activități noi: „*Anterior anului 2001, când societatea încetase să desfășoare activități noi, nu exista nici un serviciu pentru reclamațiile consumatorilor în vigoare în Germania*”. Astfel, asigurații germani nu aveau acces la această cale de atac. Domnul WEYER în H3 a reflectat experiența trăită de asigurații germani ai Equitable Life care s-au adresat mediatorului german pentru asigurări. Acestora li s-a spus că „*Equitable Life nu este membră a asociației noastre*” și li s-a recomandat să „*se adreseze serviciului mediatorului financiar din Regatul Unit*”.

c.) Fondurile de garantare

¹ Instituțiile care sunt membre ale schemei sunt enumerate pe site-ul internet a mediatorului: <http://www.versicherungsbudsmann.de/VOM/Navigationsbaum/WirUeberUns/AngeschlosseneUnternehmen/index.html>

² Paginile 70-74.

³ Pagina 71.

În observațiile sale făcute în fața comisiei, domnul WEYER (H3) a făcut referire la un fond german numit „Protektor AG”. Și domnul STEFFEN a făcut aluzie, în H6, la acest fond: „În Germania, probabil că știți că, de câțiva ani, avem o schemă de protecție care funcționează bine. Pentru sectorul asigurărilor de viață, aceasta se numește «Protektor» și a fost inițial o schemă pur voluntară a industriei germane a asigurărilor, susținută de o garanție de 5 miliarde Euro. Această schemă voluntară a fost legalizată de atunci. Așadar, aceasta nu mai este voluntară, ci obligatorie din punct de vedere legal. Sarcina sa este de a prelua și a continua contractele societăților de asigurări aflate în criză. Aceasta înseamnă că: nu mai este vorba aici de compensații sub forma unei plăți unice, este vorba de continuarea polițelor. Și în opinia mea, menținerea polițelor în vigoare este cea mai bună formă de despăgubire. Desigur – am mai spus acest lucru – Equitable Life este supusă regulilor britanice. Nu este posibil ca clienții germani, care au încheiat polițe britanice cu un asigurător britanic, să obțină despăgubiri de la o schemă germană de protecție. Doar asigurătorii germani sunt membri ai acestei scheme de protecție din Germania, adică aceasta nu include societăți de asigurări străine care nu își au sediul social în Germania. Așadar, aici se aplică regulile britanice.”

În prezent, nu există nici un regim oficial de despăgubire în vigoare în Irlanda (a se vedea declarația domnișoarei TROY, H4).

Pe scurt, în consecință, nicio cale de atac nejudiciară nu pare să fi fost disponibilă asiguraților irlandezi și germani în țările lor de origine, în afară de reclamațiile depuse la schema mediatorului irlandez al asigurărilor, care par să fi fost investigate.

4. Accesul la căile de atac în Regatul Unit

În ceea ce privește accesul asiguraților nerezidenți în Regatul Unit la căile de atac din Regatul Unit, dovezile primite sugerează următoarele:

a.) Reclamațiile la FSA

Astfel cum este prezentat mai sus, câtorva asigurați din Germania care s-au adresat autorităților germane de reglementare financiară li s-a spus că autoritatea britanică de reglementare era responsabilă de supravegherea prudențială a Equitable Life. BaFin a spus comisiei, în H6, că a îndreptat reclamații germani către FSA, atunci când a considerat că obiectul reclamației se referea la supravegherea financiară.

În WE-CONF 7, FSA indică faptul că „nu a primit nicio reclamație oficială de la asigurații irlandezi și germani ai Equitable Life, deși a corespondat cu un număr mic de asigurați dintre aceștia, în principal cu privire la accesul la regimul de despăgubire a serviciilor financiare (Financial Services Compensation Scheme)”. Cu toate acestea, domnul WEYER (H3) și domnul SCHÄFER (WE 10) au informat comisia că FSA a refuzat să trateze reclamațiile înaintate de asigurații germani și le-a trimis înapoi la autoritatea germană de reglementare. „Avem corespondență relevantă a părților afectate cu autoritatea britanică de supraveghere ... în care FSA, în primul rând, răspunde în general în limba engleză, ceea ce poate

reprezenta o problemă uneori. În afară de acest lucru, FSA declară, în general, că nu este responsabilă deoarece părțile afectate sunt asigurați germani, iar în acest caz BaFin este responsabilă. Am denumit acest lucru procesul ping-pong și putem arăta în câteva cazuri că FSA a trimis într-adevăr cazuri înapoi” (domnul WEYER, H3). Comentând despre remarca domnului WEYER, domnul BEVERLY de la Comisie a spus că „este clar că lucrurile nu sunt în regulă cu ceea ce domnul Weyer a numit procedura ping-pong; acest lucru necesită atenție” (H3).

Domnul WEYER a accentuat că „autoritatea germană de reglementare a asigurărilor aplică directiva astfel încât nu se consideră responsabilă și se consideră doar capabilă să acționeze în domeniul așa-numitei supravegheri legale secundare, iar în caz contrar trimite totul mai departe la FSA” (H3). A adăugat că „în această situație în care, conform logicii noastre personale desigur, o adresare către FSA ar trebui, în mod normal, să primească un răspuns, experiența noastră a fost, din păcate, o respingere categorică a asiguraților germani de către FSA pe motiv că erau germani și, în consecință, sistemul german de reglementare era cel responsabil pentru aceștia”. Domnul WEYER a subliniat că „prin discuțiile noastre neoficiale cu BaFin, am ajuns la părerea fermă că perceperea legală a FSA este total incorectă” (H3). „Nu mi-ar plăcea să judec dacă acest lucru echivalează sau nu cu o încălcare a vreunei prevederi a directivei”. Putem doar stabili că, în acest punct, majoritatea celor afectați, care se confruntă acum cu sărăcia și ale căror situații financiare sunt, de asemenea, asociate unor probleme comparabile de sănătate ... au rămas fără putere. Pe ei nu îi mai interesează dacă o autoritate are sau nu responsabilitatea oficială.”

Copiile după corespondența dintre asigurații germani și FSA, care au fost puse la dispoziția comisiei de către asigurații germani (WE 48, WE-CONF 1 și WE-CONF 10), tratează două probleme:

În primul rând, un asigurat a reclamat faptul că Equitable Life a decis că nu își va mai publica în limba germană raportul și situațiile, precum și anunțul pentru Adunarea sa generală anuală, deoarece acest lucru ar reprezenta o discriminare față de și un dezavantaj pentru asigurații care nu vorbesc limba engleză. Ea și-a exprimat anterior îngrijorările la societate, care a răspuns declarând că cheltuielile cu traducerea acestor documente sunt, în opinia sa, disproporționate în raport cu avantajele. FSA a răspuns că „în opinia noastră, reclamația dumneavoastră se referă la modul în care Equitable și-a desfășurat activitatea în Germania mai degrabă decât la orice aspect de reglementare financiară sau prudențială a societății. ... Aceasta înseamnă că regulile germane sunt cele care trebuie să specifice informațiile pe care aveți dreptul să le primiți și aplicarea normală a acestor reguli revine autorității germane de reglementare. ... Statul gazdă intervine numai atunci când o firmă nu respectă sistematic cerințele statului gazdă. ... În prezent, noi înțelegem că regulile BaFin nu necesită traducerea documentelor pe care le-ați menționat. Drept urmare, nu avem cunoștință despre nicio nerespectare sistematică a cerințelor germane de către Equitable” (WE 48).

O a doua corespondență se referă la o reclamație, care este menționată și la punctul IX. 2 c.) din această parte a raportului. Reclamantul a pretins că a fost victima unei subscrieri înșelătoare a pensiei sale, deoarece Equitable Life nu i-a adus la cunoștință faptul că investiția sa va fi într-un fond comun cu polițele cu Guaranteed Interest Rate (GIR – rata dobânzii garantate). El argumentează că acestea din urmă au influențat negativ investiția sa. Din

corespondența sa cu autoritățile germane (WE-CONF 1 și WE-CONF 10), se pare că BaFin a refuzat să trateze reclamația, argumentând că reclamația sa se referea la «supravegherea financiară», pentru care este responsabilă autoritatea britanică de reglementare, și l-au îndreptat către FSA. FSA, în răspunsul său către reclamant, a argumentat contrariul: *„Autoritatea de reglementare a statului gazdă este responsabilă pentru consultanța financiară acordată în Germania și ar trebui să fie capabilă să se pronunțe dacă reclamația dumneavoastră este valabilă”* (WE 48, WE-CONF 1 și WE-CONF 10). Corespondența de mai sus pare să se refere la reclamații, care pun într-adevăr probleme de conduită profesională și, în consecință, ar trebui tratate de autoritățile de reglementare ale statului gazdă.

Domnul SEYMOUR în H7, comentând despre refuzul FSA de a trata probleme cum sunt limba de raportare financiară, a exprimat o opinie diferită. În primul rând, el a afirmat că *„ELAS a declarat în repetate rânduri în materialele sale de vânzări faptul că este autorizată doar în Regatul Unit”* (a se vedea WE 52¹). În al doilea rând, el a subliniat faptul că Directiva privind asigurarea de viață *„nu prevede că problema conduitei profesionale este ... o problemă ce revine autorității locale de reglementare și menționează clar, în articolul 15, cerința din punctul de vedere al «supravegherii activităților întreprinderilor de asigurări cu sedii sociale pe teritoriile lor, inclusiv activitățile desfășurate în afara teritoriilor respective»*. În consecință, în opinia sa, autoritatea de reglementare din Regatul Unit ar fi trebuit să își asume responsabilitatea pentru tratarea reclamațiilor. Din contră, domnul STRACHAN (H4) arată că *„FSA nu ... își impune regulile de conduită profesională sucursalelor SEE ale instituțiilor britanice care fac afaceri cu asigurații acolo unde se află sucursala. În conformitate cu cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață, autoritatea de reglementare a acelor sucursale – autoritatea gazdă de reglementare în acest caz – este cea care trebuie să aplice propriile reguli”*.

De asemenea, comisia a primit reclamații de la un cetățean german care se plânsese la FSA în legătură cu prestatori britanici de servicii financiare, alții decât Equitable Life, care ofereau servicii prin sucursalele din statele membre UE (a se vedea WE-FILE 21 de domnul KREGGE). El a raportat experiențe similare în legătură cu faptul că atât FSA, cât și autoritățile din statul membru gazdă au refuzat să trateze reclamațiile sale.

Asigurații irlandezi au scris și autorității de reglementare financiară din Regatul Unit, exprimându-și îngrijorarea și solicitând compensații după ce criza începuse să se manifeste. FSA a pus la dispoziție corespondența sa cu asigurații irlandezi în WE-CONF 20. FSA a răspuns, ca de obicei, prin furnizarea de informații generale cu privire la probleme cum ar fi decizia House of Lords (Camerei Lorzilor), perspectiva vânzării către Halifax a unei părți din Equitable și planul de compromis. FSA a arătat că ELAS a rămas solvabilă și că FSA va *„continua să monitorizeze operațiile Equitable”*. În anumite cazuri, FSA a recomandat asiguraților *„să nu ia decizii pripite”* și a arătat că *„renunțarea la sau transferarea polițelor cu participare la profit în alte momente decât la datele contractuale poate avea drept rezultat reducerea valorilor polițelor”* (WE-CONF 20). Drept răspuns pentru asigurații care au cerut compensații, FSA a subliniat că nu există *„nicio bază pe care am putea sau ar trebui să*

¹ Anexa E a WE conține o copie a unei declarații a ELAS, în care se afirmă că ELAS este autorizată de Personal Investment Authority (Autoritatea pentru investiții personale), autoritatea de reglementare a conduitei profesionale din Regatul Unit la acea vreme.

oferim despăgubiri”. De asemenea, a sfătuit un asigurat că „statele gazdă au puteri și responsabilități în legătură cu activitățile desfășurate sub jurisdicția lor și este posibil ca autoritățile irlandeze să aibă interes în anumite probleme în care dumneavoastră puteți fi interesat” (WE-CONF 20). Din WE-FILE 33 reiese că o serie de asigurați irlandezi au fost sfătuiți de FSA să depună reclamație la FOS al Regatului Unit¹.

În H8, Comisarul McCREEVY a tras următoarele concluzii cu privire la tratamentul și prelucrarea reclamațiilor transfrontaliere de către autoritățile naționale de reglementare: „Un aspect îngrijorător care rezultă din cazul Equitable este tratamentul reclamațiilor la autoritățile naționale. Reclamanții au fost trimiși „de la Anna la Caiafa” între autoritatea statului de origine, responsabilă de supravegherea financiară, și autoritatea gazdă a sucursalei, responsabilă de regulile de conduită profesională. Acest lucru este inacceptabil pe piața noastră unică. Am ridicat deja această problemă în fața autorităților de reglementare care s-au reunit în cadrul Comitetului european de asigurări și pensii profesionale. Controlorii care s-au reunit în cadrul Comitetului european al controlorilor de asigurări și pensii profesionale au anunțat că vor revizui regulile și procedurile care trebuie urmate de către controlori în activitatea transfrontalieră și plănuiesc să se concentreze asupra problemelor de protecția consumatorului, cum ar fi tratamentul reclamațiilor transfrontaliere.”

b.) Reclamațiile la FOS

Dovezile indică faptul că unii asigurați irlandezi și germani au făcut reclamații la Serviciul mediatorului financiar al Regatului Unit (UK Financial Ombudsman Service). În WE-CONF 7² autoritatea britanică de reglementare declară că „am înțeles de la Serviciul mediatorului financiar ... că a primit reclamații de la 74 de asigurați irlandezi și 6 asigurați germani”. FOS însuși nu a indicat inițial în dovezile pe care le-a depus la comisie câte reclamații a primit de la asigurații nerezidenți în Regatul Unit. Acesta a furnizat doar un tabel statistic cu informații referitoare la tratarea reclamațiilor cu privire la ELAS, indicând faptul că 1 reclamație «germană» și 2 reclamații «irlandeze» au fost «respinse» (WE 56). Așadar, comisia a solicitat detalii de la FOS cu privire la numărul exact de reclamații pe care le-a primit de la asigurații germani și irlandezi, informații dacă acestea se refereau la polițe încheiate în Regatul Unit sau cu sucursalele germană și irlandeză ale Equitable Life și deciziile luate cu privire la aceste polițe. În răspunsul său³, FOS nu a răspuns la aceste întrebări. Acesta doar a indicat faptul că „există o reclamație irlandeză pentru care FOS a luat o decizie provizorie. ... Că o parte a reclamației poate fi [noi subliniem acest lucru] de competența FOS. Nicio reclamație germană nu a fost depusă la FOS pentru care să considerăm că măcar o parte a reclamației poate fi de competența FOS.”

În ceea ce privește jurisdicția teritorială a FOS, în general, comisia a obținut următoarele informații de la asigurați. Domnul WEYER (H3) a spus că FOS le-a spus asiguraților germani că nu vor avea acces la serviciile sale: „Noi ... am primit informații neoficiale de la Serviciul

¹ Cu toate acestea, din dovezile primite de comisie, reiese că – cu (cel puțin) o excepție – reclamațiile asiguraților irlandezi nu au fost tratate de FOS (a se vedea în continuare).

² Pagina 2.

³ A se vedea WE 90.

mediatorului financiar din care rezultă clar că, în ceea ce privește părțile germane afectate, în conformitate cu percepția sa referitoare la poziția legală, asigurații germani nu aveau reclamații, în special dacă au încheiat contractul lor pe teritoriul suveran al Republicii Federale Germane.” Tot la fel, răspunsurile asiguraților irlandezi la chestionarul comisiei arată că FOS considera în general că reclamațiile asiguraților irlandezi nu intrau în sfera sa de competență.

Pe de altă parte, domnișoara KNOWD, asigurat irlandez, a spus în H2 că, după ce reclamația sa la mediatorul irlandez al asigurărilor a fost respinsă, a depus o reclamație la FOS, în mai 2003. FOS a respins inițial reclamația. Domnișoara KNOWD a declarat că atunci a trebuit să treacă printr-o „*luptă epică de 18 luni*”, confruntându-se, după cum pretinde ea, cu piedici și tactici de întârziere din partea ELAS, până când a fost clar, în noiembrie 2004, că ea „*avea dreptul să beneficieze de serviciile FOS*” (domnișoara KNOWD, H2). În WE-CONF 28, domnișoara KNOWD citează dintr-o scrisoare din noiembrie 2004 de la „*Domnul Roberts, mediator*”, în care FOS a confirmat aparent faptul că avea competență asupra reclamației acesteia: „*Mi se pare că ... pentru a decide dacă o reclamație intră sau nu sub jurisdicția teritorială a [FOS], argumentul principal ar trebui să fie dacă actul sau omisiunea care a dat naștere reclamației a fost comis de fapt în Regatul Unit de către o firmă care funcționează dintr-un sediu permanent aflat în Regatul Unit. Equitable Life are într-adevăr un asemenea sediu permanent și funcționează din acesta.*” Domnișoara KNOWD nu a specificat dacă FOS a luat sau nu o decizie cu privire la reclamația sa.

Autoritățile financiare irlandeze au informat comisia că au încercat să clarifice dacă asigurații irlandezi și germani aveau sau nu acces la FOS. Domnișoara O’DEA a indicat faptul că autorități irlandeze de reglementare au contactat Serviciul mediatorului financiar al Regatului Unit pentru a analiza dacă asigurații irlandezi ar avea acces la acesta. „*Din păcate, nu am putut obține clarificări dacă asigurații irlandezi ai Equitable Life intră explicit sub jurisdicția mediatorului de servicii financiare al Regatului Unit*” (domnișoara O’DEA, H4).

FOS declară pe website-ul său că el „*acoperă doar firme care oferă produse și servicii financiare în sau din Regatul Unit*”.¹ Acest lucru a fost confirmat de domnul TERTÁK (H1) care a declarat că FOS nu tratează plângerile de la asigurații care au încheiat contracte cu sucursalele din UE ale Equitable, deoarece produsul nu a fost furnizat în sau din Regatul Unit. În H4, autoritățile britanice de reglementare nu au comentat despre jurisdicția teritorială a FOS, ci doar au făcut referire, în câteva ocazii, la memorandumul pe care FOS l-a depus la comisie, declarând că nu aveau „*nimic de adăugat*” la acesta.

În acest memorandum (WE 27²), FOS declară următoarele cu privire la jurisdicția sa teritorială: „*FOS poate trata reclamații referitoare la activitățile unei firme desfășurate de pe teritoriul Regatului Unit. Totuși, acesta poate trata și reclamații, conform jurisdicției obligatorii, cu privire la activități desfășurate dintr-un sediu aflat în altă parte în UE, dacă (a) activitatea vizează Regatul Unit, și (b) contractele principale sunt încheiate în virtutea legilor din Anglia și Țara Galilor, Scoția sau Irlanda de Nord.*” Documentul menționează mai departe că „*în măsura în care vânzarea polițelor irlandeze ale Equitable Life și*

¹ <http://www.financial-ombudsman.org.uk/>

² Pagina 6.

furnizarea informațiilor referitoare la acele polițe, înainte și după cumpărarea lor, au fost făcute din Republica Irlanda, reclamațiile cu privire la asemenea probleme nu intră sub jurisdicția FOS. În timp ce ar putea fi posibil ca investitorii din Republica Irlanda să facă anumite reclamații împotriva Equitable Life care chiar intră sub jurisdicția FOS, este puțin probabil ca reclamațiile normale să facă acest lucru. Situația este similară în ceea ce privește polițele germane ale Equitable Life. Implicarea unei sucursale străine nu înseamnă întotdeauna că serviciul nu era de fapt prestat din Regatul Unit. FOS trebuie să analizeze faptele care au creat situația; dar dacă serviciul a fost de fapt prestat din afara Regatului Unit, FOS nu are jurisdicție”. Pe de altă parte, „mediatorul și-a exprimat opinia că are competența să trateze reclamațiile care au fost făcute la FOS de asigurații sucursalelor din Guernsey și Dubai ale Equitable Life, pe baza percepției sale referitoare la întinderea rolului jucat de Equitable Life din Regatul Unit în activitățile sucursalelor din Guernsey și Dubai. Acești asigurați includ cetățeni din mai multe țări care nu sunt rezidenți în Regatul Unit” (WE 27¹).

ES 3 se încheie după cum urmează: „FOS nu anchetează reclamații ale asiguraților care au cumpărat produse de la sucursale ale firmelor britanice înființate în afara Regatului Unit, cu privire la serviciile, vânzările sau consultanța obținută acolo. Cu toate acestea, ar trebui admis ca orice caz de administrare defectuoasă post-vânzare, datorată prestatorului din Regatul Unit, să fie acoperit de FOS. Din cele menționate mai sus rezultă că un asigurat, rezident în Germania sau Irlanda, ar fi inclus în schema FOS al Regatului Unit, dacă a cumpărat o poliță direct de la ELAS, însă nu ar fi inclus în aceasta dacă a cumpărat o poliță prin intermediul unei sucursale a ELAS aflate în statul său de reședință, în măsura în care reclamația sa se referea la vânzarea poliței. În legătură cu asemenea reclamații, asiguratul poate să fie sau să nu fie acoperit de mediatorul statului gazdă, în funcție de regulile care guvernează jurisdicția sa teritorială.”

ES 3 se referă la un aspect suplimentar al problemei jurisdicției FOS, făcând diferența între reclamațiile referitoare la conduita profesională și reclamațiile care se referă la presupuse încălcări ale regulilor prudențiale: „Competența unui mediator național ar trebui să fie aferentă domeniului de aplicare a regulilor la care se referă reclamația. Astfel, dacă reclamația se referă presupusa încălcare a regulilor de conduită profesională, ar trebui să fie responsabilitatea mediatorului statului gazdă să analizeze reclamația, deoarece regulile de conduită profesională ale statului gazdă sunt cele care se aplică. Dacă, din contră, reclamația se referă la presupusa încălcare a unei reguli prudențiale, responsabilitatea de a o investiga ar trebui să revină FOS, deoarece [ELAS se supune regulilor prudențiale din Regatul Unit], conform Directivei privind asigurarea de viață” (ES 3²). Cu toate acestea, din dovezile obținute, se pare că FOS nu se ocupă în mod normal de reclamații referitoare la presupuse încălcări ale regulilor prudențiale, chiar dacă acest lucru nu ar fi împiedicat, în principiu, de statutul FOS, care menționează că jurisdicția obligatorie a FOS se extinde la orice reclamație referitoare la o activitate reglementată în baza Financial Services and Markets Act (Actului privind serviciile și piețele financiare).

În esență, din moment ce majoritatea asiguraților nerezidenți în Regatul Unit și-au cumpărat

¹ Pagina 6.

² Pagina 14.

polițele de la sucursale ELAS din afara Regatului Unit, marea majoritate a acestora a fost exclusă de la această cale de atac. În timp ce dovezile indică faptul că FOS nu a acceptat nicio reclamație germană, se pare că acesta a tratat cel puțin o reclamație de la un asigurat irlandez. Totuși, nu este clar pe ce bază a decis FOS că o reclamație irlandeză se încadra în sfera sa de competență.¹ La acea vreme, se pare că s-a creat confuzie în legătură cu această problemă, nu numai în rândul asiguraților, ci și în rândul instituțiilor interesate. Așa cum se specifică mai sus, chiar și autoritățile irlandeze, care contactaseră Serviciul mediatorului financiar al Regatului Unit pentru a analiza dacă asigurații irlandezi ar avea acces la acesta, „nu au putut obține clarificări dacă asigurații irlandezi ai Equitable Life intră explicit sub jurisdicția mediatorului de servicii financiare al Regatului Unit”.

c.) Mediatorul parlamentar al Regatului Unit

Astfel cum s-a menționat mai sus, mediatorul parlamentar al Regatului Unit derulează, în prezent, o anchetă „pentru a stabili dacă persoanele au suferit nedreptăți, în perioada anterioară lunii decembrie 2001, ca urmare a administrării defectuoase din partea organismelor publice responsabile cu reglementarea prudențială în cadrul societății de asigurări Equitable Life și/sau din partea Government Actuary Department; și pentru a recomanda calea de atac potrivită pentru orice nedreptate astfel cauzată” (WE 12²). Este important să se remarce că ancheta sa acoperă doar perioada anterioară datei de 1 decembrie 2001, fiindcă FSA, care a fost înființată ca autoritate unică de reglementare de la acea dată, nu este un organism care intră sub jurisdicția sa. De asemenea, mediatorul poate ancheta doar acțiunile celor însărcinați cu reglementarea prudențială în cadrul ELAS, însă nu poate trata reclamații referitoare la probleme de conduită profesională sau de marketing.

Reclamațiile către mediatorul parlamentar al Regatului Unit trebuie să fie trimise de către un membru în House of Commons (Camera Comunelor) a Regatului Unit. Astfel, conform domnului LAKE (H1), „mediatorul parlamentar al Regatului Unit nu este disponibil, din punct de vedere legal, decât supușilor coroanei britanice prin intermediul parlamentarului lor”. În consecință, așa cum a arătat domnul SEYMOUR, „un cetățean comunitar din afara Regatului Unit nu se poate adresa mediatorului parlamentar al Regatului Unit” (H7). Poziția inițială adoptată de serviciul mediatorului, astfel cum este exprimată în scrisoarea sa către EMAG, era aceea conform căreia asigurații internaționali (care au încheiat contracte cu sucursalele ELAS din afara Regatului Unit) nu făceau obiectul anchetei (WE 14³). Cu toate acestea, mediatorul parlamentar a revizuit această poziție după ce a obținut asistență juridică. Într-o scrisoare⁴ adresată domnului BRAITHWAITE, serviciul mediatorului declară că „ancheta noastră poate acoperi într-adevăr poziția tuturor asiguraților internaționali care pretind că au suferit o nedreptate ca urmare a proastei administrări în ceea ce privește reglementarea prudențială în cadrul companiei Equitable Life, anterior datei de 1 decembrie 2001” și că „orice descoperiri și recomandări la încheierea anchetei se vor adresa și poziției

¹ Decizia privind competența pare să fi fost adoptată la mult timp după depunerea unor reclamații, și anume după 18 luni în cazul domnișoarei KNOWD (a se vedea H2).

² Anexa B.

³ Pagina 42.

⁴ Poziția asiguraților „internaționali” în legătură cu ancheta mediatorului parlamentar; Scrisoare din partea serviciului mediatorului către dl. Braithwaite, Secretar General al EMAG, datată 9 mai 2005.

asiguraților”. Conform scrisorii, această decizie s-a bazat pe o confirmare, din partea UK Treasury (Ministerului de finanțe al Regatului Unit), că, în practică, toate reglementările prudentiale au fost adoptate de autoritatea britanică de reglementare și că reclamațiile referitoare la aceste reglementări au, astfel, legătură cu drepturi sau obligații rezultate pe teritoriul Regatului Unit. Opinia domnului LAKE (H1) a fost că decizia de a acoperi asigurații internaționali a fost „o măsură discreționară și nu o prescripție legală”. Comisarul McCREEVY a salutat angajamentul mediatorului parlamentar „pentru că, pe o piață unică, este inacceptabil ca asigurații nerezidenți în Regatul Unit să nu beneficieze de același tratament ca și asigurații din Regatul Unit” (H8).

d.) Regimul de despăgubire a serviciilor financiare din Regatul Unit

FSCS (Financial Services Compensation Scheme – regimul de despăgubire a serviciilor financiare) declară pe website-ul său¹ că poate trata doar plângeri împotriva firmelor care erau autorizate de către o autoritate britanică de reglementare la momentul la care s-a acordat asistența. Percepția comună a martorilor audiați în fața comisiei este aceea conform căreia FSCS, în principiu, nu ar acoperi cererile de despăgubire ale clienților sucursalelor străine ale întreprinderilor britanice de asigurări (a se vedea, de exemplu, declarațiile domnului TERTÁK, H1; domnului LAKE, H1; domnului WEYER, H3; domnișoarei O’DEA, H4; domnului STEFFEN, H6).

În urma cererilor primite de la asigurații irlandezi², autoritățile irlandeze au căutat să obțină informații de la autoritățile britanice cu privire la existența posibilității ca asigurații irlandezi să se califice pentru despăgubire în caz de insolvență. Asistența primită a fost în sensul că poziția asiguraților irlandezi cu privire la dreptul la despăgubire în baza regimului este complexă din punct de vedere legal și „ar trebui evaluată ... pentru fiecare caz în parte.” (domnișoara O’DEA, H4).

În WE 21³ BaFin indică faptul că a analizat dacă clienții germani ai Equitable Life puteau beneficia de FSCS în caz de insolvență. Conform acestora, polițele semnate de clienții germani anterior creării FSCS la 1 decembrie 2001 (care este cazul tuturor polițelor germane) sunt protejate dacă acestea au fost semnate cu o întreprindere autorizată britanică sau cu una din sucursalele sale din UE și dacă acestea se aflau deja sub protecția predecesorului său, Fondul de protecție a asiguraților (Policyholder Protection Fund), creat în 1975. A doua condiție este îndeplinită (în cazul în care „riscul asigurat se situează în afara Regatului Unit”⁴) doar dacă polițele au fost semnate cu o întreprindere din Regatul Unit. Începând din 1997, protecția s-a extins la polițele care erau semnate cu sucursale din țările SEE, însă doar dacă riscul sau angajamentul se situează în Regatul Unit. Așadar, polițele încheiate de nerezidenții în Regatul Unit cu sucursale străine, care reprezintă cea mai obișnuită situație, nu sunt protejate conform informațiilor primite de la BaFin. Conform domnului STEFFEN (H6) „acest lucru nu s-a modificat considerabil după 2002, deoarece criteriul era fie ca respectivul contract să fi fost în realitate semnat în Regatul Unit, fie ca riscul asigurat să se fi

¹ <http://www.fscs.org.uk/>

² A se vedea, de exemplu, scrisoarea cu anexe a d-lui O’Broin, datată 8 martie 2006 (WE 3).

³ Paginile 3 și 4.

⁴ Și anume, asigurați având polițe cu participare la profit, rezidenți în afara Regatului Unit.

situat tot în Regatul Unit, adică asiguratul trebuia să locuiască în Regatul Unit. După părerea noastră – și nu pot afirma acest lucru cu absolută siguranță – aceasta nu s-ar aplica mării majorității a clienților din Germania. Am avut întruniri la Bonn pentru a discuta cu colegii noștri britanici dacă ar putea exista o discrepanță între, pe de o parte, regimul de despăgubire britanic, care se aplica de fapt clienților britanici, și protecția disponibilă clienților europeni. În orice caz, FSA nu a contestat aprecierea noastră că clienții germani nu erau protejați, însă am tratat împreună acest punct fără a identifica vreun posibil remediu”.

WE 84¹ a domnului HOLMES, în acest context, face referire la articolul 12 din Tratatul CE, care stipulează că orice discriminare pe motiv de naționalitate este interzisă, accentuând faptul că *„rezidența este recunoscută în jurisprudența comunitară ca substitut apropiat al naționalității”*. Așadar, se poate considera că cerințele de acces la regimul britanic de despăgubire sunt discriminatorii pentru nerezidenții în Regatul Unit și, în consecință, încalcă articolul 12 din Tratatul CE.

Cu toate acestea, problema accesului la regimurile de garanții a avut foarte puțină relevanță practică pentru victimele ELAS, din moment ce regimul britanic nu a intrat niciodată în joc, dat fiind faptul că societatea și-a respectat obligațiile și nu a fost insolubilă.

Pe scurt, se pare că asigurații nerezidenți în Regatul Unit nu au, în general, acces la cele două organisme britanice menite să se ocupe de reclamațiile privind asigurările sau de nerespectarea obligațiilor de către întreprinderile de asigurări (FOS și FSCS). Domnul TERTÁK (H1) a concluzionat, astfel, că *„membrii Equitable Life nerezidenți în Regatul Unit se află în mod clar într-o poziție nefavorabilă.”* Domnul WEYER (H3) a sugerat că acțiunea în justiție ar fi *„într-adevăr singura cale legală de atac recunoscută aflată la dispoziția consumatorului european”*.

Data fiind situația nesatisfăcătoare actuală, Comisia *„lucrează, de ceva timp, împreună cu statele membre, la subiectul regimurilor de garanții ale asigurărilor și, în prezent, analizează dacă să prezinte sau nu o propunere de directivă care să impună fiecărui stat membru să stabilească un asemenea regim, acoperind atât clienții și beneficiarii succursalelor naționale, cât și cei ai succursalelor străine din UE”*, conform domnului TERTÁK (H1). Domnișoara O’DEA (H4) a specificat că această Comisie a convocat un grup de lucru pentru a analiza în ce mod se poate atinge un nivel minim de armonizare în ceea ce privește despăgubirea asigurărilor, pentru a garanta accesul consumatorilor care tratează cu asiguratorii transfrontalieri la despăgubirile disponibile în statul membru de origine al asiguratorului. *„Noi credem că acest lucru ar trebui să continue”*, a spus domnișoara O’DEA. Domnul MAXWELL de la HM Treasury (H4) a exprimat și sprijinul, în principiu, pentru o directivă europeană care să acopere regimurile de garanții ale asigurărilor: *„Spre deosebire de cazul depozitelor bancare, nu există în prezent niciun cadru european pentru funcționarea regimurilor naționale de despăgubire a asigurărilor. ... Regatul Unit a indicat faptul că nu se va opune unei propuneri ferme. Însă orice propunere de Directivă privind regimurile de garanții ale asigurărilor poate fi doar o parte a unui sistem care trebuie să includă o cooperare mai bună între controlorii din statul de origine și cei din statul gazdă.”* În mod similar, domnul STEFFEN de la BaFin a spus că *„noi urmărim cu mare interes evoluția*

¹ Pagina 24.

discuțiilor dintre statele membre europene cu privire la un cadru legal armonizat pentru schemele de protecție în cadrul Uniunii Europene ...iar Germania participă în mod constructiv la aceste eforturi” (H6).

5. Acțiunea în justiție

În ceea ce privește o posibilă acțiune în justiție împotriva asiguratorilor, Regulamentul Consiliului (CE) nr. 44/2001 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială stipulează, în general, că această competență se exercită în statul membru în care acuzatul domiciliază, indiferent de naționalitatea acestuia/acesteia. Secțiunea 3 (articolele 8-14) menționează reguli specifice pentru chestiuni referitoare la asigurări. Articolul 9 alineatul 1 stipulează că „*un asigurator care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționat în justiție (a) în instanțele din statul membru pe teritoriul căruia are domiciliul, sau (b) în alt stat membru, în cazul acțiunilor intentate de către asigurat ... în instanțele de la locul unde este domiciliat reclamantul*”. Articolul 9 alineatul 2 specifică faptul că „*un asigurator care nu are domiciliul pe teritoriul unui stat membru, dar deține o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele membre, în cazul conflictelor rezultate în urma funcționării sucursalei, agenției sau unității, este considerat ca având domiciliul în acel stat membru*”. Regulamentul stipulează și recunoașterea și executarea hotărârilor de către statele membre interesate.

Rezultă că asigurații irlandezi/germani, care au încheiat contracte cu Equitable Life în Regatul Unit, ar avea posibilitatea de a alege să acționeze compania în justiție fie în Regatul Unit, fie în țara unde își au domiciliul, care va fi cel mai probabil Irlanda/Germania. Pe de altă parte, asigurații irlandezi/germani care au încheiat contracte cu sucursalele Equitable Life din Irlanda/Germania ar trebui să acționeze Equitable în justiție în Irlanda/Germania (doar dacă nu au domiciliul în alt stat membru). Marea majoritate a asiguraților irlandezi/germani și-au cumpărat polițele de la sucursalele ELAS din Irlanda/Germania, deci ar trebui să acționeze în justiție societatea acolo.

Articolul 32 din directiva consolidată privind asigurarea de viață prevede reguli cu privire la legislația aplicabilă contractelor de asigurări. În consecință, un contract de asigurare de viață este supus legislației statului membru al angajamentului, adică statul membru pe teritoriul căruia asiguratul își are reședința obișnuită. Atunci când legislația aceluia stat permite acest lucru, părțile pot alege legislația altei țări. În orice caz, atunci când asiguratul este o persoană fizică și are reședința obișnuită într-un stat membru altul decât statul de origine, părțile pot alege legislația statului al cărui cetățean este asiguratul. Totuși, regulile de mai sus nu limitează aplicarea regulilor de drept ale forumului în situația în care acele reguli sunt obligatorii, indiferent de legislația altfel aplicabilă contractului.

De exemplu, ES 3¹ analizează posibilitatea de alegere a legislației aplicabile de către asigurații germani în solicitarea despăgubirilor împotriva societății: „*Condiția ca asigurații germani să poată pretinde despăgubiri în baza legislației engleze, într-o instanță germană,*

¹ Paginile 68-70.

depinde de principii de drept internațional privat. Se aplică diferite reguli în funcție de tipul de despăgubire pe care asiguratul dorește să o pretindă. ” În ceea ce privește căile de atac prevăzute prin contract, ES 3 concluzionează că „în cazul unui asigurat german care încheie un contract cu Equitable Life, legea implicită care guvernează contractul și posibilele încălcări ale obligațiilor care rezultă din contract este legea germană. Părțile pot alege o altă legislație, dar alegerea lor este limitată. Legislația engleză poate fi aleasă dacă un cetățean britanic are reședința obișnuită în Germania. ... [În cazul în care] Equitable Life nu a desfășurat activitatea de asigurări în Germania nici prin sucursale sau sucursale, nici prin agenții, părțile contractului pot alege orice legislație dacă asiguratul are reședința obișnuită în Germania. ” Cu privire la căile de atac în virtutea dreptului răspunderii civile delictuale, ES 3 stipulează că „în cazul unui asigurat având reședința obișnuită în Germania (și, așadar, având activele sale în Germania) care a suferit o pierdere financiară datorată actelor prejudiciabile ale Equitable Life sau ale unuia din angajații acesteia, asiguratul poate alege dacă să urmeze căile de atac prevăzute de legislația germană sau de legislația engleză.

Domnul STEFFEN (H6) a comentat că dânsul „nu poate formula critici referitoare la această soluție legală, este protecția consumatorului în cel mai bun sens”. Dânsul consideră faptul că asigurării nerezidenți în Regatul Unit, atunci când apare o problemă, „nu trebuie să înfrunte legislația britanică” drept un avantaj pentru aceștia. Domnul WEYER (H3), totuși, și-a exprimat îndoiala în legătură cu capacitatea curților regionale germane de a trata posibile procese intentate împotriva ELAS: „Aș menționa aici și faptul că acest lucru ar fi în mod special dificil pentru noi pentru că materialul este extrem de complex. Din punct de vedere german, tratăm chestiuni care au implicații legale internaționale. În plus, trebuie clarificate chestiuni legate de analiza actuarială, legislația de reglementare și dreptul contractelor de asigurări, iar probele pe care le deținem provin în mare parte din Regatul Unit, așadar sunt în limba engleză. Noi estimăm că o curte regională normală, care are competență în mod normal în asemenea cazuri, ar fi supraîncărcată, în mare parte, cu asemenea chestiuni. Riscul privind cheltuielile de judecată este, de asemenea, un factor teribil pentru consumatorul german în acest sens.”

Comisia a luat cunoștință despre un proces intentat împotriva ELAS la o curte germană. Domnul STEFFEN a spus comisiei, în H6, că „un avocat german mi-a scris pentru a solicita sprijin din partea autorității germane de reglementare într-un proces. ... Cred că avea legătură cu un proces de la Curtea regională din Düsseldorf. Până acum, am simțit că suntem bine acoperiți în calitate de autoritate germană de supraveghere, pentru că nu credem că autoritatea de reglementare poate avea rolul de mediator, în cazuri individuale, între părțile unui contract. Am auzit că aceste negocieri continuă și am mai auzit – dar aceasta este impresia mea subiectivă – că, în acest caz, se negociază și se discută într-adevăr aranjamentele și sumele corespunzătoare despăgubirilor. Cu toate acestea, nu vă pot spune care va fi rezultatul”.

În ceea ce privește asigurării irlandezi, domnișoara KNOWD (H2) a spus comisiei că „ne aflăm în litigiu cu Equitable, dar procesul nostru este amânat în acest moment”. Domnișoara KNOWD nu a specificat dacă procesul a fost intentat la o instanță din Irlanda sau la una din Regatul Unit. Nu s-au pus la dispoziția comisiei informații cu privire la alți asigurați irlandezi care să fi intentat procese împotriva Equitable Life.

În ceea ce privește plângerile împotriva autorităților de supraveghere, ES 3¹ specifică faptul că nu se aplică Regulamentul (CE) nr. 44/2001. În consecință, o acțiune în despăgubiri intentată împotriva autorităților britanice se supune legislației engleze și trebuie intentată la instanțele britanice: „*Aceasta reflectă principiul general al teritorialității, care se aplică în chestiuni de drept public. Astfel, plângerile împotriva autorităților britanice de reglementare sunt guvernate de legislația engleză, care este responsabilă de stabilirea dacă și în ce condiții un asigurat nerezident în Regatul Unit își poate recupera pierderile. Cu toate acestea, trebuie observat, în acest context, faptul că statele membre sunt supuse principiului fundamental al nediscriminării pe motiv de naționalitate, prevăzut în articolul 12 CE, și astfel, tratamentul inegal al asiguraților care nu sunt rezidenți în Regatul Unit riscă să reprezinte discriminare indirectă pe motive de naționalitate*” (ES 3).

Așa cum s-a declarat mai sus, mai mulți martori au evidențiat obstacolele legale și riscurile financiare implicate în solicitarea de despăgubiri împotriva unei autorități britanice de reglementare, chiar și pentru cetățenii britanici. Cu privire la cetățenii nerezidenți în Regatul Unit, s-a declarat că „*cadrul legal din Regatul Unit nu numai că nu este familiar majorității [acestora], ci este și mult mai riscant decât cadrul lor legal național*” (a se vedea domnul LAKE, H1). Dovezile indică faptul că nici un asigurat nerezident în Regatul Unit nu a acționat în justiție autoritatea britanică de reglementare.

X Posibile căi de atac pentru victimele ELAS în conformitate cu legislația comunitară

Această parte tratează căile de atac aflate la dispoziția asiguraților în conformitate cu legislația comunitară. În primul rând, se analizează dacă legislația secundară, cum ar fi, de exemplu, însăși cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață, prevede căi de atac. În al doilea rând, raportul se concentrează asupra sistemului de protecție judiciară în conformitate cu legislația comunitară primară, în ceea ce privește pierderile și daunele cauzate persoanelor de încălcări ale legislației comunitare. În final, comisia studiază mecanismele de coordonare la nivel comunitar, cum este FIN-NET, care a fost înființat pentru a facilita tratamentul reclamațiilor primite de la clienții transfrontalieri.

1. A treia directivă privind asigurarea de viață

Așa cum s-a declarat anterior, articolul 36 (articolul 31 al Directivei 92/96/CEE) impune statelor membre să prevadă reguli detaliate cu scopul de a se asigura că asigurații primesc informații adecvate înainte de încheierea contractului de asigurare. După încheierea contractului, asigurații au dreptul să fie informați periodic pe întreaga durată a contractului despre orice modificare referitoare la informații relevante legate de contract. Acest articol trebuie citit împreună cu Anexa III la Directivă (Anexa II la Directiva 92/96/CEE). Anexa stipulează că informațiile care trebuie comunicate asiguratului trebuie să fie furnizate într-un mod clar și corect, în scris, într-o limbă oficială a statului membru al angajamentului. Secțiunea A din această anexă enumerează informațiile care trebuie comunicate asiguratului

¹ Paginile 108 și 109.

înainte de încheierea contractului, în timp ce Secțiunea B enumerează informațiile care trebuie oferite asiguratului pe durata contractului. În conformitate cu articolul 36 alineatul 3 din Directivă, statul membru al angajamentului poate impune companiei de asigurări să furnizeze informații suplimentare față de cele specificate în Anexă, „doar dacă acest lucru este necesar pentru o înțelegere corectă, de către asigurat, a elementelor esențiale ale angajamentului”.

ES 3¹ susține că cerințele minime de confidențialitate prevăzute în directivă sunt suficiente de precise și, astfel, acordă drepturi persoanelor în raport cu companiile de asigurări, care pot fi aplicate din momentul introducerii lor în legislația națională. Cu toate acestea, Directiva 2002/83/CE nu prevede căi de atac prevăzute prin contract în favoarea asiguraților. În consecință, *“căile de atac aflate la dispoziție pentru încălcarea articolului 36 sunt cele prevăzute de legislația națională”* (ES 3²). Așa cum s-a arătat la punctul VI 2 litera a.), cerințele de confidențialitate în Regatul Unit sunt mai extinse și mai precise decât cele de la articolul 36 din Directivă. Dispozițiile acestora din urmă, de exemplu, nu par suficiente de precise în sine pentru a servi drept bază pentru dreptul pe care îl are un asigurat non-RAG al Equitable de a fi informat de riscul RAG, în timp ce, în conformitate cu legislația britanică, asemenea riscuri trebuie să fi fost dezvăluite. Cu toate acestea, ES 3 precizează că, teoretic, în cazul în care Regatul Unit nu impune unei companii de asigurări să dezvăluie o informație necesară în conformitate cu directiva, asiguratul poate avea dreptul la despăgubiri din partea statului, dacă acesta/aceasta a suferit o pierdere ca urmare a neîndeplinirii acelei obligații. Condițiile pentru obligația de supraveghere, în conformitate cu legislația comunitară, sunt analizate în detaliu în cele ce urmează.

Merită observat faptul că informațiile care trebuie furnizate includ *„aranjamentele pentru examinarea reclamațiilor cu privire la contracte formulate de titularii polițelor de asigurare, asigurații cu asigurări de viață sau beneficiarii contractelor, inclusiv, după caz, existența unui serviciu de reclamații, fără a aduce atingere dreptului de a iniția procedurile judiciare”* (Anexa III, Secțiunea A, punctul (a)15 din Directiva 2002/83/CE).

Așadar, conform acestor prevederi, Equitable Life ar fi trebuit să fie obligată să informeze asigurații, inclusiv clienții sucursalelor germană și irlandeză, cu privire la aranjamentele și serviciile responsabile cu examinarea reclamațiilor lor. Comisia a căutat să examineze dacă ELAS a respectat această cerință în toate cazurile. Domnul LLOYD, fost agent de vânzări al ELAS în Regatul Unit, a spus, în H5, că *„[personalul britanic de vânzări era] bine informat cu privire la respectarea cerințelor de reglementare, de genul «atunci când te întâlnești cu un client, trebuie să le oferi un formular de analiză a necesităților; trebuie să le prezinți caracteristicile principale». Desigur, în cadrul documentației, trebuie să fi existat referiri la mediator și modul în care se poate depune o reclamație și informații aproape standard de vânzări. Am înțeles întotdeauna, și de fapt cred că acest lucru este adevărat, că Equitable era la fel de bună ca orice forță de vânzări a agențiilor britanice de asigurări de viață în acordarea informațiilor potrivite clienților noștri”*. Cu toate acestea, dată fiind confuzia din rândul asiguraților din Irlanda și Germania cu privire la organismul căruia îi puteau adresa reclamațiile, comisia a căutat informații dacă ELAS le furnizase acestora toate informațiile relevante. Domnul THOMSON, în H8, a dat următorul răspuns: *„Procedura societății în*

¹ Pagina 88.

² Pagina 89.

ceea ce privește reclamații irlandezi era să ofere detalii referitoare la mediatorul irlandez al asigurărilor, atunci când societatea dădea răspunsul final reclamantului. În ceea ce privește asigurările germani, societatea nu cunoaște să existe un serviciu al mediatorului echivalent, deci reclamațiile erau tratate de către societate”. WE-CONF 21 informează că, în Germania, „termenii polițelor precizează și faptul că asigurații se pot adresa instanțelor locale, dacă doresc să intenteze o acțiune pentru despăgubire”.

Dimpotrivă, domnișoara KNOWD (H3) a susținut că „Equitable a informat membrii irlandezi că [ei] nu puteau beneficia de serviciile FOS”, deși s-a dovedit că acest lucru nu era adevărat (cel puțin în cazul dumneaei). Domnul THOMSON a continuat să afirme că „Nu știu să li se fi spus asiguraților irlandezi că nu se pot adresa FOS din Regatul Unit” (H8). „Totuși, noi le-am spus asiguraților irlandezi că FOS din Regatul Unit poate decide că nu poate trata reclamația lor. Așa cum am afirmat deja, practica noastră normală era să îndreptăm asigurații irlandezi care nu erau mulțumiți de răspunsul nostru la reclamația lor către mediatorul irlandez al asigurărilor. Acest lucru se întâmpla deoarece noi credeam că acesta era cel mai potrivit organism să trateze reclamațiile formulate de asigurații irlandezi cu privire la polițele vândute în Irlanda” (H8).

Introducerea cerințelor de informare prevăzute în articolul 36 în legătură cu Anexa III la Directivă este de competența și responsabilitatea statului membru al angajamentului. IFSRA a informează comisia, în WE 80, că „Anexa III la Directiva 2002/83/CE a fost transpusă în legislația irlandeză prin intermediul Statutory Instrument 360 din 1994. Articolul 45 din Partea 5 impune ca un asigurator să ofere anumite informații unui asigurat, înainte de încheierea unui contract, informații specificate detaliat în Anexa III la Regulamente. Informațiile referitoare la examinarea reclamațiilor ... sunt incluse la punctul 15 din Anexa III. Equitable Life Society se supunea acestei prevederi.” În ceea ce privește situația din Germania, domnul WESTPHAL susține, în WS 2, că legislația germană nu fusese în conformitate cu cerințele prevăzute în Anexa III la Directiva consolidată privind asigurarea de viață. Impactul concret al legislației germane care guverna încheierea contractelor de asigurări – așa-numitul *Policenmodell* – este acela că un contract de asigurare se consideră încheiat chiar dacă asiguratul nu a primit încă toate informațiile necesare conform directivei comunitare privind asigurarea de viață. Acest lucru contravine principiului prevăzut în directivă, care stipulează că asigurații trebuie să fie informați în mod corespunzător înainte de a-și asuma o obligație contractuală. Conform domnului WESTPHAL, asociația consumatorilor germani a depus astfel o reclamație la Comisie în 1994, reclamație care, susține acesta, nu a fost tratată ulterior. Domnul WESTPHAL a informat comisia despre faptul că s-a declanșat procedura privind încălcarea dreptului comunitar¹ împotriva Germaniei, de către Comisie, doar după ce a fost depusă o altă reclamație din aceleași motive, 11 ani mai târziu, în 2005. Comisia a trimis guvernului german o opinie întemeiată, în octombrie 2006. Domnul WESTPHAL a indicat faptul că legislația germană este acum în conformitate cu cerințele directivei privind asigurarea de viață. Fiindcă cerințele de confidențialitate din anexa III la directivă nu sunt relevante în legătură cu principalele acuze de subscriere înșelătoare împotriva ELAS, acest punct nu este analizat mai mult în această parte a raportului.

¹ Un comunicat de presă al Comisiei din 12 octombrie 2006 indică faptul că a fost trimisă o scrisoare de notificare oficială guvernului german din partea Comisiei.

În timp ce asigurații trebuie să fie informați despre procedurile și serviciile de reclamații, dacă acestea există, nici directivele privind asigurarea de viață, nici un alt document de legislație comunitară nu impune statelor membre să asigure căi de atac, fie pentru clienții interni, fie pentru cei ai sucursalelor din UE. Domnul TERTÁK a subliniat acest lucru în declarația sa dată în fața comisiei: „Nu există, în prezent, obligația conform legislației europene de a avea fie un serviciu al mediatorului pentru servicii financiare, care poate impune plata de compensații, fie o schemă de garantare pentru a plăti cererile de despăgubire în cazul falimentului unei întreprinderi de asigurări” (H1).

În consecință, autoritățile britanice au subliniat în fața comisiei faptul că Regatul Unit „a avut ca principală preocupare asigurarea căilor de atac pentru asigurați și a depășit, în multe rânduri, cerințele europene în asigurarea schemelor de mediere și de despăgubire” (domnul MAXWELL, H4), deși nu par să fie disponibile pentru clienții sucursalelor înființate în alte state membre. Așa cum s-a declarat anterior, schemele de mediere există și în Irlanda și Germania. Domnul MERRICKS accentuează, în WE 56, faptul că actualele scheme de mediere din Regatul Unit și Irlanda sunt mai cuprinzătoare și au mai multe puteri extinse de decizie față de majoritatea schemelor similare din alte state membre UE, inclusiv Germania. Așa cum s-a menționat mai sus, regimurile de despăgubire există, în prezent, în Regatul Unit și Germania, dar nu și în Irlanda.

În observațiile făcute în fața comisiei, domnul SEYMOUR (H7) a făcut referire la articolul 13 din Directiva 92/96/CEE, subliniind faptul că este necesar „ca un controlor din statul membru de origine să prevină sau să remedieze toate neregularitățile care aduc prejudicii intereselor persoanelor asigurate”. El a argumentat că autoritatea britanică de reglementare refuză, totuși, să remedieze situația și „continuă să ia toate măsurile posibile pentru blocarea căilor democratice de atac pentru pierderile cauzate”. Conform domnului SEYMOUR, aceasta „este o violare gravă a celei de-a treia și celei de-a patra directivă privind asigurarea de viață”. Răspunzând acestei afirmații, domnul BEVERLY de la Comisie a precizat că referirea la „remediere” din acest articol nu înseamnă plata de despăgubiri: „Articolul în cauză tratează puterile controlorilor. Autoritățile competente trebuie să aibă puterea de a preveni, stopa sau îndrepta orice neregularități care aduc prejudicii interesului persoanelor asigurate. Și mai simplu, prevederea nu se referă la plata de despăgubiri. Din cunoștințele mele, nu există prevederi în niciuna din directivele privind asigurarea de viață, care tratează plata de daune sau despăgubiri. Aceasta este, în prezent, o chestiune ce ține de legislația națională” (H7). Comisarul McCREEVY a reiterat această afirmație în H8: „Directivele privind asigurarea de viață nu tratează sau fac referire la problema compensației.”

Domnul ALEXANDER își exprimă părerea că „legislația europeană ar trebui să joace un rol în definirea suplimentară a căilor de atac aflate la dispoziția asiguraților pentru a solicita despăgubiri pentru pierderile ce rezultă din încălcarea legislației comunitare, împotriva firmelor terțe”. Asemenea căi de atac nu vor înlocui, ci vor completa căile de atac existente în conformitate cu legislația națională.(WE-FILE 31¹). Conform spuselor sale, trebuie definit cu exactitate ce pierderi trebuie despăgubite și modul de calculare a despăgubirii. De asemenea, legislația trebuie „să abordeze elementele necesare pentru ca un asigurat să poată intenta o

¹ Pagina 2.

acțiune pentru despăgubire sau să definească cerințele pentru ca un asigurat să intenteze proces civil împotriva unei firme sau a unei persoane care a încălcat legislația comunitară” (WE-FILE 31). Domnul KERN propune ca „legislația europeană să poată amenda directivele existente pentru a asigura căi de atac disponibile persoanelor private pentru a intenta o acțiune civilă pentru despăgubire în instanțele statului membru... În caz contrar, se poate adopta o directivă separată care să prevadă căile de atac pentru pierderile suferite datorită încălcărilor oricăror directive comunitare existente ... care guvernează asigurarea de viață și serviciile financiare, în general” (WE-FILE 31¹).

2. Legislația comunitară primară

a.) Dreptul la petiție și reclamații către Comisia Europeană

Conform articolului 194 din Tratatul CE, orice cetățean al Uniunii Europene sau rezident într-un stat membru, poate depune, individual sau în asociere cu alte persoane, o petiție la Parlamentul European cu privire la un subiect care intră în domeniile de activitate ale Uniunii Europene și care îi afectează în mod direct. Petiția poate prezenta o cerere individuală, o reclamație sau o observație cu privire la aplicarea legislației comunitare sau un apel către Parlamentul European pentru a lua poziție referitor la o anumită chestiune. Asemenea petiții oferă Parlamentului European oportunitatea de a atrage atenția asupra oricărei încălcări a drepturilor unui cetățean european de către un stat membru sau de către autoritățile locale sau de către altă instituție. În funcție de situație, Comisia pentru petiții poate solicita, de exemplu, Comisiei Europene să desfășoare o anchetă preliminară și să ofere informații despre respectarea legislației comunitare relevante. În anumite cazuri excepționale, comisia poate înainta Parlamentului un raport spre votare în sesiune plenară sau poate face o vizită de constatare. De asemenea, aceasta poate coopera cu autoritățile naționale sau locale din statele membre la rezolvarea unei probleme ridicate de un petiționar. Cu toate acestea, Comisia pentru petiții nu poate să nu țină cont de deciziile luate de autoritățile competente de pe teritoriul statelor membre. Deoarece Parlamentul European nu este o autoritate judiciară, el nu poate da hotărâri și nici revoca decizii luate de instanțele din statele membre. În mod similar, Parlamentul European nu are puterea de a acorda despăgubiri petiționarilor care au suferit o pierdere ca urmare a transpunerii incorecte a legislației comunitare.

În cazul Equitable Life, Parlamentul European a primit într-adevăr câteva petiții, în care se pretinde, printre altele, că asigurații au suferit din cauza nereglementării sau nesupravegherii ELAS de către guvernul britanic, în mod satisfăcător, în conformitate cu legislația comunitară relevantă în domeniul asigurărilor (a se vedea WE 14 și WE 15). Comisia a declarat petițiile admise și a solicitat Comisiei Europene să comenteze pe marginea diverselor probleme ridicate de petiționari. Mai mult, petiționarii au fost invitați să își prezinte cazul în fața comisiei, în reuniunea sa din 13 septembrie 2005.

În adresa lor către comisie (WE 44), autorii petiției 0029/2005 au cerut comisiei „să angajeze instituțiile comunitare în obținerea de corecții și reparații” și „să invite [Comisia] să

¹ Pagina 3.

stabilească faptele, ceea ce ar fi util investitorilor în recuperarea pierderilor lor". De asemenea, petiționarii au sugerat că „*există motive [pentru Comisie] să acționeze în justiție guvernul britanic la Curtea Europeană de Justiție*". Totuși, în documentul scris înaintat Comisiei pentru petiții¹, Comisia a precizat clar că este rolul său „*să se asigure că Regatul Unit este, în prezent, în conformitate cu legislația comunitară relevantă*” și că „*nu se poate pronunța cu privire la conținutul și aplicarea fostului regim de reglementare care a fost, în prezent, înlocuit*”. Ea a rezumat acest argument după cum urmează: „*Comisia a susținut în mod constant, în deplină conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție cu privire la rolul și scopul procedurii privind încălcarea dreptului comunitar, că obiectivul acestei proceduri conform legislației comunitare este acela de a stabili sau restabili compatibilitatea legislației naționale existente cu legislația comunitară, și nu acela de a decide cu privire la posibila incompatibilitate anterioară a unei legislații naționale care a fost modificată sau înlocuită de atunci.*”²

Petițiile Equitable Life au dus, în final, la crearea, de către Parlament, a actualei Comisii de anchetă pentru anchetarea acestei probleme.

În afară de trimiterea de petiții la Parlamentul European, cetățenii au posibilitatea de a face reclamații la Comisie, deși, spre deosebire de trimiterea de petiții, acesta nu este un drept acordat prin Tratat. În Comunicarea sa către Parlamentul European și către Mediatorul european privind relațiile cu reclamanții cu privire la încălcări ale legislației comunitare³, Comisia observă că „*orice persoană poate depune gratuit la Comisie o reclamație împotriva unui stat membru referitor la orice măsură (lege, regulament sau acțiune administrativă) sau practică a unui stat membru, pe care aceasta o consideră incompatibilă cu vreo dispoziție sau vreun principiu din legislația comunitară*”. Orice corespondență care poate fi anchetată ca reclamație este înregistrată într-un registru central de reclamații, păstrat de Secretariatul General al Comisiei. După anchetarea reclamației, oficialii Comisiei pot solicita Colegiului comisarilor fie să declanșeze procedura privind încălcarea dreptului comunitar împotriva statului membru în cauză, conform articolului 226 din Tratat, fie să închidă cazul. Comisia are libertate de decizie cu privire la chestiune. În raporturile sale anuale privind supravegherea aplicării legislației comunitare, Comisia a recunoscut în mod regulat rolul esențial jucat de reclamanți în detectarea încălcărilor legislației comunitare. De exemplu, în 2005, reclamațiile reprezentau aproape 43,5% din totalul încălcărilor detectate.⁴ În timp ce Comisia poate decide să declanșeze procedura privind încălcarea dreptului comunitar împotriva unui stat membru, ea nu poate acorda despăgubiri reclamanților. Cu toate acestea, declanșarea procedurii privind încălcarea dreptului comunitar îl poate ajuta pe reclamant să își dovedească cererile de despăgubire conform *Francovich*. Această afirmație este discutată în detaliu în cele ce urmează.

Într-o notă internă a Comisiei datată 19 martie 2004, pe care Comisia a furnizat-o ca parte din WE-CONF 11, se afirmă că „*în total, am primit 7 reclamații de la cetățeni individuali, 5 scrisori de la membri ai Parlamentului European și două întrebări scrise din partea Parlamentului European [cu privire la Equitable Life]*”. În H1, domnul TERTÁK a citat din

¹ Comisia Europeană: Comunicare către membri din 22 iunie 2005 privind petițiile 0611/2004 și 0029/2005.

² Comisia Europeană: Comunicare către membri din 22 iunie 2005 privind petițiile 0611/2004 și 0029/2005.

³ COM(2002) 141 final, Anexa.

⁴ Al 23-lea raport anual al Comisiei privind supravegherea aplicării legislației comunitare (2005); COM(2006) 416 final.

răspunsul Comisarului la o scrisoare a domnului Perry, MPE: „În situații normale, atunci când o parte lezată consideră că autoritățile naționale de supraveghere nu au respectat în mod corespunzător cerințele directivelor CE relevante, se pot cere compensații prin prezentarea în fața instanțelor naționale. Mai mult, în asemenea cazuri, instanțele naționale au și puterea de a acorda daune părților lezate, ceea ce Comisia nu poate face... În prezent, Comisia nu are cunoștință despre vreo încălcare a directivelor comunitare privind asigurarea de viață în legătură cu *Equitable Life*, dar își va revizui poziția în lumina rezultatelor anchetei *Penrose*, dacă este necesar”. În mod similar, conform WE-CONF 11, răspunsul inițial al Comisiei la reclamațiile cetățenilor fusese „că vom aștepta rezultatul raportului independent ... al Lordului *Penrose*, înainte de a stabili măsura, dacă există, ce trebuie adoptată”.

Până la publicarea raportului *Penrose*, Comisia a subliniat reclamanților (prin analogie cu poziția exprimată drept răspuns la cererea de informații din partea Comisiei pentru petiții) faptul că evenimentele care făceau obiectul reclamațiilor se refereau la un regim anterior de reglementare și supraveghere, care a fost înlocuit de atunci de către Regatul Unit (WE-CONF 11). În WE 1¹, Comisia și-a explicat poziția în felul următor: „Comisia nu este în măsură să își formeze o opinie definitivă cu privire la încălcarea sau neîncălcarea aplicării practice a directivei în cazul *Equitable Life* și, chiar dacă și-ar fi putut forma o asemenea opinie și ar fi fost convinsă că a existat o încălcare în practică, ea nu ar putea iniția procedura privind încălcarea dreptului comunitar în instanță. ... Curtea de Justiție hotărâse că scopul procedurii era «acela de a aduce o schimbare în comportamentul statului recalcitrant, și nu acela de a înregistra în abstracto că a existat o nerespectare în trecut». Curtea susținuse: «Comisia putea acționa în instanță pentru încălcarea Tratatului doar dacă un stat membru nu a respectat opinia întemeiată, până la data limită comunicată acestuia în acel scop»²... În cazul *Equitable Life*, Comisia se declarase mulțumită de introducerea directivei relevante de către Regatul Unit și problemele par să fie mai degrabă probleme de aplicare practică decât de transpunere. Comisia nu avusese motive să declanșeze procedura privind încălcarea dreptului comunitar, nu se prezentase nicio opinie întemeiată și era destul de clar că regimurile britanice de reglementare și supraveghere a asigurărilor de viață care fuseseră puse la îndoială de diverși corespondenți, reclamanți și petiționari fuseseră modificate radical de la momentul apariției problemelor aduse în atenția Comisiei și a Parlamentului.”

Comisia a observat, în concluzie, că „deoarece principala problemă în cauză părea să fie plata de compensații ... a afirmat, în repetate rânduri, că acțiunea pentru obținerea de compensații trebuia introdusă în fața autorităților și instanțelor naționale”, ceea ce ar fi „corect chiar și atunci când directivele comunitare conferă în mod direct drepturi indivizilor” (WE 1³).

Reclamanții și petiționarii au privit ca extrem de nesatisfăcătoare reticența Comisiei de a ancheta presupusa incompatibilitate a fostului regim britanic de reglementare cu a treia directivă privind asigurarea de viață. De exemplu, EMAG observă, în WE 44, că „economiiile pentru pensii sunt produse care se acumulează pe o perioadă de 50 de ani sau mai mult,

¹ Paginile 7-9.

² Cazul C-349/99 Comisia contra Italiei, RCE (2002) p.1-305.

³ Pagina 9.

pentru a asigura traiul la bătrânețe” și că „pot trece zeci de ani până când se descoperă găurile negre, așa cum este cazul Equitable”. EMAG sugerează că ar fi, așadar, „inacceptabil refuzul Comisiei de a trata nerespectările anterioare” și întreabă: „În ce cadru legal eficient pot contravenienții să scape doar cu promisiunile de reformă?” Comisia spune, în WE 1, că este „pe deplin conștientă de faptul că petiționarii consideră această poziție nesatisfăcătoare”. Cu toate acestea, aceasta este singura poziție pe care Comisia o poate adopta, dat fiind rolul său și natura procedurii privind încălcarea dreptului comunitar, în conformitate cu legislația comunitară” (WE 1¹). Comisia nu crede că există o lacună deoarece „nu înțelege care ar fi scopul acțiunii în justiție pentru a stabili că se poate să fi existat o încălcare în trecut” (WE 1²).

Din motivele prezentate mai sus, nici Parlamentul European, nici Comisia Europeană nu poate ordona plata de compensații petiționarilor sau reclamanților care au suferit o pierdere ca urmare a unei presupuse introduceri și aplicări incorecte a legislației comunitare de către statul membru. Totuși, dacă o instituție comunitară ar stabili că acțiunile sau omisiunile unui stat membru nu au fost în conformitate cu legislația comunitară, acest lucru ar putea ajuta reclamanții să pretindă despăgubiri în instanțele judecătorești corespunzătoare.

În consecință, este de înțeles faptul că petiționarii și reclamanții sunt dezamăgiți de reticența Comisiei de a cerceta presupusele încălcări care au existat în trecut și au fost remediate de atunci. Comisia acceptă faptul că, în asemenea cazuri, Comisia nu poate declanșa procedura privind încălcarea dreptului comunitar. Într-adevăr, așa cum observă în WE 1³, Comisia trebuie să respecte normele tratatului și jurisprudența Curții, iar orice modificări ale regulilor referitoare la procedura privind încălcarea dreptului comunitar necesită o modificare formală a tratatului. Din acest motiv, Parlamentul nu poate mulțumi pe acei asigurați care și-au exprimat speranța că Parlamentul European va recomanda Comisiei „să declanșeze procedurile la Curtea Europeană de Justiție (CEJ) pentru acționarea în justiție a guvernului britanic pentru nefuncționarea în concordanță cu directivele CE” (domnul BRAITHWAITE, H 10).

Cu toate acestea, dispozițiile tratatului nu împiedică anchetarea de către Comisie a presupuselor încălcări anterioare ca atare (fără a lansa ulterior procedura privind încălcarea dreptului comunitar). În opinia comisiei, acest lucru ar fi justificat, în special, în cazuri precum Equitable Life, în care un număr mare de cetățeni din toată Europa sunt afectați de presupusele încălcări. În ceea ce privește dispozițiile Tratatului referitoare la procedura privind încălcarea dreptului comunitar, comisia consideră că există lacune pentru că neintroducerile, în multe cazuri, devin evidente numai câțiva zeci de ani mai târziu. În consecință, se poate considera modificarea dispozițiilor tratatului astfel încât să se schimbe radical natura procedurii privind încălcarea dreptului comunitar, pentru ca statele membre să poată fi penalizate pentru încălcările anterioare. Comisia crede că merită să se evalueze potențialele avantaje ale unei asemenea modificări, cum ar fi stimulente sporite pentru ca statele membre să introducă legislația comunitară în mod corect și la timp.

¹ Pagina 9.

² Pagina 9.

³ Pagina 9.

Cazul *Equitable Life* evidențiază încă odată importanța și semnificația dreptului cetățenilor comunitari de a trimite petiții la Parlamentul European. În timp ce Comisia a refuzat să ancheteze chestiunile ridicate de reclamanți, Parlamentul a decis că acuzațiile petiționarilor sunt suficient de grave pentru a justifica o anchetă detaliată și a creat Comisia de anchetă drept răspuns. Deși acesta nu are puterea în sine de a acorda compensații petiționarilor, Parlamentul poate face orice recomandări pe care le consideră corespunzătoare în această privință.

b.) Obligația de reglementare în conformitate cu legislația comunitară

Așa cum a fost prezentat în Părțile II și III ale prezentului raport, comisia a identificat mai multe nereglementări ale autorităților britanice responsabile de supravegherea ELAS. Mai mult, a concluzionat că autoritățile britanice nu au aplicat în mod adecvat standardele de supraveghere prudențială prevăzute de Directiva 2002/83/CE. În comentariile prezentate în continuare, vom analiza dacă nerespectarea în întregime a prevederilor directivei de către Regatul Unit poate da naștere unor cereri de despăgubire din partea asiguraților lezați.

Conform jurisprudenței Curții Europene de Justiție, statul membru care nu respectă legislația comunitară poate fi obligat să plătească daune interese unei persoane care a suferit o pierdere ca urmare a acestui lucru. În conformitate cu cazul *Francovich*¹, condițiile de răspundere sunt următoarele:

- dispoziția încălcată trebuie să fie menită să acorde drepturi indivizilor;
- încălcarea trebuie să fie suficient de gravă;
- trebuie să existe o legătură causală directă între încălcarea obligației ce revine statului și prejudiciul suferit de partea vătămată.

Conform ES 3², prima condiție este îndeplinită în mod automat atunci când statul membru nu adoptă introducerea măsurilor. Atunci când statul membru promulgă introducerea măsurilor, dar acestea nu includ cerințele directivei, încălcarea nu este chiar gravă. Pentru a stabili dacă transpunerea incorectă rezultă într-o încălcare gravă, trebuie ținut cont de toate circumstanțele cazului. Factorii importanți în stabilirea depășirii sau nedepășirii pragului de gravitate a încălcării sunt enumerați de CEJ în cazul *Brasserie*. Aceștia sunt: claritatea regulii încălcate; măsura libertății de a dispune lăsată autorităților naționale; dacă încălcarea și prejudiciul cauzat au fost intenționate sau involuntare; dacă orice eroare judiciară a fost scuizabilă sau nu; dacă poziția adoptată de o instituție comunitară ar fi putut contribui la omisiune; adoptarea sau menținerea măsurilor sau practicilor ce contravin legislației comunitare. În decizia sa în cazul C-278/05 („*Robins*”) din 25 ianuarie 2007, CEJ a reamintit că acea condiție care impune o încălcare suficient de gravă a legislației comunitare implică o desconsiderare

¹ A se vedea cazurile conexe C-6 și C-9/90 *Francovich și alții* [1991] RCE I-5357; cazurile conexe C-46 și 48/93 *Brasserie du Pecheur c. Germaniei și Regina c. SS for Transport ex parte Factortame* [1996] RCE I-1029; cazurile conexe C-178, C-179, C-188-190/94 *Dillenkofer și alții c. Republicii Federale Germane* [1996] RCE I-4845, alineatele 21-24.

² A se vedea paginile 98-100.

manifestă și gravă de către statul membru a limitelor impuse libertății sale de a dispune, factorii care trebuie luați în considerație în legătură cu acest lucru fiind, printre alții, gradul de claritate și exactitate a regulii încălcate și măsura libertății de a dispune permisă autorităților naționale de acea regulă. Curtea sugerează, la alineatul 81, că un raport al Comisiei, care să indice faptul că aceasta a fost satisfăcută de introducerea legislației relevante de către Regatul Unit, poate fi un factor care să arate că încălcarea nu este manifestă sau suficient de gravă. Cu toate acestea, chiar dacă poziția adoptată de instituțiile comunitare este un factor relevant, pot apărea dubii dacă statul membru care încalcă legislația comunitară ar avea dreptul să beneficieze de declarațiile echivoce sau prudente ale uneia dintre instituțiile comunitare, în special atunci când se consideră că respectivul concept de introducere a legislației comunitare este unul dinamic, care poate evolua în decursul timpului.

În legătură cu ELAS, așa cum s-a stabilit în Părțile II și III ale acestui raport, nu transpunerea incorectă a fost principala nerespectare de către Regatul Unit, ci neaplicarea și neimpunerea de către administrație a prevederilor directivei. ES 3 precizează clar că o asemenea nerespectare este considerată o încălcare a legislației comunitare și este tratată în consecință. Factorii folosiți pentru stabilirea gravității încălcării sunt aceiași cu cei menționați la alineatul de mai sus în legătură cu transpunerea incorectă.

ES 3 spune că ar fi dificil să se stabilească că încălcarea regulilor comunitare de către autoritățile britanice, în legătură cu ELAS, a fost gravă. Doar „*faptul că autoritățile nu au examinat și supravegheat acordul de reasigurare încheiat de Equitable în 1999*”, care a fost în special criticat de Lordul PENROSE¹ precum și în raportul Baird² poate fi considerat o nerespectare a supravegherii care „*poate reprezenta o încălcare gravă în sensul din Francovich*” (ES 3³). O părere similară o are, în WE 71, societatea de avocați care a analizat pentru ELAS esența posibilelor cereri de despăgubire îndreptate împotriva autorităților de reglementare: „*Noi considerăm că există o potențială acuzație discutabilă din partea asiguraților referitoare la încălcarea celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, în ceea ce privește o chestiune limitată, și anume valoarea excesivă discutabilă atribuită tratatului de reasigurare în provizioanele tehnice ale societății*” (WE 71).

Atunci când statul membru nu transpune o directivă în legislația națională, sau o autoritate administrativă nu o aplică în practică, trebuie îndeplinită și a doua condiție pentru răspundere menționată mai sus. Așadar, răspunderea apare numai atunci când rezultatul prevăzut de directivă implică acordarea de drepturi indivizilor și este posibilă identificarea conținutului acelor drepturi pe baza prevederilor directivei. Dacă această condiție este sau nu îndeplinită este o chestiune de interpretare a legislației comunitare și, în consecință, intră în atribuțiile exclusive ale CEJ, conform ES 3.

În acest sens, ES 3 se referă la Cazul C-222/02 *Paul și alții c. Bundesrepublik Deutschland*. În hotărârea sa din 12 octombrie 2004, CEJ a clarificat câteva chestiuni legate de răspunderea autorităților de supraveghere din sectorul bancar, în conformitate cu directivele comunitare de

¹ WE 16.

² WE 17.

³ Pagina 108.

armonizare privind legislația bancară. Curtea a susținut în principal că, deși directivele¹ impun autorităților naționale o serie de obligații de supraveghere, „nici *Directiva 94/19 privind schemele de garantare a depozitelor, nici alte directive de armonizare bancară ... nu conferă drepturi depunătorilor împotriva autorităților de supraveghere, în cazul în care depozitele lor nu sunt disponibile ca urmare a supravegherii defectuoase*” (ES 3²). Mai mult, se susține că „o regulă de drept național, care stipulează că o autoritate de supraveghere trebuie își să îndeplinească atribuțiile numai în interesul public și care împiedică indivizii să solicite compensații pentru daune rezultate din supravegherea defectuoasă, este compatibilă cu directivele comunitare privind legislația bancară” (ES 3³).

Astfel, raționamentul în cazul Peter Paul sugerează că directivele comunitare bancare nu prevăd un drept implicit la bună supraveghere și consideră că răspunderea autorităților bancare de reglementare este în mod esențial o chestiune de drept național. „*Date fiind asemănările în supravegherea prudențială a sectorului bancar și a sectorului de asigurări, se poate spune că raționamentul se aplică și acestuia din urmă*” (ES 3⁴). Cu toate acestea, ES 3 arată că acest raționament „nu exclude posibilitatea ca CEJ să poată obține drepturi individuale pe baza altor prevederi, mai precise, ale directivelor: *Drepturile implicite pot ... rezulta ... din specificarea, în dispozițiile comunitare, a obligațiilor de supraveghere și monitorizare ale autorităților naționale competente și a sferei de interese pe care sunt menite să le deservească*” (ES 3⁵). Deoarece se pare că cerințelor de supraveghere prevăzute de a treia directivă privind asigurarea de viață le lipsește, totuși, această precizie, ar fi mai mult decât dificil pentru asigurații ELAS lezați să stabilească a doua condiție de răspundere conform *Francovich*.

O altă hotărâre recentă într-o acțiune intentată de subscriitorii la Lloyd's împotriva guvernului britanic arată în aceeași direcție (a se vedea WE-FILE 24 și WE-FILE 25). Acestea au pretins daune de la guvernul Majestății Sale pentru pierderi suferite de subscriitorii drept consecință a neintroducerii de către guvern a Directivei 73/239/EEC privind asigurările⁶. Reclamanții au susținut că, prin neintroducerea Directivei privind asigurările în legislația internă britanică, ei nu au profitat de rezultatele prevăzute de directivă referitoare la, printre altele, «condițiile la care se supunea autorizarea întreprinderilor de asigurări la Lloyd's, precum și monitorizarea acestora; clasele de activități pe care au fost autorizate să le ofere aceste întreprinderi; cerințele referitoare la rezervele tehnice și marja de solvabilitate a

¹ Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind schemele de garantare a depozitelor, Prima Directivă a Consiliului 77/780/CEE din 12 decembrie 1977 privind coordonarea legilor, regulamentelor și dispozițiilor administrative referitoare la inițierea și derularea activității instituțiilor de credit (JO 1977 L 322, p. 30); Directiva Consiliului 89/299/CEE din 17 aprilie 1989 privind fondurile proprii ale instituțiilor de credit (JO 1989 L 124, p. 16); A Doua Directivă a Consiliului 89/646/CEE din 15 decembrie 1989 privind coordonarea legilor, regulamentelor și dispozițiilor administrative referitoare la inițierea și derularea activității instituțiilor de credit și de modificare a Directivei 77/780 (JO 1989 L 386, p. 1). Acestea au fost modificate și codificate, în prezent, în Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și derularea activității instituțiilor de credit (JO 2000 L 126, p. 1).

² Pagina 101.

³ Pagina 101.

⁴ Pagina 105.

⁵ Pagina 105.

⁶ Directiva Consiliului 73/239/CEE din 24 iulie 1973 privind coordonarea legilor, regulamentelor și dispozițiilor administrative referitoare la inițierea și exercitarea activității de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață, (JO din 16 august 1973, L228/3-19)

acestor întreprinderi, precum și verificarea acestor cerințe».

Curtea Supremă a Regatului Unit (UK High Court) a descoperit că drepturile pe care reclamantii susțineau că le-au fost acordate prin directivă echivalau, de fapt, cu o pretenție la dreptul de introducere a Directivei privind asigurările. Spre deosebire de această chestiune, *Francovich* și *Brasserie du Pecheur* au presupus că directiva ar fi trebuit dar nu fusese transpusă în legislația națională și au solicitat să se poată identifica un drept, care ar fi trebuit neapărat acordat reclamantului pentru a ajunge la rezultatele impuse de directivă. Conform hotărârii, scopul Directivei privind asigurările nu era acela de a proteja pe cei care erau autorizați în modul în care susțin subscriptorii, deși asigurătorilor li se pot acorda diferite drepturi, cum ar fi dreptul de a se înființa, ci acela de a proteja pe cei cărora le furnizează serviciile sau produsele lor. Cu privire la natura prevederilor relevante, scopul Directivei privind asigurările era acela de a facilita dezvoltarea unei piețe libere pentru furnizarea asigurărilor directe și, în acel context, de a armoniza dispozițiile naționale de supraveghere existente. Curtea Supremă a concluzionat că acele scopuri nu aveau nicio legătură cu reclamația pe care subscriptorii Lloyd's au încercat să o introducă și, în consecință, a respins cererea.

În final, conform *Francovich*, trebuie să existe o legătură cauzală directă între încălcarea obligației ce revine statului și prejudiciul suferit de partea vătămată. Conform ES 3, „*cel mai mare obstacol [pentru ca acțiunea în despăgubiri bazată pe Francovich să aibă succes] ar fi acela de a stabili cauzalitatea cu orice pierdere suferită de anumiți asigurați și calcularea despăgubirilor*” (ES 3¹).

c.) Acțiunea în despăgubiri în conformitate cu articolele 235 și 288 alineatul (2) din TCE

Articolul 288 alineatul (2) TCE² prevede faptul că, în cazul răspunderii necontractuale, în conformitate cu principiile generale comune legislațiilor statelor membre, Comunitatea va repara orice prejudiciu cauzat de instituțiile sale sau de funcționarii săi în exercițiul funcțiilor lor. Atunci când cetățenii, firmele sau statele membre suportă prejudicii datorate unei greșeli comise de personalul Comunității Europene, se poate introduce acțiune în despăgubiri la tribunalul de primă instanță (indivizii și firmele) sau la Curtea de Justiție (statele membre). Această răspundere nu este specificată și a fost la latitudinea Curții să interpreteze sfera sa.

În consecință, următoarele condiții trebuie să fie satisfăcute înainte de a se putea acorda despăgubiri:

- Existența unui act ilegal care emană de la o instituție comunitară sau de la un funcționar al acesteia în exercițiul funcției sale;
- Existența unui prejudiciu real suferit;
- Existența unei legături cauzale între actul instituției comunitare și prejudiciul suferit.

¹ Pagina 108.

² Articolul 235: „Curtea de Justiție are competență în soluționarea litigiilor referitoare la compensațiile pentru daune, prevăzute la alineatul doi al articolului 288.”

Comunitatea nu poate fi trasă la răspundere decât dacă instituția în cauză a desconsiderat în mod manifest și grav limitele exercițiului puterilor sale.¹ Descoperirea unei erori pe care, în situații similare, o autoritate administrativă, care acționează cu grija și diligența obișnuită, nu ar fi comis-o, va confirma concluzia conform căreia conduita instituției comunitare a fost ilegală astfel încât a atras răspunderea Comunității.²

Asigurații ELAS lezați puteau intenta o acțiune în despăgubiri, în conformitate cu articolul 288, pe baza argumentului că această Comisie nu și-a îndeplinit în mod adecvat funcțiile și sarcinile conferite ei prin Tratat cu privire la monitorizarea aplicării legislației comunitare (adică a treia directivă privind asigurarea de viață în Regatul Unit). Cu toate acestea, o asemenea acțiune pare să reprezinte doar o posibilitate teoretică, deoarece comisia nu a descoperit nicio dovadă concludentă pe parcursul acestei anchete că acesta ar fi fost cazul (a se vedea partea II a Raportului). Totuși, chiar dacă această Comisie nu și-a îndeplinit sarcina, ar fi discutabil dacă această nerespectare ar satisface condiția de ilegalitate menționată mai sus. Mai mult, se poate adopta viziunea conform căreia aplicarea corectă a legislației comunitare este, în mod esențial, responsabilitatea statelor membre. Dacă se consideră statul membru ca fiind primul răspunzător astfel încât ar fi rezonabil ca acesta, mai degrabă decât Comunitatea, să plătească compensații, atunci solicitantul trebuie să caute rezolvare în fața instanțelor naționale, înainte ca CEJ să poată primi mai departe cererea sa.³

3. Mecanismele de coordonare la nivel comunitar

a.) FIN-NET

La 1 februarie 2001, Comisia Europeană a lansat o rețea alternativă de soluționare a reclamațiilor în materie de servicii financiare, pentru a ajuta firmele și consumatorii să își rezolve conflictele pe piața internă, în mod rapid și eficient, evitând, pe cât posibil, acțiunile judiciare lungi și costisitoare. Această rețea, denumită FIN-NET, a fost concepută în special pentru a facilita soluționarea extrajudiciară a conflictelor consumatorilor, atunci când prestatorul serviciului își are sediul într-un stat membru UE, altul decât acela pe teritoriul căruia locuiește consumatorul. Astăzi, rețeaua reunește diferite scheme naționale, care fie acoperă serviciile financiare, în special (de exemplu, schemele de mediere în domeniul bancar și al asigurărilor), fie tratează conflictele consumatorilor, în general. Schemele participante au semnat un memorandum de înțelegere voluntar (MoU)⁴. Memorandumul prevede instrucțiuni detaliate, care trebuie să guverneze cooperarea în cazul reclamațiilor transfrontaliere. Cu toate acestea, dispozițiile sale nu angajează părțile și, în consecință, nu creează drepturi sau obligații legale. FIN-NET completează EEJ-NET (European Extra-Judicial Network – Rețeaua extrajudiciară europeană), care stabilește o rețea mai generală de mecanisme de soluționare alternativă a conflictelor (ADR-uri) comunicate Comisiei de statele membre că aplică principiile fundamentale conținute de Recomandarea Comisiei 98/257/CE.

¹ A se vedea cazurile conexe C-104/89 și C-37/90 și cazul C-352/98).

² A se vedea cazul T-178/98.

³ A se vedea cazurile 5, 7, 13-24/66, cazul 96/71).

⁴ Memorandum de înțelegere privind rețeaua de soluționare extrajudiciară a reclamațiilor transfrontaliere în materie de servicii financiare în sectorul economic european.

Instrucțiunile pentru cooperare sunt prevăzute la alineatul 6 al MoU. Conform paragrafelor 6 alineatul (1) și 6 alineatul (2) din MoU, cea mai apropiată schemă, adică organismul de soluționare a conflictelor pentru sectorul corespunzător de servicii financiare din țara de reședință a consumatorului, „*va furniza consumatorului toate informațiile necesare și corespunzătoare cu privire la rețeaua de reclamații și la schema competentă. Dacă este cazul, cea mai apropiată schemă îi va reaminti consumatorului de recomandarea de a adresa mai întâi reclamațiile direct prestatorului de servicii financiare, deoarece aceasta este deseori o condiție preliminară care trebuie îndeplinită înainte ca organismele de soluționare a conflictelor să poată prelua reclamații. De asemenea, cea mai apropiată schemă va avertiza consumatorul asupra faptului că poate exista o dată limită pentru depunerea reclamației la schema competentă și că pot exista date limită pentru acțiunile intentate în instanță*”. Paragraful 6 alineatul (3) stipulează faptul că cea mai apropiată schemă fie „*va transfera reclamația la schema competentă, fie va sfătui consumatorul să contacteze direct schema competentă, fie, dacă furnizorul de servicii financiare a acceptat competența celei mai apropiate scheme sau dacă obligațiile legale ale celei mai apropiate scheme o obligă să facă acest lucru, va soluționa reclamația ea însăși în limitele regulilor sale de procedură*”. „*Din momentul în care schema competentă a primit o reclamație transfrontalieră, este responsabilitatea sa de a încerca să soluționeze conflictul dintre prestatorului de servicii și consumator, conform regulilor prevăzute în mandatul său și/sau în obligațiile sale legale și ținând cont de Recomandarea Comisiei nr. 98/257, inclusiv de legislația care se aplică*” (paragraful 6 alineatul (4)). În final, paragraful 6 alineatul (4) din MoU stipulează că aceste instrucțiuni trebuie privite drept procedura fundamentală de cooperare în rețea și că părțile pot conveni în orice moment o metodă alternativă de cooperare în interesul soluționării conflictului într-un mod mai eficient.

Paragraful 7 oferă consumatorului posibilitatea de alegere a limbii în tratativele sale cu schema competentă. El poate folosi limba de lucru obișnuită a schemei competente sau, dacă nu, poate trata cu aceasta fie în limba contractului său cu furnizorul de servicii financiare, fie în limba în care trata în mod normal cu furnizorul de servicii financiare.

Paragraful 8 prevede instrucțiuni pentru schimbul de informații atât între schemele participante și Comisie, cât și între schema competentă și cea mai apropiată schemă. În ceea ce o privește pe aceasta din urmă, paragraful 8 alineatul (3) stipulează următoarele: „*În limita posibilităților sale, cea mai apropiată schemă furnizează schemei competente informații cu privire la regulile corespunzătoare obligatorii de protecția consumatorului, în vigoare în țara de reședință a consumatorului. Schema competentă trebuie să solicite aceste informații printr-o cerere scrisă exactă, care să cuprindă întrebări concrete referitoare la cazul respectiv. Asemenea cerere de informații primite de la alte scheme primesc răspuns pe cât de repede posibil.*”

Domnul DUCOULOMBIER de la Secretariatul FIN-NET al Comisiei Europene a explicat pe scurt, în H9, modul de funcționare al rețelei: „*Principiul de bază al rețelei este destul de simplu. Un consumator dintr-o țară A are un conflict cu un prestator de servicii financiare aflat în țara B. Principiul FIN-NET este acela că respectivul consumator din țara A trebuie doar să știe despre existența mediatorului său din propria țară de reședință, iar apoi să îl contacteze pe mediatorul său în propria limbă. Mediatorul din țara consumatorului – acest*

mediator este denumit «cea mai apropiată schemă» - va transfera apoi plângerea consumatorului omologului său din țara B, țara B fiind statul membru în care se află prestatorul de servicii financiare. Așadar, este un sistem destul de simplu, care este menit să sprijine consumatorii la aflarea celei mai adecvate scheme care va fi responsabilă și va avea capacitate de tratare a conflictului transfrontalier al consumatorului. Acest lucru înseamnă că respectivul consumator nu trebuie să cunoască limbi străine și nu trebuie să fie informat despre existența schemelor de soluționare transfrontalieră din alte state membre. El trebuie doar să își cunoască mediatorul.” De asemenea, domnul DUCOULOMBIER a descris rolul Comisiei cu privire la FIN-NET: „Noi, ca și Comisie, suntem coordonatorii acestei rețele, ... organizăm aspectele practice... organizăm, convocăm și găzduim întrunirile și eliberăm procese-verbale scurte ale acestor întruniri. [Din moment ce] noi acționăm ca secretar și ca și coordonatori, ... nu intervenim în mod direct în tratarea cazurilor.” FIN-NET tratează între 600 și 800 de cazuri în fiecare an, conform spuselor domnului DUCOULOMBIER. El a adăugat că „ nu ne-au fost raportate cazuri în care un mediator să fi încălcat înțelegerile FIN-NET prin netransferarea unui caz dat la schema competentă, deci avem toate motivele să credem că înțelegerile în vigoare funcționează în realitate”.

De asemenea, alți câțiva martori s-au referit la FIN-NET, în general. Domnul MAXWELL a afirmat că FIN-NET „caută modalități de sprijinire ...a cooperării mai eficiente”. El a subliniat că aceasta nu se bazează pe un document de legislație europeană, ci mai degrabă pe o înțelegere de cooperare voluntară care „se dezvoltă, deși încet” (H4). Domnul MERRIKS se referă la FIN-NET în WE 56: „Serviciul mediatorului financiar al Regatului Unit (UK Financial Ombudsman Service) este membru fondator al FIN-NET. ... Memorandumul de înțelegere FIN-NET stipulează faptul că reclamațiile trebuie să fie tratate de schema din statul membru pe teritoriul căruia se află sucursala relevantă a instituției financiare. În WE 62, actualul mediator irlandez de servicii financiare, domnul MEADE a afirmat următoarele în legătură cu FIN-NET: „Eu sunt... semnatar al Memorandumului de înțelegere privind... FIN-NET. Mediatorul are obligația conform FIN-NET să asigure schimbul eficient de informații între mediatorii europeni. ... Dacă eu primesc o reclamație de la un rezident irlandez cu privire la un prestator de servicii financiare autorizat de o autoritate de reglementare din alt stat membru SEE, care este similară autorității de reglementare în domeniul financiar de aici, pot trimite acea reclamație la schema de mediere a statului membru SEE corespunzător pentru a fi tratată acolo. De exemplu, dacă se primește o reclamație referitoare la un prestator britanic de servicii financiare, care își desfășoară activitatea în Irlanda, dar este autorizat de Financial Services Authority (Autoritatea pentru servicii financiare) din Regatul Unit, o asemenea reclamație poate fi trimisă serviciului mediatorului financiar (Financial Ombudsman Service) din Regatul Unit pentru anchetare și invers.”

Domnul DUCOULOMBIER (H9) a informat comisia despre faptul că, în prezent, 49 de scheme de mediere din 21 de țări sunt membre ale FIN-NET. Rețeaua nu acoperă toate statele membre UE. Acest lucru se datorează, în primul rând, faptului că „în unele state membre ... nu este disponibilă nicio cale de atac alternativă” (domnul DUCOULOMBIER , H9). În al doilea rând, anumite scheme din alte state membre au decis să nu se alăture. „Poate unele dintre acestea au crezut că nu erau în măsură să îndeplinească toate criteriile necesare pentru a fi membră a FIN-NET, unul dintre acestea fiind independența [față de] autoritatea de reglementare” (domnul DUCOULOMBIER , H9). Comisia are ca scop eliminarea acestor

carențe geografice prin „încurajarea” statelor membre să creeze ADR-uri corespunzătoare pe teritoriile lor. „Muncim foarte mult la eliminarea acestor [carențe] pentru a ne asigura că acoperim toate serviciile financiare, în toate țările” (domnul DUCOULOMBIER, H9). El a arătat că nu există, în prezent, reguli obligatorii, care să oblige statele membre să creeze scheme alternative de soluționare a conflictelor.

Mai mult, domnul DUCOULOMBIER (H9) a accentuat caracterul eterogen al membrilor FIN-NET în ceea ce privește acoperirea, puterile și definirea competențelor fiecăruia dintre aceștia. „În cadrul FIN-NET, există mediatori cu diferite roluri și responsabilități...” De exemplu, în Regatul Unit și Irlanda, serviciul de mediere are o acoperire cuprinzătoare, pe orizontală, a tuturor serviciilor financiare, în timp ce în alte state membre, există mediatori diferiți responsabili de diverse servicii financiare, precum serviciile bancare, de asigurări sau de ipotecă. În al doilea rând, puterile pot varia, conform spuselor domnului DUCOULOMBIER (H9): „Unii [mediatori] au puteri aproape similare cu cele ale instanței; ei pot da sentințe care angajează ambele părți. Unii nu pot face acest lucru. Unii vor încerca doar să găsească o cale de compromis între părți și... să propună o soluție amiabilă... dar nu pot impune nimic. ...” În final, domnul DUCOULOMBIER a subliniat diferențele existente în definirea competenței mediatorilor. De exemplu, „în Regatul Unit, mediatorul are competență în soluționarea cazurilor care se află în Regatul Unit sau în contractele care au fost în realitate tratate din Regatul Unit”, în timp ce mediatorul german al asigurărilor are competență doar în soluționarea „reclamațiilor referitoare la contracte care au fost încheiate cu o companie, care [a devenit în mod voluntar] membră a asociației companiilor de asigurări germane”.

În ceea ce privește cazul Equitable Life, ar trebui observat faptul că schemele actuale ale mediatorului financiar și predecesoarele lor din Regatul Unit, Irlanda și Germania sunt (au fost) părți la FIN-NET. Așa cum s-a arătat la punctul IX alineatele 3. și 4. Cu toate acestea, existența FIN-NET nu a împiedicat anumiți asigurați, în special asigurați germani care încheiaseră un contract cu sucursala ELAS din Germania, să aibă acces fie la serviciul mediatorului financiar al Regatului Unit, fie la mediatorul lor intern al asigurărilor. Așa cum s-a arătat în ES 3¹, „schema mediatorului german se bazează pe un sistem voluntar, astfel încât mediatorul are competență numai asupra acelor întreprinderi care au fost de acord, în mod voluntar, să intre în schemă. ... Într-o situație în care o companie britanică deschide o sucursală în Germania și decide să nu intre în schema mediatorului german [ca și ELAS], un asigurat care a cumpărat o poliță prin intermediul sucursalei nu ar putea depune o reclamație de subscriere înșelătoare a unui produs de asigurare la mediatorul german. Mediatorul britanic refuză, de asemenea, să ancheteze reclamația pentru că polița nu a fost vândută de o companie cu sediul în Regatul Unit. Drept urmare, asiguratul este exclus fără niciun acces la un sistem extrajudiciar de soluționare a conflictelor” (ES 3²). Într-o notă similară, domnul DUCOULOMBIER (H9) a făcut referire la un caz special: „A existat o persoană care locuia în Germania și care cumpărase una dintre aceste scheme Equitable Life și depusese o reclamație. Deoarece era în Germania, ea a depus, mai întâi, o reclamație la unul din numeroșii mediatori germani. Ea a primit un răspuns negativ pentru că respectivul mediator german nu avea competență. Așadar, ea s-a îndreptat apoi către mediatorul de

¹ Pagina 88

² Pagina 88

servicii financiare al Regatului Unit și i s-a spus că mediatorul de servicii financiare al Regatului Unit... nu are [nici el] competență în acest caz. Acest lucru a fost, în mod evident, destul de îngrijorător pentru noi, pentru că aceasta însemna că rețeaua noastră avea unele carențe. Această reclamație Equitable Life anume, depusă de această persoană anume, care mai apoi s-a adresat Comisiei, ne-a ajutat să identificăm punctele în care ne putem îmbunătăți rețeaua”.

Așadar, conform spuselor domnului DUCOULOMBIER (H9), diferențele dintre schemele membrilor FIN-NET în ceea ce privește competențele și jurisdicțiile pot duce la „situații în care o persoană nu [este] în măsură să obțină compensații corespunzătoare nicăieri”.

„Cunoaștem problema și nu pretindem, în nici un fel, că am avea acoperire completă și o rețea perfectă. Există încă unele carențe” (domnul DUCOULOMBIER). În mod similar, ES 3¹ concluzionează că „structurile și regulile de jurisdicție variate ale sistemelor extrajudiciare naționale pot crea lacune, ceea ce dezavantajează consumatorii transfrontalieri de produse financiare față de consumatorii interni”. Domnul MERRICKS are un ton similar în WE 56: „Este vizibil faptul că există o serie de carențe în asigurarea schemelor de compensații, în diferitele state membre. ...” Domnul MEADE, în WE 68, a exprimat opinia că „FIN-NET este o metodă foarte utilă pentru schimbarea de informații și pentru asigurarea posibilității de tratare a reclamațiilor la nivelul întregii Europe”, dar că acesta ar „[suferi] din cauza situației că, spre deosebire de Irlanda și Regatul Unit, majoritatea schemelor sunt voluntare și, în consecință, nu au puterile legale de aplicare pe care le au schemele irlandeză și britanică”.

„Suntem hotărâți să rezolvăm aceste carențe. Ele sunt inacceptabile și este inacceptabil să existe situații în care consumatorul nu obține compensații extrajudiciare în domeniul serviciilor financiare”, a spus domnul DUCOULOMBIER (H9). Comisarul McCREEVY a confirmat că „noi continuăm... dezvoltarea sistemului FIN-NET” (H8). În termeni concreți, Comisia pregătește, în prezent, „un chestionar, pe care îl vom trimite statelor membre în vederea încurajării acestora să se asigure că, pe teritoriile fiecăruia dintre ele, există scheme alternative adecvate de soluționare a conflictelor în domeniul serviciilor financiare, astfel încât să nu existe carențe, cel puțin din punct de vedere geografic, între statele membre” (domnul DUCOULOMBIER , H9). Acest lucru este confirmat prin declarația domnului MERRICKS, în WE 56: „Foarte recent, FIN-NET a solicitat Comisiei să pregătească un chestionar adresat autorităților naționale de reglementare referitor la identitatea și acoperirea schemelor lor locale extrajudiciare în domeniul financiar. Intenția este ca informațiile strânse să poată încuraja organismele naționale de reglementare să elimine carențele din rețea – prin crearea de noi scheme sau prin îmbunătățirea celor existente.” În plus, domnul DUCOULOMBIER (H9) a afirmat că, în viitor, Comisia intenționează să acorde FIN-NET „un rol mult mai proeminent în sprijinirea Comisiei la formarea politicii sale”, deoarece „ei sunt observatori privilegiați ale realităților din domeniul serviciilor financiare, din perspectiva consumatorilor” și „ne [ajută] să identificăm punctele unde există probleme”.

ES 3 concluzionează, în legătură cu FIN-NET, astfel: „Nu există nicio îndoială că FIN-NET reprezintă un mecanism eficient pentru sporirea protecției intereselor consumatorilor în

¹ Pagina 87

legătură cu cumpărarea transfrontalieră de produse financiare, însă are și probleme. Încă este nevoie de muncă la nivel european pentru a garanta protecția eficientă a intereselor consumatorilor care realizează tranzacții transfrontaliere.”

Pe scurt, se pare că există consens în rândul martorilor cu privire la faptul că FIN-NET este o rețea potențial utilă, care poate ajuta consumatorii direcți, în situații transfrontaliere, să se orienteze către schema competentă care să se ocupe de reclamația lor. Cu toate acestea, FIN-NET nu are relevanță atunci când nici una din schemele sale membre nu are competență asupra unei anumite reclamații. Dovezile prezentate comisiei au descoperit că actualele diferențe între schemele membre FIN-NET în ceea ce privește definirea jurisdicțiilor au condus la asemenea situații. De exemplu, reclamațiile asiguraților germani, care au încheiat contracte cu sucursala ELAS din Germania, nu se încadrau nici sub jurisdicția mediatorului german, nici sub cea a mediatorului Regatului Unit. Mai mult, în unele state membre, mediatorii nu au suficiente puteri de a dispune; în altele, schemele de soluționare a conflictelor nu există sau nu au devenit membre ale FIN-NET. În general, dovezile demonstrează că există curențe considerabile în cadrul sistemului FIN-NET. Situația în care s-au aflat asigurații ELAS germani nu este, deci, excepțională și pot apărea (și probabil vor apărea) situații similare în viitor.

Aceste curențe în materie de protecția consumatorului sunt inacceptabile pe o piață internă, care este caracterizată prin volume în creștere rapidă de servicii financiare furnizate peste hotare. Consumatorii trebuie să beneficieze de același nivel de protecție prin accesul la scheme de compensații extrajudiciare, indiferent dacă au cumpărat produse financiare de la furnizori interni sau externi, printre altele pentru că problemele transfrontaliere, cum sunt cele care au apărut în contextul Equitable Life, subminează încrederea consumatorilor în piața europeană a serviciilor financiare. Comisia observă că această chestiune a început să fie tratată de Comisie. Cu toate acestea, mai sunt multe de făcut pentru a corecta dezechilibrul dintre legislația constrângătoare, care oferă posibilitatea companiilor de servicii financiare să vândă în toată Europa, pe de o parte, și instrumentele neconstrângătoare, care intenționează să creeze un sistem de scheme de compensații transfrontaliere, pe de altă parte.

În această privință, și dat fiind faptul că acțiunile judiciare sunt adesea prea complexe și costisitoare pentru a fi intentate de cetățeni obișnuiți, pare potrivit să se prevadă, în legislația comunitară, măsuri constrângătoare, care să oblige statele membre să se asigure că există scheme alternative legale adecvate de soluționare a conflictelor pe teritoriul lor. Competența acestor scheme ar trebui să fie aferentă domeniului de aplicare a regulilor la care se referă reclamația. Deoarece aplicarea regulilor de conduită profesională, în conformitate cu a treia directivă privind asigurarea de viață, este responsabilitatea statului membru gazdă, mediatorii care tratează asemenea reclamații trebuie să răspundă de toate contractele încheiate pe teritoriul lor, indiferent dacă acestea implică o companie străină sau una națională.

b.) CEIAPPO

Comitetul European al Supraveghetorilor din Asigurări și Pensii Ocupaționale (CEIAPPO) – denumit anterior «Conferința europeană a supraveghetorilor din asigurări» - a fost creat conform Decision 2004/6/EC din 5 noiembrie 2003 și și-a început activitatea pe 28 mai 2004.

CEIAPO este alcătuit din reprezentanții la nivel înalt din domeniul asigurărilor și pensiilor ocupaționale supervisory authorities ai statelor membre UE.¹ CEIAPO exercită funcțiile unui comitet de nivel 3 pentru sectoarele de asigurări și pensii ocupaționale. Acest rol implică oferirea de asistență Comisiei la elaborarea măsurilor de introducere pentru directivele cadru și regulamentele privind asigurările și pensiile ocupaționale, precum și stabilirea de standarde, recomandări și instrucțiuni de supraveghere standards, recommendations and guidelines pentru a intensifica aplicarea convergentă și eficientă a regulamentelor și pentru a facilita cooperarea între controlorii naționali.

Domnul BJERRE-NIELSEN, președinte al CEIAPO, a spus comisiei în H7 că, în principal, CEIAPO s-a concentrat mai degrabă pe chestiunile prudențiale, dar că „*misiunea noastră include în mod normal preocupări de supraveghere pentru protecția consumatorului și compensații*”. El a arătat că protecția asiguraților în ceea ce privește reclamațiile împotriva asiguraților a fost o chestiune complexă pentru CEIAPO: „*Drepturile și despăgubirile consumatorilor sunt chestiuni care, în mod tradițional, revin în primul rând statelor membre. Acestea tind să nu fie la nivelul întregii Uniuni Europene. Variațiile cu privire la jurisdicție, autoritățile naționale și așteptările legitime ale consumatorilor, în întreaga Uniune Europeană, sunt considerabile. Uneori nu li se prevede membrilor CEIAPO nici un rol. Deseori, un alt organism național îl are, chiar exclusiv. Acțiunea armonizată este dificilă, acolo unde chiar se permite la nivel național. Totuși, la modul general, atunci când membrii CEIAPO își pot combina eforturile, ei vor face acest lucru, așa cum am arătat. CEIAPO recunoaște că mai este mult de făcut. Munca noastră este, prin însăși natura sa, continuă și în creștere. Noi chiar intenționăm să aprofundăm mai mult procesele de reclamații ale consumatorilor în toată Uniunea Europeană*” (H7).

Atunci când a fost întrebat despre relația dintre FIN-NET și CEIAPO, dl BJERRE-NIELSEN a afirmat că „*una din numeroasele diferențe... este aceea că unii membri CEIAPO nu tratează reclamațiile contractuale – dacă pot folosi această expresie*” (H7). „*Noi suntem responsabili de chestiuni de solvabilitate, chestiuni prudențiale și chestiuni de conduită profesională... , mai degrabă decât de reclamații precise. Așadar, cel mai bun răspuns pe care vi-l pot da este acela că, desigur, suntem conștienți de existența FIN-NET, însă datorită preocupării noastre cu Solvency II nu i-am acordat prea mult timp. Însă vom reveni asupra acestui lucru într-o etapă ulterioară*” (domnul BJERRE-NIELSEN, H7).

XI. Oportunitatea unui recurs european colectiv

Așa cum s-a putut observa pe parcursul anchetei comisiei, cheltuielile și riscurile aferente acționării în justiție a prestatorilor de servicii financiare de către persoane sunt, în multe cazuri, disproporționate în raport cu sumele relativ mici ale daunelor ce trebuie recuperate. Așa cum a declarat domnul ALEXANDER în WS, „*mulți investitori și consumatori, atunci când pierd bani, se poate să nu fie o sumă mare, în termeni absoluți, într-atât încât să se implice și un avocat*”.

¹ Autoritățile statelor membre din sectorul economic european (Norvegia, Islanda și Liechtenstein) și țările candidate la UE, precum și Comisia Europeană, participă la CEIAPO în calitate de observatori

Mai mult, el a indicat că „în domeniul serviciilor financiare, există consumatori cărora li s-au vândut produse de investiții în mod similar, sau... a existat un tip similar de nerespectare a procesului de vânzări” (WS2). Astfel, presupusa subscriere înșelătoare de către prestatorii de servicii financiare afectează deseori numeroși consumatori cărora li s-au vândut produse asemănătoare, în moduri asemănătoare, și au, în consecință, pretenții legale asemănătoare. Domnul ALEXANDER a considerat că „un concept de recurs colectiv este potrivit, în mod special, în domeniul serviciilor financiare, pentru că acesta chiar permite consumatorilor și investitorilor să își unească revendicările, dacă acestea sunt asemănătoare în ceea ce privește conținutul lor factual și pretenția legală. (WS2)”

Un drept la acțiune judiciară colectivă la nivelul întregii Uniuni Europene nu ar fi utilă doar pentru a proteja mai bine asigurații, inclusiv clienții transfrontalieri. Disponibilitatea recursului colectiv ar împuternici consumatorul într-un mod care ar crea, în plus, un mecanism de reglementare suplimentar care să ajute la asigurarea respectării legislației aplicabile de către prestatorii de servicii financiare

În opinia domnului ALEXANDER , „asigurații trebuie să poată conta atât pe un sistem de protecție colectivă, care permite autorității de reglementare să solicite despăgubiri în numele asiguraților de la firme sau persoane, cât și pe un drept colectiv la acțiune judiciară, care se exercită de către un colectiv sau un grup împotriva firmelor sau persoanelor care încalcă legislația comunitară în materie de servicii financiare” (WE-FILE 31). Conform spuselor acestuia, legislația comunitară trebuie modificată pentru a permite investitorilor în produse financiare comunitare, proveniți din Uniunea Europeană, sau cumpărătorilor de/investitorilor în produse financiare comunitare, proveniți din afara Uniunii Europene să intenteze un tip de acțiune de grup sau colectivă în instanțele statului membru pentru recuperarea pierderilor rezultate din încălcarea legislației comunitare în materie de servicii financiare. Domnul ALEXANDER a arătat necesitatea de a stabili cerințe de procedură uniforme pentru acțiunile de recurs colectiv pe întreg teritoriul Uniunii Europene: *Cred că veți dori să vă asigurați [că], din punct de vedere al procedurii, acest lucru se poate realiza într-un mod care să fie cât de cât uniform la nivelul Uniunii Europene; în caz contrar, un singur stat membru poate fi considerat ca fiind paradisul recursurilor colective, unde să se intenteze toate recursurile colective”* (WS 2). Cu toate acestea, el arată că ar fi „o mare provocare, din punct de vedere politic, pentru statele membre să accepte modificări ale regulilor lor de procedură civilă [deși] acest lucru s-ar aplica doar revendicărilor bazate pe drepturile acordate de legislația comunitară” (WE-FILE 31¹).

Domnul ALEXANDER a subliniat că „acțiunile de recurs colectiv de tip american au atras multă atenție negativă în presa britanică și europeană. El a avertizat asupra faptului că recursul colectiv, în contextul Uniunii Europene, trebuie conceput astfel încât să se evite „abuzurile extreme”, așa cum se pare că apar în Statele Unite: „În Statele Unite este atât de simplu pentru avocați să constate existența unui colectiv și să ia doar câțiva reprezentanți desemnați pentru a ajunge la o înțelegere cu o bancă acuzată [deci] toți ceilalți nu au o contribuție prea mare. ... Așadar, există probleme în sistemul american pe care ați dori să fiți atenți să le evitați” (WS2). Așadar, „responsabilii cu politicile comunitare trebuie să

¹ Pagina 3.

analizeze mecanismele de procedură în vigoare în jurisdicțiile Uniunii Europene și să propună o cale de atac prin recurs colectiv, care să certifice existența colectivului pentru o acțiune civilă pentru pierderile ce rezultă din încălcarea legislației comunitare în materie de servicii financiare, pe baza cerinței generale, conform legislației engleze, care permite o acțiune a unui grup, dacă reclamanții au «probleme comune sau similare de fapt sau de drept»” (WE-FILE 31¹).

Comisia este de acord că este necesară analizarea atentă a posibilelor avantaje și dezavantaje ale introducerii unui cadru legal cu cerințe de procedură uniforme, pentru acțiunile europene transfrontaliere de recurs colectiv în domeniul serviciilor financiare.

XII. Necesitatea de despăgubire a victimelor Equitable Life

Trebuie reamintit faptul că victimele Equitable Life nu sunt investitori dispuși să își asume riscuri în speranța unor câștiguri atractive. Ei și-au pus mai degrabă, în mod prudent, bani deoparte pentru vârsta pensionării la o societate cu o reputație foarte bună, care i-a lăsat să creadă că investiția lor era în deplină siguranță. Acești asigurați aveau dreptul să aștepte de la guvernul Regatului Unit o supraveghere atentă și riguroasă a tuturor prestatorilor de servicii financiare care ofereau asemenea produse delicate, precum asigurarea de viață și pensiile private, inclusiv Equitable Life. Acest lucru este valabil mai ales în lumina tendințelor crescânde în rândul guvernelor europene, pe baza tendințelor populației, de a-și încuraja cetățenii să nu se bazeze pe pensiile de stat, ci să cumpere, în schimb, scheme private.

Unul din obiectivele principale ale celei de-a treia directive privind asigurarea de viață este acela de a asigura „protecția adecvată”² a asiguraților prin supraveghere riguroasă. Așa cum s-a arătat în Părțile II și III ale prezentului raport, autoritățile britanice de reglementare nu au supravegheat și monitorizat, în mai multe privințe, sănătatea financiară a Equitable Life, inclusiv situația solvabilității acesteia, stabilirea unor provizioane tehnice adecvate și acoperirea acelor provizioane prin active echivalente, conform cerințelor prevăzute de a treia directivă privind asigurarea de viață. Dacă autoritățile britanice de reglementare ar fi aplicat corect dispozițiile directivei, ar fi atins cel mai probabil obiectivul acesteia de „a asigura protecția adecvată a asiguraților” și, astfel, ar fi evitat criza societății Equitable Life, care a cauzat pierderi substanțiale asiguraților.

Așa cum arată această parte a raportului, nu au existat căi de atac adecvate disponibile asiguraților lezați pentru recuperarea pierderilor lor, nici în legislația britanică, nici în legislația comunitară. În ceea ce privește legislația comunitară, este discutabil, date fiind hotărârile pronunțate în cauze similare, dacă o acțiune în despăgubiri împotriva Regatului Unit, conform *Francovich*, ar avea succes. În același mod, ar fi dificil pentru asigurați să solicite cu succes despăgubiri de la autoritatea de reglementare în virtutea regimului legal britanic pentru obligația de reglementare, pentru că ar trebui să dovedească o executare defectuoasă, ceea ce este practic imposibil. Pe de altă parte, actuala anchetă derulată de

¹ Pagina 4.

² A se vedea, de exemplu, Considerentele 2 și 4 din Directivă.

mediatorul parlamentar al Regatului Unit, având ca obiect cauzarea unei nedreptăți persoanelor prin administrarea defectuoasă de către autoritățile britanice de reglementare prudențială, poate avea ca rezultat o recomandare de plată a despăgubirilor. Cu toate acestea, atribuțiile mediatorului sunt limitate în ceea ce privește atât perioada de timp, cât și autoritățile de reglementare acoperite. În special, mandatul său exclude problema dacă regimul britanic de reglementare de la acea vreme respecta cerințele legislației comunitare.

În lumina celor prezentate mai sus, comisia consideră potrivit să recomande cu tărie guvernului britanic să conceapă o schemă adecvată, cu scopul de a oferi despăgubiri integrale victimelor Equitable Life, de pe teritoriul Regatului Unit și din străinătate, pentru că nu a protejat asigurații în conformitate cu legislația comunitară. În absența unor alternative viabile, comisia consideră că este o obligație a guvernului britanic să își asume răspunderea pentru greșelile sale și să acorde compensații pentru prejudiciile cetățenilor. Comisia consideră că acest lucru trebuie să se întâmple acum, pentru a încheia acest caz și a garanta despăgubirea numeroaselor victime.

Concluzii PARTEA IV - MĂSURI REPARATORII

PARTEA IV – CĂI DE ATAC

Introducere

1. Evenimentele de la Equitable Life au afectat un total de aproximativ 1,5 milioane de asigurați. Marea majoritate erau rezidenți britanici. Totuși, au fost afectați un număr semnificativ de asigurați din alte 14 state membre ale UE, în special aproximativ 8 000 de cetățeni irlandezi și 4 000 de cetățeni germani. Astfel, un număr ridicat de cetățeni europeni au suferit în urma crizei de la Equitable Life.
2. Declarațiile scrise și orale făcute în fața comisiei¹ sugerează că criza de la ELAS a provocat probleme financiare multor pensionari și deponenți individuali. Există dovezi care arată că mulți acționari au avut multe griji și au trecut prin multe chinuri în legătură cu problemele legate de posibilitățile de corectare și de acces la justiție, în plus față de pierderile lor financiare.
3. Pierderile colective suportate de asigurați nu pot fi precis cuantificate pe baza elementelor prezentate în fața comisiei². Reducerea valorilor polițelor la 16 iulie 2001 se ridica la o valoare de aproximativ 4 miliarde de lire sterline. Totuși, au existat dovezi contradictorii legate de partea din reducere care poate fi atribuită gestionării defectuoase a societății și de partea care a fost o consecință a unor factori externi, cum ar fi performanțele scăzute ale piețelor financiare în acel moment. Totuși, practica societății de a plăti prime excesive de-a lungul anilor '90, coroborată cu costul legat de plata RAG, par să fi fost cauze principale pentru reducerea valorilor polițelor. Ca urmare a crizei, opțiunile de investiții ale ELAS au fost supuse unor constrângeri severe, cu repercusiuni financiare suplimentare asupra asiguraților.
4. Unele declarații făcute în fața comisiei³ au evidențiat faptul că diverse tipuri de acționari au fost afectați de criză în diferite grade. Totuși, se pare că mai multe grupuri au fost afectate mai grav: în primul rând, acționarii non-RAG, care s-au afiliat între sfârșitul anilor '90 și 2000, deoarece aceștia nu au beneficiat de primele excesive alocate de societate; în al doilea rând, titularii de polițe cu participare la beneficii, care au suferit de reduceri drastice ale anuităților lor, fără a avea posibilitatea de a transfera polițele către un alt furnizor; în al treilea rând, asigurații din state membre diferite de Regatul Unit, precum Irlanda și Germania, au fost puși într-o poziție deosebit de dificilă, indiferent de polița subscrisă la ELAS.
5. Anumite declarații făcute comisiei au arătat că multe dintre victimele crizei ELAS au avut dificultăți majore să afle calea de urmat și instituția căreia să i se adreseze pentru a obține informații, a depune plângere și pentru a obține despăgubiri. Mulți au fost trimiși „de la

¹ A se vedea partea IV, secțiunea II punctele 1 și 3.

² A se vedea partea IV, secțiunea II punctul 2.

³ A se vedea partea IV, secțiunea II punctul 3.

Anna la Caiafa” de diverse agenții. Alții au avut mari așteptări de la sistemele alternative de soluționare a litigiilor, pe când ar fi trebuit mai degrabă să facă o reclamație la instanțele tradiționale, dacă și-ar fi putut permite acest gen de cheltuieli. Pe scurt, documentele prezentate comisiei arată confuzie și inegalitate de tratament sistematice. Acum sunt analizate pe rând concluzii și recomandări cu privire la statutul plângerilor și la caracterul adecvat al căilor de atac aflate la dispoziția asiguraților, precum și la accesul la căile de atac juridice și nejuridice.

I. Căi de atac în instanțe

(a) Litigiu intentat de ELAS

6. Încercarea făcută de Equitable Life de a recupera din pierderi prin litigii intentate împotriva foștilor membri ai consiliului de administrație și a foștilor auditori nu a adus nici o despăgubire asiguraților. Această incapacitate, chiar și a unui împlicinat care dispune de fonduri importante, de a duce un proces la bun sfârșit evidențiază costurile ridicate și incertitudinea generate de recurgerea la căile de atac juridice din Regatul Unit.

(b) Proceduri civile împotriva ELAS

7. Lansarea unor proceduri civile împotriva ELAS (în conformitate cu secțiunea 62 din *Financial Services Act 1986* privind reprezentarea frauduloasă sau proasta consiliere) era, în teorie, o cale posibilă de atac pentru asigurații afectați. Totuși, în practică, astfel cum este sugerat de documentele primite de comisie¹, doar câțiva asigurați bogați au utilizat această cale sau au amenințat prin avocatul lor că o vor face, ajungând la o înțelegere cu societatea înainte de începerea procesului, în condiții de strictă confidențialitate. Costurile și riscurile ridicate legate de sistemul juridic britanic au împiedicat asiguratul mediu să dea în judecată societatea; în consecință, acesta a trebuit să se bazeze pe mediatorul de servicii financiare - FOS (*Financial Ombudsman Service*) ca singura cale de atac posibilă. Comisia consideră că acest lucru este în mod evident neechitabil.

(c) Proceduri împotriva autorităților de supraveghere

8. Avizele experților² cerute de comisie indică faptul că, în conformitate cu legislația britanică și spre deosebire de majoritatea celorlalte țări UE, o autoritate de supraveghere nu poate fi trasă la răspundere pentru neglijență, ci doar pentru abuz de putere în exercițiul unei funcții publice, cerând un element de rea credință. Acest element nu este îndeplinit decât dacă autoritatea și-a exercitat puterile de manieră ilegală, cu scopul specific de a aduce prejudicii reclamantului, sau dacă a manifestat nepăsare gravă față de posibilitatea unui asemenea prejudiciu. Documentele disponibile sugerează că aceste exigențe nu au fost întrunite în cazul ELAS; în consecință, există temeri serioase că asigurații afectați nu ar putea trage la răspundere autoritățile de reglementare pentru pierderile lor, în conformitate cu dreptul britanic.

¹ A se vedea partea IV, secțiunea VI punctul 2.c.

² A se vedea partea IV, secțiunea VII punctul 2.

(d) Situația și tratamentul asiguraților din alte state membre

9. Comisia consemnează rezervele exprimate de Comisie privind claritatea conceptelor de libertate de prestare a serviciilor, de răspundere a autorităților de reglementare în caz de neglijență și de interes general și este de acord că diferențele de interpretare legate de acest concepte „*subminează în mod grav funcționarea deplină a mecanismelor instituite de cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață*”¹.
10. Equitable Life avea sucursale în Irlanda (din 1991 în 2001) și Germania (din 1992 în 2001) și și-a vândut produsele la aproximativ 8 000 clienți irlandezi și 4 000 clienți germani. Unele documente² au sugerat că Equitable Life a făcut eforturi specifice pentru a atrage clienți irlandezi și germani la sfârșitul anilor '90 și chiar mai mult în 2000, într-un moment în care situația sa financiară a devenit critică iar, în lumina hotărârii Curții de Apel din ianuarie 2000, exista o mare probabilitate ca aceasta să se deterioreze în continuare datorită obligațiilor RAG. Acest lucru este ilustrat atât de faptul că dubioasa campanie publicitară a societății în Germania care a fost criticată în cadrul audierilor de reprezentantul autorităților elvețiene, care le-a calificat drept inacceptabile în propriul sistem de reglementare³, cât și de lansarea „fondului european” în Irlanda, ambele în 2000.
11. Prin analogie cu subscrierile înșelătoare ale Equitable Life din Regatul Unit, există relatări convingătoare⁴ care sugerează că, de asemenea, societatea a înșelat un număr de asigurați și de clienți potențiali irlandezi și germani prin faptul că nu i-a informat cu privire la riscul RAG și că a susținut că fondul cu participare la beneficii atenua fluctuațiile valorii veniturilor și activelor. În plus, alte declarații către comisie⁵ susțin că societatea a dat informații false unor clienți irlandezi cu privire la faptul că ar fi cumpărat sau ar fi urmat să cumpere un fond irlandez separat, care urma să fie restricționat (*ring-fenced*), și care prin urmare nu ar fi fost afectat de obligațiile fondului britanic. Societatea a continuat această practică și după hotărârea Curții de Apel din ianuarie 2000 și a afirmat în mai multe rânduri că hotărârea nu urma să afecteze politicile pentru Irlanda și nici alte politici „internaționale”.
12. Comisia a fost informată cu privire la nemulțumirea manifestată de asigurații germani față de decizia recentă a societății de a nu mai publica în germană documente privitoare la Adunarea Generală anuală, precum și rapoartele și conturile⁶. Această decizie plasează în mod evident asiguratul german într-o poziție și mai puțin favorabilă decât asigurații britanici și evidențiază și mai puternic nevoia unor cerințe de informare mai robuste atât înainte de încheierea contractului, cât și pe durata completă a acestuia.

¹ Comunicare interpretativă privind libertatea de a presta servicii și interesul general în sectorul asigurărilor, 2000/C 43/03, 16 februarie 2000.

² A se vedea partea IV, secțiunea IX punctele 2.b. și 2.d.

³ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 3.a. (p. 248).

⁴ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 2.c.

⁵ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 2.c.

⁶ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 2.e.

13. Comisia consideră drept regretabil faptul că nici Ministerul irlandez al Întreprinderilor, Comerțului și Ocupării Forței de Muncă, nici Autoritatea Irlandeză de Reglementare a Serviciilor Financiare (AIRSF) nu-și asumă responsabilitatea pentru acțiunile extrem de nepotrivite îndeplinite de autoritatea irlandeză de reglementare cu privire la Equitable Life înainte de 2003 și că AIRSF nu se află sub incidența legislației irlandeze referitoare la libertatea de informare.
14. În materie de reglementare, ar trebui să existe un lanț al răspunderii în totalitate fiabil. Lanțul răspunderii nu ar trebui rupt nici în cazurile de reformă a procedurilor/organelor de reglementare.
15. Documente existente¹ indică faptul că, în momentul crizei ELAS din Irlanda, nu existau norme în materie de conduită profesională specifice pentru asigurarea de viață, altele decât cerințele de informare cerute prin intermediul directivelor privind asigurarea de viață. Autoritatea de reglementare irlandeză nu a transmis până în iulie 2002 autorității britanice de reglementare normele privind conduita profesională. De asemenea, autoritatea germană de reglementare pare că a comunicat normele germane privind conduita profesională direct întreprinderilor de asigurare comunitare care funcționează pe teritoriul său între 1996 și 2000, inclusiv societății Equitable Life. Cu excepția unei intervenții a autorității germane de reglementare împotriva unei campanii promoționale înșelătoare, nici autoritățile irlandeze și nici cele germane nu au luat vreo acțiune specială pentru aplicarea specifică a vreunei norme privind conduita profesională în ceea ce privește societatea Equitable Life.
16. Comisia concluzionează că atât autoritățile de reglementare irlandeze, cât și cele germane au abordat cu o pasivitate nejustificată reglementările privind conduita profesională în cazul Equitable Life și nu au făcut uz de deplinătatea puterilor care li s-au conferit în acest sens prin a treia directivă privind asigurarea de viață.
17. În lumina documentelor disponibile², comisia consideră că a treia directivă privind asigurarea de viață nu este destul de clară în partea unde definește puterile, rolurile și responsabilitățile autorității de origine și autorității gazdă în statele membre. Această lipsă de claritate este problematică atât din perspectiva societăților care doresc să funcționeze în cadrul unei piețe unice, care nu sunt sigure cu privire la normele aplicabile, cât și, chiar într-o măsură mai mare, din perspectiva cumpărătorilor, care probabil nu cunosc normele concepute pentru a-i proteja și care nu cunosc, de asemenea, care autoritate este competentă pentru a asigura aplicarea normelor respective și pentru gestionarea plângerilor eventuale. Mai mult, comisia observă că adesea consumatorii transfrontalieri sunt confrunțați cu sarcina de a lua o decizie cu privire la faptul dacă plângerea lor privește controlul financiar sau un alt aspect al reglementării, distincție adesea greu de făcut.
18. Cazul societății de asigurări Equitable Life ilustrează legăturile strânse și suprapunerile existente în unele cazuri între controlul financiar și problemele legate de conduita

¹ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 3.a.

² A se vedea de asemenea partea IV, secțiunea IX punctul 3.1.

profesională. Împărțirea competențelor între statul de origine și statul gazdă poate astfel duce la situații problematice, în care autoritatea de reglementare a conduitei profesionale a statului gazdă nu deține toate informațiile financiare de care are nevoie (care sunt deținute doar de autoritatea de reglementare a statului de origine) pentru a decide dacă declarațiile făcute și informațiile transmise de un furnizor de servicii financiare sunt precise sau, din contră, insuficiente/înșelătoare, și deci ar trebui să facă necesară o intervenție de reglementare. Faptul că FSA nu a considerat necesar în nici un moment să anunțe autoritățile statului gazdă de starea critică a finanțelor societății Equitable Life constituie un motiv important pentru lipsa acțiunilor de reglementare a autorităților de reglementare a conduitei profesionale germane și irlandeze.

19. Atât autoritățile de reglementare irlandeze cât și cele germane au răspuns la numeroase întrebări și cereri de informare primite din partea asiguraților. Anumite documente furnizate comisiei¹ indică faptul că ambele autorități de reglementare au căutat să obțină informații de la autoritățile britanice și au transmis informațiile respective asiguraților din statele membre corespunzătoare.
20. Totuși, anumite declarații făcute comisiei² arată clar că asigurații irlandezi și cei germani nu au putut să obțină despăgubiri pentru plângerile lor prin intermediul autorităților naționale de reglementare financiară corespunzătoare statului lor. Autoritatea irlandeză nu avea puterea de a se pronunța asupra plângerilor. Autoritatea de reglementare germană a respins majoritatea plângerilor primite deoarece considera că privesc chestiuni legate de controlul financiar, pentru care nu era competent. Cele două plângeri reținute de autoritatea germană de reglementare nu erau legate de criza societății Equitable Life.
21. Numeroase declarații și documente transmise comisiei³ sugerează că suprapunerile și zonele gri dintre controlul financiar și cel privind conduita profesională au permis autorităților de origine și celor gazdă să transfere de la una la cealaltă responsabilitatea pentru plângeri. De exemplu, nici autoritățile germane de reglementare și nici cele britanice nu s-au considerat competente pentru a trata o anumită plângere⁴, care a fost interpretată de una ca privind o chestiune de control financiar, în timp ce cealaltă a considerat că aceeași plângere releva de conduita profesională. Comisia consideră că aceste curențe în căile de atac transfrontaliere sunt inacceptabile.
22. Comisia consideră că discriminarea pe baza rezidenței în cadrul anchetei judiciare și extrajudiciare privind eșecul de reglementare constituie o restricție a libertății de a beneficia de servicii, care este garantată de tratat. În plus, această discriminare în materie de cale de atac este atât de strâns legată de libertatea de a beneficia de și de a furniza servicii de asigurare de viață și de a constitui sucursale care să furnizeze tipurile de servicii garantate de tratat încât trebuie să contravine articolelor 43 și 49 din Tratatul CE.
23. Asigurații care au semnat un contract cu una dintre sucursalele societății din UE o pot ataca în justiție în instanțele statului de origine respectiv, în conformitate cu legislația

¹ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 3.a.

² A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 3.a.

³ A se vedea partea IV.

⁴ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 3.a.

națională, în conformitate cu Regulamentul (C) nr. 44/2001 și cu articolul 32 din directiva consolidată privind asigurarea de viață. În timp ce comisia nu a aflat de nici un proces intentat societății Equitable Life în fața unei instanțe irlandeze¹, a aflat de un asemenea caz care este în judecată în fața unei curți regionale germane. Comisia consideră că mandatul instanțelor naționale prezintă anumite avantaje pentru asigurații afectați. Totuși, există anumite rețineri cu privire la faptul dacă instanțele naționale vor avea întotdeauna capacitatea de a trata în mod adecvat cazurile, cum ar fi cel al Equitable Life, în care probele care trebuie analizate conțin chestiuni actuariale și reglementare complexe, strâns legate de alte state membre și care, în plus, este probabil să poată fi obținute doar în traducere dintr-o limbă străină. În plus, pot avea loc discuții complexe privind problema legislației aplicabile, dar și cu privire la interacțiunea dintre dreptul internațional privat și normele pieței interne.

24. Concluzia generală la care comisia a ajuns în legătură cu asigurații britanici, adică faptul că pentru asiguratul mediu litigiul nu este o alternativă viabilă datorită costurilor și riscurilor potențial ridicate, se aplică, în general, și asiguraților care nu sunt rezidenți ai Regatului Unit, deși gradul de risc la care împlicinații sunt expuși poate varia în funcție de sistemele juridice naționale corespunzătoare și de costurile aferente utilizării acestora, inclusiv gradul de disponibilitate a unei scheme de asistență juridică.

(e) Căi de atac în conformitate cu legislația comunitară

25. Comisia ia act de jurisprudența și de practica instituțională în conformitate cu care Comisia nu poate intenta o procedură de încălcare a dreptului comunitar împotriva statelor membre pentru încălcări trecute ale legislației comunitare care au fost soluționate între timp. Comisia insistă, însă, că o asemenea poziție creează o lacună nefericită în domeniul protecției juridice a persoanelor care sunt victime ale încălcării dreptului comunitar de către un stat membru, care poate ieși la lumină doar la câteva ani după încălcare. Comisia consideră că posibilitatea de a condamna statele membre pentru încălcări trecute, pe lângă faptul că ar ajuta victimele care se gândesc să intenteze acțiuni în fața instanțelor naționale, ar reprezenta o modalitate de încurajare a statelor membre să aplice legislația comunitară corect și la timp. De asemenea, comisia observă că Comisia are puterea de a ancheta încălcările trecute ale legislației comunitare, mai precis a anumitor articole din tratat, de către întreprinderi, dacă are un interes legitim pentru acționa astfel².

26. Din contră, o asemenea limitare a puterilor Comisiei evidențiază importanța crucială a dreptului la petiție al cetățenilor și a dreptului de anchetă a Parlamentului în aceste situații. Răspunzând la plângerile pe care le-a primit de la cei asigurați de Equitable Life, Comisia a susținut că nu poate ancheta conținutul și aplicarea vechiului regim de reglementare din Regatul Unit, care fusese înlocuit. Din contră, Parlamentul a decis că problemele prezentate de petenți erau suficient de importante pentru a necesita o anchetă aprofundată și crearea ulterioară a unei comisii de anchetă. Deși Parlamentul însuși nu are competența

¹ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 5.

² Considerentul 11 și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, 4.1.2003, p. 1).

de a acorda compensații petenților, acesta poate face toate recomandările pe care le consideră necesare în acest sens.

27. În cadrul celei de-a treia directive privind asigurarea de viață nu sunt prevăzute căi de atac și nu abordează și nici nu face vreo referință la problema compensării. Aceste probleme trebuie deci determinate în conformitate cu principiile generale ale legislației comunitare, inclusiv datoria cooperării loiale consacrate la articolul 10 din Tratatul CE.
28. În principiu, Regatul Unit poate fi considerat responsabil în fața instanțelor naționale pentru a-i despăgubi pe cei asigurați de societatea Equitable Life care au suferit o pierdere ca rezultat al inabilității Regatului Unit de a se conforma dispozițiilor celei de-a treia directive privind asigurarea de viață. Anumite carențe ale autorităților britanice de reglementare¹ pot să constituie în sine încălcări suficient de grave pentru a angaja răspunderea statului în conformitate cu legislația comunitară. Mai mult, este clar că efectul cumulat al încălcărilor comise de către autoritățile britanice poate să constituie o neglijare gravă și manifestă a limitelor impuse libertății lor de decizie.

II. Căi de atac extrajudiciare

(a) Plângeri adresate FSA și diverse anchete înainte de crearea EQUI

29. Anumite declarații făcute în fața comisiei² indică faptul că nici plângerile făcute de către asigurați către FSA după criză și nici anchetele oficiale ulterioare nu au dus la obținerea unor despăgubiri. Într-adevăr, chestiunile legate de responsabilitate și de eventualele despăgubiri fie nu au fost tratate, fie au fost excluse explicit din mandatul acestor anchete.
30. Documentele de care dispune comisia³ nu sprijină acuzele că FSA ar fi tratat neadecvat asigurații din Irlanda și Germania care i-au adresat plângeri sau cereri de informare. Cazurile prezentate comisiei, în care FSA a refuzat să trateze aspecte specifice ale plângerilor, priveau chestiuni legate de conduita profesională, pentru care, în conformitate cu a treia directivă privind asigurarea de viață, responsabilitatea aparține în principal autorităților de reglementare ale statului de origine. Totuși, ca în cazul asiguraților britanici, argumentele prezentate către FSA de asigurații germani și irlandezi nu au rezultat în obținerea unor despăgubiri.

(a) Regimul de despăgubire a serviciilor financiare

31. Regimul de despăgubire a serviciilor financiare din Regatul Unit nu se aplica victimelor societății Equitable Life deoarece aceasta nu a fost declarată insolubilă.
32. Comisia observă, totuși, că fondul de compensare este accesibil doar investitorilor care au semnat polițe cu o întreprindere britanică sau în cazul în care investitorul a semnat un

¹ A se vedea partea IV, secțiunea X punctul 2.b.

² A se vedea partea IV, secțiunea III.

³ A se vedea partea IV, secțiunea IX punctul 4.a.

contract cu filiale aflate în alte state membre, dacă riscul sau angajamentul se situează în Regatul Unit. Comisia consideră că a doua condiție constituie o discriminare pe motiv de rezidență, care este incompatibilă cu legislația comunitară.

(b) Mediatorul financiar al Regatului Unit

33. Câteva mii de asigurați au înaintat plângeri împotriva Equitable Life către serviciul mediatorului financiar (*Financial Ombudsman Service - FOS*)¹, care a reținut mai multe sute dintre acestea ca fiind eligibile pentru acordarea unei compensări.
34. Declarații făcute în fața comisiei² sugerează faptul că FOS nu a garantat în toate cazurile calcularea de o manieră suficient de transparentă a sumelor acordate drept compensație, astfel încât să poată fi verificate de acei reclamanți care considerau sumele ca insuficiente. Numeroase declarații³ sugerează că, la tratarea plângerilor, FOS și-a bazat deciziile nu doar pe meritele respective ale fiecărei plângeri, ci și pe impactul deciziilor sale individuale asupra restului asiguraților fondului mutual.
35. Refuzul FOS de a trata conform meritelor plângerile bazate pe rezultatele Lordului Penrose a dezvăluit un mare vid în materie de protecție juridică și a dezvăluit limitările FOS în privința tratării plângerilor în cazurile în care decizia sa are eventuale implicații reglementare. Comisia a ascultat de asemenea mărturiile⁴ în conformitate cu care FOS nu a luat această decizie independent de autoritățile de reglementare. Ca urmare a deciziei FOS, pentru o întreagă categorie de reclamanți care aveau plângeri potențial valide pe motiv de supra-participare la prime a mai rămas doar alternativa unui litigiu scump și riscant.
36. Un mare număr de documente aflate la dispoziția comisiei⁵ indică faptul că tratamentul anumitor plângeri adresate FOS au suferit de întârzieri excesive. În anumite cazuri, acest lucru a împiedicat reclamanții să intenteze ulterior o acțiune juridică. Comisia consideră o asemenea consecință drept inacceptabilă.
37. În ansamblu, comisia estimează că FOS nu a constituit o cale potrivită de atac pentru un număr mare de asigurați ai companiei Equitable Life, care au suferit pierderi ca urmare a crizei companiei.
38. Comisia este îngrijorată de faptul că așteptarea cetățenilor ca serviciile de mediere, de tipul FOS, să constituie o alternativă eficientă și viabilă la calea de atac judiciară, nu corespunde întotdeauna cu realitatea a ceea ce aceste sisteme oferă de fapt.

(c) Regimul de compromis

¹ A se vedea partea IX secțiunea IV punctul 4.a.

² A se vedea partea IV, secțiunea VI punctul 1.c.

³ A se vedea partea IV, secțiunea VI punctul 1.b.

⁴ A se vedea partea IV, secțiunea VI punctul 1.c.

⁵ A se vedea partea IV, secțiunea VI punctul 1.c.

39. Documentele înaintate comisiei sugerează că obiectivul principal al regimului de compromis era de a îndepărta incertitudinile juridice și de a suprima datoriile companiei Equitable Life pentru a stabiliza astfel fondul. Cu toate acestea, regimul nu a îmbunătățit situația asiguraților, întrucât creșterile valorii polițelor asiguraților non-RAG care, în schimb, au renunțat la dreptul lor de a face plângere, au fost contracarate prin reduceri care s-au produs curând după aceea.
40. Numeroase rapoarte¹ sugerează că societatea ar fi putut fi la curent, în momentul în care a propus regimul, cu faptul că o creștere a valorii polițelor nu se va putea menține în condiții normale. Cu toate acestea, ea nu a comunicat acest element asiguraților, care ar fi putut vota împotriva regimului, dacă ar fi fost informați în legătură cu starea financiară generală a finanțelor societății.²
41. Comisia concluzionează că rezultatul practic al regimului a fost de a suprima dreptul de a face plângere al restului asiguraților împotriva companiei, fără a împiedica creșterea pierderilor acestora.
42. Mai multe rapoarte³ sugerează, în plus, că societatea însăși s-a confruntat cu o serie de plângeri din partea asiguraților non-RAG care nu au fost acoperiți de regimul de compromis, fie individual, fie prin revizuirile ale polițelor, și le-a propus unele despăgubiri. Se pare că majoritatea asiguraților a acceptat ofertele, deși unele par să nu fi reflectat pierderile reale suferite ca urmare a crizei companiei Equitable Life.

(d) Mediatorul parlamentar al Regatului Unit

43. Ancheta mediatorului parlamentar al Regatului Unit, care a vrut să afle dacă persoanele au suferit nedreptăți ca urmare a proastei administrări din partea persoanelor însărcinate cu reglementarea companiei Equitable Life, este complementară anchetei Parlamentului European.
44. Atribuirea de responsabilitate sau răspundere individuală părților implicate în guvernul sau în autoritățile de reglementare britanice, irlandeze sau germane nu intră în sfera de competență a acestei comisii; această sarcină ar trebui să intre în atribuțiile mediatorului parlamentar al Regatului Unit sau ale oricărei proceduri parlamentare sau judiciare ulterioare efectuate în statele membre respective.
45. În urma clarificărilor, ancheta mediatorului parlamentar al Regatului Unit acoperă poziția tuturor asiguraților internaționali care pretind că au suferit o nedreptate ca urmare a proastei administrări în ceea ce privește reglementarea prudențială în cadrul companiei Equitable Life, iar orice descoperiri sau recomandări se vor adresa și poziției asiguraților. Mediatorul are posibilitatea de a recomanda guvernului britanic să plătească despăgubiri.

(e) Asigurații din alte state membre: acces la serviciile mediatorului din Regatul Unit și din

¹ A se vedea partea IV secțiunea IV punctul 2

² A se vedea partea IV secțiunea IV punctul 2

³ A se vedea partea IV secțiunea IV punctul 2 (pentru pierderile suferite, a se vedea secțiunea II punctul 2)

statele lor de origine.

46. Se pare că regimul serviciului mediatorului irlandez al asigurărilor (Insurance Ombudsman of Ireland - IOI), care era aplicabil la momentul crizei companiei Equitable Life, dar care între timp a fost înlocuit de către mediatorul de servicii financiare (Financial Services Ombudsman - FSO), a primit 79 de reclamații din partea asiguraților irlandezi, din care 15 au fost reținute. Se pare că au existat confuzii printre asigurați, mediatori și ELAS legate de faptul dacă IOI irlandez sau FOS britanic ar fi competente să trateze anumite reclamații. Nu s-a putut obține nici o informație de la mediatorul irlandez al asigurărilor dacă vreunul dintre cele 15 cazuri decise în favoarea reclamanților avea legătură cu acuzațiile de subscrieri frauduloase identificate de comisie. În ansamblu, documentele aflate la dispoziția comisiei sugerează că vechile servicii ale mediatorului irlandez al asigurărilor nu au constituit calea ideală de atac pentru aproximativ 4000 asigurații irlandezi ai ELAS. Cu toate acestea, trebuie reținut că situația s-a ameliorat de atunci prin înființarea Mediatorului de servicii financiare. acest lucru atrage după sine întrebarea de ce serviciul respectiv nu a fost instituit mai devreme.
47. În Germania nu a existat nici un serviciu de mediator al asigurărilor înainte de octombrie 2001. Mai mult, poziția de *Versicherungsbundsmann*, creată în octombrie 2001, nu este competentă pentru plângerile legate de Equitable Life, întrucât compania nu a fost niciodată membră a sistemului, iar sfera de competență a mediatorului se limitează la membrii săi.
48. În principiu, asigurații Equitable Life care au cumpărat polițe de la filialele companiei din Irlanda, Germania și din alte state membre ale UE nu au avut acces la serviciile mediatorului financiar britanic întrucât jurisdicția sa nu acoperă plângerile referitoare la serviciile furnizate de întreprinderile britanice prin sucursale situate în alte state membre.
49. Cu toate acestea, comisia este conștientă¹, că unele plângeri formulate de asigurații irlandezi au fost totuși soluționate de FOS. Rămâne neclar pe ce bază exact a considerat FOS că plângerile se încadrau în sfera sa de competență. Comisia tinde să creadă că s-a creat confuzie la momentul respectiv în rândul asiguraților, al autorităților de reglementare și al mediatorului însuși, pentru a afla dacă unele plângeri ale asiguraților irlandezi intră în jurisdicția mediatorului de servicii financiare (FOS). Trebuie menționat că, în schimb, FOS pare să nu fi acceptat plângerile venite de la asigurații din alte state membre, inclusiv din Germania.
50. În ansamblu, se pare² că asigurații din afara Regatului Unit nu au avut acces la regimuri adecvate de despăgubire extrajudiciară în Regatul Unit. De aceea, aceștia se găsesc într-o poziție și mai dezavantajoasă decât asigurații britanici. Această lipsă de claritate despre persoana, dacă aceasta a existat, căreia asigurații s-ar fi putut adresa, a determinat chiar înaintarea unei plângeri de către un cetățean din afara Regatului Unit Mediatorului european, care nu are competențe în acest sens.

¹ A se vedea partea IV secțiunea IX punctul 4.b.

² A se vedea partea IV secțiunea IX punctul 4 .

(f) FIN-NET

51. Comisia remarcă¹ lipsuri semnificative în cadrul sistemului FIN-NET, care este, în esență, un sistem benevol. Aceste lipsuri apar în primul rând din cauza faptului că rețeaua, chiar și după mai mulți ani de funcționare, nu acoperă toate statele membre, și nici toate serviciile financiare. În al doilea rând, puterile și competențele acestor sisteme alternative de soluționare a conflictelor, care aparțin rețelei FIN-NET, variază considerabil. În sfârșit, criteriile folosite pentru determinarea mandatului diferiților membri ai FIN-NET sunt diverse și nu interacționează întotdeauna pentru a forma un sistem coerent. De exemplu, FIN-NET nu a putut să-i ajute pe asigurații germani ai ELAS, ale căror plângeri nu intrau în competențele mediatorului german în ceea ce privește apartenența la sistem, și nici în jurisdicția teritorială a mediatorului britanic. În lumina acestor curențe, este probabil că alte situații transfrontaliere similare vor apărea, sau ar fi putut să apară, în care accesul la soluționarea extrajudiciară a conflictelor este inexistent. Comisia remarcă faptul că criza ELAS a ajutat Comisia Europeană să identifice acest tip de probleme din cadrul FIN-NET și să încerce să găsească soluții satisfăcătoare pe viitor.
52. Comisia estimează că aceste curențe în ceea ce privește accesul la despăgubiri pentru consumatori sunt total inacceptabile pe o piață internă caracterizată de creșterea rapidă a volumelor de servicii financiare furnizate dincolo de granițe. Problemele de genul celor survenite în cazul companiei Equitable Life subminează încrederea consumatorului în piața europeană de servicii financiare. Consumatorii trebuie să beneficieze de același nivel de protecție prin acces la regimurile de compensații extrajudiciare, indiferent dacă achiziționează produse financiare de la furnizori naționali sau străini. Contradicțiile în acest sens împiedică deschiderea comerțului transfrontalier cu amănuntul, care poate este cheia care va elibera întregul potențial al pieței interne.
53. Comisia estimează ca total nesatisfăcător faptul că, deși Uniunea și-a deschis piețele de servicii financiare, recurgând la „dreptul original” (*black letter law*), fie prin principii din tratat, fie prin legislația secundară, aspectele referitoare la despăgubirea consumatorilor au fost abordate doar prin instrumente juridice neconstrângătoare, de genul recomandărilor și memorandumurilor de înțelegere.²

¹ A se vedea partea IV secțiunea X punctul 3.a..

² A se vedea Recomandarea 98/257/CE a Comisiei din 30 martie 1998 privind principiile aplicabile organelor responsabile cu soluționarea extrajudiciară a litigiilor consumatorilor (JO L 115 din 17.4.1998, p. 31); Recomandarea 2001/310/CE a Comisiei din 4 aprilie 2001 privind principiile aplicabile organelor extrajudiciare responsabile cu soluționarea consensuală a litigiilor consumatorilor (JO L 109 din 19.4.2001, p. 56); și Memorandumul de înțelegere privind o rețea transfrontalieră de soluționare extrajudiciară a conflictelor în domeniul serviciilor financiare din EEE.

PARTEA V – ROLUL COMISIEI

privind curențe sistematice în monitorizarea de către Comisie a punerii în aplicare a legislației comunitare în lumina crizei societății de asigurări „Equitable Life”

INDEX PARTEA V

Introducere

I. Punerea în aplicare a legislației comunitare – context general

1. Terminologie
2. Directivele și obligațiile statelor membre: jurisprudența CEJ
3. Obligația Comisiei Europene în conformitate cu Tratatul

II. Monitorizarea punerii în aplicare de către Comisia Europeană

1. Transpunerea
2. Aplicarea
3. Procedura privind încălcarea dreptului comunitar

III. Necesitatea asigurării unei abordări cuprinzătoare a punerii în aplicare

Concluzii

I. Introducere

S-au spus deja multe lucruri în Partea II a prezentului raport (a se vedea Punctul II.2.1) cu privire la rolul Comisiei Europene în monitorizarea punerii în aplicare a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață (3LD) și a altor directive similare. Această parte va fi dedicată analizei existenței curenților sistematice în monitorizarea de către Comisia Europeană a punerii în aplicare, în general, și cu privire la cazul ELAS, în special.

Pentru a da curs acestui mandat, este necesar să se înceapă prin a defini ce înțelege comisia prin punerea în aplicare adecvată a legislației comunitare și prin a clarifica terminologia relevantă. Conceptul și terminologia odată stabilite, nu numai că vor sta la baza analizei ulterioare realizate în această parte, ci se aplică pentru întregul raport. Acest lucru are o relevanță deosebită pentru Partea II, în care se analizează punerea în aplicare a directivelor privind asigurările și monitorizarea acestora de către CE, precum și pentru Părțile III și IV ale raportului. De asemenea, este necesar să reamintim sarcinile și responsabilitățile diversilor actori, în conformitate cu legislația comunitară.

Această parte continuă cu identificarea, în termeni generali, a practicii actuale urmate și a instrumentelor folosite de Comisia Europeană în monitorizarea transpunerii legislației comunitare, precum și a aplicării sale pe teren. Prin aceasta, se face referire la unele din principalele obstacole și dificultăți întâmpinate în această privință, în principal, prin intermediul citatelor din probele orale prezentate comisiei de reprezentanții Comisiei Europene și de experții universitari. Se accentuează în mod special procedura privind încălcarea dreptului comunitar, ca principal instrument, conform legislației comunitare, de remediere a punerii incorecte în aplicare a legislației comunitare de către statele membre.

Comisia identifică apoi câteva curențe sistematice și de alt gen în abordarea Comisiei Europene cu privire la monitorizarea punerii în aplicare. Aceasta se bazează și pe analiza activității Comisiei Europene de monitorizare a punerii în aplicare a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață în legătură cu Equitable Life, care este prezentată în Partea II a prezentului raport. În final, comisia subliniază necesitatea unei abordări mai cuprinzătoare pentru asigurarea punerii în aplicare, în mod eficient, a legislației comunitare și identifică o serie de elemente necesare ale unei asemenea abordări. Comisia exprimă o serie de recomandări privind modul de îmbunătățire a acestor curențe sesizate.

I. Punerea în aplicare a legislației comunitare – context general

1. Terminologie

Înainte de a realiza analiza, este necesară clarificarea terminologiei folosite în acest raport, în special termenii cheie și definițiile, care sunt uneori folosite și interpretate în moduri diferite. În scopul acestui raport și al anchetei comisiei EQUI, definițiile folosite, în concordanță cu ultimele Rezoluții ale Parlamentului European privind punerea în aplicare a legislației comunitare, sunt următoarele:

- **Transpunerea:** procesul de transcriere a legislației comunitare (de exemplu, o directivă) în legislația națională;
- **Aplicarea:** procesul zilnic de aplicare și executare a legislației comunitare transpuse de către autoritățile și/sau autoritățile de reglementare naționale (cunoscut uneori și sub denumirea de „executare”, a se vedea mai jos);
- **Punerea în aplicare:** acest concept mai larg cuprinde atât transpunerea, cât și aplicarea. Este o cerință de drept comunitar ca legislația comunitară să fie pusă în aplicare în mod eficient, oportun și concordant (cu toate acestea, în anumite cazuri, se folosește în mod mai restrictiv, ca sinonim pentru „aplicare”);
- **Măsurile/dispozițiile/regulile de punere în aplicare:** legile, regulile, regulamentele, fragmentele sau articolele din legislația națională care pun în vigoare legislația comunitară;
- **Executarea:** uneori folosit și ca sinonim pentru aplicare, însă cel mai adesea face referire la procesul de corectare sau anulare a aplicării defectuoase a legislației naționale, presupunând existența unei funcționări defectuoase sau a unei anomalii în modul în care se aplică legislația națională, ce trebuie corectată de autoritățile naționale, dacă este cazul, printr-o acțiune coercitivă.

Odată stabilite aceste puncte scurte de referință, vom analiza măsura în care legislația comunitară creează obligații statelor membre. Această analiză se va concentra în continuare asupra directivelor și nu asupra regulamentelor sau altor instrumente legale, dat fiind faptul că primele reprezintă cel mai obișnuit tip de legislație comunitară și că actuala anchetă referitoare la cazul ELAS depinde, în mod special, de punerea în aplicare a unei directive, a treia directivă privind asigurarea de viață¹ (3LD).

2. Directivele și obligațiile statelor membre: jurisprudența CEJ

¹ Directiva Consiliului 92/96/CEE din 10 noiembrie 1992 privind coordonarea legilor, regulamentelor și dispozițiilor administrative referitoare la asigurarea de viață directă și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (a treia directivă privind asigurarea de viață) (JO L 311, 14.11.1997, p. 34).

Conform articolului 249 din Tratatul CE, directivele sunt obligatorii în ceea ce privește rezultatul ce trebuie obținut, însă lasă la latitudinea autorităților naționale să aleagă forma și metodele de punere în aplicare a lor. Spre deosebire de regulamente, directivele impun obligații de rezultat și nu obligații de conduită; ele permit statelor membre să aleagă, în mod flexibil, metoda de transpunere a lor în legislația națională, astfel, facilitând teoretic integrarea normelor comunitare în dreptul intern și respectând diferitele tradiții legale naționale.

Această facilitare teoretică are într-adevăr câteva avantaje în termeni politici: Unii susțin că directivele asigură eficiență pentru că lasă o anumită libertate de a dispune în ceea ce privește punerea în aplicare, iar astfel este mai simplu ca statele membre să fie de acord cu acestea. O mare parte din legislația comunitară nu ar fi fost adoptată dacă nu ar fi fost prezentată sub forma unei directive. Directivele au avantajul că sunt un instrument foarte flexibil, iar statele membre le pot încorpora mai ușor în diversele lor sisteme juridice.

Această flexibilitate și diferitele forme și metode de transpunere sunt compatibile cu legislația comunitară, conform jurisprudenței Curții Europene de Justiție. Mai mult, Curtea a recunoscut chiar că pot exista cazuri excepționale, în care adoptarea unor anumite măsuri legislative nu este indispensabilă, de exemplu, atunci când există o „conformitate clară și precisă” între o directivă și legislația națională existentă.¹ Libertatea de alegere a metodelor și formelor nu exonerează statele membre de efectele obligatorii ale unei directive „în ceea ce privește rezultatele ce trebuie obținute”. În plus, statele membre se supun clauzei de loialitate cuprinzătoare din articolul 10 TCE, care le impune obligația de a „lua toate măsurile necesare, generale sau speciale, pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor ce rezultă din prezentul Tratat sau din acțiunile întreprinse de instituțiile comunitare.” Mai mult, legislația care a fost adaptată la directivele CE nu poate fi modificată ulterior în contradicție cu obiectivele acelor directive.

În evaluarea adecvării și conformității măsurilor de punere în aplicare, Curtea pune accentul în mod special pe *scopul* directivei. Problema esențială este aceea dacă statul membru în cauză a adoptat toate măsurile necesare pentru a asigura eficacitatea deplină a directivei în conformitate *cu obiectivul pe care aceasta din urmă îl urmărește*.²

Curtea accentuează faptul că statele membre au obligația de a asigura aplicarea *integrală și eficientă* a unei directive. Pentru îndeplinirea acestei obligații, nu este suficient ca un stat membru să adopte pur și simplu legislația de transpunere necesară. Cu alte cuvinte, punerea în aplicare nu este, în opinia Curții, o sarcină unică de natură pur legislativă. Adoptarea de măsuri naționale care să transpună corect o directivă nu epuizează efectele directivei. Statul membru este în continuare obligat să asigure respectarea prevederilor unei directive, chiar și după adoptarea măsurilor de punere în aplicare:

„...adoptarea de măsuri naționale care să transpună corect o directivă nu epuizează efectele directivei. Statele membre sunt, de fapt, în continuare obligate să asigure aplicarea integrală a directivei, chiar și după adoptarea acelor măsuri. Persoanele

¹ A se vedea cazul 29/84 Comisia c. Germaniei [1985] RCE 1661, alineatul 23.

² A se vedea cazul 14/83 von Colson și Kaman [1984] RCE 1891, alineatul 15.

*au, în consecință, dreptul să se bazeze, în fața instanțelor naționale, împotriva statului, pe dispozițiile unei directive care, în ceea ce privește subiectul lor, par să fie necondiționate și suficient de precise, de fiecare dată când nu se obține, de fapt, aplicarea integrală a directivei, aceasta înseamnă că, **nu numai atunci când directiva nu a fost pusă în aplicare sau a fost incorect pusă în aplicare, ci și atunci când măsurile naționale care pun corect în aplicare directiva nu se aplică astfel încât să se atingă rezultatul prevăzut de aceasta.**”¹*

În plus, Curtea a susținut în repetate rânduri faptul că directivele sunt obligatorii pentru *toate autoritățile statelor membre*. Astfel, nu numai legislativul este obligat de o directivă, ci și agențiile administrative responsabile cu aplicarea și executarea de zi cu zi a legislației și instanțele naționale. Intenția care stă la baza acestui lucru este aceea de a evita practicile administrative sau interpretările judiciare care subminează protejarea intereselor stabilite de directivă. În ultimii ani, Curtea a pus accentul în special pe tratarea problemei de „nerespectare de nivelul doi”, adică situația în care, deși legislația internă este compatibilă în mod formal cu legislația comunitară, aplicarea sau executarea sa este subminată de practici administrative sau judiciare.

De asemenea, Curtea a susținut faptul că o practică administrativă națională poate face obiectul unei acțiuni de executare atunci când este, într-o anumită măsură, de natură consecventă și generală.² Astfel, cel puțin indulgența sistematică și consecventă a autorităților naționale cu privire la situații incompatibile cu dispozițiile unei directive reprezintă o încălcare a legislației comunitare, chiar dacă directiva a fost transpusă formal în legislația națională.³

În final, atunci când o directivă acordă drepturi indivizilor, legislația internă relevantă trebuie să fie suficient de precisă și clară, astfel încât persoanele interesate să fie pe deplin conștiente de drepturile lor, și, dacă este cazul, să li se ofere posibilitatea de a se baza pe acestea în fața instanțelor naționale.⁴ Din perspectiva protecției judiciare, exactitatea și claritatea legislației interne de punere în aplicare este esențială, pentru că ea pune bazele obținerii de compensații în fața unei instanțe naționale, atunci când un stat membru nu asigură aplicarea integrală și eficientă a unei directive.

3. Obligația Comisiei Europene în conformitate cu Tratatul de a monitoriza punerea în aplicare

Tratatul acordă Comisiei Europene rolul de protector al legislației comunitare. În conformitate cu articolul 211 din Tratat, este datoria Comisiei să se asigure că statele membre respectă și pun în aplicare legislația comunitară în mod corespunzător. În consecință, Comisia este cea responsabilă cu monitorizarea transpunerii și aplicării directivelor CE. Ea face acest lucru:

¹ A se vedea cazul C-62/00 *Marks & Spencer c. Commissioners of Customs and Excise* [2002] RCE I-6325, alineatul 27.

² A se vedea, de exemplu, cazul C-387/99 *Comisia c. Germaniei*, hotărârea din 29 aprilie 2004, alineatul 42.

³ Cazul C-494/01 *Comisia c. Irlandei*, hotărârea din 26 aprilie 2005.

⁴ A se vedea cazul C-59/89 *Comisia c. Germaniei*.

- verificând dacă statele membre au adoptat legislația de transpunere și au comunicat acest lucru Comisiei până la data limită prevăzută;
- verificând conformitatea măsurilor naționale de transpunere cu legislația comunitară;
- monitorizând aplicarea legislației comunitare de către entități, organisme și autorități private și publice
- îndreptând nerespectările legislației comunitare prin lansarea procedurii privind încălcarea dreptului comunitar.

Articolele 226 și 228 din Tratat prevăd o procedură în cazurile în care Comisia Europeană consideră că un stat membru nu și-a îndeplinit o obligație în conformitate cu legislația comunitară. Articolul 226 împuternicește Comisia să acționeze în justiție statele membre pentru situații de neîndeplinire a obligațiilor ce le revin conform Tratatului. Comisia Europeană are libertatea deplină de a decide dacă să inițieze sau nu procedura privind încălcarea dreptului comunitar.

Procedura începe cu o somație adresată statului membru, care îi permite acestuia să ofere informații și să își exercite dreptul la apărare. Dacă răspunsul nu mulțumește Comisia, aceasta emite o opinie întemeiată, ordonându-i statului membru să rectifice situația. Dacă încălcarea persistă, Comisia poate înainta cazul la CEJ.

Conform articolului 228 din Tratat, CEJ poate impune o penalizare pecuniară, dacă un stat membru persistă în nerespectarea unei hotărâri în conformitate cu articolul 226. În conformitate cu jurisprudența relevantă, obiectivul procedurii privind încălcarea dreptului comunitar, conform legislației comunitare, este acela de a stabili sau restabili compatibilitatea legislației naționale existente cu legislația comunitară, și nu acela de a se pronunța cu privire la o posibilă incompatibilitate anterioară a unei legislații naționale care a fost modificată sau înlocuită de atunci. Astfel, nu există de fapt nici o anchetă retroactivă cu privire la presupuse violări ale legislației comunitare.

III. Monitorizarea punerii în aplicare de către Comisia Europeană

Comisia a primit dovezi referitoare la abordarea Comisiei Europene cu privire la monitorizarea punerii în aplicare, atât de la reprezentanții Comisiei în timpul H10, cât și de la experții universitari la WS2. Această secțiune nu numai că face referire la abordarea generală adoptată, și instrumentele folosite, de Comisia Europeană pentru a asigura punerea în aplicare corectă și oportună, ci precizează în trecere și unele dintre problemele, dificultățile și constrângerile cu care se confruntă Comisia în îndeplinirea obligației sale de a monitoriza punerea în aplicare a legislației comunitare.

1. Transpunerea

Comunicarea măsurilor de transpunere

În primul rând, Comisia verifică dacă statele membre comunică măsurile naționale (până la

data specificată chiar în directivă), măsuri menite să transpună un anumit document de legislație comunitară. Așa cum a explicat Doamna DURAND, „cu privire la necomunicarea măsurilor de transpunere, Comisia efectuează verificări sistematice ale tuturor acestor măsuri. În acest scop, ea a creat, încă din 2004, la nivelul Secretariatului General al Comisiei, o bază de date care clasează toate directivele a căror perioadă de transpunere este în curs. Toate statele membre au adoptat aceeași bază de date și, de aici înainte, acestea comunică măsurile de transpunere prin intermediul acestei baze de date. Câte un singur corespondent pentru fiecare stat membru are voie să introducă măsurile de transpunere și acesta specifică, la momentul transmiterii fiecărei măsuri, dacă transmisiunea este încă incompletă sau este finalizată”.

Comisia pretinde că această bază de date îi permite să aibă, în mod constant, o imagine exactă asupra situației transpunerii. Dacă la expirarea perioadei de transpunere nu au fost comunicate toate măsurile, Comisia începe imediat procedura privind încălcarea dreptului comunitar (pentru detalii referitoare la procedura privind încălcarea dreptului comunitar, a se vedea mai jos). Doamna DURAND declară că „pentru cele 146 de directive ce trebuiau transpuse de cele 25 de state membre în 2006, Comisia a observat transpuneri întârziate în 900 de cazuri, aproximativ 8 sau 9 state membre la fiecare directivă. Trebuie reamintit faptul că, în majoritatea cazurilor, problemele se rezolvă în interval de un an. Comisia trece la etapa următoare a procedurii privind încălcarea dreptului comunitar, în aproximativ 70 de cazuri pe an”, adăugând că „les chiffres des non-communications sont plutôt en diminution dans le temps, [ce qui montre] leur efficacité.”¹.

Domnul VOGENAUER a susținut că verificarea notificării din partea statelor membre cu privire la legislația de transpunere „nu are loc atât de sistematic pe cât ar fi de dorit”. El a arătat, „Comisia a început doar de foarte puțin timp să publice informațiile referitoare la măsurile naționale de punere în aplicare” și a susținut că informațiile nu sunt complete și nici actualizate.

Verificarea conformității măsurilor de transpunere cu legislația comunitară

Comisia verifică ulterior dacă măsurile naționale care au fost comunicate sunt în conformitate cu cerințele directivei comunitare. Uneori această muncă este subcontractată unor consultanți externi, așa cum fost și cazul celei de-a treia directive privind asigurarea de viață². Totuși, cel mai adesea, Direcțiile generale ale Comisiei realizează propria analiză. Această analiză necesită atât o experiență vastă în probleme juridice, cât și cunoștințe tehnice în domeniul tratat de directivă. Doamna DURAND a explicat că „l'examen exige une très bonne connaissance de la directive et ne peut-être fait que par les spécialistes de la matière. Se folosesc diverse metode în funcție de conținutul directivei și de contextul acesteia. Fie se analizează integral textul, sau cel puțin o parte din dispozițiile sale esențiale, fie se realizează o verificare a posteriori, prin intermediul rapoartelor de punere în aplicare sau studii la fața locului. Atunci când se realizează o verificare textuală, traducerea textului devine esențială. Traducerea textului poate fi realizată de serviciile de traduceri ale Comisiei, permițând astfel analizarea de către oficialii relevanți, sau, în caz contrar, traducerea și verificarea sunt

¹ H10 textual, pagina 6, alineatul 9.

² a se vedea studiul Wilde Sapte (WE20).

realizate de contractori externi, a căror analiză trebuie să fie totuși verificată de oficialii Comisiei pentru a se asigura de calitatea muncii contractorului. ... Nos services de traduction traduisent chaque année 20 000 pages de législations nationales¹

Întrebată fiind despre existența, în cadrul serviciilor Comisiei, al unui „regulament” general cu instrucțiuni pentru transpunere, Doamna DURAND a răspuns că „*verificarea transpunerii este, într-un fel, un exercițiu destul de simplu. Trebuie să se verifice dacă fiecare prevedere se regăsește în regulamentul național. Uneori, nu este nevoie să se transpună anumite prevederi ale directivei, iar acest lucru trebuie să fie evaluat pentru fiecare caz în parte*”, admițând totuși că nu existau „*instrucțiuni fixe de genul celor existente pe hârtie – pasul unu, pasul doi, pasul trei. Însă întregul sector de încălcare este urmărit pentru întreaga Comisie de Secretariat, împreună cu Departamentul Juridic. Fiecare caz este adus, în mod regulat, în discuție în fața unei adunări generale și se revizuieste fiecare caz în parte. Acesta este modul în care urmărim orice aplicare defectuoasă.*”²

Problemele întâmpinate

Așa cum a explicat Doamna DURAND, „*atunci când statele membre transpun directiva prin simpla referire la aceasta în legislația lor națională, verificarea este simplă; această tehnică de transpunere este corectă din punct de vedere legal, cu condiția ca directiva să fie identificată în mod clar în actul național și acesta din urmă să conțină trimiterea la publicarea directivei în Jurnalul Oficial. În acest caz, directiva nu lasă posibilități statului membru.*” Cu toate acestea, deseori directivele nu sunt transpuse printr-un singur act, ci prin numeroase măsuri diferite răspândite prin toată legislația națională. În statele membre cu structuri descentralizate sau federale, măsurile sunt foarte des adoptate la nivel regional. Mai mult, deseori statele membre pun în aplicare directivele prin modificarea mai multor acte din legislația existentă. Acest lucru face ca verificarea conformității cu legislația comunitară să fie un exercițiu dificil, care necesită mult timp și multe resurse.

Reprezentanții Comisiei au evidențiat în special cum monitorizarea transpunerii și aplicării legislației comunitare în întreaga Uniune Europeană este împiedicată de absența unui „fir al Ariadnei”, sub forma unor tabele de corespondență în notificarea transpunerii trimisă Comisiei de statele membre. Sarcina lor ar fi mult mai ușoară dacă "*systematiquement chaque directive contient l'obligation pour les États membres de transmettre une table de concordance de leurs mesures par rapport à la directive et évidemment qu'ils respectent cette obligation. La Commission introduit systematiquement, depuis 2003, une disposition à cet effet, mais le texte final de la directive ne contient pas toujours une disposition exigeant les tables de concordance. La Commission a noté plutôt une amélioration, mais elle plaide avec insistance pour qu'elle soit présente de manière systématique et pour que les États membres la respectent.*"³

La aceasta trebuie adăugat faptul că aceste legislații naționale trebuie traduse în cele 21 de limbi oficiale ale Uniunii Europene, înainte de a putea fi analizate de către experți. Doamna DURAND a citat cifrele: „*În anul 2006, Comisia a primit 10.000 de măsuri de transpunere,*

¹ H10 textual, pagina 7, alineatul 5.

² H10 textual, pagina 29, alineatul 6.

³ D-na DURAND, H10.

în 19-20 de limbi, și 7.000 în limba bulgară și în limba română”. Deoarece majoritatea directivelor conțin elemente foarte tehnice, acestea pot fi verificate doar de Comisie, dacă se primește o traducere corespunzătoare.

Cu toate acestea, traducerile nu sunt întotdeauna disponibile. Comision susține că încearcă să ia anumite măsuri practice pentru rezolvarea acestei probleme. În loc să se traducă pur și simplu tot, avocații și traducătorii încearcă să identifice împreună părțile esențiale ce trebuie traduse. Dificultatea o reprezintă, parțial, separarea experienței tehnice de experiența lingvistică. Din motive ce țin de buget, nu este posibil să existe 27 de administratori pentru fiecare directivă în parte – câte unul pentru fiecare stat membru – sau 21 de administratori, câte unul pentru fiecare limbă. Așadar, în mod inevitabil, Comisia trebuie să lucreze cu traduceri, ceea ce implică o anumită pierdere de informații. Domnul VOGENAUER s-a referit la o problemă similară, și anume aceea că „*nu există un cadru comun pentru terminologia juridică specifică*”, în multe aspecte ale legislației europene, deci termenii și conceptele nu au întotdeauna „*un înțeles precis așa cum ar avea în sistemele juridice naționale*”. Astfel, termenii folosiți în versiunile traduse în diferite limbi ale legislației comunitare diferă uneori în ceea ce privește implicațiile lor legale.

Problema resurselor adecvate este esențială, așa cum o confirmă Doamna DURAND: "*La Commission a des ressources limitées, qu'elle attribue aux différentes tâches qui sont les siennes et, compte tenu du volume d'infractions que nous avons, cela concerne un nombre de ressources considérable. Peut-être est-on un peu à la limite de nos possibilités pour gérer les 3500 cas en question. Le problème des ressources est un problème sensible ... effectivement, on ne pourra gérer plus efficacement et plus rapidement, et surtout être encore plus proactifs, que si nous disposons des ressources humaines nécessaires. Aucun doute sur la question, compliquée toujours par le problème linguistique.*"¹

Este clar faptul că această Comisie poate realiza o monitorizare adecvată a transpunerii celor mai înalte standarde, doar dacă ar avea mai multe resurse la dispoziție. În cazul celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, lipsa de resurse a impus contractarea unor consultanți externi, care au realizat un studiu incomplet, de proastă calitate, așa cum se arată în Partea II a prezentului raport. Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că această Comisie nu a supravegheat munca prestată de consultanții externi astfel încât să se fi asigurat o analiză satisfăcătoare a transpunerii celei de-a treia directive privind asigurarea de viață de către statele membre.

Metodele complementare folosite pentru îmbunătățirea transpunerii

În ultimii anii, Comisia pare să se fi folosit din ce în ce mai mult de metode complementare verificării retroactive, pentru a garanta transpunerea corectă a directivelor. Mai întâi, înainte să ne ocupăm de procesul real de monitorizare a transpunerii, trebuie menționată procedura care se aplică înainte de adoptarea legilor. Proiecte legislative de calitate sunt necesare pentru o punere în aplicare adecvată. Așa cum a spus Doamna DURAND, „*în timpul elaborării directivelor, legiuitorii trebuie să se gândească deja la implicațiile practice ale legii și trebuie să introducă prevederi adecvate, care să facă legea clară și aplicabilă în practică*”.

¹ H10 textual, pagina 10, alineatele 3-4.

În timpul acestui proces, sunt esențiale consultările ample cu părțile interesate publice și alte părți interesate. Doamna MINOR s-a referit la importanța implicării autorităților naționale de reglementare în elaborarea legislației comunitare: *„Ideea care stă la baza solicitării autorităților de supraveghere și de reglementare să ofere asistență tehnică pe parcursul elaborării măsurilor de reglementare este aceea că acestea vor înțelege ce urmează să realizeze acele măsuri. De asemenea, acestea au un sentiment de proprietate asupra regulilor care sunt adoptate ulterior, pentru că au fost adoptate printr-un proces în care autoritățile de reglementare, oamenii care vor trebui să le aplice, au fost implicate de la început.”*

Mai mult, se depun eforturi pentru intensificarea și structurarea dialogului cu statele membre pe durata perioadei de transpunere. Acest lucru permite schimbul de bune practici și oferă sprijin autorităților naționale să garanteze transpunerea adecvată a actelor comunitare. În acest scop, s-au întreprins activități de colectare de informații între statele membre, activități care au avut drept rezultat, așa cum a clarificat Doamna MINOR, *„o Recomandare privind transpunerea, adoptată și publicată de Comisie în iulie 2004. Ea conține o listă cu 27 de practici care au fost considerate eficiente ca mijloc de realizare a unei transpuneri de calitate. Ea include, de exemplu, atribuirea responsabilității pentru coordonarea afacerilor comunitare și, mai ales, a procesului de transpunere, unui înalt membru al guvernului; desemnarea, în cadrul administrației naționale, a unui organism care să monitorizeze permanent procesul de punere în aplicare; precum și implicarea parlamentului național în toate etapele procesului legislativ, atât înainte, cât și după adoptarea directivei”*.

Doamna MINOR a adăugat că *„depunem mari eforturi pentru asistarea și sprijinirea statelor membre pe durata «perioadei de transpunere», state aflate în curs de punere în aplicare a directivelor... conlucrând în mod foarte activ cu statele membre în încercarea de a elimina orice diferențe reziduale de interpretare, orice ambiguități sau nelămuriri cu privire la modul în care diferite prevederi din directivă trebuie să fie transpuse. Noi încercăm să împărtășim buna practică, deci, dacă un stat membru a descoperit un mod special de rezolvare a unei probleme puse de directivă, acesta poate fi explicat și celorlalte state. Noi facem acest lucru fie prin intermediul comisiilor, care sunt, în orice caz, create conform acelor directive, fie prin intermediul grupurilor de experți. Scopul nostru clar este acela de a obține o înțelegere împărtășită a impactului măsurii comunitare. Noi dorim ca toate statele membre înainte de punerea în aplicare și aplicare să fie de acord cu ceea ce directiva încearcă să realizeze și cu modul în care face acest lucru și, în consecință, să antreneze măsuri naționale de punere în aplicare de o înaltă calitate. ... Pe de altă parte, cred că trebuie să le reamintim statelor membre... că regulile pe care le aplică nu sunt reguli care sunt impuse împotriva voinței statelor membre. Acestea sunt reguli pe care statele membre s-au angajat să le respecte. ...”¹*

În ceea ce privește anumite aspecte ale legislației comunitare, Comisia publică *„foarte rar”* (domnul VOGENAUER) comunicările interpretative sau documentele de referință, menite să ajute statele membre la transpunerea (și, în unele cazuri, la aplicarea) anumitor prevederi. Domnul VOGENAUER se referă și la atelierele de transpunere ca fiind *„reuniuni informale între oficialii Comisiei și membri ai legislativelor statelor membre, unde se discută și se clarifică probleme”*. Doamna MINOR a explicat modul în care *„împărtășirea bunei practici este de asemenea folosită, mai ales dacă un stat membru a descoperit un mod special de*

¹ H10 textual, pagina 16, alineatul 4 și pagina 18, alineatul 2

rezolvare a unei probleme puse de directivă. Acest lucru se realizează fie prin intermediul comisiilor permanente, care sunt create conform directivei în cauză, fie prin intermediul grupurilor de experți”.

În final, o altă metodă folosită de Comisie este publicarea unor „implementation scoreboards” („tabele cu indici de punere în aplicare”), care indică performanța statelor membre în transpunerea directivelor în anumite domenii. Acest lucru poate fi privit ca un exercițiu de genul „nume și rușine”, care creează stimulente pentru statele membre să transpună legislația comunitară în mod oportun și corect. Doamna MINOR a reamintit faptul că „*pentru a evidenția problema transunerii, și ca modalitate de stimulare a presiunii între statele membre egale, DG MARKT a lansat Internal Market Scoreboard¹ (tabelul cu indici al pieței interne), acum zece ani. Primul tabel (scoreboard) din 1997 a arătat un «deficit de transpunere» mediu – adică numărul directivelor care nu au fost puse în aplicare – de 6,3%. Acest lucru a provocat reacții la cel mai înalt nivel, iar Consiliile Europei... au făcut apeluri repetate către statele membre de a ajunge la un deficit de transpunere «intermediar» de 1,5% - adică să nu aibă mai mult de 1,5% din totalul directivelor privind piața internă nepuse în aplicare. Ultimul scoreboard (februarie 2007) a arătat că, de fapt, majoritatea statelor membre au ajuns la ținta intermediară de 1,5%. Concluzia trasă, în consecință, este aceea că o punere în aplicare oportună este posibilă.”²*

O problemă dezbătută în repetate rânduri a fost dacă folosirea sistematică a regulamentelor Comisei Europene nu ar fi o opțiune mai bună pentru asigurarea aplicării rapide și exacte a legislației comunitare în întreaga Uniune Europeană. Cu privire la acest subiect, Doamna DURAND a reamintit că "*le traité impose parfois le recours à la directive. Dans certains cas, il apparaît aussi que laisser des libertés aux États membres constitue politiquement, et compte tenu du secteur, la meilleure voie, et la directive s'impose. Mais les États membres eux-mêmes incitent à l'occasion la Commission à choisir plutôt la voie du règlement.*" Doamna MINOR a reluat, declarând că „*ar trebui probabil să folosim mai mult regulamentele, însă realitatea este că majoritatea statelor membre sunt oarecum reticente la extinderea folosirii regulamentului cu predilecție față de directivă. Majoritatea statelor membre continuă să prefere directiva ca mod de legislație, pentru că aceasta le permite să adapteze regulile, nu neapărat să adapteze defectuos sau să abuzeze de această putere de adaptare, ci să adapteze regulile a contextul național. ...*"³

2. Aplicarea

Așa cum s-a explicat anterior, statele membre au obligația de a asigura aplicarea integrală și eficientă a unei directive; ele nu sunt exonerate de această obligație prin simpla adoptare a măsurilor necesare de punere în aplicare. Adoptarea de măsuri naționale care să transpună corect o directivă nu epuizează efectele directivei. De asemenea, dispozițiile unei directive

¹ Pe lângă Internal Market Scoreboard, un scoreboard (tabel) special din domeniul serviciilor financiare oferă o privire de ansamblu asupra modului în care Financial Services Action Plan (planul de acțiune în domeniul serviciilor financiare) și directivele Lamfalussy au fost transpuse în legislația națională (actualizat bilunar și publicat pe website-ul Comisiei)

² H10 textual, pagina 15, alineatul 6.

³ H10 textual, pagina 18, alineatul 3.

trebuie să fie aplicate astfel încât să se atingă obiectivele urmărite.

Reprezentanții comisiei au accentuat rolul cheie al statelor membre în cooperarea în vederea aplicării omogene a legislației comunitare. *"Il est du devoir de la Commission de veiller à la bonne application du droit communautaire, mais il est aussi de la responsabilité première des États membres de le respecter"*, a spus doamna DURAND, reamintind că *"les inspecteurs de la Commission ne se substituent pas aux contrôleurs nationaux. Ce qu'il font, c'est qu'ils vérifient si les contrôles nationaux ont bien été mis en place."* Deși statele membre au responsabilitatea primară de a asigura aplicarea, Comisia este cea care trebuie să monitorizeze punerea în aplicare adecvată și integrală a legislației comunitare, ceea ce include aplicarea și transpunerea. Unul din elementele esențiale de îmbunătățire a urmăririi aplicării este nevoia de a spori conștientizarea de către statele membre a îndatoririlor și obligațiilor lor atunci când respectă regulile comune. Mecanismele de control principale trebuie să fie puse în aplicare, înainte de toate, la nivel național¹. Cu toate acestea, Comisia trebuie, de asemenea, să își diversifice metodele în vederea asigurării unor soluții mai rapide și prevenirii încălcărilor.

Doamna MINOR a explicat cum se realizează aplicarea zilnică a legislației comunitare: *„se află în mâinile oficialilor naționali. În unele cazuri, precum supravegherea legislației bancare și de asigurări, există o autoritate centrală clar identificată, uneori chiar o persoană, care are principala responsabilitate. Dar în alte cazuri, precum achizițiile publice sau domeniul recunoașterii diplomelor, există numeroși oficiali naționali care iau decizii la nivel național, regional, local și individual, și este dificil pentru Comisie să supravegheze sau să verifice acele decizii individuale. Comisia se bazează pe funcționarea întregului sistem sau sector pentru a stabili dacă este necesară o acțiune de corectare”*.

În prezent, Comisia obține asemenea informații prin intermediul reclamațiilor și petițiilor. Aceasta este probabil o atitudine ușor reacțională, având în vedere faptul că această Comisie, din cauza lipsei sale de resurse, se poate baza doar pasiv pe informațiile pe care le primește și, în această privință, ea acordă cea mai mare prioritate acelor probleme care parvin prin petiții și reclamații. Alte surse de informații sunt, de asemenea, utilizate: Comisia încearcă să stabilească un contact regulat cu părțile interesate dintr-un anumit sector sau încearcă pur și simplu să monitorizeze aparițiile în presă. De asemenea, mecanismul numit SOLVIT² este folosit³.

¹ Unele state membre au dezvoltat practici mai bune decât altele, în domeniul punerii în aplicare. Regatul Unit, în ultimii ani, este unul din statele cele mai dedicate îmbunătățirii acestor bune practici administrative și legislative. A se vedea, de exemplu, „Transposition guide: how to implement European directives effectively” (Ghidul transpunerii: cum să punem în aplicare directivele europene în mod eficient), publicat de Cabinet Office al „Lost in Translation? Responding to challenges of European Law”, publicat de National Audit Office.

² SOLVIT funcționează din iulie 2002 și este o rețea de soluționare a problemelor on-line (prin Internet), în care statele membre ale Uniunii Europene conlucrează pentru a soluționa, fără acțiuni în justiție, problemele cauzate de aplicarea defectuoasă a legislației pieței interne de către autoritățile publice. Există un centru SOLVIT în fiecare stat membru al Uniunii Europene (precum și în Norvegia, Islanda și Liechtenstein), care ajută la tratarea reclamațiilor primite atât de la cetățeni, cât și de la firme. Acestea fac parte din administrația națională și se angajează să ofere soluții la probleme în termen de zece săptămâni. Folosirea SOLVIT este gratuită. Rețeaua SOLVIT, operată de statele membre, este coordonată de Comisie, care oferă baze de date și poate ajuta la accelerarea soluționării problemelor. De asemenea, Comisia trimite mai departe la SOLVIT reclamațiile formale pe care le primește, dacă există o șansă bună ca problema să poată fi soluționată fără acțiune în justiție. A se vedea: http://ec.europa.eu/solvit/site/index_en.htm

³ În rezoluția sa privind Rapoartele anuale ale Comisiei nr. 21 și 22 privind monitorizarea aplicării legislației comunitare (P6(2006)202), Parlamentul European a observat că SOLVIT și-a dovedit eficacitatea ca mecanism

Alte *forumuri* de la care Comisia culege informații includ comisiile tehnice sau de comitologie permanente, create conform diferitelor directive. De exemplu, există Internal Market Advisory Committee (Comitetul consultativ pentru piața internă), care reunește oficiali din partea statelor membre care au o responsabilitate globală pentru piața internă. De asemenea, există rețele ale autorităților de reglementare și oficialilor, sau grupuri de experți, precum rețeaua pentru concurența națională în domeniul politicii de concurență. În sectorul serviciilor financiare, abordarea Lamfalussy reprezintă o modalitate suplimentară pentru a sprijini asigurarea punerii în aplicare, în mod eficient și convergent, a legislației comunitare în toate statele membre. La cel de-al 3-lea nivel, aceasta include crearea unei rețele între autoritățile de reglementare, în vederea prezentării de recomandări interpretative comune, instrucțiuni consistente și standarde comune, evaluări de către entități omoloage și comparații între practicile de reglementare, pentru a încuraja punerea în aplicare și aplicarea omogenă. Așa cum s-a exprimat doamna MINOR, „*autoritățile de reglementare și cele de supraveghere... cooperează pentru aplicarea zilnică a legislației comunitare. Odată ce măsurile au fost transpuse și sunt aplicate zilnic, există reuniuni periodice ale autorităților de reglementare*”¹.

Comisia a declarat în repetate rânduri că nu își poate asuma rolul de a supraveghea autoritățile naționale sau entitățile individuale, în mod sistematic. Comisia susține că, având la dispoziție actualele resurse de personal, nu este rentabil să se trimită echipe de oficiali în căutarea unor cazuri de aplicare incorectă, în toate cele 27 de state membre. Doar în anumite sectoare speciale, precum piscicultura și sănătatea publică, inspectorii chiar realizează verificări la fața locului. Pentru majoritatea domeniilor, Comisia încearcă să încurajeze, în schimb, autoritățile de reglementare și cele de supraveghere ale statelor membre să conlucreze mai strâns, prin realizarea de evaluări de către entități omoloage, adoptarea de protocoale sau memorandumuri de înțelegere pentru aplicarea coordonată a anumitor directive și, în general, urmărirea unei politici de convergență în supraveghere. Speranța este aceea că problemele de aplicare incorectă a legislației comunitare vor fi detectate într-o fază incipientă.

*"Les services de la Commission développent des méthodes proactives pour déceler ces cas de mauvaise application. Compte tenu de ses moyens, cette tâche n'est pas aisée. Mais par exemple, si un problème se présente dans quelques États membres, nous procédons à la vérification de la situation dans les autres États membres."*²

Cu privire la omogenitatea globală a aplicării legislației comunitare, domnul AYRAL (H10) a declarat că "*nous n'avons pas le pouvoir d'intervention auprès des États membres pour nous assurer qu'ils respectent, qu'ils appliquent la législation de la même manière. Nous pouvons nous assurer qu'ils appliquent correctement la législation, mais nous ne pouvons pas nous assurer qu'ils appliquent la législation de la même manière. Et c'est pour cela que nous allons faire des propositions pour compléter le cadre réglementaire pour les produits, afin de donner la garantie aux opérateurs et aux consommateurs que la législation technique européenne sera appliquée de la même manière dans tous les États membres.*"

nejudiciar complementar, care a sporit cooperarea voluntară între statele membre, dar consideră că asemenea mecanisme nu trebuie privite ca substitut al procedurii privind încălcarea dreptului comunitar (alineatul 18);

¹ a se vedea explicațiile privind CEIAPD din Partea IV.

² H10 textual, d-na DURAND, pagina 7, alineatul 7.

3. Nepunerea în aplicare a legislației comunitare – procedura privind încălcarea dreptului comunitar

Comisia inițiază procedura de încălcare a dreptului comunitar în conformitate cu articolul 226 TCE, fie ca urmare a unei reclamații primite de la un reclamant aflat pe teritoriul statului membru, fie din proprie inițiativă (informații obținute, de exemplu, din presă, din întrebările Parlamentului European, etc.).

Domnul VOGENAUER a descris procedura urmată în practică: „*Ei înregistrează o potențială încălcare într-un registru. Se adresează statelor membre pentru a solicita clarificări suplimentare în negocieri. Numai atunci se declanșează procedura oficială privind încălcarea dreptului comunitar, se trimite o somație statului membru, care stipulează de obicei o dată limită de răspuns. După expirarea aceluia termen, Comisia emite o opinie întemeiată, tot cu o dată limită, iar dacă statul membru nu s-a conformat, doar atunci se trimite întreaga cauză la CEJ. Comisia nu are obligația legală să facă acest lucru, ea beneficiază de o libertate foarte mare de a dispune.*”

Cu toate acestea, domnul VOGENAUER a arătat că „*există câteva probleme cu această procedură. Mai întâi, ea funcționează doar odată cauzat prejudiciul. Statul membru trebuie să își fi încălcat deja obligațiile. Cea mai mare problemă este aceea că nu există termene limită fixate non-negociabile, deci întreaga procedură este îngreunată. Trec în medie... 45 de luni între înregistrarea unei reclamații și o eventuală trimitere în instanță. Statul membru se poate afla timp de 4 ani în situația de încălcare a obligațiilor sale, până ce întreaga cauză este trimisă în instanță. De fapt, unele state membre pot folosi acest lucru în avantajul lor și pot încerca să câștige timp, iar dacă răspund pur și simplu înainte de expirarea termenului limită, ele nu vor primi absolut nici o sancțiune. O altă problemă este libertatea de a dispune a Comisiei Europene. Nici Consiliul sau Parlamentul European, nici o persoană nu poate declanșa această procedură. Aceștia pot doar să raporteze sau să depună o reclamație la Comisie sau la Parlamentul European.*”

Comisia a arătat că procedura privind încălcarea dreptului comunitar a evoluat în timp și, tot conform spuselor Comisiei, două instrumente suplimentare îi sporesc astăzi performanța:

În primul rând, există prevederea mai recentă a articolului 228, care acordă CEJ competența de a impune o penalizare pecuniară, dacă statul membru persistă în nerespectarea unei hotărâri conform articolului 226 - "*en cas de non-respect de l'arrêt de la Cour, la Commission peut saisir une deuxième fois et la Cour peut imposer une astreinte financière pour contraindre l'État membre à exécuter son premier arrêt (article 228 TEC). ... Cette nouvelle politique de la Commission est évidemment destinée à prévenir les cas de non-exécution des arrêts de la Cour, par la menace de sanctions financières. Cette menace est efficace*"¹. Totuși,

¹ Conform unor surse ale Comisiei (H10), 39 de cazuri au fost urmărite până acum, conform articolului 228 TCE, (4% prin procedura privind încălcarea dreptului comunitar), și doar în 4 cazuri ECJ a impus în mod eficient o sancțiune financiară statului membru în cauză (textual, pagina 14, alineatul 9)

domnul VOGENAUER a criticat acest lucru, arătând că „aceasta merge atât de încet, [atunci când s-a aplicat pentru prima dată], încât Grecia a fost condamnată la plata unei penalizări după 13 ani de la înaintarea reclamației inițiale. Doar 3 hotărâri au fost pronunțate, începând din 1993, cu privire la această procedură specifică.”

În al doilea rând, așa cum a arătat doamna DURAND "*dans quelques cas, la Commission a soumis à la Cour des affaires en urgence et elle a demandé à la Cour d'imposer la suspension de la mesure litigieuse. Des arrêts de la Cour ont donc pu être obtenus dans des délais très brefs. Cette procédure particulière obéit évidemment à des conditions strictes sur l'urgence, qui ne sont pas souvent réunies*". Luând în considerație problema aplicării de amenzi “pe loc” pentru aplicarea defectuoasă a legislației comunitare, doamna DURAND a fost de părere că "*jusqu'à présent, on a plutôt un système où les droits de la défense doivent pouvoir s'exercer et, par conséquent, l'imposition immédiate de pénalités me semble difficilement envisageable. Un des moyens de pression qu'on utilise aussi, c'est que, dans l'hypothèse où l'infraction se circonscrit dans le cadre des Fonds structurels, la Commission suspend les paiements aux États membres, ce qui est un moyen de pression assez efficace.*"¹

Doamna DURAND a concluzionat că "*les méthodes mises en place pour assurer le contrôle de l'application du droit communautaire se sont diversifiées dans le but d'obtenir une mise en conformité plus rapide... Les méthodes doivent être améliorées. Elles reposent nécessairement sur une responsabilisation accrue des États membres mais aussi sur une diversification des moyens et des méthodes selon les types d'infraction.*"²

Doamna DURAND a declarat că această „Comisie detectează aproximativ 1.000 până la 1.500 de cazuri pe an de aplicare incorectă a legislației comunitare, fie că este aplicarea incorectă a Tratatului, fie că este aplicarea incorectă a directivelor. Reclamațiile de la cetățeni și de la companii sunt sursa principală de informații pentru detectarea cazurilor de aplicare incorectă”. Procentajul de cazuri deschise în mod automat de Comisie este în creștere și reprezintă, în aproape jumătate din cazuri, aplicarea incorectă. În prezent, 3.500 se află pe rol. Aproximativ 40% din acestea sunt soluționate după trimiterea somației și aproximativ 40% din cazuri sunt închise la etapa opiniei întemeiate. Comisia aduce aproximativ 170 de cazuri pe an în fața CEJ, adică aproximativ 10%.

¹ H10 textual, pagina 14, alineatul 10.

² H10 textual, pagina 9, alineatul 5.

IV. Necesitatea asigurării unei abordări cuprinzătoare a punerii în aplicare

Comisia este de părere că Comisia Europeană a monitorizat punerea în aplicare a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață (3LD) în concordanță cu filozofia dominantă în momentul respectiv¹. Astfel, ea a verificat pur și simplu transpunerea legală formală a prevederilor 3LD în legislația britanică. Cu toate acestea, nu a existat nici o evaluare cu privire la calitatea legislației naționale care transpune 3LD. Mai mult și cel mai important, nu a existat nici o monitorizare a etapelor ulterioare din procesul de punere în aplicare, adică a aplicării practice a 3LD de către autoritățile naționale. Absența reclamațiilor de la persoane nu este o scuză pentru lipsa monitorizării aplicării. Într-adevăr, atitudinea pasivă a Comisiei este ilustrată de faptul că aceasta nu a cunoscut problemele până la începutul anului 2001, atunci când membri ai acestui Parlament au început să contacteze instituția în numele alegătorilor lor care erau asigurați ELAS.

De asemenea, comisia este de părere că trebuie să existe o supraveghere atentă mai activă, chiar și în mod aleatoriu, a directivelor principale. Acest lucru presupune neapărat cercetarea atentă a evenimentelor naționale de către Comisie. Această lipsă de cercetare atentă poate fi identificată ca fiind o carență sistematică întâmpinată în cadrul instituției.

Rolul pasiv jucat de Comisie în legătură cu monitorizarea aplicării 3LD nu este doar un corolar al unei anumite filozofii, care acorda o prea mare importanță elaborării legislației și mai puțină importanță asigurării punerii sale în aplicare, ci mai mult, este o consecință, într-o anumită măsură, a lipsei de resurse destinate acestui domeniu de către Comisie. Lipsa de resurse continuă să fie o problemă și pentru supravegherea transpunerii (în special capacitățile lingvistice, dat fiind faptul că legislația de punere în aplicare primită nu este nici măcar tradusă). Este clar faptul că această Comisie poate realiza o monitorizare adecvată a transpunerii celor mai înalte standarde, doar dacă ar avea mai multe resurse la dispoziție. În cazul celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, lipsa de resurse a impus contractarea unor consultanți externi, care au realizat un studiu incomplet, de proastă calitate, așa cum se arată în Partea II a prezentului raport. Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că această Comisie nu a supravegheat munca prestată de consultanții externi astfel încât să se fi asigurat o analiză satisfăcătoare a transpunerii celei de-a treia directive privind asigurarea de viață de către statele membre.

Pare să existe un consens asupra necesității ca toate instituțiile europene să trateze mult mai atent problema monitorizării punerii în aplicare², în ceea ce privește atât transpunerea, cât și aplicarea. Aplicarea corectă a legislației comunitare este un element central al sistemului

¹ Acțiunile Comisiei cu privire la monitorizarea punerii în aplicare a celei de-a treia directive privind asigurarea de viață sunt tratate pe larg în secțiunea II.2 din Partea II a prezentului raport.

² A se vedea, în special, Rezoluția Parlamentului European privind monitorizarea aplicării legislației comunitare (2003-2004) și Rezoluția PE privind punerea în aplicare, consecințele și impactul legislației pieței interne în vigoare, ambele adoptate la 16 mai 2006. De asemenea, a se vedea Rapoartele anuale ale Comisiei Europene nr. 21 și 22 (COM(2004)0839 și COM(2005)0570).

instituțional al Uniunii Europene. Aceasta este o condiție preliminară pentru eficacitatea regulamentelor europene și pentru respectarea egalității între statele membre. Mai mult, ea garantează faptul că societățile, consumatorii și cetățenii își pot exercita drepturile acordate de legislația comunitară în mod rapid și eficient.

Punerea în aplicare corectă și promptă a legislației europene este o parte integrantă și esențială a strategiei de „Better regulation” („Reglementare mai bună”), care a fost pusă în centrul Agendei Lisabona relansate pentru locuri de muncă și creștere economică în 2005 (Lisbon Agenda for jobs and growth). Scopul este acela de a îmbunătăți politicile Uniunii Europene prin consolidarea transparenței, coerenței, eficacității și eficienței acestora, în același timp impulsionând participarea și responsabilitatea publicului în procesul elaborării lor. Eforturile de îmbunătățire a cadrului de reglementare vor produce efectele scontate doar dacă regulamentele europene se aplică în mod corect și eficient.

Abordarea actuală cu privire la monitorizarea punerii în aplicare este încă prea adesea caracterizată de o concentrare îngustă asupra transunerii legale formale. Ceea ce este necesar, în schimb, este o abordare pragmatică și continuă a punerii în aplicare din partea instituțiilor comunitare, în diferitele etape ale procesului de transformare a intențiilor legiuitorilor Uniunii Europene în efecte practice pentru cetățenii europeni. Astfel, un nou concept de transpunere dinamică presupune necesitatea ca monitorizarea punerii în aplicare să se realizeze pe o perioadă mai lungă de timp și nu doar ca un simplu exercițiu unic de bifare, așa cum este cel mai adesea cazul. Mai important, voința și intenția inițială a legiuitorului trebuie să fie respectată.

De fapt, obiectivul de a asigura punerea în aplicare în mod eficient trebuie avut în vedere încă din etapele incipiente de elaborare și adoptare a legislației. Acest lucru a fost recunoscut prin agenda pentru o mai bună reglementare („better regulation agenda”), dar sunt necesare eforturi continue pentru a se asigura că legislația comunitară devine mai clară și mai simplă de pus în aplicare. Problemele de transpunere și de punere în aplicare rezultă adesea din texte legislative prost elaborate. Astfel, autoritățile legislative europene au o responsabilitate importantă în această privință și ar trebui, în consecință, să evite compromisurile complicate și neclare în negocieri. De exemplu, ambiguitățile textului generează incertitudini legale și discrepanțe, atunci când textele sunt transpuse în legislația națională, cu potențial de distorsionare a concurenței și de fragmentare a pieței interne. În consecință, este de dorit ca toate organismele comunitare implicate în procesul de elaborare a legilor să țină cont, în etapa de elaborare, de potențialele dificultăți de aplicare a legislației comunitare, depunând mai mult efort în evaluarea dificultăților previzibile care pot apărea.

În plus, în momentul adoptării legislației comunitare, este important să se solicite statelor membre să furnizeze așa-numitele tabele de corespondență, care indică modul în care fiecare prevedere în parte este transpusă în legislația națională. Comisia are acum ca principiu includerea în propunerile sale a unei cereri de furnizare a tabelelor de corespondență. Cu toate acestea, ele sunt eliminate, în mod regretabil, pe parcursul procedurii legislative, în trei sferturi din totalul cazurilor. Probabil că multe state membre consideră aceste tabele de corespondență ca fiind o povară și, în consecință, caută să elimine prevederea din propunere, iar în multe cazuri chiar reușesc acest lucru. În consecință, este necesar ca Parlamentul European să asigure un sprijin consistent pentru insistența asupra tabelelor de corespondență

în noua legislație.

Odată adoptată legislația comunitară, trebuie să se depună eforturi mai mari în mod dinamic pentru sprijinirea statelor membre la transpunerea acesteia în legislația națională, de exemplu prin publicarea periodică de comunicări interpretative și texte de îndrumare. În plus, atelierelor și seminariile privind transpunerea ar trebui să fie folosite într-un mod mai sistematic, pentru că permit autorităților statelor membre să facă schimb de opinii și să discute despre transpunerea corectă prevederilor și cerințelor principale conținute de directivele comunitare, iar prin aceasta ele pot contribui la o punere în aplicare mai uniformă în întreaga Uniune Europeană.

Ulterior, în monitorizarea transpunerii, Comisia nu trebuie doar să verifice dacă dispozițiile comunitare au fost transpuse în mod formal, ci trebuie să acorde o mai mare atenție evaluării calității măsurilor de punere în aplicare, deoarece multe cazuri de punere în aplicare incorectă sunt rezultatul unei legislații naționale de proastă calitate, ceea ce se reflectă uneori eforturile deliberate ale statelor membre de a submina legislația comunitară din motive politice, administrative și economice. În plus, directivele sunt deseori transpuse în mod fragmentat, adică nu într-o singură lege națională, ci răspândite prin diferite acte la diferite niveluri din ierarhia juridică. Este evident că acest mod de transpunere, deși corect din punct de vedere legal, nu este util nici pentru monitorizarea punerii în aplicare, nici pentru transparență. În acest context, îl putem cita pe Comisarul McCreevy (H8): „*Cu toate acestea, pentru a fi extrem de sincer, pentru unele transpuneri, ar trebui să fii un mare geniu pentru a descoperi acul în carul cu fân al legislației respective de punere în aplicare, cu privire la locul unde se găsește directiva comunitară originală.*” Aceste probleme trebuie tratate atunci când Comisia evaluează calitatea transpunerii.

Totuși, cel mai important lucru este că trebuie să existe o evaluare mai sistematică și dinamică a modului în care se aplică în practică legislația comunitară. În ceea ce privește principalele directive, Comisia nu se poate baza doar pe reclamații și articole din presă înainte de a începe anchetarea unor posibile probleme. Ea ar trebui, în schimb, să fie dinamică în studierea aplicării practice a principalelor acte ale legislației comunitare în toate statele membre. Ea ar trebui, în primul rând, să evalueze dacă aplicarea în practică respectă cerințele comunitare, iar în al doilea rând, să evalueze dacă rezultatele realizate corespund obiectivelor urmărite inițial. Comisia ar trebui să raporteze în mod periodic constatările sale la Parlamentul European. Dacă se descoperă că nu s-au îndeplinit obiectivele, trebuie avute în vedere modificări legislative.

De asemenea, este nevoie urgentă să se accelereze procedura privind încălcarea dreptului comunitar. În prezent, atunci când decide să inițieze sau să continue procedura privind încălcarea dreptului comunitar, Comisia organizează patru întruniri pe an, iar toate deciziile (de la prima somație până la decizia de a sesiza Curtea de Justiție) sunt luate de Colegiul comisarilor. În rezoluția sa din 16 mai 2006¹, Parlamentul European a solicitat să „*se considere atent posibilitatea scurtării procedurilor interne, în etapa inițială a procedurii, prin autorizarea fiecărui membru al Comisiei să trimită somații statelor membre în domeniul de care răspunde (așa cum este deja practica în cazurile în care un stat membru nu a*

¹ Rezoluția Parlamentului European privind Rapoartele anuale ale Comisiei nr. 21 și 22 privind monitorizarea aplicării legislației comunitare (2003-2004) – P6_TA(2006)0202

*transpus legislația comunitară în legislația sa națională, în termenul limită stabilit).*¹ Referindu-se la necesitatea unei acțiuni rapide și axate pe domeniile cheie, Parlamentul European a solicitat Comisiei, într-o altă rezoluție², „să stabilească o procedură privind încălcarea dreptului comunitar transparentă și accelerată pentru spețele referitoare la piața internă, precum și să informeze Parlamentul despre modul în care criteriile sale de prioritate pentru tratamentul încălcării ... sunt selectate și aduse în atenția reclamanților, în practică”³ și a încurajat introducerea de „sanțiuni pentru nerespectare.”⁴

Importanța punerii în aplicare poate fi subliniată mai mult prin crearea unui post de comisar direct responsabil de transpunerea și aplicarea legislației comunitare, asistat de un grup de lucru dedicat pentru Transpunere și Aplicare, în cadrul Comisiei. În cazul în care Comisia este cu adevărat dedicată îmbunătățirii performanțelor sale în această problemă cheie, desemnarea unui Comisar anume responsabil de această sarcină nu numai că ar trimite un mesaj politic clar, ci ar ajuta și la coordonarea tuturor eforturilor care se depun în prezent separat și în diferite măsuri de către Direcțiile generale și Secretariatul General ale Comisiei Europene. Acest Comisar ar urma să unească sub răspunderea sa toate departamentele pe orizontală care se ocupă de punerea în aplicare și să fie responsabil de coordonarea celorlalte unități pe verticală din toate Direcțiile generale.

Parlamentul a sugerat deja și statelor membre „să numească personalități politice responsabile, la nivel național, de politica privind încălcarea dreptului comunitar”⁵ și a solicitat Comisiei să ceară statelor membre „să garanteze aplicarea retroactivă a prevederilor comunitare care au fost încălcate, cu scopul de a elimina toate efectele încălcării, cu recurgere imediată la articolul 228 din Tratatul CE, în cazul în care nerespectarea persistă.”⁶

Ar trebui să existe o implicare și o participare mai mare atât a Parlamentului European, cât și a parlamentelor naționale în procesul de monitorizare a punerii în aplicare a legislației comunitare. O reducere a volumului legislației europene trebuie să fie însoțită de un accent mai mare pe punerea sa în aplicare.

Parlamentul European ar trebui să se afle în prima linie în această privință, însă fără să intervină în competențele și îndatoririle încredințate Comisiei prin Tratat. Comisia și Parlamentul ar trebui să creeze canale permanente de comunicare și să stabilească un dialog structurat pe probleme de punere în aplicare. Acest lucru trebuie să se realizeze la cel mai înalt nivel politic și trebuie să fie urmărit prin implicarea diferitelor organisme competente din cadrul Parlamentului. Colaborarea dintre aceste două instituții este de o importanță capitală, deși principala responsabilitate de punere în aplicare revine Comisiei, în calitate de protector al Tratatelor.

¹ Alineatul 7

² Rezoluția Parlamentului European privind punerea în aplicare, consecințele și impactul legislației pieței interne în vigoare (P6_TA(2006)0204).

³ Alineatul 13.

⁴ Alineatul 14.

⁵ Rezoluția Parlamentului European P6_TA(2006)0202, alineatul 16.

⁶ Rezoluția Parlamentului European P6_TA(2006)0202, alineatul 17.

Raportul anual privind punerea în aplicare a legislației comunitare trebuie să devină un instrument *în dezvoltare (in progress)* pentru Parlament, monitorizat în permanență de comisiile parlamentare. Fiind mai mult decât un document anual static, acesta ar trebui să fie, pentru comisii, un instrument de supraveghere a acțiunilor Comisiei Europene în domeniul punerii în aplicare. Comisia responsabilă de o mai bună elaborare a legilor (better law-making) și Committee on Legal Affairs (Comisia pentru afaceri juridice) trebuie să joace un rol important în coordonarea și legătura cu serviciile competente din cadrul Comisiei și cu structurile de conducere ale Parlamentului, cum sunt Președinția și Conferința Președinților (Conference of Presidents).

Comunicarea specializată dintre Comisie și comisiile parlamentare în domeniu trebuie să fie permanentă și structurată. Parlamentul trebuie să își adapteze procedurile în vederea unui rol mai activ în monitorizarea punerii în aplicare a legislației în statele membre. Organismele de decizie ale Parlamentului trebuie să trateze foarte atent numirea, în cadrul comisiilor, a unor raportori permanenți pentru punerea în aplicare sau crearea unor grupuri de lucru responsabile de urmărirea punerii în aplicare a legislației cheie adoptate de fiecare comisie în parte. Raportorul competent trebuie să joace un rol activ în acest domeniu, singur sau cu ajutorul structurilor permanente menționate mai sus. De asemenea, trebuie analizat cu atenție dacă este necesară modificarea regulilor de procedură, pentru a permite Parlamentului să joace un rol mai activ în supravegherea punerii în aplicare.

Parlamentele naționale trebuie, de asemenea, să joace un rol important. Implicarea corpurilor legislative naționale în domeniul afacerilor europene a crescut în mod substanțial în ultimii câțiva ani și va continua să crească în viitor. În acest domeniu, trebuie create mecanisme pentru a asigura participarea activă a parlamentelor naționale (și a parlamentelor regionale care au puteri legislative) în monitorizarea legislației comunitare. Corpurile legislative din statele membre sunt preocupate în special de problema punerii în aplicare și, în consecință, ar trebui să fie dispuse să sporească o cooperare cu Parlamentul European. Într-o anumită măsură, structurile pentru colaborare există deja și ar trebui să fie posibilă folosirea lor în acest scop.

Așa cum s-a afirmat anterior, statele membre beneficiază de o anumită flexibilitate în transpunerea legislației comunitare în legislația națională. Directivele, prin însăși natura lor, lasă statelor membre libertatea de a alege forma și metoda de punere în aplicare. Astfel, directivele sunt integrate ușor în diverse sisteme juridice naționale, aranjamente administrative și tradiții. Cu toate acestea, în același timp, aceste mentalități și tradiții naționale diferite pot duce la aplicarea diferită a directivei și, astfel, la diferite grade de eficacitate. Acest lucru este inacceptabil în domenii sensibile, precum recunoașterea reciprocă a serviciilor financiare, unde consumatorii așteaptă standarde de supraveghere uniforme pe întreg teritoriul Uniunii Europene. Mai mult, directivele își pot pierde eficacitatea ca urmare a transpunerii lor în legislația națională, din cauza problemelor menționate mai sus (de exemplu, dificultăți lingvistice, transpunere fragmentată) sau pentru că statele membre pot alege, în mod deliberat, să le transpună astfel încât să submineze eficacitatea acestora. În consecință, se recomandă să se aleagă regulamentele, nu directivele, drept formă legală standard pentru a legisla probleme foarte delicate, cu scopul de a reflecta mai bine obiectivele legiuitorului.

Dacă se alege, totuși, o directivă în locul unui regulament, ar fi recomandat ca aceasta să

conțină cerințe de armonizare maxime și nu standarde minime. Directivele trebuie să prevadă cerințe clare și fără echivoc, care nu lasă loc la interpretări și limitează libertatea de a dispune a autorităților naționale. Clauzele derogatorii și cerințele opționale trebuie evitate pe cât posibil, pentru că diminuează eficacitatea și coerența legii la nivelul întregii Uniuni Europene. Acest lucru a fost ilustrat de opțiunea oferită statelor membre în cadrul celei de-a treia directive privind asigurarea de viață de a constitui sau nu rezerve pentru prime necontractuale (articolul 18 alineatul (1) litera D)¹.

¹ Pentru detalii, a se vedea Partea II, Secțiunea II.1.

Concluzii PARTEA V, ROLUL COMISIEI

PARTEA V - ROLUL COMISIEI

Rolul Comisiei în criza companiei Equitable Life

1. Comisia este de părere că Comisia Europeană nu a monitorizat în mod eficient aplicarea celei de-a treia directive privind asigurarea de viață, deși se poate spune că a urmat practica dominantă în momentul respectiv. Comisia consideră că Comisia Europeană ar fi trebuit să adopte o atitudine mai proactivă, nu să aștepte pur și simplu sosirea plângerilor.
2. Comisia consideră că o abordare dinamică a punerii în aplicare din partea Comisiei și a statelor membre, ținând cont de dreptul original al textului legislativ, precum și de obiectivele legislației și de metodele de punere în practică, ar fi subliniat și evidențiat probabil neajunsurile din aplicarea celei de-a treia directive privind asigurarea de viață.
3. Comisia consideră că studiul solicitat de Comisia Europeană privind transpunerea celei de-a treia directive privind asigurarea de viață în Regatul Unit a fost inutil, incomplet și de calitate proastă și nu a evidențiat nici un aspect important, una dintre slăbiciunile sale fiind că a fost efectuat puțin după transpunere și nu a beneficiat de o perioadă mai lungă pentru a permite o evaluare a aplicării în timp.
4. Comisia estimează că introducerea opțiunilor în cadrul directivei a diminuat coerența și eficacitatea acesteia și, în plus, a împiedicat punerea în practică și aplicarea dreptului comunitar, lăsând statelor membre posibilitatea unei suprareglementări și a introducerii de norme divergente. Acest lucru a fost ilustrat de opțiunea oferită statelor membre în cadrul celei de-a treia directive privind asigurarea de viață de a constitui sau nu rezerve pentru prime necontractuale (articolul 18 alineatul (1) litera D).

Carențe sistematice evidențiate de anchetă

5. Comisia este de părere că¹, așa cum se descrie în diferitele părți ale prezentului raport, cazul ELAS a scos la lumină, în cazul Comisiei Europene, existența unor carențe sistematice în monitorizarea adecvată a punerii în aplicare a legislației comunitare.
6. Comisia este de părere, deși situația pare să se fi ameliorat în ultima vreme, cazul ELAS atestă faptul că Comisia a adoptat în trecut un rol static, formalist în monitorizarea transpunerii legislației comunitare, rol care, deși corespundea probabil filosofiei dominante la vremea respectivă, în prezent nu mai este acceptabil. Cazul ELAS dă mai multă greutate necesității urgente privind un concept mai dinamic și generalizat de punere în aplicare a legislației comunitare.
7. Comisia este de părere că prezenta anchetă subliniază, de asemenea, o altă carență sistematică în cadrul Comisiei, și anume lipsa de resurse în ceea ce privește personalul desemnat să monitorizeze punerea în aplicare. În special, aceasta arată faptul că, pentru

¹ A se vedea Partea V Secțiunea III; a se vedea de asemenea Partea II Secțiunea II.2.1. și Partea II Secțiunea II.2.2.

această monitorizare, Comisa s-a bazat prea mult pe consultanții săi contractuali care, în cazul ELAS, au efectuat un studiu incomplet și de proastă calitate.

PARTEA VI – ROLUL COMISIILOR DE ANCHETĂ

privind prerogativele și competențele Comisiilor parlamentare de anchetă

INDEX PARTEA VI

I. Comisia de anchetă: situația actuală

II. Limitările statutului actual

III. Anexă

Concluzii

I. Comisia de anchetă: situația actuală.

1). Dreptul de a înființa Comisii temporare de anchetă pentru a ancheta „*presupuse contravenții sau administrare defectuoasă în punerea în aplicare a legislației comunitare*”, exceptând cazul în care chestiunea este *sub judice* (în judecare), este un element important al puterilor de supraveghere ale Parlamentului European (PE), alături *inter alia* de analizarea petițiilor și numirea unui mediator.

Comisiile parlamentare de anchetă (PCI) permit o anchetare detaliată a unei anumite probleme. De asemenea, ele concentrează atenția publică asupra problemelor examinate și, în acest sens, sunt utile nu numai pentru trecerea anumitor subiecte pe agenda politică, ci și pentru sporirea puterilor de supraveghere și control ale Parlamentului.

Tratatul de la Maastricht este cel care a consacrat recunoașterea legală formală a practicii obișnuite de înființare a comisiilor de anchetă și a adăugat un nou articol la Tratatul CE, în care se specifică faptul că Parlamentul are dreptul să înființeze asemenea comisii pentru a ancheta „*pretinse contravenții sau administrarea defectuoasă în punerea în aplicare a legislației comunitare, cu excepția cazului în care pretinsele fapte sunt examinate de către o instanță judecătorească și atât timp cât procedura jurisdicțională nu este încheiată*”.¹

2). Acest nou articol (astăzi articolul 193 TCE) nu oferă informații cu privire la prerogativele specifice ale unei comisii de anchetă a PE, dar stipulează, în schimb, că dispozițiile detaliate se adoptă prin acord interinstituțional. Acest acord a fost încheiat prin *Decizia 95/167 a Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei din 19 aprilie 1995 privind dispozițiile detaliate care guvernează exercitarea dreptului la anchetă al Parlamentului European*².

S-a ajuns la acord asupra acestei decizii doar după doi ani de negocieri și concesiuni importante făcute de Parlament. Cu toate acestea, dreptul la anchetă al Parlamentului a fost consolidat în mod semnificativ în raport cu situația existentă înainte de Tratatul de la Maastricht.

3). Experiența acumulată de PCI de la adoptarea deciziei menționate mai sus este limitată, deoarece doar două PCI-uri au fost înființate în acea perioadă³ și, pe cât se știe, nu s-a întreprins nici un studiu detaliat cu privire la prerogativele, obligațiile și conduita

¹ Articolul 193.

² JO L 113, 19.5.1995, p. 1.

³ Încă de la prima sa alegere directă, Parlamentul a manifestat un mare interes cu privire la comisia de anchetă. De fapt, în primii zece ani de după 1979, Parlamentul a înființat o serie de asemenea comisii, deși cu puteri foarte limitate. După Decizia din '95, doar două comisii de anchetă au fost înființate: Comisia de anchetă privind sistemul de tranzit comunitar (Committee of Inquiry into the Community Transit System) (4-0053/97) și Comisia de anchetă în legătură cu BSE (Committee of Inquiry in relation to BSE). Ambele comisii au urmat aceeași mod de lucru, mai mult sau mai puțin. În urma rezoluției Parlamentului care stabilea mandatul (în ambele cazuri mult mai detaliat decât cel de la EQUI), urmau audierile și delegările. Nu au existat rapoarte intermediare. Comisia de anchetă privind sistemul de tranzit comunitar a solicitat o prelungire de trei luni, care a fost acordată. La final, ambele au redactat un raport lung și o recomandare preliminară, care au fost trimise adunării plenare. Doar scurta recomandare care susținea raportul a fost votată de adunarea plenară (în cazul BSD, a fost o rezoluție).

Parlamentului atunci când își exercită dreptul la anchetă.

Natura unei PCI a fost descrisă în declarația explicativă a raportului PROUT¹ care a introdus pentru prima dată regulile referitoare la comisiile de anchetă în regulamentul de procedură. Ea stipulează astfel: „*Comisiile de anchetă nu sunt deloc comisii politice. Ele nu privesc în viitor și studiază întreaga legislație comunitară existentă și modul în care aceasta este pusă în aplicare, fie de către Comisie, fie de către statele membre. Ele caută să vadă dacă există încălcări ale legislației sau elemente de administrare defectuoasă sau corupție în administrarea legislației. Cu alte cuvinte, ele asistă Parlamentul în rolul acestuia de supraveghere...*”

4). Din cele de mai sus reiese clar faptul că natura *investigativă* a acestui tip de comisii necesită existența unor limite exacte ale activităților lor și o ușoară extindere a puterilor și obligațiilor lor în raport cu o comisie permanentă sau temporară *normală*.

Sfera și limitele mandatului

5). Este important să se țină cont de faptul că sfera de acțiune a unei PCI este definită de legislația primară și secundară, și anume de articolul 193 TCE, Decizia 95/167, regulamentul de procedură relevant și mandatul adoptat de către Parlament conform Regulii 176 alineatul (3).

În ceea ce privește Tratatul, Decizia și regulamentul de procedură, Parlamentul poate înființa o comisie de anchetă „*pentru a examina pretinse contravenții sau administrare defectuoasă în punerea în aplicare a legislației comunitare*” de către o instituție comunitară, un stat membru sau persoane împuternicite prin legislația comunitară să pună în aplicare acea legislație. O comisie temporară de anchetă nu poate ancheta chestiunile care sunt examinate în fața unei instanțe judecătorești naționale sau comunitare, până când procedura jurisdicțională nu este încheiată (articolul 193 TCE și articolul 3 din Decizia din 1995).

6). Având în vedere toate acestea, este evident că mandatul devine destul de amplu și, în consecință, este important să se evidențieze faptul că textele menționate mai sus nu limitează în mod explicit sfera de anchetare a contravențiilor sau a administrării defectuoase pentru care se presupune că sunt responsabile instituțiile comunitare: Statele membre, însemnând toate organismele și administrațiile lor, se supun, de asemenea, unor posibile anchete.

Astfel, Tratatul și Decizia stabilesc trei limite pentru o PCI: ea trebuie să examineze presupuse contravenții sau administrare defectuoasă în punerea în aplicare a legislației comunitare; aceste acțiuni se presupune că trebuie să fi fost făcute de către administrațiile comunitare sau naționale; și ea nu are dreptul să ancheteze chestiuni examinate de către instanțe judecătorești naționale sau comunitare.

7). Este incert dacă această comisie poate ancheta o chestiune examinată de către o instanță judecătorească a unui stat nemembru. Tratatul nu face distincție și se referă pur și simplu la „fapte sunt examinate de către o instanță judecătorească”, în timp ce Decizia, la articolul 2

¹ A2-100/1986.

alineatul 3, se referă în mod clar la instanțele judecătorești naționale sau comunitare. Nu există nicio jurisprudență a CEJ cu privire la acest subiect, deci, în principiu, se pare că limitarea *sub judice* (în judecare) trebuie aplicată instanțelor judecătorești naționale sau comunitare, exceptând, poate, acele cazuri în care scopul litigiului este acela de a sista ancheta unei comisii de anchetă. Limitarea trebuie, de asemenea, să fie înțeleasă *strictu sensu*: ea se referă strict la problema *sub judice* și nu poate fi extinsă la chestiuni colaterale sau conexe.

8). Înțelesul administrării defectuoase nu este definit de legislația comunitară primară sau secundară. Cu toate acestea, Raportul anual al mediatorului (ombudsman) pe anul 1996, drept răspuns la o cerere din partea Parlamentului European, explică astfel termenul administrare defectuoasă:

O administrare defectuoasă există în mod clar în cazul în care o instituție sau un organism comunitar nu acționează în conformitate cu Tratatul și cu actele comunitare care îi angajează răspunderea sau în cazul în care aceasta/acesta nu respectă regulile și principiile de drept stabilite de Curtea de Justiție și Tribunalul de primă instanță.

Multe alte situații pot echivala cu o administrare defectuoasă, inclusiv neregularități administrative, omisiuni administrative, abuz de putere, nedreptate, funcționare defectuoasă sau incompetență, discriminare, întârzieri evitabile, refuz de a oferi informații, neglijență, etc.¹

Parlamentul European a susținut această abordare în rezoluția sa din 16 iulie 1998².

9). Comisia de anchetă este limitată și de mandatul său, de scopul inițial al constituirii sale și de motivul existenței sale (*raison d'être*), și nu poate ancheta dincolo de acest mandat, așa cum i-a fost conferit de către Parlament. Decizia de înființare a unei comisii de anchetă trebuie să specifice acest scop (articolul 2, alineatul 1 *in fine* din Decizia din 1995).

10). În final, comisia de anchetă este limitată de termenul limită pentru depunerea raportului său, așa cum specifică mandatul (articolul 2, alineatul 1 *in fine* din Decizie). Termenul limită nu poate depăși 12 luni de la data la care a fost înființată, dar poate fi prelungit de două ori cu câte trei luni (articolul 2, alineatul 4 din Decizie și Regula 176 alineatul (4)).

Prerogativele și obligațiile

11). Fără a ține seama de ceea ce prevăd Regulile sau Decizia 95/167, modul de funcționare (*modus operandi*) și prerogativele unei comisii de anchetă sunt aceleași cu cele prevăzute pentru comisiile permanente (Regula 176 alineatul 2). Atunci când o comisie consideră că i-a fost încălcat unul din drepturile sale, ea va solicita Președintelui să ia măsurile corespunzătoare (Regula 176, alineatul 6).

¹ Raportul anual al mediatorului pe anul 1996 (Ombudsman's Annual Report for 1996).

² JO C 292/168 din 21.9.1998, p. 168.

12). Puterile extinse conferite unei comisii de anchetă se regăsesc în mare parte în articolul 3 din Decizia 95/167. Articolul 3 alineatul 1 stipulează faptul că o comisie va derula anchetele necesare pentru a verifica presupuse contravenții sau administrare defectuoasă. Această prevedere trebuie să fie citită în legătură cu puterile de supraveghere, așa cum se menționează în această notă. Instituțiile Comunității Europene și statele membre sunt în mod special obligate, conform articolului 10 TCE, să coopereze cu comisia.

13). Articolul 3 alineatul (4) stabilește faptul că autoritățile statelor membre, instituțiile și organismele Comunităților Europene vor pune la dispoziția comisiei toate documentele necesare pentru îndeplinirea obligațiilor sale, exceptând anumite motive bine definite (securitatea națională, legislația comunitară, etc.). Paragraful 5, teza a doua și paragraful 6 din articolul 3 clarifică în detaliu această obligație de a furniza informații (instituțiile nu vor pune la dispoziția comisiei documente emanând de la un stat membru fără a informa mai întâi statul respectiv).

Comisia are dreptul să fie informată cu privire la orice obstacole ce rezultă din motive de secret de stat de către un reprezentant autorizat să reprezinte guvernul respectiv. Această notificare trebuie să fie argumentată.

14). Articolul 3, alineatul 8 stipulează că, în măsura în care este necesar pentru îndeplinirea obligațiilor sale, comisia de anchetă poate solicita *oricărei alte persoane* (însemnând persoane altele decât oficiali sau funcționari publici sau oficiali ai CE) să depună mărturie în fața sa. Este destul de clar faptul că o comisie nu are nicio putere de a obliga un cetățean să depună mărturie dacă acesta nu este dispus să facă acest lucru.

Pe de altă parte, comisia va informa orice persoană numită în cursul unei anchete dacă acest lucru îi poate aduce prejudicii. Persoana are dreptul să fie audiată de către comisie, dacă se solicită acest lucru (articolul 3 alineatul 8).

În raport cu obligațiile sale, comisia trebuie să respecte anumite limite de procedură:

15). Articolul 2 alineatul 2 stipulează că audierile și mărturiile au loc în ședință publică, în general, dar martorii și experții au dreptul de a face declarații sau de a depune mărturie în ședință cu ușile închise. Procedura (reuniunile) are loc cu ușile închise, dacă acest lucru este solicitat de un sfert din numărul membrilor sau dacă acest lucru este solicitat de autoritățile naționale, instituțiile comunitare sau atunci când se tratează documente secrete.

Regula 176 alineatul 8 stipulează că Președintele se va asigura că este respectată confidențialitatea discuțiilor, iar Regula 176 alineatul 9 oferă instrucțiuni cu privire la examinarea documentelor secrete sau confidențiale înaintate. Se aplică Partea A din Anexa VII la regulamentul de procedură privind analizarea documentelor confidențiale comunicate Parlamentului.

16). Articolul 4 alineatul 1 stipulează că informațiile culese de comisie trebuie folosite exclusiv pentru îndeplinirea obligațiilor sale. Acestea nu trebuie să fie făcute publice, dacă

ele conțin materiale de natură secretă sau confidențială. Se stabilește o obligație de confidențialitate a membrilor comisiei în ceea ce privește informațiile confidențiale; același lucru este valabil și pentru personalul Uniunii Europene și personalul Parlamentului European sau cel al membrilor. Este evident că oficialii Uniunii Europene se supun unor măsuri disciplinare, dacă își încalcă obligațiile de confidențialitate, așa cum sunt prevăzute în acest articol sau în Decizia 95/167. Același lucru este valabil pentru oficialii naționali. Pentru persoane private sau membri, răspunderile apar doar în contextul măsurilor disciplinare relevante luate de către Parlament sau de către instanțele judecătorești naționale pentru membri (Anexa VII la Reguli)

17). Regula 176 alineatul 7 stabilește faptul că o persoană chemată să depună mărturie în fața unei comisii poate pretinde aceleași drepturi de care ar beneficia în calitate de martor în fața unui tribunal din țara lor de origine, iar aceste persoane trebuie să fie informate cu privire la aceste drepturi înainte de a da o declarație în fața comisiei.

În principiu, acest lucru nu le dă dreptul să fie însoțite de un avocat, pentru că martorii nu se bucură de regulă de acest drept, cu excepția cazurilor în care acestea se tem că pot fi puse sub acuzare pe parcursul procedurii. Practica Comisiei pentru afaceri juridice (Legal Affairs Committee) a Parlamentului European a permis membrilor să fie însoțiți de avocații lor, dar fără a permite avocatului să ia cuvântul. Aceasta a fost practica aleasă de către comisie.

Obligația finală a comisiei, după finalizarea sarcinilor sale, este de a înainta Parlamentului un raport privind rezultatul muncii sale, care să conțină, dacă este cazul, opinii minoritare.

Acest raport este publicat (Regula 176 alineatul 10).

II. Limitările statutului actual

18). Articolul 193 TCE a reprezentat fără îndoială un pas înainte pentru puterile de supraveghere ale Parlamentului European, așa cum a fost și Decizia 95/167. La acea vreme, puterile de anchetă în majoritatea Parlamentelor statelor membre nu erau atât de ample și detaliate cum sunt acum. De asemenea, competențele, natura responsabilităților și prerogativele Parlamentului European nu erau aceleași cu cele de care se bucură astăzi instituția. Statura politică a Parlamentului European a crescut, la fel ca și așteptările multor cetățeni europeni.

Așa cum s-a spus mai sus, comisiile de anchetă sunt o parte importantă a puterilor de supraveghere ale Parlamentului și, în consecință, trebuie consolidate. Din 1995 până în prezent, au fost înființate doar trei comisii de anchetă. Pare o folosire foarte moderată a acestei prerogative. Chiar dacă acele comisii permanente își îndeplinesc responsabilitățile de supraveghere în mod foarte satisfăcător, comisiile de anchetă sunt comisii axate pe o singură sarcină precisă, având membri din diferite comisii, care aduc cu ei diferite experiențe și cunoștințe.

19). Fără a pretinde că încurajăm abuzul de acest mecanism de control, pare util să se analizeze posibilitatea de exploatare mai mare a acestui instrument important, prin îmbunătățirea și actualizarea autorității sale.

20). Această comisie de anchetă a fost limitată în ancheta sa de o serie de restricții, care pot fi ușor deduse din puterile existente detaliate mai sus. Exceptând în ceea ce privește Comisia Europeană, comisia are puteri foarte mici: nu poate cita martori, nu există consecințe, costuri sau penalizări în cazul în care un posibil martor refuză să coopereze în anchetă și nu există sancțiuni pentru mărturie mincinoasă sau pentru refuzul de a se prezenta sau de a depune mărturie în fața comisiei.

21) Comisia nu are puteri investigative similare cu cele ale instanțelor judecătorești, în legătură cu administrațiile naționale sau atunci când un organism administrativ sau privat refuză să pună la dispoziția comisiei documentația. Ea nu are nici posibilitatea să solicite sprijinul unei instanțe judecătorești naționale pe parcursul anchetei sale.

Această situație a determinat comisia să evalueze situația, făcând-o să solicite departamentului de politici (Policy department) informații despre situația actuală dintr-o serie de parlamente naționale¹. Această Parte are atașată o Anexă care conține o privire de ansamblu asupra mai multor probleme de interes pentru această comisie de anchetă, în vederea formulării unor sugestii către Parlament.

Constatarea generală este că parlamentele naționale sunt mult mai bine pregătite decât erau acum 10 ani și că ele sunt mult mai bine dotate pentru derularea de anchete decât este Parlamentul European.

22). Pentru a culege informații comparate referitoare la înființarea și procedurile de lucru ale comisiilor de anchetă ale parlamentelor naționale ale statelor membre, s-au evaluat date culese din 15 state membre și Elveția, în 2003.

În ceea ce privește înființarea de comisii de anchetă în cadrul parlamentelor naționale și procedurile lor de lucru, majoritatea statelor membre (cu excepția House of Commons din Regatul Unit) au un sistem constituțional care prevede existența comisiilor parlamentare de anchetă (PCI-uri). Cu toate acestea, trebuie observat faptul că o parte din comisiile de anchetă britanice – Select Committees (atât în House of Commons, cât și în House of Lords) au proceduri similare cu cele ale PCI-urilor din alte țări, însă ele au un mandat pe durată nedeterminată și o serie de obligații permanente (de exemplu, analizarea legislației comunitare).

În aceste țări, există un cadru legal pentru înființarea de PCI-uri. Acesta include prevederi în Constituție, în regulamentul de procedură al parlamentului sau în dreptul comun. În unele țări, bazele legale cuprind toate cele trei niveluri, în timp ce în altele dispozițiile relevante se regăsesc doar în una sau două din categoriile menționate mai sus.

¹ Informațiile au fost furnizate de corespondenții Centrului European pentru Cercetare și Documentare Parlamentară (European Centre for Parliamentary Research and Documentation - ECPRD).

23). Principalul scop al PCI-urilor, în majoritatea sistemelor, este supravegherea acțiunilor guvernului sau ale administrației. În unele state, PCI-urile au obligația suplimentară să asigure respectarea Constituției sau a altor dispoziții legale.

24). În majoritatea statelor membre, PCI-urile au puteri investigative similare cu cele ale instanțelor judecătorești, dar într-o măsură mai mică. În unele cazuri (Finlanda, Irlanda, Spania, Suedia, House of Lords din Regatul Unit), PCI-urile au puteri similare cu cele ale altor comisii parlamentare.

La finalul mandatului PCI-urilor există de obicei consecințe politice și, uneori, acte sau proceduri judiciare.

25). Studiul comparativ indică faptul că, în toate statele membre care au o bază legală pentru PCI-uri (cu excepția Finlandei), există posibilitatea ca aceste comisii să citeze martori, cum ar fi șefi de organisme publice sau alți cetățeni, pentru a depune mărturie. În caz de nerespectare a unei invitații de a se prezenta în fața unei PCI, există sanțiuni diferite de la țară la țară. În Grecia, de exemplu, președintele unei PCI poate impune prezența obligatorie a martorului, în timp ce în Irlanda refuzul de a se prezenta în fața PCI poate duce la înaintarea cazului la High Court (Curtea Supremă) pentru obținerea unui ordin judecătoresc de prezentare. Refuzul de a se supune ordinului poate constitui și infracțiune. În Olanda, martorii care refuză să se prezinte în fața comisiei sau care nu se prezintă, în mod deliberat, pot fi chiar trimiși în închisoare.

26). Imaginea care se poate contura din studiul comparativ indică, de asemenea, faptul că, în majoritatea statelor membre analizate în acest studiu, PCI-urile pot solicita transmiterea informațiilor și documentației considerate necesare pentru derularea anchetelor lor din partea unor organisme administrative sau politice, cum sunt: guvernul, autoritățile judecătorești sau autoritățile administrative. În câteva țări, PCI-urile pot obliga, de asemenea, organisme private să culeagă informații pentru ele.

În majoritatea statelor membre analizate în acest studiu, regulile oferă instrumente PCI-urilor pentru tratarea refuzului de a colabora din partea acestor organisme. Există o gamă largă de posibilități de reacție la asemenea probleme, pornind de la amenzi administrative (de exemplu, în Austria) până la pedeapsa cu închisoarea (de exemplu, în Olanda).

27). De asemenea, datele indică faptul că, în mai multe state membre (de exemplu, Austria, Belgia, Finlanda, Italia, Suedia și, de asemenea, în Elveția), PCI-urile se bucură de încă un privilegiu: ele pot solicita documente din partea instanțelor judecătorești, iar instanțele se conformează, în mod normal, acestor solicitări. Pe de altă parte, în Franța, Irlanda, Grecia și Olanda, nu există cooperare între o PCI și instanțele judecătorești, cele două organisme lucrând separat, fără nici o interacțiune directă.

28). În comparație cu aceste prevederi, regulile referitoare la comisiile temporare de anchetă ale Parlamentului European încă permite o anumită posibilitate de a dezvolta mai mult responsabilitățile acestor organisme. În special, pare utilă impunerea unor reguli mai stricte cu

privire la sancțiunile pentru persoanele sau instituțiile care refuză să coopereze. O cooperare mai strânsă cu autoritățile naționale poate fi un mod de a realiza acest lucru. Cu toate acestea, discrepanțele mari dintre sancțiunile prevăzute în diferitele sisteme naționale pot crea probleme de discriminare în tratamentul cetățenilor europeni de către Parlamentul European prin intermediul instituțiilor naționale.

În concluzie, putem extrage următoarele puncte principale:

1. PCI-urile au, în multe cazuri, puteri investigative similare cu cele ale instanțelor judecătorești, dar într-o măsură mai mică, iar sfera mandatului lor este suficientă.
2. PCI-urile au, în general, dreptul de a solicita informații din partea unor organisme publice – inclusiv instanțe judecătorești – și private, iar aceste organisme sunt obligate să coopereze sub rezerva sancțiunilor în cazul în care refuză să se conformeze.
3. Martorii pot fi, de regulă, citați și se supun unor sancțiuni administrative sau chiar penale, în cazul în care refuză să depună mărturie.
4. Colaborarea cu instanțele judecătorești este asigurată în majoritatea statelor membre, în diverse moduri.

III. ANEXĂ

Prezentare generală a principalelor probleme ridicate de Comisia de anchetă privind criza societății de asigurări Equitable Life

Cadru juridic, funcții și obiective

	1. Does the parliamentary system provide for PCIs?	2. What are the powers of PCIs ?
Austria	Yes	Investigative powers similar to those of the courts.
Belgium	Oui	Investigative powers similar to those of the courts
Finland	Yes	Similar to the powers of other Parliamentary Committees
France	Oui	Les commissions d'enquête disposent de moyens juridiques leur permettant de procéder à de véritables enquêtes. Leurs rapporteurs peuvent exercer leurs missions sur pièces et sur place. Par ailleurs, les commissions d'enquête disposent de pouvoirs de contrainte importants : toute personne, dont une commission d'enquête a jugé l'audition utile, est tenue de déférer à la convocation qui lui est délivrée, si besoin est, par un huissier ou un agent de la force publique, à la requête du président de la commission. A l'exception des mineurs de seize ans, elle est entendue sous serment.
Germany	-Bundestag: According to Article 44 of the Basic Law for the Federal Republic of Germany, the German Bundestag may, and must, set up a committee of inquiry on a motion supported by one quarter of its Members. -Bundesrat: no PCIs.	Committees of inquiry primarily examine possible cases of misgovernment, maladministration and misconduct on the part of politicians. Further more, the committees may request that further investigations be carried out by courts and administrative authorities. The Act Governing the Legal Framework for Committees of Inquiry regulates the rights of these committees.
Greece	Yes	-Investigative powers similar to those of the courts -According to art.145 of the Rules of Procedure PCIs have all powers of investigative judicial authorities as well as those of the public prosecutor.
Ireland	Yes	-Similar to the powers of other Parliamentary Committees -investigative powers similar to those of the courts Only those committees which have the power to send for persons, papers and records can commence an inquiry; the inquiry is quasi-judicial

		in nature.
Italy-Chamber	Yes	Investigative powers similar to those of the courts
Italy-Senate	Yes	Investigative powers similar to those of the courts
Netherlands	Yes	Questioning under oath.
Spain-Senate	Yes	-Similar to the powers of other Parliamentary Committees -Investigative powers similar to those of the courts The results of PCIs shall be disclosed, as the case may be, to the Public Prosecutor for the adoption, when relevant, of the appropriate actions.
Spain-Congress	Yes	-Similar to the powers of other Parliamentary Committees -Investigative powers similar to those of the courts The results of PCIs shall be disclosed, as the case may be, to the Public Prosecutor for the adoption, when relevant, of the appropriate actions.
Sweden	No: The Swedish parliamentary system does not provide for PCIs, but allows each of the 16 permanent committees to arrange public meetings or hearings. In our system, a PCI must thus be understood as <i>public meeting or hearing by a parliamentary committee</i> .	-Similar to the powers of other Parliamentary Committees -Public hearings are mainly in-depth hearings of experts on a specific issue. A hearing may allow the committee to receive information that not otherwise could have been gathered, in the form of oral expert witness statements, to provide the committee with an extended basis of information for decision-making. The only committee with the constitutional power to scrutinize the Government in an investigative manner similar to that of the courts is the Committee on the Constitution. This scrutiny is above all a judicially based scrutiny with elements of parliamentary control in the political sense.
Switzerland	Yes	-En vertu de l'article 166 (2) de la loi du 13 Décembre 2002 La commission d'enquête peut, selon le cas, confier à un chargé d'enquête le soin d'administrer les preuves. Celui-ci agit conformément au mandat que lui a confié la commission d'enquête et suivant ses instructions. -En vertu de l'article 171 (1) de la loi du 13 Décembre 2002 Lorsque l'Assemblée fédérale a décidé d'instituer une commission d'enquête parlementaire aucune autre commission n'est plus autorisée à procéder à des investigations sur les événements qui font l'objet du mandat confié à cette commission d'enquête.
UK-House of Lords	Yes	Similar to the powers of other Parliamentary Committees
UK-House of Commons	No: In the British Parliament there are no committees of Inquiry (although Parliament's broad powers would probably allow it to set them up if it so wished). There are committees on legislation (Standing Committees) and committees to monitor Government departments (Select Committees). The Select Committees conduct 'inquiries', but these are not of a quasi-judicial nature, nor are they specially convened by the House as a whole. Instead, the Members on the Committee decide on the subjects they wish to investigate, and these are often quite general areas of policy.	

	-
--	---

Proceduri, partea 1

	3. From which bodies can PCIs request the information and documentation deemed necessary for the conduct of their proceedings?	4. Are bodies that refuse to collaborate with PCIs in the provision of information or documentation subject to sanctions ?
Austria	- The Government - The judicial authorities - The administrative authorities	Yes
Belgium	-The Government -The judicial authorities -The administrative authorities -Private bodies	Yes
Finland	- The Government - The judicial authorities - The administrative authorities - Private bodies	Yes
France	-Le Gouvernement -Les corps de contrôle -Les autorités administratives -Les personnes privées	Oui
Germany	-The judicial authorities -The administrative authorities -The committee of inquiry may also question witnesses and experts.	Yes
Greece	-The Government -The judicial authorities -The administrative authorities -Private bodies	Yes
Ireland	-The Government -The administrative authorities -Private bodies	Yes
Italy-Chamber	-The Government -The judicial authorities -The administrative authorities -Private bodies	Yes
Italy-Senate	-The Government -The judicial authorities -The administrative authorities -Private bodies	Yes

Netherlands	-The Government -The administrative authorities - Private bodies	Yes
Spain-Senate	-The Government -The administrative authorities -Private bodies	Yes
Spain-Congress	-The Government -The administrative authorities -Private bodies	Yes
Sweden	-The Government -The administrative authorities -Private bodies	No
Switzerland	-The Government -The judicial authorities -The administrative authorities -Private bodies	Yes
UK-House of Lords	-The Government -The judicial authorities -The administrative authorities -Private bodies	-

Proceduri, partea 2

	5. If yes, which sanctions or procedures?	6. What are the consequences arising from lack of attendance or refusal to give evidence before PCIs?
Austria	Administrative fines in case a witness refuses to testify without justification.	Administrative fines.
Belgium	En vertu de l'article 4 de la loi du 3 Mai 1880 la commission ainsi que son président, pour autant qu'il y soit habilité, peuvent prendre toutes les mesures d'instruction prévues par le Code d'instruction criminelle.	En vertu de l'article 8 de la loi du 3 mai 1880 (modifiée par la loi du 30 juin 1996 - entrée en application le 26 juillet), toute personne autre qu'un membre de la Chambre qui, à un titre quelconque, assiste ou participe aux réunions non publiques de la commission, est tenue, préalablement, de prêter le serment de respecter le secret des travaux. Toute violation de ce secret sera punie conformément aux dispositions de l'article 458 du Code pénal.
Finland	According to the Constitution only the Government is obligated to give Committees information and documents requested. Sanctions for refusing to collaborate are political. For private bodies there are no sanctions.	None
France	Tous les renseignements de nature à faciliter cette mission doivent leur être fournis. Ils sont habilités à se faire communiquer tous documents de service, à l'exception de ceux revêtant un caractère secret et concernant la défense nationale, les affaires étrangères, la sécurité intérieure ou extérieure de l'État et sous réserve du respect du principe de	La personne qui ne comparait pas ou refuse de déposer ou de prêter serment devant une commission d'enquête est possible d'un emprisonnement de deux ans et d'une amende de 7,500€.

	séparation de l'autorité judiciaire et des autres pouvoirs.	
Greece	The Minister is obliged to present originals or copies of all documents requested by PCIs with the exception of those concerning diplomatic or military secret affecting the security of the State.	The PCI is entitled to examine witnesses, proceed to autopsies according to the Code of Criminal procedure. If a witness is not wishing to present before the PCI, the President of the PCI may request his forcible presentation.
Ireland	Failure to obey may lead to an application in a summary manner to the High Court for such orders as may be appropriate and may also constitute an offence under the Act.	
Italy-Chamber	-	-
Italy-Senate	Even of the PCI has the power of judicial authority; the majority of doctrine says that they should not inflict sanctions directly, because this judicial power is exclusively.	There is no specific rule; It can decide transmit the acts to the judicial authority for the opening of a criminal prosecution. In practice some Commissions claimed the power to place under arrest the false or reticent witness.
Netherlands	Imprisonment	Imprisonment
Spain	According to the Organic Act 5/1984 all the Spanish citizens and foreigners who live in Spain are obliged to attend in person in front of the PCI in order to inform the committee, as requested.	
Sweden	Providing a committee with written or oral information is not compulsory, but in general it's viewed as well-established practice to provide the information requested. Committees have for a number of years discussed the possibility of sanctions against those who provide the committee with false information. No result can be said to have come out of these discussions, since sanctions imply that anyone who is invited to give a statement must be under oath, and the obligation to take an oath may counteract the willingness to provide a detailed statement. Those who are invited to give a statement are neither under oath, nor do they have a duty to attend.	No legal or other consequences exist as a result of lack of attendance or refusal to give evidence.
Switzerland	-En vertu de l'article 166 (4) de la loi du 13 Décembre 2002 Les personnes interrogées par le chargé d'enquête ont le droit de refuser de répondre aux questions qui leur sont posées ou de remettre certains documents. Dans le cas où elles refusent, elles sont interrogées par la commission d'enquête. - En vertu de l'article 171 (2) Les personnes interrogées par le chargé d'enquête ont le droit de refuser de répondre aux questions qui leur sont posées ou de remettre certains documents. Dans le cas où elles refusent, elles sont interrogées par la commission d'enquête. - En vertu de l'article 168 (1) La commission d'enquête parlementaire identifie les personnes dont les intérêts sont directement concernés par l'enquête et les en informe sans délai.	-En vertu de l'article 170 (1) Celui qui, étant témoin, aura fait un faux témoignage devant une commission d'enquête ou, étant expert, aura fourni un constat ou un rapport faux sera puni des peines prévues à l'art. 307 du code pénal 17. -En vertu de l'article 170 (2) Celui qui, sans motif légal, refuse de faire une déclaration ou de remettre des documents sera puni des peines prévues à l'art. 292 du code pénal.
UK-House of Lords	Ordinarily witnesses attend and documents are produced voluntarily. Should it be necessary to compel the attendance of witnesses or the production of papers, an order of the House would be required.	

Relații cu instanțele judiciare

	7. Can PCIs be established	8. If yes, do the PCI and the Court	9. In the case of
--	-----------------------------------	--	--------------------------

	on matters under judicial review?	work independently or are there specific procedures to combine the work of the two bodies?	cooperation, which procedures are in place to ensure the proper separation of powers?
Austria	Yes	They are working independently; however, the courts are obliged to comply with the PCIs' request to take evidence and to make their files available to them.	-
Belgium	Oui	En vertu de l'article 1 de la loi du 3 Mai 1880 En cas de concours d'une enquête parlementaire et d'une enquête judiciaire, le déroulement normal de cette dernière ne peut être entravé.	-
Finland	Yes	Independently	-
France	Non: lorsque les faits ont donné lieu à des poursuites judiciaires et aussi longtemps que les poursuites sont en cours, mais il a été admis depuis 1971 que l'existence de poursuites judiciaires n'est pas un obstacle insurmontable à la création d'une commission dans la mesure de l'étendue des faits dont est saisie, pour sa part, l'autorité judiciaire.	Il n'y a, quoiqu'il en soit, pas de collaboration entre les commissions d'enquête et les institutions judiciaires dans le cas d'enquêtes parallèles. Les deux organes travaillent indépendamment l'une de l'autre.	
Germany	No: According to Article 44 (4) of the Basic Law for the Federal Republic of Germany, the decisions of investigative committees shall not be subject to judicial review.	-	According to Article 44 (4), the courts shall be free to evaluate and rule upon the facts that were the subject of the investigation.
Greece	Yes	PCIs and the Courts work independently	-
Ireland	No: Generally speaking, they would stay away from matters which are subject to some court proceedings.	-	-
Italy-Chamber	Yes	The PCI and the Court work independently	-
Italy-Senate	Yes	There might be specific procedures.	-
Netherlands	Yes	There are no specific procedures to combine the work of the PCI and the Court, but the two bodies should ensure that there is a minimum of interference between their works.	-
Spain-Senate	Yes	Independently	According to Section 60.3 of the Senate's Standing Orders, The conclusions reached by these Committees shall be rendered public unless an overall or partial decision to the contrary needs to be adopted. Those conclusions

			shall neither be binding upon the Courts nor will they affect judicial resolutions.
Spain-Congress	Yes	Independently	According to Section 60.3 of the Senate's Standing Orders, The conclusions reached by these Committees shall be rendered public unless an overall or partial decision to the contrary needs to be adopted. Those conclusions shall neither be binding upon the Courts nor will they affect judicial resolutions.
Sweden	Yes	Whereas committees have the right to arrange a hearing on a matter under judicial review, it is not recommended. In some cases the committee may decide to conduct their hearing without bringing the issue under judicial review into consideration, or the committee awaits the final judicial examination before it makes its decision.	A certain distance should be adapted to the legal proceedings, to avoid any influence on the process.
Switzerland	No	En vertu de l'article 171 de la loi du 13 Décembre 2002 Lorsque l'Assemblée fédérale a décidé d'instituer une commission d'enquête parlementaire aucune autre commission n'est plus autorisée à procéder à des investigations sur les événements qui font l'objet du mandat confié à cette commission d'enquête. L'institution d'une commission d'enquête n'empêche pas l'engagement ou la poursuite d'une procédure judiciaire civile ou administrative, d'une enquête pénale préliminaire ou d'une procédure pénale.	-
UK-House of Lords	No	-	-

Concluzii PARTEA VI, COMISIILE DE ANCHETĂ

PARTEA VI – ROLUL COMISIILOR DE ANCHETĂ

Comisia de anchetă, în conformitate cu mandatul său, care îi permite să promoveze orice propunere pe care o consideră necesară, trage următoarele concluzii:

1. Comisia își exprimă iritarea și regretul față de atitudinea necuviincioasă a mai multor martori, care nu au cooperat în cadrul anchetei.
2. Comisia remarcă faptul că prerogativele comisiilor de anchetă, astfel cum sunt stabilite în Regulamentul de procedură și în Decizia 95/167 a Parlamentului European, a Consiliului și Comisiei, sunt foarte limitate și nu corespund staturii politice, necesităților și competențelor Parlamentului European.

PARTEA VII - RECOMANDĂRI

ale raportului Comisiei de anchetă privind criza societății de asigurări
„Equitable Life”

INDEX Recomandări

- A. Părțile II și III – Transpunere și sistem de reglementare**
- B. Partea IV – Măsuri reparatorii**
- C. Partea V – Rolul Comisiei Europene**
- D. Partea VI – Rolul comisiilor de anchetă**

A. RECOMANDĂRI, PĂRȚILE II ȘI III – TRANSPUNEREA ȘI SISTEMUL DE REGLEMENTARE

1. Comisia solicită consolidarea normelor prudențiale în ceea ce privește supravegherea și reglementarea în toată Uniunea Europeană, inclusiv obligația de constituire de rezerve pentru pasive cum ar fi participarea la beneficii, printre care majorările gratuite (*terminal bonuses*) și beneficiile garantate.
2. Comisia solicită ca legislația privind serviciile financiare să prevadă sisteme de alertă precoce capabile să semnaleze în mod eficient potențialele probleme constatate în timpul supravegherii sau reglementării întreprinderilor de servicii financiare, mai ales când sunt implicate operațiuni financiare transfrontaliere. Se consideră că acest aspect ar trebui să fie acoperit de propunerea Comisiei privind „Solvency II”.
3. Comisia salută dezbaterile în curs cu privire la „Solvency II” și alegerea unei abordări bazate pe principii și pe riscuri, pentru a determina cerințele prudențiale aplicabile întreprinderilor, impunându-le acestora să-și orienteze politicile privind activele în funcție de profilul lor specific, nu pentru a îndeplini o cerință standard.
4. Comisia recomandă insistent continuarea punerii în aplicare a unor mecanisme mai sofisticate, capabile să garanteze o cooperare exemplară între autoritățile naționale de reglementare, în special în cadrul Comitetului european al controlorilor de asigurări și de pensii profesionale (CECAPP), pentru a crea un sistem de intervenție cu adevărat eficient, capabil să reacționeze cu succes în cazul anomaliilor sau perturbărilor pe piața internă.
5. Comisia salută includerea de către CECAPP, în programul său de lucru pentru anul 2007, a unei revizuii a regulilor de procedură ce trebuie respectate de către organismele de control în cadrul activităților transfrontaliere, astfel cum sunt descrise acestea în Protocolul de la Siena¹. Comisia solicită o revizuire aprofundată a acestui protocol, care vizează protecția asiguraților și tratarea plângerilor transfrontaliere.
6. Comisia apreciază ca inacceptabilă orice tentativă de interpretare sau justificare a rolului pasiv al autorităților financiare de reglementare la nivel național, limitat doar la jurisdicția lor națională și solicită ca legislația comunitară să evidențieze responsabilitatea colectivă a autorităților naționale de reglementare în ceea ce privește asigurarea celor mai înalte norme de protecție a consumatorilor și garantarea funcționării optime a pieței interne a serviciilor financiare la nivelul întregii Uniuni Europene. În special, comisia consideră că autoritățile de reglementare din statul gazdă trebuie să asiste în mod activ reclamanții, să-i

¹ Protocolul de la Siena privind colaborarea autorităților de supraveghere ale statelor membre ale CE, în special în aplicarea directivelor privind asigurările de viață și celelalte tipuri de asigurări (1997).

ajute să își adreseze plângerea serviciului pertinent și să îi sprijine în mod corespunzător pe tot parcursul procedurii ulterioare.

7. Comisia recunoaște că Comisia Europeană nu își poate asuma rolul de *autoritate de reglementare a reglementatorilor*. Cu toate acestea, pentru a asigura aplicarea corectă a legislației comunitare pe tot cuprinsul pieței interne, recomandă cu putere Comisiei să examineze în mod regulat și cu atenție dacă toate statele membre au atribuit autorităților de reglementare naționale mijloace competențe suficiente și echivalente, precum și resurse suficiente și neîntrerupte, care să le permită să aplice legislația comunitară privind supravegherea financiară în totalitate și într-un mod coerent. În plus, invită Comisia Europeană să informeze comisiile pertinente ale Parlamentului European cu privire la evaluările sale.
8. Comisia solicită insistent ca orice legislație privind serviciile financiare să recunoască în mod corespunzător prioritatea aspectelor privind protecția investitorului, asigurând în același timp un mediu dinamic și competitiv pentru furnizorii de servicii financiare, care să reducă birocrăția și să nu descurajeze flexibilitatea comercială și inovarea. În această privință, comisia speră ca orice viitoare legislație privind serviciile financiare să pună un accent mai mare pe dispoziții bazate pe principii și riscuri. În plus, având în vedere faptul că investițiile în produse care privesc asigurările de pensie vor juca un rol din ce în ce mai mare în economia europeană din cauza dezechilibrului demografic și a îmbătrânirii populației, comisia subliniază necesitatea de a consolida încrederea consumatorului în astfel de produse, garantându-i cele mai înalte norme de informare, de securitate și de protecție a investitorilor pe întreaga piață internă.
9. Comisia recunoaște necesitatea unei cooperări accentuate în domeniul supravegherii și invită Comisia să corecteze procedurile de reglementare care subminează potențialul de supraveghere a țării de origine/țării gazdă, acordând o atenție deosebită proiectului Solvency II.

B. RECOMANDĂRI, PARTEA IV – CĂI DE ATAC

10. Având în vedere eșecul guvernului britanic de a îndeplini cerințele celei de-a treia directive privind asigurarea de viață și în absența unei căi de atac legale accesibile prin intermediul instanțelor și al altor căi de atac eficiente, comisia consideră ferm că guvernul britanic are obligația de a-și asuma responsabilitatea. Prin urmare, comisia recomandă insistent ca guvernul britanic să conceapă și să pună în aplicare un regim corespunzător, în vederea despăgubirii asiguraților Equitable Life din Regatul Unit, Irlanda, Germania și din alte țări.
11. Comisia îndeamnă guvernul britanic și toate părțile afectate să accepte și să pună în aplicare corespunzător orice recomandare pe care mediatorul parlamentar britanic o poate face cu privire la Equitable Life. Comisia recomandă autorităților irlandeze, germane și din alte state membre gazdă să își sprijine activ cetățenii în aplicarea recomandărilor respective.
12. Deși FOS poate fi considerat ca unul din regimurile de soluționare extrajudiciară cele mai avansate din Europa în ceea ce privește competențele și prerogativele, comisia este de părere că afacerea Equitable Life a scos la iveală o serie de curențe grave în funcționarea sa. De aceea, comisia solicită ca guvernul britanic să găsească o soluție pentru aceste curențe, să consolideze capacitățile FOS și să asigure independența sa reală față de FSA și față de guvern.
13. Comisia îndeamnă statele membre să se asigure că, în cadrul teritoriilor lor, există sisteme alternative adecvate de soluționare a conflictelor, ce acoperă întregul domeniu al serviciilor financiare, pentru a elimina curențele geografice restante din cadrul sistemului FIN-NET. Comisia solicită, de asemenea, Parlamentului European să sprijine măsurile din cadrul legislației privind serviciile financiare, recomandând statelor membre să asigure existența unor astfel de sisteme pe teritoriile lor. Se pare că nu există contradicții între o recomandare comunitară de a crea acest tip de sistem, pe de o parte, și faptul că, pe de altă parte, utilizarea acestuia de către consumatori este pur opțională.
14. Pentru a elimina disparitățile din cadrul sistemului FIN-NET și având în vedere importanța pe care o are pentru consumatori accesul la regimuri imparțiale de soluționare extrajudiciară a conflictelor, comisia solicită Comisiei Europene să propună măsuri care să recomande statelor membre să instaureze regimuri ADR statutare care să acopere toate serviciile financiare de pe teritoriile lor. Propunerea Comisiei ar putea defini independența, prerogativele și competențele regimurilor ADR și stimula statele membre să adopte criterii comune în ceea ce privește competențele regimurilor respective.
15. Comisia îndeamnă Comisia Europeană să depună eforturi în vederea unei mai mari vizibilități a sistemului FIN-NET și pentru a crește gradul de conștientizare al consumatorilor cu privire la acesta. De asemenea, Comisia Europeană ar trebui să consulte organizațiile consumatorilor pe o scară mai largă atunci când elaborează propunerile

legislative. În mod similar, comisia solicită statelor membre să coopereze pe deplin cu FIN-NET, *inter alia*, informându-l cu promptitudine cu privire la existența unor eventuale sisteme pertinente cu caracter excepțional.

16. Comisia consideră că Parlamentul European trebuie să se implice pe deplin în revizuirea FIN-NET, care include chestionarul trimis statelor membre¹, precum și în orice evoluție ulterioară a acestuia.
17. Comisia este de părere că trebuie să li se ofere consumatorilor de servicii financiare mai multe resurse pentru ca aceștia să poată ajunge o relație mai echilibrată între ei și întreprinderile de servicii financiare care, pe bună dreptate, aleg să profite de piața internă, pe baza principiului că „*nu există mobilitate fără răspundere*”. În acest context, comisia salută inițiativa Comisiei Europene de a ameliora cunoștințele consumatorilor cu privire la serviciile financiare și riscurile asociate acestora.
18. De aceea, comisia consideră că cerințele de corectitudine și nediscriminare între asigurați și costul prohibitiv al acțiunilor în justiție pentru marea majoritate dintre ei impun necesitatea acordării consumatorilor de servicii financiare, în temeiul dreptului comunitar, a dreptului de a-și pune laolaltă resursele și de a intenta în mod colectiv acțiuni în fața instanțelor naționale împotriva furnizorilor sau autorităților de supraveghere din statele membre. O astfel de procedură, care comprimă plângerile mici într-una singură, are avantajul de a permite economisirea de timp și bani și nu trebuie să înlocuiască căile de atac existente la nivel național în vederea obținerii de despăgubiri pentru încălcarea legislației comunitare sau a celei naționale în materie de servicii financiare.
19. În plus, ar fi important să se precizeze că unele pierderi indirecte suferite de asigurați se înscriu în categoria pierderilor care pot face obiectul unor despăgubiri. Acest lucru ar fi necesar pentru a garanta eficiența drepturilor derivate din legislația comunitară. Mai mult, o interpretare largă a sferei despăgubirilor ce acoperă pierderea de profituri și de dobânzi este deja recunoscută de Curtea de Justiție ca o limitare a autonomiei procedurale naționale. De asemenea, trebuie dată o interpretare largă situației, pentru a permite reclamanților cu probleme comune sau conexe, de fapt sau de drept, să acționeze în mod colectiv.
20. De aceea, comisia salută lansarea, de către Comisie², a unui studiu privind despăgubirea colectivă și solicită acesteia să analizeze în mai mare detaliu posibilitatea creării unui cadru juridic cu obligații procedurale civile uniforme pentru acțiunile colective europene transfrontaliere și să raporteze Parlamentului rezultatele, cu condiția ca orice inițiativă a Comisiei să fie însoțită de o evaluare a impactului, care să examineze temeiul juridic al inițiativei și respectarea principiilor subsidiarității și proporționalității.
21. Comisia solicită Comisiei Europene să adopte propuneri adecvate menite să clarifice competențele autorităților din statele de origine și din statele gazdă, în conformitate cu

¹ Titlul 9, p.11.

² Comunicarea Comisiei intitulată „Strategia europeană 2007-2013 privind politica consumatorilor – Responsabilizarea consumatorului, ameliorarea bunăstării acestuia și protecția eficace a acestuia” (COM(2007)0099) p. 11; discurs al comisarului Kuneva în fața Parlamentului la 13 martie 2007.

legislația Uniunii Europene, cu referire la supravegherea conduitei profesionale a companiilor de asigurări și conceptul „interesului general”. În special, astfel de propuneri trebuie să permită statului gazdă să efectueze o supraveghere eficientă a conduitei profesionale a întreprinderilor care își desfășoară activitatea pe teritoriul său, statul de origine furnizând asistență și informații referitoare la starea financiară a unor astfel de întreprinderi.

22. Comisia consideră că cerințele în materie de informații conținute în cea de-a treia directivă privind asigurarea de viață ar trebui să fie extinse și precizate pentru a garanta un nivel ridicat de protecție armonizată a consumatorilor pe întreg teritoriul Uniunii Europene. Informațiile furnizate consumatorilor în mod clar și complet trebuie să includă instrucțiuni privind autoritatea pe care consumatorul ar trebui să o abordeze cu plângeri și întrebări, inclusiv exemple concrete. Comisia constată că, de la apariția dificultăților la ELAS, au fost introduse o serie de cerințe cu privire la informații, ca urmare a adoptării directivei privind intermedierea în domeniul asigurărilor și a directivei privind comercializarea la distanță și solicită Comisiei să evalueze impactul acestora și, dacă este cazul, să prezinte propuneri în urma evaluării.
23. Comisia solicită ferm autorităților financiare naționale să depună toate eforturile necesare de cooperare pentru a garanta că plângerile care se referă la domenii legate atât de aspecte prudențiale, cât și de conduita profesională, sunt tratate în mod adecvat și complet.
24. Comisia solicită guvernului britanic să armonizeze legislația aplicabilă cu legislația comunitară, modificând-o astfel încât să ofere acces la regimul de despăgubire a serviciilor financiare investitorilor care au încheiat contracte cu filialele străine ale întreprinderilor britanice, care sunt supravegheate de FSA, indiferent dacă investitorii respectivi își au reședința sau nu în Regatul Unit.
25. De asemenea, comisia invită Comisia Europeană să înceapă rapid elaborarea unei directive care să impună tuturor statelor membre stabilirea unui regim de garanții ale asigurărilor, care să acopere clienții și beneficiarii filialelor naționale și străine și să prezinte o propunere pentru o astfel de directivă până la sfârșitul anului 2007.
26. Comisia recomandă Comisiei Europene să lase deschisă posibilitatea de a-și exercita puterile discreționare pentru a ancheta încălcări ale legislației comunitare din trecut, în special, dar nu numai, acolo unde presupusele încălcări afectează un număr mare de cetățeni din mai multe state membre. În plus, invită Comisia să evalueze eventuala relevanță a unei directive sau a unei modificări a dispozițiilor tratatului care i-ar permite să supună aceste cazuri Curții Europene de Justiție sau să sancționeze direct statele membre pentru încălcări din trecut.
27. Comisia recomandă insistent Parlamentului, Consiliului și Comisiei, atunci când legiferează în domeniul serviciilor financiare, să țină cont de necesitatea redactării legislației într-un mod cuprinzător și inteligibil care să ofere consumatorului individual drepturi clar definite pe care să se poată baza în fața instanțelor naționale. Acest lucru ar îmbunătăți protecția consumatorului, creând în același timp stimulente puternice pentru ca statele membre să transpună și să aplice corect și la timp o astfel de legislație comunitară.

Iar acest lucru, la rândul său, va facilita realizarea unei veritabile piețe interne a serviciilor financiare, bazate pe principiul țării de origine și pe metoda de supraveghere de către autoritatea de reglementare din țara de origine/gazdă.

C. RECOMANDĂRI, PARTEA V - ROLUL COMISIEI EUROPENE

28. Mai multă atenție acordată calității legislației și evaluării sale în timp

- (a) Comisia recomandă insistent Comisiei Europene să depășească actuala interpretare formală a transpunerii și să acorde mai multă atenție calității legislației atât la nivelul UE, cât și la cel al statelor membre și evoluției sale în timp.
- (b) De asemenea, Comisia consideră că este vital ca toate instituțiile Comunității implicate în procesul legislativ să țină cont, încă din faza de redactare, de potențialele dificultăți legate de aplicarea și monitorizarea legislației comunitare și să facă tot posibilul să evalueze în prealabil dificultățile ce pot apărea după adoptarea actului. Procesul Lamfalussy ar trebui să ofere nivelul necesar de control, evaluare și cooperare, astfel încât să se realizeze consecvența urmărită în domeniul serviciilor financiare.
- (c) Comisia invită Comisia Europeană să demonstreze că acordă o atenție sporită punerii în aplicare și respectării legislației comunitare și să se asigure că, odată o directivă adoptată, aceasta este pusă în aplicare în mod coerent pe tot cuprinsul Uniunii Europene, în conformitate cu «Analiza strategică a programului „O mai bună legiferare” în Uniunea Europeană»¹, adoptată la 14 noiembrie 2006. Procesul Lamfalussy ar trebui să asigure acest lucru. În plus, toate directivele trebuie să includă o dată limită pentru transpunerea lor, constrângătoare din punct de vedere juridic, care trebuie să fie cât mai scurtă cu putință și nu trebuie, ca regulă generală, să depășească doi ani.

29. Comisia invită, de asemenea, Comisia Europeană să adopte o atitudine mai proactivă față de punerea în aplicare. Aceasta ar trebui să aibă un rol activ pe tot parcursul și dincolo de procesul legislativ și să pună în practică unelte eficiente pentru a garanta că legislația produce efectele scontate. Comisia ar trebui să solicite statelor membre să raporteze cu privire la stadiul punerii în aplicare, astfel încât sarcina să fie împărțită în mod egal între statele membre și Comisie și ca rezultatele acestui exercițiu să fie comunicate Parlamentului European. Procesul Lamfalussy ar trebui să faciliteze, în special, implicarea autorităților de reglementare și a profesioniștilor în procedura de punere în aplicare.

30. Comisia consideră că trebuie încurajat schimbul celor mai bune practici între statele membre, de exemplu în contextul unor reuniuni și ateliere de transpunere organizate de Comisie. În acest sens, comisia invită Comisia Europeană să examineze mijloacele de implicare a Parlamentului în aceste procese, în special a raportorului, care a avut șansa de a urmări actul în toate etapele procesului legislativ. Ca o completare necesară, comisia solicită aplicarea fermă de sancțiuni pentru neconformitate, inclusiv amenzi periodice și amenzi forfetare.

¹ Comunicarea Comisiei intitulată „Analiza strategică a programului «Analiza strategică a programului „O mai bună legiferare” în Uniunea Europeană» (COM(2006)0689).

31. Comisia subliniază că obligația principală de transpunere și de aplicare a legislației comunitare revine statelor membre. În acest sens, comisia încurajează statele membre, acolo unde este posibil, să constituie echipe de proiect care să urmărească un act nu numai pe durata procesului legislativ, ci și pe tot parcursul procesului de punere în aplicare, la nivel național.
32. Comisia subliniază importanța ameliorării modului în care cetățenii înțeleg legislația europeană și, prin urmare, solicită introducerea, în toate propunerile legislative, de rezumate sintetice sau ale cetățenilor, cum este deja cazul în unele state membre¹, care, chiar dacă nu au forță legală, vor face parte din actul însuși și vor constitui o explicație fără caracter tehnic destinată cetățenilor și altor părți interesate. Comisia invită Comisia Europeană să preia inițiativa în această problemă și, prin urmare, își reiterează apelul lansat la punctul 19 din Rezoluția Parlamentului din 16 mai 2006 privind rapoartele anuale 21 și 22 ale Comisiei privind monitorizarea aplicării dreptului comunitar (2003 și 2004)² pentru introducerea notelor de sinteză în toate propunerile legislative.
33. Comisia recomandă insistent, în vederea planificatei propuneri privind „Solvency II”, ca Parlamentul, Consiliul și Comisia să reducă la minimum sau, în cazul în care este posibil, să evite folosirea de opțiuni, excepții sau derogări. Statele membre trebuie să garanteze că nu vor crea noi probleme de punere în aplicare și inconsecvențe transfrontaliere prin impunerea, la nivel național, a altor cerințe pentru transpunerea legislației comunitare („suprareglementare”). În plus, Comisia trebuie să continue să consolideze, să simplifice și să codifice legislația comunitară pentru a îmbunătăți accesibilitatea, lizibilitatea și inteligibilitatea acesteia.
34. Comisia reamintește punctul 34 din Acordul interinstituțional din 2003 privind o mai bună legiferare³, în special angajamentul Consiliului de a încuraja statele membre să elaboreze și să difuzeze tabelele care ilustrează corespondența dintre directive și măsurile de transpunere pe plan național.
35. Comisia recomandă insistent ca, pentru a facilita controlul conformității legislației naționale și controlul legalității și pentru a crește transparența, directivele să conțină în mod sistematic o obligație constrângătoare pentru statele membre de a elabora un tabel de corespondență detaliat atunci când transpun directivele. Parlamentul ar trebui să depună un amendament în mod sistematic în acest sens, atunci când are competență în acest sens.
36. Comisia este de părere că furnizarea sistematică a tabelelor de corespondență ar facilita sarcina de monitorizare a Comisiei, care în unele cazuri este prea complicată din cauza lipsei „firului Ariadnei” care să-i permită să se ghideze pe parcursul punerii în aplicare a legislației. Comisia consideră, în plus, că furnizarea sistematică a tabelelor de corespondență ar convinge parlamentele statelor membre să joace un rol mai activ în

¹ Publicația ministerului de justiție finlandez 2006:3, Instrucțiuni în materie de redactare a proiectelor de legi, p.12, p.30

² JO C 297 E, 7.12.2006, p. 122.

³ JO C 321/01, 31.12.2003. A se vedea, de asemenea, Comunicarea Comisei COM(2006)0689, p.9.

monitorizarea punerii în aplicare a legislației comunitare, le-ar ajuta să controleze mai bine guvernele naționale și să le tragă la răspundere.

37. Comisia consideră că statele membre trebuie să evite, în măsura posibilului, transpunerea fragmentară, adică practica transpunerii directivelor prin diverse instrumente de ierarhii diferite sau prin concepte juridice existente la nivel național, având în vedere faptul că această practică nu facilitează sarcina de control al punerii în aplicare și nu contribuie la o mai mare transparență pentru cetățenii UE. O astfel de concluzie este cu atât mai incontestabilă în absența tabelelor de corespondență.
38. Comisia recomandă, acolo unde este posibil și în condițiile în care pot fi exercitate competențele Parlamentului European în cadrul codeciziei, ca regulamentele – și nu directivele – să fie alese ca forme juridice standard pentru legiferare pe probleme deosebit de sensibile, și/sau în cazurile în care se impune coerența la nivelul întregii UE, pentru a atinge mai ușor obiectivele legislatorului. Acest lucru se aplică mai ales legislațiilor pentru care erorile, incoerențele sau întârzierile de transpunere ar putea cauza perturbări importante pe piața internă sau ar putea amenința protecția consumatorilor din Uniunea Europeană.
39. Comisia consideră că mecanismele tradiționale de aplicare, bazate pe proceduri privind încălcarea dreptului comunitar conduse de Comisie, sunt necesare, dar în nici un caz suficiente, având în vedere numărul din ce în ce mai mare de măsuri comunitare și ale statelor membre. Comisia recomandă insistent ca acestea să fie completate de mecanisme de cooperare mai sofisticate cu autoritățile naționale și să se pună un accent mai mare pe consolidarea capacităților. În acest context, Comisia susține că Procesul Lamfalussy pentru legislația în materie de operațiuni bancare, titluri și asigurări este un exemplu demn de urmat. Acordurile sale în ceea ce privește guvernarea la mai mult niveluri înlocuiește formele mai tradiționale de legiferare și execuție de la vârf la bază, încurajând cooperarea între autoritățile naționale de reglementare și de supraveghere. Comisia observă totuși că prerogativele Parlamentului trebuie să fie conservate în mod corespunzător atunci când sunt definite și puse în aplicare aceste proceduri.
40. Comisia solicită măsuri suplimentare, din partea Comisiei Europene și mai ales din partea statelor membre, pentru a soluționa problemele lingvistice și alte aspecte întâlnite la punerea în aplicare a legislației comunitare.
41. Comisia solicită ferm să i se furnizeze Comisiei Europene mai multe resurse și mai mult personal (în special juriști-lingviști), pentru a îmbunătăți calitatea controlului transpunerii. În plus, comisia solicită Parlamentului European să se angajeze și să susțină Comisia Europeană, mărinz creditele bugetare repartizate pentru această sarcină specifică.
42. Comisia consideră că, în urmărirea evenimentelor naționale, Comisia Europeană ar trebui să adopte o atitudine mai proactivă, în special dacă este vorba de directive europene capitale. Comisia ar trebui să urmărească îndeaproape mijloacele de comunicare naționale și să întrețină contacte strânse cu părțile interesate, pentru a detecta la timp orice problemă potențială în aplicarea legislației comunitare. Prin urmare, comisia îndeamnă

Comisia Europeană să utilizeze într-o mai mare măsură delegațiile sale în statele membre și să examineze posibilitățile unei cooperări mai strânse cu statele membre. În plus, trebuie recunoscut și consolidat rolul crucial și simbolic al cetățenilor UE în controlul eficient al aplicării legislației comunitare.

43. Comisia consideră că este esențial ca parlamentele statelor membre și Parlamentul European să coopereze îndeaproape în controlul transpunerii și aplicării legislației comunitare. Legăturile mai strânse vor promova și vor spori eficiența controlului măsurilor comunitare la nivel național, întrucât parlamentele statelor membre au un rol distinct și esențial în acest control. De asemenea, o astfel de cooperare va consolida legitimitatea democratică a Uniunii Europene, care se va apropia de cetățenii ei.
44. Comisia consideră că Parlamentul European, prin intermediul comisiilor sale permanente, ar trebui să joace un rol mai activ în controlul punerii în aplicare a legislației în domeniile de competență ale comisiei. Comisia sugerează că, acolo unde este posibil și realizabil, raportorul Parlamentului responsabil cu un anumit dosar sau succesorul său desemnat trebuie să joace un rol central și continuu în examinarea punerii în aplicare și a respectării legislației comunitare de către statele membre. În această privință, reuniunile organizate în mod periodic de către Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară ar putea servi drept exemplu. Fără a aduce atingere rolului Comisiei sau al Comisiei pentru petiții din cadrul Parlamentului European, raportorul responsabil ar putea constitui un punct focal pentru plângerile și comentariile cetățenilor. În plus, raportorul responsabil, precum și raportorii fictivi sau deputații în Parlamentul European implicați îndeaproape în dosar pe parcursul procesului legislativ, ar trebui să se bucure de susținere administrativă suficientă pentru a-și îndeplini misiunea în mod eficient. Dacă este cazul, acest proces ar putea conduce, în cele din urmă, la crearea unui grup de lucru pentru punerea în aplicare, în cadrul fiecărei comisii. Trebuie să existe un control permanent și eficace al punerii în aplicare a legislației.

D. RECOMANDĂRI, PARTEA VI – ROLUL COMISIILOR DE ANCHETĂ

45. Comisia recomandă comisiei sale competente să inițieze lucrările în scopul de a propune Comisiei și Consiliului o modificare a Deciziei 95/167/CE, Euratom, CECO pentru extinderea puterilor și sporirea autorității comisiilor Parlamentului European, în special în ceea ce privește extinderea competențelor lor de anchetare, oferirea posibilității de a cita martori și documente, în strânsă cooperare cu autoritățile statelor membre, care ar trebui să fie obligate să pună în aplicare această solicitare și să coopereze strâns pe toată durata anchetei.
46. Comisia solicită ca Decizia 95/167/CE, Euratom, CECO să fie actualizată, iar competențele privind anchetarea ale Parlamentului să fie îmbunătățite și aliniate celor ale parlamentelor statelor membre.
47. Comisia consideră esențial ca, în interesul cetățenilor UE, comisiile de anchetă ale Parlamentului European să aibă dreptul de a cere prezența martorilor care au domiciliul sau rezidența în Uniunea Europeană și ca acestora să li se ceară să răspundă de bunăvoie, în totalitate și sincer la întrebările adresate de membrii comisiei.

ANEXE

INDEX

- A. Cronologie**
- B. Glosar**
- C. DVD cu toate mărturiile și transcrierile**

ANEXA 1: CRONOLOGIE EQUI

CRONOLOGIE EQUI

Cu caractere aldine: evenimente principale

- **1762 S-a înființat Equitable Life.**
- 1913 Equitable Life a început să vândă pensii.
- Aprilie 1951 Înființarea Millard Tucker Committee on Taxation of Retirement Benefits. Roy Ranson se alătură Equitable Life.
- 1953 Publicarea de a(55) Tables for Annuitants (CMI) – Tabele a(55) pentru beneficiarii de anuități, oferind o nouă abordare actuarială asupra mortalității beneficiarilor de anuități.
- Februarie 1954 Publicarea raportului Tucker Committee (Comisiei Tucker) privind „Taxation Treatment of Provisions for Retirement” (Impozitarea rezervelor pentru pensii).
- 1956 Finance Act 1956, care extinde, și la liber profesioniști, dreptul la scutirea de impozit pe rezervele pentru pensie. (Ulterior, s-a consolidat în Income and Corporation Taxes Acts din 1970 și din 1988.)
- **1957 Equitable Life a vândut primul său beneficiu de pensie (RAP), pe baza tabelor de mortalitate a(55) și conținând rate ale anuității garantate.**
- 1967 Maurice Ogborn a devenit director general al societății și actuar, succedând lui Henry Tappenden.
- 1970 UK Finance Act 1970.
- 1971 Equitable a crescut procentul randamentului garantat al investițiilor (GIR) la 3% pe an.
- **15 mai 1971 Acordul conducerii să se introducă polițele cu participare la profit fără bonus reversibil.**
- Octombrie 1972 Ogborn s-a retras din funcția de director general și actuar al societății; a fost înlocuit de Barry Sherlock. Ranson a promovat în funcția de actuar adjunct.
- **1973 Insurance Companies Amendment Act 1973: a introdus posibilitatea de neîndeplinire a așteptărilor rezonabile ale asiguraților și potențialilor asigurați, ca mod de declanșare a acțiunii de reglementare.**
- Aprilie 1973 Equitable a introdus o majorare gratuită negarantată (mai târziu garantată).
- **1974 Insurance Companies Act 1974, a consolidat legislația existentă. Secțiunea 15 a definit rolul statutar al actuarului desemnat. Sherlock a devenit primul actuar desemnat al societății.**
- August 1974 S-a înființat Product Investigation Team (PIT), sub președinția lui Roy Ranson.

- 1 mai 1975 Publicarea primei ediții a notei orientative 1 (GN1) a Institutului și Facultății de Actuari.
- Octombrie 1975 Equitable a crescut randamentul garantat al investițiilor (GIR) la 3½% pe an și rata dobânzii în posesie la 7%. Inițial, acestea fuseseră 2½% pe an și respectiv 4%.
- 1978 Secțiunea 22 a Finance Act a permis asigurarea unei opțiuni de piață liberă, deci un titular al unei polițe de pensie putea cumpăra o anuitate de la o altă societate.
- **5 martie 1979 Adoptarea primei directive privind asigurarea de viață, care inter alia permitea folosirea de elemente implicite privind profiturile viitoare în calcularea solvabilității cerute.**
- 20 decembrie 1990 Prima cerere a Ranson de folosire a elementului implicit privind profiturile viitoare.
- **1981 Insurance Companies Act 1981: a pus în aplicare prima directivă privind asigurarea de viață.**
- **1 ianuarie 1982 Ranson a promovat în funcția de actuar asociat cu Sherlock și a devenit actuarul desemnat al societății să succedă lui Sherlock.**
- **1982 Insurance Companies Act 1982 a consolidat Insurance Companies Acts 1974 și 1981.**
- Mai 1982 John Caldecott s-a retras din funcția de președinte al societății; a fost înlocuit de David Murison.
- **Toamnă 1982 Ratele actuale ale anuității scad sub ratele anuității garantate pentru scurt timp în toamna acestui an.**
- 1 octombrie 1982 Insurance Companies Regulations 1981 (SI 1981/1654) stabilesc reguli pentru evaluarea obligațiilor.
- 1983 Abordarea asupra îndeplinirii garanțiilor privind costul anuității din majorările gratuite a fost decisă de conducerea societății.
- 1 octombrie 1983 Publicarea primei ediții a notei orientative 8 (GN8) a Institutului și Facultății de Actuari.
- 15 martie 1984 Insurance Companies (Accounts and Statements) Regulations 1983 (SI 1983/1611)
- 5 octombrie 1984 Instrucțiuni de reglementare emise pentru cererile de folosire a elementelor implicite privind profiturile viitoare.
- **Ianuarie 1985 Ranson a fost numit în consiliul de administrație al societății ca director executiv.**
- Mai 1986 David Murison s-a retras din funcția de președinte al societății; a fost înlocuit de profesorul Roland Smith.
- Decembrie 1986 Association of British Insurers (ABI) – Asociația Asigurătorilor din Regatul Unit a publicat prima „Statement of Recommended Practice on Accounting for Insurance Business” (SORP).
- 1987 Ultima declarație trienală a bonusurilor a Equitable.
- **19 octombrie 1987 Lunea neagră. Cea mai lungă cădere, de o zi, a bursei de valori din octombrie 1929.**
- **29 aprilie 1988 A intrat în vigoare Financial Services Act 1986. The Life Assurance and Unit Trusts Regulatory Organisation (LAUTRO) a devenit o organizație de autoreglementare (SRO),**

care răspunde în fața Securities and Investments Board (SIB) pentru reglementarea conduitei profesionale a societăților de asigurări de viață, inclusiv Equitable Life.

- 1 iulie 1988 Personal Pensions (pensiile individuale) au înlocuit RAP pentru noile activități.
- **1989 Contractarea de către Equitable a unui nou credit comercial intern pentru capitalizarea costului de achiziție al unor noi activități pe durata fiecărei polițe.**
- **20 martie 1989 *With Profits Without Mystery* prezentată de Roy Ranson și Chris Headdon la Institutul Actuarilor din Londra.**
- **Aprilie 1989 Declarațiile anuale ale asiguraților Equitable s-au modificat, arătând valoarea rulată a polițelor lor, inclusiv majorările gratuite negarantate.**
- 19 februarie 1990 *With Profits Without Mystery* prezentată de Headdon la Facultatea de Actuari din Edinburgh.
- Mai 1990 ABI a publicat a doua SORP.
- August 1990 Răspunderea pentru elaborarea standardelor de contabilitate a trecut de la Accounting Standards Council (ASC) la Accounting Standards Board (ASB).
- Sfârșitul anului 1990 Societatea a introdus pentru prima dată o diferență de 1¼% în evaluarea obligațiilor de reglementare între rata dobânzii bonificate brută presupusă și rata dobânzii folosită pentru a sconta obligațiile.
- 30 iunie 1991 Sherlock s-a retras din funcția de director general și actuar.
- **1 iulie 1991 Ranson a devenit administrator delegat și actuar, continuând în același timp să ocupe poziția de actuar desemnat.**
- **16 septembrie 1992 Miercurea neagră: lira sterlină a ieșit din European Exchange Rate Mechanism (mecanismul european al ratei de schimb)**
- 6 noiembrie 1992 Prima indicație a lui Ranson către GAD de folosire a unei cvasi-ajustări Zillmer a declarațiile din 1991.
- Decembrie 1992 Publicarea Raportului Cadbury, 'The Financial Aspects of Corporate Governance'.
- 7 iulie 1993 Considerarea folosirii capitalului din împrumuturi subordonate a fost ridicată de Ranson la GAD.
- Octombrie 1993 Ratele anuității garantate au avut fonduri pentru un scurt timp.
- 22 decembrie 1993 Consiliul de administrație al Equitable a adoptat o politică diferențială privind majorările gratuite, în notele modificate la declarația din 1992.
- 24 ianuarie 1994 S-a înființat comisia de audit a Equitable.
- 8 februarie 1994 S-a înființat Systems and Controls Review Group (SCRG).
- **9 februarie 1994 S-a organizat întrunirea Equitable de evaluare a bonusurilor, în care s-a confirmat introducerea DTBP pentru 1993.**
- Mai 1994 Roland Smith s-a retras din funcția de președinte; a fost înlocuit de John Slater.

- Iulie 1994 Personal Investment Authority (PIA) a înlocuit LAUTRO ca autoritate de reglementare a conduitei profesionale pentru societățile de asigurări. Au intrat în vigoare Insurance Companies Regulations (directivele privind asigurarea de răspundere civilă).
- 1 iulie 1994 Insurance Companies Regulations 1984 (SI 1984/1516) stabilesc mai multe reguli pentru evaluarea obligațiilor.
- 1 decembrie 1994 DTI emite nota orientativă prudențială (Prudential Guidance Note) nr. 1994/6.
- Sfârșitul anului 1994 Prima folosire a elementului implicit privind profiturile viitoare în formularul 9 al declarației pe 1994.
- **Aprilie 1995 Ratele anuității garantate au fonduri. Obligația RAG a devenit din ce în ce mai împovărătoare pentru societate din acest moment.**
- 17 iulie 1995 Publicarea Raportului Greenbury privind remunerația administratorilor.
- Ianuarie 1996 Equitable înființează Securities Risks and Controls Group (SRCG) .
- **1 iunie 1996 GIR pentru noile activități Equitable privind pensiile s-a vândut la sau după această dată redusă la 0%.**
- Noiembrie 1996 SRCG s-a redenumit Internal Controls Review Team (ICRT).
- 23 decembrie 1996 Insurance Companies (Accounts and Statements) Regulations 1996 (SI 1996/943).
- **18 iulie 1997 Societatea a declarat o datorie secundară de 350 milioaneGBP.**
- **31 iulie 1997 Ranson s-a retras din funcția de administrator delegat și actuar desemnat. A fost înlocuit de Alan Nash în funcția de administrator delegat și de Chris Headdon în cea de actuar.**
- 19 august 1997 Cerere acordată pentru eliberarea a 350 milioane GBP din capitalul din împrumuturi subordonate.
- **Octombrie 1997 Securities and Investment Board (SIB) și-a schimbat denumirea în Financial Services Authority (FSA).**
- Sfârșitul anului 1997 Diferența între ratele dobânzii a fost eliminată din evaluarea obligațiilor, pentru primul an de la introducerea sa pentru 1990. Publicarea Raportului Hampel privind guvernarea corporativă
- Ianuarie 1998 ICRT s-a redenumit Risk Management Group (RMG).
- **5 ianuarie 1998 Responsabilitatea pentru supravegherea prudențială a societăților de asigurări s-a transferat de la Department for Trade and Industry (DTI) la HM Treasury.**
- **12 martie 1998 Nici un drept la bonus (reversibil) declarat pentru unele din activitățile noi vândute după această dată. Toate bonusurile vor fi sub forma de majorare gratuită, adăugată la reziliere sau retragere.**
- **1 iunie 1998 Transferul responsabilității pentru supravegherea domeniului bancar la FSA, conform Bank of England Act 1998, în vigoare de la această dată.**
- **Iulie 1998 Primele reclamații primite de Personal Investment Authority Ombudsman (mediatorul autorității pentru investiții individuale) cu privire la polițe cu anuități garantate.**

- **August 1998 Situația financiară a Equitable și desfășurarea activităților sale cu participare la profit au ajuns să fie atent analizate în presă.**
- **1 ianuarie 1999 Rolul HM Treasury, în calitate de autoritate de reglementare prudencială în domeniul asigurărilor, a fost delegat FSA începând de la această dată.**
- **13 ianuarie 1999 Citație de prezentare în instanță emisă de Equitable către Alan Hyman.**
- **16 septembrie 1999 Equitable Life a câștigat procesul la Curtea Supremă. Domnului Hyman i s-a acordat dreptul la recurs.**
- 11 octombrie 1999 Dată la care Headdon a semnat tratatul de reasigurare financiară.
- **20 ianuarie 2000 Equitable Life a pierdut procesul la Curtea de Apel; dar a decis să facă recurs la House of Lords (Camerei Lorzilor).**
- Februarie 2000 SCRG este dizolvat de Equitable pentru a lăsa loc noului departament pentru riscul de firmă. RMG a devenit grupul de gestionare a riscului de firmă (BRMG). Amândouă au fost înlocuite de funcția de audit intern.
- 14 iunie 2000 Financial Services and Markets Act 2000 a primit aprobarea Reginei.
- **20 iulie 2000 Equitable Life a pierdut recursul în fața House of Lords. Societatea s-a declarat de vânzare.**
- **2 august 2000 O decizie anunța că nu vor crește polițele cu participare la profit în primele șapte luni ale anului 2000.**
- 23 noiembrie 2000 GAD realizează folosirea de către Equitable a unei cvasi-ajustări Zillmer.
- **8 decembrie 2000 Equitable a încetat să mai aibă activități noi. Nash a demisionat din funcția de administrator delegat. Headdon este numit director șef executiv și actuar desemnat.**
- **28 februarie 2001 Slater și-a dat demisia din funcția de președinte. Yanni Treves a devenit președinte.**
- **1 martie 2001 Headdon a demisionat din funcția de director șef executiv și actuar desemnat; a fost înlocuit de Charles Thomson în funcția de director șef executiv și de Peter Nowell în cea de actuar desemnat.**
- **20/30 martie 2001, Comisia de Finanțe a Camerei Comunelor (House of Commons Treasury Select Committee) a publicat „Equitable Life și industria asigurărilor de viață: raport intermediar” (an Interim Report’).**
- **16 iulie 2001 Equitable a anunțat o reducere cu 16% a valorii polițelor de pensii cu participare la profit și că, exceptând garanțiile contractuale, nu vor exista creșteri pe perioada 1 ianuarie – 30 iunie 2001.**
- **31 august 2001 Lordul Penrose își începe ancheta.**
- **Septembrie 2001 Publicarea Raportului Corley privind Equitable Life.**
- **Septembrie 2001: Equitable Life publică un aranjament de compromis pentru asigurați menit să salveze finanțele societății și să permită acestora să își îndeplinească obligațiile.**

- **17 octombrie 2001 Publicarea Raportului Baird privind reglementarea Equitable Life între 1 ianuarie 1999 și 8 decembrie 2000. Mediatorul Parlamentar Michael Buckley anunță că va derula o anchetă cu privire la reglementarea prudențială a Equitable Life începând cu 1999. Comisia de finanțe (Treasury select committee) îi audiază pe Sir Howard Davies și pe Ruth Kelly, membru al parlamentului, secretar economic al Treasury.**
- Decembrie 2001: S-a publicat Scheme Circular for the Compromise Scheme (Circulară pentru schema de compromis).
- **1 decembrie 2001 A intrat în vigoare Financial Services & Markets Act 2000, făcând din FSA unica autoritate de reglementare în domeniul serviciilor financiare din Regatul Unit. De la această dată, FSA a înlocuit PIA în calitate de autoritate de reglementare a conduitei profesionale și și-a asumat răspunderea formală pentru reglementarea prudențială în domeniul asigurărilor.**
- Ianuarie 2002: Equitable anunță că asigurații săi au votat în marea lor majoritate în favoarea angajamentului de compromis. Angajamentul este aprobat în luna februarie.
- **Aprilie 2002: Equitable Life emite o cerere de despăgubire în valoare de 2,6 miliarde GBP pentru neglijență profesională împotriva fostului său auditor, Ernst & Young, și anunță că va da în judecată 15 foști administratori (șase executivi și nouă neexecutivi) pentru daune de 3 miliarde GBP.**
- Septembrie 2002: Equitable publică Opinia Carr/Moss și Raportul B&W Deloitte.
- Octombrie 2002: Societății Ernst & Young îi este respinsă o cerere de amânare a anchetei Joint Disciplinary Scheme (Schemei Disciplinare Comune), până după intentarea acțiunii civile de către Equitable Life. Șapte grupuri de acțiune ale asiguraților, E7, se unesc cu membri ai parlamentului pentru a cere despăgubiri în valoare de 4 miliarde GBP, dacă mediatorul găsește dovezi care să ateste lipsa reglementării.
- **Noiembrie 2002: FSA respinge cererile de lichidare a Equitable Life, spunând că le-ar fi mai dificil asigurărilor. Anterior, asigurătorul redusese, cu până la 30%, beneficiile plătite către 50.000 de beneficiari de anuități cu participare la profit și avertizase că este posibil să nu mai poată satisface marja minimă de capital cerută de FSA.**
- **Ianuarie 2003: Ernst & Young depune o cerere de respingere a cererii de despăgubire pentru neglijență în valoare de 2,6 miliarde GBP**
- **Februarie 2003: Judecătorul Langley respinge majoritatea cererii de despăgubire pentru neglijență împotriva Ernst & Young.**
- **Septembrie 2003: Nouă foști administratori neexecutivi ai Equitable Life depun cerere de respingere a unei cereri de despăgubire în valoare de 3,2 miliarde GBP a societății.**
- **Mai 2003: Financial Ombudsman Service (Serviciul mediatorului financiar) decide că trebuie să despăgubească cinci „cazuri principale” („lead cases”) înaintate de persoane care s-au alăturat ulterior și spune că a primit în total 3 000 de cereri de despăgubire similare pentru subscriere înșelătoare. De asemenea, mediatorul decide că Equitable Life se face vinovată de „înșelăciune” de fapt și deschide calea unor plăți în valoare posibilă de 400 milioane GBP:**
- **Iunie 2003: Mediatorul parlamentar, Ann Abraham, care a preluat funcția de la Michael Buckley, înaintează un raport privind ancheta sa. Ea nu a considerat că autoritățile de reglementare prudențială se fac vinovate de administrare defectuoasă în perioada dintre 1999 și 2000.**

- Iunie 2003: Equitable Life oferă despăgubiri, de până la 5% din valoarea poliței, către 16.000 de asigurați non-RAG, care au plecat înainte de apariția Schemei de compromis.
- Iulie 2003: Curtea de Apel decide că Equitable Life își poate da în judecată fostul auditor, firma de contabilitate Ernst & Young, cu condiția ca aceasta să își limiteze cererea de despăgubire la „pierderea șansei de vânzări” (de către societate), în loc de pierderea reală a vânzărilor.
- Octombrie 2003: Cererea foștilor directori neexecutivi de a respinge cererea de despăgubire împotriva lor este respinsă.
- **Martie 2004: Se publică raportul Penrose. Ca urmare a publicării raportului, guvernul elimină despăgubirile și este acuzat de „abandonment” („abandon”) de către membrii parlamentului.**
- **Aprilie 2004: Un grup de asigurați, Equitable Life Trapped Annuitants (ELTA), își anunță intenția de a da în judecată societatea dacă nu se acordă despăgubiri. Equitable Life este sfătuită de către avocați că nu are „nici o pretenție realistă” împotriva autorităților de reglementare ale guvernului.**
- **Iunie 2004: I se interzice lui Christopher Headdon, fostul director șef executiv al Equitable, să dețină o poziție de conducere în orice companie reglementată de Financial Services Authority, pentru următorii șase ani.**
- **15 iulie 2004: Arthur White trimite prima petiție la Comisia pentru petiții a Parlamentului European**
- **6 decembrie 2004: Emag trimite a doua petiție la Comisia pentru petiții a Parlamentului European**
- **Aprilie 2005: Începe judecarea cererii de despăgubire a Equitable împotriva fostului său auditor Ernst & Young și a administratorilor, societatea pretinzând că neglijența acestora a fost cauza pentru care asiguratorul se află în pragul colapsului. De asemenea, societatea dă în judecată 15 foști administratori pentru rolul lor în prăbușirea asiguratorului. Procesul continuă până la vacanța judecătorească din vară.**
- **Septembrie 2005: Se ajunge la o înțelegere amiabilă în cazul cererii de despăgubire a Equitable îndreptată împotriva fostului auditor.**
- Septembrie 2005: Mediatorul britanic trimite un memorandum la Comisia pentru petiții a Parlamentului European.
- **18 ianuarie 2006 Parlamentul European ia hotărârea de a înființa comisia EQUI**
- **2 februarie 2006 Ședința constitutivă a comisiei EQUI**
- **8 mai 2007 Comisia EQUI adoptă raportul final**

ANEXA 2: GLOSAR DE TERMENI DE SPECIALITATE EQUI

GLOSAR¹ DE TERMENI DE SPECIALITATE EQUI

- **ABI:** Association of British Insurers (Asociația Asigurătorilor din Regatul Unit).
- **Actuar:** Un specialist în calcule statistice privitoare la asigurări, care calculează dobânzi, rezerve, dividende și alte date statistice.
- **Certificat actuarial:** Un certificat emis de actuarul desemnat al unei societăți de asigurări de viață.
- **Active acceptabile:** Active ce pot fi luate în calcul în scopul îndeplinirii cerințelor de solvabilitate ale unei firme evaluate în funcție de reglementările aplicabile.
- **Anuitate:** Un acord al asigurătorului de plată periodică a unor sume, care continuă pe perioada existenței în viață a beneficiarului/beneficiarilor de anuități sau pe o perioadă de timp specificată.
- **Beneficiar de anuități:** O persoană care cumpără o anuitate și va primi plăți din acea anuitate. Sperața sa de viață este folosită pentru a calcula suma plății venitului pentru anuitate.
- **AVC:** Additional Voluntary Contribution (contribuție voluntară suplimentară): o plată voluntară în schema de pensii ocupaționale a unui angajat.
- **BaFin:** Bundesamt für Finanzdienstleistungsaufsicht, autoritatea germană pentru servicii financiare.
- **BIA:** British Insurers Association (care a devenit ABI).
- **Conturi conforme cu Companies Act (Legea societăților):** Conturi legale întocmite în conformitate cu cerințele contabile ale UK Companies Act (Legea societăților din Regatul Unit).
- **Schema de compromis:** O schemă de compromis între o societate și creditorii acesteia sau orice tip de creditori ai acesteia.
- **Reglementarea conduitei profesionale:** Reglementare referitoare la procesele de vânzări ale companiei.
- **Raportul Corley:** Raportul Comisiei de anchetă Corley privind societatea de asigurări de viață Equitable Life (publicat de Facultatea și Institutul Actuarilor, în septembrie 2001).
- **DTI:** Department of Trade and Industry. Anterior Board of Trade și Department for Trade. Responsabilitatea de reglementare a venit Board of Trade până în 1970, Department of Trade & Industry 1970-74, Department of Trade 1974-83, Department of Trade & Industry din 1983 până la transferarea funcțiilor către HM Treasury, la 1 ianuarie 1999.
- **Costuri de achiziție reportate:** Costurile de înregistrare a activităților de asigurări referitoare la contractele în vigoare la data întocmirii bilanțului.

¹ Versiunea prescurtată a glosarului din raportul Penrose, cu unele completări.

- **Anuitate amânată:** O anuitate care va asigura unui asigurat un venit constant pe toată durata vieții asiguratului, după ce ajunge la o anumită vârstă specificată.
- **Certificatul administratorilor:** Un certificat emis de administratorii unei societăți de asigurări de viață în funcție de Apendicele 6 la Insurance Companies (Accounts and Statements) Regulations 1996.
- **DTBP:** Politică diferențială privind majorările gratuite.
- **ELAS sau ELS:** Acronim pentru Equitable Life Assurance Society.
- **EQUI:** Comisia de anchetă a Parlamentului European ce anchetează colapsul ELAS.
- **Patrimoniul sau patrimoniul liber:** Balanța activelor acceptabile ce depășește provizioanele matematice, reținută de la distribuirea bonusurilor către asigurații cu participare la profit ca tampon împotriva fluctuațiilor majore în valorile investițiilor sau în operațiunile de subscriere sau în costurile principale de administrare.
- **Faculty of Actuaries (Facultatea Actuarilor):** Organismul de conducere al actuarilor scoțieni.
- **Ajustare finală a anuității:** O frază a Equitable Life de la începuturile anilor '60, care denotă acordarea unui supliment la un contract cu anuitate amânată la scadență, astfel încât suma anuității primite prin aplicarea RAG la beneficiile poliței era aceeași cu cea care ar fi fost obținută dacă rata anuității actuală ar fi fost aplicată beneficiilor înainte de adăugarea bonusului.
- **Prima directivă privind asigurarea de viață:** Directiva Consiliului din 5 martie 1979 privind coordonarea legilor, regulamentelor și dispozițiilor administrative referitoare la inițierea și exercitarea activității de asigurare directă de viață. (Nr.79/267/CEE)
- **Formularul 9:** Un rezumat al activelor din activitatea generală și activitatea pe termen lung, alocate atingerii marjei minime prevăzute, indicând astfel situația solvabilității cerute a societății.
- **FOS:** Serviciul mediatorului financiar al Regatului Unit.
- **FSA:** Financial Services Authority (Autoritatea pentru servicii financiare). Anterior Securities & Investments Board, Autoritatea a fost agenția responsabilă de reglementarea unor anumite servicii financiare (și recunoașterea organizațiilor de autoreglementare), în conformitate cu Financial Services Act 1986 (Legea privind serviciile financiare). Ea și-a asumat răspunderea delegată pentru reglementarea în domeniul asigurărilor în ianuarie 1999. De la 1 decembrie 2001, FSA a avut responsabilitatea legală pentru reglementarea serviciilor financiare conform prevederilor Financial Services and Markets Act 2000 (Legea privind serviciile și piețele financiare).
- **FSMA:** Financial Services and Markets Act 2000 (Legea privind serviciile și piețele financiare).
- **Element implicit privind profitul viitor:** Element care poate fi luat în calcul, în anumite limite, pentru atingerea RMM a unei societăți în ceea ce privește activitatea sa pe termen lung, aflat la discreția autorității de reglementare. Acest element permite asiguratorilor să asume marje în provizioanele în măsura în care se așteaptă ca acestea să rezulte în viitor din portofoliu.
- **GAD:** Government Actuaries Department. Organism guvernamental central care angajează toți actuarii în serviciul guvernului, iar printre obligațiile sale a fost revizuirea declarațiilor de reglementare și asistența actuarială acordată autorităților de reglementare prudențială în materie de asigurări (DTI, HM Treasury și FSA).
- **RAG:** Rata anuității garantate.

- **RDG:** Rata dobânzii garantate (sau rata garantată de investiții), o sumă cu care sunt garantate beneficiile de bază pentru a se mări în fiecare an înainte de adăugarea unui bonus reversibil (declarat). Fixată inițial de către societate la 2½% pe an la activitățile sale RAP, ea a fost crescută la 3%, iar apoi, în octombrie 1975, la 3½% pe an. Eliminată din noile polițe de pensii, după data de 30 iunie 1996.
- **GMT:** General Management Team.
- **Actuar guvernamental:** Șeful GAD.
- **Provizioane fundamentale:** Provizioane ce rezultă din subevaluarea activelor și supraestimarea pasivelor.
- **HMT:** Her Majesty's Treasury. Și-a asumat responsabilitatea politicii în materie de servicii financiare începând din 1992, și responsabilitatea pentru reglementare în domeniul asigurărilor începând din 1998.
- **IB-PIA:** Personal Investment Authority Insurance Business Division, o direcție a FSA care și-a asumat responsabilități de reglementare pentru PIA până la crearea autorității unice de reglementare în domeniul serviciilor financiare, în conformitate cu Financial Services & Markets Act 2000.
- **IFA:** Consultant financiar independent.
- **IMRO:** Investment Managers Regulatory Organisation.
- **Institutul Actuarilor:** Organismul de conducere al actuarilor englezi.
- **Diferența între ratele dobânzii:** Diferența între rata dobânzii bonificate brută presupusă și rata pentru scontarea obligațiilor, introdusă de societate în evaluarea obligațiilor sale din 1990 până în 1997.
- **LAUTRO:** Life Assurance and Unit Trusts Regulatory Organisation.
- **MVA or MVR:** Ajustarea valorii de piață sau reducerea valorii de piață aplicată de Equitable la creanțele necontractuale pentru a reduce valorile polițelor.
- **Provizioane matematice:** Obligații ale fondurilor de asigurare în scopuri de control calculate ținând cont de valoarea actuală a așteptărilor viitoare de venit, cheltuieli și randamentul investițiilor.
- **Scadență:** Punctul, altul decât la deces, de la care beneficiile poliței devin exigibile din punct de vedere contractual.
- **Tabelul de mortalitate:** O enumerare pe vârste a ratelor probabile de deces ale unui grup similar de persoane, pe baza experienței reale trecute.
- **Asociație mutuală de asigurare de viață:** O companie de asigurări de viață deținută de asigurații săi și nu de acționari. Asigurații participanți primesc o parte din profiturile înregistrate de asociație, sub forma unor bonusuri aplicate la polițele lor.
- **Non-RAG:** Orice contract Equitable cu participare la beneficii care nu a inclus o garanție de anuitate sau RAG. La dobândire, beneficiarul anuității primește un venit anual derivat folosind rata anuității actuală a asiguratorului, care va fi derivată prin referire la prețurile de bază ale pieței pentru valori mobiliare cu dobândă fixă.
- **Active în exces („orfane”):** În termeni generali, active deținute de o instituție financiară, care nu pot fi atribuite imediat unui depunător sau unui investitor. La fondurile de pensii și de asigurări de viață,

termenul este folosit în sens larg pentru a descrie acele active care reprezintă un surplus față de obligațiile estimate.

- **Raportul Penrose:** raport întocmit de Lordul Penrose privind afacerea ELS.
- **Mediatorul PIA:** Agenția independentă de tratare a reclamațiilor pentru soluționarea reclamațiilor din partea investitorilor împotriva firmelor care sunt reglementate de PIA.
- **PIA:** Personal Investment Authority. O organizație de autoreglementare recunoscută de SIB (ulterior, FSA) în conformitate cu Financial Services Act 1986.
- **Revizuire PIA:** O revizuire privind subscrierea înșelătoare de pensii individuale pe perioada 29 aprilie 1988 – 30 iunie 1994.
- **PPFM:** Principles and Practice of Financial Management (Principii și practici de management financiar). Document care descrie politica pentru administrarea activităților cu participare la profit, pe care FSA o cere acum societăților de asigurări de viață.
- **Document de principiu:** Un document care stabilește termenii și condițiile contractului de asigurare.
- **Asigurat:** Persoana care este titularul legal al poliței pentru obținerea contractului cu compania de asigurări.
- **Valoarea poliței:** Valoarea integrală actuală a poliței. Valoarea unei polițe cu participare va include valoarea bonusurilor, presupunând că polița va continua până la scadență. Aceasta nu este același lucru cu valoarea de răscumpărare.
- **ARA:** așteptările rezonabile ale asiguraților. Introduse în Insurance Companies (Amendment) Act 1973. S-au conferit puteri pentru protejarea asiguraților împotriva riscului imposibilității unei societăți de a îndeplini așteptările rezonabile ale unui asigurat.
- **Reglementare prudențială:** reglementarea privind solvabilitatea globală a societății.
- **Cvasi-ajustare Zillmer:** tehnică de zilmerizare modificată, adoptată de societate cu privire la evaluarea de reglementare.
- **Schemă de compensații:** schemă privind compensarea foștilor asigurați, introdusă de societate ca răspuns la decizia *Hyman*.
- **Test de reziliență:** cerință privind luarea de măsuri prudente împotriva efectelor unor posibile viitoare modificări ale valorii activelor privind caracterul adecvat de îndeplinire a obligațiilor cu către aceste active. Rezervele cerute pentru a satisface testul de reziliență sunt cunoscute sub numele de rezerve de reziliență.
- **RMM:** marja minimă prevăzută de solvabilitate.
- **PUR:** prima unică recurentă. Se referă la contractele care nu au necesitat plata de prime regulate pentru polițe.
- **Solvabilitate de reglementare sau cerută:** situația financiară a unei societăți de asigurare ale cărei active acceptabile depășesc pasivele acesteia, inclusiv provizioanele matematice. Diferența este denumită marjă de solvabilitate și trebuie să fie valoarea maximă a „marjei minime prevăzute de solvabilitate” și a „fondului garantat”.
- **Reasigurare:** contract cu un alt asigurator (societate de reasigurare) prin care riscurile sunt împărțite

pe baza unui comision convenit. Aceasta permite societăților de asigurare să accepte riscuri mari și neobișnuite și să reducă efectele variațiilor creanțelor de la an la an.

- **Analiză detaliată:** se referă la rapoartele anuale de reglementare ELS trimise către DTI, HMT și ulterior FSA. Conform condițiilor din contractul de prestări servicii, încheiat de GAD cu una din aceste instituții, trebuie depus un raport în care să existe comentarii despre noua activitate înregistrată, acoperirea marjei minime cerute, circulația obligațiilor matematice etc.
- **SIB:** Securities and Investments Board (devenit FSA în octombrie 1997).
- **CPS:** contract de prestări servicii. S-au încheiat CPS-uri între DTI și GAD în 1984 și 1995, și apoi între HMT, FSA și GAD când FSA și-a asumat responsabilitatea delegată pentru reglementarea în domeniul asigurărilor din 1999.
- **PRC:** practici recomandate de contabilitate. Standard în domeniu privind prezentarea contabilă a situațiilor financiare.
- **CIS:** capital din împrumuturi subordonat. Un împrumut care în cazul lichidării societății trebuie rambursat de aceasta numai după toate celelalte obligații ale societății vor fi fost integral plătite.
- **Directiva Solvency II:** directivă prevăzută pentru 2007 privind problemele de solvabilitate ale întreprinderilor de asigurare din UE, de înlocuire și consolidare a legislației anterioare.
- **DPCS:** Declarației de practică contabilă standard.
- **A treia directivă privind asigurarea de viață:** Directiva Consiliului din 18 iunie 1992 privind coordonarea legislațiilor etc, și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (Nr. 92/49/CEE).
- **Cu participare la profit:** o poliță emisă cu participare la profit în momentul distribuirii surplusului din fondul relevant prin intermediul bonusurilor.
- **Zilmerizare:** reducere a costurilor de achiziție așteptate, pe bază de presupuneri prudențiale, ce urmează a fi recuperate din prime viitoare.

ANEXA 3: ARHIVA PROBELOR ȘI TRANSCRIERILOR

Toate probele scrise publicate (WE) și stenogramele celor 11 audieri (H1-H11) au fost finalizate și pot fi accesate public la următoarea adresă de internet:

http://www.europarl.europa.eu/comparl/tempcom/equi/default_en.htm

PROCEDURĂ

Titlu	Criza societății de asigurări „Equitable Life”			
Numărul procedurii	2006/2199(INI)			
Temeiul juridic	Art. 193 TEC			
Regulamentul de procedură	176(10)			
Comisia competentă în fond Data anunțării în plen a autorizării	EQUI 18.1.2006			
Comisia (comisiile) sesizată(e) pentru avizare Data anunțului în plen				
Avize care nu au fost emise Data deciziei				
Cooperare consolidată Data anunțului în plen				
Raportor(i) Data numirii	Diana Wallis 2.2.2006			
Raportor(i) substituit (substituiți)				
Examinare în comisie	21.2.2006	23.3.2006	25.4.2006	29.5.2006
Examinare în comisie	21.6.2006	11.7.2006	13.9.2006	4.10.2006
	23.11.2006	30.11.2006	19.12.2006	25.1.2007
	1.2.2007	20.3.2007	11.4.2007	8.5.2007
Examinare în comisie	8.5.2007			
Rezultatul votului final	+ 13 - 0 0 4			
Membri titulari prezenți la votul final	Robert Atkins, Sharon Bowles, Michael Cashman, Proinsias De Rossa, Harald Ettl, Manuel Medina Ortega, Mairead McGuinness, Ashley Mote, John Purvis, Heide Rühle, Peter Skinner, Diana Wallis, Rainer Wieland			
Membri supleanți prezenți la votul final	Joel Hasse Ferreira, Gay Mitchell, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Willem Schuth			
Membri supleanți (articolul 178 alineatul (2)) prezenți la votul final				
Data depunerii	23.5.2007			
Observații (date disponibile într-o singură limbă)				